

TRUYENFULL.VN

Ba Ngày Ngủ Hai

THIÊN ĐƯỜNG
KINH KHÁNH

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17: Quý Ảnh Mê Thành \(1\)](#)

[Chương 18: Quý Ảnh Mê Thành \(2\)](#)

[Chương 19: Quý Ảnh Mê Thành Thiên \(3\)](#)

[Chương 20: Quý Ảnh Mê Thành Thiên \(4\)](#)

[Chương 21: Quý Ảnh Mê Thành Thiên \(5\)](#)

[Chương 22: Quý Ảnh Mê Thành Thiên \(6\)](#)

[Chương 23: Quý Ảnh Mê Thành Thiên \(7\)](#)

[Chương 24: Quý Ảnh Mê Thành Thiên \(8\)](#)

[Chương 25: Quý Ảnh Mê Thành Thiên \(9\)](#)

[Chương 26: Quý Ảnh Mê Thành Thiên \(10\)](#)

[Chương 27: Quý Ảnh Mê Thành Thiên \(11\)](#)

[Chương 28: Quý Ảnh Mê Thành Thiên \(12\)](#)

[Chương 29: Quý Ảnh Mê Thành Thiên \(13\)](#)

[Chương 30: Quý Ảnh Mê Thành Thiên \(Hết\)](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34: Sơn Trì Quý Ốc Thiên \(1\)](#)

[Chương 35: Sơn Trì Quý Ốc Thiên \(2\)](#)

[Chương 36: Sơn Trì Quý Ốc Thiên \(3\)](#)

[Chương 37: Sơn Trì Quý Ốc Thiên \(4\)](#)

[Chương 38: Sơn Trì Quý Ốc Thiên \(5\)](#)

[Chương 39: Sơn Trì Quý Ốc Thiên \(6\)](#)

[Chương 40: Sơn Trì Quý Ốc Thiên \(7\)](#)

[Chương 41: Sơn Trì Quý Ốc Thiên \(8\)](#)

[Chương 42: Sơn Trì Quý Ốc Thiên \(9\)](#)

[Chương 43: Sơn Trì Quý Ốc Thiên \(10\)](#)

[Chương 44: Sơn Trì Quý Ốc Thiên \(11\)](#)

[Chương 45: Sơn Trì Quý Ốc Thiên \(Hết\)](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47: Tội Vô Song Thiên \(1\)](#)

[Chương 48: Tội Vô Song Thiên \(2\)](#)

[Chương 49: Tội Vô Song Thiên \(3\)](#)

[Chương 50: Tội Vô Song Thiên \(4\)](#)

[Chương 51: Tội Vô Song Thiên \(5\)](#)

[Chương 52: Tội Vô Song Thiên \(6\)](#)

[Chương 53: Tội Vô Song Thiên \(7\)](#)

[Chương 54: Tội Vô Song Thiên \(8\)](#)

[Chương 55: Tội Vô Song Thiên \(9\)](#)

[Chương 56: Tội Vô Song Thiên \(10\)](#)

[Chương 57: Tội Vô Song Thiên \(11\)](#)

[Chương 58: Tội Vô Song Thiên \(12\)](#)

[Chương 59: Tội Vô Song Thiên \(13\)](#)

[Chương 60: Tội Vô Song Thiên \(14\)](#)

[Chương 61: Tội Vô Song Thiên \(15\)](#)

[Chương 62: Tội Vô Song Thiên \(Hết\)](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(1\)](#)

[Chương 73+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(2\)](#)

[Chương 74+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(3\)](#)

[Chương 75+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(4\)](#)

[Chương 76+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(5\)](#)

[Chương 77+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(6\)](#)

[Chương 78+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(7\)](#)

[Chương 79+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(8\)](#)

[Chương 80+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(9\)](#)

[Chương 81+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(10\)](#)

[Chương 82+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(11\)](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85: Đảo Giết Người \(1\)](#)

[Chương 86: Đảo Giết Người \(2\)](#)

[Chương 87: Đảo Giết Người \(3\)](#)

[Chương 88: Đảo Giết Người \(4\)](#)

[Chương 89: Đảo Giết Người \(5\)](#)

[Chương 90: Đảo Giết Người \(6\)](#)

[Chương 91: Đảo Giết Người \(7\)](#)

[Chương 92: Đảo Giết Người \(8\)](#)

[Chương 93: Đảo Giết Người \(9\)](#)

[Chương 94: Đảo Giết Người \(10\)](#)

[Chương 95: Đảo Giết Người \(11\)](#)

[Chương 96](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100](#)

[Chương 101: Phích Lịch Sớ Lâm Thiên \(Thượng\)](#)

[Chương 102: Phích Lịch Sớ Lâm Thiên \(Trung\)](#)

[Chương 103: Phích Lịch Sớ Lâm Thiên \(Hạ\)](#)

[Chương 104](#)

[Chương 105](#)

[Chương 106: Hắc Bạch Quỷ Vực \(1\)](#)

[Chương 107: Hắc Bạch Quỷ Vực \(2\)](#)

[Chương 108: Hắc Bạch Quỷ Vực \(3\)](#)

[Chương 109: Hắc Bạch Quỷ Vực \(4\)](#)

[Chương 110: Hắc Bạch Quỷ Vực \(5\)](#)

[Chương 111: Thế Giới Của Hirata \(6\)](#)

[Chương 112: Thế Giới Của Hirata \(7\)](#)

[Chương 113: Thế Giới Của Hirata \(8\)](#)

[Chương 114: Thế Giới Của Hirata \(Hết\)](#)

[Chương 115](#)

[Chương 116](#)

[Chương 117: Vấn Đáp Từ Vong \(1\)](#)

[Chương 118: Vấn Đáp Từ Vong \(2\)](#)

[Chương 119: Vấn Đáp Từ Vong \(3\)](#)

[Chương 120: Vấn Đáp Từ Vong \(4\)](#)

[Chương 121: Vấn Đáp Từ Vong \(5\)](#)

[Chương 122: Vấn Đáp Từ Vong \(6\)](#)

[Chương 123: Vấn Đáp Từ Vong \(7\)](#)

[Chương 124: Vấn Đáp Từ Vong \(Hết\)](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126](#)

[Chương 127](#)

[Chương 128: Địa Cầu Phế Thố Thiên \(1\)](#)

[Chương 129: Địa Cầu Phế Thố Thiên \(2\)](#)

[Chương 130: Địa Cầu Phế Thố Thiên \(3\)](#)

[Chương 131: Địa Cầu Phế Thố Thiên \(4\)](#)

[Chương 132: Địa Cầu Phế Thố Thiên \(5\)](#)

[Chương 133: Địa Cầu Phế Thố Thiên \(6\)](#)

[Chương 134: Địa Cầu Phế Thố Thiên \(7\)](#)

[Chương 135: Địa Cầu Phế Thố Thiên \(8\)](#)

[Chương 136: Địa Cầu Phế Thố Thiên \(9\)](#)

[Chương 137: Địa Cầu Phế Thố Thiên \(10\)](#)

[Chương 138: Địa Cầu Phế Thố Thiên \(11\)](#)

[Chương 139: Địa Cầu Phế Thố Thiên \(12\)](#)

[Chương 140: Địa Cầu Phế Thố Thiên \(13\)](#)

[Chương 141: Địa Cầu Phế Thố Thiên \(14\)](#)

[Chương 142: Địa Cầu Phế Thố Thiên \(15\)](#)

[Chương 143: Địa Cầu Phế Thố Thiên \(16\)](#)

[Chương 144: Địa Cầu Phế Thố Thiên \(17\)](#)

[Chương 145: Địa Cầu Phế Thố Thiên](#)

[Chương 146: Địa Cầu Phế Thố Thiên \(Hết\)](#)

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 1

[Chào mừng ngài sử dụng sản phẩm của bốn công ty, bắt đầu quét hình , xin ngài chờ giây lát.]

[Quét hình đã hoàn thành, xác nhận công dân ID: SH13***313, tính danh: Phong Bất Giác; thiết bị kết nối: Cabin trò chơi cá nhân tiêu chuẩn NL2055, không phát hiện phần cứng lạ kết nối với hệ thống; công năng tìm phối: bình thường; hệ thống kết nối thần kinh sẵn sàng, xin ngài lựa chọn loại hình đăng nhập.)

[Loại hình đăng nhập: không phải là trạng thái đang ngủ, đang trong quá trình điều chỉnh... Điều chỉnh hoàn tất, xin xác nhận tiến vào trò chơi hoặc trở về mục trước.]

[Chương trình đang khởi động, 10 giây sau sẽ tiến vào trò chơi...]

Sau khi âm thanh đếm ngược kết thúc, Phong Bất Giác nhanh chóng bước vào trong thế giới trò chơi. Hắn đang nằm trong một nơi giống như trong thang máy, nhưng bên cạnh cửa không có nút tầng trệt. Trên vách tường bên tay phải có một cái màn hình lớn khoảng 32 inch. Mặt tường đối diện cửa kia là một khối mặt kính nguyên vẹn, có thể đem người chơi soi sáng từ đầu chân.

Phong Bất Giác nhìn nhìn hình tượng của mình trong gương, giờ phút này hắn đã trở thành nhân vật pixel 3D CG siêu cao cấp. Áo sơ mi trên người biến thành áo T-shirt cùng quần dài, không có chỗ đặc biệt nào. Tạo hình nhân vật trong trò chơi cùng bản thân mình trong hiện thực hầu như

giống hệt nhau: cao không đến 1m8, đầu tóc lộn xộn, khuôn mặt hơi có vẻ âm nhu.

Dưới sự trợ giúp của kỹ thuật quang não đời thứ tư, thần kinh người chơi kết nối vào trong trò chơi, có thể trải nghiệm trò chơi bằng 5 giác quan, nhưng hình ảnh trò chơi vẫn như cũ cực hạn là hình ảnh CG, mà không cách nào làm cho người chơi chân thực đi vào trong trò chơi.

[Chào mừng đến với không gian đăng nhập của trò chơi, dưới đây là toàn bộ hạng mục trò chơi của Công Ty Mộng, mời lựa chọn đăng nhập.]

Âm thanh hệ thống nhắc nhở lại một lần nữa vang bên tai, mà hình bên cạnh xuất hiện thêm 1 biểu tượng, ấn vào bên trên là có thể lựa chọn đăng nhập.

"Tổng cộng chỉ có một mục trò chơi mà tạo ra không gian đăng nhập như thế này... Chắc hẳn công ty định ám chỉ sau này còn có thể phát hành rất nhiều trò chơi sao..." Phong Bất Giác nghĩ thầm, tay nhấn vào biểu tượng trò chơi duy nhất màn hình —— Kinh Hải Thiên Đường.

[Để đăng nhập vào trò chơi, người chơi cần đạt 16 tuổi trở lên, bốn công ty không khuyến khích người chơi có vấn đề về thần kinh hay bệnh tim mạch tham gia trò chơi.]

Những lời này hiện ra trên màn hình, hơn nữa giọng nói hệ thống cũng nhắc lại một lần, sau đó trên màn hình xuất hiện ba biểu tượng, một cái là "Xác nhận đăng nhập", một cái khác là "Hủy bỏ", bên cạnh còn có một cái biểu tượng kết nối thập phần bắt mắt "Điều khoản miễn trừ trách nhiệm" .

" Vấn đề về thần kinh à..." Phong Bất Giác tự nhủ: "Vẫn là nhìn xem một chút." Hắn chọn biểu tượng thứ ba, trên màn hình lập tức hiện lên vô số văn tự , liếc mắt nhìn đã biết những điều khoản miễn trừ trách nhiệm này vô cùng dài dòng.

Người bình thường lúc chơi game, chứng kiến những thông báo này, tám phần là trực tiếp tắt đi, hoặc là chính là kéo xuống dưới cùng, nhấn vào đồng ý.

Nhưng Phong Bất Giác, không phải người bình thường...

Hắn năm nay 24 tuổi, là tiểu thuyết gia trình thám, lúc người khác hỏi hắn làm nghề gì, hắn không biết xấu hổ tự xưng là "Nghệ thuật gia" hoặc là "Đại văn hào", bất quá những thứ này cũng không phải trọng điểm, hay là trước nói một chút chỗ dị thường của hắn.

Đầu tiên, mục đích ban đầu của hắn khi chơi cái trò chơi này là vì "Chữa bệnh". Đương nhiên, bệnh này tuyệt đối không phải là nghiện internet, mà là tật bệnh thật sự.

Ước chừng tại hai tháng trước, Phong Bất Giác đột nhiên phát hiện bản thân sinh ra dị thường nào đó, hắn bỏ ra khoảng ba ngày thời gian, rất cục xác nhận, chính mình đã mất đi cảm giác "Sợ hãi".

Bất kể có bao nhiêu âm thanh hay hình ảnh kinh khủng đều không thể kích thích hắn, hắn xem phim, đọc tiểu thuyết kinh dị không biết ngày đêm, với ý đồ dùng sức tưởng tượng của chính mình dọa chính mình, kết quả căn bản vô dụng. Phảng phất trong đầu hắn có một cánh cửa đóng lại rồi, hắn rõ ràng rất rõ ràng cái nào là yếu tố khủng bố, cũng hoàn toàn minh bạch phim kinh dị dọa người tại tình tiết nào, nhưng chính là hắn không cảm giác thấy sợ hãi.

Vì vậy, hắn đi bệnh viện phụ cận. Không đi thì thôi, vừa đi quả nhiên tra ra vấn đề lớn. Xét nghiệm cho thấy trong não hắn có một khối bóng mờ, ngay tại phụ cận hạch nhân, không bài trừ khả năng là khối u.

Về sau, Phong Bất Giác đi ba bốn bệnh viện lớn số một số hai cả nước, vậy mà không có một bệnh viện nào có thể chẩn đoán chính xác, ngược lại là đưa ra đủ loại phương pháp trị liệu. Sau khi trải qua vô số lần kiểm tra đo

lường, trải qua N vị trí, N lần danh y hội chẩn, Phong Bất Giác cơ bản đã minh bạch... Cái bệnh này, đoán chừng là muốn ghi vào sử sách rồi, với tư cách người bệnh, sự tình muốn nghĩ chỉ có hai cái, thứ nhất, bệnh này nên giao cho vị bác sĩ nào, thứ hai, sau khi chết có đem đại não hiến cho cho y học thí nghiệm hay không, cũng coi là làm ra một chút cống hiến cho lĩnh vực khoa học.

Hai tháng trôi qua, bóng mờ trong não bộ Phong Bất Giác không có bất kỳ biến hóa nào, không có chuyển biến xấu, cũng không có thu nhỏ lại hoặc biến mất, các phương diện khác của thân thể hoàn toàn bình thường, thậm chí rất khỏe mạnh. Về sau hẳn cân nhắc một phen, dứt khoát cự tuyệt trị liệu, trực tiếp xuất viện.

Nếu như mất cảm giác sợ hãi là bệnh trạng duy nhất, hơn nữa cũng không ai có thể nói rõ ràng đến tột cùng hẳn có thể chết hay không, hoặc là bao lâu mới chết, vậy thì mặc cho số phận a.

Một ngày, Phong Bất Giác ngẫu nhiên thấy được quảng cáo Kinh Hãi Thiên Đường Closed Beta: "Đột phá hình thức trò chơi truyền thống, cho người đặt mình vào trong tuyệt vọng, kinh ngạc, dày vò với những hình ảnh khủng bố, cảm thụ và thể nghiệm trò chơi trước nay chưa từng có." Hẳn liền xem xét rõ quy tắc của trò chơi này, còn xem một đoạn quảng cáo được làm tỉ mỉ, được xưng là dọa tiểu hài tử vải cả ra quần, còn phát hiện ra đường link "Mua sắm cabin trò chơi kiểu mới, tặng tài khoản Closed Beta".

Vì vậy, thoát nhìn không thể tưởng tượng, nhưng Phong Bất Giác tiến vào trò chơi này mục đích không chỉ là "Chơi", chủ yếu hơn là muốn bị "Dọa". Tâm tính hẳn cũng là còn nước còn tát, có lẽ lạc vào bên trong những tràng cảnh khủng bố kỳ lạ, có thể kích thích chính mình, giúp mình tìm về cảm giác sợ hãi.

Đương nhiên, loại tinh thần hiểm thấy dị thường này nói rõ Phong Bất Giác là một người bệnh. Nói hẳn không phải "Người bình thường", không phải là bởi vì khối u trong não hẳn. Mà bởi vì trước khi mắc bệnh này, hẳn cũng không giống người thường, dùng cách khác mà nói —— quái thai.

Phong Bất Giác cổ quái rất nhiều chỗ, dù chưa đến loại trình độ kia, nhưng đại bộ phận phần đều làm cho người khác rất khó hiểu, trước tiên là nói về một cái sở thích của hẳn: thích đọc...

Hẳn có khát vọng đối với việc đọc mà người khác khó có thể lý giải, nói thí dụ như, hẳn sẽ đem những chữ viết bên trên chai dầu gội đầu xem một lần; lại ví dụ như, bản thuyết minh đồ điện gia dụng, hẳn vậy mà có thể nhìn từ đầu tới đuôi một chữ cũng không thiếu; còn có kinh người hơn... Nhãn hiệu bên trên quần áo mới hẳn cũng không buông tha.

Chỉ cần một kiện đồ vật hoặc người nào đó cùng Phong Bất Giác sinh ra quan hệ thân thiết, bản năng hẳn sẽ thu thập hết thấy tin tức tương quan của nó. Hơn nữa hẳn thực sự không phải là tùy ý đọc một lần, hẳn còn có năng lực đọc cùng ghi nhớ kinh người, tuy không thể giống cổ nhân như Trương Tung, đã gặp qua là không quên được, đọc lâu lâu, nhưng chỉ cần là đồ vật hẳn xem qua, dù là đã qua thật lâu, cũng ít nhất có thể nhớ lại sáu thành.

"Ân... Điều khoản trò chơi cũng khác các trò chơi khác nha." Phong Bất Giác bỏ ra hai phút đem mấy ngàn chữ trong điều khoản xem xong rồi: "Duy nhất tương đối đặc biệt là đoạn thứ sáu kia a..." Hẳn thoáng cúi đầu xuống, dùng tay trái nâng khuỷu tay phải, ngón trỏ cùng ngón giữa ở tay phải để trên trán của mình, lập tức vuốt nhẹ mũi, đây là thói quen lúc hẳn suy nghĩ: "Nói cách khác... Người chơi bởi vì bệnh tim phát tác mà chết hoặc là bệnh về thần kinh dẫn phát,... cùng công ty bọn họ không có quan hệ." Hẳn thì thầm tổng kết.

Phong Bất Giác cảm thấy cũng không thể bài trừ cái điều khoản này là mảnh lời của Công Ty Mộng, lúc trước hẳn tại Website Games xem qua

thiết lập trò chơi, trò chơi này điểm nhấn lớn nhất chính là khái niệm "Giá Trị Kinh Hải", thông qua quang não cùng công năng của cabin trò chơi, thực hiện giám sát đối với người chơi, tim đập, mạch đập, huyết áp, các loại phản ứng thần kinh não tức thời, dùng cái này đo lường tính toán trình độ sợ hãi. Nếu như ở trong trò chơi Giá Trị Kinh Hải của người chơi vượt qua điểm tới hạn, cũng sẽ bị cưỡng chế ngắt kết nối thần kinh, lập tức logout. Mà nếu tình huống thân thể người chơi có nghiêm trọng dị thường, ví dụ như tim ngừng đập sau khi logout, hít thở không thông các loại, cabin trò chơi sẽ trước tiên thông tri xe cứu thương. Dù sao tất cả loại hình kết nối internet đều cùng cảnh sát, cấp cứu có kết nối với nhau, dựa theo loại xếp đặt thiết kế này, hù chết người khả năng có lẽ không lớn.

Khi đăng nhập trò chơi, Phong Bất Giác lại nghe được Âm Thanh Hệ Thống nhắc nhở: [Ngài lần đầu tiên đăng nhập trò chơi, mời lựa chọn nick name sử dụng trong trò chơi.]

Trên màn hình xuất hiện khu vực để viết vào, bên cạnh còn viết chút ít điều kiện hạn chế, ví dụ như nick name bốn chữ trở lên, không thể dùng từ ngữ thô tục hoặc gây hiểu lầm. Tại thời đại quang não, hạn chế như thế càng thêm triệt để, hệ thống trí tuệ nhân tạo cùng năng lực tính toán theo công thức cao đến mức làm cho người ta sờn hết cả gai ốc, "Nó" chỉ cần một chữ, thậm chí một cái phạm trù không rõ ràng, có thể tự mình phát huy năng lực suy luận, hạn chế bất luận cái hành vi vi phạm gì. Ví dụ như danh tự thâm nho các kiểu, hoặc là tại đằng sau chữ FUC có mấy cái ký tự rồi thêm chữ K, những thứ thủ đoạn này đối với quang não đời thứ tư mà nói là vô dụng. Hơn mười năm trước đã có người lo lắng cái AI này có thể sẽ công kích ngược lại, nô dịch nhân loại, nhưng trước mắt không có bất kỳ căn cứ sự thật đáng tin cậy nào ủng hộ loại này thuyết pháp.

Tóm lại, trí tuệ quang não nhân tạo rất mạnh, cụ thể mạnh mẽ tới trình độ nào, phần sau truyện có thể bổ sung...

[Kiểm tra hoàn tất, nick name "Phong Bất Giác", có thể sử dụng, xin xác nhận.]

Phong Bất Giác vốn là tên rất hiếm thấy, chắc cũng có thể dùng, bất quá hẳn dùng "Phong (瘋 ,Điên)" thay "Phong (封 ,Phong bì, phong bao)", một là không muốn trực tiếp dùng tên thật, hai cũng có chút ý tứ tự giễu. (Tiện thể thuyết minh luôn, Phong Bất Giác có nghĩa là bệnh điên nhưng chưa phát hiện ra)

Sau khi nhấn xác nhận, giọng nói hệ thống vang lên: [Kế tiếp sẽ tiến hành giáo trình tân thủ, nên hoàn thành giáo trình trong một lần, kịch bản sẽ tùy cơ tạo ra, sau khi hoàn thành sẽ đạt được ban thưởng tương ứng. Xin chú ý, kết quả giáo trình tân thủ không ảnh hưởng tới thuộc tính ban đầu của nhân vật, vền vền là ban thưởng bất đồng. Nếu Giá Trị Kinh Hải của ngài quá cao, sẽ chủ động ngắt kết nối. Các loại nguyên nhân gián đoạn giáo trình như rời khỏi cabin trò chơi, lần sau lúc tiến vào trò chơi sẽ không cách nào tiếp tục kịch bản ban đầu, hệ thống sẽ vì ngài tạo ra giáo trình mới.]

Phong Bất Giác nghe xong nhắc nhở, thò tay nhấn xác nhận, ai ngờ ngón tay của hắn vừa mới đụng phải đến bên trên ô biểu tượng, toàn bộ bên trong thang máy đột nhiên trở nên đen kịt một mảnh.

Một giây sau, một thanh âm vang lên, cùng giọng nói cơ giới hoá của hệ thống vừa rời bất đồng hắn, giờ phút này như là một lão vu bà nói chuyện: "Hoan nghênh đi vào Kinh Hải Thiên Đường..."

Vừa dứt lời, thang máy đột nhiên chấn động. Sau đó, cái hộp đen đưa tay không thấy năm ngón liền bắt đầu chuyển động, chậm rãi hướng phía dưới rơi xuống.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Có thể xem sự cố xảy ra trong vòng vài giây vừa rồi là màn chào hỏi của giáo trình hướng dẫn trò chơi dành cho người chơi.

Nếu người bình thường gặp cảnh xung quanh chợt tối sầm lại mà không hề có dấu hiệu báo trước thì hẳn sẽ cả kinh và bắt đầu sợ hãi khi nghe thấy giọng sờn tóc gáy lúc này. Và mặc dù cảm giác rơi chỉ tồn tại trong khoảnh khắc thang máy bỗng hạ xuống nhưng cũng đủ khiến người chơi bị dọa cho nhảy dựng, tim đập rộn ràng.

Thế nhưng Phong Bất Giác vẫn điềm tĩnh mà không hề phản ứng gì...

Sau khi chấn động, thang máy bắt đầu đi xuống với tốc độ bình thường. Bấy giờ, menu của trò chơi bỗng hiện lên trước mắt Phong Bất Giác.

Menu trò chơi chỉ xuất hiện trong thị giác của người chơi nên chẳng thể chiếu sáng xung quanh. Việc đọc menu của người chơi cũng không công khai. Khi xem menu, cho dù có người chơi khác đứng bên cạnh thì họ vẫn chẳng thể biết rốt cuộc bạn đang lựa chọn hay đang ngần người.

Âm thanh từ hệ thống không vang lên trong lúc này, có điều Phong Bất Giác lại nhìn thấy dòng nhắc nhở trong menu:

[Bạn có thể mở menu này bất cứ lúc nào. Những thứ như thuộc tính, trạng thái, trang bị và vật phẩm của nhân vật đều được nhìn thấy tại đây.]

Lúc này, Phong Bất Giác thấy phần lớn menu đều bị bóng đen che phủ. Đến khi hàng chữ kia biến mất, góc trái trên cùng của menu mới phát sáng.

Nơi đây xuất hiện ba hình chữ nhật cùng loại với dạng biểu hiện thanh máu.

Sau đó, một mũi tên xuất hiện rồi chỉ vào thanh thứ nhất. Đó là thanh năng lượng màu xanh lục ở trạng thái đầy. Tiếp theo đó, một dòng phụ đề mới lại xuất hiện: [Đây là giá trị sinh tồn của bạn. Nó được hiển thị theo tỷ lệ phần trăm và không thể nhìn thấy bằng số liệu cụ thể. Khi giá trị sinh tồn về 0%, nhân vật của bạn xem như đã tử vong. Giá trị sinh tồn lúc này: 100%. Trạng thái khác thường: Không.]

Mũi tên di chuyển đến thanh năng lượng thứ hai. Thanh này cũng có màu xanh lục, chỉ có điều mặt trên không phải là tỷ lệ phần trăm mà là con số: [Đây là giá trị thể năng của bạn, có thể nhìn thấy bằng số liệu cụ thể. Những hành động như chạy, đi bộ thời gian dài, mang vác vật nặng, chiến đấu và sử dụng kỹ năng đều tiêu hao chỉ số này. Có thể nghỉ ngơi hoặc dùng vật phẩm để phục hồi. Giá trị thể năng hiện tại: 100/100.]

Thanh năng lượng thứ ba trông trơn, đây cũng chính là thứ Phong Bất Giác cần phải chú ý nhất: [Đây là giá trị kinh hãi của bạn. Nó được hiển thị bằng tỷ lệ phần trăm. Khi giá trị kinh hãi vượt quá 100% trong hơn ba giây, bạn sẽ bị cắt đứt liên kết với trò chơi theo hình thức cưỡng chế và nhân vật của bạn xem như tử vong. Giá trị kinh hãi hiện tại: 0%.]

Vì trước đây đã xem những phần thiết lập cơ bản này trên mạng nên Phong Bất Giác chỉ cần liếc mắt đã xem xong. Vốn cho rằng những khu vực khác của menu cũng được mở ra nhưng menu bỗng tự động đóng lại sau mười giây, thế là hắn đành chủ động mở menu lần nữa. Tiếc rằng khu vực bị phủ đen vẫn như cũ và không hề thay đổi một chút nào.

Rõ ràng giáo trình hướng dẫn người mới không phải chỉ là đứng đọc chữ trong thang máy tối om để làm quen với giao diện trò chơi. Nếu không trước khi bắt đầu thì hệ thống đã không đặt ra giả thiết: Nếu giá trị kinh hãi quá cao thì giáo trình sẽ bị gián đoạn.

Quả nhiên thang máy nhanh chóng ngừng lại, bóng tối xung quanh vẫn giữ nguyên như cũ, Phong Bất Giác chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của mình.

Đèn thang máy bỗng sáng lên trong một giây, rồi lập tức tối om như cũ.

Nhưng trong một giây này, cảnh tượng có thể khiến người khác vừa nhảy dựng, vừa la hét đã hiện lên trên võng mạc của Phong Bất Giác.

Các bạn đọc chắc hẳn vẫn còn nhớ một mặt tường của thang máy là gương. Mà ngay trong một giây ánh đèn sáng lên, Phong Bất Giác nhìn thấy trong gương có đến hai người.

Một người chắc chắn là bản thân hắn, mà người còn lại... Tuy chỉ liếc qua nhưng Phong Bất Giác có thể xác định được đó là một sinh vật đứng thẳng dính đầy máu đầy người.

Thà cứ tối om, đằng này lại cố ý cho người ta nhìn thấy, chi bằng cứ không thấy cho xong.

Đổi lại là người khác, vừa rồi họ đã phải hét lên. Nếu sau đó không ngã xuống, rồi co rúm người vào góc thang máy thì cũng nổi điên và hươ tay múa chân vào vị trí của cái bóng đầy máu trong trí nhớ.

Nhưng Phong Bất Giác vẫn đứng nguyên tại chỗ với khuôn mặt không đổi sắc. Hắn lẩm bẩm tự nhủ: "Ồ... Nếu đã là giáo trình hướng dẫn thì chắc chắn sẽ không ép người chơi vào hoàn cảnh phải chết ngay khi vừa mới bắt đầu, nhiều nhất cũng chỉ tiêu hao chút máu hoặc dọa dẫm một chút, sau đó chắc hẳn sẽ xảy ra sự cố gì đó để trò chơi có thể tiếp tục."

Hắn vừa lẩm bẩm tới đây, quả thật có một tia sáng chiếu vào trong thang máy, đã vậy còn lan rộng một cách nhanh chóng. Khi cánh cửa thang máy tự động mở ra, mùi ẩm mốc và thối rữa xộc thẳng vào mũi hắn.

Bên ngoài là một hành lang thẳng tắp, trần nhà được làm bằng gỗ, trong khi vách tường hai bên đều được dán giấy dán tường, chỉ có điều hoa văn trên giấy dán tường khá kỳ dị, thoát nhìn giống như mắt người. Sàn nhà được lót thảm màu xanh lục, hai bên hành lang không hề có cửa sổ, cũng chẳng có cửa phòng. Cách đó một khoảng lại có một chiếc đèn treo sát tường đang tỏa ánh sáng heo hắt.

Hành lang có vẻ rất dài, còn những chiếc đèn tường ở đằng xa lại giống một điểm sáng cỡ hạt gạo. Nhưng vì tầm nhìn của hắc không đến hai mươi mét nên những nơi xa hơn vẫn bị bao phủ trong bóng tối, phải đi đến mới có thể nhìn rõ được.

E rằng người bình thường còn chưa kịp đợi cửa thang máy mở ra hoàn toàn thì đã lách người, rồi đâm đầu chạy ra khỏi thang máy. Phong Bất Giác lại không hề nóng vội. Với hắc, con đường âm u trước mắt chưa chắc đã an toàn hơn thang máy. Nếu không phải khung cảnh xung quanh không tối om như mực, hắc đã quay đầu để nhìn cho rõ cái bóng bên cạnh mình lúc này là thứ gì.

Kết quả là khi Phong Bất Giác vừa quay đầu lại, hắc liền nhìn thấy mười ngón tay đầy máu vỗ thẳng vào mặt mình. Thế là hắc rụt cổ lại để né tránh, nửa thân dưới ngồi xổm xuống, rồi lộn nhào ra khỏi thang máy. Khi quay đầu nhìn lại, cuối cùng hắc đã nhìn thấy được bộ dạng của cái bóng.

Đó là một xác chết không có da, cơ bắp trên người nó gần giống với mô hình trong phòng khám sức khỏe. Chỉ có điều nó vẫn còn sống, hơn nữa toàn thân lại đang rỉ máu.

Cửa thang máy chậm chậm khép lại, xác chết đâm máu nghiêng đầu và nhếch miệng như cười nhưng lại không phải cười, còn cặp mắt của nó thì lại nhìn chăm chăm vào Phong Bất Giác. Khi cánh cửa thang máy sắp đóng lại, nó thò một tay ra ngoài rồi lách ra khỏi thang máy.

"Dựa theo lối suy nghĩ thông thường, bây giờ có lẽ ta nên bỏ chạy..." Phong Bất Giác nghĩ ngợi: "Nhưng có vẻ thằng này không mạnh lắm, mình có nên thử chiến đấu với nó không?"

Xác chết đầm máu vừa bước ra khỏi thang máy, liền găm lên với khí thế vô cùng dạt dào, sau đó vung tay nện lên vách tường của hành lang. Chỉ thấy vách tường bằng gỗ dày dưới lớp giấy dán tường lập tức bị đánh vỡ, một bầu gián đông như nước lũ từ bên trong ủa ra ngoài.

“Xem như người lợi hại.” Phong Bất Giác vừa thấy cảnh này, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Đã là giáo trình hướng dẫn người chơi thì mục đích chính tất nhiên là dẫn dắt người chơi tiếp tục trò chơi, chứ không phải là giết chết người chơi. Thật ra xác chết đầm máu thực hiện động tác này chỉ vì muốn kéo dài thời gian để người chơi bỏ chạy một đoạn.

Hệ thống cũng đã tính đến những khả năng khác như người chơi bị dọa sợng người đứng tại chỗ và không chạy nổi, hoặc có người chơi nảy sinh ý định liều mạng với xác chết đầm máu tại nơi có ánh sáng sau khi nhìn thấy bộ dạng của nó. Trong tình huống đó, động tác này của xác chết đầm máu có thể khiến người bị dọa cứng người vừa bò, vừa lết để chạy thoát thân, đồng thời cũng đánh tan ý định chiến đấu của những phần tử hiếu chiến.

Tất nhiên, nếu người chơi bị dọa đến mức đứng dậy không nổi hoặc khẳng khẳng đùa giỡn với mạng sống thì e rằng sẽ Game Over, sau đó sẽ tiếp tục kịch bản hướng dẫn mới.

“Đầu tiên, tám mươi phần trăm là ta không thể đánh thủng vách tường. Thứ hai, đánh thủng vách tường cũng không có lối ra. Thứ ba, nếu đánh nhau với tên quái vật này thì chết chắc. Tốt lắm...” Phong Bất Giác thầm tính toán để làm rõ tình huống của mình.

Xem ra trong giáo trình hướng dẫn người chơi mới, hẳn không có quá nhiều lựa chọn.

Sau khi chạy được một đoạn khá dài, Phong Bất Giác nhìn thấy điểm cuối của hành lang. Nơi đó có một cánh cửa, thoát nhìn được làm bằng loại gỗ dày.

Hắn thử xoay nắm cửa, không ngờ cánh cửa mở ra. Vì không còn thời gian để xem xét liệu phía sau cánh cửa có nguy hiểm không nên hắn chỉ đành đi vào rồi tính tiếp. Phải biết rằng xác sống đã đuổi đến rất gần, điều này khiến hắn không thể tiếp tục dây dưa thêm.

Giờ phút này, Phong Bất Giác chợt hiểu lựa chọn chính xác của hắn phải là chạy ra ngoài ngay khi cánh cửa thang máy vừa mở ra. Việc nán lại thêm một lúc khiến thời gian hành động bây giờ trở nên rất gấp rút.

Vừa lách mình tiến vào phòng và đóng cửa lại, hắn phát hiện có một thanh thép dùng để chốt cửa ở phía sau. Thế là Phong Bất Giác liền cài cửa lại mà không hề do dự. Gần như cùng lúc đó, thứ bên ngoài cũng bắt đầu húc vào cửa.

Phong Bất Giác không thèm để ý đến nó nữa mà quay người xem xét hoàn cảnh xung quanh.

Nơi này là một căn phòng hình vuông rộng khoảng mười sáu mét vuông, bên trong không hề có đồ dùng gia đình mà chỉ có một ngọn đèn treo trên tường và hai cánh cửa. Trong đó, một cánh cửa đang bị xác sống húc vào, cánh cửa còn lại ở giữa vách tường phía đối diện.

Phong Bất Giác đi đến trước cánh cửa duy nhất có thể thoát thân. Sau khi xoay tay nắm, hắn phát hiện cửa bị khóa. Hắn thử đập vào chỗ khóa cửa, nhưng hành động này chẳng có mấy có tác dụng. Rõ ràng hắn dùng sức không đủ, đoán chừng phải lại cố sức thử thêm vài lần mới có tác dụng.

Giây tiếp theo, menu của trò chơi bỗng hiện ra trước mắt, một khu vực bị che phủ trên menu được mở khóa. Nơi này hiện lên một con số, chỉ có điều lúc này là 0:[Đây là giá trị kỹ xảo của bạn, có thể nhìn thấy nó bằng số liệu cụ thể. Giá trị kỹ xảo có thể sử dụng như tiền tệ và được tích lũy dựa theo hành động của nhân vật. Để thực hiện hành động nâng cao tiến độ của trò chơi sẽ được thưởng giá trị kỹ xảo. Giá trị kỹ xảo hiện tại: 0.]

“Cho nhắc nhở về giá trị kỹ xảo ngay lúc này, có phải ám chỉ có thể lựa chọn đường tắt nào đó hay không...” Bấy giờ, Phong Bất Giác lại nhìn thử giá trị sợ hãi của mình trên menu.

Vẫn là 0%, hoàn toàn không nhúc nhích.

Phong Bất Giác thở dài một hơi, rồi quay đầu nhìn về phía cánh cửa đang bị húc. Chỉ thấy thanh sắt đã hơi biến dạng, có lẽ sẽ không chống đỡ được bao lâu nữa. Áp lực do việc quá vật có thể xông vào giết người bất cứ lúc nào vào lúc này khiến ngay cả người ngoài cuộc cũng không thể bình tĩnh đến mức lạnh lùng như hắn.

Hắn lại xem xét căn phòng một cách tỉ mỉ thêm lần nữa.

Trong căn phòng hầu như trống không này quả nhiên có gợi ý. Ở một góc tường trên cao có một góc giấy dán tường bị tróc, nếu nhìn lướt qua hắn sẽ không thể thấy rõ, còn nếu quan sát kỹ sẽ không thể bỏ sót chi tiết này.

Phong Bất Giác nhón chân, rồi thò tay vừa đủ để nắm được góc giấy dán tường. Sau đó, hắn xé nó ra thì thấy trên mặt gỗ phía sau có một ký hiệu được vẽ bằng máu. Hình dạng của ký hiệu là một vòng tròn nối với một hình giống như chữ “Bạc” (卜), có vẻ đây là hình dạng của chìa khóa.

Lúc này, một tiếng gầm kèm theo tiếng gỗ bị phá vỡ vang lên sau lưng hắn. Phong Bất Giác quay đầu lại, liền nhận ra một móng vuốt của xác chết

đắm máu đang hươ loạn xạ sau khi nó đánh xuyên qua cánh cửa để tạo một lỗ thủng to bằng miệng bát.

Chẳng biết với trí tuệ của nó, liệu có biết mở then cửa hay không?

Tình huống này xảy ra nhằm báo hiệu xác sống đã sắp xông vào. Cho dù giải câu đố hay đập cửa gì cũng được, tóm lại thời gian đã không còn nhiều.

Phong Bất Giác vội vàng dùng khuỷu tay thúc vào miếng gỗ có vẽ ký hiệu, cảm giác đau đốn như thật lập tức truyền đến. Có điều khối gỗ nọ khá giòn, bị khuỷu tay thúc một cái liền vỡ ra. Mặc dù hăn cho rằng sẽ có rất nhiều côn trùng ủa ra ngoài nhưng kết quả lại không thấy gì ngoài một đám bụi. Phía sau miếng gỗ đó là một không gian nhỏ hẹp, ở giữa chính là một chiếc chìa khóa.

Khi Phong Bất Giác cầm chìa khóa lên, menu của trò chơi lại hiện ra, một mảng đen đã được mở: [Bạn tìm được một vật phẩm. Vì túi đồ và thanh trang bị đều chưa được mở nên bạn chỉ có thể cầm trong tay hoặc vứt đi.]

Sau đó, hăn nhìn thấy thuộc tính của vật phẩm trên khu vực vừa được mở ra của menu:

[Tên: Chìa khóa gỉ sét]

[Loại: Vật phẩm tiêu hao.]

[Chất lượng: Bình thường.]

[Công năng: Mở khóa cửa.]

[Có thể mang ra khỏi kịch bản hay không: Không.]

[Ghi chú: Ta nghĩ là người biết nên dùng như thế nào.]

Phong Bất Giác cảm thấy dòng ghi chú vật phẩm đầy ác ý, nhưng hắn cũng không rảnh để nghĩ ngợi thêm. Sau khi nhìn lướt qua thuộc tính, hắn liền đóng menu lại rồi chạy đến cánh cửa bị khóa. Mở cửa xong, chìa khóa liền biến mất.

Cùng lúc đó, âm thanh đã lâu không nghe thấy của hệ thống lại vang lên: [Bạn nhận được 30 điểm giá trị kỹ xảo. Nhắc nhở chỉ xuất hiện một lần, sau này bạn có thể tự xem sự thay đổi của điểm kỹ xảo trên menu của trò chơi.]

Phong Bất Giác không rảnh xem xét những thứ tạm thời chưa dùng được. Hắn tiếp tục đi tới. Phía sau cánh cửa là những bậc thang bằng đá dẫn lên trên, hai bên đều là tường đá, phía trên không hề có trần nhà nên có thể nhìn thấy bầu trời đêm. Ánh trăng rọi lên những bậc thang khiến nơi đây sáng trắng như tuyết.

Tiếc rằng hắn không thể thoát ra từ phía trên bởi tường đá rất cao, bề mặt lại nhẵn bóng. Hai bên vách cách nhau hơn hai mét, rõ ràng phòng ngừa hắn leo lên.

Trong khi bước lên từng bậc thang được một đoạn, Phong Bất Giác dành chút thời gian để xem lại giá trị thể năng của mình, bấy giờ phát hiện chỉ số đã giảm xuống còn 24/100.

Hắn bèn tính nhẩm trong đầu, sau khi rời khỏi thang máy mình chạy vài trăm mét, sau đó đập cửa, phá tường và bây giờ là leo dốc. Những hành động này vậy mà tiêu hao đến ba phần tư giá trị thể năng, tốc độ tiêu hao như vậy nhanh hơn nhiều so với tính toán của hắn. Thêm việc giá trị sinh tồn cũng biến thành 98%, xem ra hệ thống đã quyết định hành động dùng khuỷu tay thúc vào tường gây tổn thương.

Sau khi Phong Bất Giác mở khóa khoảng năm giây, xác chết đầm máu ở phía sau cũng đã phá cửa để đuổi theo hắn. Bấy giờ, nó bắt đầu cười gằn

liên tục. Tiếng cười như văng vẳng bên tai, vô cùng rộn người. Tuy vậy, Phong Bất Giác hoàn toàn vô cảm trước hành vi quấy rầy ở mức độ này.

Phía cuối cầu thang là một vách núi, trên vách núi cắm một thanh kiếm lớn. Dưới ánh trăng, lưỡi kiếm phản chiếu ánh sáng âm u, lạnh lẽo. Khi ánh mắt của Phong Bất Giác tiếp xúc với thanh kiếm, dường như xác chết đầm máu phát hiện ra gì đó nên điên cuồng tăng tốc. Cự ly mấy chục mét ban đầu lập tức bị rút ngắn.

Phong Bất Giác bỏ chạy tóe khói, bởi hắn không muốn bị làm thịt trong thời khắc sắp hoàn thành trò chơi.

Vừa loạng choạng lao đến bên cạnh thanh kiếm, hắn lập tức dùng hai tay cầm lấy nó, rồi nhấc lên. Nào ngờ món vũ khí rất nhẹ, hóa ra nó không hề nặng như vẻ bề ngoài.

Quay người lại, xác chết đầm máu đã đến gần. Tiếng rú thê lương đâm thẳng vào màng nhĩ hắn, đôi móng vuốt đầy máu vồ tới.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh.

Phong Bất Giác vừa vùng kiếm, liền chém ngay tức khắc. Do hấn hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi nên rất tỉnh táo trong tình huống này, phản ứng và động tác cũng không hề bị ảnh hưởng chút nào. Vừa nghiêng nửa thân trên để tránh móng vuốt của xác chết đầm máu, hấn vừa vùng kiếm quét ngang.

Phong Bất Giác bỗng kinh ngạc khi phát hiện thanh kiếm chém vào thân xác chết đầm máu thật dễ dàng như cắt đậu hũ.

Sau khi cơ bắp và xương trước ngực quái vật bị chém đứt, máu tươi phun ra ngoài ào ào và dính đầy mặt Phong Bất Giác. Mùi tanh và vị mặn thấm vào trong mũi và miệng của hấn, còn có cả cảm giác nhớp nháp và âm ẩm. Về mặt này, có thể nói dù trò chơi làm giả nhưng cảm giác buồn nôn lại y như thật.

Xác chết đầm máu rú lên đau đớn vì bị thanh kiếm gây thương tích. Bắt đầu từ ngực, cơ thể nó bắt đầu biến thành nước mủ và thịt vụn một cách nhanh chóng, rồi chảy đầy mặt đất như bị hòa tan.

Bấy giờ, Phong Bất Giác mới có cơ hội để nhìn thuộc tính của thanh kiếm trong tay.

[Tên: Xác chết đầm máu phải chết.]

[Loại: Vũ khí.]

[Phẩm chất: Tinh xảo.]

[Sức tấn công: Khá mạnh.]

[Thuộc tính: Không.]

[Đặc hiệu: Tấn công xác chết đầm máu sẽ khiến nó tan ra.]

[Có thể mang ra khỏi kịch bản hay không: Không.]

[Ghi chú: Thanh kiếm này là tác phẩm trong thời kỳ đầu của Auer – Tất Cả Phải Chết, thợ thủ công huyền thoại thuộc tộc Dwarf. Sau đó, một thương nhân tộc Goblin dùng vài bình nước giải khát tên là ‘Rượu Xái’ để đổi lấy thanh kiếm này từ Auer. Nửa tháng sau, Auer chế tạo món vũ khí ‘Goblin phải chết’.]

Phong Bất Giác vừa xem thuộc tính của món vũ khí này được mấy giây, âm thanh của hệ thống vang lên: [Bạn đã hoàn thành giáo trình hướng dẫn người mới. Tự động truyền tổng sau 60 giây.]

Lúc này, menu của trò chơi lại được mở ra thêm một khu vực. Nơi đó hiện đang đếm ngược từ giây 60, ngoài ra còn có một lựa chọn là “Lập tức truyền tổng”. Phong Bất Giác lựa chọn "Lập tức truyền tổng", thế là thân thể hắn liền biến thành một luồng ánh sáng trắng và rời khỏi kịch bản.

Nếu xét theo góc nhìn của bản thân, hắn chỉ thấy trước mắt hiện lên một tia sáng và rồi hắn trở về thang máy lúc này.

Thanh kiếm trong tay đã không còn, máu tươi thấm trên người cũng đã biến mất. Mọi thứ trong thang máy vẫn như lúc mới bước vào trò chơi. Ánh đèn rất sáng, tất nhiên trong gương chỉ có một mình hắn. Chuyện đã trải qua suốt mười mấy phút vừa rồi như một cơn ác mộng ngắn ngủi mà không hề có thật.

[Đã hoàn thành kịch bản, đang kết toán phần thưởng.]

[Nhận được kinh nghiệm: 70. Tiền trò chơi: 700.]

[Nhận được vật phẩm/trang bị: Không.]

[Hoàn thành/nhận nhiệm vụ: 0/0.]

[Hoàn thành nhiệm vụ ẩn/đặc biệt: Không. Phá vỡ thế giới quan: Không.]

[Giá trị kinh hãi tăng vọt: 0 lần. Giá trị kinh hãi cao nhất: 0%. Giá trị kinh hãi trung bình: 0%.]

[Cấp độ sợ hãi của bạn: Toàn thân là gan. Bạn nhận được thêm một phần thưởng, xin chờ trong giây lát.]

[Nhận được giá trị kỹ xảo: 30.]

[Giá trị kỹ xảo tăng thêm: kinh nghiệm: 30. Tiền trò chơi: 300.]

[Phần thưởng hoàn thành kịch bản: Túi tân thủ x 1]

[Kết toán đã xong, mời tiếp tục.]

Khi những thông tin này hiện lên trên màn hình, hệ thống lại nhắc nhở: [Bạn đã tăng lên cấp 2, giới hạn của giá trị thể năng được tăng thêm. Bây giờ là 200/200.]

Đồng thời, Phong Bất Giác nhìn thấy “Thanh sở trường” trên menu đã được mở ra, tổng cộng có sáu mảng sở trường, nhưng năm mục trong số đó đều bị bóng đen che phủ, bên cạnh hiện lên cấp bậc: N/A. Chỉ có mục “Thông dụng” phát sáng và hiển thị cấp bậc của kỹ năng là F.

Mảng sở trường là hạng mục quan trọng nhất của người chơi trong Thiên Đường Kinh Khủng. Phong Bất Giác đã từng đọc hướng dẫn của trò chơi nên nhớ rất rõ. N/A có nghĩa là: không, hoàn toàn mù tịt hay không thể sử dụng kỹ năng. Còn F là cực kỳ kém, gần như bằng không. Khi đạt đến cấp này, người chơi có thể sử dụng kỹ năng nhưng tỷ lệ thành công chỉ có 20%.

Ngay lúc phần thưởng hiện lên, cửa thang máy lại mở ra. Lần này bên ngoài không phải là hành lang mà là một căn phòng hình vuông với bốn bức tường bằng kim loại có diện tích lớn hơn khoảng 5 lần so với thang máy.

Ánh đèn trên trần nhà chiếu sáng cả căn phòng. Ở giữa là hai cột thủy tinh hình trụ rỗng ruột, lúc này bên trong trống rỗng.

Phong Bất Giác không còn lời nào để nói về giá trị kinh hãi của mình. Sau khi nỗi sợ hãi được “định lượng”, không ngờ hẳn lại thấy nó có ba số không. Còn ý nghĩa của cấp độ sợ hãi không hề quan trọng đối với Phong Bất Giác. Theo hướng dẫn của trò chơi, hệ thống sẽ dựa vào giá trị kinh hãi để đưa ra nhận xét sau khi kịch bản kết thúc. Tổng cộng có năm loại, lần lượt là: Toàn thân là gan, dũng cảm hơn người, luống cuống tay chân, kinh hồn bạt vía và hồn lìa khỏi xác.

Tình huống giá trị kinh hãi luôn bằng 0 như Phong Bất Giác chắc chắn là chuyện không thể xảy ra. Bằng không người thiết kế trò chơi hẳn sẽ thêm vào một cấp bậc nữa, đó là "Gan to bằng trời".

Nếu xét về giáo trình hướng dẫn người chơi thì lần này Phong Bất Giác đã đạt được kết quả tốt nhất trên lý thuyết. Vì quá trình chấm điểm không xét đến giá trị sinh tồn và giá trị thể năng nên nếu hoàn thành kịch bản trong tình trạng lạnh lặn hoặc thoi thóp chút hơi tàn thì phần thưởng cũng không khác gì nhau.

Phần thưởng của Phong Bất Giác đã là tốt nhất. Nhưng hắn không hề tỏ ra vui mừng mà chỉ thở dài, rồi bước đến trụ thủy tinh bên tay trái. Bây giờ, những lựa chọn khác lập tức hiện lên.

[Mời lựa chọn loại túi đồ.]

Hình ảnh mô phỏng của hai loại ba lô được chiếu lên. Món đầu tiên thuộc loại đeo sau lưng với dây chéo vai, món còn lại thuộc loại đeo ngang trên hông. Sau vài giây cân nhắc, hắn lựa chọn loại đầu tiên.

Chiếc ba lô do ánh sáng trắng ngưng tụ thành đang lơ lửng bên trong trụ thủy tinh bỗng dần biến thành thực chất. Sau đó, một nửa mặt trụ thủy tinh di chuyển sang ngang để Phong Bất Giác có thể lấy ba lô ra ngoài bằng tay.

Đồng thời, túi đồ và thanh trang bị trên menu của hắn đã được mở ra.

[Túi đồ của bạn thuộc loại không gian trữ vật, với dung lượng hiện tại nhiều nhất có thể chứa 10 món đồ, chỉ cần là đồ vật nhét vừa miệng ba lô đều có thể cất giữ. Với sinh vật sống, chỉ khi nào người chơi khống chế được nó thì mới có thể nhét vào ba lô. Nhắc nhở đặc biệt: Người chơi không thể tiến vào túi đồ. Xin đừng làm thử.]

[Bạn có thể dựa vào thanh trang bị để xem xét trang bị trên người, bất cứ món đồ nào mà bạn có thể dùng đều được xem là trang bị. Số lượng và vị trí của trang bị không hạn chế. Ví dụ bạn có thể vừa cầm một thanh đao trên tay trái vừa cầm một cây gậy trên tay phải, đồng thời hai tay đều đeo ống tay. Quần áo của bạn không được xếp vào trang bị và bị khóa chặt với nhân vật, không thể cởi ra hoặc bị phá hỏng. Bạn chỉ có thể thay đổi trang phục tại không gian đăng nhập. Trang phục có thể mua tại nơi giao dịch.]

Tuy nhắc đến “Nơi giao dịch” nhưng thực ra bây giờ vẫn chưa thể mua được những dụng cụ thu phí, thế nên người chơi trong giai đoạn Closed beta chỉ có thể mặc trang phục mặc định.

Bây giờ có rất nhiều công ty sản xuất trò chơi chỉ quan tâm đến cái lợi trước mắt. Trong giai đoạn chơi thử, trò chơi mới phát triển được khoảng 70% nhưng nơi mua bán đã được đưa vào sử dụng. Nào là dụng cụ thu phí, trang phục, da dẻ, máu lớn, mana lớn, vân vân... những thứ này đều được vội vàng đem ra bán. Có vài công ty thất đức còn bảo nhân viên trong công ty rao bán các loại trang bị thượng hạng và thú nuôi hiếm trên những trang web trung gian.

Tuy nhiên, chính sách của công ty Mộng không giống với đa số công ty khác. Trong giai đoạn Closed beta, chính sách kinh doanh của họ hoàn toàn tập trung vào mua bán thiết bị phần cứng. Mức độ hoàn thiện của trò chơi vào lúc bắt đầu Closed beta đã hơn 95%. Trong thời đại do kỹ thuật Photoputer dẫn đầu, hoàn toàn không cần người chơi kiểm tra BUG, vì cứ việc dùng AI tính toán là được. Vì vậy, mục đích chủ yếu của Closed beta là để bán cabin chơi trò chơi thế hệ mới NL2055 chuyên dùng cho trò chơi Thiên Đường Kinh Khủng.

Công ty Mộng cũng nghiêm cấm việc mua bán vật phẩm và tiền tệ trong trò chơi, không những không mở Website buôn bán trên trang chủ mà còn đóng cửa “Nơi giao dịch” trong trò chơi để người chơi không thể đi vào. Hơn nữa còn tắt chức năng trao đổi bằng tiền tệ trong trò chơi khiến việc trao đổi giữa người chơi với nhau trở nên rất phiền phức.

Đây là hành động tự tin đến mức gần như kiêu ngạo. Dường như tầng lớp lãnh đạo của công ty Mộng đều cho rằng chỉ cần trò chơi này chính thức đi vào hoạt động thì chắc chắn sẽ thu được thành công, kiếm tiền là chuyện không cần phải lo lắng. Giai đoạn Closed beta chỉ cần thu hút người chơi và tạo tiếng tăm là được.

[Mời lựa chọn phần thưởng thêm của bạn:

1/ Rút ngẫu nhiên một món trang bị phù hợp với cấp bậc của bạn.

2/ 2000 tiền trong trò chơi.

3/ 80 điểm kinh nghiệm.]

Khi đến gần trụ thủy tinh còn lại, những lựa chọn này liền xuất hiện trước mặt hắn.

Phong Bất Giác thầm nghĩ: “Hôm nay là ngày Closed beta thứ nhất nên tiền tệ trong trò chơi sẽ vô dụng trong thời gian ngắn. Nếu chọn điểm kinh nghiệm...”

Hắn liếc nhìn menu. Lúc này mình mới cấp 2, kinh nghiệm cần để lên cấp là 0/200. Phần thưởng thứ ba chỉ bằng 40% mức kinh nghiệm ở cấp này, bây giờ cấp bậc vẫn còn thấp nên chọn kinh nghiệm không có lợi cho lắm.

Thế là hắn chọn trang bị.

Sau khi chọn, ánh sáng trắng lóe lên bên trong trụ thủy tinh và ngưng tụ thành... một tảng đá.

Phong Bất Giác chột ngẩn người. Phản ứng đầu tiên trong não hắn là hoài nghi tảng đá này có phải thuộc loại dụng cụ ma pháp hay không. Kết quả là khi hắn cầm nó lên để xem thuộc tính...

[Tên: Tảng đá.]

[Loại: Vũ khí.]

[Phẩm chất: Rác rưởi.]

[Sức tấn công: Yếu ớt.]

[Thuộc tính: Không.]

[Hiệu quả: Không.]

[Ghi chú: Những tảng đá với đủ hình dạng có thể bắt gặp ở bất cứ đâu, đôi lúc chúng được nhặt lên để dùng như vũ khí. Tuy có thể mang tự do ra vào kịch bản nhưng mọi người dùng xong đều vứt đi, hoàn toàn không bỏ vào túi đồ hoặc cầm trên tay.]

Trong căn phòng rộng rãi bỗng vang vọng tiếng kêu gào của Phong Bất Giác: “Lừa đảo aaaaaaaa!”

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Kết nối với hệ thần kinh bị cắt đứt, cabin chơi trò chơi được mở khóa. Bên trong cabin, Phong Bất Giác ngồi dậy rồi thở dốc một hơi.

Lúc này là giữa trưa, bên ngoài tràn ngập ánh mặt trời chói chang.

Phong Bất Giác sống một mình trên tầng mười ba (cũng là tầng cao nhất) của một khu chung cư cho thuê. Cha mẹ hẳn biết mình không có cơ hội xuất hiện trong bộ truyện này nên đã lãnh tiền trợ cấp thôi việc của tác giả, rồi cùng nhau rời khỏi trần gian vào mấy năm trước, bỏ lại đứa con trai bơ vơ một mình đảm nhận vai chính của truyện. Hơn nữa còn giúp ta đỡ mất công đặt thêm hai cái tên. Thật đúng là đầu truyện đã quy thiên, giúp người không để lại tên.

(Người xưng "Ta" ở đây là Ba Ngày Ngủ Hai, tác giả bộ truyện này)

Nhìn đồng hồ, Phong Bất Giác phát hiện mình chỉ chơi hết mười lăm phút mà thôi. Khi chơi Thiên Đường Kinh Khủng trong chế độ không ngủ, cảm giác về thời gian trong trò chơi so với hiện thực là 2:1, cũng có nghĩa là vừa rồi hẳn cảm thấy như đã ở trong trò chơi nửa tiếng. Còn trong chế độ ngủ, liên kết với hệ thần kinh còn khác xa, tỷ lệ thời gian có thể đạt đến mức 10:1, thật đúng với câu “trong mơ không có thời gian”. Nếu người chơi kiên quyết không thoát trò chơi thì ngủ một giấc có thể chơi trò chơi được tám mươi tiếng. Tất nhiên như vậy đồng nghĩa với việc phải nằm mơ suốt tám tiếng, hôm sau thức dậy chắc chắn sẽ đau đầu. Trong sách hướng dẫn sử dụng cabin chơi trò chơi vốn đã đề nghị người chơi không nên chơi

trò chơi trên bốn tiếng trong chế độ ngủ. Phong Bất Giác đã từng đọc và nhớ rõ câu này...

Bấy giờ, Phong Bất Giác bước ra khỏi cabin chơi trò chơi. Không phải vì hần muốn nghỉ ngơi mà là vì hần và một người bạn đã hẹn nhau cùng chơi trò chơi này.

Hôm nay là ngày Closed beta đầu tiên, máy chủ được mở vào tám giờ sáng. Nhưng sáng nay bạn hần lại không rảnh nên Phong Bất Giác muốn đợi bạn. Vừa rồi hần chỉ muốn làm quen với trò chơi chứ không muốn luyện cấp lên quá cao, khiến cốt truyện trong trò chơi của hai người chênh lệch nhau.

Lại nói, chẳng lẽ Phong Bất Giác không làm việc vào ban ngày sao?

Đúng vậy, hần không làm việc gì cả...

Trước đây từng nói hần là một nhà văn trinh thám, chắc hần sẽ có người nghĩ không phải thằng nhóc này thuộc loại tác giả lớn không cần viết lách cũng có thể kiếm cơm đấy chứ?

Tất nhiên không phải...

Tuy Phong Bất Giác có chút tiếng tăm nhưng còn chưa đến mức người người đều biết. Truyện của hần không tệ, mỗi quyển đều có thể xuất bản, nhà xuất bản cũng đồng ý hợp tác với hần. Hần thuộc loại nhà văn không kiếm được nhiều tiền, nhưng chưa đến mức chết đói.

Phong Bất Giác đang viết một truyện trinh thám được in hai trang trên chuyên mục của một tạp chí xuất bản hàng tuần. Hần nộp phải bản nháp một lần vào giữa tháng, bao gồm toàn bộ nội dung được đăng tải trong tháng sau. Nếu chất lượng không ổn thì sẽ bị trả lại, muộn nhất đến cuối tháng phải sửa xong. Tiền nhuận bút được tính theo tháng.

Nếu chỉ dựa vào mỗi phần thu nhập này, hắn chỉ có thể sống qua ngày trong thành phố S. Cho nên Phong Bất Giác còn viết một bộ tiểu thuyết trinh thám nhiều tập, thuộc loại sách được in thành quyển. Mỗi khi viết xong một quyển, hắn mới có thể kiếm được một ít tiền, xem như có chút lãi.

Vậy tại sao ban ngày ban mặt mà hắn lại không làm việc gì?

Việc này cũng dễ giải thích. Dùng cách nói của Phong Bất Giác để miêu tả trạng thái sinh hoạt và viết lách của mình, đó chính là:

“Cảm hứng dạt dào, nộ bài đúng lúc, sơn hào hải vị. Suy nghĩ cạn kiệt, nửa chữ không ra, một bát nước lã, nấu đôi bát mì.”

Hiển nhiên gần đây hắn đang trong trạng thái không viết ra chữ.

Con người hắn rất thoải mái, viết không ra thì dù có cố gắng cũng vô ích. Vì vậy hắn đành chơi trò chơi... Không những chơi, hắn còn tự xem đó là “thu thập tư liệu”.

Thế nên mong đợi Phong Bất Giác nộ bài đúng hạn quả thật là chuyện hoang đường.

Mỗi khi đến giữa tháng, biên tập của tạp chí cười ngựa vác đao xông đến tận cửa từ ngàn dặm. Còn bà mụ cho thuê phòng thì một tay cầm Phụng Sí Lưu Kim Thẳng, một tay cầm chìa khóa dự phòng đẩy cửa bước vào, vừa vào là chém.

Mỗi khi đến ngày này, Phong Bất Giác đều chuẩn bị bằng cách gác mâu trên gối, bày binh bố trận, đánh trống gõ chiêng. Chỉ chờ hai người xông vào thì liền đại chiến ba trăm hiệp, đánh đến thiên hôn địa ám, phong vân biến sắc. Cuối cùng, trên trời hiện ra tám chữ lớn: Cần tiền không có, bản nháp một tờ.

Được rồi, còn chưa đủ dội đến mức đó. Tóm lại, cuộc sống của hắn thoải mái như vậy đấy.

Lại nói đến người bạn của Phong Bất Giác. Có câu "ngưu tầm ngưu, mã tầm mã", chẳng lẽ bạn của Phong Bất Giác lại có thể thuộc loại nhà giàu, đẹp trai và cao ráo sao?

Không sai! Chính là dân nhà giàu, đẹp trai và cao ráo...

Người này họ Vương, tên Thán Chi, là bạn thuở nhỏ của Phong Bất Giác. Tiếng địa phương của thành phố S gọi là “huynh đệ nổi khố”. Từ lúc đi nhà trẻ, hai người đã là bạn học. Đến khi tốt nghiệp cấp ba, Vương Thán Chi thi vào đại học Y, còn Phong Bất Giác trở thành "người rảnh rỗi" của xã hội.

Quan hệ giữa hai người khăng khít đến mức nào? Có thể giải thích bằng hai cách dùng sự thực và giả thiết. Đầu tiên phải nói đến sự thực. Vì sao Vương Thán Chi muốn thi vào đại học Y? Đó là vì từ nhỏ Phong Bất Giác đã lập chí trở thành Sherlock Holmes, mà trợ lý của Holmes chính là một bác sĩ quân đội...

Lại nhắc tới giả thiết. Giả sử Vương Thán Chi là nữ, vậy thì tính chất của quyển tiểu thuyết này phải thay đổi. Vì Vương cô nương có lẽ đã trao thân cho Phong Bất Giác từ lâu lắm rồi.

Xét thấy giả thiết vừa rồi có thể khiến đầu óc của các độc giả suy nghĩ lung tung nên ta phải bổ sung thêm một câu: Yên tâm! Đó chỉ là giả thiết, hai người này đều là đàn ông và đều yêu người khác giới.

Nhà của Vương Thán Chi rất giàu, cụ thể giàu đến mức nào không quan trọng. Chỉ cần biết cả đời hắn không cần làm lụng cũng có thể sống rất thoải mái là được.

Vương Thán Chi hơi đẹp trai, cao hơn Phong Bất Giác một chút, vừa đủ một mét tám. Tính cách hần ôn hòa, lương thiện, hơi nhu nhược, không thích khoe khoang và là người khiêm tốn, biết nhường nhịn.

Tóm lại, hần là một người rất khó tìm thấy điểm xấu, hoàn toàn ngược lại với tên quái gở Phong Bất Giác. Có thể nói Vương Thán Chi là thanh niên tốt, người gặp người khen. Còn Phong Bất Giác luôn nhận được những lời nhận xét như: Bất cần đời, hận đời, buồn vui thất thường hay lưu manh giả danh trí thức.

Những chuyện trên đời luôn kỳ diệu, thế mới khiến hai người như vậy có thể trở thành bạn của nhau.

Buổi chiều nhanh chóng trôi qua, Phong Bất Giác lại tốn thêm một giờ để lên trang chủ xem lại tài liệu. Vì đã vào trò chơi và hoàn thành giáo trình hướng dẫn người mới nên rất nhiều chỗ khó hiểu đã trở nên rõ ràng sau khi hần xem lại.

Khoảng thời gian còn lại, hần dành cho việc làm mì sợi. Thật ra không phải vì hần rất thích ăn mì sợi mà là vì hần đã dùng tiền mua mì ăn liền để mua bột mì.

Phong Bất Giác là một gã lập dị. Hần tính toán khẩu phần ăn của mình chính xác đến từng bữa cơm, rồi suy ra cần bao nhiêu thức ăn mới không chết đói, thậm chí có cả con số cụ thể. Sau đó, hần dùng toàn bộ tiền tiết kiệm trong ngân hàng (vốn cũng chẳng được bao nhiêu) để mua cabin chơi trò chơi. Số tiền còn lại thì dùng mua bột mì và nộp tiền điện nước...

Bạn nói hần tính toán kỹ lưỡng à? Vậy sao hần lại tiêu một món tiền gần như là tất cả tài sản của mình để chi trả cho một món đồ xa xỉ (Cabin chơi trò chơi loại mới rất đắt). Bạn nói hần tiêu xài phung phí? Nhưng hần cũng chưa từng túng quẫn đến mức không còn gì để ăn.

...

Nháy mắt đã đến tối, Phong Bất Giác nuốt một bát mì sợi trung nước sôi vào trong bụng và xem như đã giải quyết xong bữa tối.

Bấy giờ, Vương Thán Chi gọi điện thoại đến nói rằng hắn đã đăng nhập trò chơi và hoàn thành giáo trình hướng dẫn. Hắn còn nói mình bị dọa đến suýt chết, cả người ướt đầm mồ hôi, thoát trò chơi gọi điện thoại cũng vừa để giúp tâm trạng ổn định lại.

Phong Bất Giác thầm nhủ: Ta thật hâm mộ người. Ta đây đã mấy tháng chưa được nếm thử cảm giác toát mồ hôi lạnh là gì!

Hai người nói chuyện vài câu, rồi thông báo tên nhân vật trong trò chơi cho nhau. Bấy giờ chuẩn bị đăng nhập trò chơi.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Phong Bất Giác nằm vào cabin, rồi tiếp tục đăng nhập trò chơi bằng chế độ không ngủ. (Chế độ ngủ và không ngủ đăng nhập vào máy chủ khác nhau, hai máy chủ này không hề liên thông với nhau)

Sau khi đến không gian đăng nhập, hắn lựa chọn trò chơi. Lần này không có bất cứ nhắc nhở nào hiện lên, trên màn hình chỉ xuất hiện menu của trò chơi. Ví dụ như xã giao, tức là danh sách bạn bè và số đen, ngoài ra còn có rất nhiều giới thiệu về trò chơi. Nếu người chơi chưa đọc trên trang chủ thì có thể xem tại không gian này. Xét đến tỷ lệ thời gian, đọc ở đây có thể tiết kiệm được một nửa thời gian.

Phong Bất Giác tìm tên trong trò chơi của Vương Thán Chi, rồi thêm vào danh sách bạn bè, sau đó gửi lời mời gia nhập tổ đội cho hắn.

Vương Thán Chi vừa gia nhập tổ đội, một danh sách liền xuất hiện trên màn hình bên cạnh Phong Bất Giác. Trong đó có tên nhân vật và cấp bậc của hai người trong tổ đội.

[Phong Bất Giác, cấp 2.]

[Vương Thán Chi, cấp 1.]

[Mời lựa chọn chế độ trò chơi mà tổ đội muốn tham gia.]

Có ba lựa chọn hiện ra trên màn hình, lần lượt là: Chế độ 'huấn luyện cá nhân', chế độ 'huấn luyện đoàn đội' và chế độ 'sinh tồn cá nhân' (Mức bình

thường). Vì hai người đang ở trạng thái tổ đội nên hai mục chế độ cá nhân biến thành biểu tượng màu xám, tức là không thể chọn được.

“Giác ca, chúng ta chỉ có thể tham gia 'Huấn luyện đoàn đội'.” Lúc này, Vương Thán Chi nói chuyện với Phong Bất Giác qua màn hình. Trong không gian đăng nhập của hắn cũng có thể nhìn thấy những thông tin giống hệt với Phong Bất Giác, thế nhưng quyền chọn lựa lại nằm trong tay đội trưởng.

“Ừ... vào rồi tính sau.” Phong Bất Giác trả lời, rồi đưa ra lựa chọn.

[Bạn lựa chọn chế độ 'huấn luyện đoàn đội'. Xin hãy xác nhận.]

[Đã xác nhận... Đang điều chỉnh kết nối thần kinh... Kịch bản đang được tạo...]

[Bắt đầu tải. Vui lòng đợi.]

Thang máy chứa Phong Bất Giác lại bắt đầu chuyển động và vẫn là cảm giác đi xuống.

Cùng lúc đó, một đoạn phụ đề hiện ra trước mặt hắn và kết hợp với tiếng nhắc nhở của hệ thống: [Bạn sắp tiến vào một kịch bản cùng người chơi khác. Trước khi tham gia trò chơi đoàn đội lần đầu tiên, bạn hãy nắm vững những nội dung sau đây.]

[A. Ngoài chế độ đối kháng, toàn bộ hành vi tấn công nhằm vào người chơi khác trong các chế độ còn lại đều bị hệ thống hạn chế. Ý đồ của bạn không thể chuyển thành hành động của nhân vật. Trong kịch bản của tất cả các chế độ (kể cả đối kháng), toàn bộ hành vi tấn công đồng đội đều bị hệ thống hạn chế, ý đồ của bạn không thể chuyển thành hành động của nhân vật.]

[B. Bất cứ từ ngữ nào được hệ thống quyết định là nhạy cảm đều bị xử lý bằng cách xóa bỏ. Ví dụ như tên của người làm chính trị, chửi thề hay sử dụng tên động, thực vật hoặc đồ vật trong ngữ cảnh đặc biệt...]

[C. Hành vi dùng từ ngữ quấy rối người chơi khác bằng cách dùng khẩu hình, ra hiệu bằng tay, chữ viết và hình vẽ đều bị hệ thống hạn chế. Ý đồ của người chơi không thể chuyển thành hành động của nhân vật.]

[D. Bất kể giới tính nào, toàn bộ hành vi bị hệ thống cho là mang tính quấy rối tình dục, bao gồm những hành vi với mục đích này hay định dùng cách như đã liệt kê trong điều B và C để thực hiện ý định đều sẽ bị hệ thống hạn chế. Ý đồ của người chơi không thể chuyển thành hành động của nhân vật. Nếu lặp đi lặp lại nhiều lần thì người chơi sẽ bị cắt đứt kết nối bằng hình thức cưỡng chế. Số chứng minh nhân dân của người vi phạm sẽ được ghi vào sổ đen của hệ thống vĩnh viễn và trở thành đối tượng ưu tiên được giám sát cao.]

[E. Bất cứ hành vi nào bị hệ thống quyết định là hành vi kỳ thị đều sẽ được xử lý theo điều khoản D. Người chơi vi phạm điều D và E nhiều lần sẽ bị xóa tài khoản mãi mãi và khóa số chứng minh nhân dân, đồng thời không thể sử dụng sản phẩm của công ty. Nếu tình tiết nghiêm trọng, hành vi trong trò chơi được hệ thống ghi chép sẽ được giao cho ngành công an xử lý. Để xem chi tiết, xin hãy tham khảo pháp luật về an ninh mạng và những điều khoản liên quan.]

Đến đây cần phải giải thích một chút. Phong Bất Giác sống vào năm 2055 trong một vũ trụ song song nào đó. Trong thế giới của hắn, tội quấy rối tình dục và loại phân biệt (người khuyết tật, chủng tộc và dị tật bẩm sinh) bị xử lý rất nghiêm. Tuy còn chưa đến mức tử hình nhưng số chứng minh nhân dân của người phạm tội nghiêm trọng sẽ bị đưa vào sổ đen của các ngành và tổ chức, trước đó còn bị xử lý thích đáng.

Trước đây Phong Bất Giác đã tiếp xúc với nhiều trò chơi và cũng từng chơi loại trò chơi dùng nón kết nối thần kinh. Về cơ bản, trò chơi nào cũng có những điều khoản tương tự. Theo công nghệ Photoputer không ngừng phát triển, càng ngày càng ít người chơi có thể dùng mảnh khóe để phạm luật, thậm chí có thể nói những hành vi đó đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

[Tải xong, bây giờ bạn đang bắt đầu chế độ huấn luyện nhiều người.]

[Trong chế độ này, hệ thống không cung cấp giải thích về kịch bản, thế giới quan hay nhiệm vụ.]

[Hoàn thành chế độ này chỉ nhận được điểm kinh nghiệm, không có điểm kỹ xảo và tiền trong trò chơi.]

[Trong chế độ này không có phần thưởng hoàn thành và phần thưởng thêm vào dựa theo đánh giá từ giá trị kinh hãi.]

[Trò chơi bắt đầu.]

Sau khi nhắc nhở xong, cửa thang máy mở ra. Gần như cùng lúc đó, bên tai lại vang lên tiếng những tiếng sấm động ghê rợn. Lần này là tiếng rít chói tai của đàn ông: [Chào mừng đến với Kinh Hãi Thiên Đường.]

Nói xong, hắn còn cất một tràng cười hãi hùng đủ khiến người nghe hoảng sợ.

Cảnh tượng bên ngoài thang máy lại là một hành lang, nhưng hành lang lần này có vẻ rất rộng rãi. Trên mặt đất tại đây được lát gạch men, vách tường hai bên đều quét vôi trắng, ngoài ra còn có ba cánh cửa đang đóng. Thiết bị chiếu sáng trên trần nhà vẫn hoạt động bình thường, ánh sáng rất đầy đủ. Với không khí ngập tràn mùi thuốc khử trùng kết hợp với cách bày trí, nơi đây thoạt nhìn giống một bệnh viện.

Phong Bất Giác lập tức bước ra khỏi thang máy, cánh cửa thang máy sau lưng lập tức đóng lại. Kế đó, hình ảnh thang máy dần trở nên méo mó rồi biến mất, cuối cùng chỉ còn lại vách tường. Quay đầu nhìn lại, hắn thấy sau lưng còn có một cánh cửa thang máy khác giống hệt với cửa thang máy mà hắn vừa bước ra.

Phong Bất Giác bước đến trước cánh cửa đó rồi ghé mắt vào nhìn thử, bất chợt nghe thấy một tiếng hét: “Á...”

“Người bị bệnh à?” Phong Bất Giác hỏi.

Vương Thán Chi thở dốc một hơi: “Ta vừa quyết tâm đi ra ngoài thì người bỗng ló đầu ra, làm ta sợ đến chết khiếp.”

“Ta có thể hỏi chút không. Bây giờ người bị ta dọa chết khiếp, vậy giá trị kinh hải là bao nhiêu?” Phong Bất Giác thật sự rất tò mò.

Nghe vậy, Vương Thán Chi bèn nhìn menu. Trong mắt của Phong Bất Giác, hành động này chỉ giống như Vương Thán Chi vừa di chuyển ánh mắt đến một nơi nào đó, vài giây sau đã trở lại bình thường.

“Bây giờ ta đã bình tĩnh, giá trị kinh hải chỉ dao động ở mức 3%.” Vương Thán Chi trả lời: “Nhưng ta cũng không biết vừa rồi giá trị kinh hải tăng lên đến bao nhiêu nữa.”

“Ừ, đó là vì mức độ sợ hãi tăng lên rồi lại hạ xuống trong nháy mắt phải không?” Phong Bất Giác lăm lăm: “Đúng rồi, thanh năng lượng của giá trị kinh hải có màu gì?”

“Ờ... màu đỏ nhạt.”

“Ồ, thì ra là vậy.”

“Giác ca, bệnh của người... chẳng lẽ trước giờ giá trị kinh hãi vẫn luôn ở mức 0% sao?”

Tất nhiên Vương Thán Chi biết bệnh của Phong Bất Giác, có điều hẳn chỉ là bác sĩ thực tập vừa ra trường nên đành bó tay trước căn bệnh này. Cũng chính vì hẳn là bác sĩ nên mới hiểu bệnh của Phong Bất Giác phải trông chờ vào vận may. Nếu may mắn thì có lẽ sẽ sống yên ổn được vài ba năm, còn nếu xui xẻo thì ba phút sau toi đời cũng chẳng phải là chuyện lạ.

“Đúng.” Phong Bất Giác trả lời một cách thản nhiên.

“Vậy ta phải dựa hết vào người rồi đấy... Có chuyện gì xảy ra thì người phải bảo vệ ta.” Vương Thán Chi nói.

Phong Bất Giác không trả lời, mà nói: “Trước khi kịch bản bắt đầu chỉ có ba phút để chuẩn bị. Người còn không ra ngoài thì sẽ bị hệ thống đẩy ra khỏi thang máy bằng hình thức cưỡng chế đấy.”

Vương Thán Chi nghe xong liền vội vã bước ra ngoài.

Khi thang máy còn chưa biến mất hoàn toàn, Phong Bất Giác bỗng lấy một tảng đá ra khỏi túi đồ, rồi đưa nó cho Vương Thán Chi: “Cầm lấy rồi dẫn đường đi.”

Vương Thán Chi nhận tảng đá. Khi xem xong thuộc tính, khoe miệng hẳn co giật: “Giác ca... Cho dù người từng nhặt nó lên để dùng trong giáo trình huấn luyện thì cũng không cần tiếc đến nỗi không nỡ vứt đi và đem về không gian đăng nhập đấy chứ...”

“Người ghen tị với ta.” Phong Bất Giác trả lời mà không hề biết xấu hổ.

Vương Thán Chi không nói thêm, chỉ tiện tay ném tảng đá xuống đất, rồi rút một con dao gọt trái cây dài khoảng năm tấc ra khỏi túi đồ của mình: “Thứ này có thuộc tính tốt hơn.”

“Vì sao người có trang bị vậy!” Phong Bất Giác hét lên. Trong điện thoại, Vương Thán Chi từng nói rằng sau khi hoàn thành giáo trình hướng dẫn, hẳn được đánh giá là "kinh hồn bạt vía". Trong khi hướng dẫn trên trang chủ cho biết cấp bậc này không nhận được phần thưởng thêm.

“Ta nhặt được trong kịch bản.” Vương Thán Chi nói.

Phong Bất Giác nói: “Đưa ta xem thử.”

Wương Thán Chi nhún vai, rồi chuyền cây dao cho hắn.

[Tên: Dao gọt trái cây.]

[Loại: Vũ khí.]

[Phẩm chất: Rách nát.]

[Sức tấn công: Khá yếu.]

[Thuộc tính: Không.]

[Đặc hiệu: Không.]

[Có thể mang ra khỏi kịch bản: Có thể.]

[Ghi chú: Ít nhất thì món đồ chơi này có lưỡi.]

Phong Bất Giác trả cây dao lại cho Vương Thán Chi, than rằng: “Đúng là do cách ăn ở. Vật có thể nhặt được trong kịch bản của ta đều không thể mang ra ngoài.”

“Vậy tặng đá của người...”

“Rút thăm được sau khi kết toán.” Phong Bất Giác nói: “Sợ rồi phải không?”

“Ừ...”

“Dẫn đường đi!”

Vương Thán Chi chẳng còn cách nào khác, chỉ đành cầm con dao bước đến phía trước.

Vừa bắt đầu trò chơi, trong lòng hắn hơi sợ hãi. Hắn chỉ là “người bình thường”, mà đã là người bình thường thì cho dù trước mặt mọi người được xưng tụng là to gan đến đâu, khi chơi trò chơi kinh dị này cũng không ai dám chắc mình không sợ hãi. Sợ hãi là phản ứng rất bình thường, huống chi Kinh Hải Thiên Đường là trò chơi liên kết thần kinh nên cảm giác ghê rợn càng thêm chân thật.

Trước mắt hai người hơn hai mươi mét là một ngã rẽ. Trên đoạn đường này có ba cửa phòng đều nằm bên tay phải. Bên tay trái trống trơn, chỉ có bức tường với bề mặt nhẵn bóng. Những thứ thường được bệnh viện dán lên tường như thông tin của bác sĩ, bản đồ của các tầng hay kiến thức về sức khỏe đều chẳng có lấy một tờ.

Hai người vừa đi được năm mét, còn chưa đến cánh cửa thứ nhất, bỗng nghe thấy một tràng cười kỳ quái như của một bé gái phát ra. Kế đến, trên vách tường trắng tinh bên trái hai người bỗng xuất hiện lên vô số dấu chân bằng máu tươi, gần như in đầy lên vách tường và kéo dài đến cuối hành lang.

Trong lúc này, hai người lại nhìn thấy một bóng đen lướt qua ở phía xa, sau đó khuất sau ngã rẽ. Phong Bất Giác nằm vào cabin, rồi tiếp tục đăng nhập trò chơi bằng chế độ không ngủ. (Chế độ ngủ và không ngủ đăng nhập vào máy chủ khác nhau, hai máy chủ này không hề liên thông với nhau)

Sau khi đến không gian đăng nhập, hắn lựa chọn trò chơi. Lần này không có bất cứ nhắc nhở nào hiện lên, trên màn hình chỉ xuất hiện menu của trò

chơi. Ví dụ như xã giao, tức là danh sách bạn bè và số đen, ngoài ra còn có rất nhiều giới thiệu về trò chơi. Nếu người chơi chưa đọc trên trang chủ thì có thể xem tại không gian này. Xét đến tỷ lệ thời gian, đọc ở đây có thể tiết kiệm được một nửa thời gian.

Phong Bất Giác tìm tên trong trò chơi của Vương Thán Chi, rồi thêm vào danh sách bạn bè, sau đó gửi lời mời gia nhập tổ đội cho hắn.

Vương Thán Chi vừa gia nhập tổ đội, một danh sách liền xuất hiện trên màn hình bên cạnh Phong Bất Giác. Trong đó có tên nhân vật và cấp bậc của hai người trong tổ đội.

[Phong Bất Giác, cấp 2.]

[Uông Thán Chi, cấp 1.]

[Mời lựa chọn chế độ trò chơi mà tổ đội muốn tham gia.]

Có ba lựa chọn hiện ra trên màn hình, lần lượt là: Chế 'độ huấn luyện cá nhân', chế độ 'huấn luyện đoàn đội' và chế độ 'sinh tồn cá nhân' (Mức bình thường). Vì hai người đang ở trạng thái tổ đội nên hai mục chế độ cá nhân biến thành biểu tượng màu xám, tức là không thể chọn được.

“Giác ca, chúng ta chỉ có thể tham gia 'Huấn luyện đoàn đội'.” Lúc này, Vương Thán Chi nói chuyện với Phong Bất Giác qua màn hình. Trong không gian đăng nhập của hắn cũng có thể nhìn thấy những thông tin giống hệt với Phong Bất Giác, thế nhưng quyền chọn lựa lại nằm trong tay đội trưởng.

“Ừ... vào rồi tính sau.” Phong Bất Giác trả lời, rồi đưa ra lựa chọn.

[Bạn lựa chọn chế độ 'huấn luyện đoàn đội'.] Xin hãy xác nhận.”

[Đã xác nhận... Đang điều chỉnh kết nối thần kinh... Kịch bản đang được tạo...]

[Bắt đầu tải. Vui lòng đợi.]

Thang máy chứa Phong Bất Giác lại bắt đầu chuyển động và vẫn là cảm giác đi xuống.

Cùng lúc đó, một đoạn phụ đề hiện ra trước mặt hắn và kết hợp với tiếng nhắc nhở của hệ thống: [Bạn sắp tiến vào một kịch bản cùng người chơi khác. Trước khi tham gia trò chơi đoàn đội lần đầu tiên, bạn hãy nắm vững những nội dung sau đây.]

[A. Ngoài chế độ đối kháng, toàn bộ hành vi tấn công nhằm vào người chơi khác trong các chế độ còn lại đều bị hệ thống hạn chế. Ý đồ của bạn không thể chuyển thành hành động của nhân vật. Trong kịch bản của tất cả các chế độ (kể cả đối kháng), toàn bộ hành vi tấn công đồng đội đều bị hệ thống hạn chế, ý đồ của bạn không thể chuyển thành hành động của nhân vật.]

[B. Bất cứ từ ngữ nào được hệ thống quyết định là nhạy cảm đều bị xử lý bằng cách xóa bỏ. Ví dụ như tên của người làm chính trị, chửi thề hay sử dụng tên động, thực vật hoặc đồ vật trong ngữ cảnh đặc biệt...]

[C. Hành vi dùng từ ngữ quấy rối người chơi khác bằng cách dùng khẩu hình, ra hiệu bằng tay, chữ viết và hình vẽ đều bị hệ thống hạn chế. Ý đồ của người chơi không thể chuyển thành hành động của nhân vật.]

[D. Bất kể giới tính nào, toàn bộ hành vi bị hệ thống cho là mang tính quấy rối tình dục, bao gồm những hành vi với mục đích này hay định dùng cách như đã liệt kê trong điều B và C để thực hiện ý định đều sẽ bị hệ thống hạn chế. Ý đồ của người chơi không thể chuyển thành hành động của nhân vật. Nếu lặp đi lặp lại nhiều lần thì người chơi sẽ bị cắt đứt kết nối bằng hình thức cưỡng chế. Số chứng minh nhân dân của người vi phạm sẽ được

ghi vào sổ đen của hệ thống vĩnh viễn và trở thành đối tượng ưu tiên được giám sát cao.]

[E. Bất cứ hành vi nào bị hệ thống quyết định là hành vi kỳ thị đều sẽ được xử lý theo điều khoản D. Người chơi vi phạm điều D và E nhiều lần sẽ bị xóa tài khoản mãi mãi và khóa sổ chứng minh nhân dân, đồng thời không thể sử dụng sản phẩm của công ty. Nếu tình tiết nghiêm trọng, hành vi trong trò chơi được hệ thống ghi chép sẽ được giao cho ngành công an xử lý. Để xem chi tiết, xin hãy tham khảo pháp luật về an ninh mạng và những điều khoản liên quan.]

Đến đây cần phải giải thích một chút. Phong Bất Giác sống vào năm 2055 trong một vũ trụ song song nào đó. Trong thế giới của hắn, tội quấy rối tình dục và loại phân biệt (người khuyết tật, chủng tộc và dị tật bẩm sinh) bị xử lý rất nghiêm. Tuy còn chưa đến mức tử hình nhưng sổ chứng minh nhân dân của người phạm tội nghiêm trọng sẽ bị đưa vào sổ đen của các ngành và tổ chức, trước đó còn bị xử lý thích đáng.

Trước đây Phong Bất Giác đã tiếp xúc với nhiều trò chơi và cũng từng chơi loại trò chơi dùng nón kết nối thần kinh. Về cơ bản, trò chơi nào cũng có những điều khoản tương tự. Theo công nghệ Photoputer không ngừng phát triển, càng ngày càng ít người chơi có thể dùng mách khéo để phạm luật, thậm chí có thể nói những hành vi đó đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

[Tải xong, bây giờ bạn đang bắt đầu chế độ huấn luyện nhiều người.]

[Trong chế độ này, hệ thống không cung cấp giải thích về kịch bản, thế giới quan hay nhiệm vụ.]

[Hoàn thành chế độ này chỉ nhận được điểm kinh nghiệm, không có điểm kỹ xảo và tiền trong trò chơi.]

[Trong chế độ này không có phần thưởng hoàn thành và phần thưởng thêm vào dựa theo đánh giá từ giá trị kinh hải.]

[Trò chơi bắt đầu.]

Sau khi nhắc nhở xong, cửa thang máy mở ra. Gần như cùng lúc đó, bên tai lại vang lên tiếng những tiếng sấm động ghê rợn. Lần này là tiếng rít chói tai của đàn ông: [Chào mừng đến với Kinh Hải Thiên Đường.]

Nói xong, hắn còn cất một tràng cười hải hùng đủ khiến người nghe hoảng sợ.

Cảnh tượng bên ngoài thang máy lại là một hành lang, nhưng hành lang lần này có vẻ rất rộng rãi. Trên mặt đất tại đây được lát gạch men, vách tường hai bên đều quét vôi trắng, ngoài ra còn có ba cánh cửa đang đóng. Thiết bị chiếu sáng trên trần nhà vẫn hoạt động bình thường, ánh sáng rất đầy đủ. Với không khí ngập tràn mùi thuốc khử trùng kết hợp với cách bày trí, nơi đây thoát nhìn giống một bệnh viện.

Phong Bất Giác lập tức bước ra khỏi thang máy, cánh cửa thang máy sau lưng lập tức đóng lại. Kế đó, hình ảnh thang máy dần trở nên méo mó rồi biến mất, cuối cùng chỉ còn lại vách tường. Quay đầu nhìn lại, hắn thấy sau lưng còn có một cánh cửa thang máy khác giống hệt với cửa thang máy mà hắn vừa bước ra.

Phong Bất Giác bước đến trước cánh cửa đó rồi ghé mắt vào nhìn thử, bất chợt nghe thấy một tiếng hét: “Á...”

“Người bị bệnh à?” Phong Bất Giác hỏi.

Vương Thán Chi thở dốc một hơi: “Ta vừa quyết tâm đi ra ngoài thì người bỗng ló đầu ra, làm ta sợ đến chết khiếp.”

“Ta có thể hỏi chút không. Bây giờ người bị ta dọa chết khiếp, vậy giá trị kinh hãi là bao nhiêu?” Phong Bất Giác thật sự rất tò mò.

Nghe vậy, Vương Thán Chi bèn nhìn menu. Trong mắt của Phong Bất Giác, hành động này chỉ giống như Vương Thán Chi vừa di chuyển ánh mắt đến một nơi nào đó, vài giây sau đã trở lại bình thường.

“Bây giờ ta đã bình tĩnh, giá trị kinh hãi chỉ dao động ở mức 3%.” Vương Thán Chi trả lời: “Nhưng ta cũng không biết vừa rồi giá trị kinh hãi tăng lên đến bao nhiêu nữa.”

“Ừ, đó là vì mức độ sợ hãi tăng lên rồi lại hạ xuống trong nháy mắt phải không?” Phong Bất Giác lẩm bẩm: “Đúng rồi, thanh năng lượng của giá trị kinh hãi có màu gì?”

“Ờ... màu đỏ nhạt.”

“Ồ, thì ra là vậy.”

“Giác ca, bệnh của người... chẳng lẽ trước giờ giá trị kinh hãi vẫn luôn ở mức 0% sao?”

Tất nhiên Vương Thán Chi biết bệnh của Phong Bất Giác, có điều hẳn chỉ là bác sĩ thực tập vừa ra trường nên đành bó tay trước căn bệnh này. Cũng chính vì hẳn là bác sĩ nên mới hiểu bệnh của Phong Bất Giác phải trông chờ vào vận may. Nếu may mắn thì có lẽ sẽ sống yên ổn được vài ba năm, còn nếu xui xẻo thì ba phút sau toi đời cũng chẳng phải là chuyện lạ.

“Đúng.” Phong Bất Giác trả lời một cách thản nhiên.

“Vậy ta phải dựa hết vào người rồi đấy... Có chuyện gì xảy ra thì người phải bảo vệ ta.” Vương Thán Chi nói.

Phong Bất Giác không trả lời, mà nói: “Trước khi kịch bản bắt đầu chỉ có ba phút để chuẩn bị. Người còn không ra ngoài thì sẽ bị hệ thống đẩy ra khỏi thang máy bằng hình thức cưỡng chế đấy.”

Vương Thán Chi nghe xong liền vội vã bước ra ngoài.

Khi thang máy còn chưa biến mất hoàn toàn, Phong Bất Giác bỗng lấy một tảng đá ra khỏi túi đồ, rồi đưa nó cho Vương Thán Chi: “Cầm lấy rồi dẫn đường đi.”

Vương Thán Chi nhận tảng đá. Khi xem xong thuộc tính, khóe miệng hắn co gập: “Giác ca... Cho dù người từng nhặt nó lên để dùng trong giáo trình huấn luyện thì cũng không cần tiếc đến nỗi không nỡ vứt đi và đem về không gian đăng nhập đấy chứ...”

“Người ghen tị với ta.” Phong Bất Giác trả lời mà không hề biết xấu hổ.

Vương Thán Chi không nói thêm, chỉ tiện tay ném tảng đá xuống đất, rồi rút một con dao gọt trái cây dài khoảng năm tấc ra khỏi túi đồ của mình: “Thứ này có thuộc tính tốt hơn.”

“Vì sao người có trang bị vậy!” Phong Bất Giác hét lên. Trong điện thoại, Vương Thán Chi từng nói rằng sau khi hoàn thành giáo trình hướng dẫn, hắn được đánh giá là "kinh hồn bạt vía". Trong khi hướng dẫn trên trang chủ cho biết cấp bậc này không nhận được phần thưởng thêm.

“Ta nhặt được trong kịch bản.” Vương Thán Chi nói.

Phong Bất Giác nói: “Đưa ta xem thử.”

Vương Thán Chi nhún vai, rồi chuyền cây dao cho hắn.

[Tên: Dao gọt trái cây.]

[Loại: Vũ khí.]

[Phẩm chất: Rách nát.]

[Sức tấn công: Khá yếu.]

[Thuộc tính: Không.]

[Đặc hiệu: Không.]

[Có thể mang ra khỏi kịch bản: Có thể.]

[Ghi chú: Ít nhất thì món đồ chơi này có lưỡi.]

Phong Bất Giác trả cây dao lại cho Vương Thán Chi, than rằng: “Đúng là do cách ăn ở. Vật có thể nhặt được trong kịch bản của ta đều không thể mang ra ngoài.”

“Vậy tảng đá của người...”

“Rút thăm được sau khi kết toán.” Phong Bất Giác nói: “Sợ rồi phải không?”

“Ừ...”

“Dẫn đường đi!”

Vương Thán Chi chẳng còn cách nào khác, chỉ đành cầm con dao bước đến phía trước.

Vừa bắt đầu trò chơi, trong lòng hắn hơi sợ hãi. Hắn chỉ là “người bình thường”, mà đã là người bình thường thì cho dù trước mặt mọi người được xưng tụng là to gan đến đâu, khi chơi trò chơi kinh dị này cũng không ai dám chắc mình không sợ hãi. Sợ hãi là phản ứng rất bình thường, huống chi Kinh Hải Thiên Đường là trò chơi liên kết thần kinh nên cảm giác ghê rợn càng thêm chân thật.

Trước mắt hai người hơn hai mươi mét là một ngã rẽ. Trên đoạn đường này có ba cửa phòng đều nằm bên tay phải. Bên tay trái trống trơn, chỉ có bức tường với bề mặt nhẵn bóng. Những thứ thường được bệnh viện dán lên tường như thông tin của bác sĩ, bản đồ của các tầng hay kiến thức về sức khỏe đều chẳng có lấy một tờ.

Hai người vừa đi được năm mét, còn chưa đến cánh cửa thứ nhất, bỗng nghe thấy một tràng cười kỳ quái như của một bé gái phát ra. Kế đến, trên vách tường trắng tinh bên trái hai người bỗng xuất hiện lên vô số dấu chân bằng máu tươi, gần như in đầy lên vách tường và kéo dài đến cuối hành lang.

Trong lúc này, hai người lại nhìn thấy một bóng đen lướt qua ở phía xa, sau đó khuất sau ngã rẽ.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 6

“Giác Giác Giác Giác... Giác ca... vừa vừa vừa... rồi rồi...” Vương Thán Chi lấp ba lấp bắp, giá trị kinh hải lại tăng vọt thêm lần nữa. Do cảm giác sợ hãi chồng chất nên cho dù hắc đã trấn định lại sau mấy giây nhưng giá trị kinh hải vẫn chưa hạ xuống mức thấp nhất, thay vào đó ngừng vào khoảng 15%.

Khuôn mặt Phong Bất Giác vẫn không mang một chút cảm xúc. Hắc vẫn nói bằng giọng bình tĩnh: “Theo ta suy đoán, bây giờ chúng ta có hai lựa chọn.”

“Cái cái... cái gì?” Lúc này, Vương Thán Chi có thể nói hai chữ thành bốn chữ.

“Thứ nhất, người cầm dao xông lên. Sau khi đến ngã rẽ, gặp phải thứ gì đều chém loạn xạ cho ta.” Phong Bất Giác trả lời: “Ta ở phía sau yểm hộ cho người.”

“Ta chọn cách thứ hai.” Vương Thán Chi bỗng trả lời rất lưu loát, thậm chí không cần biết phương án thứ hai là gì.

“Thực ra ta cũng nghiêng về lựa chọn thứ hai hơn.” Vừa nói, Phong Bất Giác vừa vượt qua mặt Vương Thán Chi, rồi đứng trước cánh cửa bên phía tay phải và vịn tay nắm cửa.

Mọi người đều biết trong trò chơi kinh dị, cánh cửa chính là điểm mấu chốt để dọa người. Không ai biết được sau khi mở cửa, thứ gì sẽ đập vào mắt mình là gì. Huống chi còn có những thứ kinh điển kiểu “vừa mở cửa là

giết”. Có thể nói trong khoảnh khắc mở cửa, nguy hiểm phải đối mặt tương đương với việc đuổi theo thứ vừa khuất sau ngã rẽ.

Gặp tình huống này, đa số người bình thường đều sẽ thò tay mở cửa một cách cẩn thận, thân người cúi thấp và cố gắng tránh xa cánh cửa một chút, ngoài ra còn chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Trong khi động tác của Phong Bất Giác lại như đang tiện tay mở cửa nhà vệ sinh. Chỉ thấy hần nhanh chân bước đến và khom lưng về phía trước để mở cửa, rồi bước vào.

Trong phòng không hề có đèn, ánh sáng từ hành lang xuyên qua cánh cửa chiếu vào phòng. Cảnh tượng bên trong vô cùng ghê rợn.

Đây là một phòng bệnh rộng khoảng mười mét vuông, chiếc tủ trong góc phòng và thùng rác đều đổ xuống mặt đất. Trên mặt đất vương vãi đủ thứ, thoát nhìn thì đa số đều là rác. Chẳng hạn như băng hồng, giấy vệ sinh, chậu hoa vỡ, một ít bông gòn sát trùng đã dơ và lọ thuốc thủy tinh vỡ... Khăn trải giường bệnh bị xé rách, mùi máu ngập tràn khắp căn phòng, hầu như những nơi được chiếu sáng đều bê bết máu.

“Người chơi sẽ không còn nhìn thấy chế độ huấn luyện khi đạt đến cấp 5. Hiển nhiên chế độ này được thiết kế để người mới có thể lên cấp 5 một cách dễ dàng.”

Phong Bất Giác vừa nói, vừa bước đến trước tủ, rồi lật nó lại để xem bên trong còn sót lại thứ gì.

“Sau khi kết thúc giáo trình hướng dẫn người mới, chắc hẳn những "cao thủ" chỉ chơi chế độ huấn luyện một lần, hoặc dứt khoát không chơi mà bắt đầu chế độ sinh tồn cá nhân. Vì loại người chơi này chắc chắn đã đọc hướng dẫn của trò chơi nên biết rằng lợi ích khi chơi chế độ chỉ thưởng kinh nghiệm phải kém xa chế độ sống sót.”

Phong Bất Giác tìm thấy một ống tiêm còn chưa xé bao bên trong tủ. Sau khi nhìn thuộc tính, hắn bèn bỏ thẳng vào trong túi đồ: “Coi bộ phần thưởng của chế độ huấn luyện còn kém hơn cả giáo trình hướng dẫn người mới. Ta nghĩ độ khó phải tương tự như giáo trình hướng dẫn, chỉ cần người chơi không bị dọa đến mức đứt kết nối thì cho dù không giải câu đố cũng có thể hoàn thành.”

Không ngờ hắn đang cúi người xuống, rồi kê mũi để ngửi thử bình thuốc vỡ có mùi gì.

“Thực ra bây giờ chúng ta có thể không cần vào từng phòng để kiểm tra mà cứ đuổi theo bóng đen để tiếp tục trò chơi. Nhiều nhất là hai mươi phút, trải qua vài lần chiến đấu và rất có thể sẽ hao tổn giá trị sinh tồn thì sẽ giải quyết xong kịch bản này.”

“Vậy sao người còn đi vào?” Vương Thán Chi nói.

“Ta đã nói có hai lựa chọn. Người không cần nghe mà đã chọn cách hai.” Phong Bất Giác mở những tờ giấy trên mặt đất, rồi đem chúng đến nơi có ánh sáng để xem: “Cách hai chính là giải câu đố.”

“Này... chẳng phải người vừa nói...”

“Ta nói không cần giải câu đố cũng có thể hoàn thành chứ có nói không giải câu đố đâu.” Phong Bất Giác nói thẳng: “Chỉ là dù giải xong câu đố, chúng ta cũng không nhận được giá trị kỹ xảo.”

Hắn tiếp tục xem xét những mảnh giấy, vẻ mặt vẫn không thay đổi chút nào.

“Nhưng ít nhất giải câu đố cũng có một lợi ích, đó là có thể giảm độ khó. Nói đơn giản là... dùng trí tuệ để giảm bớt một phần thể lực cần tiêu hao để hoàn thành kịch bản.” Vừa nói, hắn vừa cầm một tờ giấy lên, rồi đưa cho Vương Thán Chi và nói: “Người xem thử đây là thứ gì.”

“Đây là...” Vương Thán Chi nhận tờ giấy. Sau khi xem vài giây, hắn bèn nói: “Bệnh án sao?”

[Tên: Bệnh án của một người không rõ thân phận.]

[Loại: Liên quan đến cốt truyện.]

[Phẩm chất: Bình thường.]

[Công dụng: Chưa biết.]

[Có thể mang ra khỏi kịch bản: Không.]

[Ghi chú: Nhiều nội dung trên trang giấy này bị máu tươi che khuất.]

“Đó là nghề của người.” Phong Bất Giác giơ xấp giấy còn lại trên tay mình lên: “Ta sẽ xem đồng này.”

Vương Thán Chi chỉ nhìn lướt qua đã cảm thấy da đầu tê rần, bởi tờ trên cùng trong xấp giấy trên tay Phong Bất Giác còn vẽ một mặt người rất kỳ dị.

Hai người đến một nơi được ánh đèn chiếu sáng trên hành lang và đọc khoảng ba bốn phút.

Vương Thán Chi xem rất tỉ mỉ. Vì bệnh án có nhiều chỗ bị máu che khuất nên hắn chỉ đành vừa xem vừa đoán. Phong Bất Giác thì giống như cười ngửa xem hoa, nhìn lướt qua từng tờ một thật nhanh chóng. Hắn là một kẻ nghiện đọc nên xem thứ gì cũng rất nhanh, đã vậy trí nhớ, khả năng đọc hiểu và suy đoán của hắn đều rất hiệu quả. Huống chi nội dung trên giấy không dọa được Phong Bất Giác, thậm chí chúng còn chẳng khác gì hình ảnh đính kèm trong tạp chí trong mắt hắn.

“Người xem xong chưa?” Phong Bất Giác là người đặt câu hỏi trước.

Ánh mắt của Vương Thán Chi vẫn đặt trên bệnh án. Hắn nghĩ ngợi một lúc, rồi trả lời: “Nam, mười ba tuổi... vẫn còn là một đứa trẻ.”

Phong Bất Giác vuốt cằm: “Ồ... đội viên Đội Thiếu Niên Tiền Phong.”

Thật không thể hiểu nổi tư duy của hắn được vận hành như thế nào.

“Ồ... Nó bị bệnh máu trắng và đã nằm viện khá lâu. Tuy nhiên...”
Vương Thán Chi buông bệnh án: “Theo bệnh án, nó không sống được bao lâu nữa...”

Hắn ngẩng đầu. Ánh mắt lại di chuyển đến cuối hành lang: “Bây giờ đã biến thành quỷ rồi thì phải...”

Phong Bất Giác nói: “Chưa chắc, nơi đây còn ba cánh cửa. Chúng ta chỉ biết phòng thứ nhất có lẽ là phòng bệnh của bé trai trong bệnh án này nhưng không thể xác định cái bóng nhìn thấy vừa rồi có phải là nó hay không.”

Hắn đưa xấp giấy trên tay cho Vương Thán Chi: “Người không cần xem kỹ, cứ nhìn thuộc tính thôi.”

Ngừng lại một giây, hắn tiếp tục bổ sung: “Trên xấp giấy này vẽ sáu gương mặt khác nhau, mỗi góc giấy đều có một con số.”

[Tên: Phác họa chân dung x 6.]

[Loại: Liên quan đến cốt truyện.]

[Phẩm chất: Bình thường.]

[Công dụng: Chưa biết.]

[Có thể mang ra khỏi kịch bản: Không.]

[Ghi chú: Những bức họa này rõ ràng do tay một người vẽ ra. Đồ vật này có thể xếp chồng hoặc tách ra, khi xếp chồng được xem như một món đồ.]

“Càng ngày ta càng cảm thấy mơ hồ.” Vương Thán Chi nói.

Phong Bất Giác gật đầu: "Bình thường thôi, đó là vì manh mối để giải câu đố vẫn chưa đủ.”

Vừa nói, hắn vừa bước sang căn phòng thứ hai: “Ngoài ra, ta còn có một giả thiết. Giả thiết này cũng chính là nguyên nhân khiến ta muốn hoàn thành kịch bản sau khi giải câu đố.”

Hắn nói ngay lúc đẩy cánh cửa của căn phòng thứ hai: “Ta tin rằng có thể tìm được ít nhất một món trang bị thực sự trong ba phòng bệnh này.”

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Cảnh tượng trong căn phòng thứ hai còn kỳ lạ hơn căn phòng thứ nhất. Từ bức tường bốn phía đến trần và sàn nhà đều có hình vẽ mặt người. Mặc dù căn phòng trông trơn nhưng hình vẽ lại chi chít trên tường, giữa phòng chỉ có một chiếc kết sắt lơ lửng.

“Có vẻ câu đố này khá rõ ràng rồi.” Phong Bất Giác bước thẳng đến kết sắt, rồi ngồi xổm xuống để xem xét cẩn thận hơn.

“Đây chỉ là chế độ huấn luyện, đã vậy lại còn xét đến yếu tố 'người chơi không thể bình tĩnh suy nghĩ vì đang ở trong trạng thái kinh hải'.” Câu nói của hắn như có ý chê độ khó quá thấp...

Vương Thán Chi theo phía sau. Giờ đây, hắn chỉ cảm thấy những khuôn mặt trên tường đều sống động như thật, thậm chí không thể tìm thấy hai khuôn mặt giống nhau. Điều này khiến căn phòng như thể có trên trăm đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào hắn. Bấy nhiêu thôi đủ khiến con người ta phải sờn gai ốc.

“Giác ca, chúng ta đem chiếc tủ ra ngoài rồi nghiên cứu sau được không?” Vương Thán Chi nói.

“Vài ba phút là xong ấy mà.” Phong Bất Giác nhanh chóng đứng dậy, đặt tờ phác họa chân dung ra trước mặt mình, sau đó bắt đầu quan sát những khuôn mặt trên tường.

“Khi đến gần kết sắt, hệ thống nhắc nhở ta nhập mật mã gồm sáu chữ số để mở nó ra.” Ánh mắt hắn nhanh chóng ngừng lại: “Ồ, ở đằng kia.”

Hắn bước đến bức tường, rồi nghiêng đầu sang trái: “Căn phòng này vẽ rất nhiều mặt người nhằm gây rối loạn thị giác của người chơi.”

Hắn chỉ vào vách tường: "Người hãy nhìn sáu khuôn mặt liên tiếp xếp thành một đường chéo đi. Những khuôn mặt này giống hệt các bức phác họa chân dung.”

Hắn lần lượt so sánh từ trái sang phải và từ trên xuống dưới với từng khuôn mặt đáng sợ đến mức không thể nhìn thẳng. Dựa theo thứ tự của sáu khuôn mặt trên tường, hắn lẩm bẩm những con số được viết dưới góc giấy: “4, 1, 6, 3, 5, 2.”

Phong Bất Giác trở lại bên cạnh kết sắt và bắt đầu nhập mật khẩu.

“Nếu lục lọi căn phòng thứ nhất bằng cách mở cửa và nhìn sơ mà không xem xét cẩn thận thì sẽ không phát hiện được manh mối từ những bức tranh. Đến khi mở cửa căn phòng thứ hai tất nhiên chẳng thể tìm được mật mã mở kết sắt.”

Hắn quay đầu nhìn sáu khuôn mặt trên tường: “Thực ra câu trả lời đã được bày ra tại những nơi được ánh sáng chiếu rõ nhất sau khi mở cửa. Nhưng nếu không có những tấm phác thảo thì dù có biết mật khẩu nằm trong căn phòng này cũng không thể tìm được.”

Bấy giờ, kết sắt đã mở ra. Bên trong có hai món đồ: Một chìa khóa và một tấm thẻ.

“Tính sai rồi.” Phong Bất Giác xem xong thuộc tính của hai món đồ, bèn nói.

“Sao thế?” Có lẽ Vương Thán Chi bị ảnh hưởng bởi sự ung dung của Phong Bất Giác nên giờ đã bình tĩnh hơn nhiều, nhờ thế giá trị kinh hãi hạ xuống mức 3%.

“Chìa khóa sẽ được dùng đến nhanh thôi. Còn thứ này...” Phong Bất Giác đưa tấm thẻ cho Vương Thán Chi.

[Tên: Bạo Tạc Thần Quyền.]

[Thuộc tính của thẻ kỹ năng: Kỹ năng chủ động, sau khi sử dụng hai lần sẽ biến mất.]

[Loại kỹ năng: Chiến đấu.]

[Hiệu quả: Sau khi đánh trúng mục tiêu sẽ phát nổ, tạo ra sát thương thuộc tính hỏa.]

[Tiêu hao: 50 điểm giá trị thể năng.]

[Điều kiện học tập: Tinh thông chiến đấu cấp F.]

[Ghi chú: BOOM!]

“Ta vốn tưởng phần thưởng sẽ là trang bị, nào ngờ kết quả lại là kỹ năng.” Phong Bất Giác nói.

“Đầu tiên không nhắc đến vấn đề trang bị hay kỹ năng, sao ngươi biết sẽ có phần thưởng?” Vương Thán Chi hỏi.

“Không phải đã rất rõ ràng rồi sao? Tuy chế độ này không còn phần thưởng gì ngoài điểm kinh nghiệm nhưng để bảo đảm tính công bằng của trò chơi, kịch bản vẫn cho người chơi hai cách để hoàn thành.” Phong Bất Giác giải thích: “Bây giờ chúng ta đang đi theo con đường giải câu đố chứ không phải dùng bạo lực để liều chết.”

Cầm chìa khóa trong tay, hắn dẫn Vương Thán Chi rời khỏi căn phòng thứ hai.

“Người chơi không đi theo còn đường giải đố thì chỉ cần khắc phục được nỗi sợ hãi để bình tĩnh đối phó kẻ địch. Hễ chiến đấu có hiệu quả thì có thể nâng cao cấp bậc sở trường. Khi cấp bậc của nhân vật và kỹ năng chiến đấu được nâng cao, họ có thể nhận được giá trị kỹ xảo trong quá trình chiến đấu.

Còn cách chơi của chúng ta lại chú trọng đến tiến độ tổng thể của trò chơi chứ không phải chỉ đơn thuần nâng cao hiệu quả chiến đấu. Dựa vào cách giải câu đố, chúng ta có thể giảm độ khó, giảm thiểu chiến đấu và nắm vững được nhiều chi tiết của kịch bản hơn. Những người chơi theo cách này sẽ bị tụt hậu về mặt cấp bậc sở trường, thế nên hệ thống sẽ bồi thường về mặt khác. Hẳn giá trị kỹ xảo phải nhiều hơn bình thường.”

Nghe đến đây, Vương Thán Chi hiểu ra nên nói tiếp lời của hắn: “Chế độ huấn luyện không thể kiếm được giá trị kỹ xảo... Vì vậy, nếu người chơi lựa chọn giải đố thì sẽ được đền bù bằng vật phẩm.”

“Chính xác.” Phong Bất Giác thử mở cánh cửa phòng thứ ba. Kết quả đúng như hắn dự đoán, cánh cửa bị khóa. Thế là hắn lập tức sử dụng chìa khóa trong tay để mở cửa, quả nhiên vừa khít.

Sau khi cửa mở, chìa khóa liền biến mất.

Căn phòng thứ ba rất sạch sẽ. Ở đây có một chiếc bàn làm việc được đặt sát tường, trên bàn là một quyển sổ ghi chép.

“Đúng rồi, đẳng cấp sở trường của ngươi đã mở được mấy ô?” Phong Bất Giác vừa cầm quyển sổ lên vừa hỏi.

“Chiến đấu và Thông dụng của ta đều cấp F, còn ngươi thì sao?”

“Ta chỉ mở Thông dụng.” Phong Bất Giác bắt đầu lật quyển sổ: “Sở trường Chiến đấu của ngươi được mở trong tình huống nào?”

“Trong giáo trình hướng dẫn, ta bị một thứ giống khi tấn công. Sau khi giết chết nó, hệ thống liên thông báo ta có sở trường Chiến đấu cấp F.” Vương Thán Chi nhớ lại: “Nhưng sở trường Thông dụng chỉ xuất hiện khi kết thúc kịch bản.”

“Thì ra là vậy. Chúng ta cần phải tìm cơ hội mở hết sáu mục sở trường rồi bàn tiếp.” Phong Bất Giác vừa suy nghĩ, vừa nói.

Rồi hắn lại quay đầu hỏi Vương Thán Chi: “Khi lấy được kỹ năng, thanh kỹ năng trong menu của người cũng xuất hiện phải không? Người đã phù hợp điều kiện, vậy cứ cầm lấy thẻ kỹ năng vừa rồi đi. Nói không chừng lát nữa sẽ có tác dụng.”

Vừa rồi là lần đầu tiên Phong Bất Giác nhặt được thẻ kỹ năng. Lúc quan sát thuộc tính, hệ thống nhắc nhở thanh kỹ năng của hắn đã mở.

Thanh kỹ năng của người chơi trong Thiên Đường Kinh Khủng có tổng cộng mười hai ô và chỉ có thể điều chỉnh kỹ năng trước khi bước vào kịch bản. Tức là cho dù về sau nhân vật có bao nhiêu loại kỹ năng, khi bước vào kịch bản chỉ được trang bị nhiều nhất là mười hai kỹ năng. Đã vậy thẻ kỹ năng đã từng được trang bị thì cho dù chưa từng sử dụng cũng được khóa chặt với nhân vật, không thể trao đổi. Nếu tìm được một thẻ kỹ năng và muốn bán đi, người chơi chỉ có thể đặt trong túi đồ, không được trang bị vào thanh kỹ năng. Một khi trang bị, tấm thẻ sẽ biến mất, còn kỹ năng biến thành dữ liệu trên menu của người chơi.

Còn có một quy định khác, đó là khi thẻ kỹ năng vẫn còn là vật phẩm thì chỉ có thể mang ra khỏi kịch bản chứ không thể mang vào. Điều này để phòng ngừa có người đã trang bị đủ mười hai kỹ năng nhưng trong túi đồ còn mang thêm một đồng thẻ kỹ năng dự phòng vào kịch bản.

Chỉ có một tình huống ngoại lệ. Nếu người chơi nhặt được thẻ kỹ năng mới bên trong kịch bản thì có thể học tại đó, còn nếu thanh kỹ năng của

người đó đã đầy thì có thể dùng kỹ năng mới thay thế một kỹ năng đã trang bị và phải quay trở về không gian đăng nhập mới có thể trang bị lại kỹ năng vừa bị thay thế.

“Xuất hiện thì đã xuất hiện rồi, nhưng sao kỹ năng này lại dùng hai lần là biến mất?” Vương Thán Chi không hiểu.

Người hỏi vấn đề này chắc chắn chưa xem hướng dẫn trò chơi.

Phong Bất Giác vừa say sưa lật xem quyển sổ trên tay, vừa trả lời: “Thuộc tính của kỹ năng là quan trọng nhất... Kỹ năng được chia làm chủ động và bị động. Chủ động gồm ba loại ‘Năm giữ mãi mãi’, ‘Hạn chế thời gian sở hữu’ và ‘Tiêu hao theo số lần sử dụng’. Bị động chỉ có hai loại: ‘Năm giữ mãi mãi’ và ‘Hạn chế thời gian sở hữu’.”

Hắn nghĩ ngợi vài giây, rồi nói tiếp: “Tấm thẻ của người thuộc loại ‘Tiêu hao theo số lần sử dụng’. Sau khi dùng hai lần, kỹ năng sẽ biến mất.”

“Có cảm giác như vừa bị chơi một ván...” Tuy Vương Thán Chi nói vậy nhưng vẫn trang bị kỹ năng theo lời của Phong Bất Giác.

“Không, điều này rất hợp lý.” Phong Bất Giác nói: “Với giá trị thể năng của người bây giờ, khi ở trạng thái đầy chỉ có thể đánh liên tục hai đấm. Trong tình huống có cơ hội dùng đến, kịch bản này sẽ không để người dùng đến lần thứ ba, thậm chí một đấm cũng không cần.”

Hắn ngáp ngừng một lát: "Còn nếu là loại mãi mãi hoặc loại giới hạn thời gian, e rằng điều kiện sử dụng và mức tiêu hao sẽ không thấp như vậy. Có lẽ người sẽ phải cần cấp bậc sở trường Chiến đấu cao hơn và tiêu hao nhiều giá trị thể năng hơn. Bằng không thứ "Kỹ năng" này sẽ hạ giá mất. Giả sử như có một người chơi cấp 50 mang sở trường Xạ Kích tùy tiện trang bị một bộ quyền pháp mãi mãi. Nếu kỹ năng đó chỉ cần chiến đấu cấp F là dùng được, lại chỉ tiêu hao 50 điểm giá trị thể năng thì chẳng phải hắn muốn dùng một trăm lần liên tục cũng được sao?"

Nghe xong, Vương Thán Chi cảm thấy có lý: “Ừ, vậy mới đúng. Nếu bây giờ đưa cho ta một kỹ năng cần sở trường Chiến Đấu cấp F mới có thể học nhưng tiêu hao 101 thể năng, như thế vẫn đề thuộc về bộ phận thiết kế trò chơi.”

“Ồ, ta còn phải nhắc nhở người: Xác suất thành công khi sử dụng kỹ năng chủ động thuộc hệ này chỉ là 20% đối với sở trường cấp F. Thế nên nhân vật cấp thấp nhất được kỹ năng, có thể sử dụng hay không còn phải xem cách ăn ở.” Phong Bất Giác nói.

“Như vậy còn không phải là lừa gạt nhau sao?”

“Vậy ta mới mong tìm được trang bị. Lúc ta theo dõi trên trang chủ, Closed beta mới bắt đầu vào buổi sáng thì buổi chiều đã xuất hiện chỉ dẫn. Từng có vài gã lên đến cấp 10 nói trên diễn đàn rằng khi nhân vật còn ở cấp thấp thì trang bị mới là thứ tốt nhất, trang bị cấp ‘Tinh xảo’ trở lên cực kỳ hiếm.”

Phong Bất Giác phân tâm làm hai việc nên tán gẫu được một lúc cũng đã sắp xem xong quyển sổ ghi chép: “Có lẽ vì trò chơi này dễ vượt qua cấp 10. Nếu người chơi có trang bị tốt sẽ không chế được tình hình và không cần giải đố cũng có thể dùng cách bạo lực để hoàn thành kịch bản. Vì vậy, trò chơi gần như không thưởng loại trang bị mạnh cho cấp thấp.”

Hắn đóng quyển sổ lại: "Khi vượt qua cấp 10, trang bị tinh xảo cấp thấp trở thành thứ ăn thì vô vị mà bỏ thì tiếc. Bây giờ nơi giao dịch còn chưa mở, bỏ chúng trong túi đồ chỉ tổ chiếm chỗ.”

Đang nói, Phong Bất Giác bỗng giật mình: "Ái chà, ta tính sai rồi...”

“Sao vậy?” Vương Thán Chi cảm thấy căng thẳng. Vừa giờ con dao gọt hoa quả lên, hắn vừa quay đầu nhìn hành lang bên ngoài căn phòng, nhưng không thấy gì ngoài những vết chân bằng máu trên tường.

“Lại nói tiếp. Sau này gặp tình huống đại loại như mở ruộng, người nên đi mở thì hơn. Ta chỉ cần nói mật mã hoặc cách mở là được rồi.” Phong Bất Giác nói.

“Cắt, ta còn tưởng người định nói gì.” Vương Thán Chi nói tiếp: “Cách ăn ở gì đó là phù du, là xác xuất mà thôi. Chẳng lẽ là người thì chắc chắn sẽ mở ra rác rưởi sao?”

“Ta thật sự muốn ra ngoài hành lang nhật tảo đá ném vỡ đầu người.”

“Được rồi, là ta sai.”

Phong Bất Giác bỏ quyển sổ vào túi đồ, rồi nói: “Đi thôi. Trong lúc đi, ta sẽ kể cốt truyện của kịch bản cho người...”

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 8

"Ngày 10 tháng 1, nếu không phải tận mắt chứng kiến, tôi hoàn toàn không thể tin nổi chuyện đứa trẻ này làm. Chiếc thìa cứ như thể lơ lửng trên không, đã vậy còn bị nó bẻ cong theo ý mình..."

Ngày 13 tháng 1, nó nói có người đang theo dõi nó... rất nhiều, rất nhiều người. Nó cảm thấy rất sợ hãi...

Ngày 16 tháng 1, dường như nó không còn sợ hãi nữa, lúc mỉm cười, lúc lại trở nên lặng thầm...

Ngày 17 tháng 1, toàn bộ kết quả kiểm tra đều bình thường. Không ai trong sáu người chúng tôi có thể giải thích chuyện đã xảy ra trên người đứa trẻ này...

Ngày 19 tháng 1, nó bắt đầu vẽ. Cho dù cha mẹ đứa trẻ từng nói nó chưa từng tỏ ra có năng khiếu hội họa trước đây, thế nhưng nó lại có thể vẽ những bức phác họa giống như thật...

Ngày 22 tháng 1, nó không ngừng đòi giấy và bút chì, rồi không ăn không ngủ để vẽ. Nó chỉ vẽ chân dung, đã vậy khuôn mặt trong tranh từ bình thường dần biến thành kỳ quái, đáng sợ...

Ngày 25 tháng 1, trên tường xuất hiện khuôn mặt con người được vẽ bằng máu. Chúng tôi tìm thấy xác của một con chim sẻ trong giường bệnh của nó. Nhưng tay nó rất sạch sẽ, điều này khiến tôi bắt đầu lo lắng và nhớ đến chiếc thìa...

Ngày 26 tháng 1, toàn bộ cửa sổ trên hành lang đều biến mất, chỉ còn lại bức tường kín đến mức gió thổi không lọt. Đêm trước, camera an ninh chỉ quay được một bóng người lơ mơ. Tôi cũng không biết nên mời ai giúp đỡ nữa. Cảnh sát sao? Bọn họ sẽ cho rằng tôi bị điên và nhốt tôi lại...

Ngày 30 tháng 1, Richard đã mất tích. Năm người còn lại rất lo lắng, trên tường lại xuất hiện thêm rất nhiều gương mặt được vẽ bằng máu. Lần này, chúng tôi không tìm được... tôi không biết... xác của Richard chẳng?

Ngày 31 tháng 1, tôi phải rời khỏi nơi này! Tôi phải xin nghỉ phép! Cho đến khi đứa trẻ này qua đời vì bệnh... không... tôi nên từ chức thì tốt hơn!

Ngày 1 tháng 2, tôi nghĩ mình không thể thoát nổi. Tôi không thể tìm thấy đường rời khỏi tòa nhà này... Nếu có ai đọc quyển sổ ghi chép này, xin hãy nhớ lấy lời của tôi. Nó sợ (chỗ này bị máu che khuất)! Nếu có cơ hội thì phải giết chết nó! Đừng do dự! Nếu không người chết sẽ là bạn!"

...

Phong Bất Giác và Vương Thán Chi cùng quẹo vào ngã rẽ. Hành lang phía trước rất thông thoáng nhưng lần này không có cánh cửa nào, hai bên đều là vách tường trắng như tuyết. Đi thêm mấy mươi mét, lại xuất hiện một ngã tư.

Hai người đi tới một cách cẩn thận. Sau khi nghiền ngẫm lại nội dung trong sách, Phong Bất Giác kể lại câu chuyện thêm một lần nữa. Hắn cố gắng kể sao cho bớt ghê rợn nhưng vẫn khiến gương mặt của anh bạn Tiểu Thán tái mét, toàn thân nổi đầy da gà.

“Thứ chúng ta phải đối mặt không phải là hồn ma, mà là một đứa trẻ bị ô nhiễm tâm thần sau khi bệnh nặng nên có được siêu năng lực.” Phong Bất Giác tổng kết: “Ít nhất kịch bản này được thiết kế như vậy.”

“Biết những điều này liệu có giúp ích gì không?” Giọng điệu của Vương Thán Chi chứng tỏ hãn vẫn đang chịu áp lực rất lớn.

“Đầu tiên, về mặt tâm lý, nếu biết đối phương là người thì ta nghĩ mức độ sợ hãi của người sẽ bớt đi vài phần.” Phong Bất Giác trả lời: “Thứ hai, ý nghĩa thực tế nằm ở việc chúng ta biết nó có thân thể thật nên có thể làm thịt nó.”

“Này, người nghĩ người viết bản ghi chép này và những người bị hại khác trong kịch bản... chưa từng thử sao?” Vương Thán Chi hoảng hốt: “Bọn họ không phải chỉ có hai người đấy chứ?”

“Họ có biết Bao Tạc Thần Quyền không?” Phong Bất Giác hỏi.

“Giác ca, ta vẫn thắc mắc... Nếu chúng ta không tìm thấy kỹ năng này, hoặc sở trường Chiến đấu của chúng ta đều chưa mở, lại giả dụ như không giải câu đố, thế thì tình hình sẽ thế nào?”

“Vậy chúng ta sẽ phải đối mặt với một lựa chọn sau khi gặp nó.” Phong Bất Giác tự hỏi: “Rốt cuộc liều mạng với nó hay bỏ chạy?”

Hãn suy nghĩ vài giây, rồi nói tiếp: “Nếu chưa giải đố thì chúng ta phải dựa vào tình huống cụ thể sau khi gặp nó. Ví dụ như mất bao nhiêu máu mà quyết định. Khi bị nỗi sợ hãi hoặc cái chết uy hiếp, độ khó trở nên cao hơn. Có điều khi hiểu rõ kịch bản, chúng ta không cần tiếp xúc cũng biết phải bỏ chạy khi gặp nó, bởi liều mạng bằng năng lực chiến đấu của chúng ta thì sẽ chết chắc. Vì vậy ta nghĩ... trong các cách hoàn thành kịch bản này chắc hãn có một cách chạy trốn.”

“Thế bây giờ mức độ nguy hiểm của chúng ta chẳng phải giống như không giải đố sao!” Vương Thán Chi nói.

“Không phải, khác nhau chứ. Ít nhất trong căn phòng thứ hai, người nhận được một kỹ năng.”

Phong Bất Giác nói: “Trong căn phòng thứ ba, chúng ta còn biết được điểm yếu của nó. Vậy lúc này cho dù lựa chọn giết chết hay bỏ chạy để hoàn thành kịch bản, tỷ lệ thành công vẫn được nâng lên khá nhiều.”

“Trước tiên không nhắc đến kỹ năng 20% thành công của ta, không phải người nói hàng chữ liên quan đến điểm yếu của nó bị máu che mắt sao?”

“Ở đây, hệ thống đã sắp xếp một chuỗi logic rất đơn giản. Kết hợp với những dòng chữ trên quyển sổ, phân tích một loạt hành vi của đứa trẻ... loại bỏ những phần râu ria không quan trọng hoặc để làm rối trí người khác, nội dung của quyển sổ đã rõ như hồ sơ quái vật (Lost tapes).” Khi Phong Bất Giác đang nói, hai người lại bước vào một ngã rẽ.

Phía trước xuất hiện một đại sảnh rộng rãi, trần nhà cao hơn ngoài hành lang, thiết bị chiếu sáng vẫn rất tốt nhưng xung quanh vẫn toàn là vách tường như trước.

“Ngày 10 tháng 1, dùng suy nghĩ di chuyển vật. Ngày 16 tháng 1, nhân cách thay đổi. Ngày 19 tháng 1, siêu năng lực bẩm sinh bắt đầu tỉnh giấc. Ngày 25 tháng 1, có thể dùng suy nghĩ ảnh hưởng đến vật sống. Ngày 30 tháng 1, đã có thể đối phó với vật sống loại lớn, tức người. Ngày 1 tháng 2, chém giết còn hơn cả thần ma.” Phong Bất Giác phân tích một cách bình tĩnh đến độ lạnh lùng: “Liên quan đến gợi ý về điểm yếu của hắc nằm ở đoạn ngày 26 tháng 1, cùng với tình hình mà chúng ta bắt gặp.” Hắc ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Nó sợ ánh mặt trời.”

“Nhưng ở đây rất...”

Chữ “sáng” còn chưa ra khỏi miệng Vương Thán Chi, Phong Bất Giác đã cắt lời.

“Là ánh mặt trời chứ không phải ánh đèn.” Phong Bất Giác giải thích: “Khi bước vào căn phòng đầu tiên, khá giống phòng bệnh, ta chợt cảm thấy khác thường. Không đề cập đến mùi máu, riêng phòng bệnh và hành lang

không hề có cửa sổ đã không phù hợp với kiến trúc cơ bản nhất. Lúc ấy, ta còn hoài nghi toà nhà này nằm dưới lòng đất. Sau đó, ta phát hiện căn phòng thứ hai và thứ ba cũng không có cửa sổ. Vì sao vậy?”

Phong Bất Giác ngưng lại một lát: “Ta có thể hiểu được cảnh tượng kỳ lạ của những căn phòng này, đầu sao nơi đây theo kịch bản... là một bệnh viện. Có lẽ do xảy ra không gian uốn khúc nên sau khi chúng ta mở cửa có thể nhìn thấy bất cứ cảnh tượng gì. Nhưng sau khi xem xong quyển sổ, ta biết đây là một gợi ý.”

Hắn thò tay chỉ lên ánh sáng trên đầu: “Thực ra những ngọn đèn cũng là gợi ý. Nó sợ ánh mặt trời, vì sao cần ánh đèn? Không gì ngoài hai nguyên nhân. Thứ nhất, nó cần ánh sáng mới có thể hoạt động, trong bóng tối nó chẳng nhìn thấy thứ gì như chúng ta. Thứ hai, nó sợ ánh mặt trời nhưng cũng sợ bóng tối, vì trong bóng tối có một vài thứ nhìn chằm chằm vào nó...”

Bỗng nhiên, tiếng cười giống như của bé gái mà hai người nghe thấy lúc đầu lại vang lên một lần nữa tại nơi cách hai người không xa.

Lúc này, họ đã biết rõ nguồn gốc của tiếng cười là một bé trai, cũng không phải là hồn ma mà chỉ là một đứa bé thích vẽ tranh bằng “máu” mà thôi.

Cho dù suy nghĩ đã thay đổi và chuẩn bị sẵn tâm lý, nhịp tim của Vương Thán Chi vẫn tăng nhanh, hơi thở trở nên nặng nề, lòng bàn tay đang nắm chặt dao gọt trái cây ướt đầm mồ hôi.

Phong Bất Giác nói: “Cắt dao vào đi, không dùng được đâu.”

“Giác Giác Giác ca... người người... người có...”

“Đúng, ta có kế hoạch rồi.” Phong Bất Giác chỉ về phía đại sảnh: “Dùng kỹ năng phá vỡ đoạn chính giữa bức tường kia.”

Câu nói còn chưa dứt, bé trai bỗng xuất hiện với tư cách là BOSS của kịch bản.

Nó đứng ở một nơi cách hai người khoảng ba mét, mặc đồng phục bệnh nhân. Cho dù dưới ánh đèn, thân thể và khuôn mặt của nó vẫn bị bao phủ bởi bóng mờ. Ngay lúc nó xuất hiện, trên tường, trần nhà và mặt đất trong đại sảnh lập tức ngập tràn vô số gương mặt vẽ bằng máu, ngay cả ánh đèn cũng biến thành màu đỏ.

Cảnh tượng này có thể dọa một người đàn ông thét lên, nhưng Phong Bất Giác hoàn toàn không do dự một chút nào. Hắn nhanh chân bổ nhào đến thẳng bé cao khoảng một mét hai đang đứng trước mặt mình.

“Mau tấn công vách tường!”

Vương Thán Chi bật người rồi chạy về hướng Phong Bất Giác vừa chỉ. Thực ra cú bật người đầu tiên là do hắn bị dọa nhảy dựng. Sau khi chạy vài bước, hắn cảm thấy chân như nhũn ra.

Chạy được nửa đường, hắn quay đầu lại và thấy Phong Bất Giác còn chưa chạm vào người của đứa bé thì đã bị một sức mạnh vô hình đánh văng ngược ra bên ngoài, miệng phun một ngụm máu thật lớn. Quả thật giống như bị một chiếc ô tô đang chạy đâm phải trong lúc lao tới.

Tuy thoạt nhìn rất dữ dội nhưng đấu sao cũng chỉ là trò chơi nên người chơi còn chưa đến mức chịu đựng đau đớn y như thật. Trong Thiên Đường Kinh Khủng, cho dù nhân vật bị đánh như thế nào, ngay cả khi bị xe lửa cán, mức đau đớn cao nhất của người chơi chỉ xấp xỉ bị một cây búa dùng để đóng đinh đập lên ngón tay.

Thấy cảnh này xong, Vương Thán Chi càng cố gắng chạy về phía bức tường.

Rõ ràng đứa bé đã phát hiện hãn muốn làm gì, nhưng nó lại không biết dịch chuyển tức thời nên chỉ đành đuổi theo một cách vội vã.

Một đứa trẻ tuyệt đối không thể đạt tốc độ như dịch chuyển tức thời, mà tư thế chạy của nó cũng rất quái đản, thật giống như một con rối được điều khiển bằng cách giật dây.

Một bàn tay chợt tóm chặt cổ chân của đứa bé.

BOSS của chúng ta cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện Phong Bất Giác nhanh chóng bò dậy rồi ngoan cố đuổi theo kéo nó lại. Dù sao Phong Bất Giác cũng có ưu thế về mặt thể hình nên mục tiêu cao một mét hai có chạy nhanh hơn nữa thì hãn vẫn có thể đuổi kịp trong khoảng cách ngắn.

Cùng lúc đó, Vương Thán Chi thực hiện kỹ năng. Năm tay phải của hãn được bao phủ trong ánh sáng màu cam và đâm lên bức tường.

Tuy tỷ lệ thành công khi thực hiện kỹ năng chỉ có 20% nhưng bức tường là mục tiêu rất khó đánh hụt, đã thế thời vận của hãn không tệ nên đòn tấn công này đã thành công.

Bức tường thật sự xảy ra hiệu ứng như phát nổ, sau đó bị đánh thủng một lỗ với đường kính khoảng một mét. Ánh mặt trời chói chang đến lạ thường từ bên ngoài chiếu thẳng vào trong đại sảnh.

Khoảnh khắc này, toàn bộ gương mặt máu me trong đại sảnh biến mất. Đứa bé lùi lại phía sau với vẻ hoảng sợ. Nó định tránh xa khỏi ánh mặt trời đang chiếu đến.

Chỉ có điều nó không thoát được, bởi Phong Bất Giác đang nắm chặt chân nó...

“Chỉ một đòn lúc này lại khiến ta mất hết 84% giá trị sinh tồn... Bây giờ đến lượt ta rồi đây.” Phong Bất Giác đứng dậy, rồi thuận thế kéo BOSS ngã

xuống đất. Bây giờ, đứa bé hoàn toàn mất đi khả năng chống cự.

Phong Bất Giác dùng bàn tay còn rảnh rang của mình lau vết máu trên khóe miệng, tay còn lại nắm một chân của đứa bé và kéo nó đến gần nguồn sáng: “BOSS này khá mạnh. Cho dù người trực tiếp dùng kỹ năng và đánh trúng BOSS, e rằng cũng chưa chắc giết được nó.”

Lúc này, Vương Thán Chi thở phào một hơi: “Nếu ta không thể phá vỡ được bức tường hoặc bên ngoài còn một hành lang nữa thì phải làm sao?”

“Nếu bên ngoài là bóng đêm thì người cứ việc trốn vào bóng tối, còn nếu bên ngoài là hành lang thì người cứ chui vào đó, rồi chạy trốn. Lỡ không phá được tường, người cứ tìm thêm một con đường khác rồi tự chạy trốn là được.”

Phong Bất Giác vừa đi vừa nói: “Ta khá chắc chắn nên mới bảo người dùng kỹ năng. Loại đại sảnh của bệnh viện như thế này chỉ cần xem cách bày trí tổng thể, vị trí của cửa lớn thì có thể suy đoán. Người xem đi, hai bên chúng ta đều có hành lang. Phía sau ta tuy cũng bị vách tường bao kín nhưng vẫn có thể nhận ra những vị trí thiết kế cửa sổ...”

Trong khi nói chuyện, hắn nhắc BOSS lên rồi phời ra trước cái lỗ trên tường.

“Giác ca... làm vậy có phải hơi tàn nhẫn không?” Vương Thán Chi nhìn đôi mắt ngập tràn đau đớn và cơ thể cuộn tròn thành một cục của đứa bé.

“Người nói đúng, ta hơi nặng tay rồi.” Phong Bất Giác trả lời nhưng không hề có ý định ngừng lại.

Đây là tác phong làm việc từ nhỏ đến lớn của hắn: Khiêm tốn thừa nhận nhưng không dễ thay đổi.

“Bây giờ ta có thể đặt nó xuống hoặc nó nằm trong bệnh viện, còn chúng ta chui qua cái lỗ này để trốn đi. Chắc hẳn có thể hoàn thành kịch bản.” Phong Bất Giác nói: “Ta nói rồi, đây là một BOSS rất mạnh. Cho dù chúng ta đã tìm hiểu kịch bản đến một mức rất cao nhưng khi đối mặt với nó, muốn chiến thắng vẫn vô cùng khó khăn. Nếu giết nó để hoàn thành kịch bản thì sẽ nhận được nhiều kinh nghiệm hơn chạy trốn.”

“Hả? Từ lúc nào mà người bắt đầu để ý đến điểm kinh nghiệm khi chơi trò chơi vậy?” Vương Thán Chi ngạc nhiên hỏi.

Phong Bất Giác nhếch miệng rồi lại đưa BOSS đến gần ánh sáng mặt trời thêm vài phần: “Bây giờ ta có ít nhất ba lí do để chơi Thiên Đường Kinh Khủng một cách nghiêm túc:

Thứ nhất, lông cừu mọc trên thân cừu, ta muốn dựa vào trò chơi để kiếm lại số tiền đã đầu tư vào cabin chơi trò chơi.

Thứ hai, những kịch bản ngẫu nhiên cũng rất khá. Xem giải thích trên trang chủ thì hệ thống có một kho dữ liệu khổng lồ, kết hợp với vô số mảnh ký ức của người chơi để hình thành kịch bản. Sau này trong chế độ đội ngũ sống sót sẽ có kịch bản được thiết kế khá phức tạp, vì vậy ta có thể thu thập tư liệu trong trò chơi.

Thứ ba, tiếp tục tìm lại cảm giác sợ hãi!”

Nói xong, Phong Bất Giác vỗ tay một cái, sau đó ngoắc ngón tay.

Vương Thán Chi ngẫm hiểu, thế là hắn đưa con dao gọt trái cây đến.

“Vậy phải xem thử... Sau khi giết BOSS này nhận được bao nhiêu điểm kinh nghiệm.”

Phong Bất Giác nhận lấy con dao, rồi đâm xuống...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 9

[Kịch bản đã hoàn thành, đang kết toán phần thưởng.]

[Nhận được: Điểm kinh nghiệm: 500, tiền trò chơi: 0.]

[Nhận được vật phẩm/trang bị: Không.]

[Hoàn thành/nhận nhiệm vụ: 0/0.]

[Hoàn thành nhiệm vụ ẩn, đặc biệt: 0. Phá mở thế giới qua: Không.]

[Giá trị sợ hãi tăng vọt: 0 lần, giá trị sợ hãi cao nhất: 0%, giá trị sợ hãi trung bình: 0%]

[Đánh giá mức độ sợ hãi của bạn: Toàn thân là gan, kịch bản này không có phần thưởng thêm.]

[Kết toán đã hoàn thành. Mời tiếp tục.]

Đến đây phải giải thích một vài luật lệ liên quan đến việc kết toán trong chế độ nhiều người.

Trong Thiên Đường Kinh Khủng, số lượng quái vật tự tay giết chết không ảnh hưởng đến điểm kinh nghiệm nhận được. Toàn bộ điểm kinh nghiệm đều được gộp lại sau khi kịch bản kết thúc. Thông thường, chỉ cần không gây cản trở nghiêm trọng hoặc gây hiệu quả ngược đến diễn biến cốt truyện của kịch bản thì điểm kinh nghiệm mà mỗi người sống sót nhận được đều như nhau. Trừ khi biểu hiện của người chơi thật sự phù hợp với

câu “đồng đội ngu như heo”, hệ thống mới trừ đi một phần kinh nghiệm của người đó.

Điều này để hạn chế vấn đề “giành quái” và “tung chiêu quá mức”. Có vài người chơi khi chơi trò chơi, vì để đảm bảo đồ vật và điểm kinh nghiệm của quái vật nào đó thuộc về mình nên dùng đòn tấn công dữ dội quá mức cần thiết. Ví dụ như dùng rocket để giết chó, chỉ vì muốn gây sát thương nhiều và nhanh hơn đồng đội của mình. Đây là hành vi cá nhân làm lãng phí tài nguyên của tổ đội.

Tuy nhiên, luật lệ này lại làm nảy sinh một vấn đề khác: Nếu kinh nghiệm đã như nhau, có giết nhiều quái vật cũng chỉ lãng phí máu và thể năng mà thôi, dẫn đến tính tích cực chiến đấu của người chơi bị giảm sút.

Thực ra không phải vậy, bởi người chơi tích cực và giỏi chiến đấu sẽ nhận được phần thưởng là giá trị kỹ xảo. Phần dưới sẽ giải thích về vấn đề này.

Trong Thiên Đường Kinh Khủng, trừ việc giết quái không thưởng kinh nghiệm ra, ngay cả khái niệm “rơi đồ” cũng không tồn tại. Ví dụ một xác ướp chết đi, trên người nó chắc chắn không thể rớt ra một thanh đao, một tấm khiên, thậm chí là một thứ đồ chơi tương tự như súng ống. Nếu khẳng khẳng muốn lấy được thứ gì đó trên người nó, hẳn chỉ có băng quần mục nát và thịt thối, có điều người chơi phải tự tay xé. Sau khi xé rách và cầm trên tay, hệ thống sẽ giải thích món đồ đó cho bạn, muốn biết độ lừa đảo cụ thể đến mức nào thì xin hãy tham khảo [Tàng đá].

Tìm trang bị trong trò chơi là một việc rất “thú vị”. Trừ dựa vào giải đồ để đi vào một số khu vực chứa đồ đặc biệt, trong đa số tình huống còn lại, bao gồm rất nhiều vật phẩm nhiệm vụ phụ trong số trang bị, người chơi đều phải tự đi “tìm”. Ví dụ, trong tủ kính một cửa hàng bên đường có một bộ quần áo bó của Người Nhện, có lẽ nó hoàn toàn vô dụng, cũng có thể là trang bị cấp Tinh Xảo đi kèm thuộc tính. Lại ví dụ, khi đi dạo dưới đường

cổng ngầm nào đó có thể tìm được những vũ khí như song đao, Nga My thích, côn nhị khúc hoặc gậy dài...

Nói tóm lại, muốn tìm được trang bị trong kịch bản thì chỉ cần một trong ba yếu tố là: Trí tuệ, vận may và cố gắng. Hai yếu tố đầu không thể cưỡng cầu, yếu tố thứ ba chính là bỏ thêm thời gian để đi tìm. Tất nhiên, muốn tìm kiếm thì phải có sức chiến đấu. Thường thì kịch bản sẽ không để người chơi có quá nhiều thời gian tự do đi lại khắp nơi, hướng chi người chơi còn phải có đủ thể năng để chạy khắp nơi mới được.

Trong giai đoạn Closed beta, vẫn chưa có cách nào thu được trang bị ngoài kịch bản. Đến khi trò chơi chính thức phát hành, nơi giao dịch sẽ được mở, lúc đó có thể dùng tiền trong trò chơi và giá trị kỹ xảo để mua.

Tiền trong trò chơi tất nhiên không cần giải thích. Tác dụng giống như đa số trò chơi khác, có thể dùng để mua những vật phẩm từ cửa hàng trong trò chơi, hoặc đấu giá những món đồ do người chơi khác bày bán và cũng có thể trao đổi trực tiếp.

Còn giá trị kỹ xảo giống như một loại tiền tệ hiếm. Người chơi không thể trao đổi giá trị kỹ xảo với nhau và không dùng được tại nơi giao dịch. Giá trị kỹ xảo chỉ có thể sử dụng tại một nơi gọi là “Chiếc hộp kinh hoàng”.

Đây là tên của một cửa hàng đặc biệt trong trò chơi. Không ai biết tại sao nó được gọi như vậy, có thể người thiết kế nghĩ rằng người chơi sẽ "giật mình" khi nhìn thấy hàng hóa trong đó thì phải.

Giá trị kỹ xảo có thể mua được hai thứ trong Chiếc Hộp Kinh Hoàng. Thứ nhất là tiền trong trò chơi, người chơi có thể đổi theo tỷ lệ 1:10. Thứ hai là những vật phẩm không thể đem ra khỏi kịch bản, ví dụ như “Xác chết đầm máu phải chết” Phong Bất Giác từng tìm được trong giáo trình hướng dẫn người chơi. Rõ ràng tác dụng của thanh kiếm này trong giáo trình của hãn tương tự như vật phẩm cốt truyện được thiết kế để giúp hãn chiến

thăng xác chết đâm máu mà với thực lực của nhân vật lúc đó không thể chống lại được. Thế nên nó không hề hạn chế cấp bậc sở trường để sử dụng, đã vậy còn không thể mang ra khỏi kịch bản.

Những thứ như vật phẩm, trang bị, kỹ năng... sau khi kịch bản kết thúc không hề bị hệ thống xóa khỏi kho dữ liệu. Tuy người chơi không thể mang những thứ này đi nhưng chúng sẽ tiến vào một nơi tương tự như trạm tái chế, cũng chính là chiếc hộp kinh hoàng. Tại đây, chúng trở thành hàng hóa được đem bán và chỉ có thể dùng giá trị kỹ xảo để mua. Thuộc tính của chúng sẽ biến đổi tương ứng. Ví dụ điều kiện sử dụng được điều chỉnh, một vài hiệu quả chỉ thích hợp với kịch bản nào đó sẽ bị thay đổi, đa số thẻ kỹ năng sẽ biến thành mãi mãi, tất nhiên điều kiện học sẽ được nâng cao.

Trong giai đoạn Closed beta, Chiếc Hộp Kinh Hoàng vẫn chưa được mở, vì vậy bây giờ “trạm tái chế” này rất trống trải. Sau khi Open beta, chắc chắn trò chơi sẽ tiếp đón lượng người chơi lớn nên trong giai đoạn này cần phải tích lũy một lượng hàng hóa dự trữ nhất định. Lúc cửa hàng đặc biệt này chính thức mở cửa, nếu vẫn chưa bán được trong bảy ngày (tính theo thời gian thực sau khi được bày bán) thì món hàng sẽ bị hệ thống xóa bỏ nhằm khống chế số lượng hàng hóa không nhiều đến mức ảnh hưởng đến việc xem hàng.

Close beta chỉ giới hạn đến cấp 20. Là một trò chơi hoàn toàn dựa vào việc hoàn thành kịch bản, cấp bậc không thể xem như ưu thế, tiền trong trò chơi sau này có thể mua bằng tiền thật. Vì vậy ưu thế lớn nhất của người chơi trong giai đoạn Closed beta chính là lượng giá trị kỹ xảo đã tích lũy. Lô hàng đầu tiên khi Chiếc Hộp Kinh Hoàng đi vào hoạt động chỉ có những người chơi sở hữu giá trị kỹ xảo mới mua được. Đây chính là quyền được ưu tiên lựa chọn trước.

Nói đến đây, lại xét về vấn đề liên quan đến tính tích cực chiến đấu, giờ đã dễ giải thích hơn, đó là "chiến đấu vì giá trị kỹ xảo".

Không phải ai ai cũng giỏi giải đố, nhưng chiến đấu thì người nào cũng có thể tham gia. Giá trị kỹ xảo được thiết lập để "những hành động thúc đẩy diễn biến của kịch bản" nhận được. Điều này không chỉ được thể hiện bằng việc giải đố mà chiến đấu càng có nhiều cơ hội đạt được giá trị kỹ xảo. Ví dụ như giết chết, giết liên tiếp, tàn sát hoặc dựa vào điều kiện xung quanh để chém giết bằng cách đặc biệt... nhưng chịu ít tổn thất và hiệu quả cao nhất.

Ví dụ thực tế rất dễ lấy. Xét theo giáo trình của Phong Bất Giác, nếu ở trong căn phòng hình vuông, hắn không tìm chìa khóa mà lựa chọn đập cửa thì vẫn sẽ nhận được giá trị kỹ xảo. Quan trọng là phải xem hắn đập cửa như thế nào. Đa số mọi người sẽ đứng đối diện cửa và dùng lòng bàn chân đập mạnh, rất nhiều nhân vật trong phim cũng làm vậy. Thực ra đây là cách phí sức nhất, đá tổng ngang hoặc đá giò lái sẽ tiết kiệm sức lực hơn nhiều. Nếu lúc ấy Phong Bất Giác dùng cách hiệu quả hơn để đập cửa thì sẽ nhận được giá trị kỹ xảo, mặc dù không nhiều như giải đố nhưng mười điểm vẫn phải có.

Đây là hai cách chơi, hai con đường trưởng thành khác nhau. Người chơi thích suy đoán dựa vào giải câu đố và phá mở thế giới quan thì có thể đoạt được nhiều giá trị kỹ xảo trong một lần. Còn người chơi thích chiến đấu, họ không ngừng rèn luyện kỹ thuật chiến đấu để nhận được giá trị kỹ xảo nhờ vũ lực. Trong tình huống thông thường, thực ra người chơi đi theo con đường chiến đấu thu được nhiều hơn, bởi dù người giải đố đã suy luận đến bước cuối cùng nhưng vẫn chưa thể giải được thì nửa điểm giá trị kỹ xảo cũng không có, trong khi người chơi dùng vũ lực lại có thể tích lũy từng chút một.

Dù chơi theo kiểu nào, điều kiêng kỵ nhất trong trò chơi chính là hành vi “bại não”. Các yếu tố rùng rợn được thiết kế đơn giản chỉ để khiến con người mất đi bình tĩnh và thực hiện những hành vi như dùng Bazooka giết chó. Trong Thiên Đường Kinh Khủng, dùng cách chiến đấu hợp lý nhất

mới thu được nhiều lợi ích nhất. Dùng Bazooka, bạn chỉ nhận được một đồng cặn bã, còn nếu dùng Đả Cầu Bổng Pháp thì bạn vẫn có thể nhận được một ít da lông và một nôi thịt cây.

...

Phong Bất Giác trở về không gian đăng nhập rồi xem hết số liệu đã được kết toán. Khi mở menu, hắn phát hiện mình đã lên cấp 4, giới hạn thể năng tăng lên mức 400/400, còn kinh nghiệm lúc này là 0/400. Xem ra kinh nghiệm để tăng cấp trong trò chơi này không hề nhiều, ít ra đến giờ mỗi cấp chỉ tăng mức kinh nghiệm thêm 100 điểm, giống hệt mức tăng của thể năng. Trang chủ không hề đưa ra số liệu cụ thể về điểm kinh nghiệm cần của mỗi cấp, những người viết hướng dẫn cũng không nhắc đến điều này nên vẫn không thể loại trừ khả năng sau khi đạt đến cấp cao, kinh nghiệm cần để lên cấp càng ngày càng khủng khiếp.

“Giác ca, ta lên cấp 3 rồi. Hơn nữa còn kém 30 điểm kinh nghiệm là lên cấp 4.” Giọng nói của Vương Thán Chi vang lên trong kênh liên lạc.

“Ta biết.” Thực ra Phong Bất Giác đã sớm đoán ra điểm kinh nghiệm của Tiểu Thán, bởi chênh lệch của hai người là 30 điểm giá trị kỹ xảo được cộng thêm từ giáo trình hướng dẫn người chơi.

Nếu chúng ta chơi thêm một ván huấn luyện nhiều người, chắc hẳn đều sẽ lên cấp 4. Chỉ có điều chế độ này không có lợi ích gì. Đến cấp 5, chúng ta tất nhiên sẽ chơi chế độ 'sinh tồn đoàn đội', đó mới chính là nội dung chủ yếu của trò chơi. Nhưng bây giờ chúng ta thiếu trang bị trầm trọng. Đừng nói là trang bị tốt, ngay cả trang bị bình thường cũng không có. Như vậy sau khi vào tổ đội có thể sẽ vướng tay vướng chân người khác...”

“Hả? Tổ đội? Vướng tay vướng chân người khác? Ai thế?” Vương Thán Chi ngẩn ra.

“Đúng là người chưa từng xem một chút giới thiệu của trò chơi...” Phong Bất Giác nói: “Số người trong chế độ 'sinh tồn đoàn đội' là từ hai đến sáu người và được chọn ngẫu nhiên chứ không phải kịch bản được mở là bắt đầu ngay. Nếu chúng ta có đủ sáu người thì không sao. Nhưng đội chúng ta chỉ có hai người, khi vào kịch bản không phải dành cho hai người mà là ba, bốn, năm, sáu thì chúng ta phải hợp tác với người khác.

Nếu thực lực của chúng ta quá yếu thì rất có thể sẽ chết trong kịch bản, cho dù người khác hoàn thành kịch bản thì chúng ta chỉ có thể nhận được điểm kinh nghiệm tương ứng với công sức đã bỏ ra trước khi kết thúc trò chơi và không nhận được phần thưởng sau khi hoàn thành kịch bản.

Huống chi trong chế độ này còn tồn tại vấn đề chia chiến lợi phẩm. Giữa những người chơi không hề có quan hệ với nhau, nếu ai tìm được trang bị và kỹ năng thì chúng sẽ thuộc về người đó. Trừ khi là thứ không dùng được hoặc không thể nào mang ra khỏi kịch bản, bằng không ai lại dễ dàng chia sẻ trang bị hoặc kỹ năng mình tìm được cho người khác.

Lòng người chính là vậy... Có người dù nhặt được những món đồ vô dụng, đem đến nơi giao dịch không bán được, bán cho hệ thống chỉ kiếm được mấy chục tiền trong trò chơi, họ cũng không chịu tặng không cho những người chơi khác trong kịch bản. Người phải đưa cho hẳn chút gì đó để trao đổi nhằm khiến hẳn cảm thấy không bị lỗ vốn mới được.”

Nghe đến đây, Vương Thán Chi bèn tiếp lời: “Tóm lại, nếu chúng ta không nhân lúc này nâng cao thực lực của nhân vật thì sau cấp 5 sẽ rất khó khăn. Nếu sở trường vẫn chưa mở thì cho dù người ta muốn tặng trang bị không dùng nữa hoặc kỹ năng vô dụng thì chúng ta cũng không dùng được.”

Phong Bất Giác nói: “Hiểu được là tốt. Nào, bây giờ chúng ta giải tán đội ngũ rồi bắt đầu chế độ sống sót cá nhân.”

“Nói nhiều như vậy chỉ vì chuẩn bị bỏ mặc ta một mình chứ gì... Này!”

Phong Bất Giác bật cười, rồi trả lời: “Chế độ huấn luyện nhiều người vừa rồi, chúng ta chắc hẳn đã hoàn thành vượt mức bình thường. Theo lý mà nói không thể nhận được nhiều điểm kinh nghiệm như thế. Ta nghĩ... BOSS này hoàn toàn không phải được thiết kế để giết. Xác suất hoàn thành kịch bản bằng cách giết BOSS cực kỳ thấp, bình thường đều dựa vào cách chạy trốn để hoàn thành, có lẽ chỉ có thể nhận được khoảng 300 điểm kinh nghiệm thôi.

Việc cấp bậc tăng nhanh hơn dự tính khiến bây giờ chúng ta phải tự hoàn thành chế độ sống sót cá nhân để đạt đến cấp 5. Sau khi hoàn thành, thực lực có lẽ sẽ nâng cao một cách rõ rệt, ít nhất sẽ mở ra một đến hai sở trường và nhận được một hai trang bị hoặc kỹ năng gì đó.”

“Được rồi, vậy trước tiên cứ chơi một mình. Ta có thể xem trạng thái của người trên danh sách bạn bè đúng không?” Vương Thán Chi nói.

“Ừ, có thể.” Phong Bất Giác trả lời: “Nếu ai xong trước thì phải chờ đối phương. Nếu không xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì nhiều nhất là một tiếng, chúng ta đều sẽ hoàn thành và lên cấp 5, sau đó có thể thử chế độ 'sinh tồn đoàn đội' trong truyền thuyết...”

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Sau khi quyết định xong, hai người giải tán tổ đội. Trên danh sách bạn bè, Phong Bất Giác thấy trạng thái 'rảnh rỗi' của Vương Thán Chi nhanh chóng biến thành 'đang chơi', có điều không hiện ra chế độ cụ thể. Điều này đảm bảo tin tức của người chơi không bị người khác nắm được.

Phần cộng đồng của Thiên Đường Kinh Khủng có ba mục, lần lượt là 'Người chơi gần đây từng chơi cùng', 'Bạn bè' và 'Sổ đen'. Trong kịch bản không thể kết bạn hoặc thêm người vào sổ đen, chỉ có thể thực hiện thao tác này tại không gian đăng nhập.

Làm sao để từ chối người khác một cách “lễ phép” luôn là câu hỏi khó của các mạng xã hội. Công ty Mộng cũng hao tổn rất nhiều tâm huyết về vấn đề trên. Tuy bây giờ cabin chơi game đều có chức năng chỉnh sửa vẻ bề ngoài của nhân vật (Không cần đăng nhập trò chơi cũng chỉnh sửa được. Chỉ có điều Phong Bất Giác không bao giờ dùng chức năng trên, phần vì hắn không quan tâm đến vẻ ngoài, phần vì hắn khá bảnh bao), và cho dù biết “người chơi xinh đẹp” gặp gỡ trong trò chơi chưa chắc là một người đẹp thật sự. Nhưng rõ ràng tỷ lệ nhận được yêu cầu kết bạn của người chơi nữ không bao giờ thấp.

Còn có hiện tượng “dựa dẫm”, về sau Phong Bất Giác thường xuyên gặp phải tình huống này trong trò chơi. Tất nhiên việc nhận được nhiều lời mời kết bạn sau khi kịch bản kết thúc rất bình thường, bởi ai lại không muốn chơi với những người chơi giỏi để có thể giảm độ khó, thay vì gặp phải đồng đội được lựa chọn ngẫu nhiên.

Cho dù là tâm lý tìm cái đẹp hay tâm lý dựa dẫm, hoặc chỉ muốn kết bạn đơn thuần, việc bị từ chối khiến người khác cảm thấy rất khó chịu. Công ty Mộng đã nghĩ ra một cách, đó là người chơi chỉ có thể yêu cầu kết bạn trong không gian đăng nhập. Nếu bị từ chối thì chỉ có bạn và đối phương biết, hơn nữa lúc ấy kịch bản đã kết thúc, người chơi không thể vì không vui mà làm chuyện ảnh hưởng đến kịch bản.

Chỉ có người chơi là bạn bè của nhau mới có thể trò chuyện như điện thoại qua màn hình trong không gian đăng nhập. Chính vì không hỗ trợ video call nên người khác chẳng thể nhìn thấy vẻ mặt của bạn.

Người chơi không phải bạn bè với nhau chỉ có thể trao đổi bằng email. Trong thời gian hai mươi bốn giờ trong hiện thực, một phía nhiều nhất chỉ có thể gửi cho phía còn lại ba email. Nếu đối phương không trả lời, email thứ tư không thể gửi đi được. Mỗi email không được vượt quá một ngàn chữ, nội dung cũng được hệ thống giám sát. Những bức thư mang tính đe dọa hoặc quấy rối sẽ bị hệ thống ngăn cản, đồng thời hệ thống sẽ viết một email cho người nhận nhằm nói rõ người chơi nào đó gửi một bức thư đe dọa bạn, hoặc người chơi nào đó viết thư quấy rối bạn, xin hỏi có muốn cho người đó vào sổ đen không.

Một khi người chơi ghi tên người khác vào sổ đen thì chẳng khác nào hoàn toàn ngăn chặn người đó. Sau này, người chơi sẽ không thể gặp lại đối phương ở bất cứ chế độ chơi nào và không nhận được email của đối phương. Nếu người chơi nằm trong sổ đen của bạn nằm trong tổ đội mời bạn gia nhập, hệ thống sẽ nhắc nhở trước khi bạn chấp nhận lời mời.

Một loạt điều khoản có thể giúp người chơi hạn chế khả năng chơi trò chơi với người mình không muốn tiếp xúc đến mức thấp nhất. Điều này xem như công ty Mộng đã làm hết sức rồi.

Tất nhiên, tình huống thực tế lại êm dịu hơn. Phần lớn người chơi sau khi bị từ chối yêu cầu kết bạn sẽ không thử thêm nữa, tiếp tục ván tiếp theo là

xong. Gửi email trào phúng đối phương chỉ tố bị thêm vào sổ đen. Có câu "Sơn thủy hữu tương phùng", chơi trò chơi không phải để rước phiền não vào người.

...

Phong Bất Giác không vội vàng bắt đầu ván tiếp theo. Trước tiên, hắn kiểm tra trạng thái của mình thì phát hiện cấp bậc sở trường vẫn chỉ có mỗi "Thông dụng", năm sở trường còn lại trên menu vẫn bị bóng đen che phủ.

Dựa theo tài liệu trong trò chơi, sáu sở trường bao gồm: Chiến đấu, xạ kích, khí giới, trinh sát, trị liệu và thông dụng. Sở trường vừa là điều kiện để thực hiện và học tập kỹ năng, vừa là cốt lõi thực lực của nhân vật. Tuy Phong Bất Giác không bước theo con đường vũ lực nhưng không thể hoàn toàn mù tịt về mặt sở trường. Hắn dự định sẽ cố gắng mở vài mục trong kịch bản tiếp theo, tốt nhất là "Khí giới" hoặc "Trinh sát". Trong giai đoạn Closed beta, sức chiến đấu của người chơi đều thấp nên tránh đối đầu trực tiếp mới là cách hoàn thành trò chơi có tỷ lệ thành công cao nhất.

Việc còn lại là kiểm tra vật phẩm trong ba lô, xấp giấy phác họa không thể mang ra khỏi kịch bản nên tất nhiên đã biến mất.

[Tên: Ống tiêm sử dụng một lần.]

[Loại: Vật phẩm tiêu hao.]

[Chất lượng: Bình thường.]

[Tác dụng: Hút hoặc tiêm chất lỏng.]

[Ghi chú: Tránh xa ma túy, quý trọng sinh mạng.]

Túi đồ của Phong Bất Giác rất trống trải, đã vậy lại có thể cất giữ mười ba món đồ trong không gian đăng nhập. Bây giờ tạm thời không chịu áp lực

về mặt cốt đồ, hẳn cảm thấy vật này có tác dụng nên thuận tay cầm theo luôn. Dù gì nó vẫn đáng tin hơn tảng đá.

Xem xét xong tình trạng "cần trang bị không có, cần kỹ năng cũng không". Hẳn nhận ra chuyện cần làm trong chế độ 'sinh tồn cá nhân' rất nhiều, bởi nếu không thu hoạch được gì thì e rằng sau cấp 5 sẽ ngày càng khó khăn. Một khi chế độ huấn luyện đã đóng lại, độ khó của kịch bản cá nhân sẽ được nâng cao theo cấp độ của người chơi, lúc đó mình thật sự sẽ trở thành thứ vương tay vương chân đồng đội.

Phong Bất Giác ôm rất nhiều hi vọng về kịch bản sắp tới. Theo hẳn nghĩ, cảnh tượng càng ghê rợn càng tốt, chỉ cần phần thưởng tương xứng với độ ghê rợn thì hẳn hoàn toàn có thể nhận lấy.

[Tên: Phong Bất Giác, cấp 4.]

[Mời bạn lựa chọn chế độ trò chơi muốn tham gia.]

[Bạn lựa chọn chế độ 'sinh tồn cá nhân' (Loại bình thường), hãy xác nhận.]

[Đã xác nhận, đang tạo kịch bản.]

[Bắt đầu tải, vui lòng chờ.]

Phong Bất Giác lựa chọn chế độ xong, vốn tưởng thang máy sẽ động đây, sau đó cửa mở rồi bước vào kịch bản như trước. Nào ngờ hẳn lại bị truyền tống.

Trước mắt trở nên đen kịt, việc hai chân rời khỏi mặt đất khiến hẳn cảm thấy mình đang lơ lửng trên không, hoàn toàn không có điểm tựa. Bên tai lại vang lên câu [Chào mừng đến với Kinh Hải Thiên Đường]. Giọng nói lần này tiếp tục thay đổi, nghe giống như của một phụ nữ trung niên. Có vẻ câu nói trên không hề liên qua đến kịch bản, mỗi lần đều chọn ngẫu nhiên

một loại giọng và kết hợp với giọng điệu để nói ra một câu như vậy mà thôi.

[Đã tải xong, bây giờ bạn đang bắt đầu chế độ 'sinh tồn cá nhân'(Loại bình thường).]

[Chế độ này có giải thích về kịch bản và có xác suất xuất hiện nhiệm vụ phụ tuyến/ẩn, cùng với thể giới quan đặc biệt.]

[Phần thưởng hoàn thành kịch bản: Rút thăm ngẫu nhiên một thẻ kỹ năng có thể học được.]

[Sắp chiếu giới thiệu về kịch bản. Khi chiếu xong, trò chơi lập tức bắt đầu.]

Khung cảnh tối đen trước mắt Phong Bất Giác biến thành một tấm ảnh, thoát nhìn giống như một căn phòng, hoặc một góc của nhà kho nào đó. Do góc quay nên hẳn chỉ có thể nhìn thấy một góc, rất khó đoán được căn phòng lớn đến đâu. Chất liệu của vách tường có lẽ là kim loại, chỉ biết rằng chắc chắn không phải là gỗ và không hề được sơn hoặc dán giấy dán tường, hay nước sơn đã bạc màu. Mặt đất là nền xi măng, trong tấm ảnh không hề có bất cứ vật gia dụng nào.

Bấy giờ, phụ đề hiện lên trước mắt hẳn, âm thanh quen thuộc của hệ thống bắt đầu giới thiệu:

[Tên của bạn là Arthur Seagal, một phóng viên nhiếp ảnh nổi tiếng. Bạn có một gia đình đầm ấm, với công việc được đãi ngộ hậu hĩnh, địa vị xã hội đủ để con người hài lòng. Cho đến đêm Giáng Sinh nọ, bạn tỉnh lại từ cơn mê và phát hiện mình đang ở trong một căn nhà kho lạ lẫm. Chuyện cuối cùng mà bạn có thể nhớ được là thời điểm bạn đến bãi đỗ xe để lấy xe sau khi tan sở...]

Cốt truyện không dài, thông tin trong đó rất hạn chế. Sau khi xem xong, ánh sáng trắng bỗng lóe lên trước mắt Phong Bất Giác, rồi thì hắn được truyền tống đến giữa tấm ảnh.

Hắn ngồi trên mặt đất, lưng tựa vào tường. Còn chưa kịp nhìn rõ cảnh vật trong nhà kho, hắn cúi đầu xuống một cách vô thức vì chợt phát hiện tay trái đang nắm chặt một món đồ. Đó là một máy Walkman màu bạc.

Vào năm 2055, máy nghe nhạc cầm tay loại dùng đĩa từ đã bị đào thải từ lâu. Phong Bất Giác chưa nhìn thấy qua hiện vật, hắn chỉ từng gặp nó trong một bộ phim, mà tình huống này lại khiến hắn nhớ đến bộ phim đó.

Vừa nhấn nút "Play", giọng nói khàn khàn của một người đàn ông chợt vang lên. Câu nói bằng tiếng Anh đầu tiên của người đó khiến Phong Bất Giác hiểu được thiết kế cơ bản của câu chuyện: “Chào Arthur, ta muốn chơi một trò chơi với người...”

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 11

“Người rất yêu công việc của mình, một công việc đòi hỏi lòng yêu nghề và trách nhiệm. Người dùng ống kính ghi lại vô số cảnh tượng đẫm máu để đánh thức lương tri của con người, để họ không còn hờ hững. Nhưng chính người có quan tâm đến điều đó hay không? Người chỉ là một gã nguy quân tử nấp sau tấm mặt nạ giả dối hay là thật sự là một người chiến đấu vì chính nghĩa?”

Lúc này, một loại chất độc đang dần khuếch tán trong cơ thể và gặm nhấm tính mạng của người. Sau khi tỉnh lại, sự trao đổi chất trong cơ thể người sẽ nhanh thêm một mức độ nhất định, người có bốn mươi phút tìm lối thoát duy nhất để rời khỏi nơi này. Hãy cho chúng ta xem thử, lương tâm của một người luôn nấp sau ống kính liệu có thể giúp hắn trở về bên cạnh người thân không.

Sống hoặc chết, người tự lựa chọn đi!”

Khi nghe được một nửa, Phong Bất Giác đã đứng dậy và quan sát tình hình xung quanh. Trên người hắn vẫn mặc áo thun màu đen và quần dài mặc định của nhân vật. Dựa theo mảnh khốe thường thấy trong bộ phim, hắn chú ý lục lợi túi quần mình song đều trống rỗng. Đồ đạc trong ba lô vẫn không thay đổi, chỉ có mỗi ống tiêu cao su.

“Lựa cái mả cha mày.” Phong Bất Giác nghe xong, liền chửi một câu, dù sao lúc này hắn đang chơi chế độ cá nhân nên hệ thống sẽ không ngăn cản hành vi văng tục của hắn. Tiếp đó, hắn xem thuộc tính của chiếc máy Walkman trên menu:

[Tên: Máy nghe nhạc cầm tay có băng từ bên trong.]

[Loại: Liên quan đến cốt truyện.]

[Phẩm chất: Rách nát.]

[Công dụng: Phát âm thanh từ băng từ.]

[Có thể mang ra khỏi kịch bản: Không.]

[Ghi chú: Tốt nhất bạn hãy tin tưởng nội dung trong cuộn băng.]

Có lẽ đây lại là vật phẩm cốt truyện chỉ dùng được một lần. Tuy Phong Bất Giác đã thuộc lòng từng chữ trong cuộn băng thu âm nhưng để đạt được mục đích, hắn vẫn cẩn thận nghe lại thêm một lần mà không hề để ý đến việc phải tốn thêm hai phút.

Sau khi nghe xong lần thứ hai, hắn bỏ máy Walkman vào ba lô. Lại nghĩ trong kịch bản này có lẽ không chỉ có một cuộn băng nên mang theo chiếc máy cho an toàn.

Không gian trước mắt rất rộng rãi, trần nhà cách mặt đất khoảng hai mươi mét trở lên. Trên bức tường, đoạn gần trần nhà có một chiếc quạt thông gió rất lớn, có thể nhìn thấy ánh mặt trời chiếu vào từ bên ngoài nhưng gần đó không có thứ gì để leo lên. Nóc nhà kho hình vòng cung, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy rất nhiều xà nhà nằm song song với mặt đất. Trên xà nhà được treo đèn ống, lúc này đang phát sáng. Vách tường rất cứng, trên bề mặt là một lớp kim loại, bên trong có lẽ là tường gạch. Song cho dù là loại tường nào, rõ ràng Phong Bất Giác cũng không thể phá vỡ nó để thoát ra.

Hệ thống không thể tạo ra kịch bản chỉ cần ba phút để kết thúc. Giả sử trên người Phong Bất Giác mang theo “Bạo Tạc Thần Quyền” vẫn còn đủ hai lần chưa sử dụng cùng với sở trường Chiến đấu đạt cấp F, vậy chắc

chắn hệ thống sẽ thay đổi kịch bản hoặc khiến tường nhà kho dày hơn gấp hai lần nhằm phòng ngừa Phong Bất Giác có thể dựa vào kỹ năng để trực tiếp thoát ra ngoài. Mặc cho tiền đề này chỉ có trong lý thuyết, bởi mỗi đấm chỉ có 20% xác suất thực hiện thành công và hẳn không thể xác định rõ cuộc vách tường dày bao nhiêu trước khi ra đòn.

Khi hệ thống tạo nhiệm vụ tất nhiên sẽ bóp chết toàn bộ khả năng. Ví dụ như Vương Thán Chi, lúc này hẳn sẽ không thể gặp phải kịch bản kiểu này.

Nói tóm lại, hệ thống chắc chắn sẽ không tạo kịch bản có thể lập tức hoàn thành chỉ với trạng thái ban đầu của nhân vật, cho dù xác suất này có nhỏ đến đâu đi chăng nữa.

Phong Bất Giác bước về phía trước. Giữa nhà kho có rất nhiều thùng chất chồng lên nhau, tuy nơi cao nhất xếp chồng đến ba tầng nhưng vẫn còn cách trần nhà một đoạn. Những chiếc thùng được xếp nối tiếp đuôi nhau và hình thành một con đường duy nhất trước mặt Phong Bất Giác.

“Ồ, mình có dự cảm không lành.” Ý hẳn tất nhiên không phải là sợ hãi, hẳn chỉ cảm thấy phần thưởng của kịch bản này không được khả quan cho lắm. Theo hẳn nghĩ, kịch bản tương tự như Saw cũng không thể khiến chỉ số sợ hãi của người bình thường dao động quá lớn.

Trong trò chơi giết người của Jigsaw, sự rùng rợn chủ yếu được tạo nên từ yếu tố “thời gian”. Trong trò chơi này, nguy hiểm tồn tại khắp nơi khiến sự rùng rợn và cái chết dần dần áp sát người chơi. Nếu không có tình huống khác thường xảy ra thì chỉ số sợ hãi của người chơi có lẽ sẽ tăng vọt. Đã thế, cách chạy trốn của những người tham gia trò chơi trong phim thường là kiểu “tự tàn”, đau đớn về mặt thể xác kết hợp với cảm giác gấp rút về thời gian mới là thứ khiến họ thất bại. Song người chơi trong Thiên Đường Kinh Khủng cùng lắm chỉ cảm thấy đau như bị búa đập lên ngón tay, cho dù cảm giác đau đớn ấy xảy ra cùng lúc trên mỗi khúc xương trên toàn thân thì người chơi chỉ cần nghiến răng cũng có thể chịu đựng được.

Huống chi... ai từng xem loạt phim này đều biết mục đích của Jigsaw không phải là giết người mà là “cứu người”. Hắn dùng sự đau đớn để cứu rồi những người không biết quý trọng cuộc sống, để họ có cái nhìn khác về cuộc đời và hiểu được sinh mạng đáng quý biết bao. Chỉ cần làm theo “quy luật của trò chơi” và dám ra tay với bản thân mình, chắc chắn người tham gia sẽ tìm được đường sống.

Sau khi cân nhắc đến những yếu tố này, Phong Bất Giác đã xác định được độ khó của kịch bản lần này tám mươi phần trăm là tập trung vào “giải đố”.

Hệ thống không thể tạo ra cục diện khiến người chơi chắc chắn phải chết, ít nhất khả năng này không tồn tại ở các chế độ với độ khó “bình thường”. Toàn bộ độ khó của kịch bản đều được hệ thống thiết kế dựa theo thực lực của người chơi, trong chế độ nhiều người mới được nâng lên.

Đối mặt với một kẻ ngoài giá trị thể năng thì thực lực của nhân vật chỉ xấp xỉ cấp một như Phong Bất Giác, hệ thống chỉ có thể tạo ra kịch bản như vậy. Cũng vì không thể nào chiến đấu với trạng thái hiện giờ, nếu hệ thống tạo BOSS hoặc quái vật phù hợp với người chơi cấp bốn thì hẳn đánh không lại. Thế nên cách hoàn thành kịch bản đã trở nên rõ ràng.

Một là giải đố. Hai là làm giống như người tham gia trò chơi trong phim: Dùng giá trị sinh tồn để chọi cứng, nếu chịu không nổi thì chết.

Không lâu sau, Phong Bất Giác đi theo con đường được tạo nên từ vô số thùng hàng để đến bên cạnh một bức tường. Trên tường vẽ một mũi tên chỉ về phía cánh cửa bị thùng hàng xếp nghiêng che khuất. Trước cửa có một khe hở rất hẹp, vừa đủ để một người chui qua.

Phong Bất Giác nhìn giá trị thể năng và giá trị sinh tồn trên menu thì thấy chúng đều đầy. E rằng giá trị sinh tồn sẽ tụt dần khi “chất độc” phát tác, còn giá trị thể năng lại không cần lo lắng.

Hắn sốc lại tinh thần, điều chỉnh nhịp thở. Hắn thầm hiểu trò chơi theo “kiểu Jigsaw” sẽ bắt đầu khi mở cửa, vậy nên từ lúc này phải tập trung toàn bộ tinh thần.

Nghiêng người đi vài bước rồi mở cửa, hắn bước vào một căn phòng khác. Lúc cửa mở, bên tai hắn vang lên tiếng “răng rắc”, rõ ràng phía sau cánh cửa có vật gì đó được khởi động. Một giây sau, căn phòng bỗng sáng lên. Sau khi Phong Bất Giác đã bước vào phòng, cửa tự động đóng lại. Cũng không biết do cơ quan của cánh cửa hay do hệ thống thực hiện.

Chính giữa căn phòng được đặt một chiếc ghế gỗ rất nhỏ, trên ghế là một con búp bê mặc Âu phục màu đen, trong tay còn có một tờ giấy. Hình dáng của con búp bê hết như một đứa bé: Mái tóc quái dị, gương mặt trắng bệch, tròng mắt màu đen, con ngươi màu đỏ, hai gò má đều có một đốm màu hồng và đôi môi đỏ mọng.

Nếu gương mặt này bỗng xuất hiện trước mặt bạn vào lúc canh ba nửa đêm, có lẽ sẽ rất đáng sợ. Còn giờ lúc này, trừ khi nó nhảy lên cắn người chứ không thì chẳng ai cảm thấy sợ hãi cả.

“Chào Arthur. Nếu đã đến đây có nghĩa người không chọn ngồi yên chờ chết, vậy hãy nghe kỹ luật lệ.”

Máy thu âm trong bụng búp bê tự động phát ra tiếng sau khi cửa được mở: “Chắc hẳn người đã nhìn thấy máy móc đang làm việc.”

Ánh mắt của Phong Bất Giác di chuyển đến một chiếc máy có thể tích như máy giặt. Trên máy có một lỗ tròn lớn cỡ chiếc đĩa và đủ để thò một tay vào đó. Trong lỗ vọng ra tiếng bộ phận máy móc đang hoạt động.

Phong Bất Giác bước đến vài bước để xem cho rõ. Chỉ thấy sâu trong miệng lỗ khoảng nửa mét có hai bánh răng tiếp xúc với nhau chặt chẽ đến độ chỉ để lại một khe hở. Hai bánh răng từ hai phía đang chuyển động vào

phía trong giống như hai dòng thác hòa vào nhau. Tuy thoát nhìn có vẻ không nhanh nhưng lực xoắn rất mạnh.

Với công suất của máy, muốn nghiền nát gỗ, thậm chí sắt vụn vẫn rất dễ dàng.

Trên máy còn có một đồng hồ đếm ngược gần lỗ tròn. Thời gian được cài đặt là năm phút và đã bắt đầu hoạt động. Bên cạnh đồng hồ còn có một chiếc cân, đơn vị là kilogam, lúc này kim đang chỉ về số 0.

“Chiếc máy này có thể nghiền nát đồ vật, cũng có thể mở cánh cửa đến phòng tiếp theo. Việc người phải làm là ném vật nặng vào đó. Ngay khi người bỏ lượng đồ vật hơn 15 kilogam, cửa sẽ mở ra. Nếu người tỏ ra nguy hiểm bằng cách cắt đứt nguồn điện hoặc đợi đồng hồ đếm xong, chiếc máy này sẽ ngừng hoạt động...”

Ánh mắt Phong Bất Giác lại di chuyển đến nơi khác. Hắn đang tìm đồ vật có thể ném.

Trừ chiếc ghế và con búp bê, tất nhiên vẫn còn vật khác...

“Chiếc lồng sắt đó đã hàn chặt vào mặt đất, bên trong là một con khỉ Macaca đã bị tiêm thuốc mê liều cao. Trọng lượng của nó là 10 kilogam. Tất nhiên, việc đầu tiên người muốn làm chắc hẳn là ném ghế và con búp bê vào máy. Tiếc rằng tổng trọng lượng của hai vật này là 7.5 kilogam...”

Phong Bất Giác cầm tờ báo trong tay búp bê lên, tựa đề bài báo là “Chúng không phải là bữa ăn tối của bạn!”. Trong tấm ảnh bên dưới có một con khỉ nhỏ nằm rạp trong lồng sắt và nhìn ra ngoài bằng ánh mắt cầu cứu chỉ động vật mới có. Tác giả của bài báo chính là Arthur Seagal.

“Người chê trách những gã săn bắn không đáng một xu và gọi những người mua sản phẩm làm từ động vật hoang dã là bọn đồ tể xa hoa. Song trong chuyến du lịch với danh nghĩa đi săn tin, người lại từng sử dụng rất

nhều bữa ăn với nguyên liệu chủ yếu từ động vật được bảo tồn. Tủ áo của vợ người có không dưới một chiếc áo lông thú. Người tận mắt chứng kiến những động vật đó bị giết nhưng chỉ đứng xem một cách hờ hững. Bây giờ, người có cơ hội để trải nghiệm cảm giác làm đồ tể. Liệu người có dùng tính mạng của con vật này để đổi lấy cơ hội sống sót cho bản thân không? Lựa chọn đi, Arthur!”

Đến đây, máy ghi âm ngừng lại.

Phong Bất Giác vẫn đang xem tờ báo. Căn bệnh cũ lại tái phát, không ngờ hẳn muốn đọc hết toàn bộ bài báo được hệ thống hư cấu...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 12

“Ồ, chiêu này áp dụng với những người chơi nữ tràn ngập tình thương mến thương có lẽ sẽ có chút tác dụng.”

Phong Bất Giác di chuyển ánh mắt khỏi tờ báo, rồi liếc nhìn chú khỉ trong lồng.

“Nếu cần, cho dù trong hiện thực thì ta cũng không do dự... Huống chi chỉ là một trò chơi.” Hắn bỏ tờ báo xuống. Dường như đã hết hứng thú với nội dung bên trong: “Nhưng nếu đã nhắc nhở trọng lượng chính xác thì hẳn phải có gợi ý trong đó.”

Hắn bước đến gần chiếc máy, rồi ngồi xổm xuống và đưa mặt đến gần để quan sát cẩn thận. Cứ như vậy, hắn lại đi quanh chiếc máy một vòng, sau đó dùng tay gõ lên vỏ máy và dùng chân đạp mạnh hai cái.

Hiển nhiên vỏ máy không chỉ là một lớp sắt mà còn là một tấm sắt kiên cố, ốc vít tại chỗ nối được bắt rất chặt, không thể dùng tay để tháo lỏng. Huống chi dùng sức một người cũng chẳng thể di chuyển được nó.

Trên bề mặt chiếc máy này không thể tìm thấy khe hở rõ ràng nào. Hai chiếc cân cũng rất chắc chắn, e rằng muốn tìm ra sơ hở trong ba phút còn lại chỉ tổ uống công mà thôi.

Thử rung chiếc lồng đang nhốt chú khỉ Macaca vài lần, Phong Bất Giác nhận ra nó không hề động đậy, quả thật đã bị hàn chặt với mặt đất.

Hắn đi quanh phòng một vòng, trừ bốn bức tường ra thì không còn gì khác.

Hắn trở lại chính giữa căn phòng, rồi nhấc con búp bê lên, định ngồi xuống chiếc ghế gỗ. Vì chiếc ghế rất nhỏ nên tư thế của Phong Bất Giác hết như đang ngồi xổm trên mặt đất.

“Nếu muốn đi qua căn phòng này mà không cần giết khỉ... ngoài chiếc ghế và con búp bê nặng 7.5 kg ra, cần phải tìm thêm đồ vật nặng 7.5 kg.” Tay phải chống lên gối, đầu gục xuống, hắn gõ nhẹ trán mình bằng ngón trỏ và ngón giữa.

“Chiếc máy Walkman cùng lắm cũng chỉ nặng 1 kilogam, ống tiêm thì chẳng cần phải nhắc đến. Quần áo hay giày dép đều bị hệ thống hạn chế nên không thể cởi ra. Ồ, ta thật nhớ đến tảng đá. Dù sao nó cũng nặng một hoặc hai cân gì đó.”

Hắn bật cười: “VẬY... trong căn phòng trống rỗng chỉ còn lại một thứ có thể đụng đến...”

Phong Bất Giác ngẩng đầu nhìn thiết bị chiếu sáng trên trần nhà.

Đó là một chiếc đèn huỳnh quang dạng treo. Bóng đèn dài khoảng một mét được cố định trong vỏ bằng cao su và treo lủng lẳng trên trần nhà nhờ hai sợi dây. Dây điện được quấn quanh hai sợi dây treo đó.

Trần của căn phòng này thấp hơn bên ngoài rất nhiều nhưng vẫn cao khoảng bốn mét. Tuy bóng đèn không treo sát trần nhà song lại nằm ngoài độ cao Phong Bất Giác có thể với tới.

Hắn đứng dậy, hai chân đạp lên chiếc ghế gỗ, rồi thò tay với thử. Ngón tay hắn vẫn còn cách bóng đèn khoảng một tấc. Khoảng cách này nói dài không dài, nói ngắn không ngắn nhưng đủ khiến người ta không thể chạm

đến. Chiếc ghế dưới chân hần rất nhỏ, hai chân khép lại vẫn chật chội nên không thể nào dùng sức nhảy lên và với tay lấy đồ vật.

Thời gian đang trôi qua, Phong Bất Giác chỉ còn lại 73 giây.

Hần vừa kiểm tra lại khoảng cách, vừa quay đầu nhìn đồng hồ, sau đó bỗng bật cười và lẩm bẫm một mình: “Vừa bắt đầu đã khó rồi. Ha ha, thật đúng ý ta!”

Sau khi cân nhắc sơ sài, Phong Bất Giác lại chuyển ánh mắt lên người búp bê. Dường như hần đã nghĩ ra cách nên nhanh chóng chạy đến để nhặt con búp lên. Chỉ thấy hần lột bộ Âu phục màu đen trên người nó, rồi cầm trong tay và lại bước lên ghế.

Bấy giờ, Phong Bất Giác giữ tay áo của bộ Âu phục bằng tay trái rồi ném lên cao.

Tuy món đồ nhỏ bé này chỉ có kích cỡ của trẻ em nhưng vừa đủ mắc lên bóng đèn. Phong Bất Giác lại với tay phải lên cao để tóm lấy tay áo vừa mắc lên bóng đèn.

Bây giờ chiếc áo vest như dây cương buộc trên miệng ngựa. Phong Bất Giác nắm chặt hai tay áo rồi dùng sức kéo xuống, khiến một dây treo bóng đèn đứt đoạn.

Một đầu của vỏ bóng đèn huỳnh quang liền rũ xuống, đầu còn lại vẫn được treo lủng lẳng trên dây như khúc lạp xưởng đung đưa trên trần nhà.

Giờ đây, Phong Bất Giác có thể trực tiếp nắm lấy bóng đèn. Ba mặt của vỏ bóng đèn được làm bằng nhựa nên hần không lo sẽ làm vỡ do nắm quá chặt. Tuy căn phòng đã chìm vào bóng tối vì mất đi thiết bị chiếu sáng nhưng việc lần mò để tìm bóng đèn đang treo lủng lẳng trước mặt vẫn không thể nói là khó. Khi đã nắm được bóng đèn, hần khẽ dùng sức kéo đứt

đầu dây còn lại, rồi cầm bóng đèn huỳnh quang dài hơn một mét nối liền với vỏ cao su trong tay.

Từ này đến giờ, Phong Bất Giác vẫn thầm tính toán thời gian. Bây giờ chắc hẳn vẫn còn khoảng 35 giây. Giữa bóng tối, chiếc máy vẫn hoạt động và vọng đến tiếng động ầm ầm. Hẳn không hề vội đi về phía tiếng động mà cẩn thận bước xuống ghế rồi dùng chân để tìm búp bê đang nằm trên đất. Sau khi ghi nhớ vị trí của hai thứ này, hẳn vừa tính số bước chân vừa đi về phía chiếc máy.

Lúc đến gần chiếc máy thì mọi chuyện đã trở nên đơn giản, chỉ dựa vào tiếng động cũng có thể biết rõ vị trí của lỗ tròn. Phong Bất Giác nghiêng đầu về phía sau rồi bỏ bóng đèn vào trong máy. Hai bánh răng nghiền nát bóng đèn rồi rơi xuống qua khe hở ở giữa. Tuy trong quá trình đó vẫn có một ít mảnh thủy tinh bắn ra ngoài nhưng Phong Bất Giác đã chuẩn bị sẵn nên không hề bị thương.

Khi ba phần tư bóng đèn đã đi vào trong máy, Phong Bất Giác bèn buông tay và quay người đi về hướng cũ. Vừa đi, hẳn vừa tính số bước chân trong bóng tối.

Ngoài ra, hẳn còn cố ý khống chế độ dài của bước chân vì sợ lỡ sai chân đá trúng thứ mà hẳn muốn lấy thì sẽ không còn thời gian để mò mẫm nữa.

Không ngoài dự tính, hẳn đã chạm vào con búp bê trên mặt đất sau mười bước chân. Thời gian rất gấp rút nên Phong Bất Giác nhanh chóng ngồi xổm xuống, một tay chụp lấy con búp bê, tay kia cầm chiếc ghế gỗ và chạy về phía chiếc máy. Lần này, sai chân của hẳn rất dài vì không phải tính toán bước chân, nhờ thế mới đến gần chiếc máy rồi ném con búp bê vào trong lỗ sau đó chỉ trong vài giây.

Phần tựa lưng của chiếc ghế dài hơn đường kính của lỗ tròn. Phong Bất Giác đã phát hiện ra điều này từ sớm và luôn ghi nhớ trong lòng. Nếu

không cân nhắc đến điều này, bây giờ hắn sẽ phát hiện chiếc ghế không thể nhét vào do mắc kẹt ngay miệng lỗ. Tất nhiên Phong Bất Giác sẽ không phạm phải sai lầm như vậy, trước giờ cũng không. Trước khi kéo bóng đèn, hắn đã tính xong những bước trong bóng tối của mình.

Nhân lúc chiếc máy đang nghiền nát con búp bê, hắn cầm lưng ghế dựng nghiêng trên mặt đất rồi cố sức đập xuống để làm chiếc ghế biến dạng. Như vậy sẽ không phải phí sức khi nhét chiếc ghế đã bị gãy vào trong lỗ tròn.

Đồng hồ đếm ngược chỉ còn lại 5 giây cuối cùng, chiếc ghế gỗ bị đập gãy chui vào trong máy rất thuận lợi. Gần như 3 giây sau, tiếng âm ầm của chiếc máy ngừng lại. Vì xung quanh tối đen nên Phong Bất Giác không thể nhìn thấy tình trạng của chiếc cân và đồng hồ. Hắn cũng không biết rốt cuộc mình nhét đủ 15 kilogam nên trò chơi ngừng lại hay thời gian đã hết nên chiếc máy ngừng hoạt động.

Trong vài giây tiếp theo, thời gian trôi qua một cách khó khăn và dài đằng đẳng. Không có chuyện gì xảy ra, lòng của Phong Bất Giác dần dần trầm xuống. Chẳng lẽ trọng lượng của bóng đèn không đủ? Trong hiện thực, loại vỏ đèn huỳnh quang dạng treo này và bóng đèn có thể có loại không đủ 7.5 kg. Nhưng khi cầm đồ vật trên tay, hắn cảm thấy rõ ràng nó đã vượt quá trọng lượng này và tin tưởng trò chơi cũng cố ý sắp đặt trọng lượng như vậy. Chẳng lẽ logic giải đố xuất hiện kẽ hở và cách duy nhất để thoát khỏi căn phòng là giết con khỉ?

Song toàn bộ nghi ngờ bỗng tan thành mây khói sau một tiếng “răng rắc” kỳ lạ. Bấy giờ, cánh cửa dẫn tới phòng tiếp theo đã mở ra. Có vẻ tổng thời gian phản ứng của máy móc là 10 giây.

Một tia sáng từ khe cửa chiếu vào như muốn tuyên bố trò chơi vẫn đang tiếp tục...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Nhìn thấy cửa mở, Phong Bất Giác thở phào nhẹ nhõm. Hắn không nóng lòng chạy ra khỏi đây. Thay vào đó, hắn mượn ánh đèn ngoài cửa chiếu vào để đến bên cạnh lồng sắt, mở then cài cửa và bế chú khỉ ngủ mê man ra ngoài.

[Tên: Mê man tàng mi hầu.]

[Loại: Liên quan đến nội dung cốt truyện.]

[Phẩm chất: Bình thường.]

[Chức năng: Không rõ.]

[Có thể mang ra khỏi kịch bản hay không: Có.]

[Ghi chú: Một loài khỉ hoạt bát dũng cảm, nay gần như đã tuyệt tích.]

"Vật phẩm liên quan đến nội dung cốt truyện, lại có thể mang ra khỏi kịch bản..."

Phong Bất Giác trầm ngâm. Hắn thử cất con khỉ này vào trong túi đồ.

Thành công!

Thế là hắn bèn ra khỏi căn phòng.

Ngoài cửa là một lối đi. Bốn vách tường hoàn toàn là kim loại. Nóc nhà vẫn ở độ cao 4-5 mét, cách chiếu sáng giống nhau, tiếp tục không tìm ra bất

cứ cánh cửa sổ nào. Hai bên lối đi có một ngả rẽ và một cánh cửa, nhưng không mở được cửa vì nó đã bị một vật lớn chặn ngang. Tất nhiên chỉ có một con đường chính thức, đôi khi trên tường sẽ xuất hiện mũi tên chỉ dẫn được vẽ bằng sơn xịt màu đỏ. Phong Bất Giác đi lòng vòng, lại trải qua vài lần phí công ném thử, mới hiểu có lẽ trên đoạn đường này không tìm thấy vật gì hữu dụng, chỉ đành tăng tốc độ chạy theo mũi tên. Ước chừng sau bảy hoặc tám phút, hẳn đi đến cuối lối đi. Nơi đây lại xuất hiện một cánh cửa kim loại được đánh dấu đỏ.

Cánh cửa này không có tay nắm, vị trí giữa cửa có van tay hình tròn.

Phong Bất Giác bước lên trước nắm chặt van tay, thử vận thì cảm thấy lực cản khá lớn. Hẳn phải dùng một lượng sức lực khá lớn mới làm nó chuyển động.

Sau khi xoay được hơn nửa vòng, thứ này bỗng nhúc nhích. Một luồng không khí lạnh như băng tràn ra khỏi khe cửa.

Phong Bất Giác lập tức có dự cảm bất thường. Lúc hẳn đẩy cửa mới phát hiện cánh cửa kim loại rất dày, mà căn phòng trước mắt hiển nhiên là một căn phòng đông lạnh đóng kín, vừa mở cửa thì hơi lạnh đập mạnh lên mặt.

Những thứ trong phòng xứng với cái tên "băng thiên tuyết địa". Trên mặt đất phủ kín sương tuyết trắng toát, bốn phía trên tường đều có dấu hiệu kết băng. Ngẩng đầu nhìn, ngoại trừ thiết bị chiếu sáng thì có thể thấy ba góc trên trần nhà đều có một đường ống, đường kính mỗi ống khoảng một mét. Ngay khoảnh khắc vừa mở cửa, bông tuyết màu trắng trong ống bắt đầu phun ra. Tuy miệng ống lớn nhưng bông tuyết chỉ bay vụn, không thể tích là nhiều.

Phong Bất Giác hít sâu, phà hơi ấm vào lòng bàn tay, chà xát đôi tay và đi vào trong phòng. Vừa vượt qua cánh cửa, hẳn lập tức phát hiện độ sâu của mặt đất không đúng. Sàn nhà thấp hơn một khoảng so với khung cửa

nên không cùng mặt phẳng với con đường bên trên. Lớp sương mỏng manh trên mặt đất thật ra là tuyết đọng ngang đầu gối. Hãn vừa bước xuống, mắt cá chân liền chìm trong tuyết. Cảm giác lạnh cóng khiến hãn tranh thủ thời gian nhảy vài bước nhỏ. Nhưng vô dụng. Thứ tuyết này rất mềm. Phương pháp khiến chân không chìm xuống là tăng diện tích tiếp xúc. Vì vậy, hãn bèn quỳ xuống một cách quyết đoán...

Hãn không đóng cửa, mà bò thẳng đến tường đối diện. Nơi đây còn một cánh cửa nhưng bên trên cũng không có tay nắm, chỉ có một khóa điện tử cần mật mã in sâu trên cửa. Trên màn hình chứa chỗ trống cho bốn số mật mã. Mặt trên bức tường bên cạnh cánh cửa đóng kín có một miếng sắt di chuyển được. Miếng sắt dài khoảng mười cm, hình vuông và có tay nắm cỡ nhỏ. Lúc Phong Bất Giác kéo miếng sắt, cánh cửa kim loại ban đầu tự động đóng lại.

Phía sau miếng sắt là một không gian nho nhỏ, ở trong là một cuộn băng từ. Việc cần phải kể tiếp đã rất rõ ràng...

Phong Bất Giác cầm băng từ, lại lấy máy Walkman trên người ra, cắt băng từ có sẵn vào túi đồ, sau đó bỏ băng từ mới vào máy và nhấn nút Play.

"Lễ Giáng Sinh vui vẻ, Arthur. Đây là thời gian gia đình đoàn tụ nên cứ chúc phúc vô tư cho nhau theo tinh thần của Lễ Giáng Sinh..."

Phong Bất Giác vừa nghe ghi âm, vừa bắt đầu quan sát cẩn thận căn phòng lần thứ hai. Vừa rồi, thứ bắt mắt nhất trong phòng là một tờ báo khá mới dán trên vách tường kim loại hơi nghiêng. Rõ ràng vách tường này đã qua xử lý nên xung quanh tờ báo kết băng không nhiều lắm. Tuy tờ báo vẫn ngập trong tuyết nhân tạo nhưng độ ẩm không cao trong phòng giúp chữ trên giấy vẫn rất rõ ràng. Trong đó, tiêu đề bắt mắt nhất trên báo là "Bọn họ không khác gì chúng ta", ảnh minh họa chụp cảnh một nhóm người lang thang đang vây quanh một thùng dầu hòng để sưởi ấm. Do bối cảnh giữa

ngày tuyết rơi nên mặt đất cũng trắng xóa. Đương nhiên, tin tức trên tờ báo cũng xuất xứ từ bàn tay của "Arthur Seagal".

"Người thường xuyên dự những bữa tiệc từ thiện và lộ diện trước màn ảnh nhưng bọn ta biết người chưa bao giờ quyên tiền cho bất cứ tổ chức nào. Người hô hào mọi người không nên kỳ thị những người vô gia cư, nhưng chính người chưa bao giờ cho những người ở địa vị thấp trong xã hội sự tôn trọng. Sự cay nghiệt và nịnh bợ của người khiến mọi người bên cạnh buồn nôn. Người nói nhiều về người lớn tuổi, công khai lý giải việc họ cần nhận được nhiều sự chú ý hơn. Song hàng năm người đều lấy cớ bận việc để từ chối ở bên cha mẹ trong lễ Giáng Sinh.

Arthur, người không chỉ một lần đứng trên quan điểm đạo đức để chỉ trích sự lạnh lùng của thể nhân và sự bất công của chế độ. Có điều hành động thực tế của người cho thấy người không biết mình đang nói gì.

Giờ đây, người có cơ hội thử cảm giác vượt ải khó mà không ai giúp đỡ. Trong căn phòng đọng tuyết có một tờ giấy cứng, trên giấy viết mật mã mở khóa. Việc người cần làm là tìm tờ giấy đó dưới làn tuyết đọng dưới chân.

Giống như những người trông chờ một tia hy vọng trong đêm đông giá rét, người không có hạn chế về thời gian. Nhưng dù tìm được thứ gì, kết quả tốt nhất vẫn không khác "đến gần bình minh"..."

Ghi âm kết thúc, Phong Bất Giác lạnh đến phát run. Trang phục trong trò chơi cam đoan giúp người chơi cảm thấy thoải mái dễ chịu trong hoàn cảnh giả định hai mươi độ. Nếu nóng hoặc lạnh hơn một ít, cơ thể người chơi sẽ có cảm giác tương ứng. Lại nói nơi này giờ đây như hầm băng dưới không độ, hơn nữa ba đường ống trên trần nhà vẫn chậm rãi tăng tốc độ phun tuyết.

Vì đảm bảo sự linh hoạt của ngón tay, mỗi lúc Phong Bất Giác lại phả hơi vào trong lòng bàn tay. Trong đầu hẳn nhanh chóng tua đoạn ghi âm

vừa nghe một lượt, sau đó miệng lẩm bẩm câu nói cuối cùng: "Giống như những người trông chờ một tia hy vọng trong đêm đông giá rét... tìm "thứ gì đó" có thể đến gần bình minh..." Theo phỏng đoán của hắn, đây là nhắc nhở duy nhất. Tuy khá mờ mịt nhưng chắc chắn biểu thị một thứ.

Phong Bất Giác lại đứng lên lần nữa. Đầu gối hắn đã hoàn toàn đông cứng, giờ giẫm hai chân trong tuyết không sao nữa rồi, bởi vì đã lạnh đến mức không còn cảm giác. Hắn thất tha thất thiếu đi đến trước tờ báo, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chú bức ảnh trên tờ báo, cẩn thận tìm tòi bất cứ thứ gì có thể là manh mối.

Phong Bất Giác biết giờ phút này là thời cơ tìm manh mối tốt nhất. Việc tốn thể lực chỉ làm thời gian nghỉ cách cạn nhanh hơn. Một khi hắn gấp gấp đào tuyết bằng hai tay, chỉ sau năm phút, cho dù ngón tay không lạnh đến mức mất cảm giác thì tốc độ hạ nhiệt của cơ thể cũng sẽ nhanh hơn. Nếu phát triển thành kiểu phản ứng chậm chạp trước khi chết cồng và trạng thái ý thức mê mẩn, e rằng chuyện tìm lời giải là bất khả thi.

"Đồ vật có thể giúp kẻ lang thang đến gần bình minh..." Phong Bất Giác nói ra để tập trung lực chú ý: "Mấy người vây quanh thùng, đốt rác làm ấm cho đến hừng đông? Không, không phải như vậy..."

Trong đầu hắn bỗng xuất hiện một hình tượng ông chú đeo kính mát: "Có rồi... Ba thần khí khi Madao ngủ ngoài trời là: Thùng giấy, con chó và radio."

Nghĩ đến đây, hắn liền ra tay.

(Trong manga Gintama, Madao là một người chuyên sống trong công viên, xuất hiện trong truyện với một bộ râu và đeo kính mát. Anh ta không có việc làm và thường nằm trong công viên cả ngày.)

Tờ báo này chỉ được trải rộng và cố định ở bốn góc bằng vài đoạn băng dán. Trên cơ sở đảm bảo một khoảng lớn giữa tờ báo không bị rách, Phong

Bất Giác cố gắng xé vài đoạn ở bốn góc tờ báo.

"Con chó không thể có, trừ phi lấy tuyết nặn một con. Radio có thể thay bằng Walkman, còn thùng giấy..."

Phong Bất Giác đã gỡ tờ báo trên tường xuống. Tuy bốn góc đều thiếu một ít nhưng vẫn không ảnh hưởng đến việc hẩn cần làm.

Khi này vừa nói tờ báo rất mới, bởi vậy nếp gấp trên mặt báo rất rõ ràng. Người bình thường sẽ không gấp tờ báo hơn hai nếp gấp, nhưng trên tờ báo này có rất nhiều nếp gấp. Điều này cho thấy nó từng được gấp thành một vật gì đó.

Phong Bất Giác cho tờ báo trở lại nguyên trạng theo nếp gấp. Tay hẩn vẫn chưa đông cứng song vẫn bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh giá lạnh. Trên thực tế, trạng thái đặc biệt bên cạnh giá trị sinh tồn trong menu trò chơi đang biểu hiện hai chữ "Đóng băng".

Mặc dù tờ báo thiếu góc, nhưng nhờ nếp gấp hoàn toàn ăn khớp nên hình dạng đã được Phong Bất Giác gấp lại.

Đó là một chiếc hộp giấy cỡ nhỏ.

Phong Bất Giác cầm hộp giấy trên tay, xoay vòng với nhiều góc độ, rốt cuộc tìm thấy một nơi giấy trùng lên nhau tạo thành một chuỗi chữ và số.

Chữ cái trên tờ báo không thể nào viết cùng kiểu với nhau, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện tiêu đề và kiểu chữ khác, ví dụ như những chữ cái trên tiêu đề hoặc lời ghi chú tại hình ảnh. Ngoại trừ kiểu chữ văn vẻ khác nhau, còn có vấn đề chữ hoa hay chữ thường.

Phong Bất Giác tìm thấy một chuỗi chữ cái cùng kiểu dáng với tên tiêu đề, tất cả chữ cái đều viết hoa. Từ những chữ báo chí trải rộng ở những vị

trí khác nhau trên trang báo, khi gấp về một chỗ lại biến thành một đoạn chĩnh tề.

"FM27. 3MHZ..." Phong Bất Giác thì thầm: "Là sóng radio nghiệp dư..."

Nói xong, hắn điều chỉnh Walkman đến trạng thái nghe đài.

Tất cả tần số đều phát âm thanh lộn xộn, FM 27. 3 cũng vậy. Có điều hắn đã xác định là tần số này nên bèn mở lớn âm thanh và kiên nhẫn chờ đợi.

Sau bốn mươi giây phát âm thanh lộn xộn, quả nhiên một giọng nói khàn khàn đọc thầm: "9, 5, 2, 7."

Kế đó lại là những tiếng loạt xoạt.

Phong Bất Giác tranh thủ thời gian để lao đến trước cửa, sau đó nhập mật mã với giọng không thích thú: "Hình như cái mật mã chết tiệt này muốn nói: Kẻ dưới và chó không được vào..."

Mật mã chính xác, cửa mở ra. Phong Bất Giác chạy ù ra khỏi căn phòng. Sau khi ra ngoài hành lang, hắn lạnh đến mức phải lăn lộn trên đất hai vòng, kế đó đứng lên duỗi tay và thụt xì dầu hai mươi mấy lần. Trong quá trình này, hắn nhìn trạng thái trong menu thì thấy giá trị sinh tồn giảm còn 67%, chẳng qua trạng thái đóng băng đã hết trong hoàn cảnh nhiệt độ trở lại bình thường.

Mặc kệ thế nào thì cách đi ra như vậy vẫn ít tổn thất hơn so với nằm trên mặt đất đào tuyết bằng tay. Thời vận trong trò chơi của Phong Bất Giác thường rất kém cỏi, kiểu bài tập mò kim đáy biển như vừa rồi chỉ là trò vật vãnh. Hắn không mong tìm được trang giấy bằng cách xới tung từng tấc một trong căn phòng.

Qua được cửa thứ hai, hắn không tắt Walkman ngay mà nhanh chóng phát hiện quy luật của tần số. Mỗi một phút, trong FM 27. 3 sẽ đọc bốn số

mặt mã một lần, mà tần số khác chỉ có tiếng ồn.

Sau khi khôi phục lại nhiệt độ cơ thể, Phong Bất Giác tiếp tục đi về phía trước. Hẳn đoán kịch bản này không sắp đặt hoặc tính toán "Arthur Seagal" chạy thoát sẽ mất bao lâu mới đến được bệnh viện. Ngay từ đầu, băng ghi âm nói hẳn có bốn mươi phút để đến lối ra, nếu không sẽ chết vì thuốc độc trong cơ thể. Thế nhưng Phong Bất Giác một mực không tìm thấy trạng thái "Trúng độc" trong menu. Mà giờ khắc này, hẳn cũng không cách nào phán đoán nguyên nhân của sự suy giảm giá trị sinh tồn là do giá lạnh hay do thuốc độc chậm rãi phát tác. Nói tóm lại, đây không phải kiểu trò chơi tính hiệu quả khi trúng độc, mà chỉ liên quan đến sự kiện nào đó trong nội dung cốt truyện. Nói đơn giản hơn thì phải ra khỏi kịch bản trong bốn mươi phút, nếu không sẽ "Game Over".

Phong Bất Giác đã mất hơn hai mươi phút. Tốc độ qua cửa thứ hai của hẳn khá nhanh, cộng thêm việc mất năm phút qua cửa thứ nhất và thời gian chạy trốn. Lúc đến trò chơi thứ ba, có lẽ hẳn còn thừa lại chừng mười lăm phút. Chắc hẳn hệ thống đã cân nhắc đến khả năng người chơi lựa chọn đào tẩu ở cửa thứ hai, vậy sẽ ở đó lâu hơn nữa. Chính từ việc cân nhắc yếu tố thời gian, trò chơi tiếp theo Phong Bất Giác phải đối mặt sẽ là trò chơi cuối cùng. Chỉ cần hoàn thành, hẳn có thể kết thúc kịch bản này.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Trên đường đi đến căn phòng kế tiếp, Phong Bất Giác phát hiện một chuyện đáng để vui mừng. Thanh sở trường Khí giới của hắn đã được mở ra, bây giờ là cấp F, cũng không rõ do loay hoay với Walkman hay nhờ gấp báo đã mang lại kết quả này. Dù sao mở được là tốt rồi. Nếu qua cửa được ban thưởng kỹ năng là Khí giới hoặc Thông dụng thì mình có thể trực tiếp học tập.

Sau vài phút, hắn đi đến trước một cánh cửa được đánh dấu đỏ. Thế là hắn đẩy cửa bước vào.

Căn phòng không lớn, bên trong có hai chiếc TV dựa sát tường. Giữa phòng có một cái bàn, trên mặt bàn để sẵn một chiếc chìa khóa. Trong góc tường bên phải có một đường ống thẳng đứng. Đường ống này lộ khoảng một mét trên mặt đất. Phong Bất Giác đi qua nhìn thử thì thấy đường kính của ống có thể nhét vừa một quả bóng tennis.

Tuy này giờ hắn không đụng bất cứ thứ gì nhưng cửa phía sau vẫn tự động đóng lại. Cùng lúc đó, một trong hai TV bật lên. Trên màn hình xuất hiện hình tượng một con rối mặt trắng.

"Chào Arthur, có lẽ người cảm thấy trò chơi sắp kết thúc và người nghĩ mình sẽ sống sót rời khỏi nơi đây. Nhưng xin người tự hỏi lòng mình rằng mình có tư cách này hay không? Việc thiện nhất thời và đau đớn trong chốc lát có thể thay đổi bản chất đối trá của người sao?"

Ta và người đều hiểu rất rõ: Người vẫn chưa được cứu rồi hoàn toàn."

Phong Bất Giác không nói gì. Hắn cảm thấy đoạn văn này không đúng cho lắm. Cái gọi là "việc thiện nhất thời" và "đau đớn trong chốc lát" hắn muốn chỉ cách hắn lựa chọn để đi qua hai căn phòng. Điều đó cũng nói rõ đoạn thu hình vừa được quay cách đây vài phút, hoặc có thể màn hình đang chiếu trực tiếp.

Màn hình TV thứ hai đột nhiên sáng lên, Phong Bất Giác thấy cảnh này thật khó tin. Ấy vậy mà trên TV lại là Vương Thán Chi!

Trên màn hình, Vương Thán Chi đang đi trên hành lang. Nhìn qua thì thấy hắn đã bị thương, trên người có vết máu, tư thế đi có hơi kỳ lạ.

"Lăn lộn trong danh lợi giúp người quen biết rất nhiều kẻ hèn xưng huynh gọi đệ với mình. Dù có biết tin người mất tích hay chết đi, ta tin những người này cũng không thêm quan tâm mảy may. Thế nhưng... Arthur à, người còn một người bạn. Một người bạn thật sự."

Con rồi nói tiếp: "Johnan đang chơi một trò chơi nhưng hắn sắp đi đến con đường chết. Mà đồ vật duy nhất có thể khiến hắn chạy thoát và giúp người rời khỏi nơi này lại chính là chiếc chìa khóa trên bàn."

Người có thể dùng chìa khóa để mở cánh cửa cuối cùng, cũng có thể ném nó vào đường ống trong góc tường để đưa đến bên cạnh Johnan.

Chìa khóa chỉ có một. Nếu Arthur Seagal giả nhân giả nghĩa chọn cách chết đi thì Johnan lương thiện chính trực sẽ sống sót.

Sống hay chết? Người hãy chọn lựa đi!"

Phong Bất Giác nhìn chăm chăm vào màn hình TV rồi sửng sốt suốt hai phút. Hắn đang tự hỏi chuyện gì đang xảy ra với Vương Thán Chi trong TV thứ hai. Đây rốt cuộc là hình ảnh giả do kịch bản tạo ra hay mình thật sự thấy Vương Thán Chi trong hình thức sinh tồn một mình? Nếu là hắn thì hệ

thống quá sắc bén rồi! Rõ ràng có thể khiến hai người chơi ở hai kịch bản khác nhau nảy sinh liên hệ trong một khoảnh khắc!

Lòng hẩn thầm nghĩ: Xem ra đáp án này phải đợi sau khi kịch bản kết thúc mới có thể hỏi thăm Tiểu Thán. Bây giờ chỉ có thể phỏng đoán chứ không cách nào nghiệm chứng.

Lúc này, Phong Bất Giác không khỏi tán thưởng sự cao minh của kịch bản. Mà từ việc gã Arthur bị giam hai lần vẫn không đủ thay đổi có thể thấy kịch bản thiết lập hẳn không phải người tốt lành. Điều này khiến những việc lúc trước trở thành chần chệ.

Căn cứ vào nội dung cốt truyện, lựa chọn cuối cùng mới là điểm mấu chốt. Nếu Arthur hy sinh Johnan để mình chạy trốn thì từ nay về sau cuộc sống của hắn sẽ liên tục bị lương tâm khiển trách. Một khi sinh hoạt trong đau khổ, sự ích kỷ và dối trá của hắn sẽ bị phóng đại vô hạn, sau đó tra tấn tâm trí hắn. Nếu Arthur chọn đi theo hướng trở thành một người theo chủ nghĩa vị tha một cách điên cuồng, một nhà từ thiện thật sự, hắn mới có thể khiến lương tâm của mình khá hơn một chút.

Đây là thứ gọi là "cứu rỗi". Trò chơi cho người chơi trải qua thử thách để biết quý trọng tính mạng, từ đó biết trân trọng cuộc đời còn lại của mình.

Còn một tình huống khác là Arthur chọn tử vong để người bạn thân Johnan sống sót, đây là một cách cứu rỗi theo hình thức hy sinh.

Phong Bất Giác nhún vai, đi đến trước bàn rồi cầm chìa khóa lên.

Sau khi nhìn cánh cửa đóng chặt lần cuối, hắn tự nhủ: "Nếu là vậy, chẳng lẽ mình phải nhận lấy thất bại trong kịch bản này hay sao? "

Hắn đi đến bên cạnh đường ống rồi ném chìa khóa vào ống mà không cần suy nghĩ nhiều.

Lúc này, màn hình TV thứ hai tắt ngúm. Con rối trong chiếc TV thứ nhất mở miệng nói chuyện lần nữa: "Một chọn lựa khiến người khác khâm phục! Arthur, đừng lo lắng. Cái chết là sự thăng hoa của linh hồn."

Coi bộ đây không phải là băng thu hình.

"Cánh cửa kia..." Phong Bất Giác quay mặt, chỉ vào về phía cánh cửa: "Là con đường đi đến chỗ chết."

Cổ con rối trong TV hơi chuyển động nhưng nó không trả lời.

"Người dùng từ rất hay, cũng rất hợp lí. Suýt chút nữa thì ta bị gạt."

Phong Bất Giác nói: "Đồ vật duy nhất có thể khiến hã "chạy thoát" và giúp ta "rời khỏi nơi này"." Hã cười nói: "Ha ha... Nếu ta lấy chìa khóa mở cửa thì ta sẽ chết, không sai chứ?"

Con rối vẫn không trả lời như trước.

"Người nói ta "có thể dùng chìa khóa để mở cánh cửa cuối cùng" nhưng không nói sau khi mở cửa có thể sống, chỉ có ta tự nghĩ đến "cách rời khỏi" mà thôi."

Phong Bất Giác nói: "Nhắc nhở mẫu chốt là câu nói "Arthur Seagal giả nhân giả nghĩa chọn cách chết đi thì Johnan lương thiện chính trực sẽ sống sót"."

Hã mở lòng tay rồi nói: "Ta suy nghĩ vài giây mới thấy những điều không xung đột với nhau. Giờ phút này, Johnan đã lấy được chìa khóa. Hã có thể sống sót, mà Arthur "giả nhân giả nghĩa" đã chết.

Đứng ở nơi này là Arthur Seagal đã trải qua thử thách để trở thành một người vì bạn bè mà có thể hi sinh bản thân, một người "khiến người khác

khâm phục", hắn đã nhận được "sự thăng hoa của linh hồn". Ta nói có đúng không?"

Cuối cùng con rồi cũng mở miệng: "Rất xuất sắc! Người đã khám phá được quy tắc của trò chơi nhưng điều đó lại khiến ta nảy sinh nghi ngờ đối với kết quả thử thách."

"Người có thật là tổ số liệu do hệ thống tạo ra hay không?"

Phong Bất Giác đảo mắt, đi về phía TV: "Đối với người, chẳng lẽ lựa chọn của ta không phải là kết cục rất logic? Hay việc ta vượt qua kiểm tra để xác định mình còn lương tâm cũng rất quan trọng?"

Hắn ngồi xổm phía trước TV, sau đó nói bằng giọng được đề thật thấp như kiểu giọng trong băng ghi âm: "Thật ra lựa chọn cuối cùng trong kịch bản không phải là sống hay chết, mà nó liên quan đến ta và cách ta vượt qua kịch bản."

Nếu ta đặt mình vào tính cách của "Arthur Seagal" thì lựa chọn của ta sẽ giống lựa chọn trong phán đoán. Còn gã phóng viên hèn hạ vứt bỏ người khác để sống sẽ lấy chìa khóa đi mở cửa nên hắn sẽ chết.

Nếu ta hoàn toàn lấy suy nghĩ của một "người chơi" để đối đãi với vấn đề thì cũng như lấy phán đoán để lựa chọn. Mà đối với người chơi trong Thiên Đường Kinh Khủng, thứ này chỉ là một kịch bản. Các mục cần chọn rất đơn giản: Hoặc là qua cửa, hoặc là "Game Over". Vì vậy, ta sẽ chọn cách lấy chìa khóa đi mở cửa và vẫn sẽ chết.

Chỉ khi dùng suy nghĩ khách quan dẫn vào suy nghĩ chủ quan của nhân vật, "một người chơi chăm chú sắm vai Arthur Seagal" mới có thể vượt qua phán đoán của bản thân để đi tới quyết định đúng đắn. Vậy thì dù không phá giải được màn xiếc của người, ta vẫn chọn ném chìa khóa vào đường ống, bởi vì đây là thuyết minh hoàn mỹ nhất cho kịch bản.

Mà khi đó, người sẽ cho ta một kết cục vừa kinh hãi vừa vui mừng. Đúng thế có phải không?"

Ngay lúc này, màn hình TV đột ngột tối sầm như thể con rối tự động ngắt cuộc trao đổi. Bên tai Phong Bất Giác lập tức vang vọng giọng nói quen thuộc và không mang theo bất cứ cảm xúc nào của hệ thống:

[Bạn đã hoàn thành kịch bản. Tự động truyền tổng sau 60 giây.]

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 15

[Kịch bản đã hoàn thành, đang tại kết toán ban thưởng.]

[Nhận được kinh nghiệm giá trị: 450, tiền trò chơi: 4500]

[Đạt được vật phẩm, trang bị: mê man tàng mi hầu]

[Hoàn thành / Tiếp nhận nhiệm vụ: 0/0]

[Đặc thù, ẩn tàng nhiệm vụ hoàn thành: 0, phá giải thế giới quan: không]

[Giá Trị Kinh Hải tăng vọt: 0 lần, Giá Trị Kinh Hải cao nhất : 0%, Kinh Hải Giá Trị bình quân : 0%]

[Cấp bậc sợ hãi: toàn thân là gan, có thể đạt được ban thưởng thêm vào mức cao nhất, xin lựa chọn sau.]

[Đạt được giá trị kỹ xảo : 100.]

[Giá trị kỹ xảo tăng thêm: kinh nghiệm: 100, tiền trò chơi: 1000.]

[Phần thưởng hoàn thành kịch bản: thẻ kỹ năng *1]

[Kết toán đã hoàn thành, mời tiếp tục.]

Phong Bất Giác tại đăng nhập không gian xem xong danh sách kết toán ban thưởng, lập tức nghe được thông báo [Bạn đã đạt cấp 5, giá trị thể năng cao nhất gia tăng, trước mắt là 500/500], kinh nghiệm của hắn bây giờ thì là 150/500.

Theo giá trị kinh nghiệm, hình thức 'sinh tồn cá nhân' cùng hình thức 'huấn luyện đoàn đội' chênh lệch kỳ thật không lớn, lúc Phong Bất Giác cùng Vương Thán Chi chơi hình thức 'huấn luyện đoàn đội' phân biệt đẳng cấp là cấp 1 cùng cấp 2, nếu như không cân nhắc việc bọn hắn thực hiện được nhiệm vụ siêu khó đánh chết BOSS, kinh nghiệm sau khi hoàn thành kịch bản kia tối đa chỉ khoảng 300, không được đến 500. Mà lần này hình thức 'sinh tồn cá nhân' Phong Bất Giác đã đạt cấp 4, dựa theo tỉ lệ kinh nghiệm, ở cấp bậc này của hắn nếu chơi hình thức 'huấn luyện cá nhân' cơ bản cũng có thể đạt được xấp xỉ 400 kinh nghiệm.

Như vậy có thể thấy hình thức 'sinh tồn' ban thưởng tốt hơn rồi, so hình thức 'huấn luyện' chỉ nhận được điểm kinh nghiệm, hiện tại Phong Bất Giác còn đạt được thêm giá trị kỹ xảo, tăng thêm kinh nghiệm cùng tiền trò chơi, mặt khác còn có ban thưởng khi qua cửa cùng ban thưởng thêm vào khi bình xét cấp bậc sợ hãi.

Bất quá lần này số liệu kết toán có một cái khiến Phong Bất Giác có chút nghi hoặc, lúc trước hắn trong hình thức 'huấn luyện'; mang ra đạo cụ 'Bơm tiêm dùng 1 lần', trong danh sách kết toán, ở cột 'Đạt được vật phẩm / trang bị'; lại hiển thị là 'Không', nhưng lúc này 'mê man tàng mi hầu' lại bị kết toán rồi.

Hắn rất chắc chắn, lúc trước xem qua tư liệu trò chơi, không có mục nào đề cập tới loại tình huống này. Đương nhiên như vậy cũng rất bình thường, Website Games nói rõ là quảng cáo cùng phổ cập quy tắc cơ bản của trò chơi, sẽ không viết ra chi tiết từng tình huống.

Các vấn đề mê hoặc đối với Phong Bất Giác mà nói giống như kẹt xương cá tại cổ họng, nhất là loại vấn đề nhỏ nhìn như không phức tạp nhưng nghĩ mãi mà không giải thích được thế này là hắn liền toàn thân không thoải mái.

Hắn cũng lười nhìn diễn đàn, bởi vì loại tình huống có quan hệ với hệ thống này, diễn đàn thảo luận chưa hẳn chính xác, vì vậy hắn trực tiếp thông qua màn hình ở không gian đăng nhập liên hệ với bộ phận phục vụ khách hàng mà hỏi thăm. Đối phương hắn là bị vấn đề này làm khó, tra xét cả buổi mới cho 1 câu trả lời thuyết phục: loại hình vật phẩm 'tiêu hao phẩm', như dược phẩm, tài liệu hợp thành, linh kiện máy móc v.v...và loại vật phẩm phẩm chất 'Bình thường' trở xuống, tại trong kịch bản đạt được, lúc mang ra sẽ không có trong danh sách kết toán. Giống như trang bị trên có phẩm chất là 'Rác rưởi' .

Phong Bất Giác nghe thế liền hiểu, trong đoàn đội kịch bản, vật phẩm phù hợp hai điều kiện trên có rất nhiều. Nếu sau này có loại bọc hành lý đặc biệt lớn, lại có người ăn no rồi việc tại 60 giây đếm ngược trước lúc kết toán, nhặt một đồng lớn những thứ như tảng đá, nhánh cây, cỏ dại, cục gạch, côn gỗ ..., sau đó mang tất cả ra khỏi kịch bản, danh sách kết toán của hệ thống phải viết 1 đoạn dài để biểu hiện những thứ này thì quá loạn. Vì vậy nên hệ thống mới thiết lập như vậy.

Lúc minh bạch chuyện này, Phong Bất Giác liền đem con khỉ ở trong bọc hành lý ra nhìn thử. Ai ngờ lúc hắn từ trong bọc hành lý lấy ra lại không phải là 1 con khỉ, thay vào đó là một tấm thẻ bài lớn cỡ bài tarot, đồng thời, trước mắt Phong Bất Giác xuất hiện nhắc nhở của hệ thống :

[Sau khi hoàn thành kịch bản, người chơi có khả năng đạt được 'Vật phẩm liên quan đến nội dung cốt truyện có thể mang ra khỏi kịch bản';, loại vật phẩm trong kịch bản thường là vật phẩm cần thiết để hoàn thành nhiệm vụ hoặc đạt được trong tình huống nội dung cốt truyện quan trọng, bởi vì các loại nguyên nhân khác nhau, ví dụ người chơi dùng năng lực bản thân vượt qua nội dung cốt truyện mà không cần sử dụng đến vật phẩm này. Lúc này, 'Vật phẩm liên quan đến nội dung cốt truyện có thể mang ra khỏi kịch bản' được đưa vào không gian đăng nhập, chuyển hóa thành 'Bí bối đồ bài', gia nhập vào trong hệ thống bộ bài(tạm không mở ra).]

Phong Bất Giác xem xong nhắc nhở hệ thống, đem ánh mắt chuyển hướng về phía 'Bính đồ bài' trên tay, chất liệu 'Bính đồ bài' nhìn như là giấy, nhưng không cách nào bẻ cong, viền lá bài tản mát ra bạch quang, hai mặt đồ án là giống nhau, không phân biệt mặt trước mặt sau. Đồ án trên là bài trong tay hẳn là một con khi, vẽ theo phong cách thủy mặc.

[Bính đồ bài: hầu] là chú thích duy nhất về vật phẩm, chỉ là một cái tên, không có gì khác.

Phong Bất Giác nhìn trạng thái của Vương Thán Chi trong menu hảo hữu, tiểu tử này vẫn còn ở trong trò chơi. Hẳn cũng không vội đi lấy kết toán ban thưởng, mà một lần nữa liên hệ nhân viên chăm sóc khách hàng.

Như vậy để cho ta tới giải thích đại khái hệ thống bộ bài này...

Trước đó, phải nói tới khái niệm 'phẩm chất trang bị', tư liệu được đăng trên Website Games như sau:

Rác rưởi: trang bị không đáng 1 đồng, vận chuyển không dễ, giống rác rưởi.

Rách nát: trang bị đã cũ nát, có chỗ thiếu hụt, nhưng nói cho cùng so không có thì tốt hơn.

Bình thường: loại vật phẩm bình thường, vận dụng hợp lý thì nó sẽ có chỗ trợ giúp cho người.

Tốt: là một kiện trang bị đáng tin cậy.(trang bị phẩm chất 'tốt' có ít nhất một loại thuộc tính hoặc là một loại đặc hiệu)

Hoàn mỹ: loại trang bị cực phẩm, không có tỳ vết, hi hữu mà cường đại. (trang bị phẩm chất 'hoàn mỹ' nhất định có đặc hiệu, nhưng chưa hẳn có thuộc tính)

Truyền thuyết: là thần khí làm cho người ta tha thiết ước mơ, đủ để tăng thực lực người sử dụng lên một cấp độ mới.

Từ cấp bậc phẩm chất có thể thấy được, trang bị phẩm chất 'tốt' không thể nghi ngờ chính là trang bị chủ yếu trong trò chơi ở giai đoạn trung hậu kỳ, cũng là đẳng cấp trang bị mà đại bộ phận người chơi có thể lấy được.

Trước đó đã đề cập qua phương thức kiếm trang bị trong Kinh Hải Thiên Đường, chủ yếu chính là 'tìm', nhưng nếu có người chơi thật sự không cách nào tìm được trang bị, lâm vào trạng thái không có trang bị dẫn đến thực lực kém, thực lực kém lại dẫn đến không lấy được trang bị, tạo thành tuần hoàn ác tính, nên làm cái gì bây giờ?

Hệ thống bộ bài này chính là công ty trò chơi nghĩ ra phương pháp xử lý, cung cấp cho các người chơi tại giai đoạn hậu kỳ một cách biến tướng để đạt được trang bị: chỉ cần người chơi gom đủ một series lá bài thuộc 1 bộ bài, có thể đổi được một kiện trang bị, phẩm chất thấp nhất chính là tốt, thậm chí có tỷ lệ xuất hiện phẩm chất hoàn mỹ.

Mà 1 'Series' là gồm những lá bài nào? Đáp án là ngẫu nhiên, có nhiều cách sắp xếp để đạt được 1 series lá bài.

Liền lấy ví dụ là tẩm [Bính đồ bài: hầu] này, nếu như trên tay người còn có 'Bính đồ bài': hòa thượng, bạch mã, heo, sa tăng, năm loại lá bài này đặt cùng một chỗ có thể xem là một cái series rồi.

Cùng nguyên tắc, nếu như trên tay người có các lá bính đồ bài: chuột, trâu, hổ, thỏ, rồng, rắn, ngựa, dê, gà, chó, heo, tăng thêm tẩm [Bính đồ bài: hầu] này, mười hai lá bài cũng có thể coi là một cái series.

Chỉ cần hệ thống phán định một số lá bài gộp lại có thể tính là 1 'Series', vậy tức là khái niệm 'series' thành lập, lập tức có thể dùng để đổi trang bị rồi.

Do đó, mỗi tấm bánh đồ bài bất kỳ, trên lý luận có thể gia nhập nhiều series khác nhau. Mà một lá bài được tạo ra cũng đều tính đa nguyên nhất định, ví dụ như Phong Bất Giác mang ra ngoài hầu tử, chưa hẳn liền sẽ biến thành [Bánh đồ bài: hầu], cũng có thể có thể biến thành bánh đồ bài: tinh tinh, Kim Cương, mao đoàn, quả đào,...

Lại ví dụ như có một người người chơi trong kịch bản lấy một đôi giày rơm ra, có khả năng biến thành bánh đồ bài: chân, rơm rạ, hoàng thúc....

Loại này đa nguyên hóa thiết lập, lại để cho mỗi một kiện 'Vật phẩm liên quan đến nội dung cốt truyện có thể mang ra khỏi kịch bản' đều có thể biến thành bánh đồ bài hữu dụng. Khi tới hậu kỳ của trò chơi, nếu như người chơi đã cường đại đến mức có thể dùng vũ lực để giải quyết đại bộ phận phần nan đề, vật phẩm nội dung cốt truyện có thể mang ra khỏi kịch bản hay không sẽ quyết định sách lược qua cửa của bọn hắn.

Bởi vậy, người chơi không có trang bị, có thể chơi hình thức 'sinh tồn cá nhân', chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, chi nhánh nhiệm vụ tất cả đều bỏ qua liền có thể lưu lại một kiện vật phẩm nội dung cốt truyện, lúc mang ra kịch bản sẽ chuyển hóa bánh đồ bài.

Đương nhiên, người chơi nhận được vật phẩm mình muốn rồi tự sát là không thể, muốn có bánh đồ bài, qua cửa là điều kiện thấp nhất. Vô luận tại loại hình thức nào tử vong, trang bị vật phẩm đều có thể mang đi, chỉ có trong kịch bản đạt được vật phẩm nội dung cốt truyện tất cả đều sẽ xuất hiện lại trong kịch bản, đây cũng là vì phòng ngừa ở hình thức đoàn đội, bởi vì một loại tên người chơi tử vong dẫn đến những người khác không cách nào làm tiếp nhiệm vụ.

Phong Bất Giác cũng đã hỏi nhân viên chăm sóc khách hàng xong, sau đó tại menu thực hiện vài thao tác, đem bánh đồ bài hóa thành số liệu tồn trữ tại không gian đăng nhập. Sau đó chuẩn bị đi nhận ban thưởng qua cửa cùng phần thưởng thêm.

Từ lúc bắt đầu, hắc đối Giá Trị Kinh Hãi lần này không ôm cái gì hi vọng, vì độ kinh dị của kịch bản vốn là bình thường. Bất quá cơ hội rút thưởng thêm vào hắc vẫn còn tương đối để ý.

Qua cửa sẽ ban thưởng ngẫu nhiên một kỹ năng mình có thể sử dụng, nên kỹ năng thuộc sở trường thông dụng hoặc khí giới. Về phần ban thưởng thêm vào dành cho cấp bậc giá trị kinh hãi... Hắc không thể không một lần nữa tuyển trang bị, bởi vì xong thêm một kịch bản, hắc vẫn tay không tác sát.

Phong Bất Giác đi ra thang máy, tiến nhập vào gian phòng kim loại, cùng lần trước giống nhau, bên trong có hai cây thủy tinh trụ rỗng ruột.

Đầu tiên, hắc đi tới cây thủy tinh ban thưởng qua cửa, trong thủy tinh trụ có một thẻ kỹ năng do bạch quang ngưng tụ đang dần dần thành hình. Thời điểm Phong Bất Giác lấy tấm thẻ này ra còn rất bình tĩnh, nhưng trong nháy mắt chứng kiến thuyết minh kỹ năng, hắc lại 1 lần nữa thê lương gào to: “Lừa đảo aaaaaaaa!”

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 16

[Tên: Sửa chữa qua loa]

[Thuộc tính thể kỹ năng: kỹ năng chủ động, nắm giữ vĩnh cửu]

[Kỹ năng thuộc loại: khí giới]

[Hiệu quả: khiến cho một kiện vật phẩm loại máy móc phẩm chất 'rác rưởi' hoặc 'rách nát' tạm thời đề thăng lên phẩm chất 'bình thường' trong vòng 3 phút]

[Tiêu hao: 100 thể năng]

[Điều kiện học tập: sở trường khí giới F]

[Ghi chú: mọi người đều biết, Người sáng lập công ty vĩ đại "Apple", được xem là người tiên phong trong lĩnh vực công nghiệp máy tính, nhà phát minh, doanh nhân Steve Jobs, tại khi còn trẻ cũng từng làm qua thợ máy. Ông đã từng viết: "Chỉ có tay mơ mới có ý đồ sửa tốt triệt để một kiện vật phẩm hỏng" . Để nhấn mạnh nó, làm cho nhiều người hiểu được những lời này, hẳn còn đem LOGO công ty (táo khuyết :)) khắc ở trên bia mộ]

Khi Phong Bất Giác chơi trò chơi, vận khí luôn luôn rất kém, cái kỹ năng ngẫu nhiên này chính là ví dụ điển hình. Khi cấp bậc còn thấp, những kỹ năng có điều kiện để học tập cùng tiêu hao khi sử dụng thấp, có hạn chế số lần sử dụng,(như 'bạo tạc thần quyền'), có thể mang lại cho người chơi trợ giúp rất lớn.

Mà 'qua loa sửa chữa' là thuộc về cái loại kỹ năng ở cấp hai mươi về sau, dù là chưa đầy thanh kỹ năng, cũng cảm giác không cần mang theo.

Hiệu quả gân gà, tiêu hao khá lớn, bất bất nhất là hạn định mục tiêu sử dụng "vật phẩm máy móc". Nếu như kỹ năng này có thể tác dụng lên tất cả các loại trang bị, có lẽ còn có chút giá trị. Nói thí dụ như người chơi nhặt được một vật phẩm 'ống sắt rỉ sét' phẩm chất rách nát, dưới tình huống đầy đủ thể năng, tạm thời dùng kỹ năng này biến thành ống sắt phẩm chất bình thường, cũng xem như có thêm chút uy lực.

Tuy nhiên thực tế thì rất tàn khốc, cái kỹ năng này chỉ có thể dùng cho vật phẩm máy móc. Phong Bất Giác giờ phút này đã tưởng tượng, tình huống có thể sử dụng đến cái kỹ năng này chỉ có vài loại... Ví dụ nhặt được cửa điện bị trục trặc, mất 100 điểm thể năng để cho nó vận chuyển ba phút vẫn xem như là đáng giá; trên lý luận cái kỹ năng này cũng có thể khiến cho phương tiện giao thông trục trặc khôi phục công năng, giả thiết chính mình gặp được 1 cái ô tô hỏng, cần mỗi lần trước lúc kỹ năng hết thời gian hiệu lực khoảng vài giây lại sử dụng nó một lần nữa, chiếc xe này có thể chạy bình thường gần mười lăm phút.

Bất quá những thứ này chẳng qua là giả thiết, chưa biết phương tiện giao thông có chịu ảnh hưởng cái kỹ năng này không, dù sao trong kịch bản ô tô cũng là vật thể cỡ lớn, chưa tính là "Vật phẩm", người chơi cũng không thể xem xét thuộc tính của nó.

Dù sao giữ lại cái thẻ kỹ năng này, đến lúc Open Beta cũng không có khả năng bán được bao nhiêu tiền, cho nên Phong Bất Giác liền học nó, trên thanh kỹ năng của hắn liền có kỹ năng đầu tiên. Sau đó hắn liền đi tới trước thủy tinh trụ thứ 2, hệ thống nhắc nhở xuất hiện:

[Mời bạn lựa chọn ban thưởng thêm : một, tùy cơ hội rút ra một kiện trang bị tương ứng với đẳng cấp, hai, 5000 tiền trò chơi, ba, 200 exp]

Phong Bất Giác dứt khoát lựa chọn trang bị. Đầu tiên, hai cái lựa chọn sau tại giai đoạn hiện tại hoàn toàn không cần. Tiếp theo, chính mình cũng đã tới 5, ngoại trừ một cái kỹ năng không hề sức chiến đấu cùng một cây ống tiêm thì không có cái gì, hẳn liền không tin mình còn có thể rút thăm được khối (tảng đá) thứ hai!

Bạch quang hội tụ, hóa hư thành thực, trong thủy tinh trụ dần dần xuất hiện một kiện trang bị màu trắng. Vẫn chưa hoàn toàn thành hình nhưng Phong Bất Giác đã biết rõ, lần này có hi vọng, xem hình dáng này chắc chắn là 1 kiện vũ khí.

[Tên: cờ-lê Mario]

[Loại hình: vũ khí]

[Phẩm chất: tốt]

[Lực công kích: trung đẳng]

[Thuộc tính: hỏa]

[Đặc hiệu: lúc công kích vào đầu người hoặc các loại sinh vật hình người, có tỉ lệ rất cao tạo thành trọng thương]

[Ghi chú: chủ nhân của thanh cờ-lê này rất nổi danh, hẳn tự xưng công nhân sửa ống nước, nhưng hẳn lại không sửa chữa đường ống, hẳn chẳng qua là quản lộ trình tiến vào chui ra đường ống. Cả ngày vội cùng ác thế lực chiến đấu, cứu vớt vương quốc, tìm kiếm công chúa,... .Có khi hẳn sẽ hóa trang thành ếch xanh, hoá hù, thậm chí Địa Tạng Bồ Tát. Có khi hẳn còn có thể phóng hỏa cầu, ném búa... Nhưng hẳn không bao giờ, xin chú ý, là "không bao giờ" dùng cái dụng cụ thiết yếu của công nhân ống nước này. Vì vậy, cái thanh cờ-lê phần nộ rồi, nó nổi trận lôi đình, nó muốn chứng minh cờ-lê hoàn toàn là có thể tham gia chiến đấu đấy!]

"Xem ra thế giới này có nhiều thứ lạ a....." Phong Bất Giác xem hết thuộc tính về sau, tuy lắm nhảm vậy, nhưng trong lòng vẫn rất cao hứng, mặc kệ bên trong nội dung cái ghi chú lan man kia có bao nhiêu kỳ lạ, ít nhất cái trang bị này các thuộc tính đều không tồi.

Sau khi trở về thang máy, thông tin Vương Thán Chi đang rảnh đã hiện lên trên màn hình, Phong Bất Giác ấn tiếp nhận, thuận tay liền gửi đi lời mời tổ đội, "Như thế nào đây? Đã tới cấp năm chưa?"

Vương Thán Chi trả lời: "A..., kinh nghiệm vừa vặn đủ, Giác ca người thì sao?"

Tại trong danh sách hảo hữu chỉ có thể nhìn thấy nick name cùng trạng thái trước mắt của đối phương, cũng không có hiển thị đẳng cấp. Bất quá ngay tại thời điểm Vương Thán Chi hỏi vấn đề này, hắn đã tiếp nhận lời mời tổ đội, cột trạng thái đội ngũ xuất hiện ở trên màn hình, lúc này hắn cũng nhìn thấy đẳng cấp của Phong Bất Giác.

"Quả nhiên đã lên cấp 5 a..., Giác ca người có lấy được trang bị gì không?" Vương Thán Chi lại nói: "Ta vừa rồi sử dụng lần còn lại của kỹ năng 'bạo tạc thần quyền' luôn rồi, hiện tại ngoại trừ dao gọt trái cây trước kia, còn tìm được một kiện trang bị phòng ngự."

"Những thứ này trước không đề cập tới...tại địa phương cuối trong cái kịch bản vừa rồi của người có nhận được 1 cái chìa khóa?" Phong Bất Giác nói ra.

"Ah, có a...làm sao người biết?" Vương Thán Chi trả lời.

"Người làm sao lấy được cái chìa khóa kia?" Phong Bất Giác lại nói.

Vương Thán Chi nghe vậy sửng sốt một chút, lập tức trả lời: "Ta tại cuối kịch bản, nhìn thấy một cái chìa khóa rơi ngay tại trên mặt đất trước cổng chính lối ra. Ta cũng không có nghĩ tới tình huống này... Vốn ta đã sắp

không chịu nổi, giá trị sinh tồn cùng giá trị thể năng đều sắp cạn, phía sau còn có cái gì đó đang truy đuổi ta. Không nghĩ tới tại địa điểm cuối cùng, nhặt lên một cái chìa khóa rồi mở cửa, liền trực tiếp hoàn thành kịch bản." Hắn dừng lại một lát: "Ôi chao! Giác ca, chẳng lẽ người biết chuyện gì sao? Tình huống người kết thúc kịch bản cũng vậy sao?"

Phong Bất Giác nói: "Làm sao có thể... Kịch bản của ta rất khó nhai đó, đoán chừng tình huống của người là do hệ thống cho rằng dùng trí tuệ của người thì nhặt lên một cái chìa khóa rồi mở khóa đã là một loại phương pháp qua cửa tối ưu rồi, vì vậy liền thiết trí như vậy a."

"Loại thiết trí lời giải này là dành cho tinh tinh a!" Vương Thán Chi kêu lên.

Phong Bất Giác cười cười, hắn là cố ý chuyển chủ đề mới nói đùa như thế. "Người chuẩn bị xong chưa? Trước khi tiến hành 'đoàn đội sinh tồn' còn có cái gì muốn chỉnh lý không?"

"Ta không có vấn đề, bắt đầu a." Vương Thán Chi trả lời.

Phong Bất Giác rất nhanh tiến vào menu chọn hình thức chơi, hai người đều đã đạt cấp năm, các hình thức có thể tiến vào có biến hóa, hiện tại trong menu biểu hiện là hình thức 'sinh tồn cá nhân'(bình thường) cùng hình thức 'sinh tồn đoàn đội'(bình thường).

Hình thức huấn luyện đã bị đóng lại, mà hình thức 'sinh tồn cá nhân' hiện tại cũng là màu xám, không thể chọn.

[Phong Bất Giác, đẳng cấp 5]

[Uông Thán Chi, đẳng cấp 5]

[Mời lựa bạn chọn hình thức trò chơi cho đội ngũ.]

[Bạn lựa chọn hình thức 'sinh tồn đoàn đội '(bình thường), xin xác nhận.]

[Đã xác nhận, nhân số của đội ngũ đã xác định: năm người.]

[Tổ đội của bạn đã tiến vào đội ngũ, đang tại tìm cá nhân hoặc tổ đội khác đã sẵn sàng.]

[Hoàn thành tìm kiếm, đang kết nối tới thần kinh, đang tạo ra kịch bản ...]

[bắt đầu tiến vào, xin bạn chờ giây lát.]

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Quỷ Ảnh Mê Thành (1)

Ánh sáng biến mất hắc ám bao phủ, menu trò chơi cũng tạm thời không cách nào mở ra, sau giây lát thất thần, Phong Bất Giác ý thức trong vô tận bóng tối, mình từ đứng thẳng đã biến thành tư thế ngồi, chắc là ngồi ở trên chiếc ghế ngồi có chỗ tựa lưng cứng rắn nào đó.

[Hoan nghênh đi vào Kinh Hải Thiên Đường.] Lần này âm thanh ngẫu nhiên xuất hiện rất bình thường, cảm giác là của thanh niên, bất quá giọng điệu câu nói này vẫn như cũ rất quý dị.

[Hoàn thành tải dữ liệu, hình thức bạn tham gia là 'sinh tồn đoàn đội' (bình thường).]

[Hình thức này cung cấp giới thiệu kịch bản văn tắt, có tỷ lệ xuất hiện chi nhánh/ẩn tàng nhiệm vụ và đặc thù thế giới quan.]

[Ban thưởng qua cửa: Lúc kết toán ban thưởng có thể đạt được thêm 80% trụ cột kinh nghiệm]

[Sắp giới thiệu văn tắt kịch bản, sau khi hoàn thành giới thiệu trò chơi sẽ lập tức bắt đầu.]

Cảnh nổi CG trực tiếp xuất hiện ở trước mắt Phong Bất Giác, cảm giác giống như là đeo một cái kính râm có thể xem phim, đồng thời giọng nói giới thiệu kịch bản đã ở vang lên bên tai.

[Đây là một đô thị hiện đại và phồn hoa, giống như mọi tòa thành thị khác trên thế giới hiện nay, cao ốc mọc lên san sát như rừng, xe cộ tấp nập

như nê, nhn khẩu đng đúc, không khí đực ngầu ...)

Theo giọng nói tự thuật, trước mắt hình ảnh là các cảnh 1 tòa thành thị thay nhau hiện lên, giống như là cảnh phố bình thường mà thôi.

[Cho đến một buổi tối nào đó, mặt trời lặn xuống, lại không còn mọc lên nữa. Ánh trăng mờ lung sau mây đen phiêu bạt lúc ẩn lúc hiện chiếu rọi lấy tòa cô thành tĩnh mịch.]

Hình ảnh trước mắt Phong Bất Giác nhanh chóng tối lại, cho đến khi hoàn toàn đen kịt. Mấy giây sau lại khôi phục một chút ánh sáng, đúng là độ sáng của ánh trăng sau các áng mây đen. Trong tòa thành thị này vẫn như cũ có chút nguồn sáng, nhưng độ sáng này tuyệt đối không xứng đáng với ánh sáng của một tòa đô thị phồn hoa khi về đêm. Từ cảnh quan sát, trên đường phố trong thành thị có thể chứng kiến rất nhiều xe cộ bất động, nhưng không có một ai trên đường, cũng không có bất kỳ vật thể nào đang vận động...

[Người mở mắt ra, phát hiện mình đang ngồi ở trên chuyến tàu điện ngầm cuối này mà người thường xuyên ngồi. Người rất nhanh ý thức được, lúc này xung quanh người có mấy người xa lạ. Bọn họ cùng người chính là những người còn sống sót cuối cùng trong tòa thành thị này.]

Sau khi nghe xong những lời này, Phong Bất Giác chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, giác quan khôi phục bình thường, menu trò chơi cũng có thể mở ra, xem ra kịch bản đã bắt đầu.

Thật sự là lúc này hắn ngồi ở một trên một con tàu điện ngầm đang chạy, cảnh vật bên ngoài cửa sổ trôi đi cực nhanh, hóa thành một mảnh hẹp dài vượt qua tầm mắt. Hắn ngẩng đầu lên, chứng kiến Tiểu Thán ngồi bên người. Không có gì bất ngờ xảy ra đây, bên trong khoang xe lửa này còn có ba gã hành khách khác.

Tại bên tay trái Phong Bất Giác cùng Vương Thán Chi, cách một khoảng cách ngắn, có một nam một nữ đang ngồi trên 1 dãy ghế khác, chưa đến hai mươi tuổi, có lẽ vẫn còn là học sinh. Nam sinh mặt rất trắng, tóc cũng rất dài. Tạo hình như vậy khiến cho hấn cùng nữ sinh bên cạnh hấn nhìn qua không sai biệt lắm. Hai người có chiều cao rất bình thường, dáng người đều hơi gầy, tướng mạo có thể nói là tuần nam mỹ nữ. Nhìn vào tên trong trò chơi cũng biết hai người đang có quan hệ yêu đương, nam sinh tên là "Nhớ người lúc cô độc nhất", nữ sinh tên là "Nhớ người lúc tịch mịch nhất" .

Trong hình thức 'sinh tồn đoàn đội', thời điểm này là hệ thống cho người chơi thời gian để điều chỉnh trạng thái, trang bị cũng như giao lưu trao đổi với các đồng đội trước khi kịch bản chính thức bắt đầu. Tại trong hoàn cảnh này, tên người chơi đều biểu hiện lên đỉnh đầu, có thể trông thấy tên của nhau. Đợi lúc ly khai nơi đây danh tự trên đỉnh đầu sẽ biến mất, nếu muốn điều tra đồng đội tên gì thì cần mở menu đoàn đội để nhìn.

Trong menu đoàn đội có thể thấy được tin tức cũng rất có hạn: đầu tiên, ở bên trong menu không thể nhìn thấy tướng mạo đồng đội, chỉ có danh tự cùng đẳng cấp; tiếp theo, mục trạng thái bên cạnh danh tự chỉ biểu hiện "Vẫn còn sống" hoặc là "Đã chết", về phần người này còn bao nhiêu giá trị sinh tồn, có trạng thái dị thường hay không sẽ không xuất hiện trên menu đồng đội.

Trong khoang xe lửa này tổng cộng có năm người, người còn lại ngồi ở ghế đối diện Phong Bất Giác cùng Vương Thán Chi.

Cho dù là đang ngồi cũng có thể nhìn ra người này có thể cao tới một mét chín trở lên, thể trọng nhất định là cấp bậc 100kg. Xem tướng mạo, vị đại ca kia khẳng định không đến ba mươi tuổi, khuôn mặt lạnh lùng, đường cong khuôn mặt thập phần cương nghị; bả vai rộng lớn, thân thể hình chữ V (eo nhỏ vai rộng), bên trong ống tay áo của áo T-shirt có thể mơ hồ nhìn ra đường cong cơ bắp trên cánh tay hấn.

Nhìn vào loại tạo hình này, gọi hẳn là "Thi đấu châu trưởng" tuyệt không quá. Tuy trò chơi kết nối thần kinh cho phép người chơi tại thế giới giả tưởng chỉnh sửa vẻ bề ngoài, thế nhưng chức năng này có hạn chế biên độ chỉnh sửa. Khuôn mặt thì có thể tùy tiện "PS", nhưng chỉnh sửa thể hình tối đa không thể vượt qua 8%, nhiều hơn nữa sẽ xảy ra vấn đề, ví dụ như người lại để cho một người thân cao 2m sử dụng một thân thể mét rưỡi, hẳn nhất định sẽ không thích ứng.

Cho nên, giả thiết người chơi thân cao 180CM, điều chỉnh hạn mức chiều cao cao nhất đại khái là 194. 4CM, thấp nhất là 165. 6CM; người nặng 60 kg, có thể tăng thêm hoặc giảm bớt 4. 8 kg. Mà tỉ lệ điều chỉnh dáng người là một khái niệm rất mơ hồ, nêu ví dụ là được. . . Bụng bia có thể chỉnh thành bụng tương đối bằng phẳng, nhưng tuyệt sẽ không biến thành cơ bụng.

Cho nên, bỏ qua những nhân tố không đề cập tới, trong hiện thực vị tráng hán này tám phần vẫn là một tráng hán, không bài trừ khả năng người này căn bản không có chỉnh qua vẻ ngoài.

Sau khi tráng hán cùng hai người bạn họ nhìn nhau liền mở miệng nói: "Tự giới thiệu thoáng một phát. . ." Hắn vỗ vỗ bộ ngực: "Long Ngạo Mân, vừa lên cấp mười."

"Đã nhìn ra. . . Hạnh ngộ, hạnh ngộ." Phong Bất Giác trả lời.

Vương Thán Chi tò mò hỏi thăm: "Vị đại ca này, đoạn phía trước tên của người là một bộ phận danh tự sao? Nguyên lai có thể đặt danh tự dài như vậy sao?"

Tên trên đỉnh đầu tráng hán là: [Kẻ xung phong dũng mãnh • Long Ngạo Mân]

"Ah, cái này a..., đây là 'Danh Hiệu', lúc đến cấp mười mọi người đều có, là do hệ thống đánh giá." Long Ngạo Mân trả lời.

Phong Bất Giác hiển nhiên là biết rõ thiết lập này, cho nên hắn mới có thể nói "Đã nhìn ra" .

"Cảm giác giống như rất mạnh a..." hai mắt Vương Thán Chi sáng lên nói.

Phong Bất Giác chen miệng vào: "Cái gì gọi là giống như rất mạnh? Làm sao nói thế?" Hắn nghiêm trang mà nói: "Cái này căn bản là rất mạnh."

"Ha ha ha, đâu có đâu có, chỉ là chơi nhiều hơn mọi người mà thôi." Long Ngạo Mân cười nói, lời nói của Phong Bất Giác hiển nhiên làm cho hắn thập phần hưởng thụ.

"Long ca quá khiêm nhượng, tại hạ vừa nhìn liền biết, người cũng không phải là hạng người bình thường." Phong Bất Giác trực tiếp gọi là "Long ca" rồi, trong lòng của hắn đối với người có can đảm đặt loại danh tự như là "Long Ngạo Mân" tự đáy lòng cảm thấy khâm phục, cảm giác lúc nhìn cái tên này liền phảng phất có một cỗ Bá Vương Khí đập vào mặt mình.

Phong Bất Giác lập tức lại quay đầu lại nói với nam sinh và nữ sinh kia: "Nhị vị đồng học, các người khỏe a."

"A..., người khỏe người khỏe." Hai người thuận miệng trả lời, tựa hồ không phải rất thích phản ứng với ba người bên này.

Kế tiếp vài phút, Phong Bất Giác cùng Long Ngạo Mân hàn huyên chút ít về kinh nghiệm trong trò chơi, Vương Thán Chi cũng ở bên cạnh thêm vào câu được câu mất. Đây là ngày đầu tiên Closed Beta, kỳ thật tất cả mọi người đều là tân thủ, có rất nhiều điều đáng giá để giao lưu.

Long Ngạo Mân tựa hồ không nên gọi Long Ngạo Mân, hắn có lẽ nên gọi là Quách Đại Lộ, đó là tráng hán đối xử mọi người rất thành khẩn, cũng rất hào sảng. Có thể thấy, càng có thể cảm nhận được được hắn rất chân thành. Hắn đưa ra ý kiến rất đúng trọng tâm, cũng không có bởi vì Phong

Bất Giác cùng Vương Thán Chi đẳng cấp thấp liền bày ra thái độ trên cao nhìn xuống.

Một mặt khác, vậy đối với người yêu đã ở đẳng kia anh anh em em, ôm ôm ấp ấp, thập phần chán lệch ra bộ dạng, nói xong chút ít lặng lẽ lời nói. Khả năng có người sẽ hỏi, trò chơi này không là không thể làm ra thân mật cử động đấy sao? Xin chú ý, tiền văn ghi là cấm quấy rối tình dục hành vi, hiện tại cái này Lưỡng Hóa là người tình ta nguyện tình hưởng. Đương nhiên, bọn hắn cũng làm không xuất ra cái gì quá giới hạn sự tình, tối đa chính là hôn nhẹ ôm một cái, trên căn bản không được hai lữ. Tại một cái hài hòa trong xã hội, trò chơi đối với càng tiến một bước hành vi là tuyệt đối hạn chế đấy.

Không bao lâu, tàu điện ngầm dần dần chậm lại, cho đến hoàn toàn dừng lại.

Bên ngoài trạm xe lửa trong ngọn đèn bình thường lóe lên, nhưng nghe không được thanh âm gì, ngoại trừ tàu điện ngầm bản thân di động lúc tiếng vang, liền tiến đứng quảng bá đều không có.

Cửa xe mở ra rồi, hầu như tại đồng thời, trong xe đèn tất cả đều đã tắt.

Tịch mịch muội tử lại càng hoảng sợ, nhẹ nhàng hô một tiếng, bên người nàng cô độc tiểu ca cũng là khẽ giật mình, bất quá hắn còn không đến mức kêu ra tiếng đến, chẳng qua là thân thể run lên thoáng một phát.

"A...!!!!!!!!!!!"

Mà một tiếng gào khóc thảm thiết này phát ra từ Tiểu Thán.

Đợi hắn hô xong, Phong Bất Giác thở dài: "Nếu không phải hệ thống ngăn đón, ta thật muốn đem cờ-lê ống cắm vào trong cổ họng người." Hắn một bên lắc đầu, vừa đi ra tàu điện ngầm.

Tuy trong tàu điện ngầm đèn tắt, nhưng cũng không phải là đưa tay không thấy được năm ngón trạng thái, bởi vì sân ga ngọn đèn đều rất bình thường, Vương Thán Chi cái kia một cuống họng quả thực là mất mặt ném đến nhà, cô độc cùng tịch tịch hai người đều là phát ra từ nội tâm mà quăng đã đến khinh bỉ ánh mắt, Long Ngạo Mân thì là cố nín cười ý, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười theo sát Phong Bất Giác đi ra thùng xe.

Hơn mười giây sau, năm người đều đi tới sân ga lên, Phong Bất Giác xem nhìn một cái bốn phía, đã nói nói: "Ta đi đầu xe nhìn xem, có lẽ chỗ ấy có người điều khiển."

"Vẫn là không nên một mình hành động a, nếu không mọi người cùng nhau đây?" Long Ngạo Mân nói.

"Ai nha, tìm cái gì người điều khiển a..., nhiều phiền toái, lãng phí mọi người thời gian. Ở đây không phải có cấp mười đại ca có đây không, chúng ta đi theo hắn đi, một đường đến trên mặt đất đi, vô luận nhìn thấy cái gì tiêu diệt là được, dù sao giết sạch có thể qua cửa đấy." Cô độc tiểu ca nói ra.

Phong Bất Giác theo đoàn đội trong trạng thái có thể chứng kiến, cô độc cùng tịch tịch phân biệt đẳng cấp là bảy cùng sáu, dù sao so với hắn cùng Tiểu Thán cao hơn, cảm giác lời nói càng có trọng lượng.

"Vậy được rồi." Phong Bất Giác rõ ràng cứ như vậy đã đáp ứng, hắn lập tức liền quay đầu đối với Long Ngạo Mân nói: "Long ca ý như thế nào?"

"Không có vấn đề, các người đi theo ta đằng sau, nếu gặp được cần chiến đấu tình huống, đến phối hợp năm tay là được rồi." Long Ngạo Mân sáng khoái mà đáp nói, nói xong liền mở rộng bước chân đi lên tự động thang cuốn: "Đi theo ta." Hắn đứng lại tại thang cuốn trên bậc thang lúc, đã theo bọc hành lý trong lấy ra một khối tấm chắn, trang bị tại trên cổ tay phải.

"Giác ca? Chuyện gì xảy ra a?" Vương Thán Chi giảm thấp xuống thanh âm đối với Phong Bất Giác nói, hẳn hiểu rất rõ Phong Bất Giác, Giác ca như thế nào bởi vì vì người khác câu nói đầu tiên sẽ cải biến hành động người? Huống chi vị kia cô độc Tiểu ca đề nghị nếu không không thể nói cao minh, liền có hay không chính xác đều là cái nghi vấn.

"Không có gì, ta vốn là cảm thấy cái này tàu điện ngầm có người điều khiển xác suất không cao, chẳng qua là ôm tạm thời thử một lần tâm tính muốn đi xem xét xác nhận thoáng một phát." Phong Bất Giác thấp giọng trả lời: "Đã có người phản đối. . . Tại loại này không quan hệ đau khổ khác nhau bên trên nhượng bộ cũng không sao."

Đang khi nói chuyện, bọn hắn đã theo Long Ngạo Mân đi tới tự động thang cuốn phía trên tầng kia, bất quá năm người như trước thân ở trạm xe lửa ở bên trong, phải về đến mặt đất còn cần trở lên đi một tầng.

Theo tự động thang cuốn đi lên về sau, trước mặt thì có một khối bảng hướng dẫn, chỉ hướng từng cái cửa ra phương hướng cùng với đi thông trên mặt đất nào tiêu chí. Bất quá cái này đối với bọn họ mà nói không trọng yếu, bọn hắn chỉ cần tìm gần nhất cửa ra vào, trước đi ra bên ngoài nhìn xem thành thị này đến tột cùng là tình huống gì lại nói tiếp.

Nhưng vào lúc này, hệ thống giọng nói nhắc nhở đồng thời vang lên bên tai mọi người: (nhiệm vụ chính tuyến đã gây ra)

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Quỷ Ảnh Mê Thành (2)

Sau khi giọng nói hệ thống nhắc nhở vang lên, Phong Bất Giác mở menu trò chơi xem xét liền phát hiện thanh nhiệm vụ rất cục cựa cũng bị giải khóa, đây là lần đầu tiên hắn chính thức nhận được nhiệm vụ chính tuyến. Lúc trước hình thức huấn luyện cùng hình thức 'sinh tồn cá nhân' căn bản là hoàn thành bên trong công trình kiến trúc phong bế, bố cục kịch bản đều rất ngăn, không có quá nhiều lựa chọn cho hướng đi nội dung cốt truyện, cho nên hệ thống cũng không vẽ vờ cho thêm chuyện ra mà tạo ra nhiệm vụ. Mà bây giờ hình thức 'sinh tồn đoàn đội' có độ tự do rất cao, bản đồ lớn nên hệ thống nhất định phải có một cái nhiệm vụ chính để dẫn đạo phương hướng trò chơi, nếu không người chơi rất có thể sẽ không biết nên làm gì, đi theo hướng nào.

Sau khi thanh nhiệm vụ được khai mở, Phong Bất Giác chứng kiến một khung cửa sổ vốn bị che vừa được mở ra trong menu trò chơi, ở bên trong khung hiện ra trong nhiệm vụ vừa nhận. Giới thiệu của nhiệm vụ chính tuyến thật ngắn gọn, đơn giản: [Tìm kiếm trong thành thị, tìm ra Ác Ma Chi Môn.]

"Cảm giác là thiết lập Ma Huyền a...." Phong Bất Giác nhìn lướt qua nhiệm vụ liền đóng cửa trò chơi.

"Thành thị này lớn như vậy, tìm một cánh cửa chẳng phải là mò kim đáy biển a?" Vương Thán Chi nói.

"Nhiệm vụ nhắc nhở chúng ta từ mẫu chốt không phải 'Cửa' mà là 'Ác Ma' ." Phong Bất Giác vừa nói vừa đi tới bên cạnh một máy bán vé tự

động, nhìn vào sơ đồ lộ tuyến xe lửa bên trên nó rồi nói: [Tổng cộng có mười hai tuyến đường tàu điện ngầm trong tòa thành thị này, mặc dù là thể hiện bằng màu sắc khác nhau, bất quá..." Ngón tay của hắn di chuyển dọc theo một số tuyến đường đan chéo trên tấm bản đồ, cuối cùng dừng lại tại một chỗ, "Ở bên trong hơn mười tuyến đường giao thoa có khối khu vực này..." Hai tay của hắn mở ra trên địa đồ, che các tuyến đường ở khu vực chung quanh chỉ ra một khu vực chính giữa : "Năm tuyến đường thẳng tắp giao nhau, tạo thành hình ngôi sao vô cùng tiêu chuẩn trong hình học,."

"Đại ca, cái này cũng quá gượng ép đi à nha." Cô độc Tiểu ca nói: "Người cẩn thận tìm lại xem, nói không chừng ở bên trong các tuyến đường dày đặc đan chéo này còn có thể tìm tới rất nhiều hình hình học khác đấy."

"Tay ta chỉ nhìn tấm bản đồ này một giây liền đại biểu ta tìm tòi cẩn thận xong." Phong Bất Giác trả lời, hắn xoay người lại giải thích nói: "Trước khi chúng ta lên tới tầng này, vô luận là bên trong tàu điện ngầm hay là sân ga, đều chỉ có thể nhìn thấy bản đồ tuyến đường liên quan đến tuyến đường đi của tàu. Bản đồ tàu điện ngầm toàn thành hoàn chỉnh giống như vậy, tầng phía dưới không có.

Tại hệ thống nhắc nhở vang lên trước, chúng ta lại không gặp được quái vật, cũng không có trì hoãn bao nhiêu thời gian, hầu như còn chưa làm bất luận cái gì thực chất tính hành động. Nhưng nhiệm vụ bị gây ra nhất định là có nguyên nhân đấy, nếu nhiệm vụ này không có bất kỳ gây ra điều kiện, chúng ta ngồi tại mặt đất nhận được, hệ thống hà tất cố ý chờ chúng ta đi lên một tầng một lần nữa cho nhắc nhở.

Bởi vậy. . . Ta có thể nghĩ đến khả năng chính là, trong tầng này có chút ở phía dưới tầng kia không có thứ đồ vật, kia cung cấp tin tức có thể đem chúng ta chỉ hướng trong nhiệm vụ theo như lời cái kia Ác Ma Chi Môn."

Hắn nói đến đây mà, nghiêng đi thân, dùng tay trái bàn tay vỗ vỗ máy bán vé tự động ấn đường xe lửa lộ đồ: "Đường xe lửa lộ chỉ có mười hai

cái, mà trên mặt đất đường cái có hơn một ngàn, nếu như cái này đường xe lửa lộ đồ không có chút ý nghĩa nào, cái kia thành thị địa đồ lại càng không có ý nghĩa, trừ phi chúng ta có thể tìm tới một tờ nhãn hiệu lấy 'Ác Ma Chi Môn' loại này tiêu chí du lịch địa đồ đến."

Hắn hít sâu thoáng một phát: "Nói ngắn lại, nếu như không ai đưa ra cùng này suy đoán tồn tại mâu thuẫn tính kiến thiết ý kiến, hoặc là ý nghĩa gặp bản thân cũng không có đứng được ở chân căn cứ đến ủng hộ. . . Làm phiền mời dời bước cùng ta đến đồ trong khu vực này đi một chuyến, nếu ta sai rồi, chúng ta trọng chỉnh mạch suy nghĩ, lại nghị một phen, nếu ta đúng rồi, ta lấy kỹ xảo giá trị, mọi người thanh nhiệm vụ, tất cả đều vui vẻ."

Phong Bất Giác một hơi nói xong, mọi người trợn mắt há hốc mồm, Vương Thán Chi lúc này ngược lại lộ ra rất bình tĩnh, bởi vì từ nhỏ đến lớn, như loại này tình cảnh hắn gặp nhiều hơn.

Phong Bất Giác suy luận năng lực là độc thích trở nên thuần thực sau chỗ sinh ra diễn sinh phẩm. Hắn là cái rất người thông minh, mười sáu tuổi năm đó trong trường học làm Binet khảo thí đạt được là 138, trái phải nửa não vừa vận tất cả chiếm 69 phần đích cân đối hình tư duy. Cùng 140 trở lên cái loại này "Vượt xa người thường" thiên tài so sánh với, hắn vẫn là phân chia tại người bình thường quần thể bên trong, nhưng quan sát, ký ức, lý giải, suy luận năng lực có thể nói nghiêm chỉnh huấn luyện, tuyệt không phải người thường có thể so sánh.

Chính như Conan Doyle tiên sinh mượn Sherlock Holmes lời, ưu tú thám tử ngoại trừ uyên bác tri thức cùng kinh nghiệm bên ngoài, là trọng yếu hơn là chính xác suy luận kỹ xảo. Trong văn Sherlock Holmes luôn tại tận hết sức lực mà tuyên dương lấy chính mình bộ kia "Cách suy diễn", mà Phong Bất Giác hiển nhiên là một gã trung thực fans.

Hắn đọc thích liền nguyên ở Shylock một cái khác bộ lý luận: đem tri thức cho rằng dự trữ phẩm, đem đại não trở thành đồ thư quán tối quản lý, không trọng yếu đồ vật liền quét ra đi quên mất, thứ yếu đồ vật bỏ vào trong lầu các, cần liền ở lại dễ như trở bàn tay chỗ.

Cái này nhìn như là một loại lý tưởng hóa ký ức thói quen cùng tư duy hình thức, kỳ thật thông qua nhất định được huấn luyện, đúng là có thể làm được, Phong Bất Giác chính là một cái tự học thành tài điển hình.

Trên đời này có thật nhiều nói đến đơn giản làm đến khó khăn sự tình, ví dụ như mỗi ngày ở nhà làm mười mấy cái hít đất có thể bất tri bất giác biến thành cơ bắp nam, mỗi ngày học mấy cái từ đơn có thể nhẹ nhõm qua bốn sáu cấp, mỗi ngày ghi cái mấy ngàn chữ tồn cáo (bản thảo) có thể trở thành đại thần các loại. . . Nếu như nhân loại lừa mình dối người ý niệm trong đầu có một cái bảng xếp hạng, cái này vài câu khẳng định đều xếp hạng trước mấy vị.

Người bình thường đối mặt loại này tự hạn chế tính chất huấn luyện, bỏ dở nửa chừng xác suất cực cao, nhưng bởi vì cái gọi là từ xưa quái giả nhiều kỳ tài, Phong Bất Giác chính là kiên trì xuống rất ít người một trong, cuối cùng đem đọc cùng suy luận biến thành thói quen cùng ham mê. . .

"Ách. . . Phong huynh nói cực kỳ, dựa theo cái này mạch suy nghĩ đi tìm, tổng so với chúng ta đi ra ngoài về sau trong thành loạn chuyển mạnh hơn." Long Ngạo Mân lời này nửa câu sau là đối với cô độc tiểu ca nói.

"A.... . . À? Ah, tốt. . . Được rồi." Cô độc Tiểu ca vừa phục hồi tinh thần lại, trên thực tế, hắn đều không có hoàn toàn đuổi kịp Phong Bất Giác ngôn ngữ cùng mạch suy nghĩ, bất quá lại sinh ra một loại "Tuy nhiên không biết rõ, nhưng người này giống như rất lợi hại bộ dạng" cảm giác.

Năm người lập tức liền động thân, Long Ngạo Mân đi tuốt ở đằng trước, Phong Bất Giác theo sát phía sau nói cho hắn biết nên từ chỗ nào cái lối ra

trở lại mặt đất, hơn nữa phụ trách ở trên đi về sau chỉ rõ đại khái phương hướng.

Trải qua một cái rộng rãi an toàn thông đạo lúc, Phong Bất Giác lại phát hiện một cái bề ngoài giống như trứng màu thiết trí, ngay tại thông đạo trên mặt tường một cái tiếp một cái biến quảng cáo ở bên trong, lại hòa với một bức Kinh Hải Thiên Đường trò chơi quảng cáo.

Đi đến thông đạo quẹo phải, mọi người liền thấy được nghiêng phía trên cửa ra vào, một đoạn này sườn núi có một quỹ hướng lên tự động thang cuốn, bất quá đã đình chỉ, hai bên còn có hai hàng có thể cung cấp đi bộ bình thường thang cuốn.

Bọn hẩn từ cấp cao xuống thấp, đi tới thành thị trên mặt đất. Ánh trăng mờ lung, trong thành ngọn đèn dầu rất thưa thớt, trên đường ngừng rất nhiều xe, nhưng tất cả đều là tắt lửa trạng thái, ven đường công trình kiến trúc bên trên biến quảng cáo, buôn bán nơi cùng dân trạch trong ngọn đèn tất cả đều tắt, chỉ có trên đường đèn đường vẫn còn hoạt động bình thường.

Mặc dù không có xe chạy, nhưng hít vào trong miệng mũi không khí cảm giác vẫn là hết sức đục ngầu, trước mắt phảng phất có một tầng sương mù mờ mịt lượn lờ, khiến cho nơi xa cảnh vật khó có thể thấy rõ ràng.

Tại trạm xe lửa bên trong thời điểm, trên đầu có đỉnh, bốn phía có tường, hơn nữa là dưới mặt đất hoàn cảnh, mọi người thật cũng không cảm giác ra cái gì đến. Nhưng đi vào rộng rãi trên mặt đất về sau, bốn phía khó nói lên lời quỷ dị bầu không khí. . . Cái loại này dị thường yên tĩnh thụ, quả thực có thể khiến người hít thở không thông.

Trong năm người có bốn người Kinh Hải Giá Trị đều đã có phập phồng, ổn định giá trị ở vào 5% đến 15% bất đồng, đối mặt sợ hãi lúc các loại kiểm tra triệu chứng bệnh tật cũng đã tại trên người bọn họ dần dần hiện ra.

"Dọc theo con đường này đi, trải qua bốn đầu phố về sau quẹo trái, sau đó một mực về phía trước là được." Phong Bất Giác ngử khí nghe vào ngược lại là rất bình thường, hoàn toàn không có chịu ảnh hưởng bộ dáng, nhanh chóng nhận rõ mặt đường bên trên mấy cái tiêu chí, nghĩ kỹ lộ tuyến.

Long Ngạo Mân cầm lấy hắc tấm chắn, gật gật đầu, tiếp tục phía trước dẫn đường, còn lại bốn người đi ở phía sau. Tất cả mọi người không nói lời nào, đề phòng, lắng nghe, tận lực đi ở tiếp cận đèn đường lối đi bộ bên trên.

Trong bóng tối sẽ thỉnh thoảng truyền đến hư hư thực thực dã thú tiếng hít thở, tất tiếng xột xoạt tốt giống như nói nhỏ thanh âm, như có như không tiếng cười. Dù sao vô luận loại nào, đều bị người nghe thấy, lại nghe không rõ.

Long Ngạo Mân cách mỗi hơn 10m sẽ quay đầu lại nhìn xem, hắc càng xem càng cảm thấy không đúng mà, "Ta nói Phong huynh. . . Người đang ở đây trong hiện thực hắc là cao nguy chức nghiệp a?" Long Ngạo Mân hỏi. Hắc một đường luyện đến cấp mười, chưa từng thấy qua có như Phong Bất Giác như vậy người chơi. Sợ hãi loại sự tình này là rất khó che dấu đấy, nhưng Phong Bất Giác liền trong ánh mắt cũng không lộ nửa điểm về sợ hãi, có thể thấy được hắc không phải giả bộ gan lớn, mà là thật không sợ. . . Kết hợp vừa rồi sắc bén suy luận, Long Ngạo Mân thậm chí có điểm hoài nghi Phong Bất Giác tại trong hiện thực là chức nghiệp đặc công các loại nhân vật.

"Nghệ thuật gia." Phong Bất Giác bất ôn bất hỏa mà trả lời, phảng phất lời hắc nói giống như lời nói chân thực.

Vương Thán Chi chẳng muốn xen vào, theo hắc biết, Phong Bất Giác đối ngoại tuyên bố chức nghiệp bình thường liền hai loại: nghệ thuật gia, đại văn hào. Vô luận dùng loại nào quan điểm đến đối đãi hành vi của hắc, cái này hai loại trả lời đều rất cần ăn đòn. . .

Long Ngạo Mân hoàn toàn không nghĩ tới sẽ nghe câu trả lời như thế, nhất thời không biết như thế nào bắt chuyện, cô độc tiêu ca ở phía sau lại lên tiếng: "Nào sẽ có người 'Tự xưng' vì nghệ thuật gia a?"

"Ta đây có thể đổi một loại thuyết pháp." Phong Bất Giác nói tiếp: "Ta là một gã có tương đối cao thẩm mỹ năng lực cùng thành thạo sáng tạo kỹ xảo cũng làm nghệ thuật sáng tác lao động mà có nhất định thành tựu nghệ thuật công tác người."

"Cái này không phải là đem ba chữ kia giải thích một lần ư!"

"So về nói thẳng ba cái kia chữ, lộ ra khiếm tốn một ít không phải sao?"

"Rõ ràng càng khoa trương được không!"

Tịch mịch ở một bên nở nụ cười, cô độc bữu môi, nói với nàng: "Hắn không giả ngu ta có thể nhả rãnh sao?"

Lúc này, Phong Bất Giác đột nhiên dừng bước, cũng rất nhanh theo kia bọc hành lý ở bên trong lấy ra (ống cờ-lê Mario), "Ân. . . Mới vừa vận hòa hoãn thoáng một phát áp lực bầu không khí, thì có phiền toái thứ đồ vật đã đến."

Long Ngạo Mân hầu như cùng Phong Bất Giác đồng thời thấy được trong bóng tối có hai đạo bóng dáng chột lóe lên, nhưng hắn chỉ nhìn ra cái đại khái hình dáng, cũng không hiểu được những thứ kia cái quái gì, dù sao tám phần là quái vật nào đó.

"Xem hình thể như dị dạng hài nhi, trên hai tay là cỡ nhỏ liên đao, tốc độ rất nhanh đấy, số lượng phương diện. . . Có lẽ không chỉ một cái." Phong Bất Giác bình tĩnh mà tự thuật lấy, hơn nữa cầm trong tay ống cờ-lê hướng trong bóng tối lần đến gần. Hắn giờ phút này còn không biết, nói xong mấy câu nói đó, chính mình điều tra sở trường đã được mở ra.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (3)

"Một, hai, ba... Ân... Vừa y năm con." Phong Bất Giác vừa đếm vừa đi tới giữa con đường, ra khỏi khu vực có nhiều ánh sáng.

Hắn trực tiếp đứng lên nóc một chiếc xe hơi, nắm chặt cây cờ-lê, mắt nhìn xung quanh, tai nghe tám hướng. Hắn dùng thân mình đứng ở chỗ cao ít ánh sáng để dụ những quái anh (Edt: quỷ trẻ sơ sinh) kia mắc câu.

Vương Thán Chi lấy [Dao gọt trái cây] ra, đeo món đồ phòng ngự lấy được trong hình thức sinh tồn một người lên trên đầu: một cái mũ sắt màu đen, nhìn vẻ ngoài có chút chẳng ra gì. Hắn và Long Ngạo Mân đứng lưng tựa lưng, không rời đèn đường quá xa, riêng phần mình đề phòng một hướng.

Mà phản ứng của Cô Đơn và Tịch Mịch thì không khác mấy trong phim kinh dị: cô gái ôm cánh tay chàng trai, cậu con trai nghiêng người chắn trước người cô gái, cứ thế mà đứng tư thế tự sát.

Bóng quái anh ở trên đường lướt qua những góc tối, trốn dưới bóng các tòa nhà và ô tô. Tốc độ những quái vật này thực rất nhanh, thời gian xuất hiện nơi có ánh sáng có thể thấy được tối đa là một giây, vừa hiện ra lập tức biến mất.

Nơi Phong Bất Giác đứng cách đèn đường khá xa, chung quanh có rất nhiều chỗ tối. Không ngoài dự đoán, hắn chính là người thứ nhất bị tấn công. Một con quái anh đánh tới, nhảy lên hơn hai mét, từ phía sau Phong Bất Giác tấn công.

Hắn đã sớm có chuẩn bị, quay người đón tiếp liền thấy con quái anh kia nhảy tới trước mắt. Da toàn thân quái vật này đều là màu xanh đồng, thân mình như trẻ mới sinh, khuôn mặt xấu xí, răng vàng lờm chờm mọc cả bên trong lẫn bên ngoài miệng, chỗ cẳng tay là thanh tiểu liêm đao, phía dưới thì là chân động vật.

Phong Bất Giác chọn đứng ở trên mui xe vì hắn đã tính tới việc lợi dụng độ cao chưa tới một mét của những quái vật này, nếu chúng muốn công kích mục tiêu trên cao thì bắt buộc phải nhảy lên. Quả nhiên lúc này quái anh nhảy lên. Nhảy, tức là chân không chạm đất, sẽ có một khoảng thời gian ngắn không thể né đòn...

Về mặt lực lượng, Phong Bất Giác hiển nhiên là chiếm thượng phong đấy, hơn nữa hắn đây có thể coi là dự định ra để trảm, chuẩn bị rất đầy đủ. Hắn nhắm ngay đầu quái anh từ trên cao đập xuống, tiếng va chạm vang lên. Một cái đập này, không cần nhắc đến độ buồn nôn...

Chư vị (Edt: Mọi người) có thể tưởng tượng thử một cái, một cái dưa hấu bay tới trước mặt người, người lợi hại lại hung ác vung một gậy ngay giữa không trung đánh bể nó, thế nhưng trong quả dưa hấu lại tràn đầy chất lỏng hôi thối, nước mủ sền sệt, huyết tương... tất cả nổ tung, theo quán tính mà giội về phía người...

Tạo ngộ của Phong Bất Giác lúc này chính là loại tình huống này, những thứ "nước" giội lên trên người hắn đến cả mùi cũng rất chân thật. Nói vắn vẽ một chút thì giờ phút này toàn thân trên dưới Phong Bất Giác tản mát ra một loại khí tức hắc ám mà lại thần bí; nếu nói dễ hiểu thì là... một thân thịt thối.

Dù con quái anh này bị Phong Bất Giác một kích đánh chết nhưng vẫn còn bốn con. Số lượng của chúng có lẽ tạo ra dựa vào số người chơi, nhưng chúng cũng không được thiết lập mỗi con phải tấn công một người chơi khác nhau.

Ngoại trừ Phong Bất Giác, những người khác đều đứng ở dưới ánh đèn đầy. Nếu đã từng xem phim kinh dị thì ai cũng biết, quái vật chuyên đi tập kích mấy cái gia hỏa lạc đàn, cho nên bốn con khác không có để ý đến mấy người còn lại mà là toàn bộ hướng về phía Phong Bất Giác.

Ở trong loại tình trạng này, Phong Bất Giác thật ra cũng có chút lo lắng, đáng tiếc hắn vẫn như trước không có cảm giác được "sợ hãi". Hắn vẫn cố gắng giữ tỉnh táo để suy nghĩ, cho nên trực tiếp loại bỏ phương án chạy qua chỗ đèn đường trong đầu. Lúc này hắn đã có một cái khái niệm về tốc độ của đám quái anh này. Hắn biết, chỉ cần bản thân vừa bước xuống mui xe thì trong vòng năm giây, chỉ cần có hai con quái anh đồng thời chạy tới, chân của mình cũng sẽ bị một cái liềm đao nào đó chém đứt.

Nếu cùng ở trên đất bằng thì loại quái vật vừa nhỏ vừa nhanh này tuyệt đối khó đối phó. Phong Bất Giác ước lượng, với thực lực của mình bây giờ, dưới mặt đất 1 vs 1 còn có thể chơi được, chứ 1 vs 2 chắc chắn sẽ bị thương.

Hơn mười giây sau con quái anh thứ hai cũng nhào tới rồi. Phong Bất Giác cũng không biết ba con còn lại khi nào sẽ nhảy lên, nhưng mà trước mắt dù sao cũng phải xử lý con này trước. Hắn lặp lại chiêu cũ, vung cờ-lê đánh mạnh. Lần này không chuẩn bằng lần thứ nhất, nhưng cờ-lê vẫn đánh vào cạnh đầu quái anh, thuộc tính lửa kết hợp với đặc hiệu trọng kích cung cấp hiệu quả sát thương tương đối tốt, thuận lợi xử lý con quái anh thứ hai này.

Mà đợt công kích thứ ba thì nhằm ngay lúc Phong Bất Giác chưa kịp rút tay lại liền khởi xướng, lúc này là hai con quái anh cùng đánh tới, từ hai bên trái phải đằng sau Phong Bất Giác đồng thời nhảy lên. Nếu như hắn quay người chặn lại, tối đa chỉ được một con, hơn nữa rất khó nói liệu có thể lại một kích tất sát hay không.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Xa xa ánh sáng kim loại vừa hiện ra, một thân ảnh khôi ngô trong nháy mắt liền tham gia cuộc chiến. Long Ngạo Mân lao đến như là dẫm trên ván trượt, hai chân của hắn hoàn toàn không nhấc lên, có vẻ như đã phát động kỹ năng nào đó.

Không hổ là nhân vật cấp mười, chiến đấu cũng rất phong cách. Long Ngạo Mân che tấm chắn trước người, dựa vào cái kỹ năng này lập tức sắp lại gần một con quái anh, trực tiếp tông nó bay ra ngoài. Tiếp theo, hắn vung cánh tay lên, dựa vào lực tay mạnh mẽ dùng vành tấm chắn sượt qua thắt lưng một con quái anh khác, khiến cho nó trên không trung bị mất thăng bằng, hướng bay liền bị lệch.

Phong Bất Giác sao có thể bỏ qua cơ hội này. Có hai giây đình trệ, hắn liền có đủ thời gian phản ứng, vung cò-lê đánh quái anh bị thương phần eo, lập tức nước thối tương dịch lại văng khắp nơi.

Long Ngạo Mân thấy hắn xử lý xong con quái anh này, liền chạy nhanh về phía quái anh mới bị đánh bay, lại gần, quỳ gối giơ lá chắn, đập xuống một cái.

Quái anh bị đánh bay vừa mới rơi xuống đất, còn chưa kịp đặt chân liền thấy một tráng hán vọt tới, chỉ kịp đưa liêm đao trên tay lên đỡ đòn. Dù tạo một chút tia lửa trên mặt lá chắn, nhưng thân là một loại quái vật không chuyên về sức mạnh, việc cắt cái khối trang bị đa năng công thủ hoàn mỹ này tất nhiên là không thể.

Long Ngạo Mân gầm to một tiếng, tấm chắn trong tay mãnh liệt nện mấy cái. Vài tiếng kêu kì quái qua đi, con quái anh này đã trở thành một đám thịt vụn, hiển nhiên là đã chết.

"Con còn lại ở đâu? Chúng ta bắt nó lại rồi bỏ thôi." Vương Thán Chi lúc này mới đứng lúc đến nơi. Kỳ thật hắn và Long Ngạo Mân cùng một lúc xông tới, nhưng người ta dùng kỹ năng để di chuyển, nửa giây đã đến, hắn

thì phải chạy. Chỉ trong vài giây này, Long ca đã là hoàn thành giết một hỗ trợ một.

"Đừng chủ quan, ta cảm thấy sự tình sẽ không đơn giản như vậy..." Phong Bất Giác còn chưa nói hết, chung quanh đột nhiên tối sầm lại, tất cả nguồn sáng trong thành phố chớp mắt biến mất, kể cả bầu trời ánh trăng cũng không còn.

Toàn bộ thế giới tựa như bị thứ gì đó một ngụm nuốt vào, lâm vào triệt để hắc ám. Những tiếng hít thở, tiếng nói thầm, tiếng cười... tại thời khắc này đều trở nên vô cùng rõ ràng, phảng phất giống như ở ngay sát mọi người, trong bóng tối có thể đưa tay là đụng nhưng lại không cách nào thấy rõ.

Mấy giây sau, giống như nội dung cốt truyện CG lúc bắt đầu trò chơi, ánh trăng mờ lung lần nữa xuất hiện, đèn đường cũng một lần nữa sáng lên, độ sáng khôi phục trạng thái lúc trước.

Mà một con quái anh cuối cùng núp trong bóng đêm kia, trải qua tẩy lễ của một màn quỷ dị hắc ám vừa rồi, đã biến đổi nhanh chóng.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (4)

Ngay lúc bóng đêm bao trùm, muội tử Tịch Mịch ở bên kia liền la hoảng lên. Tiểu ca Cô Đơn cũng rất sợ hãi, nhưng mà bạn gái còn đang nắm tay hắn, hắn không thể cũng la theo. Hắn đành phải ra vẻ trấn định mà nói với Tịch Mịch: "Đừng sợ, có ta ở đây," mặc dù trên thực tế, đến cả vũ khí có thể dùng để đánh quái tiểu ca Cô Đơn còn không có, bản thân mình còn khó bảo toàn.

Hắn và Tịch Mịch hai người từ lúc cấp một đã luôn cùng nhau xếp kịch bản hình thức huấn luyện nhiều người, tới cấp năm liền tham gia một lần sinh tồn đoàn đội, kết quả đoàn diệt, nhưng mà hắn làm ra cống hiến lớn hơn Tịch Mịch một chút cho nên Cô Đơn lấy thêm được một chút điểm kinh nghiệm. Về sau bọn hắn lại chọn một lần sinh tồn đoàn đội, lại vẫn không thể nào qua cửa mà cùng nhau bỏ mình, cho nên dù hiện tại hai người một người cấp bảy, một người cấp sáu, trên người vẫn không có trang bị, cũng không có kỹ năng, đánh quái cơ bản đều phải đánh tay không.

Xem đến đây, ta nghĩ rất nhiều người đã hiểu ra. Sở dĩ Long Ngạo Mân bị phân phối vào trong đoàn đội này, cũng là do hệ thống đặc biệt sắp xếp đấy. Cùng một thời gian có lẽ có hơn trăm người chơi sẵn sàng, vì sao trong bao nhiêu người đó lại chọn tổ hợp năm người này? Cũng là bởi vì hệ thống dựa vào biểu hiện của Cô Đơn cùng Tịch Mịch lúc trước, phán định bọn hắn là người chơi yếu kém.

Để giúp đỡ bọn hắn một chút, hệ thống mới cho vào trong đoàn đội một cái cấp mười Long Ngạo Mân này, hơn nữa còn là một người chơi tương

đối mạnh. Đồng thời, để bảo trì độ khó tổng thể, hệ thống lại tìm thêm hai cái gia hỏa cấp bậc tương đối thấp nhưng biểu hiện qua cửa lại tốt để hạ thấp bình quân đẳng cấp của đội ngũ.

Vì thế mới có tổ hợp năm người như vậy, tổng đẳng cấp của bọn hắn là 33, chia ra được bình quân đẳng cấp là 6,6... Vừa đủ kích bản độ khó cấp sáu, cấp bảy.

Nói thẳng ra, đây là hệ thống vì Cô Đơn và Tịch Mịch tạo ra một cơ hội ôm đúi, hi vọng bọn hắn có thể một lần thành công thông qua kịch bản, tránh cho bọn hắn chết quá nhiều, chết đến mức sinh ra tâm lý oán hận... (Edt: hệ thống bị ối dễ sợ à)

"Vừa rồi là cái gì?" Long Ngạo Mân hỏi. Kỳ thật khi thốt ra lời này, hắn cũng không trông chờ người nào đó nói cho hắn biết đáp án. Chỉ là bởi vì tình huống này khiến cho nội tâm hắn có chút sợ hãi, cho nên mới muốn hỏi một chút cảm nghĩ của người khác.

Không ngờ Phong Bất Giác dùng giọng điệu tinh táo, trả lời rõ ràng: "Có ba loại khả năng, lát nữa ta sẽ giải thích cho người."

Vương Thán Chi lúc này ngược lại không có tiếp lời, hắn sắc mặt trắng bệch, run run nói: "Vậy... Vậy... cứ vậy mà cái cái này... sao được a? Ở bên bên trong bên trong tàu điện ngầm... tắt đèn còn còn... hiểu được... Bây giờ dưới đêm khuya trăng sáng... vậy mà cũng có thể "tắt đèn"! Muốn hù chết người a...!"

"Thứ dọa người ở đằng kia kìa." Phong Bất Giác mặt không thay đổi chỉ đằng sau Vương Thán Chi.

Tiểu Thán cứng cổ quay đầu lại, mà Long Ngạo Mân và Cô Đơn, Tịch Mịch ở phía xa lúc này cũng đồng thời thấy được thứ Phong Bất Giác đang chỉ.

Đó là con quái anh cuối cùng, nó bò lên trên trần một cỗ xe buýt, kêu to một tiếng. Hình dáng của nó đã thay đổi, làn da biến thành màu đen, hai mắt bắn ra ánh sáng lục, răng nhọn và dài. Thân hình của nó vẫn nhỏ như trước, nhưng liềm đao trên tay và đôi chân thú đều dài hơn gần gấp đôi. Lúc quái vật kia đứng thẳng người, độ cao đã gần tới một mét sáu, hơn nữa phạm vi công kích của liềm đao chắc chắn dài hơn độ dài cánh tay của nhân loại.

Vương Thán Chi nuốt nước miếng một cái, cúi đầu nhìn con dao gọt trái cây trong tay mình, lại nhìn sang "cánh tay đao" của quái vật... Bỗng cảm thấy tự ti.

"Cảm giác như mới ăn trứng cái gì đó thích hợp để tiến hóa ấy..." Phong Bất Giác cầm cờ-lê từ trên xe nhảy xuống.

"Ta tấn công chính diện, dụ nó xuống, các người đợi thời cơ chính xác từ bên cạnh công kích nó." Long Ngạo Mân trong lúc nói chuyện đã tiến về phía trước.

Đáng tiếc, chiến thuật của Long Ngạo Mân không được áp dụng thành công. Có thể là do bản thân con quái anh này có thể nghe hiểu tiếng người, hoặc là do thiết lập chỉ số thông minh của nó cao hơn nhiều so với trong tưởng tượng của bọn hắn.

Con quái anh kia căn bản không để ý tới Long Ngạo Mân. Nó cong chân đạp một cái, lưu lại hai cái vết lõm trên mui xe buýt, bắn lên cao, trên không trung tạo thành một đường vòng cung. Nó vậy mà lướt qua đỉnh đầu ba người, bay nhào ra xa hơn mười mét, mục tiêu là Cô Đơn và Tịch Mịch bên dưới đèn đường.

Giờ phút này, Long Ngạo Mân rất muốn phát động kỹ năng vừa rồi chạy qua hỗ trợ nhưng lại bất lực. Lúc trước kỹ năng hắn giúp Phong Bất Giác giải vây [Tia chớp xông tới] là năng lực đặc thù mà danh hiệu [Người xung

phong dũng mãnh] cho hắn, để phát động cần tiêu hao 30% hạn mức cao nhất giá trị thể năng, hơn nữa CD (Edt: cool down-thời gian làm lạnh) cần khoảng một giờ.

Chi tiết về "hệ thống danh hiệu" tạm thời không nhắc tới. Tóm lại, hiện tại người có năng lực cứu Cô Đơn và Tịch Mịch là chính bọn hắn.

Quái anh từ trên trời giáng xuống, hai thanh liêm đao chém chéo về phía hai người. Ba người đứng ở giữa đường cùng nhau chạy về phía đó, nhưng quái anh giống như là bắn ra từ máy ném đá. Với độ bật khoa trương sau khi tăng cường của nó thì người chơi chạy bộ khó có thể đuổi kịp đấy.

"Chạy về phía chúng ta! Cúi đầu xuống!" Phong Bất Giác hét lớn một tiếng.

Đây không thể nghi ngờ là chỉ huy Cô Đơn và Tịch Mịch cần phải làm gì, và cũng là một cách phản ứng rất chính xác. Hai người kia dù lui về phía sau hay hướng hai bên tách ra chạy trốn thì ít nhất sẽ có một người lập tức bị giết chết khi quái anh tiếp đất. Còn nếu đứng ngốc tại chỗ hoặc có ý định đón chặn công kích thì có lẽ sẽ chết nhanh hơn một chút.

Hai người chỉ còn cách hạ thấp người chạy về phía trước. Sau khi vồ hụt, trong vài giây quái vật kia quay người lộn trở lại, họ phải cố gắng hết sức lại gần chỗ ba người Phong Bất Giác, khi đó mới có cơ hội sống cả hai.

Tại thời khắc sống chết chỉ cách nhau một đường chỉ, một câu mệnh lệnh có lực lượng rất mạnh, rất hiệu quả đấy, người trong nội tâm bất lực sợ hãi thường sẽ không nghĩ nhiều mà làm theo. Quả nhiên, Cô Đơn nghe vậy lập tức liền kéo Tịch Mịch cúi đầu xông về phía trước.

Lúc quái anh từ không trung giết đến, hai người vừa đứng lên qua dưới chân, chạy ra sau lưng nó. Liêm đao chém vào không khí, nó làm vểnh hỗn hển, chân chĩa xuống đất, quay người liền đuổi theo, chỉ dùng hai giây liền tới gần hai người đang chạy trốn.

Những con quái anh này không quá may mắn. Một tráng hán từ phía ngược lại với hướng hai người kia chạy trốn đã giết đến, lách mình chặn trước mặt quái anh. Một tấm khiên kim loại tròn màu xám như tường đồng vách sắt đã chặn đường đi của quái anh.

Cánh tay liên dao đã qua cường hóa rất nhanh vung vẩy chém xuống, âm thanh xì xì nối liền không dứt. Vậy mà công kích này lại như trước chỉ làm bắn ra một chút tia lửa ở mặt ngoài lá chắn, cả một vết sườn cũng không có để lại, cái quái anh kia có vẻ đang dần giảm chậm tốc độ công kích và giảm lực rồi.

[Tên: Mảnh vỡ Ultron

Loại: Đồ phòng ngự

Phẩm chất: Tốt

Lực phòng ngự: Tương đối mạnh mẽ

Thuộc tính: Chiết xạ

Đặc hiệu: Không

Điều kiện trang bị: Sở trường chiến đấu E, cấp 8

Ghi chú: đây là một phần còn sót lại của sau khi bị phá hủy, vốn chỉ có một miếng lớn chừng ngón cái, nhưng sau khi rèn với hợp kim thứ cấp Erdmann thì đã tạo thành tấm lá chắn này. So với những tấm chắn sản xuất hàng loạt khác nó dường như mạnh hơn một chút. Nhưng qua nhiều lần thí nghiệm cho thấy, cũng không có số liệu sai biệt rõ ràng để củng cố cái lý luận này.]

Thuộc tính tấm chắn này rất tốt, so với cây cờ-lê của Phong Bất Giác thì vật kia tại giai đoạn đầu của trò chơi có thể phát huy tác dụng lớn hơn.

Công kích của quái anh đang từ từ dừng lại, cũng vì nó biết nếu cứ tiếp tục thêm một lúc nữa, liêm đao của mình sợ là sẽ bị mài nhẵn rồi.

Quái anh buông tha việc đột phá phòng ngự của Long Ngạo Môn, nó dự định lợi dụng ưu thế tốc độ vượt qua cục xương khó gặm này đi đối phó những người khác, nhưng nó đã lãng phí thời gian quá nhiều. Đầu đội mũ sắt màu đen, tay cầm dao gọt trái cây, một nam nhân đã lặng lẽ vòng ra phía sau nó...

Bởi vì vũ khí không quá mạnh mẽ, hơn nữa lại tương đối nhát gan, Vương Thán Chi không dám tùy tiện động thủ. Hắn vòng qua một chiếc xe bên cạnh, chạy tới đằng sau con quái anh rồi mới giơ lên vũ khí, một dao xuyên thẳng xương cổ quái anh. Cũng không biết có phải bất cứ ai học y cũng sẽ chọn vị trí công kích dạng "chọc không chết cũng phải bị liệt" này hay không.

Một tiếng tiếng kêu kì quái vang lên, máu mủ màu đen phun ra, tung tóe đầy mặt Vương Thán Chi. Mà con quái anh này lại vẫn chưa chết, còn đang giãy dụa.

Lúc này, một cây cờ-lê từ bên cạnh giết tới, cực kỳ tàn ác mà đâm vào hốc mắt trái của con quái anh...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (5)

Một trận chiến này không dám nói là ác chiến, bởi vì năm tên người chơi đều không có tổn thất giá trị sinh tồn. Nhưng sau trận chiến này, thực lực của các thành viên trong đội trên cơ bản đều có thể nhìn ra.

Nói ngắn gọn là ba người có năng lực qua cửa và hai người hầu như vô dụng, vương váu...

Trên mặt Vương Thán Chi và quần áo bị bắn dính không ít máu đen phun ra từ trên người quái anh kia, may mà dịch thể của quái vật này không có độc hoặc đặc hiệu khác mà chỉ khiến cho mùi ở cửa hắc trở nên không dễ ngửi lắm. Long Ngạo Mân có lá chắn che bớt, quần áo còn tương đối sạch sẽ. Mà Phong Bất Giác thì đã bị "ô nhiễm" tương đối nghiêm trọng, nhưng mà hắc nhanh chóng liền giải quyết xong vấn đề này.

Phong Bất Giác giống như sớm đã nghĩ trước biện pháp. Sau khi xử xong con quái anh biến dị cuối cùng, hắc liền xoay người đi thẳng về phía một chiếc xe, mở cửa xe ra, từ trong xe gỡ xuống một bộ da bọc ghế. Sau đó hắc đến bên cạnh một cái chốt phòng cháy trên vỉa hè, dùng cờ-lê vặn nới lỏng van, nước liền từ bên trong chảy ra. Hắc đem da ghế hứng nước rồi dùng như khăn lau, nhờ nước chảy ra rửa mặt cùng với quần áo, rất nhanh thanh lý sạch sẽ những thứ trên người, đồng thời tẩy sạch mùi vị khác thường.

Vương Thán Chi học theo, cũng vào trong chiếc xe kia giật một miếng da, sau đó ngồi xổm bên cạnh Phong Bất Giác bắt đầu thanh lý những thứ trên người mình.

Long Ngạo Mân đi xem từng cái thi thể quái anh. Sau khi xác nhận những đồ chơi này đều triệt để chết rồi hẳn mới thở dài một hơi, đặt mộng ngòi trên đường cái, để cho thể năng giá trị từ từ phục hồi.

Cô Đơn và Tịch Mịch đã trở về khu vực trong phạm vi đèn đường chiếu xạ. Tiểu ca Cô Đơn nói: "Cảm ơn vừa này, nếu không có các người hai ta chắc đã OVER rồi." Ngữ khí của hẳn đã khiêm tốn hơn nhiều. Ban đầu hẳn còn cảm thấy ít nhất thì cấp bậc của mình so với hai cái gia hỏa cấp năm vẫn cao hơn, càng có quyền lên tiếng, nhưng hiện tại, hẳn chắc là sẽ không lại nghi ngờ về tính chính xác ý kiến của Phong Bất Giác rồi.

"Ta phỏng đoán trước khi đến vị trí Cánh Cổng Ác Ma..." Phong Bất Giác đã đem mặt rửa sạch, hẳn vừa chà quần áo vừa nói: "Phải giúp hai người các người tìm một kiện trang bị, kể cả phẩm chất rách nát cũng tốt hơn so với tay không tấc sắt."

"Thành phố bên trong cái kịch bản này rất lớn, ta nghĩ trên đường tìm ra một hai món vũ khí cũng không khó. Nếu thật sự không được thì có thể nhặt gậy sắt, hoặc là dùng cây cờ-lê Phong huynh người bẻ chút linh kiện xuống thì cũng có thể làm vũ khí." Long Ngạo Mân nói tiếp: "Đúng rồi... Ban này người nói... có ba loại khả năng của cái hắc ám kia..."

"Loại thứ nhất, ánh sáng chung quanh trên thực tế cũng không có mất đi, chẳng qua là thị giác và thính giác của chúng ta trong mấy giây đó cùng bị thứ gì đó quấy nhiễu." Phong Bất Giác trực tiếp trả lời: "Ngay khi mắt của chúng ta bị bóng tối bao trùm, lập tức có âm thanh cổ quái truyền vào trong tai, nhưng chung quanh mọi thứ thật ra không thay đổi." Hẳn dừng thoáng một phát: "Nếu như cái giả thiết này thành lập, thì sẽ có một vấn đề: "Chủ thể" gây quấy nhiễu chúng ta rốt cục là ẩn thân gần chúng ta, chỉ là chúng ta không nhìn thấy, hay là đang hành động từ nơi xa... "

Nghe được hai cái từ "gần" và "nhìn không thấy" bổ sung cho nhau, bốn người còn lại đều nổi da gà, chỉ có bản thân Phong Bất Giác là có bộ dạng

chẳng hề để ý.

"Còn nữa, cuối cùng thì tại sao con quái vật kia lại biến đổi? Có phải vì cái thứ sinh ra ảnh hưởng đối với chúng ta kia lợi dụng vài giây này dùng năng lực gì đó cũng gây tác động tới con quái vật kia hay không?" Hần lau sạch sẽ trên người xong, liền ném xuống bộ bọc ghế, "Những thứ này tạm thời không cách nào nghiệm chứng được, hiện tại ta cũng không muốn đào sâu. Ân... Nói một chút loại khả năng thứ hai a, là bóng tối thực sự tồn tại, bao phủ cả tòa thành thị, thậm chí toàn bộ thế giới trong cái kịch bản này."

Vương Thán Chi lúc này chen miệng nói: "Sao mà làm được? Không nói tới mấy cái đèn đường kia, ánh trăng cũng không phải là đèn nói tắt liền tắt a?"

"Mặc kệ cái này là làm sao làm được, tạm thời cứ cho rằng có lực lượng nào đó thực sự làm được. Như vậy... chuyện xảy ra vừa rồi có khả năng chính là cái thế giới này bị một loại bóng tối bí ẩn nhanh chóng ăn mất, lại giăng co mấy giây. Trong mấy giây này, quái vật... rất có thể là dưới tác dụng của loại hắc ám này đã xảy ra biến dị và tăng cường về sinh lý."

Hần thu cây cờ-lê lại, cũng ngồi xuống đường cái: "Cá nhân ta tương đối có khuynh hướng loại khả năng thứ hai, loại bóng tối này trông giống hiện tượng tự nhiên hơn. Nó ảnh hưởng tới đối tượng và không giới hạn đối tượng, cũng không phải chỉ sinh ra chỉ để nhằm vào chúng ta."

Long Ngạo Mân nói: "Còn loại khả năng thứ ba thì sao?"

"Hệ thống bởi vì hiệu suất biểu hiện ra lúc chúng ta đánh chết bốn con quái vật mà tạm thời sửa kịch bản." Phong Bất Giác trả lời.

"Không thể nào?" Tịch mịch nói ra: "Trước đây ta và Cô Đơn đã sắp xếp qua hai lần phó bản, cho tới bây giờ vẫn chưa thấy loại tình huống này. Dù cho sau khi đoàn đội gặp quái giải quyết nhanh thế nào thì cũng không có phát sinh tình huống độ khó kịch bản đột nhiên tăng lên."

Cô Đơn bổ sung: "Chúng ta lúc trước cũng đã gặp qua người chơi đẳng cấp tương đương với Long ca, quái vật sơ kỳ hầu như là bị nháy mắt giết chết đấy. Cho nên vừa mới bắt đầu ta mới nói, có người chơi cấp mười dẫn đội, một đường cứng rắn giết cũng có thể qua cửa." Hãn nói kinh nghiệm bản thân, bất quá lúc trước ở bên trong cái kịch bản kia, tên cấp mười kia cũng không có ý định bảo hộ bọn hãn, cho nên sau đó bọn hãn cũng treo (Edt: treo=chết) rồi.

"Ân... Loại khả năng thứ ba ta cũng nghĩ rằng xác suất rất nhỏ." Phong Bất Giác như suy tư mà trả lời. Kỳ thật hãn nghĩ đến cái giả thiết này chủ yếu cũng vì cái cục diện AI thiết lập cho mình trong hình thức sinh tồn một người lần trước. Giờ phút này hãn rất nhanh hủy bỏ loại khả năng này: "Đây là lần đầu tiên ta chơi hình thức sinh tồn đoàn đội, không rõ tình hình thực tế lắm, đã vậy... khả năng này có thể bài trừ."

Vương Thán Chi lúc này cũng thanh lý sạch sẽ toàn thân rồi, hãn đứng lên nói: "Hai loại khả năng trước để qua một thời gian ngắn là có thể nghiệm chứng a? Dựa theo Giác ca nói, như vậy vô luận là loại nào, chỉ cần tiếp tục tiến hành kịch bản, hắc ám sẽ lại phủ xuống."

"Có lý..." Long Ngạo Mân đứng lên, thể năng của hãn đã khôi phục một chút, "Lần tiếp theo gặp quái vật hoặc trước khi hắc ám hàng lâm, chúng ta tốt nhất nên giải quyết hết vấn đề trang bị cho Cô Đơn và Tịch Mịch."

Phong Bất Giác cũng đứng lên nói: "Trên lộ tuyến ta chọn có đi qua một cục cảnh sát, đến đó chúng ta liền vào tìm sơ một lượt, có lẽ sẽ có súng, gậy cảnh sát... Nếu vận khí tốt, có khả năng tìm được mấy thứ như áo chống đạn, mặt nạ bảo hộ, tấm chắn..." Hãn có vẻ kích động: "Từ lâu ta đã muốn thử xem cảm giác tay cầm Shotgun xạ kích là như thế nào rồi..."

Long Ngạo Mân nghe vậy chỉ cảm thấy trong nội tâm sợ hãi, ngữ khí của Phong Bất Giác nghe rất giống mấy tên biến thái cuồng sát nhân không có điều kiện hành hung...

Mọi người thương lượng thêm vài phút liền lần nữa khởi hành, hướng về phía cục cảnh sát theo như lời Phong Bất Giác mà bước đi. Tuy nói bầu áp lực của không khí hắc ám quanh mình vẫn như cũ, cũng không biết trong bóng tối không nhìn thấu kia còn cất giấu bao nhiêu quái vật, nhưng đối với chỗ miêu tả của Phong Bất Giác, cái cục cảnh sát kia, năm người vẫn mang một chút chờ mong đấy.

Tính ra, tại thời gian đầu trò chơi, vũ khí loại xạ kích chính là đồ hiếm. Nếu có thể tìm được súng, hơn nữa là loại uy lực khá lớn như Shotgun hoặc súng Tiểu Liên thì dù cho chết ở trong kịch bản cũng đáng.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (6)

Dọc trên đường phố đi bộ ước chừng 15~16 phút, năm người đã tới trước cổng cục cảnh sát. Tòa nhà này chiếm diện tích ước chừng 500 mét vuông, cổng chính đối diện với đường cái, vào cổng phụ là bãi đỗ xe.

Phong Bất Giác đầu tiên quan sát cổng phụ, đó là chỗ để xe, phần cuối có tường rất cao, lưới sắt loại có thể di động phong bế cửa vào. Nhìn vào sâu bên trong chỉ thấy một mảnh đen kịt, chỉ sợ là con đường này không đi được.

Lúc hần trở lại chỗ cổng chính, Long Ngạo Mân đã tra xét xong. Cánh cổng này làm bằng gỗ, loại hai cánh cửa, cực kì dày và chắc chắn, hiện tại vẫn đang đóng chặt. Bên trong cục cảnh sát giống như có vật gì đó chặn ở trước cửa, đẩy không nhúc nhích tí nào.

Phong Bất Giác khẽ lắc đầu, ý bảo cổng phụ không đi được. Long Ngạo Mân giang tay nói: "Bên này cũng mở không ra."

Vương Thán Chi tiến lên vài bước, nhìn bao quát tòa kiến trúc này: "Tất cả cửa sổ đều đóng khung sắt, xem ra muốn đi vào cũng phải phí một phen công phu a..." Hần còn chưa nói hết, biểu cảm đã thay đổi: "Ách... Các người có nghe thấy gì không..."

Phong Bất Giác đương nhiên nghe thấy, hần một bên la to: "Lui về phía sau!", một bên bước nhanh về phía trước, chớp lấy bả vai Vương Thán Chi kéo về phía sau.

Ba người Long Ngạo Môn, Cô Đơn và Tịch Mịch nghe vậy liền lui về phía sau, mà Phong Bất Giác hai người bọn họ vừa mới chạy được vài bước, liền nghe một tiếng trầm đục từ sau lưng. Quay đầu nhìn lại... vách tường bên cạnh cổng chính cục cảnh sát bị phá ra từ bên trong, nửa thân thể của một con quái vật cao lớn thò ra. Nếu lúc này Vương Thán Chi vẫn đứng tại chỗ tiếp tục ngăn người thêm vài giây thì chỉ sợ lúc này hắn đang nằm bên trong đồng đá vụn rồi.

"Vậy ra... Âm thanh vừa mới nghe được chính là tiếng nó chạy xông về phía tường." Vương Thán Chi sắc mặt trắng bệch, tiếng nói chuyện cũng không lớn lắm, lúc này hắn đã qua giai đoạn hoảng hốt, đối với các loại tình huống có khả năng khiến cho giá trị Kinh Hải tăng lên tới khoảng 50% đã dần chết lặng... bởi vì giá trị Kinh Hải của hắn cơ bản đã ngừng lưu ở khoảng 35% được một thời gian dài.

Hoàn toàn giống mấy con tiểu BOSS phá tường mà ra, quái vật vừa xuất hiện thì tiếp theo chính là một tiếng gào thét. Phong Bất Giác thì lại biết cái thứ này: Huyết Thi...

Con Huyết Thi này rõ ràng còn cường tráng hơn so với con Phong Bất Giác gặp phải ở bên trong giáo trình tân thủ. Hơn nữa lúc trước gặp phải con kia, nó chỉ có thể dùng tay đánh tường ra cái lỗ thủng, còn con này có thể trực tiếp đánh đổ một khối tường xi-măng.

"Rất tốt... Chẳng những mở cửa cho chúng ta đi vào, còn dùng quái vật mạnh mẽ để ám chỉ trong đó có ban thưởng hậu hĩnh a..." Khóe miệng Phong Bất Giác nhích sang bên trái một chút, nhìn chăm chăm con quái vật cao lớn hung bạo kia, ngữ khí nói chuyện phảng phất cứ như là gặp được chuyện tốt.

"Phong huynh... Nếu như nói "tốt" thì cũng phải thành lập trên cơ sở chúng ta thành công tiêu diệt con quái vật này a." Long Ngạo Môn mồ hôi

cũng ra rồi. Hắn cũng không cân nhắc nhiều, chỉ biết là trận chiến trước mắt khẳng định không dễ đánh.

"Cầm lấy." Phong Bất Giác vậy mà đưa cờ-lê trên tay mình cho Long Ngạo Mân: "Cái trang bị này không có điều kiện, Long ca người trước dùng một chút, có cộng thêm tổn thương đấy."

"Cái này..." Long Ngạo Mân do dự một chút, hành vi của Phong Bất Giác tương đương với việc đưa ra lời mời giao dịch, hơn nữa là cho không.

Ở nơi này, tín nhiệm giữa người với người là tương đối kém, trang bị tốt ở giai đoạn Closed Beta không thể nghi ngờ là đồ tốt, trước khi đưa cho người khác cần phải suy nghĩ kỹ càng. Vạn nhất sau khi đối phương cầm tới tay, gặp vật nảy lòng tham mà cưỡng chế logout, cả kịch bản cũng buông tha, mục đích để chôm cái trang bị này của người thì người cũng không thể làm gì đối phương. Ai bảo người chủ động đưa ra giao dịch, cả hệ thống cũng không giúp được người.

"Nhanh cầm a..." Phong Bất Giác nói.

Long Ngạo Mân nhận lấy [Cờ lê Mario], vừa nhìn thuộc tính, thần sắc liền khê biến. Hành động trước giờ của Phong Bất Giác làm cho người ta cảm giác hắn là một người thập phần khôn khéo và cẩn thận, rất khó tưởng tượng là hắn làm được loại hành vi đưa trang bị mạnh cho người khác một cách đơn giản.

"Phong huynh... Người không sợ ta cầm trang bị của người trực tiếp rời tuyến sao?" Long Ngạo Mân nói, bình thường người có thể nói ra những lời này ngược lại sẽ không đi lấy trang bị của người khác. Cái loại người thực sự muốn chôm trang bị thì thường là trực tiếp logout đấy.

"Sợ?" Phong Bất Giác cười khố, thầm nghĩ trong lòng: ta có thể sợ thì tốt rồi.

Hắn trả lời: "Dùng "bắn khoản" thì đúng hơn a... Bất quá nói thật, ta lúc này lo việc chúng ta sẽ cả đoàn bị diệt ở chỗ này hơn."

Lúc này Huyết Thi đã đem một nửa vách tường đập xuống, bước ra ngoài đường. Sau khi hoàn toàn đi ra từ trong cục cảnh sát mới thấy, con Huyết Thi này nhìn qua càng dị thường hung mãnh. Thân cao hơn hai mét, cơ bắp thành từng cục, toàn thân bao trùm bởi một lớp máu chưa hoàn toàn đông lại, khuôn mặt máu không da kia so với thuần túy khô lâu còn kinh khủng hơn. Quái vật kia hiển nhiên là một tiểu BOSS, mà điều kiện khiến nó xuất hiện chính là người chơi dừng lại tại cục cảnh sát một thời gian ngắn, đồng thời thử tìm kiếm phương pháp tiến vào trong.

"Long ca người trước kiểm chế nó thoáng một phát, kéo dài thời gian. Ta chạy ra sau lưng nó, từ cái cái lỗ thùng đi vào, tìm xem có thấy mấy món như súng hay không, nếu tìm được thì sẽ lập tức chạy ra hỗ trợ." Phong Bất Giác nói: "Các người chú ý lưu lại một chút giá trị sinh tồn, đừng liều mạng."

Thời điểm nhìn thấy con Huyết Thi kia, hắn liền cân nhắc thoáng một phát kết quả chiến đấu và tổn thất. Bọn hắn hiện tại cũng không có trang bị dạng khắc chế cùng loại với [Huyết Thi Phải Chết], thứ có thể sử dụng đến tổn thương con quái vật này chỉ có tấm chắn, cờ-lê, dao gọt trái cây ba món đồ tốt này, dùng mấy cái binh khí cận chiến này đối kháng với mấy cái tiểu quái anh lúc trước thì còn tạm được, mà đối mặt với con Huyết Thi so với Long Ngạo Mân còn cao lớn hơn này thì cách phối trí liên căng thẳng rồi.

Cho nên hiện tại biện pháp tốt nhất chính là tăng cường thoáng một phát thực lực Long Ngạo Mân rồi để cho hắn chặn Huyết Thi. Mà Phong Bất Giác thì quyết định bản thân mình mạo hiểm tiến vào cục cảnh sát đi tìm vũ khí. Cái con Huyết Thi này xuất hiện lại khiến cho Phong Bất Giác càng vững tin rằng trong cục cảnh sát cất giấu một ít vật phẩm có giá trị chiến thuật. Có thể là kỹ năng, trang bị, vật phẩm nội dung cốt truyện, hắn dự

định trong thời gian ngắn nhất tìm ra một kiện, sau đó nhanh chóng vòng trở lại giải quyết cho xong cái quái vật này.

"Người cứ yên tâm đi đi, cho dù trước khi người trở ta đã bị giết chết thì cũng sẽ nghĩ biện pháp trả cái trang bị này lại cho người." Long Ngạo Mân trả lời, dứt lời hần liền tiến ra đón, lập tức hấp dẫn sự chú ý của Huyết Thi, bắt đầu triển khai đánh du kích (Edt: vừa đánh vừa chạy/né).

"Ân... Không cần phải nói nghiêm túc như vậy, chẳng qua là kiện trang bị mà thôi." Phong Bất Giác nhìn qua ngược lại chẳng hề để ý, hần đối mặt với Huyết Thi dữ tợn không hề sợ hãi, cúi người về phía trước, tốc độ cao di động, từ bên cạnh lách qua, dùng một cái động tác giống như vượt rào nhảy vào trong lỗ thủng trên vách tường, dần biến mất trong bóng tối của cục cảnh sát...

Nơi xa hai người Cô Đơn và Tịch Mịch lúc này có chút không biết nên làm gì, như trước sắm vai nhân vật tay không tấc sắt, không giúp được gì. Bọn hần cũng rất bất đắc dĩ, đành phải lui xa một chút, miễn cho vương tay người khác.

Vương Thán Chi cẩn thận từng li từng tí tiếp cận Huyết Thi. Hiện tại lực chú ý của quái vật chủ yếu đặt trên Long Ngạo Mân, chỉ cần một thời cơ thích hợp, hần sẽ lập tức tới cắt Huyết Thi một dao, đánh xong liền chạy, chỉ dưới tình huống bảo đảm không bị BOSS làm trọng thương mới phát động công kích.

Khác với phong cách chiến đấu bạo lực vừa đỡ vừa đánh của Long Ngạo Mân, phương thức chiến đấu của Vương Thán Chi thiên về loại hình nhanh nhẹn. Né và chạy, đánh úp, có tiến có lui, qua lại làm chủ. Loại sáo lộ (Edt: đường theo động tác võ thuật) này không thích hợp sử dụng các loại trang bị độn khí hoặc là tấm chắn, sự chọn lựa tốt nhất chính là vũ khí sắc bén. Hần không cần sức mạnh hỗ trợ, chỉ cần tốc độ nhanh, xẹt lưỡi dao qua cửa nhẹ một phát cũng có thể sinh ra tổn thương.

Về sau hai người này đều là người chơi chủ yếu sở trường chiến đấu. Nhưng cùng là sở trường chiến đấu, hai người lại có hai phương thức chiến đấu không giống nhau. Từ phong cách ban đầu của bọn hắn ở bên trong kịch bản này đã có một số đặc điểm, một người thì am hiểu "lực", còn người kia thì am hiểu "tốc".

Sau khi đến hậu kỳ trò chơi, năng lực người chơi không ngừng trở nên mạnh mẽ, người chơi cùng sở trường sẽ bởi vì cách lý giải chiến đấu khác nhau mà sinh ra sai biệt khó có thể tưởng tượng được. Hơn nữa mặt khác còn có sở trường tồn tại. Ví dụ như "chiến đấu" phối hợp với "xạ kích" hoặc "chiến đấu" phối hợp với "chữa bệnh", còn có vô số kỹ năng tổ hợp. Có thể nói, nhân vật trong Thiên Đường Kinh Khủng có vô hạn khả năng đấy.

Đây chính là lý do vì sao mà cái trò chơi này không có thiết lập các loại "nghề nghiệp". Bằng tính năng cường đại của cái hệ thống này mà nói, nghề nghiệp ngược lại sẽ trở thành một loại trói buộc hạn chế người chơi.

Các nghiên cứu cho thấy ở hậu kỳ của một cái game online, đặc điểm riêng thuộc tính nhân vật là phi thường trọng yếu. Nếu như những người đã đến cấp cao nhất đều có thuộc tính giống như đúc, lại bị "nghề nghiệp" hạn chế kỹ năng có thể dùng, việc này sẽ tương đối gây bất mãn đấy. Bất kỳ một người chơi bình thường nào đều chỉ cần nhìn một chút danh sách top cao thủ thì về cơ bản liền rõ ràng trụ cột thuộc tính cuối cùng của chức nghiệp mình chọn là bao nhiêu, có vài loại kỹ năng phối hợp gì đó, nên lấy trang bị nào để phối hợp với kỹ năng...

Nhưng mà thiết lập trò chơi này lại cho người chơi không gian tự do phát huy cực lớn. Đầu tiên, ngoại trừ giá trị thể năng bên ngoài, căn bản không có "thuộc tính nhân vật". Giá trị sinh tồn và giá trị Kinh Hải Giá Trị thì luôn biểu hiện bằng thanh năng lượng tỉ lệ phần trăm, không có số cụ thể. Công kích tạo thành bao nhiêu tổn thương, đồ phòng ngự có thể thừa nhận bao nhiêu tổn thương cũng sẽ không đưa ra các loại số liệu.

Tiếp theo, tất cả kỹ năng và trang bị đều là ngẫu nhiên được tạo ra, cũng không có phân biệt nghề nghiệp, toàn bộ có thể đều là sở trường. Người chơi sẽ ở trong quá trình thăm dò kịch bản tự mình giải khóa và tìm ra sở trường am hiểu. Nếu có năng lực thì luyện toàn bộ sáu loại sở trường lên cấp S cũng được.

Dưới thiết lập có độ tự do cực cao này, Thiên Đường Kinh Khủng ngoại trừ hệ thống giá trị Kinh Hải còn có một thứ đặc biệt khác: "hệ thống danh hiệu", giúp người chơi không vì hưởng chiến đấu phức tạp ở hậu kỳ mà lẫn lộn, bảo đảm tính độc nhất của nhân vật trò chơi, đồng thời tạo ra một cái "trọng điểm". Toàn bộ hệ thống công ty Mộng lo lắng hết lòng suy nghĩ ra có thể nói là vẽ rồng điểm mắt.

"Danh hiệu" sẽ nằm ngoài hạn chế của mười hai thanh kỹ năng, tặng người chơi một năng lực đặc biệt. Ví dụ như [Tia chớp xông tới] của Long Ngạo Mân là năng lực đặc thù, sẽ không nằm trên thanh kỹ năng. Danh hiệu sẽ theo người chơi phát triển mà thay đổi, bắt đầu từ cấp mười hệ thống sẽ căn cứ biểu hiện cùng năng lực người chơi, mỗi lần hoàn thành kịch bản xong sẽ đổi danh hiệu mới cho người chơi, hơn nữa danh hiệu đều rất đặc biệt. Dù hai người có danh hiệu giống nhau thì năng lực đặc thù nhận được chưa hẳn giống nhau. Năng lực đặc thù cũng không nhất định phải là kỹ năng chủ động, có thể là bị động, thậm chí là cái nào đó không thể nhận ra hoặc có thêm tính tăng ẩn.

Đến khi Open Beta, trên hai mươi cấp trong kịch bản, danh hiệu trở thành một thứ giống như nhãn hiệu. Tham gia vào hình thức sinh tồn đoàn đội, nick name đồng đội là gì không quan trọng. Trước tiên người chơi bình thường sẽ đi xem danh hiệu đồng đội là gì, xem xong thì về cơ bản đã biết sở trường những người này rồi. Như mấy cái [Người xung phong dũng mãnh], [Quyền Sư Lỗ Mãng], [Xạ Thủ Chuẩn Xác]... đơn giản rõ ràng, vừa nhìn liền biết. Đương nhiên, từ danh hiệu cũng có thể nhìn ra thực lực. Đến trên bốn mươi cấp, ngoại trừ mấy một số danh hiệu như đã nêu trên, không

chừng người còn có thể thấy loại danh hiệu như [Đông Tà], [Tây Độc], [Nam Đế], [Bắc Cối]... Vừa nhìn liền biết là cao thủ, có hi vọng ôm đù rồi...

Trở lại chuyện chính, ngay tại thời điểm Long Ngạo Mân cùng Vương Thán Chi dây dưa với Huyết Thi, Phong Bất Giác vẫn đang ở trong cục cảnh sát tối tăm, lục lọi đi về phía trước...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (7)

Trong cục cảnh sát không có điện cho nên cũng không thể bật đèn, nhưng mà cũng không tới mức đưa tay không thấy năm ngón. Ánh trăng xuyên thấu qua lưới sắt, xuyên qua thủy tinh từ ngoài cửa sổ chiếu vào, miễn cưỡng có thể làm cho khu vực này sáng một chút. Đương nhiên, cái đó cũng chỉ đủ để khiến Phong Bất Giác không đến mức hoàn toàn luống cuống mà thôi, phần lớn địa phương vẫn đen kịt một mảnh đấy.

Vừa tiến vào cục cảnh sát, Phong Bất Giác nhanh chóng chạy như bay, một là vì phòng ngừa cái con Huyết Thi kia đột nhiên giết cái hồi mã thương quay về trong cục cảnh sát, thứ hai là vì địa phương này cũng tương đối sáng, ánh sáng theo vách tường lỗ hồng chiếu vào, chiếu sáng một đoạn hành lang phía trước hẳn.

Không gian lầu một rất lớn. Bởi vì địa phương có ánh sáng không nhiều lắm, rất khó để Phong Bất Giác tìm ra cầu thang đi lên tầng hai trong thời gian ngắn. Hẳn dưới ánh sáng mờ mờ lục lục, sờ được tay nắm cửa liền mở ra, sờ được cái bàn liền tìm xem có ngăn kéo hay không, thế nhưng vẫn không tìm thấy vật gì thực sự hữu dụng.

Bởi vì bị hạn chế về thị giác, các giác quan còn lại của hắn dần dần trở nên linh mẫn. Rất nhanh, hắn ngửi thấy được một mùi hương: mùi máu tươi nồng đặc...

Hắn dựa vào mùi mà đi tới, tiến vào một cái góc tường tối đen. Đưa tay sờ thấy trên tường dính hồ, men theo tường sờ xuống, hắn đã đụng thứ gì đó, hình như là... Xương? Thịt nhão?

"Ân... Đầu bị vụn ra rồi a..." Thứ Phong Bất Giác lúc này sờ chính là một cỗ thi thể bị mất phần từ cổ trở lên, chỗ hấn chạm phải chính là một đoạn xương cổ lộ ra bên ngoài.

"Ta còn tưởng rằng toàn thành phố đều là sống không thấy người, chết không thấy xác đấy... Ở đây lại có cỗ thi thể, cục cảnh sát này quả nhiên có điều kỳ quặc." Phong Bất Giác trầm ngâm nói.

Sờ phải tử thi cũng không hù được hấn. Trái lại, Phong Bất Giác bình tĩnh mà tiếp tục sờ xuống. Đương nhiên, hấn không phải muốn xác nhận giới tính thi thể, mà là muốn thông qua quần áo xác nhận chức nghiệp người này.

Phong Bất Giác rất nhanh phát hiện quần áo thi thể có quân hàm, liền biết được đây là một bộ đồng phục cảnh sát. Hấn lập tức không thể chờ đợi được mà bắt đầu soát người... Mấy giây sau, Phong Bất Giác mò tới một cái bao súng, đáng tiếc bên trong trống không. Hấn theo cánh tay thi thể mò qua, quả nhiên từ trên tay phải tìm được một khẩu súng.

[Tên: Súng ngắn M1911A1

Loại: Vũ khí

Phẩm chất: Bình thường

Lực công kích: Trung đẳng

Thuộc tính: Không

Đặc hiệu: Không

Điều kiện trang bị: Sở trường xạ kích F hoặc sở trường khí giới F

Ghi chú: Đây không phải là đóng phim, cho nên xin nhớ kỹ có ba việc phải làm: 1. Mở chốt an toàn trước khi bắn, 2. Lưu ý lực phản, 3. Đừng

quên lắp đạn.]

Phong Bất Giác bỏ khẩu súng vào trong bọc hành lý, tiếp tục lục soát thi thể, ở bên hông tử thi tìm được một cái đèn pin. Hắn trong lòng mừng rỡ, liền cầm lên, thử bấm nút bật, thế nhưng không sáng. Sau đó hắn lấy tay sờ mới biết cái mặt thủy tinh của đèn pin này đã nát.

Phong Bất Giác thở dài một tiếng. So với súng ngắn, hắn càng hy vọng lấy được đèn pin hơn, bởi vì hắn biết rõ, cỗ tử thi này chính là một cái nhắc nhở rất tốt. Nếu như đã có súng trong tay, vì sao hắn vẫn bị vạ rơi đầu? Hiển nhiên là bởi vì Huyết Thi kia không giết bằng súng được.

Nếu có đèn pin, Phong Bất Giác tiếp theo có thể tăng tốc độ tìm vũ khí. Nhưng bởi vì vẫn như trước thấy không rõ, hắn chỉ có thể tiếp tục sờ soạng tìm kiếm. Kết quả chỉ lấy được một chuỗi chìa khóa từ trong túi áo tử thi, không tìm ra món gì có ích khác.

Cân nhắc thời gian cấp bách, người ở phía ngoài có lẽ không chịu được lâu, Phong Bất Giác cũng không có biện pháp, đành mau chóng chạy về. Cho dù súng lục này giết không được Huyết Thi thì so với không cũng tốt hơn. Dù sao nó cũng là một món vũ khí công kích từ xa. Viên cảnh sát đã chết này một người dùng súng xác thực không làm gì được Huyết Thi, nhưng nếu Phong Bất Giác ra ngoài thì sẽ có ba người. Dao súng lá chắn cờ-lê phối hợp gần xa, muốn đánh được con Huyết Thi kia vẫn còn có chút nắm chắc đấy.

.....

Bên ngoài cục cảnh sát, Long Ngạo Mân đã sắp không chịu nổi...

Tuy kỹ thuật chặn đòn của hắn không tệ, dùng tấm chắn đều ngăn được mỗi một lần tấn công của Huyết Thi, nhưng trong ba phút này, giá trị sinh tồn của hắn đã từ đầy máu giảm xuống 64%. Chỉ có thể nói lực công kích của con Huyết Thi này thật sự là quá mạnh mẽ.

Trong đoạn thời gian này, Long Ngạo Mân vừa đánh vừa lui. Tính ra cũng không bị đánh trúng nhiều, cho dù bị đánh thì cũng đều cách tấm chắn thôi. Vấn đề là [Mảnh vỡ Ultron] có thuộc tính phòng ngự là "Chiết xạ", nhận công kích từ xa hoặc các loại tia sáng công kích mới có hỗ trợ cao. Loại khiên này trong cận chiến nhận đòn mạnh, về cơ bản là không có làm giảm sức mạnh. Lúc móng vuốt của Huyết Thi tấn công, tấm chắn có thể cam đoan thân thể Long Ngạo Mân không bị trực tiếp xé ra, cũng có thể triệt tiêu một bộ phận lực đánh vào, thế nhưng chút ít lực còn lại thì phải dựa vào giá trị sinh tồn cứng rắn chống lại.

Chỉ số IQ của Huyết Thi vô cùng thấp, nó chỉ biết vùng bàn tay lớn, căn bản không dùng chân hoặc giò gì đó, phương thức công kích vô cùng đơn điệu. Điều này đáng để ăn mừng, nếu không dù cho có năm Long Ngạo Mân thì cũng đã sớm treo rồi. Mà con Huyết Thi này dường như chỉ nhằm đúng một mục tiêu mà công kích, vô luận Vương Thán Chi quấy rối như thế nào, nó tối đa cũng chỉ phát tay xua đuổi sau khi bị cắt mấy miếng, có khi thậm chí bỏ mặc.

Điều này khiến cho gan Vương Thán Chi càng lúc càng lớn lên, có can đảm tấn công tại một ít thời điểm có chút mạo hiểm. Đương nhiên, hiệu quả công kích của hắn quá mức bé nhỏ, dùng dao gọt trái cây chém quai vật kia một cái, dao không bị gãy cũng không tệ rồi.

Long Ngạo Mân cũng tận dụng mọi thứ, dùng ống cò-lê đánh trúng Huyết Thi vài cái, bất quá chỉ có một lần là trúng đầu. Tuy nói uy lực so Vương Thán Chi dùng dao xịn hơn một chút, nhưng thời cơ Long Ngạo Mân công kích kém hơn Vương Thán Chi nhiều lắm, đại đa số thời điểm Long Ngạo Mân chỉ có thể rút lui và phòng ngự.

Suy nghĩ đầu tiên của Phong Bất Giác lúc đem cò-lê giao cho Long Ngạo Mân cũng không phải là liệu đối phương có chôm trang bị của hắn hay không, trong vô thức ý niệm đầu tiên của hắn là.. chỉ có Long Ngạo Mân cầm cò-lê mới có thể đánh trúng đầu Huyết Thi. Bằng chiều cao

chừng một thước tám của hãn và Vương Thán Chi, nếu muốn dùng loại binh khí ngắn như cò-lê đi gõ một đầu quái vật hơn hai mét, thì việc cần làm chính là nhảy lên tìm tiết tấu đánh rồi.

Ngay cả Long Ngạo Mân cũng phải cố hết sức, dù sao sức mạnh đòn công kích của đối phương vẫn còn đó. Công kích xả thân nện đầu tám chín phần mười là được không bù mất đấy. Huống chi Phong Bất Giác trước khi đi đã từng nói qua sẽ nhanh chóng tìm được vũ khí quay lại hỗ trợ, Long Ngạo Mân lựa chọn tin tưởng hãn, cho nên có thể kéo được bao lâu thì kéo bấy lâu.

Phanh! Một tiếng súng vang, chứng tỏ Phong Bất Giác đã trở về.

Mọi người ở chỗ này đều nhẹ nhàng thở ra, phảng phất chỉ cần hãn trở về thì sẽ có biện pháp. Bọn hãn có lẽ đã quên, Phong Bất Giác chẳng qua cũng chỉ mới cấp năm mà thôi...

Lúc giữ lấy cò súng, Phong Bất Giác lại giải khóa thêm một hạng sở trường, đây đã là sở trường thứ ba hãn cởi bỏ từ khi vào kịch bản rồi, cho nên mới nói hình thức sinh tồn đoàn đội rất khác, nơi cần chiến đấu tăng nhiều, thêm vào phần lớn đặc tính trò chơi, bố cục kịch bản phát triển sâu sắc, người chơi cấp thấp có không gian phát triển rất lớn. Chơi một lần hình thức đoàn đội, dù không qua cửa thì vẫn sẽ có thu hoạch đấy.

Giờ phút này, Phong Bất Giác đã có thông dụng, khí giới, điều tra, chiến đấu, xạ kích năm loại sở trường cấp F, chỉ còn chữa bệnh là vẫn chưa giải khóa.

"NGAOOOO..." Huyết Thi ngửa mặt lên trời rống to. Xem ra phát súng này gây tổn thương rất lớn với nó. Nó vậy mà quay đầu, thay đổi mục tiêu công kích.

Vị trí một phát này Phong Bất Giác bắn trúng chính là phần lưng của Huyết Thi. Trước khi xạ kích hãn chuẩn bị rất đầy đủ: hai tay giữ súng, mắt

ngang thân súng, ba điểm trên một đường thẳng vững vàng mà nhắm. Hắn tự hiểu một điều rất rõ ràng, mình ở trong hiện thực cũng không phải xuất thân bộ đội đặc chủng, lần đầu cầm súng lại đi ngắm bắn đầu, nếu có thể bắn trúng, hắn có thể đổi tên thành Long Ngạo Thiên rồi. Cho nên hắn lựa chọn nhắm bắn phía sau lưng Huyết Thi, chỗ ấy lớn, dễ dàng trúng mục tiêu.

Dù sao đây cũng chỉ là trò chơi, đối với mấy cái loại vũ khí thuần túy khoa học kỹ thuật này hệ thống đều có chỉnh sửa, miễn cho người chơi sau khi cầm vào tay lại thấy khó sử dụng. Vì vậy, Phong Bất Giác bắn ra phát thứ nhất lại thành công đánh trúng vào vị trí phần lưng phải Huyết Thi.

Sau khi bắn xong phát súng này, Phong Bất Giác lập tức hiểu trang bị ý thứ hai trong ghi chú trang bị. Quả nhiên mấy thứ như bắn súng thực sự không phải việc mà người bình thường chưa qua huấn luyện tự nhiên làm được. Ví dụ như cả phụ nữ và trẻ em đều biết Desert Eagle, nhưng nếu không ai nói cho người biết lúc nổ súng phải kéo căng tay, tốt nhất duỗi thẳng khuỷu tay để cho bả vai thừa nhận lực phản chấn, nói không chừng người bắn xong một phát thì cổ tay cũng gãy rồi. Lại ví dụ như động tác giờ súng thường thấy của mấy tên côn đồ trong phim xã hội đen, đem khẩu súng để ngang, vị trí tay cao hơn tầm mắt của mình, hướng vào đầu người khác, nhìn qua rất có phong cách chơi liêu, nhưng trên thực tế loại động tác này có khả năng tạo thành tình huống vỏ đạn bắn ra bay vào đúng mắt chó của chính mình.

Lực phản chấn cây M1911A1 trên tay Phong Bất Giác cũng không nhỏ, sau khi nổ súng hắn đã cảm thấy căng tay tê rần. Cũng may tư thế bắn súng của hắn cũng không tính là bất hợp lý, tay cũng không yếu đến vậy. Có kinh nghiệm phát súng đầu tiên liền dễ làm hơn nhiều, hắn đối với phạm vi tấn công, độ chuẩn xác của bản thân, xác xuất thành công... đều đã có khái niệm. Nhưng đối mặt với Huyết Thi chuyển hướng tấn công, hắn vẫn không nói hai lời chạy về sau.

Huyết Thi vừa quay đầu, tinh thần Long Ngạo Mân liền sáng sủa. Chịu đựng từ này đến giờ, hẳn từ lâu hiểu rõ rằng quái vật kia sẽ không dễ dàng thay đổi mục tiêu. Nếu như hiện tại nó đã đuổi theo Phong Bất Giác thì lúc mình công kích nó sẽ không bị để ý.

Lửa giận bị áp chế đã lâu trong lòng Long Ngạo Mân bộc phát. Hắn nhảy lên, vung cây cờ-lê, đập mạnh về phía ót của Huyết Thi. Chỉ nghe thấy một tiếng PHỐC trầm đục, đó là âm thanh kim loại xuyên qua thịt xương sọ. Cái ót Huyết Thi bị mất một miếng, tạo thành một miệng vết thương dữ tợn, bên trong đầu lâu đã nứt hiện ra một khe hở dài và hẹp.

Thế nhưng hành động của quái vật kia cũng không dừng lại, ngược lại bắt đầu cuồng bạo. Tốc độ của nó vậy mà tăng vọt, quay người một trảo liền đánh úp về phía Long Ngạo Mân. Một kích này rất đột nhiên, Long Ngạo Mân không thể dùng tấm chắn ngăn chặn, bị đánh ngay phần eo, cả người bay ra xa, trong cổ ngòn ngọt, liền phun ra một ngụm máu tươi.

Long Ngạo Mân bị đánh bay được một đoạn gần tròn 10m, giá trị sinh tồn của hắn lập tức hạ xuống còn 12%, hơn nữa tạm thời không thể đứng dậy. Việc duy nhất đáng để ăn mừng chính là bởi vì ở khoảng cách gần cho nên móng vuốt Huyết Thi không có tiếp xúc trực tiếp lên người hắn. Vừa rồi nó trở mình vung tay, chỉ có cánh tay đập trúng Long Ngạo Mân, cho nên trên người người kia không có bị xé ra miệng vết thương, nếu không giờ phút này Long Ngạo Mân còn phải nhận thêm ảnh hưởng từ trạng thái "đổ máu".

Hai tay Huyết Thi bùm lấy miệng vết thương sau đầu, liên tục gào thảm thiết. Mấy giây sau, nó hung dữ trừng mắt nhìn Long Ngạo Mân, phát ra một tiếng gào thét giống như dã thú đe dọa con mồi. Xem ra một ống kim nện xuống vừa rồi tạo thành tổn thương tương đối khả quan, lại khiến cho con tiểu BOSS này cảm nhận được uy hiếp.

Cô Đơn và Tịch Mịch mắt thấy ngay cả Long ca cũng gục xuống liền biết sự tình không tốt. Hai người tranh thủ thời gian chạy qua nâng Long Ngạo Mân dậy, định mang hấn rời khỏi khu vực gần Huyết Thi. Huyết Thi há lại để cho bọn họ chạy trốn, nó lập tức sai bước hướng về phía ba người đang chậm chạp di động mà đi.

Giờ khắc này, ai cũng thật không ngờ một màn sắp xảy ra. Một đạo nhân ảnh như tạt phong thiểm điện, lấn thân trên xuống, tốc độ cao đi tới phía sau Huyết Thi, một tay ấn một phát lên bả vai Huyết Thi, nhẹ nhàng linh hoạt mà nhảy lên lưng nó, hai đầu gối vừa thu lại liền quỳ gối ở trên bờ vai quái vật kia.

Vương Thán Chi có thể nói là không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng thì lập tức nổi tiếng. Lúc này ngay cả quái vật còn chưa kịp phản ứng, hấn đã một dao đâm vào vết thương do Long Ngạo Mân dùng cây cờ-lê tạo ra vừa nãy. Mũi dao xuyên qua đầu lâu, ở trong đầu Huyết Thi loạn quấy một mạch như đảo bột nhào.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (8)

Không ngờ rằng dù con Huyết Thi này không may gặp trọng thương như thế nhưng vẫn như trước không ngã. Nó giơ một cánh tay lên, bắt được Vương Thán Chi.

Một giây này, tất cả mọi người ở đây đều như nhau nghĩ hai điều, thứ nhất: trong đầu quái vật kia, dường như vốn là bột nhão; thứ hai: Vương Thán Chi chỉ sợ sắp trực tiếp OVER rồi.

Phanh! Lại một tiếng súng vang.

Hành động và suy nghĩ của Phong Bất Giác nhanh như nhau, hơn nữa hần tương đối tinh táo, hiệu suất cao. Giờ phút này hần đã xuất hiện cách 2m bên cạnh Huyết Thi, giơ súng hướng phía đầu của nó mà bắn. Bởi vì khoảng cách rất gần, viên đạn xuyên thấu mà qua, bay xuyên qua đầu Huyết Thi. Một bãi chất lỏng không rõ nường theo viên đạn bay khỏi đầu lâu phun vãi ra.

Cuối cùng động tác của Huyết Thi cũng đình trệ, Vương Thán Chi tranh thủ thời gian thoát khỏi cánh tay Huyết Thi, từ trên vai nhảy ra.

Phong Bất Giác thì tới ngay phía trước Huyết Thi, dùng súng nhắm ngay chỗ mi tâm quái vật kia: "Rất thú vị, xem ra đánh lên cái ót của nó không có tác dụng." Lời còn chưa dứt, hần lại nã một phát súng, viên đạn từ trán Huyết Thi bắn vào, lúc này nó kêu cũng không có kêu được, triệt để mất đi phản ứng.

"Ân... Ta biết tên này có thói quen nhìn chăm chăm không tha cho một cái mục tiêu có khả năng gây tổn thương cao, cho nên rất dễ dàng dính phải thương tổn từ phía sau. Đầu mặc dù không thể nghi ngờ là nhược điểm của nó, nhưng hệ thống cố ý khiến chỗ hiểm trí mạng nhất thiết đặt ở phía trước, cộng thêm với lực công kích và lượng máu cao..." Trong lúc Phong Bất Giác nói chuyện, Huyết Thi đã ngã xuống. Kỳ thật với hãn mà nói, việc giết chết một quái vật cũng không quan trọng, việc biết rõ làm cách nào giết loại quái vật này một cách hữu hiệu nhất quan trọng hơn.

Long Ngạo Mân lúc này cuối cùng đã tới, hãn vẫn có thể đứng, vẫn có thể đi, bất quá sắc mặt nhìn qua thật không tốt. Người bên ngoài tuy không biết giá trị sinh tồn cụ thể của hãn còn thừa lại bao nhiêu, nhưng trong lòng cũng đều biết rõ tình huống của hãn tương đối không ổn...

Giá trị sinh tồn Vương Thán Chi tổn thất nếu so với Long Ngạo Mân thì không đáng nhắc tới rồi. Đương nhiên, với giá trị sinh tồn của hãn, dù là đang ở mức 90% mà bị cái Huyết Thi kia đánh trúng một cái thì chỉ sợ cũng trực tiếp xong đời.

Giữa lúc mọi người cho rằng chiến xong tiểu BOSS là lúc có thể thở gấp, hắc ám lần nữa hàng lâm. Các loại âm thanh kinh khủng lại vang lên bên tai. Giá trị Kinh Hãi của mọi người đều một lần nữa tăng vọt. Bọn hãn không khỏi đều sinh ra một cái suy nghĩ trong đầu: nếu như sau khi hắc ám trôi qua, con Huyết Thi trên mặt đất kia lại đứng lên, hơn nữa lại càng thêm mạnh mẽ, thì bọn họ biết làm sao bây giờ?

Vài giây sau, hắc ám tiêu tán, cũng giống như lần thứ nhất, đến đi vội vàng. Phong Bất Giác đã một lần nữa giơ súng lên, cảnh giác nhắm ngay đầu Huyết Thi trên mặt đất, bất quá nó cũng không có phản ứng gì, xem ra đã chết hãn rồi.

"Như thế xem ra... ba loại khả năng ta nói lúc trước, hãn là cái thứ hai rồi." Phong Bất Giác nhìn năm sáu giây, thấy không có động tĩnh gì liền bỏ

súng xuống: "Hắc ám này là một thứ gì đó tương tự với hiện tượng tự nhiên, mà hiệu quả chính là sau mỗi lần xuất hiện, tất cả quái vật "còn sống" đều sẽ mạnh hơn." Hắc liếc mắt nhìn Huyết Thi trên mặt đất: "Ta nghĩ con Huyết Thi này đã được cường hóa qua một lần rồi... Không chỉ nó, tại thời điểm hắc ám lần thứ nhất, chỉ sợ tất cả quái vật còn sống trong toà thành phố này đều đã được cường hóa rồi." (Edt: hệ thống vô sỉ)

Long Ngạo Mân, Cô Đơn và Tịch Mịch đã tới bên cạnh Phong Bất Giác. Long Ngạo Mân cũng không nói thêm gì, tiện tay đem [Cờ lê Mario] đưa qua, Phong Bất Giác cũng tiện tay nhận lấy. Hai người đều có bộ dạng không coi việc này là gì.

Phong Bất Giác tiếp tục nói: "Nếu chúng ta lúc này vẫn chưa giết chết con Huyết Thi, chỉ sợ nó sẽ trong bóng tối lần nữa biến dị."

"Vậy độ khó kịch bản chẳng phải là quá khoa trương hay sao. Hắc ám này lại xuất hiện vài lần, vậy không phải thành quái thú chạy toàn thành phố à?" Vương Thán Chi nói.

"Đây là biến hướng thúc giục chúng ta mau chóng qua cửa. Bởi vì tòa thành thị này rất lớn nên mật độ quái vật trong kịch bản này cũng không tính là dày đặc, ít nhất không giống trong mấy phim Zombie khắp nơi đều có... Cho nên hệ thống dùng loại biện pháp này để cho người chơi không cách nào nhàn nhả tìm đồ trong thành phố." Phong Bất Giác nói: " Nếu như không nắm chắc thời gian, đừng nói tới nhiệm vụ chính tuyến, mấy tiếng đồng hồ sau chúng ta tùy tiện gặp một con quái vật, con nào cũng mạnh cỡ BOSS thì xác định là cả đoàn toàn diệt."

"Vậy còn chờ gì... phải tiết kiệm thời gian..." Lời Long Ngạo Mân còn chưa dứt, Phong Bất Giác liền lắc đầu: "Sự tình nặng nhẹ ta biết rõ, kế hoạch của chúng ta sẽ không thay đổi." Hắc quay đầu lại nhìn hướng cục cảnh sát: "Hiện tại quái vật nơi này đã bị giết chết, thường thì sau khi loại chiến đấu này cấp bậc qua đi nhất định sẽ có ban thưởng. Hay là trước tiên

chúng ta tìm kiếm trang bị trong cục cảnh sát, tận lực khiến cho mọi người đều có vũ khí. Mặt khác, phải để Long ca hồi lại một ít giá trị sinh tồn."

Phong Bất Giác nói xong liền một đường đi tới trước bức tường bị phá kia, hắn vừa từ bên trong bọc hành lý lấy ra một cái đèn pin đã hư mất, vừa nói: "Ta có một cái kỹ năng có thể làm cho mấy món đồ chơi nhỏ trực trặc này hoạt động bình thường khoảng ba phút, bất quá cần 100 điểm giá trị thể năng. Vừa nãy bởi vì gấp trở về trợ chiến, ta không có thời gian tiến thêm một bước tìm tòi, với lại cũng không nên tùy ý tiêu hao giá trị thể năng trước chiến đấu, cho nên mới không dùng kỹ năng này."

Cân nhắc đến việc ở bên trong nguồn sáng có hạn, đèn pin lại chỉ có một, ta đề nghị vẫn do ta một mình vào. Nếu như có tìm được cái thiết bị chiếu sáng đáng tin hơn thì ta sẽ lập tức đi ra tìm mọi người, sau đó cùng nhau đi vào tìm kiếm."

Hắn quay đầu lại nói: "Đương nhiên, nếu có người có ý nghĩ muốn đi cùng với ta thì cũng được, bất quá chỉ có thể đi theo ta, ánh mắt cũng chỉ có thể theo khu vực ta chiếu sáng mà di động."

"Không cần, chúng ta ở chỗ này chờ là được rồi, chẳng lẽ còn sợ người nuốt riêng trang bị sao?" Long Ngạo Mân hào sảng cười lấy, liền trực tiếp ngồi xếp bằng ngồi trên mặt đất, "Vừa lúc ta có thể nghỉ thêm một lát, khôi phục chút giá trị thể năng."

Tiểu ca Cô Đơn lúc này đã không phát biểu bất cứ ý kiến gì rồi, lúc trước hai lần đó hai người hắn và Tịch Mịch ở bên trong hình thức sinh tồn đoàn đội, người chơi cấp cao căn bản sẽ không bảo hộ hoặc cố kỵ bọn hắn, càng đừng đề cập đến việc chia trang bị cho bọn họ. Mà bây giờ vị "Phong đại ca" này cố ý tới cục cảnh sát này để tìm trang bị cho đoàn đội, bọn hắn há sẽ có dị nghị.

Phong Bất Giác dùng ánh mắt cùng bốn người thoáng trao đổi thoáng một phát, lập tức gật đầu, lần nữa tiến nhập vào trong lỗ hổng trên vách tường tường kia. Bất quá lúc này, trên tay hắn có thêm cái đèn pin. Sau khi hướng phía trước đi vài bước, hắn liền sử dụng [Sửa chữa bảo hành qua loa]. Ngay lúc giá trị thể năng giảm đi 100, ở trên đèn pin hiện lên một vài mảnh vỡ số liệu 2D trông như con số ma trận. Tiếp đến, đèn pin liền nhanh chóng cải biến, đã trở thành hoàn hảo không hư hao gì.

[Tên: Đèn pin

Loại: Công cụ

Chất lượng: Bình thường

Công năng: Chiếu sáng

Có thể mang ra khỏi kịch bản hay không: Có

Ghi chú: cần hai cục pin con thỏ mới có thể làm việc.]

Dù cái món này có thể mang ra khỏi kịch bản nhưng lại không hữu dụng lắm, bởi vì một khi kỹ năng Phong Bất Giác hết hiệu quả, phẩm chất của nó liền sẽ biến thành rách nát, sau đó sẽ không phát sáng được. Đây cũng không phải là vật phẩm nội dung cốt truyện, cũng không thể biến thành bính đồ bài.

Dưới tình huống trên tay có nguồn sáng, việc tìm kiếm của Phong Bất Giác trở nên vô cùng có hiệu suất, hắn rất nhanh đã tìm được một thứ vô cùng mấu chốt...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (9)

Mấy người bên ngoài chỉ chờ một phút liền thấy đèn trong cục cảnh sát sáng lên.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, hơn mười giây sau, Phong Bất Giác từ chỗ cũ đi ra: "Ta đã tìm được công tắc mở nguồn điện dự phòng, bên trong cục cảnh sát này hình như có nguồn điện độc lập."

Đây không thể nghi ngờ là tin tức tốt. Năm người lập tức từ lỗ hổng trên tường nối đuôi nhau mà vào, tiến nhập cục cảnh sát.

Sau khi được hoàn toàn chiếu sáng, cảnh tượng bên trong hiện ra vô cùng kinh khủng. Ngoại trừ trần nhà không chịu quá nhiều ảnh hưởng, trên cơ bản tất cả bàn công tác, ghế ngồi, ghế sofa, máy tính, giấy tờ, máy đun nước..., những món đồ có khả năng di dời đều không nằm đúng chỗ, còn có rất nhiều mảnh vỡ cánh cửa cùng với khung cửa bị đánh hỏng hơn mười chỗ. Phía sau cửa chính chôn chôn chất rất nhiều đồ vật, cho nên từ bên ngoài căn bản mở không được, dù cho có chìa khóa cũng vô dụng.

Ở bên trong tầng một, tổng cộng có ba cỗ thi thể cảnh sát, cỗ thi thể thứ nhất Phong Bất Giác lúc trước tìm được cách cửa vào gần nhất. Tìm sâu vào bên trong, còn có hai người mặc đồng phục khác đấy, đều là nam người da trắng. Cỗ thi thể thứ hai dáng người mập mạp, bên cạnh phần bụng tròn vo bị xé ra một đường, ruột từ trong bụng bị lòi ra ngoài một đồng thật dài, cụ thể dài bao nhiêu... nói cho dễ hiểu, cầm cái này thắt cổ cũng được. Cỗ thi thể thứ ba có dáng người trung bình, chỗ vai trái có một vết nứt ra,

xương quai xanh bị đánh nát, một mực kéo dài đến trước ngực trái, trong lồng ngực trái tim đã không còn...

Khả năng thể hiện độ buồn nôn của trò chơi này như trước cực tốt, bất quá hệ thống sẽ ức chế dự vọng nôn mửa của người chơi, chủ yếu là do lúc kết nối thần kinh, hai phương diện khứu giác và vị giác có hạ thấp một chút, không khiến cho dạ dày người chơi sinh ra cảm giác cực kì khó chịu.

Vương Thán Chi ngược lại vốn là không sao cả, hắn ở trong hiện thực cũng đã từng giải phẫu không ít thi thể rồi. Đương nhiên, cái này và đảm lượng không có liên quan, đó chẳng qua là thói quen mà thôi. Chỉ cần thi thể không di chuyển thì dù có mở ngực bể bụng hay không thì hắn cũng không sợ. Thế nhưng mấy cái gì đó khác như quái vật, yêu ma quỷ quái, thậm chí bóng tối... hắn đều cảm thấy sợ hãi. Những lúc xem phim kinh dị hoặc chơi trò chơi phản ứng của hắn so với nữ sinh không khác mấy.

Ngay chỗ này có một vài lời cần nói cho một số người không biết. Mặc dù lúc nữ sinh xem phim kinh dị có phản ứng rất mạnh, nhưng điều này không có nghĩa là các nàng nhát gan. Đây hoàn toàn là một cái âm mưu. Trong sinh hoạt hằng ngày sẽ có những lúc các nàng thấy sợ hãi, nhưng xem phim kinh dị lại là một chuyện khác... Ví dụ như một đôi nam nữ trẻ tuổi ngồi cùng một chỗ xem phim kinh dị, thường thường là nam nhân vẻ mặt không sao cả, nữ nhân lại trông khiếp sợ, một người thỉnh thoảng ra vẻ thoải mái chê cười đối phương, người còn lại thỉnh thoảng hét lên một tiếng. Loại chuyện này mỗi ngày đều diễn ra, tám phần là nam nhân đang giả bộ dũng cảm, nữ nhân đang giả vờ đáng yêu. Trên thực tế độ sợ hãi của hai người đối với phim kinh dị là gần như nhau, không đến mức phân biệt như vậy.

Nhưng ta không thể không nói một câu, không giả bộ dũng cảm thì nam nhân không đáng yêu, không giả vờ đáng yêu thì nữ sinh quá dũng cảm, cái thế giới này cần như vậy mới vận động được đấy, mời các vị tiếp tục cố gắng.

Trở lại chuyện chính, nói về ba cỗ thi thể kia. Cái mà Phong Bất Giác lục soát qua tất nhiên không còn vật phẩm gì có thể khai thác được rồi. Trên người vị mở ngực bể bụng kia có một cây gậy cảnh sát và một bộ còng tay. Vừa cầm lên nhìn, còng tay bị đứt gãy rõ ràng đấy, hơn nữa ở trên người hắn cũng tìm không ra chìa khóa còng tay.

Gậy cảnh sát được Phong Bất Giác giao cho Cô Đơn. Tuy nói là kiện trang bị phẩm chất bình thường nhưng bởi vì không có trang bị hạn chế, hơn nữa tốt xấu gì cũng là vũ khí chuyên dùng, cũng đủ để làm cho tiểu ca Cô Đơn tay không tắc mắt từ trước đến nay rất hài lòng.

Cỗ thi thể thứ ba ở trong một căn phòng tương đối nhỏ ở bên cạnh, hình như là nơi để dụng cụ của công nhân vệ sinh. Vậy mà trên thân không có món nào nên hồn, trắng tay. Ngay thời điểm Phong Bất Giác có ý định đem hắn lột sạch nhìn kĩ xem bàn chân có hình xăm hoặc nốt ruồi hay không, Vương Thán Chi cuối cùng cũng từ trong túi áo tìm được một tờ giấy.

Cái yếu tố này rõ ràng hướng tới việc tìm ra lời giải, tất nhiên không thể bỏ qua.

[Tên: Tờ giấy có số

Loại: Có liên quan tới nội dung cốt truyện

Phẩm chất: Bình thường

Công năng: Không biết

Có thể mang ra khỏi kịch bản hay không: Không

Ghi chú: 69185]

Trên tờ giấy ngoại trừ năm con số viết như ả rập này thì không còn gì. Phong Bất Giác nhìn giải thích vật phẩm vài giây, vậy mà lại ném tờ giấy

đi.

"Này! Giác ca, ném đi như vậy liệu có sao không?" Vương Thán Chi hỏi.

Phong Bất Giác từ bên trong bọc hành lý lấy ra chuỗi chìa khóa nhặt được lúc trước, từng chút một quan sát kỹ: "69185... 69185... Đã tìm ra." Hắn lấy ra cái chìa khóa cuối cùng có khắc mấy chữ, gỡ ra một nhóm lớn chìa khóa, sau đó liền ném nguyên chuỗi chìa khóa đi, chỉ để lại một chiếc, nói: "Àn... Không sai, chính là chiếc này."

Sau khi chiếc chìa khóa kia được tách ra cầm trên một mình tay, trong menu xuất hiện nhắc nhở vật phẩm mới:

[Tên: Hòa chìa khóa

Loại: Có liên quan tới nội dung cốt truyện

Phẩm chất: Tốt

Công năng: Có tác dụng với phong ấn hỏa

Có thể mang ra khỏi kịch bản hay không: Không

Ghi chú: chìa khóa có năng lượng ma thuật, là một trong năm chiếc chìa khóa mở Cánh Cổng Ác Ma]

"Đây hẳn là một kiện vật phẩm nội dung cốt truyện cần thiết cho nhiệm vụ chính tuyến." Phong Bất Giác nói: "Dù cho chúng ta bây giờ không tới nơi này thì chờ sau khi đến Cánh Cổng Ác Ma thì vẫn sẽ có nhiệm vụ cho chúng ta đến đây một chuyến."

"Thật tốt quá, vậy không phải là tiết kiệm thời gian sao?" Vương Thán Chi nói.

"Thời gian..." Phong Bất Giác nói: "Hừ... Có nói hay không thì cũng thế. Ghi chú của món vật phẩm này thế nhưng có viết tổng cộng có năm cái chìa khóa, dựa theo cái loại sáo lộ lừa người này... Ta đoán chừng sau khi đến được chỗ Cánh Cổng Ác Ma, nhiệm vụ thiếp theo nhận được chính là kiểm đủ năm cái chìa khóa, sau đó lại đem cửa kia mở ra hoặc đóng lại."

Long Ngạo Mân lúc này từ hành lang bên kia đi tới, nói: "Thang lên lầu hai đã bị triệt để phá hủy, xem ra không thể đi lên được."

"Trong dự liệu..." Phong Bất Giác đưa cái chìa khóa cho hắn, để cho hắn xem thuộc tính: "Thứ cần tìm đều ở lầu một."

Cô Đơn và Tịch Mịch lúc này tựa hồ có thu hoạch, bọn hắn từ trong đồng lẩn lộn bên trong một gian phòng đã tìm được một cái hộp cấp cứu, liền cầm tới.

Sau khi mở ra, có thể nhìn thấy bên trong có một cuộn băng và hai bình thuốc dạng lỏng trong suốt. Những thứ này tất nhiên đều là tiêu hao phẩm. Cuộn băng có hiệu quả là cầm máu, mà hai bình thuốc cái kia thì là đồ hồi máu tiêu chuẩn do Kinh Hải Thiên Đường cung cấp.

[Tên: Đồ hồi máu *2

Loại: Tiêu hao phẩm

Phẩm chất: Bình thường

Công năng: Hồi phục 100% giá trị sinh tồn của người chơi

Có thể mang ra khỏi kịch bản hay không: Có

Ghi chú: xếp chồng tối đa là 5, sử dụng liên tục vật phẩm thì hiệu quả sẽ từng bước yếu bớt]

Phong Bất Giác vừa nhìn cái ghi chú này liền minh bạch, xếp chồng tối đa hiển nhiên là để hạn chế số lượng người chơi có thể mang theo, bởi vì bọc hành lý chỉ có mười ô, cho dù sau này sẽ lớn hơn nhưng vẫn phải chừa lại chỗ cho trang bị và vật phẩm khác. Mà thiết lập giảm dần hiệu quả khi liên tục sử dụng chính là để cho người chơi không đến mức trong chiến đấu quá mức ỷ lại vào thứ này.

"Rất tốt... Một lọ là 100%..." Phong Bất Giác lấy [Kim tiêm dùng một lần] của hắn đưa cho Vương Thán Chi rồi nói: "Bác sĩ, cái này phải giao cho người rồi."

Vương Thán Chi cũng là người thông minh, lập tức hiểu ý của Phong Bất Giác. Hắn thuận tay liền cầm một bình, từ bên trong rút chùng bốn phần năm, sau đó ý bảo Long Ngạo Mân xắn tay áo lên.

Trong lúc Vương bác sĩ tiêm cho hắn, Long Ngạo Mân trả lại cái chìa khóa cho Phong Bất Giác nói: "69185 có nghĩa là gì vậy?"

Phong Bất Giác trả lời: "Câu đố cấp thấp, dựa vào thứ tự bảng chữ cái mà thôi: 6F, 9I, 18R, 5E, FIRE."

Tuy rằng nghe giải thích rất đơn giản, nhưng Long Ngạo Mân cảm thấy chính mình chưa chắc đoán được.

Vương Thán Chi gọn gàng tiêm xong, số lượng hắn rút ra vẫn tương đối chuẩn xác đấy. Từ lần tiêm này Long Ngạo Mân bổ sung được 83% giá trị sinh tồn, lúc này đã về tới 95%.

Trong bình còn dư 17%, Vương Thán Chi vốn hỏi Cô Đơn và Tịch Mịch có tổn thất giá trị sinh tồn hay không thì hai người đều tỏ vẻ mình còn đầy máu, cho nên Vương Thán Chi liền không khách khí cầm cái chai uống một hớp, đem giá trị sinh tồn hồi phục 100%.

Có lẽ có người sẽ thắc mắc, vì sao hai người bọn họ không trực tiếp người một ngụm ta một ngụm mà uống? Nguyên nhân là... chỉ cần người chơi làm ra động tác "uống" thì toàn bộ vật phẩm này lập tức sẽ biến mất.

Đồ hồi máu với tư cách là "Bình máu" phổ thông, tương lai chính là một trong những món hàng hoá buôn bán chủ yếu của trò chơi trong Thương Thành. Thứ này không tuân theo phong cách tả thực vật phẩm của kịch bản, hoàn toàn là một món đạo cụ thiết lập của hệ thống. Người chơi chỉ cần làm ra động tác "dùng để uống", dù là giơ lên bên miệng lung lay khẽ đảo thì đều đem toàn bộ uống hết, trong cổ thậm chí cũng không có cảm giác chất lỏng chảy qua, cả cái chai cũng sẽ lập tức biến mất. Thứ này được tạo ra vốn chính là để người ta "sử dụng" đấy, cũng không phải dùng để giải khát hoặc là tạo cảm giác chắc bụng, cho nên đành phải thiết trí như vậy.

Cây kim tiêm một lần kia có thể nói là vừa chui được một cái chỗ trống, cũng chỉ có Phong Bất Giác cái gia hỏa độc thuộc lòng giới thiệu trò chơi này mới có thể nghĩ ra, Vương Thán Chi và Long Ngạo Mân lúc này kỳ thật trong nội tâm vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại, bọn hắn chẳng qua là không cần nghĩ ngợi mà dựa theo mạch suy nghĩ của Phong Bất Giác mà làm thôi, mãi cho đến khi cái kịch bản này kết thúc bọn hắn xem giới thiệu chung về đồ hồi máu thì mới hiểu được nguyên do.

Theo góc độ phán định của hệ thống, cái này cũng không tính là BUG, thậm chí còn ban thưởng thêm cho Vương Thán Chi một ít giá trị kỹ xảo. Bởi vì cái [Kim tiêm một lần] sử dụng hết một lần sẽ biến mất, cho nên người chơi nhờ thông qua tiêu hao một kiện vật phẩm, từ đó biến hướng hủy đi chia ra một kiện vật phẩm khác, một vào một ra, có được có mất, cũng không phải là bịa đặt.

"Gậy cảnh sát một cây, súng ngắn một khẩu, vật phẩm nội dung cốt truyện của nhiệm vụ chính tuyến một kiện, còn có thêm hai bình máu và một món vật phẩm giải trừ trạng thái "đổ máu"..." Phong Bất Giác liền tổng

kết: "Bình thường sau khi nhận được nhiệm vụ chính tuyến đánh giết xong Huyết Thi, quả thật có thể sẽ mang theo tổn thương "đổ máu", thuốc hồi máu là tất yếu đây, không nói tới vật phẩm nội dung cốt truyện... giết chết một con quái như vậy, cũng chỉ được có hai kiện vũ khí, có vẻ như là quá ít a..."

Phong Bất Giác cúi đầu xuống, tay trái ôm ngực, khuỷu tay phải chống lên trên tay trái, dùng hai ngón tay gõ trán: "Vốn đang lòng tràn đầy mong đợi có thể tìm được thứ gì đó như phòng kho quân giới hoặc là một đồng ma túy bị thu lấy..."

"Này! Người ghen cái gì a? Việc trải nghiệm thuốc phiện và phục vụ tình dục trong thế giới ảo đều bị lệnh cấm đấy!" Vương Thán Chi nói.

"Đúng rồi!" Phong Bất Giác hai mắt tỏa sáng: "Mập mập kia ngay cả ruột cũng chảy ra, vì sao bụng của hắn còn lớn như vậy? Bên trong có cái gì a!"

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (10)

"Giác ca... Thật là ác a." Vương Thán Chi nói.

"Như thế nào, thấy buồn nôn rồi hả?" Phong Bất Giác một bên hỏi lại, một bên liền chạy đến chỗ cổ thi thể kia.

"Dù là tư tưởng hay hành động đều rất buồn nôn a...!" Vương Thán Chi kêu lên: "Người không thể vì cảm giác rằng bạn thường chưa đủ mà xăng bậy a..."

"Xăng bậy?" Phong Bất Giác nói: "Bên trong mà có phân hoặc dị hình, ta mới là xăng bậy." Hắn đã ngồi xổm trước cổ thi thể thứ hai: "Nếu bên trong không có gì, chỉ có thể chứng minh suy luận của ta sai, nên cũng không tính xăng bậy. Mà nếu bên trong nếu có cái gì..." Phong Bất Giác nói đến đây, tay đã vươn vào trong bụng thi thể từ cái vết thương ghê rợn kia, toàn tâm toàn ý mà bắt đầu lục lọi vào trong bụng như không có việc gì.

"Uống huynh... Người nói nhỏ cho ta biết, Phong huynh thường ngày đến tột cùng là làm nghề gì..." Long Ngạo Mân sửng sốt, đã bị cái gã đồng đội này làm sợ tới mức Giá Trị Kinh Hải đã có chút phập phồng.

"Tiểu thuyết gia..." Vương Thán Chi ngây ngốc trả lời.

"Tiểu thuyết gia kinh khủng như vậy à?" muội tử Tịch Mịch ở bên cạnh cũng nghe được, không khỏi chen miệng nói.

"Đương nhiên là hắn không thuộc đa số..." Vương Thán Chi bổ sung.

"Haaaa...!" Phong Bất Giác cười một tiếng, đáng sợ tới mức làm bốn người khác giật mình một cái.

"LOOK!" Phong Bất Giác đặc ý nói, tay giơ lên một kiện đồ vật. Hẳn vậy mà thật sự từ trong bụng giàn giữa máu của tử thi kia tìm được trang bị, hơn nữa còn là trang bị tốt...

[Tên: Con mắt thù hận

Loại: Đồ phòng ngự

Phẩm chất: Tốt

Lực phòng ngự: Không

Thuộc tính: Không

Đặc hiệu: Có thể tức thời biết được mục tiêu cừu hận của quái vật

Điều kiện trang bị: nhân vật nhỏ hơn hoặc bằng cấp 20, sau khi nhặt không cách nào giao dịch

Có thể mang ra khỏi kịch bản hay không: Có

Ghi chú: Người đã tìm được món vật phẩm này, tất nhiên nó là của người. Cái kính bảo hộ này là do một gã pháp sư tử linh chế tạo ra, hẳn gây thù hằn rất nhiều, muốn nhờ vật này để thấy rõ sát ý của người khác từ trong đám đông. Đáng tiếc, món đồ này một lần chỉ có thể quan sát một mục tiêu... Khi hẳn còn sống, từng ở trên kính bảo hộ khắc lại một cụm chữ nhỏ: Khi người đến chỗ ta thì ta cũng đã thấy người.]

Món trang bị này trông rất giống kính thông khí mà các phi công thường đeo trong Chiến tranh thế giới thứ II. Vấn đề duy nhất là nó được lấy ra từ trong bụng tử thi, điều này thực sự rất buồn nôn...

"Ta đã nói rồi, tất cả gợi ý trong cục cảnh sát này đã quá rõ ràng. Cả thành phố nửa bóng người cũng không có, vậy mà hết lần này tới lần khác nơi này có thi thể, trên hai cỗ thi thể kia đều có vật phẩm, còn cỗ này nhìn như có cũng được mà không có cũng không sao. Nếu thật chỉ có thể từ trên người hãn tìm được một cây gậy cảnh sát thì hệ thống căn bản không cần bày một cỗ tử thi làm cho người ta ấn tượng khắc sâu như vậy ở chỗ này, trực tiếp đem gậy cảnh sát giấu ở cái nơi xó xỉnh nào đó là được rồi."

"Thật cứng rắn... Xem như người lợi hại..." Vương Thán Chi nói: "Thời gian cấp bách, chúng ta có thể xuất phát a, khôi phục và tìm kiếm được tương đối, cả đồng đội cũng đều bị người dọa sợ rồi."

.....

Sau khi ly khai cục cảnh sát, năm người tiếp tục đi lại trên đường. Thăm dò cục cảnh sát đã giúp cho bọn họ sớm hoàn thành có thể là một trong các bước tiếp theo cần làm của nhiệm vụ mới, lại lấy được không ít vật hữu dụng. Vốn dĩ khí mọi người có lẽ phải có chỗ tăng lên đấy... nhưng chỗ quái dị của Phong Bất Giác dần dần hiện ra, hãn làm cho các đồng đội sợ hãi, chỉ sợ so với cái trò chơi này còn có thể mang đến ảnh hưởng mạnh hơn.

Trong trò chơi, dọa người dù là do sự kinh dị, khủng khiếp đến mức làm cho người sợ tới mức cắt đứt kết nối, thì mọi người cũng đều rõ ràng đây chỉ là giả mà thôi. Nhưng hành vi của Phong Bất Giác nếu như phát triển tiến thêm một bước, thăng cấp... điều này khó có thể tưởng tượng đấy, nhưng hãn là người chơi tồn tại thật sự trong hiện thực, chỉ nghĩ tới mà thấy sợ...

"Nhìn phía trước!" Đi được chừng mười phút, Long Ngạo Mân dừng bước lại, chỉ phía trước nói ra.

Mọi người hướng phía trước nhìn lại, thấy một cái quảng trường thập phần rộng rãi, trên mặt đất phủ kín đá. Ở chính giữa có một cái cửa cực lớn,

cao hơn 10m, rộng chừng 4m, một mặt cửa bị sương mù đen kịt quai lạ bao phủ, mặt khác thì lại mở rộng ra đấy.

Lúc năm người tiếp cận cánh cửa kia, hệ thống nhắc nhở lại vang lên: [Nhiệm vụ trước mắt hoàn thành, nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

Mở menu ra nhìn, bên cạnh cái lúc trước cái [Tìm tìm ra Canh Cổng Ác Ma trong thành phố] bị đánh một dấu tích [✓], phía dưới lại tăng thêm hai cái nhiệm vụ: [Tại cục cảnh sát phố thứ chín phía Đông tìm hỏa chìa khóa] và [Tại trung tâm thương mại phố mười lăm phía Nam tìm mộc chìa khóa]. Cái nhiệm vụ ở trước đã hoàn thành, bên phải đã đánh dấu ✓.

Sau khi xem qua thanh nhiệm vụ, Phong Bất Giác bước nhanh tới trước cổng chính, đứng đối diện cánh cửa ngưỡng mộ vài giây, nói: "Thì ra là thế... Xem ra cũng không tính là quá lừa người, trong năm cái ma pháp trận có ba cái đã sáng, chứng tỏ ba cái chìa khóa kim thủy thổ không cần tìm, một mực ở trên cửa duy trì phong ấn."

Vương Thán Chi cũng theo bọn hắn đi tới, nhìn theo hướng ánh mắt Phong Bất Giác. Trong cửa lớn tràn ngập hắc ám, làm cho người ta có cảm giác cho dù dùng sức mạnh của đèn chiếu xạ thì cũng không cách nào xuyên qua. Trong khu vực khuông cửa nhô lên, có năm cái ma pháp trận có màu sắc khác nhau, dựa vào phương vị ngũ hành mà xếp đặt. Năm cái trong trận đều bị vẽ lấy thần vân tối nghĩa khó hiểu, lúc này có ba cái đang sáng.

Phong Bất Giác lấy ra hỏa chìa khóa, cầm trên tay, lập tức đưa tay tới gần cửa ra vào, nhưng đợi trong chốc lát vẫn không phản ứng chút nào. Hắn một lần nữa thu hồi cái chìa khóa, nói: "Ấn... Đoán chừng phải đợi sau khi thu đủ cả hai cái chìa khóa, đổi mới thêm một cái nhiệm vụ, thì mới có thể nói cho chúng ta biết làm cách nào để khôi phục phong ấn." Hắn dừng thoáng một phát: "Việc này không nên chậm trễ, khoảng cách thời gian lần thứ nhất và lần thứ hai hắc ám phủ xuống chừng ba mươi phút, bây giờ

cách lần hắc ám thứ hai cũng đã được mười tám phút rồi. Nếu như mỗi lần khoảng cách giống nhau thì chúng ta tốt nhất là trong vòng mười hai phút đi đến cái trung tâm thương mại kia, hơn nữa đánh chết quái vật chỗ đó, nếu không..."

Long Ngạo Mân nghe thế liền dẫn đầu xông ra ngoài, "Nhanh! Đuổi kịp!" Hắn mặc dù không mưu tính sâu xa, nhưng đối với sự tình gần đó vẫn có thể phỏng đoán một hai... Nếu lại gặp quái vật cường hóa thì đi lên chết đập đầu không thể nghi ngờ chính là mình. Lúc trước đã bị cái Huyết Thi dọa sợ, hắn cũng không nguyện ý tiến hành loại tiến độ tương tự để rồi lĩnh cơm hộp. (lĩnh cơm hộp = die)

Năm người dưới sự dẫn dắt của Long ca một đường chạy chậm về hướng Nam mà đi. Trên quảng trường chỗ Cánh Cổng Ác Ma có bản đồ thành thị, từng con đường đều có cột mốc đường và tên, cho nên không cần Phong Bất Giác lại chỉ rõ đường đi, Long Ngạo Mân liền rất nhanh đã tìm được vị trí phố mười lăm.

Bọn hắn trong năm phút chạy được một km đã đến cửa ra vào của trung tâm thương mại. Đây là một đoạn không dài cũng không khoảng, trên cơ bản ngoài thực tế thể năng bình thường của mọi người đều có thể hoàn thành cái chỉ tiêu này, chỉ có điều sau khi chạy xong phải thở gấp hai phút mới có thể lại tiếp tục đi.

"Lại có điện..." Long Ngạo Mân hiển nhiên là cái loại trong hiện thực có thể chạy Maratông một km tựa như chơi.

Đến chỗ này phải nói thêm một cái khái niệm mới: "Thuộc tính không hiển thị".

Đây là một thứ không chỗ nào không có. Cho dù là ở bên trong thế giới giả tưởng cũng không cách nào hoàn toàn định lượng thuộc tính. Dùng Long Ngạo Mân lúc này để nêu ví dụ, nếu một người chơi trong hiện thực

có tố chất cơ thể tương đối mạnh thì cùng một việc, sau khi hấn và người chơi khác làm xong thì tiêu hao có sai biệt. So với người chơi nữ có thể lực kém nhất ở đây chính là Tịch Mịch thoáng một phát, Long Ngạo Mân chạy xong đoạn đường này tiêu hao thể năng ít hơn, mặc dù chênh lệch chỉ tầm mười điểm, nhưng loại sai biệt rất nhỏ này mãi cho đến hậu kỳ trò chơi đều vẫn luôn tồn tại.

Nói cách khác, nếu như giá trị hạn mức cao nhất của thể năng giống nhau, dùng tốc độ như nhau, liên tục chạy trốn cho đến kiệt sức mới thôi, thì Long Ngạo Mân so với Tịch Mịch chạy được xa hơn. Đây chính là thuộc tính không hiển thị.

Lại lấy một thí dụ khác. Ví dụ như làm một cái so sánh tương đối giữa người trong hiện thực biết sử dụng súng và người trong hiện thực chưa từng tiếp xúc qua súng, hai người đều đem xạ kích sở trường luyện đến cấp A [Sở trường cấp A: Tinh xảo, có tỷ lệ tự mình lĩnh ngộ kỹ năng của hệ. Lúc đạt tới cấp bậc này, xác suất phát động thành công kỹ năng của hệ là 100%]. Bọn hấn phát động một cái kỹ năng như nhau, mục tiêu xạ kích giống nhau, như vậy tổn thương và độ chính xác do người trong hiện thực có dùng tạo ra có lẽ đều sẽ hơi cao hơn một chút. Đương nhiên điểm này là bản thân người chơi rất khó phát hiện ra đấy, chỉ có hệ thống mới biết được cụ thể hơn kém bao nhiêu.

Càng về sau trò chơi, năng lực tổng hợp của người chơi càng ngày càng mạnh, sau cấp 30 liền tương đương với cái loại võ nghệ cao cường trong The Matrix, đều chuẩn ra quyền như gió. Đến lúc đó, thuộc tính không hiển thị sẽ càng ngày càng khó nhận ra. Thông qua định nghĩa cái thiết lập này mà nói chính là đem "năng lực" hóa thành một loại tài nguyên, cho người chơi hưởng được lợi ích nhất định.

"Giống như khung cảnh lúc trước, xem ra miễn là địa phương có liên quan nhiệm vụ chính tuyến sẽ có mấy thứ mà chỗ khác không có, như đèn và thi thể." Phong Bất Giác nói.

"Tiếp theo làm gì bây giờ? Đợi quái vật lao tới tập kích chúng ta?" Vương Thán Chi hỏi.

"Hệ thống làm sao sẽ nhảm chán như vậy, mỗi lần đều dùng thủ pháp xuất hiện giống nhau?" Phong Bất Giác trả lời: "Cứ vào đi thôi, đừng hy vọng ở đây sẽ có thêm một con Huyết Thi khác đập tường mà ra, bên trong khẳng định có quái vật khác..."

Hắn dẫn đầu hướng về lối vào, đây là một cái cửa thủy tinh tự động cỡ lớn, lúc này mở ra, Phong Bất Giác nghênh ngang cất bước tiến vào.

Tòa trung tâm thương mại này chiếm diện tích rất lớn, nhìn qua rất khó để đoán coi nó rộng bao nhiêu mẫu. Bên trong đèn sáng rõ, thang máy, thang cuốn, thậm chí máy bán hàng tự động... tất cả các thiết bị điện đều chạy bình thường, bất quá rất nhiều khay chứa bị phá hư một mức nhất định.

Vén vén trong kiến trúc chính là đã có năm tầng, có hai cái thang máy hình trụ bốn mặt trong suốt. Mỗi tầng đều có thang cuốn, lối thoát khẩn cấp trông cũng không bị phá hỏng, bên trong có lẽ có cầu thang bình thường.

Từ cửa chính trở ra chính là một cái siêu thị lớn tới mức nhìn không thấy điểm cuối, có chừng 30 bộ quầy thu ngân rada xếp chỉnh tề thành hàng. Tầng trên mỗi một cái đều có rất nhiều cửa hàng khác: quần áo, ăn uống, KTV, phòng snooker... Nếu như còn dư dả thời gian mà các người chơi còn không đem nơi này lục soát mấy lần thì quả thực là cảm thấy có lỗi với bản thân.

Phong Bất Giác không nói hai lời, đầu tiên đi tới bảng hướng dẫn ở trước cửa, thật nhanh đem mỗi lần một tầng chủ yếu kinh doanh cái gì quét qua một lần. Nhưng bởi vì đây là trung tâm thương mại, cơ bản là cái gì cần có đều sẽ có, nên ngược lại gây ra tác dụng mê hoặc.

"Mộc chìa khóa sẽ ở đâu... Nơi bán hàng? Chỗ bán đồ chơi?" Cô độc cũng rất sốt ruột nghĩ kế.

Nếu như ở bên trong đội ngũ này có năm cái Phong Bất Giác, bọn hăn giờ phút này tám phần đã mỗi người bao một tầng, chia nhau hành động. Nhưng vấn đề là, ở bên trong đội ngũ này chỉ có một Phong Bất Giác, mà trên đời này cũng chỉ có một Phong Bất Giác mà thôi. Chia nhau làm việc là vô nghĩa, không chỉ không thu được lợi ích cao nhất mà còn có thể gặp nguy hiểm.

Ngay tại thời điểm Phong Bất Giác còn đang suy nghĩ kế hoạch, đột nhiên, mọi người cảm thấy mặt đất dưới chân chấn động, lại phát sinh dị biến.

Oanh —— oanh —— oanh ——

Từng tiếng tiếng va đập từ dưới đất truyền đến. Ở một chỗ bên ngoài cách bọn họ hơn 10m, một đoạn mặt đất dần dần hở ra, tạo thành hình miệng núi lửa. Trên mặt đất gạch men sứ vỡ vụn bay ra, khay chứa đồ chung quanh đều bị đỉnh tản ra. Tại đây sau khi tiếp tục va chạm bảy tám lần, rốt cục, một con quái vật chui từ dưới đất lên, xuất hiện trước mắt mọi người.

"Ta cá năm mao tiền, giết nó là có thể tìm ra cái chìa khóa." Phong Bất Giác nhìn "cây đại thụ kia" nói.

Quái vật kia có một nửa "cơ thể" còn chôn dưới đất, ở bên ngoài hiện ra là một cái thân cây cháy đen đường kính hơn hai mét, từ nhánh tới ngọn trông như những cái ngón tay xương kéo dài, không có một mảnh lá cây. Trên cành cây còn có những thứ trông như ngũ quan, đương nhiên cũng là gỗ đấy.

Long Ngạo Mân thì không có tâm tư nói giỡn, hăn nói: "Ta thấy tên này dường như không cách nào di động, cho dù chạc cây trên đỉnh có thể dùng

làm tay thì phạm vi khổng chế cũng không lớn, chỉ cần tiếp cận bên cạnh nó, tránh đi cái mồn đang mở kia, vòng qua đằng sau chính là điểm mù công kích của nó."

Phong Bất Giác một bên nghe hần nói, một bên không nhanh không chậm từ bên trong bọc hành lý lấy ra [Con mắt thù hận] đeo lên. Vật phẩm lấy được để vào bọc hành lý sau khi lấy ra sẽ sạch như cũ, cho dù là vũ khí dính đầy máu và thịt nát, chỉ cần để vào trong túi rồi lấy ra thì sẽ trở lại như thường. Cho nên kính bảo hộ Phong Bất Giác đang đeo không có mùi vị khác thường vị và dị vật đấy. Chỉ có điều những người khác vẫn sẽ lập tức liên tưởng đến...

"Ân... Để ta xem trước... Mục tiêu bây giờ của hần là..." Phong Bất Giác lời còn chưa dứt, thần sắc liền biến đổi, sau đó đầu dần dần giơ lên, xoay người sang chỗ khác, nhìn phía một đoạn lan can phân cách của một cửa hàng tầng năm.

Thì ra bên trong một vùng bị khuất ánh sáng, ở gần lan can có một cái bóng đen hình người đang ngồi, trong lúc Phong Bất Giác và mọi người ngẩng đầu xoay người, nó tựa hồ biết mình đã bị phát hiện rồi, thuận thế mở đôi cánh dơi ra, đột nhiên hạ xuống dọc tường, hướng về mặt đất với tốc độ cao lao xuống.

"Chuyện gì vậy? Batman?" Vương Thán Chi nói.

"Cá nhân ta càng theo khuynh hướng các loại Ác Ma... Nằm xuống!" Phong Bất Giác đột nhiên cao giọng hô, chính hần là người thứ nhất ôm đầu nằm sấp tại chỗ.

Phong Bất Giác tại thời khắc này đã thấy rõ mục tiêu cừ hận của quái vật đó cũng không phải là bất kỳ người nào trong bọn họ, mà là Yêu Thụ màu đen vừa chui ra mặt đất kia.

Quả nhiên, ngay khi con Ác Ma này ở độ cao gần chạm đất thì đổi hướng, tạo thành một đường cong tiếp tục gia tốc, trực tiếp hướng phía Yêu Thụ mà phi tới. Yêu Thụ thì mở miệng rộng, phát ra tiếng gào to hùng hậu mà trầm thấp.

Cái tiếng gầm này như hiện hình, gây lên một cơn gió lớn. Năm người nằm sấp đất theo bản năng che kín lỗ tai. Còn đối với Ác Ma đang bay tới tấn công mà nói, thì âm thanh này tựa hồ không là gì. Ác ma kia cũng mở miệng lớn um tùm răng nanh ra, một bên tiếp tục bay về phía trước, một bên cũng gào to.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (11)

Hai con quái vật kỳ quái, hai loại lực lượng khác nhau. Tiếng gào của chúng ở giữa không trung đối chọi, lẫn lộn, lại tách ra. Âm thanh vốn vô hình nhưng lại có thể tạo thành tổn thương thực chất.

Cơ thể Ác Ma bị xé ra, như bị cá ăn người xơi tái. Máu thịt và xương từ dưới làn da màu đen xám cũng hiện ra. Cơ thể nó dần dần bị lóc đi, chỉ để lại một khung xương, rớt xuống mặt đất, vỡ tan thành từng mảnh.

Trên người Yêu Thụ tức thì hiện lên vô số vết cắn, cứ vậy lan dọc theo thân cây thẳng đến chạc cây. Những miệng vết thương này có vẻ như không thể nào lành được, không chỉ thế mà còn tiếp tục gây thương tổn tới Yêu Thụ.

Mắt thấy tình huống đang dần hướng tới cục diện tốt nhất chính là hai con quái vật cùng đồng quy vu tận, nhưng mà lúc này, hắc ám lại phủ xuống...

Tầm mắt của năm người trong thoáng chốc tối đen, bóng tối này có thể nuốt hết mọi thứ, bao trùm vạn vật, vô luận là ở trong phòng hay là bên ngoài, cho dù có ánh sáng ngay trước mắt thì cũng không làm nên chuyện gì.

Lúc này đây, trong bóng tối cũng không vang lên âm thanh phức tạp mà kinh khủng kia, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới việc bọn hắn dùng tay che lỗ tai lại, bởi vì mấy giây sau, vẫn như trước có một tiếng nói nhỏ thật phần rõ ràng truyền vào tai mỗi người.

"Thần cấp thấp mà xen vào việc của người khác, người sẽ vì thế mà trả giá thật đắt..."

Lúc những lời này kết thúc, hắc ám lập tức trôi qua, trước mắt mọi người khôi phục sáng ngời. Bọn hắn đứng dậy, mặt hướng cái cây khô kia, muốn xem thử quái vật kia cuối cùng sẽ biến dị thành cái gì nữa.

Phong Bất Giác là người thứ nhất phát hiện dị thường. Cái cây kia nhìn qua căn bản không có trở nên mạnh hơn. Trái lại, vết thương vừa rồi ở trên người nó càng rõ ràng, chạc cây của nó rơi xuống đất hóa thành tro tàn.

"Người chính là thần cấp thấp mà âm thanh vừa rồi nhắc tới sao?" Phong Bất Giác vậy mà đi ra phía trước nói chuyện với quái vật kia.

Bốn người còn lại còn chưa kịp phản ứng, Yêu Thụ kia đã mở miệng trả lời: "Nhân loại... Đi tìm những chiếc chìa khóa, khôi phục phong ấn."

"Chúng ta đã tìm được chìa khóa hỏa." Phong Bất Giác nói: "Rốt cục chuyện gì đã xảy ra với cái thành phố này? Ai là đầu sỏ gây ra tất cả? Chìa khóa mộc ở nơi nào?" Hắn liên tục hỏi ba cái vấn đề.

"Satsuma Diehl... là một trong các đầy tớ của [Chủ nhân thời gian], hắn phản bội chủ nhân, cho nên thần lực bị tước đi, phải lưu đầy giữa dòng thời gian vô tận..." Chạc cây Yêu Thụ lúc này đã gần như hoàn toàn hóa thành bụi đất rồi, tiếp theo là đến thân cây: "Bách túc chi trùng, chết mà không cương... Satsuma Diehl vẫn không thúc thủ chịu trói, hắn dùng hết toàn bộ sức mạnh còn sót lại của mình hút thành phố này từ trong hiện thực ra rồi giấu đi. Nơi đây đã không phải là một phần của thời gian... mà là một chỗ lõm đầy nước độc lập với dòng thời gian." Lớp vỏ trên mặt Yêu Thụ cũng đã bắt đầu bong ra từng mảng: "Để tránh né chế tài của Chủ nhân thời gian, hắn triệu hồi Cánh cổng Ác Ma. Một khi phong ấn trên cửa kia được giải khóa sẽ khiến cho thành thị và Ma giới liên thông, có nghĩa là nơi đây lập

tức biến thành lãnh thổ của [Thủ vệ yêu ma], nơi mà Chủ nhân thời gian không có quyền quản lý.

Một bộ phận nhân loại đã đạt thành hiệp nghị với Satsuma Diehl. Chỉ cần bọn hắc giúp mở cửa phong ấn thì sẽ có thể bảo toàn tánh mạng. Nhưng trong nháy mắt đám ác ma từ trong cổng tuôn ra, Satsuma Diehl lập tức bỏ rơi những người kia. Ngay trước khi Ác Ma tranh đoạt thức ăn với hắc, hắc tham lam đưa tất cả con người trong thành thị nuốt vào hắc ám."

"Chỉ có số ít người thành công sống sót mang theo hai cái chìa khóa trốn khỏi Cánh cổng Ác Ma." Yêu Thụ nói đến chỗ này, một bộ phận đã gần như triệt để khô hủy, nhưng nó vẫn kiên trì nói tiếp: "Bản thân Satsuma Diehl không thể nào chạm vào chìa khóa hoặc phong ấn, cũng không cách nào thôn phệ những người ở gần hai loại đồ vật này, nhưng đám ác ma có thể. Vì vậy hắc nhất trí với những ác ma kia rằng cứ mỗi một lần "tuần hoàn" chấm dứt, hắc sẽ thông qua hắc ám đem một bộ phận lực lượng tặng cho chúng. Điều kiện là đám ác ma đó phải tìm kiếm và giết chết tất cả người sống trong thành thị, để bảo đảm không còn người nào có thể một lần nữa khôi phục phong ấn..."

"Chìa khóa mộc ở đâu?" Phong Bất Giác lại hỏi một lần nữa. Hắc có dự cảm cực kì bất hảo. Với loại đối thoại kiểu này, kết quả rất có thể là cái quái vật NPC này đang nói đến phần mấu chốt thì vừa lúc ợ ra rắm (chết).

"Người cầm mộc chìa khóa chết ở dưới đất..." Yêu Thụ trả lời: "Ta đã mở thông con đường. Đợi tới lúc ta chết, các người có thể đi xuống..." Miệng của nó rốt cục cũng hóa thành bụi rơi xuống. Mấy giây sau, bắt đầu từ thân cây, mãi cho đến rễ cây kéo dài dưới đất, trong nháy mắt toàn bộ biến thành bột phấn màu đen.

Yêu Thụ tuy chết đi, nhưng nó đã tạo ra một cái lỗ lớn, chính là lối vào của thông đạo dưới mặt đất.

[Nhiệm vụ trước mắt đã thay đổi, nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

Sau khi nhắc nhở vang lên, biểu hiện bên trong thanh nhiệm vụ đã biến thành: [Đi vào thông đạo, tìm kiếm chìa khóa mộc]

Phong Bất Giác quay đầu lại nhìn mọi người: "Chúng ta trước tiên đến chỗ chứa vật dụng hàng ngày tìm đèn pin trước rồi xuống sau."

Những người khác vừa nghe xong một đoạn nội dung cốt truyện dài như vậy thì trong đầu có chút mơ màng, sững sờ tại chỗ. Qua vài giây, Vương Thán Chi là người đầu tiên hỏi: "Ách... Giác ca, chuyện gì đang xảy ra vậy? Người có thể phiên dịch không?"

Phong Bất Giác đã hướng phía khu vực bán vật dụng hàng ngày của tầng một đi tới: "Trải qua một hồi quyết đấu vừa rồi, cộng với câu nói trong bóng tối kia, ta nhận ra cái cây này không phải đồng loại với những quái vật chúng ta thấy cho tới giờ." Bốn người vừa đi theo sau Phong Bất Giác, vừa nghe hẩn tự thuật, "Tính mạng của nó trông như rất có thể gần kết thúc, cho nên ta phải nắm chặt thời gian hỏi ba cái vấn đề kia. Nó cũng đã hoàn thành đầy đủ chức trách của NPC rồi, chính là sau khi cống hiến một đoạn chiến đấu đặc sắc thì kể nội dung cốt truyện, đưa ra gợi ý, lại cung cấp một cái thông lộ, sau đó bị trắng mà lĩnh cơm hộp."

Hắn đi đến trước một khay để đồ, tiện tay cầm một cái hộp đựng đã bị phá hư trên mặt đất: "Căn cứ lời đại thụ nói... Chỉ có người ở gần chìa khóa hoặc Cánh cổng Ác Ma thì mới không giống những người khác trong thành phố biến mất không thấy tăm hơi. Điều này giải thích tình huống bên trong cục cảnh sát, cũng cho thấy mộc chìa khóa cũng không ở trong một trung tâm thương mại không một thi thể.

Ah, mặt khác... ta nghĩ mấy người chúng ta hẩn là ngoại lệ. Có lẽ bởi vì chúng ta là người chơi cho nên không thuộc về phạm trù "loài người" ở cái thời không này, nếu không trong kịch bản đã bị Satsuma Diehl xóa sạch."

Phong Bất Giác dừng một giây, lại nói: "Nếu muốn nói về tình thế hiện tại, kỳ thật rất rõ ràng... Tức là đại BOSS của cái kịch bản này cách mỗi chừng ba mươi phút liên thông qua hắc ám cường hóa một lần toàn bộ Ác Ma trên còn sống. Bản thân hắc rất có thể sẽ không hiện thân, hắc thậm chí chưa hắc có "thật thể", nhưng đám ác ma lại vẫn thời thời khắc khắc có uy hiếp với chúng ta.

Mục đích của BOSS chính là giết sạch toàn bộ người có thể sử dụng chìa khóa. Đến lúc đó, cái không gian này sẽ vĩnh viễn liên thông với Ma giới. Chỉ cần hắc trốn ở chỗ này thì Chủ nhân thời gian liền không có cách nào đuổi bắt hắc.

Mà phương pháp qua cửa của chúng ta chính là tìm hai cái chìa khóa, trở lại Cánh cổng Ác Ma, tìm cách khôi phục phong ấn trên hai cái cửa bị giải khóa kia. Sau khi thành công, cái không gian này sẽ không còn liên quan gì tới thứ gọi là "Ma giới". Gia hỏa gọi là Chủ nhân thời gian có thể đi vào, đem Satsuma Diehl xé thành mảnh nhỏ."

"Thế giới này ngược lại mới thấy lần đầu..." Vương Thán Chi nói.

Phong Bất Giác đã đã tìm được mấy cái đèn pin, lần này thì hoàn hảo không hư hao gì, bất quá bên trong không có pin: "Những thứ này cũng có thể dùng, mỗi người cầm hai cái, lo trước khỏi hoạ, tìm mấy cục pin sau." Hắc lại nói: "Ah, đúng rồi, ta nhìn thấy chỗ khu vật dụng thể thao có gậy khúc côn cầu, gậy bóng chày, gậy gôn... Loại đồ vật như thế này có lẽ sẽ không có điều kiện trang bị, chúng ta có thể mỗi người một cái."

Cứ như vậy, năm người võ trang chính mình một phen. Lúc này trên tay mỗi người đều chỉ ít có một kiện vũ khí lạnh phẩm chất bình thường. Tịch Mịch từ khu đồ dùng bếp núc đã tìm được dây dao nấu ăn kiểu dáng Âu Tây, so với dao gọt trái cây trên tay Vương Thán Chi thì dài hơn mấy phần, mọi người ai cũng có cầm một cái. Tiểu Thán rốt cục cũng đã đào thải con dao gọt trái cây lấy được ở bên trong giáo trình tân thủ.

Chỉ có Long Ngạo Mân không chọn dao nấu ăn dài khó dùng như kiểu Âu Tây, hắn lấy dao phay kiểu Trung Quốc, hơn nữa là loại dao đặc biệt nặng để chặt xương. Bên ngoài giống như hắn cảm thấy loại vũ khí tương đối nặng này có cảm giác đáng tin và tiện tay hơn.

Làm xong những thứ này đã mất hết gần 10 phút, cân nhắc đến khả năng dưới mặt đất còn có quái vật, cùng với thời hạn hắc ám phủ xuống, mọi người không có tiếp tục trì hoãn thêm, dưới sự dẫn dắt của Long Ngạo Mân bước vào thông đạo.

Lúc vừa mới tiến vào lòng đất có cảm giác chung quanh rất hẹp, dưới chân đều là bùn đất, đường đi toàn là sườn dốc, phía dưới cũng không có ánh đèn. Bất quá sau khi đi được một đoạn, bọn hắn đã tới một cái cống thoát nước rất rộng, ở bên trong hoàn toàn có thể đứng thẳng. Xem ra kia Yêu Thụ chẳng qua chỉ mở ra một con đường dưới mặt đất giữa đoạn cống thoát nước cùng trung tâm thương mại. Con đường kế tiếp có lẽ chính là nơi người giữ mộc chìa khóa đi qua rồi. Như cây kia đã gợi ý rõ ràng, người giữ đã "chết" ở dưới này, cho nên khả năng trong đường cống ngầm này có quái vật nào đó ẩn nấp chỉ sợ là rất lớn.

Ổng cống thoát nước này làm cho người ta có cảm giác áp lực kỳ lạ. Không gian chung quanh phảng phất thời thời khắc khắc co lại. Đường nhiên, đây chỉ là một loại ảo giác, cái thực sự ác liệt ở nơi đây chính là cái mùi khó nghe của nó cùng với những thứ nổi lên bên trong dòng nước dưới chân, những thứ bẩn thỉu làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng vào. Mọii tử Tịch Mịch từ lúc xuống dưới cho đến giờ sắc mặt vẫn rất khó coi, giơ đèn pin, mắt nhìn phía trước, hoàn toàn không nhìn những thứ dưới chân mà theo sau tiểu ca Cô Độc.

Long Ngạo Mân một tay nắm chặt một tay gậy bóng chày, đi đầu đội ngũ. Nếu có quái vật gì đột nhiên xông tới thì hắn có thể đảm bảo trước tiên là một hồi đánh loạn rồi mới đi tiếp, đánh một gậy không chết thì lại bổ

thêm một dao. Phong Bất Giác và Vương Thán Chi thì đi chính giữa đội ngũ, thời thời khắc khắc chuẩn bị trợ giúp Long Ngạo Mân.

Đoạn cống thoát nước này chỉ có một con đường đi được. Lúc bọn hắn đi vào con đường bên trái thì nó đã bị vùi lấp, còn sót lại một ít khe hở và ống nhỏ trên tường, cho nên khả năng có quái vật đánh sau lưng rất nhỏ, để cho Cô Độc và Tịch Mịch đi ở cuối ngược lại an toàn.

Mọi người cứ như vậy đi về phía trước được năm sáu phút.

"Nhìn kìa." Long Ngạo Mân bỗng nhiên dừng lại nói, "Ở đó, cái xác."

Phong Bất Giác đuổi thẳng cổ, khiến cho ánh mắt cao hơn đầu vai Long Ngạo Mân, phát hiện thêm mười mấy thước phía trước chính là đoạn cuối của phần cống thoát nước này. Một miêng sắt phong bế miệng cống đã chặn chết đường đi rồi, nước chảy theo khe hở dưới đáy miêng cống tiếp tục chảy tới. Đang ở nơi hẻo lánh đó, ánh sáng đèn pin soi sáng ra một cỗ thi thể.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (12)

"Ân... Dựa vào kinh nghiệm trước đây, ngay khi chúng ta "phát hiện" một cái gì đó thì sẽ dẫn tới quái vật hoặc sự kiện nào đó..." Lời Phong Bất Giác chỉ mới nói được một nửa thì...

Cổ "thi thể" kia bỗng nhiên đứng lên, đồng thời, một tràng cười quỷ dị đập vào tai năm người.

Đầu của nó chậm rãi nâng lên, bộ mặt dưới ánh đèn pin như trước bị che bởi một tầng bóng tối âm u dày đặc, ngũ quan chỉ có thể lờ mờ phân biệt, làn da thì sắc như thanh chì.

"Chẳng lẽ hãn chưa chết?" Long Ngạo Mân thấp giọng nói.

"Chưa chết?" Phong Bất Giác nghiêng người đi tới phía trước Long Ngạo Mân, hướng về phía tên xác chết mới vùng dậy như giả như thật kia: "Thế thì dễ giải thích, tràng tiếng cười dâm dăng vừa rồi chắc là biểu hiện mừng rỡ của người này bị sau khi được tìm ra." Hãn vẫn luôn đeo kính bảo hộ, lúc này hãn nhận ra được đối tượng cừu hận của đối phương chính là ở trên người mình.

Quái vật kia thấy Phong Bất Giác càng lúc càng gần, lập tức cho ra phản ứng tiếp theo.

"A... ——" Tịch Mịch ở phía sau đột nhiên la to lên.

Không chỉ nàng, cả Cô Đơn cũng hoảng sợ thốt lên một tiếng. Tiếng kêu của Vương Thán Chi thì nghẹn tại trong cổ họng, không thể phát ra được.

Hắn bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, đến tim cũng ngừng đập vài giây. Chỉ có Long Ngạo Mân là trông như bình thường, nhưng tóc gáy hắn cũng đã dựng đứng lên, hắn hít một hơi khí lạnh.

Từ những ống cống chung quanh vách tường có vô số cánh tay thối rữa vươn ra, thảm thiết, u ám. Giống như thủy triều, nước nở nghẹn ngào và rên rỉ, chúng lập tức tràn ngập cống thoát nước.

Tịch mịch kinh hoàng lui về phía sau, nhắm mắt lại, vung vẩy cây gậy gôn, Cô Đơn tiến lên muốn cản nàng, nhưng có nhiều lần suýt nữa bị đánh trúng.

Vương Thán Chi thì dường như là sợ đến mức choáng váng mà tròn tròn mắt, không dám động đậy chút nào, bàn tay đang nắm chặt dao nhỏ run run, trong lòng bàn tay đã tràn đầy mồ hôi.

Mấy giây sau, Long Ngạo Mân hét lớn một tiếng: "Tất cả là ảo giác! Đừng có lộn xộn!"

Hắn vẫn chưa đánh mất năng lực suy nghĩ, lập tức liền nhận ra những cái tay kia chẳng qua chỉ là ảo ảnh, bởi vì hắn nhìn thấy trên mặt đất có một vài cánh tay xuyên qua bắp chân của mình nhưng vẫn không có bất kỳ cảm giác khác thường nào.

"Cho dù là thật thì chúng cũng không thể chạm vào chúng ta!" Long Ngạo Mân lại hô một tiếng.

Tịch mịch lúc này mới hơi tỉnh táo lại một ít, Cô Đơn đã giữ được nàng, liền nhẹ giọng an ủi vài câu. Tuy nói hắn cũng sờn hết cả gai ốc, nhưng nhìn thấy bạn gái kinh hoàng như vậy, ngược lại giúp chính mình tỉnh táo hơn một chút. Hắn nhiều lần tự nói với bản thân rằng đây chỉ là trò chơi mà thôi, dù cho khung cảnh kinh khủng ra sao thì cũng chỉ là cảm giác đối với một thứ không có thật mà thôi.

Cách đó hơn mười mét, Phong Bất Giác giống như nhàn nhã dạo chơi đi tới trước mặt quái vật. Những hình ảnh, âm thanh kinh khủng kia không gây cho hắn một chút ảnh hưởng nào cả, đến con mắt hắn cũng không nháy nhiều hơn một cái. Hắn nắm gậy bóng chày trong tay, thậm chí còn khởi động cổ tay, bày ra bộ dáng chuẩn bị vùng gậy đánh bóng.

Quái vật kia gặp loại đối tượng dạng hoàn toàn ăn không tiêu này thì có thêm phản ứng thứ ba.

Nó từ một cỗ thi thể mặc một bộ quần áo nam bản thủ, lập tức biến thành một mỹ nữ còn sống sờ sờ... Trông hơn hai mươi tuổi, mặc váy ngắn đai đen, mái tóc xanh như nước chảy dừng lại trên đầu vai, da như tuyết trắng, hai luống tóc óng ánh mềm mại che trước bộ ngực nửa lộ bên ngoài, đùi ngọc thon dài như ẩn như hiện đằng sau mép váy, hai đầu lông mày lại càng đẹp duyên dáng ưa nhìn.

Phong Bất Giác sửng sốt một giây. Tiếp theo, hắn thu cây gậy vào bên trong bọc hành lý.

Những đồng bào nam ở phía sau nhìn thấy một màn như vậy, đều lập tức hướng hắn quăng ánh mắt khinh bỉ. Dù vậy, ở trong lòng thì bọn họ cũng rất đồng tình với hắn...

"Xém nữa là quên mất..." Phong Bất Giác vừa cất cây gậy xong, liền trực tiếp từ bên trong bọc hành lý móc ra cây cờ-lê: "Nếu là sinh vật hình người, chọn vũ khí có cộng thêm đặc hiệu công kích thì có thể nhận được giá trị kỹ xảo." Hắn dùng ngữ khí thoải mái nói hết, liền vùng cờ-lê nhắm đầu quái vật kia đánh lên.

Rầm rầm rầm...

Cờ-lê đánh liên tiếp lên đầu của quái vật kia, máu đen văng tung toé, nhìn mà giật mình. Trong nháy mắt Phong Bất Giác đánh trúng cơ thể của nó, hình dạng quái vật này liền biến trở lại thành thi thể mặt xanh như

trước, ảo giác xung quanh cũng theo quái vật dính phải trọng thương mà biến mất.

Bốn vị đằng sau không nói một lời mà nhìn hành động hiệu suất cao của Phong Bất Giác, dũng cảm, quả quyết, công kích cực kỳ tàn ác. Trong đó có ba người Giá trị Kinh Hải không cách nào ổn định, bởi vì bọn họ vẫn đang suy nghĩ mông lung, chủ yếu là nghĩ bên trong ba chữ "Phong Bất Giác" kia có ngụ ý gì không...

Sau khi đầu bị đánh nát triệt để, Phong Bất Giác luồn tay vào trong túi áo thì thể tìm sơ một phát, lấy được chìa khóa mộc. Thông tin vật phẩm so với chìa khóa hỏa gần như giống nhau.

[Nhiệm vụ hiện tại đã hoàn thành, nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

Sau khi cầm chìa khóa, bên phải nhiệm vụ này đánh thêm một dấu tích, một nhóm nhiệm vụ mới xuất hiện: [Trở lại Cánh cổng Ác Ma, khôi phục phong ấn.]

"Làm theo, đi thôi." Phong Bất Giác quay người nói.

"Ân... Phong huynh..." Long Ngạo Mân nói: "Làm sao mà người biết quái vật kia... không chịu nổi một kích?"

"Nó vừa đứng lên là ta biết ngay rồi." Phong Bất Giác trả lời: "Nhưng sau khi những cánh tay kia xuất hiện, ta lại càng chắc chắn hơn. Loại quái vật này chính là dùng để khảo nghiệm Giá trị Kinh Hải của người chơi đấy. Nếu như mọi người trong đội ngũ vì sợ không dám tùy tiện lại gần, thì các loại ảo giác sẽ từng bước thăng cấp. Cho dù không dọa người sợ tới mức rớt mạng, nhưng ít nhất cũng làm cho đánh giá lúc kết toán lúc trở nên rất ác liệt." Hắn dừng thoáng một phát: "Lúc nó biến thành mỹ nữ, liền có nghĩa là đã hết chiêu để xài, chỉ có thể thông qua việc biến thành một thứ gì đó có lực hấp dẫn với ta để kéo dài thời gian." Hắn bỗng nhiên vượt cằm nói: "Đội đã... Làm sao mà cái hệ thống này biết được khuynh hướng giới

tính của ta, nếu ta là đồng tính luyện hoặc là song tính luyện thì nó sẽ biến thành cái gì..."

Tiểu ca Cô Đơn lúc này mới nói "Người dùng ID đăng nhập diễn đàn, trong thông tin người sử dụng cần điền có lẽ có cái này a?"

"Bởi vì trò chơi công ty có số liệu của ta, nên hệ thống liền "biết rõ" sao..." Phong Bất Giác trầm ngâm nói: "Được rồi, chúng ta tốt nhất nên tiết kiệm thời gian, trở về rồi nói tiếp."

.....

Trên đường trở về, năm người cố gắng tăng tốc. Bọn hăn đều có thể mơ hồ cảm giác được, cái kịch bản này sẽ không cứ như vậy chấm dứt. Dù cho con BOSS gọi là Satsuma Diehl cuối cùng cũng không hiện thân hay không cách nào hiện thân thì cũng có thể có một Ác Ma cường đại với tư cách đại BOSS.

Giờ phút này, muốn tới nơi trước lần hắc ám tiếp theo là một việc bất khả thi, nhưng mà ít nhất phải cam đoan đại BOSS sẽ không bởi vì lần hắc ám tiếp theo mà cường hóa mới được.

Quả nhiên, lúc năm người được nửa đường về quảng trường thì hắc ám đã phủ xuống, đây đã là lần thứ tư sau khi bọn hăn tiến vào kịch bản, tính cả hơn 10" trước lần hắc ám thứ nhất, thời gian bọn hăn ở trong kịch bản đã gần được hai giờ.

Lần thứ tư hắc ám phủ xuống, bọn hăn vậy mà lại không nghe thấy bất cứ âm thanh nào. Không có tiếng thở, không có thì thầm, cũng không có tiếng cười. Phong Bất Giác cảm thấy đây không phải chuyện tốt. Đối với mấy loại trò chơi khủng bố này, bất cứ biến cố khác thường nào trái ngược với quy luật đều biểu thị tình huống đang phát triển theo hướng không tốt.

Ba phút sau khi lần hắc ám này trôi qua, bọn hắc đã về tới quảng trường. Lúc này cả Long Ngạo Mân cũng có chút thở dốc. Trải qua gần hai giờ ôn ba, chiến đấu, đi đường thời gian dài, di chuyển đồ đạc..., giá trị thể năng của mọi người đều tiêu hao rất nhiều.

Riêng Cô Đơn và Tịch Mịch thì tiêu hao hơn bốn trăm thể năng, bọn hắc theo thứ tự là cấp bảy và cấp sáu, tính cả lúc nghỉ ngơi đứt quãng hồi phục thể năng, thì lúc này cũng chỉ còn hơn hai trăm có thể dùng. Long Ngạo Mân là tiêu hao lớn nhất, chỉ là ở cái lần gặp quái anh kia, [Tia chớp xông tới] đã đốt đi 300 thể năng của hắc, cộng với lúc chiến đấu cùng Huyết Thi cơ bản đều là nhờ hắc đứng đỡ đòn, tổng tiêu hao đã vượt qua bảy trăm. Kỳ thật dù vậy hắc cũng vẫn tương đối ổn, nhờ vào ảnh hưởng từ thuộc tính ẩn, thể năng hao tổn lúc hắc chạy bộ so với những người khác thù ít hơn nhiều, chiến đấu cũng vậy, chênh lệch dần dần tích lũy, cộng với thể năng hồi phục, lúc này hắc còn thừa 289/1000 có thể dùng.

Ngược lại với ba vị kể trên, hai người cấp năm Phong Bất Giác và Vương Thán Chi ở dưới tình huống có tham gia vào trong chiến đấu, lúc này giá trị thể năng nếu vẫn có thể còn lại hơn mười điểm thì quả thực chính là kỳ tích.

"Nhiệm vụ đã thay đổi, có lẽ có thể sử dụng cái chìa khóa rồi a." Vương Thán Chi há miệng to thở hển hển nói.

Phong Bất Giác đi đến phía trước năm người, đứng trước cửa ra vào lấy ra hai cái chìa khóa, để chìa khóa để trên tay dần đưa tới gần lỗ khóa, cứ như vậy hơn mười giây, vẫn không có chuyện gì xảy ra.

"Không đúng a..." Long Ngạo Mân thấy vậy nói: "Vì sao vẫn không có phản ứng gì?"

"Không... Ta nghĩ có chuyện nào đó đã xảy ra." Phong Bất Giác đưa ánh mắt ra xa: "Các người xem."

Quảng trường này rất rộng, có thể nhìn được trong vòng chu vi vài trăm mét. Lúc này, từ tất cả con đường bên trong thành phố tuôn ra hàng trăm hàng ngàn quái vật. Bọn nó trông rất kỳ quái, nhưng cơ bản có thể chia làm hai loại: loại dữ tợn hung bạo và loại âm trầm độc đáo.

Nhóm những quái vật này đi rất chậm, sự xuất hiện của bọn nó không thể nghi ngờ rằng có thể tạo ra một bầu không khí làm người ta tuyệt vọng. Lúc loại cảm giác tuyệt vọng dần tràn tới này bị chậm lại, thì ngược lại sẽ khiến cho người ta càng thêm sợ hãi.

"Không thể nào! Không lẽ chúng ta đã làm sai gì đó ư?" Tiểu ca Cô Đơn bối rối lên, giọng nói không tự chủ được mà đề cao: "Tình huống hiện tại không phải là chắc chắn phải chết à?"

Phong Bất Giác cũng hiểu được tình trạng trước mắt có chút ngoài dự đoán, hắn nói: "Satsuma Diehl không thể nào lạo gần cái chìa khóa hoặc phong ấn trên cánh cửa này, hắn không có khả năng tự thân xuất mã tới giết chúng ta. Đám ác ma không nguyện tiếp cận nơi đây, chúng không sợ cái chìa khóa, nhưng nhất định là sợ cánh cửa này, hoặc có thể nói... là sợ khu vực có câu đối ở hai bên cánh cửa, cho nên cái quảng trường chiếm diện tích cực lớn này mới không có nửa con Ác Ma xuất hiện." Hắn muốn trước tiên dùng lời này ổn định qua cục diện một chút: "Hiện tại chúng tiếp cận nơi này, không biết để làm gì. Chúng ta nên cố hết sức lại gần cửa ra vào mà đứng vững, xem trước tình huống một lát."

"Thế nếu chúng cũng không cố kỵ Cánh cổng Ác Ma, trực tiếp nhào lên làm sao bây giờ?" Long Ngạo Mân nói.

"Chúng ta liền lập tức chạy vào trong cửa." Phong Bất Giác nói.

"Giác ca... Chỗ đó chính là "Ma giới" a...! Gặp nhiều quái vật hơn nữa thì phải làm sao bây giờ?" Vương Thán Chi nói.

"Cũng chưa chắc như vậy, ta nghi ngờ bên kia cánh cửa sẽ tương đối giống ngục giam. Hiện tại mọi tù nhân đều trốn ra được, có thể bên trong đã không có tác dụng. Thêm nữa... Chết ở đâu mà chả phải là chết?" Phong Bất Giác trả lời: "Dù sao cũng chỉ là quay về không gian đẳng nhập mà thôi."

Năm người nhanh chóng lui về cánh cửa, đưa lưng về phía Cánh cổng Ác Ma chờ đợi. Trong đầu Phong Bất Giác hiện đang suy nghĩ từ trước về sau cái này kịch bản này... Thứ khiến hắn chú ý tới chính là thuyết pháp "tuần hoàn" của Thụ Quái. Nơi bị hút ra xuất hiện một thành phố thực sự, đến tột cùng là tuần hoàn như thế nào? Có lẽ nếu giải được cái câu đố này thì hắn liền có thể biết một chút quy luật hoặc nhược điểm của Satsuma Diehl, hoặc là phương pháp khôi phục phong ấn...

Trong đầu rất nhiều manh mối đan vào nhau, suy diễn, để cho Phong Bất Giác thời gian không nhiều lắm. Hắn điều chỉnh mạch suy nghĩ: "Chỗ lõm đầy nước cô lập với thời gian ngoài thiên hà... Nửa giờ một lần hắc ám... Trong bóng tối tiếng thì thầm biến mất..."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (13)

Xung quanh là một đại quân quái vật đông nghịt, dù có thể nhìn thấy điểm cuối nhưng bất kì phương pháp phá vòng vây nào cũng rõ ràng là không thực tế đấy. Năm người chơi cấp 30 có lẽ còn có thể xem xét việc lao từ trong vòng vây của mấy trăm con quái vật ra, chứ cái đội ngũ bình quân cấp 6.6 như bọn hắn thì khỏi cần nghĩ đến.

"Phong huynh... Chúng gần tới rồi..." Long Ngạo Mân nhắc nhở Phong Bất Giác - có vẻ như còn đang dẫn đo.

"Không có gì, đợi ta nghĩ một chút." Phong Bất Giác nói: "Dưới tình huống này, lùi vào trong cửa là lựa chọn cuối cùng mà trò chơi cung cấp cho chúng ta. Bên trong nhất định sẽ có một BOSS rất khó chơi, đánh xong qua cửa thì sẽ dẫn tới kết quả "bình thường", kiểu như "Dù những người chơi thành công thoát khỏi không gian này nhưng Satsuma Diehl lại vĩnh viễn chiếm cứ nơi đây"."

"Được rồi, nhưng mà ta cũng không muốn đã đến cuối rồi lại chết. Nếu chúng thật sự nhào tới, tốt hơn chúng ta nên lùi vào cửa." Long Ngạo Mân nói.

Phong Bất Giác gật đầu. Hắn dứt khoát ngồi xuống xếp bằng tại chỗ, cầm hai cái chìa khóa trong tay. Việc đại quân Ác Ma đang dần tập trung lại gần bao vây tựa hồ không tạo áp lực quá lớn với hắn. Hắn bắt chéo tay, khuỷu tay chống trên đùi, cúi đầu, hai ngón tay gõ nhẹ lên trán. Mấy giây sau hắn chậm rãi ngẩng đầu, đầu ngón tay dọc mũi trượt xuống, đồng thời ánh mắt của hắn dần hướng lên, cho đến khi chạm đến cái ánh trăng mờ lung trên

bầu trời kia, ánh mắt của hắn bỗng nhiên sáng ngời, trong đầu như lóe lên điều gì đó.

"Có nhớ lúc chúng ta mới vào kịch bản thì phần miêu tả nội dung cốt truyện nói gì không?" Phong Bất Giác mở miệng nói.

Vương Thán Chi nhìn qua bày quái vật đã tiến sát cách chưa tới trăm mét, hô hấp càng ngày càng hỗn loạn: "Chẳng phải là giới thiệu bao quát địa điểm là thành phố, thời gian là buổi tối, nhân vật chính là mấy cái người sống sót là chúng ta hay sao?"

Phong Bất Giác vừa nhớ lại vừa nói: "Đoạn thứ hai có nói... Cho đến buổi tối nọ, mặt trời bỗng lặn xuống, và không bao giờ mọc lên. Ánh trăng lúc ẩn lúc hiện đằng sau những đám mây đen, chiếu sáng thành phố tĩnh mịch cô quạnh này." Hắn nói không sai một chữ.

"Vậy?" Long Ngạo Mân hỏi.

"Nói những thứ này cũng không phải để cho chúng ta biết thời điểm xảy ra là vào buổi tối." Phong Bất Giác nói: "Mà là đang ám chỉ hiện tượng "tuần hoàn" này."

Hắn đột nhiên hỏi: "Tính đến bây giờ, các người đã từng thấy bất cứ cái đồng hồ hoặc bất kì máy móc thiết bị nào có thể tính thời gian không?"

Trong đầu bốn người kia lúc này đều đã loạn lên cả rồi. Nhìn bằng mắt cũng thấy mỗi đe dọa đang dần tiếp cận. Những quái vật kia càng lúc càng gần, cảnh tượng càng lúc càng sinh động đáng sợ. Bọn hắn chẳng còn tâm trí đâu để mà nhớ tới loại việc nhỏ không đáng kể như thế này, Cô Đơn hoảng loạn dường như muốn bất chấp cả mà trở về nói: "Ai mà nhớ...! Chuyện đó thì có liên quan gì?"

Phong Bất Giác nói: "Quy luật ngầm của cái kịch bản này... Cái gọi là tuần hoàn, với lại cái hắc ám kia... ta đều đã hiểu." Hắn nói: "Nếu chúng ta

xem thời gian của cái thế giới ảo này như một đường thẳng, hai đầu kéo dài vô tận, không thể nào tìm được điểm xuất phát, và cũng không cách nào nhìn thấy điểm cuối cùng. Như vậy, khi Satsuma Diehl hút thành phố này ra, thời gian liền giống như đoạn thẳng, có đầu có đuôi, dài chừng ba mươi phút." Hắc đứng lên khoa tay múa chân: "Hắc bẻ cong cái đoạn thẳng này, nối đầu đuôi với nhau, tạo thành một vòng tròn. Cho nên, thời gian thành phố này vĩnh viễn nằm trong vòng tròn này mà chạy..." Hắc chỉ những Ác Ma kia: "Bọn chúng, cùng với chúng ta, tất cả đều không thuộc về cái thành phố này. Chúng ta đều ở bên trong vòng tròn, không phải trong đoạn thẳng kia, cho nên Satsuma Diehl không thể nào làm gì được chúng ta, hắc chỉ có thể trực tiếp ra tay với những thứ chạy trên đoạn thẳng."

Cô Đơn lúc này lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, trừng mắt Phong Bất Giác: "Đại ca! Lão đại! Ta thật sự không phải người của khoa tự nhiên đâu! Máy thứ như toán gì đó ta ba phần thiên phú, bảy phần cố gắng, còn lại chín phần mười là ý trời a...!"

"Không phải là ta đang giảng hình học, ta chỉ đang dùng hình học để ví với cái khái niệm này thôi." Phong Bất Giác vẫn không nhanh không chậm mà giải thích.

"Phong huynh... Không, Giác ca! Người không cần giải thích cho chúng ta nghe. Kỳ thật, máy thứ này người tự hiểu là được rồi. Người nói thử xem hiện tại ngoại trừ lùi vào trong cửa còn biện pháp nào không!" Long Ngạo Mân cứ như vậy đã trở thành người tiếp theo gọi Phong Bất Giác là ca... hơn nữa hắc lại còn lớn hơn Phong Bất Giác tận 4 tuổi.

"Kỳ thật khôi phục phong ấn cũng không cần phải làm bất cứ hành động đặc biệt nào." Phong Bất Giác nói xong, cầm hai cái chìa khóa, cử động trên tay vẫn như thế, so với động tác lúc trước căn bản không hề thay đổi.

"Này! Đây không phải là ngồi chờ ư!" Vương Thán Chi kêu. Bọn quái vật càng ngày càng gần, chỉ còn cách khoảng hai mươi mấy thước.

"Đây là một loại khiêu chiến với dũng khí của chúng ta, xem xem liệu chúng ta có dám đứng tới một giây cuối cùng hay không." Phong Bất Giác lại vẫn có thể bật cười: "Ha ha... Cái hệ thống này thật đúng là chú tâm vào việc chế tạo những khoảnh khắc tìm đường sống trong chỗ chết trong những giây cuối cùng a."

"Trốn chỗ nào mới sống được a...! Người chẳng qua là giờ cái chìa khóa thôi...!" tiểu ca Cô Đơn cũng la lên.

"Lúc ở cục cảnh sát, ta có nói câu đố của chìa khóa hỏa quá đơn giản, lời này ta rút lại." Mạch suy nghĩ Phong Bất Giác lại nhảy về lúc trước: "69185, cũng chính là một cái gợi ý khác, kết hợp với yếu tố "thời gian", lập tức chúng ta sẽ có đáp án."

"Ta nói Giác ca này... Trước mắt..." Long Ngạo Mân còn chưa nói xong thì Phong Bất Giác liền ngắt lời nói: "Kim phút trên đồng hồ báo thức bắt đầu chuyển động thuận chiều kim đồng hồ từ số 6, tới 9, là được 15 phút; sau đó từ 9 đến 1, 20 phút; lại từ 1 đến 8, 35 phút; cuối cùng từ 8 đến 5, 45 phút." Hắn vẫn như trước giờ cái chìa khóa: "Khi kim phút không chạy ngược chiều, có nghĩa là dưới điều kiện tiên quyết thời gian không quay ngược lại, 69185, là tổng cộng mất hết 115 phút, mà thời gian từ lúc chúng ta tiến vào kịch bản cho tới giờ là..." Hắn nhìn những quái vật đang lộ ra móng vuốt sắc bén, hoặc mở cái miệng rộng đã đi tới trước mặt kia, vậy mà vẫn rất bình tĩnh nói cho xong: "Nếu như ta tính ra không sai thì lúc này chính xác là..."

Hào quang từ chìa khóa đã cắt đứt lời của hắn. Tia sáng sáng chói xông thẳng lên trời, ngay cả không khí âm trầm ban đêm đều dường như sáng thêm mấy phần. Hai chiếc chìa khóa lượn vòng từ trên xuống, khảm vào ngay vị trí bị khuyết trên cửa chính. Ánh sáng thần thánh của quang trận sáng lên, ma pháp trận hỏa và mộc phục hồi như cũ. Ngũ hành đồ lại xuất hiện lần nữa, đại môn liền bắt đầu chậm rãi đóng cửa.

Những quái vật kia hoảng sợ dị thường, phát ra tiếng gào thảm thiết, lập tức giải tán. Trái ngược với lúc này, chúng dùng tốc độ cơ hồ là tương đương với lúc công kích mà bỏ chạy tứ tán, rời xa quảng trường...

"Chuyện... Chuyện gì vừa mới xảy ra vậy?" Long Ngạo Mân đến lá chắn cũng đã cầm giơ lên, đang chuẩn bị nghênh đón công kích. Không ngờ trong thời gian ngắn, tình thế có thể nghịch chuyển như vậy.

Tiểu Thán, Cô Đơn và Tịch Mịch hoàn toàn lâm vào trạng thái trì độn. Bọn hắn vừa rồi đang trong tuyệt vọng, lại bị áp lực xung quanh cùng sự bình tĩnh của Phong Bất Giác làm cho có chút ảm ức, nhưng giờ phút này, bọn hắn cũng không biết nên nói cái gì. Điều này cũng khó trách, giống như niềm vui khởi tử hồi sinh thường thường phải đợi buổi sáng hôm sau mới có thể bạo phát ra.

"Tại phút thứ 115, đem chìa khóa đến trước cửa, phong ấn sẽ khôi phục, không hơn." Phong Bất Giác nói: "Về phần bọn quái vật, rất đơn giản, hệ thống sẽ an bài vòng vây tại một khắc cuối cùng vừa vận tiếp cận cửa, để xem chúng ta liệu có thể bị buộc vào trong cửa hay không. Tốc độ vây quanh của những quái vật kia chậm như thế chỉ để chế tạo loại hiệu quả kịch tính tuyệt cảnh lúc phát động phong ấn mà thôi."

"Nếu như tập hợp đủ hai chiếc chìa khóa đi vào Cánh cổng Ác Ma thì sẽ gây ra FLAG quái vật bao vây..." Vương Thán Chi hỏi. "Vậy nếu chúng ta tới sớm hoặc chậm hơn thì sao?"

"Muốn trong thời gian ngắn gom đủ hai chiếc chìa khóa quay về chỗ này, chỉ sợ là rất khó. Kịch bản được dựa theo thực lực đội ngũ mà an bài độ khó, lúc chúng ta tới nơi thì cách thời hạn chỉ còn có vài phút mà thôi. Đừng quên chúng ta khi tiến vào cục cảnh sát vậy mà phát hiện có thêm nhiệm vụ, tiết kiệm một khoảng thời gian bắt buộc phải quay lại. Tính thêm khoảng thời gian đi lại lần này. Về sau ở trong trung tâm thương mại thực sự bị trì hoãn một chút. Nếu lúc ấy tìm đèn pin xong liền trực tiếp xuống

dưới mà không đi tìm trang bị... có lẽ còn có thể tranh thủ được vài phút. Bất quá tiếp theo tại thời điểm đối phó con quái vật ảo giác kia thì chỉ tốn không đến một phút, xem như bù về." Phong Bất Giác trả lời: "Tóm lại, mặc dù trên tổng thời gian có được có mất, thì đường ranh mà ahệ thống thiết lập sẽ không thay đổi. Trước 115 phút phải mang theo hai cái chìa khóa đến nơi này, mới có thể gây ra nội dung cốt truyện như bây giờ.

Còn nếu tới chậm... Dĩ nhiên là bỏ qua thời gian phong ấn, cuối cùng bị buộc phải đi vào trong cửa."

"Vậy bây giờ thì sao? Chúng ta đã qua cửa rồi hả?" Long Ngạo Mân: "Tại sao không có nhắc nhở của hệ..."

[Nhiệm vụ trước mắt đã hoàn thành, đầu mỗi chính nhiệm...] lúc này, âm thanh nhắc nhở hệ thống xác thực vang lên, nhưng ngoài dự đoán mọi người chính là nó lại không nói cho hết câu.

[Con sâu cái kiến đến từ thế giới khác, các người có biết mình đã làm gì không?]

Những lời này trực tiếp xuất hiện trong đầu năm người, vậy mà cắt đứt giọng nói hệ thống. Mà tiếng nói này chính xác là tiếng nói thầm trong bóng tối lần thứ ba.

Phong Bất Giác cảnh giác mở menu quan sát, tuy hệ thống không nói hết lời, nhưng nhiệm vụ "Khôi phục phong ấn" ở bên trong thanh nhiệm vụ đã biểu hiện đánh tích hoàn thành, phía dưới lại thêm một nhiệm vụ mới: [Còn sống dưới công kích của Satsuma Diehl]

"Thấy nhiệm vụ mới chưa?" Phong Bất Giác lộ ra ngữ khí sự tình không có gì lớn đấy.

"Chẳng lẽ tên kia hữu hình?" Vương Thán Chi nói.

"Theo ta phỏng đoán, Satsuma Diehl không có thật thể, hoặc là nói, căn cứ thiết lập kia, thật thể của hắc tồn tại ở duy độ rất cao. Nếu như muốn xuất hiện ở trước mặt chúng ta, hắc phải hóa thân thành một loại vật chất mà cái duy độ chúng ta đang ở bên trong có thể hiểu được." Phong Bất Giác trả lời: "Tựa như hình tượng "Galactus" hiện ra là một đại thúc áo tím hèn mọn bỉ ổi, nếu Satsuma Diehl muốn đích thân đối phó chúng ta, trước tiên phải có hình thái thực thể, sau đó từ vật lý gây tổn thương cho chúng ta."

"Nói tiếng người..." Vương Thán Chi tiếp một câu.

"Kìa, kiểu vậy đó..." Phong Bất Giác nói xong, đưa tay chỉ một chỗ trên quảng trường.

Lúc này mây đen đã tản đi. Ánh trắng như sương phủ kín trên mặt đá quảng trường. Mọi người nhìn hướng tay hắc chỉ, chỉ thấy một vùng trên mặt đất, xuất hiện một cái bóng mờ hình tròn đường kính chừng năm mét, dị thường âm u, giống như một cái thâm uyên màu đen, cả ánh sáng cũng có thể hút đi vào.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên (Hết)

Vài giây sau, từ bóng đen trên mặt đất chậm rãi hiện lên một vật thể hình người màu đen, cao chừng hai mét, thân thể bị xích lại ngưng kết trong bóng tối, nhìn trông như một cái "bóng" bằng lập thể. Nhưng hẳn hiển nhiên không phải là hiện tượng quang học sinh ra sau khi vật thể che khuất ánh sáng một khu vực, mà là một thật thể đang đứng trong không gian ba chiều.

"Ví cái nơi nằm ngoài dòng thời gian này như chỗ lõm đầy nước..." Phong Bất Giác bỏ qua quá trình cái thứ Satsuma Diehl kia xuất hiện, hẳn như không có việc gì tiếp tục chủ đề lúc trước mà nói: "À mà đổi thành vòng xoáy thời gian ngoài thiên hà thì đúng hơn.

Tuy Einstein nói thời gian cùng không gian mà mọi người nhận thức đều chỉ là một loại ảo giác, chỉ là một loại tham số miêu tả vật chất vận động, nhưng tại trong thế giới Ma Huyền này, chúng ta có thể xem chúng tồn tại thực sự. Đó là một thứ bắt buộc phải duy trì trạng thái vận động giống như nước sông, vĩnh viễn phải lưu động. Nếu như nước chảy bất động, thì sông kia cũng không thể gọi là sông.

Dùng quan điểm này làm cơ sở, Satsuma Diehl nếu như kéo cái không gian này ra, hẳn tất nhiên cũng phải hút một bộ phận "thời gian" ra, nếu không mọi thứ bên trong cái không gian này, bao gồm cả chính hẳn, đều sẽ đứng im đấy. Nhưng lượng nước hẳn có thể lấy ra từ "sông" này chỉ có 30 phút. 30 phút này chỉ thuộc về tòa thành thị này, cũng sẽ tuần hoàn vô hạn. Cứ mỗi một lần tuần hoàn kết thúc thì sẽ xuất hiện vài giây hư vô để hoãn

lại. Cái thời điểm hắc ám kia chính là nơi nối đoạn thẳng thời gian thành vòng tròn. Qua điểm hoãn lại chính là một cái tuần hoàn mới. "

Bóng đen dưới thân Satsuma Diehl đã bắt đầu chuyển động. Một vật thể có mình cùng hai chân tương thông với hắc vòng đi tới, hướng năm người tới gần.

"Giác ca, có đề xuất gì không?" Vương Thán Chi không dám hành động thiếu suy nghĩ, tranh thủ hỏi.

Những người khác cũng đều đợi Phong Bất Giác nói gì đó.

"Có lẽ không cần làm việc gì đặc biệt a..." Phong Bất Giác nói: "Với hướng mà nội dung cốt truyện hiện tại đang đi, độ khó tuyệt đối sẽ không cao hơn so với lựa chọn xuyên qua cửa." Hắc lại nói tiếp: "Đừng ngắt lời, ta còn chưa nói hết. Từ trên tổng hợp lại, hắc ám buông xuống chẳng qua là một loại hiện tượng sinh ra khi đến thời gian điểm kết nối, cũng không phải do hành động nào đó của Satsuma Diehl.

Nhưng vì sao sau mỗi lần hắc ám xuất hiện thì bọn quái vật lại trở nên mạnh mẽ? Lý do chỉ có một, trong một đoạn ngắn hắc ám hoãn lại kia không thuộc về thời gian tuần hoàn, mới là thời khắc Satsuma Diehl có thể phát huy toàn bộ lực lượng. Hắc chỉ có thể ở vài giây đó làm vài việc gì đó, ví dụ như ban sức mạnh cho ác ma, hoặc lập tức cắn nuốt toàn bộ loài người trong thành phố. Đương nhiên, trước khi chúng ta đến đây, người trong thành phố đã bị hắc nuốt hết, còn chúng ta, hay còn gọi là lũ khách từ "thế giới khác" đến thăm, thì hắc nuốt không được."

"Người đang ám chỉ... Satsuma Diehl trước mặt chúng ta thật ra cũng không quá mạnh? Ít nhất là sẽ yếu hơn BOSS có khả năng gặp phải nếu đi qua Cánh cổng Ác Ma?" Long Ngạo Mân hỏi.

"Nếu muốn làm một cái so sánh... thì bản thân chúng ta giống như một bầy kiến hôi nhỏ yếu trên một cái khí cầu, mà Satsuma Diehl thì như một

con người không ở trên khí cầu. Ở trong và ở ngoài khí cầu là hai cái duy độ không cách nào vượt qua, hẳn không thể đâm rách khí cầu, chỉ có thể lấy tay cách khí cầu vung vẩy. Thứ hiện tại chúng ta đang thấy chỉ là hình dáng do ngón tay của hẳn đang ở bên ngoài khí cầu tạo ra." Phong Bất Giác vuốt cằm nói: "Nhưng cá nhân ta cho rằng... Ngay cả như vậy, giờ phút này thực lực của hẳn cũng tuyệt đối không yếu như vậy, tối thiểu muốn giết mấy người chúng ta vẫn rất dễ dàng."

"Này! Vậy mà người còn vẻ mặt thoải mái nói nhiều như vậy làm gì! Chạy a...!" Tiểu ca Cô Đơn kéo theo muội tử Tịch Mịch, quay người định bỏ chạy.

Còn chưa được vài bước, lại nghe thông báo của hệ thống:

[Người chơi Phong Bất Giác phá giải thế giới quan, nhận 240 giá trị kỹ xảo ban thưởng. Đoàn đội có thể chọn mục mở nhiệm vụ mở rộng trong menu để xem quy tắc thế giới kịch bản.]

"Không tranh thủ đem lời "nói" nói ra thì làm sao ta lấy giá trị kỹ xảo được." Phong Bất Giác nói: "Để phá giải thế giới quan, phải dùng lời nói thì hệ thống mới phán định được."

Bóng đen do Satsuma Diehl biến thành đã đến cách Phong Bất Giác khoảng 10m, nhưng hẳn vẫn không có ý định chạy trốn: "Mặt khác, không phải ta đã nói là không cần làm việc gì đặc biệt rồi sao. Nếu Cánh cổng Ác Ma đã đóng lại..."

Bóng đen lúc này bỗng nhiên gia tốc, thể tích vật thể hình người màu đen lại lập tức bạo tăng gấp mấy lần, biến thành một bàn tay cực lớn, bay nhanh hướng Phong Bất Giác mà đè xuống.

Nhưng ở một khắc cuối cùng, bàn tay to kia lại đứng khựng ở giữa không trung, không hề nhúc nhích.

"Dựa vào tên gọi..." Phong Bất Giác thoáng cúi đầu xuống, thoải mái đi tới trước cái tên hắc thuộc hạ kia mà nói: "thì Chủ nhân thời gian hẳn là một gia hỏa vĩnh viễn sẽ không bao giờ đến trễ."

Rất nhanh, bóng đen Satsuma Diehl bắt đầu kịch liệt co rút lại, cứ như ở bên trong ghềnh bóng đen đối diện thời không đằng kia đang có một lực lượng mạnh mẽ lôi hẳn vào trong.

[Cuối cùng có một ngày... các người... sẽ... trả giá... một cái giá lớn... Sẽ không... lâu đâu...]

"A... thế này cũng không ổn, bình thường khi nói ra lời kịch kiểu này thì có nghĩa là cái nhân vật phản diện này sớm muộn gì sẽ xuất hiện trở lại." Phong Bất Giác cười nói.

Bộ phận lõi ra trên mặt đất của bóng đen kia như đã thú rơi vào vũng bùn, cuồng loạn mà vật lộn một phen, sau đó bị hoàn toàn giật trở về. Tiếp đến, bóng đen hình tròn trên mặt đất kia bắt đầu dần dần nhỏ lại, hơn mười giây sau triệt để biến mất không thấy gì nữa.

[Những lữ khách từ thế giới khác, cảm tạ những việc các người đã làm. Sau khi nơi đây được tinh lọc qua, ta sẽ đưa chỗ nước này về chỗ cũ, khiến cho nó lại chảy theo dòng sông thời gian.]

Một giọng nói khác với Satsuma Diehl vang lên trong đầu mọi người. Cái phối âm này là loại tiếng nói thực sự rất điển hình của những trí giả mà hơn phân nửa các trò chơi những năm về trước đều dùng.

[Bạn đã nhận được ban thưởng của Chủ nhân thời gian, mời xem trong kết toán]

[Nhiệm vụ trước mắt đã hoàn thành, nhiệm vụ chính tuyến đã toàn bộ hoàn thành]

[Bạn đã hoàn thành kịch bản, 180 giây sau tự động truyền tổng]

Thời gian truyền tổng tự động hình thức đoàn đội tương đối dài, xem ra đã xét tới khả năng các người chơi muốn trao đổi một chút.

Lúc này Vương Thán Chi lập tức đặt mông ngồi xuống đất, thần kinh căng thẳng thư giãn xuống, Kinh Hải Giá Trị cuối cùng về tới ngọn nguồn.

Cô Đơn và Tịch Mịch cũng đều thở dài một hơi, cảm giác lần đầu sống qua cửa thật sự rất tốt.

Biểu hiện Long Ngạo Mân thì coi như tương đối bình tĩnh. Hắn thu hồi vũ khí và tấm chắn, thừa dịp còn chút thời gian nói với Phong Bất Giác: "Phong huynh..." lúc này xưng hô lại trở về Phong huynh, "Ta còn một vấn đề chưa nghĩ ra."

Phong Bất Giác nói: "Là gì?"

"Là về thời gian." Long Ngạo Mân nói: "Chính như như lời người nói, từ lúc chúng ta bắt đầu vào kịch bản, bất cứ đồng hồ hoặc trang bị tính thời gian cũng chưa thấy qua. Vậy làm sao người tính được thời gian giữa hai lần hắc ám cách nhau bao lâu? Theo ta nhớ thì lúc đến Ác Ma Chi Môn người đã nói "Ước chừng 30 phút"."

"Bởi vì ta vẫn luôn tính thời gian a...." Phong Bất Giác trả lời: "Vừa vào kịch bản ta liền chú ý tới một điều dị thường, vì sao trong trạm xe lửa lại không có đồng hồ điện tử? Sau đi lên trên mặt đất ta cũng không thấy được đồ vật nào tính thời gian. Sau lần hắc ám phủ xuống thứ nhất, ta liền bắt đầu tính thời gian. Lúc đến cục cảnh sát, lần thứ hai hắc ám phủ xuống, thời gian ta tính được chính là chừng ba mươi phút."

"Đúng vậy, đó chính là điều ta muốn hỏi. Nếu không có đồng hồ thì làm sao người tính được thời gian?" Long Ngạo Mân nói.

"Đếm chứ sao." Phong Bất Giác trả lời: "Đếm thầm trong đầu, được 300 chính là năm phút. Dưới trạng thái không vận động, có thể dùng mạch đập để thay thế. Người không thấy ta phần lớn thời gian nằm rồi đều dùng tay phải đặt lên tay trái sao? Cơ thể người đi kèm với máy tính giờ. Tại trạng thái này kẻ hèn này mỗi phút 77 lần." Hắn có thể biết rõ tần suất mạch đập của mình là vì trong thời gian ngắn ở trong bệnh viện, hắn đã tiếp nhận vô số loại kiểm tra, cho nên các loại chỉ số bản thân hắn đều rất rõ, "Đếm mạch đập tính thời gian kỳ thật so với tự mình đếm thầm còn chuẩn hơn, hơn nữa không cần động não không chế tần suất, xem như cách làm loại lười biếng. Thay đổi luân phiên giữa thời điểm mức vận động hạ xuống và sử dụng đếm giây thầm, tính được thời gian sẽ không sai quá nhiều. Nếu không tin người có thể rút nửa giờ hoặc một giờ ở nhà thử xem. Trong lúc này cũng có thể làm chút chuyện phân tán lực chú ý khác, kỳ thật đây chỉ là một bài tập cần tính kiên nhẫn."

"Không cần... Ta hiểu rồi, đa tạ chỉ giáo." Không chỉ Long Ngạo Mân, Cô Đơn và Tịch Mịch im lặng ở bên cạnh nghe những lời này thì ánh mắt nhìn Phong Bất Giác đều giống như nhìn thấy yêu quái vậy.

Vương Thán Chi dù sao cũng đã thành thói quen. Quen Phong Bất Giác nhiều năm như vậy, tình huống gì hắn cũng đã gặp rồi. Nếu có người đến nói với hắn, người ngoài hành tinh xâm lấn địa cầu, hắn tám phần sẽ cầm thái độ hoài nghi; nhưng nếu có người nói với hắn, thật ra Phong Bất Giác chính là người ngoài hành tinh thì có thể hắn đã tin rồi.

"Không nói nhiều, các vị, sắp truyền tống rồi, như vậy tạm biệt a." Phong Bất Giác nói.

Cô Đơn và Tịch Mịch nói vài câu cảm tạ, liền cùng ba người còn lại nói tạm biệt gặp lại sau, bọn hắn rất nhanh hóa thành bạch quang ra khỏi kịch bản.

Long Ngạo Mân không lập tức truyền tống. Đợi hai người kia biến mất, hắn mở miệng nói; "Phong huynh, Uổng huynh, chúng ta thêm hảo hữu với nhau được không?"

Hắn đưa ra cái đề nghị này, ngược lại cũng không phải trông cậy vào muốn ôm đùi, hiện tại cần ôm đùi còn quá sớm. Hôm nay chẳng qua là ngày đầu tiên Closed Beta, vô luận game thủ chuyên nghiệp, người chơi bình thường hay là người chơi hưu nhàn, ít nhất dưới đẳng cấp sẽ không chênh lệch quá nhiều. Tuy Phong Bất Giác nhìn qua có tiềm lực cao thủ, nhưng rất khó nói hắn về sau có thể ổn định online hay không.

Long Ngạo Mân muốn thêm cái hảo hữu này, chủ yếu là bởi vì lúc trước Phong Bất Giác không chút do dự giao một kiện trang bị cấp tốt vào tay hắn. Tuy bản thân trang bị cũng không nói có bao nhiêu giá trị, nhưng đầu năm nay, muốn vô điều kiện đi tén nhiệm một người xa lạ là rất hiếm thấy. Chỉ dựa vào điểm ấy, cái hảo hữu này nên thêm.

Về phần Vương Thán Chi, rõ ràng đi cùng với Phong Bất Giác đấy, Long Ngạo Mân đương nhiên không thể chỉ thêm một mình Phong Bất Giác được, hơn nữa từ biểu hiện trong trận chiến với Huyết Thi mà xem thì người này tuy nhát gan, nhưng thân thủ ngược lại cũng không tệ lắm. Cho dù không phải cao thủ, thì cũng không trở thành vật cản.

"Có thể a..., quay về đăng nhập không gian lại nói chuyện a, trước tiên xem kết toán cái đã." Phong Bất Giác lên tiếng.

Ba người chào nhau rồi riêng phần mình ra khỏi kịch bản.

Sau khi nhóm người chơi toàn bộ rời đi, cái kia Cánh cổng Ác Ma lại đột nhiên chấn động một cái. Dường như ở bên kia cánh cửa có sinh vật nào đó đang va chạm với cánh cửa do ma pháp kết thành này...

Ánh sáng trắng vừa hiện trước mắt, Phong Bất Giác liền về không gian đăng nhập. Hệ thống thông báo liên tục vang lên:

[Bạn đã lên cấp 11, hạn mức cao nhất của giá trị thể năng tăng lên, hiện tại là 1100/1100]

[Hệ thống danh xưng đã mở khóa, bạn nhận được danh hiệu: Lãnh Huyết Bạo Đầu Cuồng]

Sau đó, hắn liền dời ánh mắt về phí màn hình trên tường. Trên màn hình dĩ nhiên hiện ra kết toán kịch bản sau khi qua cửa.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 31

[Kịch bản đã hoàn thành, đang tính toán ban thưởng.

Kinh nghiệm nhận được: 1500.

Tiền trò chơi: 15000

Nhận được vật phẩm/trang bị: Con mắt thù hận, súng ngắn M1911A1, dao bếp kiểu tây, gậy bóng chày, đèn pin *2

Hoàn thành / tiếp nhận nhiệm vụ: 5/5

Ban thưởng kết cục đặc biệt: quà tặng của Chủ nhân thời gian chi chủ tặng, xin lấy sau

Đặc thù, hoàn thành 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 : 0.

Phá giải thế giới quan: Vòng thời gian

Giá trị Kinh Hải tăng vọt: 0 lần.

Giá trị Kinh Hải cao nhất: 0%.

Giá trị Kinh Hải trung bình: 0%

Xếp hạng cấp bậc sợ hãi của bạn là: toàn thân là gan, có thể nhận được ban thưởng thêm vào hạng nhất, xin lựa chọn sau.

Nhận được giá trị kỹ xảo: 300

Giá trị kỹ xảo tăng thêm kinh nghiệm: 3000

Tiền trò chơi: 30000

Ban thưởng qua cửa kịch bản: tăng thêm 80% trụ cột kinh nghiệm: 1200)

Tính toán đã xong, mời tiếp tục.]

(về nội dung kết toán trước đây đã có nêu ví dụ thiết lập: trong đèn pin có pin, trong súng có viên đạn, những món đồ chơi nhỏ này đều là tiêu hao phẩm phẩm chất tốt trở xuống, chứa trong công cụ hoặc trang bị, không chiếm ô bên trong bọc hành lý, cờ-lê cũng không phải đoạt được trong kịch bản nên không kết toán.)

"Ban thưởng phá giải thế giới quan thật đúng là khoa trương..." Phong Bất Giác thầm nghĩ: "Không tính cái 240 kia, toàn bộ kịch bản ta cũng chỉ đạt được có 60 điểm giá trị kỹ xảo thôi a."

"Giác ca! Phát tài a...!" Vương Thán Chi kích động từ trong kênh tổ đội cao giọng nói, "Ta vậy mà trực tiếp lên tới cấp mười! Tiền trò chơi cũng có hơn hai vạn a...!"

Phong Bất Giác nghe thế, bản năng phản ứng giống như cho ra kết luận Tiểu Thán lần này đoạt được giá trị kỹ xảo là trên 60, dưới 150. Hắn trả lời: "Thấy rồi..., danh sách đội ngũ có biểu hiện cấp mà." Hắn cũng đã thấy được lời mời hảo hữu từ Long Ngạo Môn, một bên nhấn đồng ý, một bên nói: "Đừng quên tiếp nhận lời mời hảo hữu của Long ca."

"Ân, ta đã nhấn đồng ý rồi." Vương Thán Chi trả lời; "Người cho hắn vào tổ đội."

Sau mấy cái thao tác đơn giản, âm thanh Long Ngạo Môn xuất hiện trong tần số truyền tin: "Ồ, cấp của hai vị thay đổi thật nhanh a..., Phong huynh

cũng đã cấp 11 rồi...." Mà hân giờ phút này có cùng cấp với Phong Bất Giác, đều là 11.

Nhất định có người sẽ thắc mắc là tại sao lại xuất hiện tình trạng này? Trước tiên chúng ta nhìn sơ qua tình hình cụ thể nhân vật của Phong Bất Giác cho tới bây giờ và lại nói tiếp:

[Nick name: Phong Bất Giác

Cấp: 11

Điểm EXP: 1350/11000

Giá trị kỹ xảo: 430

Tiền trò chơi: 51500

Sở trường: thông dụng F, khí giới F, điều tra F, chiến đấu F, xạ kích F.

Bọc hành lý 7/10: Cờ lê Mario, Con mắt thù hận, dao bếp kiểu tây, gậy bóng chày, đèn pin *2, súng ngắn M1911A1.

Không gian đăng nhập: 1/30 (Bính đồ bài: hầu)]

Mọi người hân đều thấy mức kinh nghiệm của hân rất cao. Không sai, từ 11 cấp lên 12 cần 11000, chứ không phải là 1100.

Kinh nghiệm cần để thăng cấp của Thiên Đường Kinh Hải cách mỗi mười cấp sẽ có một bậc thang biến hóa, từ cấp 1 đến 2 cần 100, sau đó cấp 2 đến 3 cần 200, cứ thế suy ra, từ cấp 10 cấp đến 11 cần 1000, sau đó, lúc người chơi đã đến cấp 11 cấp, đột nhiên sẽ thấy một cái bay vọt làm cho người lú lờn.

Long Ngạo Mân ngoại trừ 1500 điểm kinh nghiệm qua cửa cùng với 1200 điểm ban thưởng thêm, còn có 170 giá trị kỹ xảo (kỹ xảo giá trị tích

lũy trong chiến đấu có khi sẽ ra đúng số chẵn). Kết toán qua cửa hãn cũng cầm gần bốn ngàn năm kinh nghiệm, nhưng lên tới cấp 11 vừa nhìn đã giật mình, lại vẫn chênh lệch bảy tám ngàn mới có thể đến cào 12.

Hai người trao đổi thoáng một phát, lại nói với Vương Thán Chi tình huống kinh nghiệm sau cấp 11. Sau đó Long Ngạo Mân vẫn là người thứ nhất nhớ để hỏi: "Đúng rồi, danh xưng của các người là gì?"

Phong Bất Giác thuận miệng trả lời: "Lãnh Huyết Bạo Đầu Cuồng. "

"Ách..."

Hai người kia không phản bác được, dẫn tới một chút trầm mặc ngẩn ngui.

Mấy giây sau Vương Thán Chi cười khan một tiếng, bình luận nói: "Kỳ thật cái hệ thống này phân rất rõ phải trái đấy, trên cơ bản vừa rồi trong kịch bản kia, tất cả công kích của người đều dẫn đầu... Hơn nữa biểu hiện của người cũng vô cùng máu lạnh."

"Danh hiệu của người thì sao? Phú nhị đại* gào thét sao?" Phong Bất Giác lập tức trở về nói.

"Làm sao mà trò chơi lại có thể có loại danh xưng phú nhị đại này a...!"

"Nói cũng đúng... Phú nhị đại là chủng tộc, không phải chức nghiệp." Phong Bất Giác nói tiếp.

"Danh xưng của ta là [Kẻ đánh lén hoảng hốt]..." Vương Thán Chi chẳng muốn cùng hãn tiếp tục vô nghĩa, vội vàng đem danh xưng báo ra.

Phong Bất Giác trầm ngâm: "Ân... Dùng trạng thái tinh thần tỏ vẻ thất kinh và không cách nào chính diện chiến đấu làm tiêu chuẩn à... Cái hệ thống này đậm trùng tim đen a...."

"Đây mà là đâm ư? Một đao mới đúng? Loại danh xưng này sẽ bị người xa lạ khinh bỉ a!" Vương Thán Chi nói.

"Cũng không khác mấy, hoặc người xa lạ nhìn thấy danh hiệu mà bắt đầu khinh bỉ người, hoặc là từ tiếng kêu thảm thiết bất lực mà lại vô vị đầu tiên phát ra từ người mà bắt đầu khinh bỉ người..." Phong Bất Giác nói.

"Ha ha..." Long Ngạo Mân cười, muốn làm cái giảng hòa: "Kỳ thật Uổng huynh người cũng không cần quá lo lắng. Sau mỗi lần hoàn thành kịch bản danh xưng cũng có thể thay đổi. Vừa rồi đánh xong trận kia, danh xưng của ta liền thay đổi, bây giờ là [Người phòng vệ tiểu đội] rồi."

Ba người bọn hắn lại hàn huyên vài câu, Long Ngạo Mân tỏ vẻ mình đã online rất lâu rồi, chuẩn bị logout nghỉ ngơi mấy giờ, rạng sáng sẽ đăng nhập kênh giấc ngủ. Vương Thán Chi hôm nay hẳn là không đánh được nữa, buổi tối cũng không định online. Tính cả tân thủ giáo trình, hắn đã liên tục chơi bốn cái kịch bản, tiếp tục chính là tự làm khổ rồi. Phong Bất Giác cũng tỏ vẻ là sau khi tính toán vật phẩm sẽ logout, hắn cũng chả phải mệt mỏi, chẳng qua là có ý thức không chế lại cấp bậc của mình.

Giai đoạn ngừng phát triển ở Closed Beta là cấp 20, đối với người chơi không phải game thủ chuyên nghiệp mà nói, tăng level không cần quá sốt ruột. Lúc 10% tổng số người chơi đạt tới cái cấp này, Closed Beta lập tức sẽ kết thúc, tận lực điều chỉnh, đợi hệ thống toàn diện thăng cấp thành phiên bản chính thức rồi mở Open Beta.

Trò chơi Kinh Hải Thiên Đường sớm đã hấp dẫn một lượng lớn phòng làm việc trò chơi (game thủ chuyên nghiệp) gia nhập liên minh. Như lúc trước đã đề cập, chiều đầu tiên của Closed Beta, Phong Bất Giác đã có thể từ trên diễn đàn tìm được vài người chơi hơn mười cấp ghi tiến công chiếm đóng rồi. Rất hiển nhiên, những thứ văn vẻ này đại bộ phận phần đều từ tay thành viên phòng làm việc chức nghiệp trò chơi. Nhóm người này là chuyên nghiệp đấy, chơi trò chơi có kế hoạch, có phân công. Như cái trò

chơi này, nhất định là hai nhóm, một nhóm buổi sáng tám giờ liền trực tiếp vào hình thức giấc ngủ, một nhóm khác thì ở hình thức không phải giấc ngủ phần đầu, đến buổi tối thì thay ca...

Theo điều khoản pháp luật năm 2055, cabin trò chơi phải nghiêm khắc hạn chế thời gian người chơi online. Thời gian thực tế đăng nhập trò chơi thần kinh kết nối ở hình thức không phải giấc ngủ không thể vượt qua mười tiếng. Tỷ lệ thời gian hình thức giấc ngủ là 1: 10, thời gian kết nối thực tế tuyệt đối không được vượt qua tám tiếng, thông thường được khuyến khích dưới bốn tiếng. Trong vòng 24h ở bất kì loại hình thức nào mà đạt đến thời gian hạn mức cao nhất thì cũng sẽ bị cưỡng chế ngắt kết nối, phải chờ qua 24h mới có thể online.

Nói cách khác, một người trong một ngày tổng cộng chỉ có thể dùng trò chơi kết nối thần kinh mười tám giờ, trong đó mười tiếng trạng thái không ngủ, tám tiếng trạng thái ngủ. Đây chính là cực hạn, có đối cabin trò chơi cũng vô dụng, tất cả internet kết nối thần kinh cũng sẽ không lại tiếp nhận số ID. Đây là quy định của pháp luật, chủ yếu cũng là lo cho sức khỏe người sử dụng. Giai đoạn đầu phát minh ra thần kinh trò chơi kết nối, có một số người trừ ăn cơm đi WC thì một mực bảo trì kết nối, kết cục của bọn hắn trên cơ bản đều là đột tử hoặc não tổn thương không cách nào vẫn hồi được. Đương nhiên, điều này không thể trách cabin trò chơi hoặc bản thân trò chơi, bởi vì từ nửa thế kỷ trước, ở cái thời đại mà máy tính đời thứ tư vẫn còn đang lưu hành, số người đột tử trong quán Internet cũng không ít. Điều này có thể trách ai được?

Tạm biệt Tiểu Thán và Long ca, kết thúc trao đổi thông tin và giải tán đội ngũ, Phong Bất Giác liền mở cửa thang máy, quay người đi vào không gian nhận trang bị.

Bên trong phòng kia như trước có hai cột trụ thủy tinh, bên trong trụ thủy tinh bên tay trái đã lơ lửng một kiện vật phẩm, chắc hẳn là món đồ mà Chủ nhân thời gian tặng. Nếu như lúc trước không có dẫn tới kết cục phong ấn

Cánh cổng Ác Ma thì cái ban thưởng này đương nhiên cũng sẽ không tồn tại.

Phong Bất Giác trước đem một trong hai cái đèn pin trong bọc hành lý bỏ vào không gian đăng nhập, khiến cho dung lượng bọc hành lý biến thành 6/10, sau đó mới lấy vật phẩm. Trong lúc đó hắn nhìn thoáng qua năng lực đặc biệt mà danh hiệu tặng cho chính mình trong menu. Năng lực này được biểu hiện nhưng lại không chiếm thanh kỹ năng.

[Tên: Não chấn động]

Loại: Bị động

Hiệu quả: Lúc dùng đòn khí (đại khái là vũ khí không sắc, vd: gậy, côn) tấn công đầu mục tiêu có tỷ lệ 30% khiến cho mục tiêu mê muội hai giây.

Ghi chú: một kích đánh không bạo đầu cũng không sao, thêm chút lực đi, chẳng qua chỉ là cái đầu thôi mà.]

Năng lực đặc biệt của cái danh hiệu này cũng không tệ lắm, dù sao cũng là bị động, không hao tổn thể năng. Khi đối kháng với quái vật cấp thấp, phối hợp với Cờ lê Mario sẽ rất hữu dụng. Bất quá nếu gặp được quái vật quá mạnh, hoặc không phải hình người, Quỷ Hồn không thật thể, hoặc là BOSS gì đó... thì chỉ sợ cũng không có cơ hội cho Phong Bất Giác dùng đòn khí để đánh đầu đâu.

Phong Bất Giác rất nhanh liền đi tới trước trụ thủy tinh thứ nhất, bên trong lơ lửng một cái bình thủy tinh nhỏ, nửa bình bên trong là cát.

[Tên: Cát chảy chậm rãi]

Loại: Tiêu hao phẩm

Phẩm chất: Tốt

Đặc hiệu: Đánh vỡ bình chứa sẽ khiến tốc độ tất cả quái vật trong bán kính 100m giảm 10 lần, duy trì một phút.

Ghi chú: Trong cái bình này chứa một ít bụi thời gian thấp kém, nếu người bị một đoàn quái vật vây công, một lọ bụi như vậy có lẽ có thể giúp người thoát thân.

"Kiện tiêu hao phẩm trên quý có giá trị chiến lược như thế, Tiểu Thán cùng Long ca cũng có một lọ a..." Phong Bất Giác lẩm bẩm, đi tới trước cây thủy tinh trụ thứ hai.

[Xin lựa chọn ban thưởng tặng thêm: Một, tùy cơ rút ra một kiện trang bị phù hợp đẳng cấp. Hai, 50000 tiền trò chơi. Ba, 4400 điểm exp.]

Đã đến cấp 11, giá trị của đánh giá cấp bậc sợ hãi thể hiện giá trị không thể nghi ngờ. "Toàn thân là gan" cho ra ba lựa chọn ban thưởng. Một, tạm thời không đề cập tới tiền trò chơi tối đa năm vạn và trang bị, "tăng 40% mức tối đa kinh nghiệm" tới lúc này đã thể hiện giá trị của mình.

Trên lý thuyết mà nói, chỉ cần bệnh Phong Bất Giác không chuyên biến tốt, dù hãn ở bất kỳ một cái đẳng cấp nào thì chỉ cần may mắn còn sống hai cái kịch bản là về cơ bản có thể tăng một cấp rồi.

Bất quá chính vì điểm ấy, Phong Bất Giác càng không muốn chọn kinh nghiệm. Hãn thật ra cũng hơi lo rằng liệu Giá Trị Kinh Hãi vĩnh viễn bất động của mình có khiến công ty trò chơi chú ý, bị cho rằng là treo máy hoặc tương tự. Cho nên nếu có thể thì tốt nhất nên hạn chế xuất hiện, dù sao hãn vốn cũng không muốn tăng quá nhanh.

Vì vậy, hãn lại một lần lựa chọn trang bị. Tuy nói hiện tại cũng không tính là thiếu vũ khí, cả xa cả gần đều có, nhưng phương diện phòng ngự lại có khiếm khuyết. Hãn mong rằng có thể rút ra một món đồ phòng ngự đáng tin cậy một chút.

(*Phú nhị đại hay còn gọi là Thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn hoặc con của các quan chức cấp cao chính phủ)

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Sau khi lựa chọn xong, ánh sáng trắng tụ lại trong trụ thủy tinh, cuối cùng thứ hiện ra chính là một đôi giày đá banh trông có vẻ hơi cũ.

[Tên: Tước sĩ chi vũ]

Loại: Đồ phòng ngự

Phẩm chất: Tốt

Lực phòng ngự: Yếu

Thuộc tính: Không

Đặc hiệu: Làm tăng tốc độ chạy trốn tối đa của người chơi, giảm lượng lớn giá trị thể năng tiêu hao khi hành tẩu hoặc chạy trốn trong thời gian dài.

Ghi chú: Đôi giày đá banh này là của một vị tiên vệ vô tiền khoáng hậu. Hẳn là người tiên phong của nền bóng đá Châu Âu, là đại sư trác tuyệt của ngành bóng đá. Trong hơn ba mươi năm sự nghiệp đời mình, hẳn chưa bao giờ bị thẻ vàng hoặc thẻ đỏ. Một vị vận động viên khác được xưng là vua bóng đá từng bình luận như vậy: "Hẳn là người đã dạy chúng ta biết phải đá bóng như thế nào". (Tiên sinh này chính là Sir Stanley Matthews, còn người bình luận chính là Pele)

"Thứ này cũng không tệ, hơn nữa lại không có điều kiện trang bị." Phong Bất Giác thì thầm: "Dù cho sau này lấy được món đồ phòng ngự chân tốt hơn thì món này cũng có thể bán được với cái giá tốt."

Lúc hắn trực tiếp trang bị đôi giày lên thì liền nghe thông báo từ hệ thống: [Vị trí trang bị có thể "thiết lập trang phục bên ngoài". Bạn có thể chọn vẽ ngoài theo ý thích trong giao diện menu.]

Phong Bất Giác mở coi thử. Chức năng này giúp người chơi chọn giữa việc hiện ra bề ngoài là giày đá banh hoặc chỉ là giày sau khi đã trang bị (Dg: là chức năng ẩn hiện trang bị -.-). Đợi sau này khi Thương Thành mở ra, sẽ có rất nhiều thiết lập trang phục bên ngoài được bày bán trong đó. Chắc hẳn đến lúc đó sẽ không thiếu người chơi không biểu hiện trang bị nhưng lại thích biểu hiện quần áo lố lăng từ đầu đến chân mua bằng nhân dân tệ.

Nhưng ở giai đoạn Closed Beta, lúc này còn không có Thương Thành, ngược lại có tương đối nhiều người chơi chọn biểu hiện trang bị. Cái này kỳ thật cũng do ảnh hưởng của lòng hư vinh. Con người ta rất vui lòng khoe ra một vài món đồ mình có mà người khác không có, để từ đó có cảm giác thỏa mãn dưới ánh mắt hâm mộ ghen ghét từ người khác.

Chỉnh sửa lại trong không gian xong, Phong Bất Giác liền ngắt kết nối thần kinh.

Từ trong cabin trò chơi đi ra, thời gian thực tế cũng đã qua khoảng hai giờ (Dg: 14 chương...). Lúc này ở bên ngoài cảnh đêm thâm trầm, tiếng gió gào thét bên cửa sổ, bầu trời thành phố không thấy một vì sao, đương nhiên với Phong Bất Giác thì hẳn rất ít khi ngắm sao.

Đối với những người trẻ tuổi trong cái thành phố to lớn này, mặc kệ thứ Hai có cần phải dậy sớm hay không thì đều sẽ rất ít khi đi ngủ trước lúc nửa đêm đấy. Bọn hắn thà sáu giờ sáng hôm sau ngủ gà ngủ gật trên tàu điện ngầm hoặc xe buýt chật chội chứ không chịu hi sinh thời gian rảnh rỗi sau khi tan việc của mình. Phong Bất Giác thì càng là điển hình của loại người ngày ngủ đêm làm. Hắn mỗi ngày tới giữa trưa mới dậy, buổi tối

thường phải gần bốn giờ mới ngủ. Hẳn tự nhận rằng sáng chính là thời khắc linh cảm tốt nhất của mình.

Nhưng mà hôm nay, dù cách nửa đêm còn có hai, ba tiếng, nhưng Phong Bất Giác đột nhiên lại cảm thấy có dự cảm sáng tác. Hẳn nghiêm chỉnh pha một bình cà phê, ngồi xuống trước máy vi tính bắt đầu gõ bàn phím.

Bút danh của hắn là "Bất Giác", tiểu thuyết hắn đang viết cho tạp chí xã tên là "Thám tử nhĩ lưu và mèo ". Kỳ thật hắn vốn chỉ muốn viết một câu chuyện thám tử nhĩ lưu thôi, nhưng đầu năm nay muốn bán được tiểu thuyết thì phải có chút mách lới đấy. Cũng giống như rất nhiều manga dùng nhân vật nữ để hấp dẫn người đọc, ngành sản xuất tiểu thuyết cũng phải tuân theo quy luật thị trường. Vô luận qua bao nhiêu năm tháng, tâm lý tìm kiếm cái lạ và tâm tính liệp điểm (Edt: gái đẹp) vẫn luôn là điểm đột phá.

Ở thời điểm nghèo rớt mùng tơi, Phong Bất Giác cũng đã từng động ý nghĩ viết chút tiểu thuyết liệp điểm trong đầu. Là một gia hỏa tự xưng nghệ thuật gia, hắn rất dễ dàng tìm được sự đồng cảm với một số người như Millet (họa sĩ nước Pháp, từng vì cuộc sống bức bách phải dùng tranh đổi lấy giày, giường ngủ, vì chạy theo tài sản mà cũng vẽ qua một ít tác phẩm hương diễm) hoặc Tiziano (được rồi, vị này là xuất phát từ hứng thú).

Tóm lại, cuối cùng Phong Bất Giác vẫn thỏa hiệp mà thêm vào mách lới, như vậy hắn mới có thể viết những thứ mình thích viết, chính là truyện trinh thám. Chỉ có chút thay đổi như trong thiết lập của "Thám tử nhĩ lưu và mèo": chia một nhân vật chính thành hai nhân vật chính mà thôi. Nhân vật chính bộ truyện này vốn là một gia hỏa khôn khéo, nhưng hiện tại thì hắn đã thành một thám tử nhĩ lưu thiện lương lại thiếu năng lực, cho đến một ngày hắn phát hiện ra con mèo nhà mình biết nói chuyện, hơn nữa chỉ có hắn nghe hiểu được, cái con mèo kia lại trùng hợp có năng lực suy luận như thần.

Biên tập của tạp chí thậm chí còn từng khích lệ Phong Bất Giác, nói cái thiết lập này của hắn rất tốt. Những đoạn hài hước giữa nhân vật chính và mèo tương tác, tác động qua lại trong tiểu thuyết có thể hòa tan phong cách u ám của toàn bộ tiểu thuyết trinh thám. Phong Bất Giác cũng dần dần phát hiện ưu điểm việc viết như vậy, một là có thể hoà hoãn tình tiết cao trào, hai có thể gom đủ lượng chữ...

Ngoại trừ bộ tiểu thuyết còn đang làm dở này, Phong Bất Giác còn viết một bộ truyện dài tập. Như trước kia đã đề cập qua, loại xuất bản tiểu thuyết này mới chính là thứ có thể cho hắn chút tiền lời. Vốn việc sáng tác truyện kia đã gần như hoàn toàn lâm vào bình cảnh, suốt một tháng không hề nhích bút, nhưng đêm nay, Phong Bất Giác lại có linh cảm, bắt đầu tiếp tục xây dựng cái truyện tên "Ác mộng hai đầu " kia.

...

Một đêm không có chuyện gì xảy ra. Sáng sớm hôm sau, khi trời còn chưa sáng rõ, Phong Bất Giác đã lưu file. Cuối cùng hắn từ cạnh bàn máy tính đứng lên, duỗi lưng, ngáp một cái nhìn thoáng qua đồng hồ. Đã là bốn giờ bốn mươi sáng rồi. Phong Bất Giác lúc này mới nhớ ngày hôm qua là tết thanh minh... Mộng công ty lựa chọn thời điểm như vậy để bắt đầu Closed Beta Kinh Hải Thiên Đường, coi như là một thủ đoạn khủng bố để tuyên truyền điểm bán Game Online đưa vào sử dụng a.

Như khi đến nơi này, ngoài cửa chung cư đã có vài hàng quán mở cửa. Trong đầu Phong Bất Giác vẫn chưa ủ rũ mà tràn ngập các loại tình tiết trong tiểu thuyết. Hắn quyết định ra ngoài ăn chút gì đó rồi mới về ngủ.

Hắn cầm chìa khóa cùng một ít tiền lẻ (hắn chỉ có tiền lẻ) rồi đi xuống lầu. Mười lăm phút sau hắn đã cầm bánh rán hành và bánh quẩy trên đường trở về.

Lúc trở lại cư xá thì đã có thể nhìn thấy một vài lão niên lần lượt ra ngoài luyện công buổi sáng, hoặc là sớm đến bệnh viện cộng đồng xếp hàng.

Phong Bất Giác rất ít khi tiếp xúc với hàng xóm, thường thì lúc này hắn còn đang ngủ say. Với hắn mà nói, một ngày mới bắt đầu từ lúc giữa trưa đây.

"Meow~"

Bên đường có một con mèo nhỏ đen trắng giao nhau, ngay khi hắn đi ngang qua hướng phía hắn kêu một tiếng.

Phong Bất Giác dừng bước lại, nhìn mèo kia vài giây, xác nhận qua một phát. Không sai... Ánh mắt của nó đang nhìn chăm chăm điểm tâm trên tay mình.

"Ta nói người a..." Phong Bất Giác đi tới trước mặt mèo ngồi xổm xuống, nhìn cái con mèo hoang trên cổ không có vòng kia nói khẽ: "Bột mì chiên bằng dầu nóng người cũng ăn được à?"

"Meow." Cái con mèo này dường như hoàn toàn không biết sợ, một tiếng này phảng phất như là đang trả lời "Đúng".

"Mấy ngày nay bản thân ta cũng chỉ có canh súp mì sợi để ăn..." Phong Bất Giác vừa nói vừa xé ra một miếng bánh rán hành nhỏ, đưa lại gần miệng mèo vừa nói: "Đây chính là món có chất béo duy nhất mà mấy đồng tiền cuối cùng của ta có thể mua đây."

Cái đầu dài của con mèo duỗi lên trước một chút, dùng cái mũi ngửi ngửi đồ ăn Phong Bất Giác đưa tới, sau đó cắn một miếng đem miếng bánh rán hành ăn hết. Nó liếm đầu lưỡi, tiếp theo lại "Meow~" một tiếng. Xem ra một miếng này còn chưa đủ.

Phong Bất Giác lại xé ra một miếng bánh cho nó, "Lớn lên về ngoài hoàn toàn không đáng yêu a..., trông cũng không phải giống gì quý báu, lại dám trực tiếp hướng người lạ đòi đồ ăn, mà được một tắc lại muốn tiến một thước..." Hắn một bên trào phúng, một bên theo bản năng xé miếng bánh rán hành tiếp theo, rất nhanh đưa tới: "Nghiêm túc đi lục thùng rác cho ta a... Khốn kiếp!"

Nói đến thùng rác, Phong Bất Giác liền không tự chủ ngẩng đầu liếc qua ba cái thùng rác phân loại trước lầu trọ. Mỗi cái thùng rác bốn phía hình chén kia rất cao, khoảng một mét bốn, trên rộng dưới chật. Nếu mèo muốn nhảy vào mà lật đông tây, nhất định phải thừa lúc thùng rác đầy, nếu không thì chỉ có thể nhảy được vào mà leo không ra, nhờ xui bị đổ chung vào trong xe rác thì về cơ bản liền biến thành mèo chết rồi.

"Ai..." Phong Bất Giác thở dài, dứt khoát xé nửa miếng bánh, đặt lên trên bàn tay, ngả vào trước mặt mèo: "Kỳ thật, mèo hoang các người sống cũng không dễ dàng a..., nghe nói vào mùa đông, ngay tại cái tiểu khu này của chúng ta, có con mèo trốn dưới một chiếc xe, dựa vào hơi ấm còn lại của động cơ để sưởi ấm. Đến buổi sáng, chủ xe không biết mà mở xe chạy, nó đã bị nghiền chết rồi." Hắn sờ đầu con mèo nhỏ. Có mấy chuyện Phong Bất Giác thích nói với mèo hơn, còn đối mặt với người khác hắn lại nói không nên lời: "Mèo lang thang các người bình quân chỉ có thể sống ba năm, còn ta, nói không chừng tùy thời sẽ vì căn bệnh bí ẩn trên não mà đột tử. Hôm nay chúng ta hữu duyên..." Hắn cầm nửa cái bánh còn lại, bỏ vào trong miệng cắn một cái, tiếp đến mơ hồ không rõ nói: "... Có thể cùng ăn một cái bánh, nói không chừng, kiếp sau có thể làm huynh đệ..."

"Tiểu Phong, là người sao?" Một cái âm thanh quen thuộc từ phía sau vang lên.

Phong Bất Giác quay mặt đi, liền thấy bác gái chủ nhà của hắn. Bác gái họ Lưu, đã về hưu năm năm, ông bạn già của bác họ Hà, là cán bộ nghỉ

hữu. Bác gái Lưu bình thường nói chuyện mặc dù có chút nóng, kỳ thật làm người cũng không tệ lắm.

Bác gái Lưu này ở cùng tòa nhà với Phong Bất Giác. Trên danh nghĩa bác có ba phòng, một ở chung cư bên kia, cũng đã cho thuê. Mà hai cái trong tòa nhà này, bởi vì Lưu bác gái ngại tầng mười ba là điềm xấu, cho nên bản thân ở lầu tám, còn một căn phòng khác chính là cho thuê dài hạn Phong Bất Giác.

"Đúng là người a... Ta còn sợ nhận lầm người." Trên tay bác gái Lưu mang theo một cái giỏ rau, hẳn là mới đi chợ về: "Hôm nay thật sự là mặt trời mọc phía tây, mới sáng sớm lại có thể thấy người xuống lầu?" Bác đem ánh mắt chuyển đến trên người con mèo nhỏ kia, chủ đề cũng chuyển tới: "Ta nói tiểu Phong a..., không phải bác gái trách người, nhưng sao lại có thể cho mèo hoang ăn. Người hôm nay cho nó ăn, ngày mai nơi đây có thể xuất hiện năm sáu con cắn điếm đấy. Vậy người không phải là cho khác hàng xóm thêm phiền toái sao?"

"Cũng có lý." Phong Bất Giác nghĩ vài giây, trả lời: "Xem ra chỉ có một biện pháp..." Hẳn một tay cầm đồ ăn, một tay ôm con mèo hoang vô cùng bần kia, "Mang về nhà nuôi."

Bác gái Lưu sững sờ: "Tiểu tử người thật đúng là tự chủ trương a..., có hỏi ta chưa?"

"Bác xem... Cái chung cư này của chúng ta cả chó cũng có thể nuôi, mèo lại ở trong nhà không ra ngoài..." Phong Bất Giác đưa ra cái khuôn mặt tươi cười, muốn bán cái manh.

"Người thật muốn nuôi?" Bác gái Lưu vốn tưởng rằng Phong Bất Giác chẳng qua là thuận miệng nói một câu thôi. Bỗng nhiên, thần thái bác khẽ biến, nhìn mặt Phong Bất Giác, lại nhìn cái con mèo kia: "Hắc... Đừng nói

là..., hai người lớn lên trông thật giống nhau." Tầm mắt của bác lại hướng phía dưới dờ đi một tí: "Hơn nữa con mèo này cũng là được."

Phong Bất Giác khước miệng co quắp: "Bác gái, chữ "cũng" trong câu này có vấn đề... Ta là "nam" đấy..."

"Bác gái không rảnh mà bàn từng chữ một với người. Người là người làm công tác văn hoá, không phải ta." Bác gái Lưu nói: "Trước tiên cần nói rõ, mèo này người muốn nuôi cũng có thể, nhưng mà cái ổ kia của người vốn đã đủ loạn rồi. Nuôi mèo cần phải chú ý vệ sinh, phần lớn người bên trong tòa nhà này là người già, nếu ai tìm ta nói chỗ người có mùi... "

"Ta sẽ đem nó nấu ăn tươi." Phong Bất Giác cắt lời nói.

"Meow!" Con mèo nhỏ phảng phất như nghe hiểu được, trong cánh tay của Phong Bất Giác bắt mãi kêu một tiếng.

"Nấu cái đầu người! Có nấu người cũng không thể nấu nó." Lưu bác gái mở rộng bước chân vừa đi vừa nói chuyện: "Tới chỗ này một chút... "

"Đi đâu?" Phong Bất Giác hỏi.

"Đi phòng khám bệnh thú cưng của chung cư để chích ngừa cho nó a...." bác gái Lưu nói: "Nhờ trên người nó có bệnh truyền nhiễm thì làm sao bây giờ?"

"Ách..." Phong Bất Giác do dự vài giây nói: "Chuyện là như thế này... Gần đây kinh tế của ta..."

"Có lúc nào tiểu tử người kinh tế không eo hẹp không?" Lưu bác gái ngắt lời nói: "Được rồi, được rồi, bác gái giúp người cho vay trước, lúc trả tiền mượn phòng trả chung cho ta là được." Bác vừa mở rộng bước chân, lại dừng lại: "Xem đầu óc ta này, trước tiên để ta lên lầu cắt rau."

...

Lúc Phong Bất Giác về đến nhà đã là 7h sáng. Hắn chẳng những ôm về một con mèo mà còn ôm về thùng đựng cát, thức ăn cho mèo, chén bằng nhựa plastic, đồ chơi...

"Tốt hơn kiếp sau chúng ta đừng làm huynh đệ." Phong Bất Giác giơ con mèo nhỏ lên trước mắt mình nói nhỏ: "Người tốt hơn nên đầu thai thành nữ, dùng thân thể để hoàn lại phần ân tình này của ta a."

"Meow." Con mèo nhỏ lưỡi biếng ngáp một cái, biểu lộ như là quăng đi ánh mắt khinh bỉ đối với Phong Bất Giác.

Phong Bất Giác một bên thu dọn đồ đạc, một bên mở điện thoại. Tiếng ghi âm vang lên: "Ngài có, 1, lời nhắn thoại."

Sau giọng nói chất phác là một tiếng tíu vang lên, sau đó bên trong vang lên tiếng Vương Thán Chi: "Giác ca, lại không nghe máy a? Hôm nay được nghỉ, chiều ta đến nhà người một chuyến, mang một ít đồ ăn mặn cho người ăn. Dù sao người cũng ở đó a, cứ như vậy mà quyết đi."

Lúc này con mèo nhỏ nhảy tới bên cạnh điện thoại, duỗi móng vờn ấn phím điện thoại, lại dùng mũi ngửi, sau đó tựa như đã mất hứng thú, nhảy lên trên ghế salon nằm xuống.

"Làm như lão tử ngày nào cũng rảnh không đóng quân ở nhà." Phong Bất Giác không thích thú mà lăm bằm, nhưng mà trên thực tế... hắn thực sự là rất rảnh.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Hai giờ chiều, tiếng bộ đàm cửa vang lên. Bị đánh thức, Phong Bất Giác cảm thấy tâm tình ngổn ngang, bực bội.

Mặc dù buổi sáng ở phòng khám thú cưng đã tắm rửa cho mèo rồi nhưng về đến nhà cũng phải bận rộn hơn nửa canh giờ rồi mới nghỉ ngơi. Cả quần áo hần cũng không cởi, ngả đầu ngủ, cho tới bây giờ bất quá cũng mới hơn sáu giờ.

Mơ mơ màng màng tới trước cửa, Phong Bất Giác cầm ống nghe bộ đàm hỏi: "Ai đó?"

"Ta." Vương Thán Chi trả lời: "Bao đại nhân cũng tới."

"Có mở cửa không?" Phong Bất Giác nhấn mở khóa, ngáp hỏi.

"Mở đi, vào rồi nói tiếp."

Hơn một phút sau cuộc nói chuyện, hai người liền tranh thủ thang máy vừa tới, rồi đi qua một cái hành lang, nhấn chuông cửa phòng Phong Bất Giác. Người kia từ mắt mèo trên cửa nhìn xong liền mở khóa. Hần cũng không có chào hỏi hai người kia, quay người liền hướng phía ghế sofa mà đi.

Vương Thán Chi cùng vị "Bao đại nhân" kia cũng không còn ở ngoài. Bọn hần tiện tay mở cửa, đem pizza cùng một tá bia đặt trên bàn trà, tự thân vào trong phòng bếp Phong Bất Giác lấy chén đĩa.

“Ồi chao! Giác ca, vì sao lại có con mèo a?” Vương Thán Chi rất nhanh liền phát hiện ở một góc ghế sofa có một con mèo nhỏ đang ngủ.

"Không thấy thùng đựng cát ở góc tường ư? Ta nuôi đấy." Phong Bất Giác còn buồn ngủ mà vặn mở một chai bia, như uống nước súc miệng mà ừng ực một phen, rồi nuốt xuống...

"Từ lúc nào mà người bắt đầu nuôi mèo a?" Vương Thán Chi một bên hỏi, một bên hướng con mèo nhỏ rón rén mà tới gần.

"Sáng hôm nay." Phong Bất Giác nắc một cái nói: "Đừng tưởng rằng nó thật sự đang ngủ. Mèo là một loài động vật rất cảnh giác. Nhìn như một ngày chúng ngủ mười mấy giờ, kỳ thật chung quanh gió thổi cỏ lay một chút, lỗ tai nó sẽ di chuyển nhẹ, việc này cho thấy..."

Tiểu thán sắp bắt được con mèo nhỏ, nó lập tức mở to mắt, chạy trốn về phía trước, vòng một cái, tới đằng sau ghế sofa. Tiểu Thán tức thì vì thân thể nghiêng về phía trước mất đi trọng tâm mà lão đảo ngã một cái.

"Vì sao người nghĩ tới chuyện nuôi mèo lại?" Bao đại nhân cầm chén đĩa và khăn tay từ phòng bếp trở về, phất tay nâng Tiểu Thán ngồi xuống ghế sofa, bản thân mình cũng ngồi xuống.

Hắn tên là "Bao Thanh". Kỳ thật so với hai người bọn họ hắn chỉ lớn hơn mấy tháng, kéo ra thành một tuổi. Ba người bọn họ từ nhà trẻ đến trung học đều là bạn cùng lớp, Bao Thanh từ tiểu học đã được xưng là Bao đại nhân. Vấn đề ở chỗ... hắn không đen chút nào. Trong nhà hắn tới giờ cũng chưa xuất hiện người làm quan, từ lúc đi học lại chưa từng làm cán bộ lớp.

Ai mà nghĩ đến, sau này Bao đại nhân lớn lên thật sự đúng vị trí "đại nhân". Hắn năm nay hai mươi tuổi, nhân viên công vụ, công tác tại cơ quan chính phủ, con gái cũng đã hai tuổi rưỡi rồi. So với hai gã lưu manh này thì hắn ổn định hơn nhiều lắm. Đặc điểm của Bao đại nhân là từ nhỏ đã mang

vẻ mặt "u buồn", sau khi kết hôn thì không cần phải nói, cả ngày một bộ mặt mướp đắng.

"Đây là do ta với con mèo kia có duyên." Phong Bất Giác trả lời, "Tùy duyên nha."

Hai người lúc hỏi cái vấn đề kia đều dùng một chữ "lại" chữ, bởi vì bọn họ đều biết Phong Bất Giác khi còn bé đã từng nuôi mèo. Khi đó lão thái thái hàng xóm có nuôi một con con mèo cái, một thai sinh bốn con mèo con, cho Phong Bất Giác một con. Hẳn một mực nuôi được mười ba năm, con mèo nhỏ đã thành lão miêu, cuối cùng buông xuôi hai tay. Tiểu hài tử cũng đã thành người lớn, tự tay hắn đem chôn lão miêu kia.

"Đặt tên chưa?" Vương Thán Chi vẻ mặt hưng phấn hỏi.

"Arthas." Phong Bất Giác vô cùng bình tĩnh mà trả lời, cứ như tên này cũng không phải bật thốt ra giống như là đã sớm nghĩ kỹ.

"PHỐC..." Bao đại nhân lúc này phun ra một ngụm bia, "Dù người không muốn để Tiểu Thán và ta đặt tên, thì nếu muốn đặt cũng nên đặt cái tên bình thường một chút như Kule, Mike... chứ."

Phong Bất Giác vỗ tay ra tiếng: "Arthas."

Mèo nhỏ vậy mà quay đầu "Meow" một tiếng.

"Xem, không hề có cảm giác khó chịu." Phong Bất Giác chỉ Arthas nói.

"Ta muốn quay phim." Tiểu Thán lấy điện thoại di động ra nói.

"Đợi một chút." Phong Bất Giác thả lon bia, đi tới cửa sổ kéo màn ra, sau đó ôm lấy chú mèo Arthas còn chưa kịp trốn.

Phong Bất Giác hai tay luồn dưới hai chân trước mèo nâng lên, để lưng mèo đối mặt với mình, duỗi thẳng hai tay, giơ lên cao đón ánh mặt trời, bắt

chức một màn tại phiên đá vinh quang trong phim Vua Sư Tử, lại nói một đoạn lời kịch không liên quan.

"Con của ta... Khi người sinh ra vào cái ngày đó, bất kì nơi hẻo lánh nào tại Lordaeron cũng đều quanh quần tên của người... Arthas..." Phong Bất Giác nghiêm trang dùng tiếng nói trầm thấp thì thầm.

Vương Thán Chi tức thì cầm điện thoại nhắm ngay con mèo nhỏ vẻ mặt không hiểu, tiến hành quay phim 360 độ.

"Các người làm cái cọng lông gì a! Năm nay bao nhiêu tuổi rồi... Hai thằng đàn ông các người ban ngày ban mặt đã bị bệnh rồi à?!"

Sau khi bị Bao đại nhân mắng một trận, hai người trở lại ngồi trên ghế sofa. Arthas chạy lên trên một cái đệm, lại tiếp tục chớp mắt.

"Sao mà tuần này Bao đại nhân lại rảnh thế?" Phong Bất Giác hỏi.

"Lão bà mang theo con gái về nhà mẹ đẻ." Bao đại nhân miễn cưỡng nhấp một hớp bia mà trả lời.

"Vĩnh viễn hay là tạm thời?" Phong Bất Giác lại hỏi.

"Nói nhảm! Sao có thể là vĩnh viễn được! Chỉ là mẹ vợ ta muốn gặp cháu ngoại mà thôi." Bao đại nhân thiếu chút nữa là sặc chết.

"Nhìn bộ dáng người như được giải thoát..." Phong Bất Giác nói.

Vương Thán Chi đã cắt đứt bọn hăn. Hăn cầm điều khiển từ xa hỏi: "Chủ đề tiếp theo của tuần này là gì?"

"Phim marathon cũ." Phong Bất Giác trả lời. (Marathon: thể loại phim dài trăm tập trở lên)

"Hả?" Vương Thán Chi xoay đầu lại.

Phong Bất Giác nói: "Không sai, chính là nó. Lần trước chúng ta có bàn qua, có nhiều nhiều bộ mang cái tên dở như vậy sau khi trải qua thời gian khảo nghiệm, vậy mà đã trở thành điểm mấu chốt của lĩnh vực điện ảnh, mà chúng ta thì lại chưa xem."

"Được rồi... Để ta coi thử..." Vương Thán Chi dùng điều khiển từ xa tại xem các mục được lưu có thể chọn trên TV.

Những lúc ba người bọn hắn rảnh rỗi tụ lại cùng một chỗ sẽ chọn một cái đề tài, bộ phim điện ảnh xem liên tục hơn mười tiếng. Về phần xem phim nhựa, phần lớn đều là tác phẩm từ cuối thế kỷ 20 đến đầu thế kỷ 21. Sau đó cùng với việc kỹ thuật quay phim chụp ảnh của các thiết bị điện tử càng ngày càng phát triển, cùng với phổ cập máy tính đời thứ năm, về cơ bản là tìm không thấy phim cũ rồi. Trong tương lai, thứ điện ảnh này dù cũ như thế nào, ít nhất cũng sẽ có hình ảnh âm thanh tô son trát phấn một chút.

" "Ghost Rider" thì sao?" Vương Thán Chi hỏi.

"Người biết "Daredevil" không?" Phong Bất Giác nói ra.

"Ân... Xem rồi." Vương Thán Chi trả lời.

"Cùng một đạo diễn." Phong Bất Giác nói.

"Được rồi..." Vương Thán Chi lại rà soát: "Xem này, "The Twilight Saga: Breaking Dawn - Part 2", oa, cái series này có đến bảy bộ." (đến năm 2055 lại thêm hai bộ)

"Một bộ cũng có xem." Bao đại nhân nhún vai.

"Ta nhớ tác phẩm điện ảnh này năm đó được hạng bảy trong mười giải thưởng Mâm xôi vàng. Hai mươi năm sau đầu thế kỷ 21 nó được bầu chọn là một trong ba bộ phim cũ có lực thống trị lớn nhất." Phong Bất Giác nói.

"Ta rất muốn biết hai bộ còn lại là gì... Người đừng nói là cái tập khác của cái series này." Bao đại nhân nói.

"Không phải, là "Battlefield Earth" và "Jack cùng Jill", người kia tại năm 2012 đầu xốt xử lý toàn bộ giải thưởng kim dâu." Phong Bất Giác nói: "Ta cũng chỉ mới nghe kỳ danh, chưa từng thấy. Hay là hôm nay chúng ta xem luôn ba bộ này a."

"Không sao." "Đồng ý." Tiểu Thán cùng Bao đại nhân trả lời.

Hai giờ sau...

"Các người có sao không?" Bao đại nhân nhìn phần phụ đề cuối đang chạy lên trên màn hình lớn hỏi.

Vương Thán Chi vẽ mặt tối tăm, phiền muộn mà nhìn sàn nhà: "Ta có cảm giác mình vừa mất đi một thứ gì đó rất quan trọng..."

Phong Bất Giác thần sắc ngây ngốc nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ: "Đây là hai giờ khuất nhục nhất trong đời ta, đầu óc ta vừa bị cường bạo..."

"Tiếp theo còn một bộ phim khoa học viễn tưởng và một bộ hài kịch... Hay là chúng ta xem hài kịch trước đi." Mặt Bao đại nhân như quả mướp đắng, thần sắc vô cùng nghiêm trọng.

Chín mươi phút sau...

"Al Pacino tính khí tuổi già khó kiềm chế a...." Vương Thán Chi nói.

"Cách biểu diễn khó có thể châm biếm, nội dung thật sự rất..." Phong Bất Giác nói, "Bao đại nhân người thấy thế nào?"

"Bao đại nhân? Bao..." Phong Bất Giác quay đầu đi, phát hiện Bao đại nhân vậy mà trợn mắt ngủ rồi, còn phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

"Cái tên nhân viên công vụ hèn hạ này..."

Vào khoảng sáu, bảy giờ, ba người vào mấy quán ven đường không sạch sẽ ăn một chút, Giác ca, tiểu thán và Bao đại nhân cùng nói chuyện về việc đang chơi Kinh Hải Thiên Đường gần đây, nhưng mà Bao đại nhân tỏ vẻ không có hứng thú gì nhiều. Số phận nam nhân có nhà tương đối khổ, không có nhiều không gian cá nhân và thời gian rảnh rỗi. Ba người hàn huyên mấy tiếng, đến hơn chín giờ là tản. Phong Bất Giác và Vương Thán Chi hẹn rạng sáng lại vào trò chơi làm mấy cái kịch bản, rồi sau đó tất cả bọn hắn ai về nhà nấy.

Tình bạn của ba người này cũng không dễ mà có đấy, rất là chân thành, thuần túy là tình hữu nghị từ khi còn là mấy đứa nhỏ ngây ngô chảy nước mũi. Dù cho đã đến tuổi 50~60 thì khi quay đầu nhìn xem những người bạn này, phần cảm giác này đáy lòng này, chắc chắn là sẽ không đổi.

.....

Ban ngày ngày hôm nay ngủ không đủ, hơn nữa còn phải tính đến việc đăng nhập trò chơi, lúc nửa đêm Phong Bất Giác đã nằm trong cabin trò chơi. Sau khi quét hình kết thúc, hắn chọn đăng nhập hình thức giấc ngủ, đồng thời điều chỉnh kết nối thời gian.

[Hình thức đã chọn là hình thức giấc ngủ, đang điều chỉnh...

Điều chỉnh xong, xin chọn điều chỉnh thời gian vào trò chơi hoặc quay lại.

Thiết lập hoàn tất, chương trình kết nối sẽ khởi động vào lúc 1:00 a.m ngày 6 tháng 4 năm 2055

Chúc bạn ngủ ngon.]

Nghe giọng nói xong, Phong Bất Giác liền nhắm mắt lại. Cabin trò chơi rất thoải mái dễ chịu, cộng thêm một chút men say, hẳn rất nhanh đã ngủ mất.

Lúc hẳn khôi phục ý thức, mình đã đứng trong cái thang máy quen thuộc kia. Màn hình trên tường trong biểu thị giờ quốc tế thực tế lúc này: Ngày 6 tháng 4, 1:00 a.m, bất quá cái giờ điện tử này không có cho thấy mấy giây. Hơn nữa, cảm giác sau mấy phút đồng hồ, thời gian cũng không có nhảy lên 1:01. Hiển nhiên đây chính là hình thức giấc ngủ trong Kinh Hải Thiên Đường rồi.

Trên màn hình rất nhanh liền hiện ra lời mời tổ đội của Vương Thán Chi. Sau khi gia nhập đội ngũ, Phong Bất Giác phát hiện Long Ngạo Mân đã ở trong đội. Đây là do lúc trước Tiểu Thán thấy đối phương đã chuyển thành trạng thái rảnh rỗi nên thêm vào tổ đội trước.

"Giác ca, có chuyện lớn!" Vương Thán Chi mở miệng trước.

"Đã có người luyện đến cấp 20?" Phong Bất Giác mở miệng đáp.

"Ôi chao! Người biết rồi ư?"

"Nghe ngữ khí của người rồi đoán thôi mà."

"Ha ha... Phong huynh quả nhiên thần cơ diệu toán." Long Ngạo Mân nói: "Vào khoảng 12:30 thời gian thực, người chơi cấp hai mươi đầu tiên của Server đã ra đời."

Phong Bất Giác mắt nhìn khung tổ đội. Một ngày không gặp, Long Ngạo Mân giờ đã cấp mười ba rồi, mà tiểu Thán cũng đã đến cấp mười một, chắc hẳn hẳn online trước chừng mười phút, trước tiên tự mình chà một cái kịch bản một người mà tăng một cấp.

"Người chơi max level đầu tiên trong trò chơi sẽ có thông báo ư?" Phong Bất Giác hỏi.

"Đúng vậy a, tất cả người chơi trong không gian đăng nhập đều nghe được âm thanh thông báo từ hệ thống, đồng thời nhấn vào mục diễn đàn sẽ thấy thông tin hiện ra. Hơn thế nữa trên diễn đàn cũng đã bùng nổ rồi." Long Ngạo Mân nói.

"Để ta coi một chút..." Phong Bất Giác ấn mở diễn đàn, đã nhìn thấy mục nổi bật nhất hiện tại, tiêu đề viết: [Chúc mừng một phần tử của phòng làm việc "Trật tự": "Dũng giả không sợ" đã trở thành người chơi đầu tiên đạt đến cấp độ ngừng phát triển của giai đoạn Closed Beta]

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (1)

"Ngay cả tên của phòng làm việc cũng nói ra... Xem ra công ty Mộng cũng không bài xích việc game thủ hoặc đoàn đội chuyên nghiệp tham gia trò chơi." Phong Bất Giác nói.

"Đây cũng không phải tin tốt đối với những người chơi không có "tổ chức" như chúng ta...." Long Ngạo Mân nói: "Nếu công ty trò chơi không hạn chế những phòng làm việc kia thì có thể có rất nhiều tiện ích sẽ bị các phòng làm việc kia khống chế. Chẳng hạn như bọn chúng có thể thông qua thương hiệp để khống chế giá cả trang bị trên thị trường, lũng đoạn tài nguyên cao cấp hoặc tin tức cơ mật trong trò chơi..."

"Cũng có một khả năng khác: Công ty Mộng cảm thấy tính cân đối của trò chơi này cực kỳ hoàn hảo, lợi nhuận của các phòng làm việc vốn đã bị hệ thống hạn chế rồi, mà những giả thiết người đưa ra theo kỹ thuật hiện nay không có cách nào thực hiện được." Phong Bất Giác nói tiếp: "Đương nhiên, những chuyện này chúng ta không cần phải quá quan tâm." Hắc ngập ngừng một lát rồi hỏi: "Đúng rồi, Long ca, có một chuyện ta không biết có nên hỏi hay không... Người có phải là game thủ chuyên nghiệp không?"

"Sao? Ha ha, có gì mà không biết nên hay không, game thủ chuyên nghiệp cũng đâu phải là người nổi tiếng." Long Ngạo Mân cười nói: "Thực ra ta rất khâm phục game thủ chuyên nghiệp, tiếc rằng ta không phải." Hắc trả lời: "Ta chỉ là một người thích chơi game thôi."

Đây hoàn toàn là lời thật lòng. Trong hiện thực hắn tên là Long Lập Văn, là một nhân viên cảnh vụ. Tuy trong tên hắn có một chữ "Văn", nhưng lúc chấp hành nhiệm vụ thì lại rất mạnh mẽ và dũng cảm, rất có phong cách của Biện Mệnh Tam Lang. Năm đó hắn cũng chỉ thiếu chút nữa là được điều đến tổ đặc công, đáng tiếc người tốt thường sống gian khổ. Trong một lần truy đuổi kẻ bắt cóc, hắn bị thương không nhẹ. Có thể nói ngắn gọn là: từ khi đầu gối của hắn bị sao đó... hắn đành phải ngồi làm việc trên bàn công tá. Tuy không ảnh hưởng đến sinh hoạt hằng ngày, hơn nữa còn có thể coi như là được thăng chức, nhưng chắc chắn một việc là không thể nào trở lại tiền tuyến rồi.

"Thì ra là vậy..." Phong Bất Giác nói: "Ta còn tưởng rằng người là game thủ chuyên nghiệp đơn độc."

"Ha ha... Thực ra ta cũng không có thời gian online, hai ngày nay lão bà và mẹ nàng tiện đường đi tảo mộ đến thăm người thân, ta lại đang được nghỉ nên tranh thủ online, ngày mai ta phải về..." Hắn thoáng chần chờ một chút, cuối cùng vẫn không có đem hai chữ "trong cục" nói ra, "...trực ban trong đơn vị, có lẽ cũng không có thời gian online."

"Vậy thì chúng ta phải tranh thủ thời gian tiến vào kịch bản thôi. Đêm nay phải tranh thủ xử lý hai, ba cái chế độ đoàn đội sinh tồn." Vương Thán Chi kích động nói.

"Vậy người gia nhập đội ngũ đi." Phong Bất Giác nói.

"Ta cũng đã chuẩn bị xong, bắt đầu nào." Long Ngạo Mân nói tiếp.

Tiểu Thán "Ah" một tiếng, hệ thống nhắc nhở vang lên.

Lần này Phong Bất Giác không phải là đội trưởng, không có quyền lựa chọn nên nội dung thông báo cũng không giống mọi khi, bỏ bớt phần mở đầu:

[Tiểu đội của bạn đang gia nhập chế độ sinh tồn đoàn đội, số người tùy chọn của đoàn đội: 6 người.]

"Tiểu đội của bạn đã tham gia đoàn đội, hệ thống đang tìm kiếm cá nhân hoặc đội ngũ đã sẵn sàng."

"Tìm kiếm đã xong, đang điều chỉnh kết nối thần kinh, đang tạo kịch bản...]

[Bắt đầu tải, vui lòng đợi.]

[Chào mừng đến với Thiên Đường Kinh Khủng.]

Giọng nói lần này giống như một người tâm thần phân liệt đang đọc diễn văn, khi nói được một nửa thì tiếng nói của hắn liền đổi thành giọng khác.

[Đã tải xong, bây giờ bạn đang bắt đầu chế độ sinh tồn đoàn đội (.]

"Chế độ này có giải thích kịch bản và có xác suất xuất hiện 【Ấn Tàng nhiệm vụ】 và thế giới quan đặc biệt."

"Phần thưởng hoàn thành kịch bản: Rút thăm ngẫu nhiên một thẻ kỹ năng có thể học được."

"Sắp chiếu giới thiệu kịch bản. Khi chiếu xong, trò chơi lập tức bắt đầu."

Lần này hình ảnh mở đầu là một mảnh rừng núi được chiếu theo góc nhìn thứ nhất. Phụ đề hiện lên: "Vào một đêm thu, bạn và vài người bạn mới quen trong đoàn du lịch bị lạc trong núi, mọi người cùng nhau đạp qua rừng xương bồ* rậm rạp, đi xuyên qua rừng cây héo, bỗng phát hiện một tòa biệt thự rất lớn."

Lúc này, trong màn ảnh xuất hiện một tòa biệt thự cổ xưa, mây đen bao trùm tên toàn bộ dinh thự. Bên cạnh tòa biệt thự có một hồ nước, trên bức

tường cạnh hồ nước có hai cánh cửa sổ khiến người ta có cảm giác như tòa dinh thự này có thêm một cặp mắt trống rỗng nhìn xuống cái hồ sâu đen kịt.

[Căn nhà này luôn khiến cho người ta có dự cảm xấu. Nó nằm trong rừng cây héo, những bức tường u ám, hồ nước tĩnh lặng... Nhưng mọi người không còn lựa chọn nào khác. Luồn khí rừng rợn dần len lỏi vào từng khớp xương, cảm giác đói bụng dần hòa tan tính cảnh giác. Mọi người quyết định tiến vào trong tòa dinh thự này...]

Phụ đề đến đây liền dừng. Hai mắt Phong Bất Giác sáng lên, hần nhận ra mình đã đứng ở trong một căn phòng lớn.

Đây có lẽ là phòng khách, sàn nhà làm bằng gỗ, đồ dùng trong nhà được trang trí theo phong cách thế kỷ 19, đèn trần và đèn treo tường đều dùng điện. Tuy vậy, ngoài chúng ra thì không còn bất kỳ món đồ điện nào khác.

Đối diện với phòng khách là một cầu thang rộng khoảng 2m dẫn lên tầng hai, xung quanh có ba bốn cánh cửa, phía sau cầu thang còn có một hành lang nhưng dường như ánh sáng không đủ, không nhìn thấu vào trong, càng không biết được nó thông tới đâu.

Phong Bất Giác bỏ ra vài giây quan sát hoàn cảnh xung quanh, cuối cùng ánh mắt mới dừng lại trên người ba người chơi khác.

Đầu tiên là một người chơi nam, tên của hắn là "Dũng Giả Vô Địch", chỉ khác một chữ so với vị "Dũng Giả Không Sợ" kia, tuy vậy vị này còn cách cấp 20 một đoạn dài, hiện tại là cấp 15. Danh hiệu của hắn là "Quyền Đấu Sĩ Lỗ Mãng". Từ đó có thể đoán, Dũng Giả Vô Địch và Long Ngạo Mân đều thuộc về loại hình cao lớn uy mãnh. Tất nhiên nếu so sánh hắn với một gã có sức mạnh ngang Schwarzenegger như Long ca thì hiển nhiên vẫn thua một chút, bất kể chiều cao, cơ bắp, hoặc khí thế...

Hai người còn lại đều là người chơi nữ, các nàng hình như là cùng một tiểu đội tiến vào, vị trí đứng của họ khá gần nhau, từ nick name cũng có thể

phán đoán một ít. Một người tên là "Tự Vũ Nhược Ly", một người tên là "Bi Linh Tiểu Cốt", hơn nữa hai người đều là cấp 13.

Tự Vũ Nhược Ly khoảng 20 tuổi, tóc ngắn che cổ, nhưng có một điểm tương đối kỳ quái: khuôn mặt của nàng mặc dù rất đẹp nhưng lại không khiến cho người ta chú ý. Theo lý thuyết, với sự hỗ trợ của chức năng chỉnh sửa khuôn mặt của cabin trò chơi, ai cũng đều có thể biến thành cực phẩm mỹ nữ, muốn một người đàn ông giả gái cũng không thành vấn đề. Có thể nói người chơi nữ nếu vào trò chơi mà không chỉnh sửa dung mạo thì cũng giống như khi đi ra đường mà không trang điểm. Chẳng lẽ vị tỷ tỷ này trong hiện thực có tướng mạo hiếm thấy tới cực hạn, cho nên bây giờ đã coi như đã sửa đến mức tối đa?

Trong lúc Phong Bất Giác quan sát nàng, ánh mắt của nàng cũng nhìn về phía hắn. Để một người lưu lại ấn tượng cho người khác thì quyết định phần lớn ở ánh mắt. Giờ phút này, nếu như từ trong mắt Phong Bất Giác thấy được sự bình tĩnh thì trong mắt Tự Vũ Nhược Ly phải là sát khí, hơn nữa là sát khí lạnh như băng. Đây tuyệt đối không phải là trợn mắt, càng không phải là ra vẻ lãnh khốc, mà là trong trạng thái bình thường vô ý toát ra. Đây đúng là ánh mắt của người làm nghề sát thủ.

Ánh mắt nhìn lên trên, Phong Bất Giác thấy được danh hiệu của Tự Vũ Nhược Ly: "Người Chém Đầu Vô Tình". Hắn liền thầm mắng trong lòng: "Móa... Chuyện gì đây, đặc công trong Cục An Toàn muốn luyện gan à..."

Tiểu mỹ nữ "Bi Linh Tiểu Cốt" nhìn qua bình thường hơn rất nhiều. Nàng có vẻ nhỏ hơn một hai tuổi so với Tự Vũ Nhược Ly, mặt trái xoan, khuôn mặt vô cùng thanh tú đáng yêu, tóc dài, trên trán không có tóc mái, khóe miệng của nàng nổi lên nụ cười mỉm như có như không, chẳng qua là... trong mắt của nàng dường như không có nửa phần vui vẻ.

Danh hiệu của Bi Linh Tiểu Cốt là "Tay Súng Khôn Ngoan". Nếu như không có gì bất ngờ thì nàng có lẽ là người chơi sở trường xạ kích, hơn nữa

trình độ có vẻ không kém.

"Sao vậy?" Tự Vũ Nhược Ly bỗng nhiên mở miệng nói câu.

Ánh mắt của nàng nhìn thẳng về phía Phong Bất Giác, biểu hiện trên mặt lạnh như băng, lời ít ý nhiều.

Phong Bất Giác biết nàng đang hỏi tại sao mình cứ nhìn chăm chăm vào người ta. Hắn cố gắng nặn ra một nụ cười, tùy tiện suy nghĩ một chủ đề để chào hỏi đối phương: "Uhm... nick name của hai người khiến ta có cảm giác như gặp "sấm sét" nha."

Tự Vũ Nhược Ly lựa chọn không trả lời, coi như vừa nghe một câu nói nhảm, tình thế Phong Bất Giác lập tức trở nên lúng túng.

Bi Linh thấy thế không nhin cười được, sau đó nàng trả lời lại: "ID của các người cũng rất thú vị nha..." Nàng biết biểu tỳ của mình không thích nói chuyện nên liền chen vào một câu giúp Phong Bất Giác đỡ xấu hổ.

Hai vị này liền nói qua tình huống cơ bản của mình. Chị của ông ngoại Tự Vũ Nhược Ly là bà ruột của Bi Linh Tiểu Cốt, trên cơ bản cũng xem như là thân thích. Hai người bọn họ thực ra đều 22 tuổi. Tự Vũ Nhược Ly từ nhỏ đã không thích nói chuyện, nhưng thực ra trong lòng nàng rất có chủ kiến. Từ trước đến giờ chưa từng đánh thua ai, kể cả khi đối thủ là nam. Tính cách lãnh khốc của nàng thì là do trời sinh.

Bi Linh Tiểu Cốt thì như một cô bé chưa trưởng thành, tính cách vô cùng tinh nghịch. Nàng thích nhất là chọc ghẹo người khác, hơn nữa nàng rất thông minh. Nếu muốn nói chỉ số thông minh, nàng có lẽ còn cao hơn Phong Bất Giác một chút, chẳng qua nàng không hề thích đọc sách mà chỉ ham mê các loại suy luận kỳ quái.

Cái gì? Người hỏi ta tại sao phải viết rõ như vậy? Tất nhiên bởi vì hai người này là nhân vật chính rồi. Đã hơn 30 chương rồi mà không cho nữ

chính xuất hiện sao được? Chẳng lẽ trong lòng người mong muốn hệ thống biến thành nữ rồi có chút gì đó với nhân vật chính hay sao? Nếu có thì lập tức đi coi tiểu thuyết khác đi... Khốn kiếp! (Edt: Hóng 2 tí mãi mà h mới xuất hiện~)

"A... Quá khen quá khen." Phong Bất Giác liền lập tức đổi chủ đề, hắn quay đầu sang Dũng Giả Vô Địch hỏi: "Vị... Vô Địch ca này, xin hỏi ngài có quan hệ gì với "Dũng Giả Không Sợ" không?"

"Cùng một phòng làm việc." Dũng Giả Vô Địch không thèm để ý đến hắn, "Người cũng đừng hỏi nhiều nữa, ta sắp bị mấy tên "Game thủ nghiệp dư" như các người làm phiền chết rồi." Lúc hắn nói ra bốn chữ kia, không ngờ còn mang theo giọng điệu châm chọc và khinh miệt.

"Ah ~ thì ra là game thủ chuyên nghiệp, hân hạnh hân hạnh." Phong Bất Giác dùng giọng điệu càng thêm khinh miệt nói ra một tiếng lấy lòng.

Đối phương hừ lạnh một tiếng, lỗ mũi chỉ lên trời mà quay mặt đi. Nếu không phải do hệ thống ngăn chặn thì không chừng hắn đã nổi giận rồi.

Đúng lúc này, hệ thống phá vỡ bầu không khí đang có chút nặng nề này: "Nhiệm vụ chính đã bắt đầu."

(*Xương bồ: một chi của một số loài thực vật một lá mầm trong thực vật có hoa)

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (2)

Sau đó trong thanh nhiệm vụ xuất hiện một nhiệm vụ: [Thăm dò phòng lớn, tìm kiếm phương pháp thoát khỏi biệt thự.]

Phong Bất Giác xem hết, không nói hai lời, quay người đi mở cửa lớn. Đây là một cánh cửa trái phải do hai tấm gỗ tạo thành. Phong Bất Giác cầm chặt hai tay nắm cửa, vận rung cách cách, nhưng hiển nhiên cửa này đã khóa chết, sẽ không dễ cho hắn dễ dàng mở ra.

Dũng Giả Vô Định hừ lạnh một tiếng: "Nghịch dư đúng là nghịch dư. Cái này làm sao có thể mở được?"

Rắc rắc rắc rắc...

Vương Thán Chi cũng tham gia với Phong Bất Giác, hắn một tay cầm dao làm bếp nhắm khe hở ngay chính giữa hai tấm gỗ đâm loạn xạ, tay kia cầm cái cửa kéo. Hắn đây là đang dùng hành động tỏ vẻ ủng hộ Phong Bất Giác.

"Bên trong danh hiệu vị tiểu ca kia có "hoảng hốt", người đang chọc cười sao? Ta đã nói rồi..." Dũng Giả Vô Định lại nói.

Bịch bịch bịch...

Hai người kia còn làm trầm trọng thêm, mỗi người kéo một bên cửa, ra sức lay động hai bên.

"Ta nói các người..." Vô Định ca sắp nghèu chữ đến nơi.

BA~! BA~! Liên tục hai tiếng vang, nhưng thấy hai cái tay cầm cái cửa tay đều đã bị bẻ gãy, việc này chính là dù có chìa khóa cũng mở không ra.

"Này! Các người làm gì vậy...!" Dũng Giả Vô Địch hoảng sợ nói, một giây vừa rồi, hắn khó hiểu mà tăng vọt Giá trị Kinh Hài.

Rầm rầm rầm...

Bọn hắn lại dùng bả vai đánh loạn lên cửa lớn không có tay nắm đại.

Cuối cùng, sau 2-3 phút âm ỉ, Phong Bất Giác xoay người, sửa sang lại cổ áo, hắng giọng một cái: "Có vẻ thực sự mở không ra."

Trong nội tâm Dũng Giả Vô Địch gào to một tiếng: "Móa —————"

Bất quá hắn ngoài miệng không thể giống như vậy mắng chửi người, chỉ có thể phần nộ quát: "Nói nhảm! Ngay từ đầu không phải ta đã nói rồi sao?"

"Người chỉ là nói." Phong Bất Giác trả lời: "Còn ta là dùng thực tế để chứng minh."

"Tiểu tử người tại sao không nửa đường tách khỏi đội mà đi chứng minh độ khả thi rồi bị hệ thống trừng phạt a?" Dũng Giả Vô Địch quát.

"Ân... Quả nhiên là có lực lượng siêu nhiên nào đó phong bế cửa a..." Phong Bất Giác sờ cằm như suy nghĩ gì đó mà nói một câu nhảm.

"Bỏ qua cho ta a...!" Trong lòng Vô Địch ca một mối lửa từ từ nổi lên.

Tự Vũ ở một bên xem trong chốc lát, liền không một lời xoay người đi về hướng một đoạn hành lang gấp khúc tối đen. Như đã có người thông qua hành động chứng minh cửa sống chết cũng mở không ra rồi, nàng liền

không tiếp tục xem cái trò khôi hài này nữa. Bi Linh cũng đi theo, cùng một chỗ với nàng đi ra phòng khách.

Thấy hai người dần dần đi xa, Long Ngạo Mân muốn nói lại thôi. Vô Địch ca đang trong trạng thái nổi giận cũng chú ý tới cử động của các nàng, đối với bên kia hô một câu: "Này! Các người đừng có chạy lung tung a..., nếu gây ra cái gì..."

"Không sao." Phong Bất Giác bỗng nhiên từ phía sau lưng ngắt lời: "Từ nội dung nhiệm vụ mà xem, gây ra cái gì càng nhiều càng tốt. " Hắc nói xong, liền đi về hướng một cái cửa sổ thủy tinh bên cạnh cánh cửa. Cái kia cửa sổ kia có hình chữ nhật, cao hơn một mét, rộng hơn một thước có, đỉnh cửa sổ tương đối tiêu, khung cửa sổ làm bằng gỗ. Phía ngoài cửa sổ phẳng phất như bị che bởi một tầng sương mù, khiến người nhìn không thấy cảnh tượng ngoài phòng.

Phong Bất Giác móc cây cờ-lê ra, liền vung lên nện. Kết quả sau cái đòn đánh mạnh lên cửa sổ thủy tinh kia, Phong Bất Giác chỉ cảm thấy cánh tay bị chấn động tê rần, giống như một đòn này đập vào vật hợp kim nào đó.

"Ân... Cái cửa sổ thủy tinh này cũng giống cánh cửa kia, mặt ngoài có lực lượng nào đó tạo thành vách ngăn." Phong Bất Giác nói.

Dũng Giả Vô Địch lắc đầu thở dài: "Cho nên mới nói các người những thứ nghiệp dư này không biết thưởng thức... Hệ thống làm sao có thể tạo ra cái loại kịch bản từ lúc bắt đầu có thể cậy mạnh đột phá?" Hắc quay người hướng trên lầu bước đi: "Ba người các người đi cùng nhau a? Ta nhờ các người vịn lần chớ đi với ta. Ở trong hoàn cảnh này mà lại mang theo ba cái tay mơ vướng chân vướng tay, nếu làm không tốt thì ngay cả ta cũng không qua được. Các người cứ phụ trách lần một a, lần hai ta một người đối phó."

Trong lòng Dũng Giả Vô Địch đã cho rằng ba người này là cái loại đồng đội siêu cặn bã, ngoại trừ cái người gọi Long Ngạo Mân [Người thủ vệ tiểu

đội] trông còn có chút thực lực, hai người kia cực kì không đáng tin cậy. Nhìn xem cái danh xưng [Kẻ đánh lén hoảng hốt] cũng đã đủ căn bản rồi, mà cái danh xưng [Lãnh Huyết Bạo Đầu Cuồng] kia thì ý nghĩa không rõ, thái độ lại khiến cho người ta rất không thoải mái, còn biểu hiện ra các loại hành động vô tri.

Mà việc khiến Dũng Giả Vô Định cảm thấy không thích nhất chính là người khác hỏi hẩn về việc cái tên đầu tiên vọt tới cấp 20 "Dũng Giả Không Sợ". Mấy cái người ngoài nghề không biết chút gì về phòng làm việc của bọn hắn đặc biệt ưa thích hỏi này hỏi này hỏi kia. Kỳ thật trong phòng làm việc Trật Tự, thăng cấp nhanh cũng không đại biểu cái gì, chỉ là do phân công bất đồng mà thôi.

Game thủ chuyên nghiệp vào năm 2055 đã là một cái ngành sản xuất rất thành thực rồi, trong đó phần lớn phổ biến chính là một ít Studio loại nhỏ. Bọn hắn tự cho mình cũng là người chuyên nghiệp, kỳ thật năng lực kế hoạch và lực chấp hành đều thập phần khiếm khuyết. Thường thường là bản thân lão bản kiêm quản lý, tài vụ, cùng với chức vụ lãnh đội trò chơi. Hơn nữa đại đa số lão bản còn như trước trong lòng ôm một phần tâm người chơi thuần túy, thường có chút lấy việc công làm việc tư, lợi dụng tài nguyên tập thể thuận tay vì chính mình tạo hư danh trong cái thế giới Internet... Mọi việc như thế Studio gặp quá nhiều, lập ra, giải tán đều thập phần nhiều lần, thu nhập cũng cực kì không ổn định. Những thứ đoàn đội này tạo nên ngành tầng dưới chót ngành sản xuất.

Nếu nhìn đến tầng giữa của cái nghề này, hơn phân nửa là một ít Studio quy mô nhỏ nhưng có trình độ quản lý nhất định và nhân tài. Trong đó có một vài tiểu đoàn đội so với tầng dưới chót chỉ khác nhau một điểm chính là bọn họ có một hai cái "người chơi minh tinh", tức là một loại người chơi phóng khoáng lạc quan cấp cao thủ. Trong thi đấu thể thao loại trò chơi đoàn đội, có khi một hai người minh tinh như vậy có thể khởi động danh tiếng toàn bộ phòng làm việc. Bất quá phần lớn Studio có thể lẫn lộn tại cấp

độ này đều đã thoát ly cái loại hình thức quản lý sơn tặc hảo hán Khai Hương Đường Thức này, có thể so với các đoàn đội có kế hoạch vận dụng các loại tài nguyên.

Nói trắng ra, vô luận ngành sản xuất nào, nếu muốn làm lâu dài đều cần thời gian dài quy hoạch. Một cái đoàn đội không có kế hoạch, so với một đám người chơi nghiệp dư tụ lại một chỗ về cơ bản không khác nhau, bọn hần chẳng qua là có nhiều thời gian chơi game hơn mà thôi.

Mà cái nghề này để đến được tầng cao nhất, chính là như phòng làm việc nhất lưu "Trật Tự". Bọn hần có đội ngũ quản lý chuyên môn phụ trách tính toán. Trong đoàn đội chính phải chịu trách nhiệm tăng level sáu người, sở trường cùng cá nhân đều xác định rất rõ ràng, vật phẩm tài nguyên cùng tin tức... cũng đều cộng hưởng bên trong bộ phận phòng làm việc, tất cả trang bị, kỹ năng... thành viên lấy được đều được ưu tiên cung cấp cho tổ tăng level.

Như loại người chơi "tỏa ra ngoài" xếp đơn như vị Dũng Giả Vô Địch này cũng đều cũng có nhiệm vụ trong người. Kỳ thật cấp bậc của hần cũng không trọng yếu, nhiệm vụ chủ yếu của hần là tăng cấp sở trường chiến đấu và thu thập tin tức. Mặt khác sở trường không luyện cũng được, trang bị có hay không cũng không sao, những thứ này về sau đều có thể thông qua bộ phận tổ đội bên trong phòng làm việc để đề thăng. Hiện tại thứ "Trật Tự" muốn là tin tức. Thứ Vô Địch phụ trách chính là khảo thí hiệu quả thực tế sau khi luyện sở trường chiến đấu.

Cho nên mỗi khi Dũng Giả Vô Địch bị người xa lạ hỏi việc trong Studio, cảm giác của hần chỉ có một chữ: "Phiền". Đầu tiên thứ này là buôn bán cơ mật, hần có nghĩa vụ phải giữ bí mật. Hơn nữa, dù có thể nói ra, hần cũng không có hứng thú, không cần phải đi giải thích với người khác.

"Được rồi, bất quá Vô Địch đại ca một mình ngài phải cẩn thận a...."
Phong Bất Giác vẻ mặt hòa khí vừa cười vừa nói.

Dũng Giả Vô Định nghe vậy, bỗng nhiên liền sợ run cả người. Một loại cảm giác quỷ dị khó hiểu làm cho Giá trị Kinh Hải của hắn lại nhích lên một chút, phảng phất lời nói Phong Bất Giác biểu thị có chuyện gì đó không tốt sắp phát sinh.

Hắn quay đầu lại lại liếc qua ba người trong phòng khách, đem ý niệm cổ quái trong đầu đuổi ra ngoài, quay người một mình lên lầu hai.

Nhìn bóng lưng của hắn biến mất tại một cái chỗ rẽ lầu hai, Long Ngạo Mân mở miệng nói: "Phong huynh, vì sao phải cố ý giả ngu?" Mặt hắn lộ vẻ nghi hoặc: "Người không thể nào không biết tính kín đáo của hệ thống a... Cửa lớn và cửa sổ rõ ràng cho thấy mở không ra đấy. Cho dù người muốn thử, cũng đâu cần làm khoa trương như vậy?"

"Xiếc thì phải làm đủ một chút mới có thể khiến hắn cho là ta cái gì cũng không hiểu." Phong Bất Giác nói: "Để tiếp đến hắn mới làm ra phản ứng như hiện tại, là vứt bỏ chúng ta những thứ "bao cớ" này mà một mình hành động."

"Giác ca, người không lẽ muốn ở sau lưng hạ độc thủ a... Trò chơi này cũng không thể công kích người một nhà." Vương Thán Chi nói, hắn mới vừa rồi giúp đi phá cửa, ngược lại không phải là vì phối hợp Phong Bất Giác diễn kịch mà là bởi vì hắn thật sự cho rằng cửa có thể mở được...

"Ta cũng không phải muốn hại hắn, chỉ là ta cảm thấy với loại kịch bản này chia nhau làm việc thì năng suất tương đối có hiệu quả." Phong Bất Giác nói: "Hai vị cô nương kia ngược lại là chính là đúng ý ta, tự mình đi. Nhưng người này... chỉ sợ cũng không phải cái loại có thể cùng chúng ta thương lượng sự tình được." Hắn dừng thoáng một phát: "Trong mắt hắn, luận đẳng cấp hắn là cao nhất, luận trình độ hắn là chức nghiệp đấy, cho nên trong đoàn đội hắn lẽ ra lời nói rất có trọng lượng. Nếu như ta đưa ra ý kiến chia nhau thăm dò, hắn tám phần sẽ lập tức phản đối. Thời điểm ta kéo cửa hắn còn có ý ngăn hai người khác rời đội, có thể thấy hắn vốn là kế

hoạch tập thể làm việc đấy." Phong Bất Giác lúc này đi đến trước một mặt tường ngồi xổm xuống, tựa hồ đang quan sát thứ gì đó, "Như bây giờ là tốt nhất, hắc đã tự tách ra." Hắc dùng bàn tay nhẹ nhàng vạch mạng nhện cùng bụi bặm trên tường: "Chúng ta cũng nên chia nhau tìm tòi a, đợi sau khi thấy thông báo nhiệm vụ chính tuyến thay đổi thì lại tập trung ở chỗ này."

Tiểu Thán cả kinh nói: "Chúng ta cũng chia ra à?"

"Không phải ta đã nói rồi sao, chia nhau làm việc hiệu suất tốt hơn." Phong Bất Giác trả lời, ánh mắt của hắc cũng không rời khỏi vách tường: "Đừng lo, loại phòng lớn như thế này thì về căn bản, thiết lập ma quái không có hoạt động. Nói chung cũng không hắc xuất hiện các loại quái vật dị hình như vậy a. Cho nên cái kịch bản này lấy hù dọa và tìm ra lời giải làm chủ. Thứ trên thực tế có khả năng tạo thành tổn thương hơn phân nửa là mấy thứ cạm bẫy, các người lưu ý thoáng một phát là tốt rồi."

Lời hắc còn chưa dứt, thông báo hệ thống không ngờ vang lên: [Đã gây ra nhiệm vụ phụ tuyến.]

Ba người đều nhìn vào menu nhiệm vụ. Nguyên lai cái nhiệm vụ chính tuyến kia vẫn còn, bất quá phía dưới có thêm một cái nhiệm vụ mới: [Tìm ra toàn bộ sáu đoạn "Quỷ cung", tiến độ hiện tại: 1/6]

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (3)

"Có ý gì? "Quỷ Cung" là cái gì?" Vương Thán Chi hỏi.

"Có phải câu tiếp theo người muốn hỏi là "Có thể ăn được không" không?" Phong Bất Giác nói.

"Ta đã qua cái tuổi dùng câu hỏi "Có thể ăn không" rồi... Hơn nữa ta hiện tại rất nghiêm túc, được không!" Vương Thán Chi nói.

"Tự các người xem." Phong Bất Giác đứng lên, lại để cho Tiểu Thán và Long ca có thể nhìn thấy thứ vừa rồi hẳn còn đang ngồi xem.

Sau khi hai người tiến sát lại liền phát hiện trên tường có chữ viết, tựa hồ là khắc bằng dao, nội dung tất cả đều bằng tiếng Anh, bất quá khi người chơi mở menu trò chơi ra xem thì lại có thể thấy phiên dịch.

Nó hình như là một đoạn thơ ngắn bằng tiếng Anh, nội dung là:

[Ở chỗ sâu trong sơn cốc thúy nùng

Các thiên sứ dừng lại thủ hộ

Từng có một tòa hoa mỹ cung điện ——

Huy hoàng chói mắt —— chống trời dựng lên.

Ở trong vương quốc "Tư duy"

Lồng lộng sừng sừng

Thiên sứ sáu cánh chưa từng giương cánh

Phiên lâm quỳnh cung hoa mỹ như thế.]

"Rốt cuộc nó có ý gì a?" Vương Thán Chi sau khi xem xong không hiểu gì cả.

"Đại khái là thiên văn tên gọi "Quỷ cung" này tổng cộng có sáu đoạn?" Long Ngạo Mân cũng tùy tiện một đoán một chút.

Bọn hắn đều cảm thấy... Dù sao cũng có Phong Bất Giác, tên kia cái gì cũng biết, hỏi hắn là được. Không ngờ, khi hai người quay đầu lại thì lại phát hiện tiểu tử này đã không thấy đâu...

"Giác ca?" Vương Thán Chi nhìn bốn phía, lại một bước nghiêng người ngẩng đầu nhìn cầu thang lên lầu hai: "Người đâu? Không để ý hắn liền đi mất rồi?"

Long Ngạo Mân nhìn trái nhìn phải cũng không tìm được thân ảnh kia, đành phải bất đắc dĩ nhún vai nói: "Hắn vừa rồi đã nói muốn chia nhau làm việc, chắc là thừa dịp chúng ta xem đoạn này lạng lẽ lên đi."

Vương Thán Chi nói: "Vậy chúng ta cũng đi tìm tìm manh mối a, dù sao Giác ca cũng có nói sau khi nhiệm vụ chính tuyến thay đổi lại tới nơi này tập hợp rồi."

Long Ngạo Mân gật đầu, hai người lập tức bắt đầu triển khai điều tra tầng một, đẩy từng cái cửa có thể mở ra được, kiểm tra trong phòng có đoạn "Quỷ cung" còn lại hoặc các loại manh mối khác hay không.

.....

Trong hành lang gấp khúc ngoằn ngoèo tầng một.

Hai vị người chơi nữ đang chậm rãi, cảnh giới mà đi về phía trước. Xem qua cái trận thế này có thể thấy rõ các nàng đã đụng phải một ít bẫy.

Giờ phút này, trong tay Tự Vũ Nhược Ly đã đang cầm một thanh trường kiếm sáng loáng. Cái vật phẩm này mặc dù chỉ là phẩm chất bình thường, nhưng nàng chính là dùng cái vũ khí bình thường này mà lấy được biệt hiệu [Kẻ chém đầu vô tình]. Việc này đủ để cho thấy người kia tất có chỗ hơn người.

Bi Linh Tiểu Cốt cũng không đem súng ra. Phán đoán của nàng so với Phong Bất Giác cũng không khác mấy. Nếu như nói cái kịch bản này chỉ toàn là Quỷ Hồn và cạm bẫy..., chỉ sợ cũng không cần dùng súng rồi.

"Ôi chào!" Bi Linh ở đằng sau bỗng sững sờ, mấy giây sau nói: "Ha... Bọn hãn vậy mà đã tìm được một cái nhiệm vụ phụ tuyến."

Tự Vũ Nhược Ly nhìn qua nhiệm vụ một chút hỏi: "Chúng ta có nên phối hợp với bọn chúng tìm kiếm cái "Quỷ cung" này?"

"Ân... Cũng không cần tận lực đi tìm a." Bi Linh đứng cạnh vừa nghĩ vừa trả lời: "Chúng ta tạm thời cũng không biết thứ kia đến tột cùng là cái gì, lại nói tiếp chúng ta bây giờ vốn chính là đang tìm manh mối."

"Vậy thì cứ tiếp tục a." Tự Vũ Nhược Ly trả lời một câu, lại lần nữa đi về phía trước.

.....

Lầu hai, Dũng Giả Vô Địch đang đưa người vào trong một gian phòng thập phần rộng rãi. Giống với phòng khách, cửa sổ căn phòng này dài chật vật, vị trí hơi cao, cách sàn nhà đen nhánh bằng gỗ cao su một khoảng cách, ánh sáng đỏ thắm từ cửa sổ rọi vào trong, vừa đủ để chiếu sáng bất cứ thứ gì dễ gây chú ý trong phòng. Cũng không biết lúc này là hơn nửa đêm thì cái ánh sáng màu đỏ ngoài cửa sổ từ đâu mà đến...

Dũng Giả Vô Địch ráng thế nào thì cũng không thê nhìn được những chỗ hẻo lánh trong gian phòng hoặc là khung tranh hoa văn lồi trang trí trên đường vữa. Đương nhiên, hắn không thèm để ý những chi tiết này, thấy rõ thì có sao đâu? Hắn chỉ cần biết trong góc không có quái vật ẩn giấu là được rồi.

Trên bốn vách tường chung quanh giắt ảm đạm mạng nhện, tất cả đồ dùng trong nhà đều to mà vô dụng, hư hỏng, cũ kỹ, nhìn qua không có chút thoải mái dễ chịu nào. Không khí vui vẻ hoà thuận mọi nơi chong chất sách vở cũng không khiến gian phòng này tăng thêm mọt chút sinh khí nào. Toàn bộ bầu không khí bốn phía bồng bềnh, sưng nước bi thương, âm trầm ủ dột.

Sau khi nghe được thông báo nhiệm vụ, Dũng Giả Vô Địch nhìn thoáng qua menu. Phản ứng đầu tiên của hắn là hai người chơi nữ kia ở trong phủ đệ phát hiện cái gì, do đó dẫn tới nhiệm vụ phụ tuyến. Hắn cũng không hề nghĩ rằng nhiệm vụ này ba gã tay mơ kia có thể tìm ra đấy.

Tuy không am hiểu tìm lời giải nhưng Dũng Giả Vô Địch tốt xấu gì cũng là một game thủ chuyên nghiệp. Suy luận không được, kinh nghiệm trò chơi vẫn phải có. Hắn vốn là lục soát sơ căn phòng này một lần, muốn tìm mấy thứ như trang bị hoặc tiêu hao phẩm. Đáng tiếc, thứ có thể cầm lên để vung mạnh trong cái phòng này cũng chỉ có một cây đàn ghi-ta bằng gỗ và một cây đàn vi-ô-lông đã đứt dây. Dùng những thứ chế phẩm yếu ớt bằng gỗ này nên quái còn không bằng hắn tay không tác sát đi đánh. Năng lực đặc biệt mà danh hiệu [Quyền đấu sĩ lỗ mãng] ban cho hắn chính là bị động làm tăng lực phá hoại của năm đấm.

Tìm không ra trang bị, Dũng Giả Vô Địch bắt đầu tìm vật phẩm nhiệm vụ, hắn cũng không biết "Quỷ cung" là cái gì, cũng không có hứng thú đem đồng sách rơi lá tả trên sàn nhà cầm lên đọc. Hắn chẳng qua là đi về hướng một vật trong phòng trông rất giống manh mối: một cái phong thư trên bàn.

Những đồ vật khác trong căn phòng này đều là có thể đọc được, hoặc rơi xuống, hoặc là chất đông trên mặt đất, chỉ có cái phong thư này là còn đặt ở trên bàn, bị một lọ mực đè lên.

Lúc cầm lọ mực lên, Dũng Giả Vô Định phát hiện có một phong thư bị lọ mực chèn xuống, ở trên để lại một miếng vết bẩn, hơn nữa sớm đã được hong gió rồi. Hắn cầm phong thư, thổi mạnh một hơi, lại vỗ nhẹ nhẹ vài cái phỉ bụi, sau đó mới mở, rút bức thư ra bắt đầu đọc.

Phong thư này cũng không hoàn chỉnh, rất nhiều chỗ bị mực che mất, còn lại cũng có nhiều chỗ bị nhòe không rõ. Phần mở đầu và phần ký tên của bức thư đều đọc không được, nhưng cũng có thể từ nội dung bên trong mà phỏng đoán. Bức thư này hẳn là của chủ nhân cái phòng lớn này viết gửi bạn đấy.

Người viết thư nói mình bởi vì loại "nguyên rủa" nào đó mà mắc bệnh cấp tính, bị thần kinh rối loạn giày vò khổ không thể tả. Hắn khao khát được nhìn thấy người bạn tốt nhất của mình, cũng là mối quan hệ cá nhân duy nhất của hắn. Hắn kỳ vọng vị này có thể đến đây ở một thời gian ngắn, có lẽ như vậy có thể khiến cho bệnh của hắn chuyển biến tốt đẹp.

Những hàng chữ trên bức thư xác thực để lộ ra một ít dấu hiệu của thần kinh rối loạn, có một số nội dung thuần túy bởi vì người viết thư tay run hoặc là câu cú trong đầu lộn xộn nên khó có thể đọc ra.

Dũng Giả Vô Định tuy không nhìn ra đầu mối gì, nhưng vẫn thu bức thư này lại. Cuối cùng hắn lại quét mắt một vòng quanh gian phòng này rồi mới quay người rời khỏi.

.....

Trong một đoạn đường hầm đá đen kịt.

Một ngọn đèn pin bỗng sáng lên, chiếu sáng một đoạn ngắn con đường phía trước. Phong Bất Giác vừa nhìn thấy cảnh vật trước mắt, trong miệng liền thì thầm đứng lên: "Căn phòng này có vấn đề rất nghiêm trọng a..... Ác Ma Thành a... Đây là... Không gian thác loạn còn có thể truyền tống sao?"

Kỳ thật ở vài phút trước, hắn cũng không phải cố ý từ sau lưng Tiểu Thán và Long ca lặng lẽ chạy đi. Hắn chẳng qua là tới một mặt tường khác trong phòng khách, muốn lại gần nhìn một bức tranh treo tường...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (4)

Trên tường phòng khách tầng một có treo vài bức họa, phần lớn đều giống như tác phẩm của người bị bệnh tâm thần, được vẽ trong lúc gặp ảo giác, tối nghĩa khó hiểu. Nhưng lại có một bức trông không phải trừu tượng.

Trên bức tranh kia vẽ cảnh vật bên trong một đường hầm hẹp dài hình chữ nhật, bốn vách tường thấp bé, bóng loáng, trắng noãn, không có đoạn giữa, cũng không có trang trí. Con đường phía trước nhìn qua như sườn núi dốc xuống. Có chỗ giống... Không, phải nói là mười phần giống một cái huyết mộ. Một ít chi tiết nhỏ không đáng kể cho thấy huyết động này nằm sâu dưới mặt đất. Từ trong tấm hình nhìn không thấy bất kỳ lối ra nào, cũng không có bất kỳ nguồn sáng nào. Cũng không biết người vẽ tranh dùng cách nào lại có thể khiến cho bức tranh kia toát ra một loại quỷ khí um tùm tối tăm.

Phong Bất Giác nhìn chăm chú bức vẽ này khoảng năm giây, ánh mắt dường như đã bị định dạng xong. Một loại lực lượng không biết khiến cho hắn không cách nào nói chuyện hay di động. Một giây sau, trước mắt hắn đã bị bóng tối che mất, không thấy bất cứ thứ gì. Không quá lâu sau, khi đã khôi phục năng lực hành động, hắn lấy mở đèn pin từ trong bọc hành lý ra nhìn, chính mình đã ở trong đường hầm trong bức vẽ kia.

Hắn không rõ nguyên lý của cái truyền tống này lắm, cũng không biết quá trình mình ly khai có bị Tiểu Thán và Long ca chứng kiến hay không. Bất quá vô luận bọn hắn có thấy hay không, chỉ sợ hắn cũng đều phải dựa vào lực lượng bản thân để rời khỏi chỗ này rồi.

Sau lưng của hắn là một mặt tường đá, lấy tay đẩy mạnh không chút sức mẻ. Đỉnh vách tường rất thấp, phía trên hiển nhiên cũng không có lối thoát. Phong Bất Giác thở dài, từ trong bọc hành lý lấy ra [Con mắt thù hận] đeo lên. Một tay giơ đèn pin, một tay cầm cờ-lê, hắn bắt đầu đi dọc theo đường hầm hướng về phía dưới.

Trên chân có [Tước sĩ chi vũ], Phong Bất Giác không có chút lo lắng nào về vấn đề hao hụt giá trị thể năng do dò đường, kể cả đi đường dài hắn cũng không sao cả. 1100 điểm giá trị thể năng, cộng với trang bị đặc hiệu giảm bớt tiêu hao, một đường đi khắp chỗ này cũng được. Cho dù dưới này thật sự có thành phố lớn như Ác Ma, hắn cũng tự tin có thể đem địa đồ dò xét toàn bộ.

Dọc theo đường hầm về phía trước ước chừng 10 phút, đèn pin Phong Bất Giác bỗng lập loè vài cái. Hắn dùng tay lắc, vỗ lên thân đèn hai cái, thầm nghĩ: Hết pin? Không thể nào... Ở trong kịch bản trước căn bản không dùng bao lâu a.... Chập mạch? Càng không thể, cái món đồ này ở trên viết là MADEINCHINA đấy, về chất lượng không cần phải nói...

Đột nhiên phía trước truyền đến một tiếng nói nhỏ quỷ dị: "Thả ta ra ngoài..."

Thanh âm từ phía trước cách Phong Bất Giác khoảng 10m truyền đến. Hắn dời ánh mắt khỏi đèn pin, hướng chỗ ấy nhìn lại. Ánh sáng đèn pin hết lần này tới lần khác lại chọn lúc này mà hoàn toàn biến mất, khiến cho trước mắt hắn trở thành một mảng đen kịt.

Tiếp đến, ánh sáng đèn pin lại ngắt ngụt lập loè vài cái, vừa đủ để soi sáng một cái bóng trắng đứng lẻ loi lơ lửng ở phía trước. Dựa vào thân hình, đó là một nữ nhân. Trên người nàng đầy thương tích, gầy như que củi, trên áo trắng đầy vết máu loang lổ. Bởi vì thời gian trông thấy nàng rất ngắn, cộng thêm vấn đề ánh sáng và khoảng cách, Phong Bất Giác căn bản thấy không rõ mặt của nàng.

Tức thì ánh sáng lại biến mất, trước mắt Phong Bất Giác lập tức trở lại một mảng đen kịt, chẳng qua là trên vông mạc của hắc vẫn để lại cái hình ảnh kinh khủng kia. Sau đó trong tai của hắc lại nghe một tiếng thét.

"Thả ta ra ngoài!"

Ngay sau đó trong bóng tối vang lên âm thanh tiếp xúc giữa thân người và ván gỗ. Đó là tiếng ma sát và va đập, còn có âm thanh móc xích rung động C-K-Í-T..T...T. Ngoài ra còn một cái âm thanh từ xa cực kỳ mơ hồ truyền đến... phảng phất có người đang ở sâu trong đường hầm này ai oán mà kêu thảm thiết.

Ước chừng sau 30 giây, đèn pin lại trở lại bình thường, không còn lập loè, tiếp tục phát ra ánh sáng.

Sau khi Phong Bất Giác gặp phải tình cảnh vừa rồi, hắc không những mặt không đổi sắc mà còn thờ dài nói: "Nguyên lai đèn pin không có hỏng a... Chẳng qua là do cốt truyện khiến cho lập loè mà thôi..."

Lúc này, lại có thôn báo từ hệ thống vang lên: [Tiến độ nhiệm vụ phụ tuyến đã thay đổi]

Phong Bất Giác kiểm tra một chút, thấy tiến độ nhiệm vụ [Tìm ra toàn bộ sáu đoạn "Quỷ cung"] hiện tại đã thành 2/6. Chắc là những người khác lại tìm được một đoạn, bất quá từ trong thanh nhiệm vụ lại không có nội dung cụ thể.

Cùng lúc đó, hai người Vương Thán Chi và Long Ngạo Mân ở lầu một đang ngồi xõm bên cạnh lò sưởi phòng bếp, nhìn gạch trên tường được viết đoạn "Quỷ cung" thứ hai bằng thứ giống như than đen.

[Vương kỳ sáng lạn vàng óng ánh,

Ở trên đỉnh điện tung bay tung bay.

Đây hết thấy đều là chuyện cũ trước kia

Đó là gió nhẹ phẩy,

Xinh đẹp tường hòa thời gian.

Dọc theo màu trắng thành cung,

Một hồi u ám hương thơm lướt nhẹ qua rồi xa dương thế.]

"A..... Hoàn toàn không hiểu a...!" Vương Thán Chi sau khi xem xong liền gần như quên hết. Hắn đi tới phía trước lò sưởi, đưa đầu vào bên trong, ngửa mặt hướng lên định xem qua ống khói một chút.

Sau khi mặt đen thui rồi hắn mới quay ra nói: "Ai... Quá chật, chắc chắn leo không ra."

Ban đầu Long Ngạo Mân có vẻ như không phản ứng với những lời này của hắn, Vương Thán Chi cũng không quá để ý. Bất quá mấy giây sau, Vương Thán Chi quay đầu đi, liền phát hiện thần sắc Long Ngạo Mân cực kì khác thường. Chỉ thấy hắn hai mắt trợn lên, miệng một mở một đóng, tựa hồ đang lớn tiếng nói gì đó, nhưng trong lỗ tai Tiểu Thán không nghe được nửa chữ.

Một màn quỷ dị này lại khiến cho Vương Thán Chi sờn hết cả gai ốc. Lập tức hắn cũng ý thức được thứ gì đó... Lúc này âm thanh của hắn cũng không thể phát ra từ cổ họng.

Chuyện xảy ra kế tiếp, trong mắt người trong cuộc thì rất đáng sợ, nhưng người bên ngoài nếu nhìn vào nhất định sẽ có cảm giác rất buồn cười.

Chỉ thấy hai tên cầm điếu hoàn toàn không hiểu tiếng người ở đằng kia hoa chân múa tay vui sướng, cố tạo âm thanh, phối hợp với biểu lộ cùng

khẩu ngữ thuyết minh cả buổi, cuối cùng không ai rõ đối phương đang nói cái gì...

Ta nghĩ lời kích thích hợp nhất cho loại tình huống này hẳn là: "Người bị bệnh à?" "Người uống thuốc chưa?" "Người có bao nhiêu?" "Người ăn bao nhiêu?" "Người có bao nhiêu ăn bấy nhiêu!" "Người ăn bao nhiêu có bấy nhiêu!" "Người bị bệnh à...!"...

Bất quá trên thực tế, nội dung hai người bọn họ nói theo thứ tự là.

Vương Thán Chi: "Chuyện gì xảy ra? Người nói cái gì? Tay người như thế là có ý gì?"

Long Ngạo Mân: "Là thứ màu đen trên mặt người đang làm trò quỷ!"

Đứng ở góc độ Long Ngạo Mân thì có thể thấy rõ ràng, than tro màu đen trên mặt Vương Thán Chi giống như một chiếc mặt nạ "sống". Lúc này nó đang làm ra một khuôn mặt tươi cười quái đản, biểu cảm của cái "mặt đen" này không hề liên quan tới biểu cảm của bản thân Tiểu Thán, phảng phất như là một bức vẽ nổi trên mặt.

Cuối cùng Long Ngạo Mân nghĩ ra một biện pháp. Hắn từ trong phòng bếp dơ dáy bần thiêu đã tìm được một cái khăn đặt trước mặt mình, đứng cách một khoảng, làm cái động tác chà thuận chiều kim đồng hồ, sau đó dùng ngón tay chỉ khăn lau, lại chỉ mặt Vương Thán Chi.

Người kia coi như cũng hiểu, nhận cái khăn, bắt chập tất cả chùi lên mặt mình. Lúc hắn lấy tấm khăn ra, hai người đồng thời khôi phục năng lực nói chuyện bình thường.

"Oa! Đây là yêu quái gì?" Vương Thán Chi nhìn khăn lau trên tay, cái "mặt đen" kia cứ như khắc ở trên vải, giữ nguyên hình mặt người dờ từ mặt Tiểu Thán lên trên tấm khăn. Giờ phút này trên mặt Tiểu Thán trở nên sạch sẽ, không đen một chút nào.

"Tuy không biết hệ thống thiết lập cái món này đến tột cùng có ý gì..." Long Ngạo Mân lúc này mới phát hiện, cái thứ mặt đen này không có lực sát thương thực chất, cũng cũng không đặc biệt dọa người. Ngoại trừ biểu thị một điều là hệ thống ác ý đùa giỡn người chơi thì tựa hồ không còn lý do gì để xuất hiện ở nơi đây.

"Nhưng ta cảm thấy tiêu hủy nó đi thì sẽ an toàn hơn." Long Ngạo Mân nhận mặt nạ, từ bên cạnh một cái bếp lò tìm được hai khối đá đánh lửa...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (5)

Phong Bất Giác tiếp tục đi dọc theo đường hầm, cảnh tượng kinh khủng lúc trước không có chút ảnh hưởng nào đối với hắn. Hắn vẫn đi tiếp như thường, không chút áp lực.

Không bao lâu sau, hắn đã đi tới khúc cuối. Đó là một căn phòng dưới lòng đất, nhỏ hẹp và ẩm ướt.

Trong căn phòng này có một cánh cửa song sắt. Việc này cũng không quá kỳ lạ. Ở những niên đại trước, loại phòng lớn dưới đất này căn bản đều dùng làm nhà tù vì mục đích đen tối nào đó, đến ngày nay phần lớn đã bị bỏ hoang. Sàn nhà và bốn vách tường đều được tì mĩ bọc da đồng. Cổng nhà lao làm bằng sắt, thoát nhìn vô cùng công kênh và nặng nề. Một khi đẩy ra, móc xích sẽ phát ra âm thanh C-K-Í-T..T...T chói tai khác thường. Chính giữa nhà tù có một cỗ quan tài. Từ xa dùng đèn pin chiếu vào đã có thể nhận ra cái nắp quan tài kia căn bản không có đóng đinh, thậm chí không có che lại...

Phong Bất Giác ngênh ngang đẩy cửa sắt đi vào. Nhưng mà hắn cũng không sốt ruột mở nắp quan tài lên. Trước tiên hắn dùng đèn pin quan sát tường chung quanh một phen, quả nhiên là có thu hoạch. Ở trên một mặt tường, hắn lại tìm được một đoạn "Quỷ cung" được viết bằng máu:

[Thế nhưng hất lên bi thống chi bào ma đầu,

Sát hại cao quý quân vương;

A...! Để cho chúng ta thương tiếc, sáng sớm không hề hàng lâm tại trên người hân, vô cùng bi thương!

Bao phủ hân nơi ở cũ vinh hoa,

Từng giống như hoa tươi nộ phóng,

Ngày nay đã thành ảm đạm chuyện cũ,

Dục vọng bị tuế nguyệt mai táng.]

"Ân... Là đoạn thứ năm a." Phong Bất Giác xem hết, thấp giọng nói.

Thông báo hệ thống theo đó vang lên: [Tiến độ nhiệm vụ phụ tuyến đã thay đổi.]

Nội dung nhiệm vụ cũng đổi thành: [Tìm ra toàn bộ sáu đoạn "Quỷ cung", tiến độ hiện tại: 3/6]

Phong Bất Giác đi đến bên cạnh quan tài, một tay giơ đèn pin, một tay đặt lên nắp quan tài, động tác như gõ cửa: Đông đông đông. Hân gõ nắp quan tài ba cái: "Này, tiểu thư Madeline, người có còn ở đây không?"

Cũng không biết hân làm sao mà biết được cái tên này.

.....

Thời gian càng trôi qua, Giá trị Kinh Hải của Dũng Giả Vô Địch cũng dần tăng lên, hiện tại đã lên tới khoảng 15%, đồng thời ổn định ở trị số này. Hân hoảng sợ cũng không phải vì gặp quái vật thực sự nào mà là bởi vì sau khi tìm kiếm một thời gian ngắn, hân lại không thấy đường thoát khỏi lầu hai...

Mỗi một cái hành lang, mỗi một căn phòng, cùng với những bức tranh trên tường, đèn treo tường, vật trang trí... đều trông lạ lẫm, nhưng cũng lại

giống như đã từng thấy qua.

Không gian của kiến trúc này rõ ràng có dị thường, nó lớn hơn rất nhiều so với lúc nhìn vào từ bên ngoài. Chiều dài hành lang tựa hồ thời thời khắc khắc luôn thay đổi, mỗi lần đi qua mấy cánh cửa hai bên hành lang thì số lượng của chúng vẫn luôn khác biệt. Hơn nữa cho đến bây giờ, Dũng Giả Vô Địch cũng chưa từng thành công đi đến điểm cuối một cái hành lang nào. Chỉ cần hắn đi đến một đoạn cuối, liền sẽ thấy một cái chỗ rẽ mới hoặc là giao lộ chữ T.

Đối với đi bộ bình thường, giá trị thể năng tiêu hao cực kỳ bé nhỏ, chỉ có đi bộ "thời gian dài" thì thể năng mới thấp đi trông thấy. Việc này cũng tương tự với ở trong hiện thực. Nếu như người để cho một người đi bộ liên tục quá 20 phút, hắn sẽ có chút cảm giác mệt mỏi, 40 phút trở lên sẽ cảm thấy đau chân, còn nếu một giờ trở lên, khẳng định sẽ dừng bước nghỉ ngơi. Đương nhiên, ví dụ này là đối với người bình thường, không áp dụng với các loại vận động viên chuyên nghiệp.

Loại mệt mỏi này là thuộc loại tích lũy dần dần đấy, hơn nữa càng lâu càng thấy rõ. Dưới sự ăn mòn của sợ hãi, loại phản ứng này của Dũng Giả Vô Địch tăng tốc. Khi hắn nhìn thấy giá trị thể năng bắt đầu giảm với tốc độ có thể thấy được, hắn cũng không tình táo lựa chọn nghỉ ngơi mà lại tăng tốc độ lên...

Hắn đã không còn là đang thăm dò, mà là đang chạy trốn.

Hắn có một loại tâm lý ám thị mãnh liệt, nếu như không nhanh chóng làm gì đó thì không chỉ bị khốn (Dg: giam cầm) mà lúc thể năng của hắn hạ tới một mức nhất định thì chỉ sợ trong bóng tối sẽ có thứ gì đó tới tìm hắn...

"Ha... ha... Ha... ha..." Hô hấp của Dũng Giả Vô Địch dần trở nên nặng nề. Hắn nhìn qua menu trò chơi một chút, bản thân vậy mà còn khoảng

1000 điểm thể năng. Rõ ràng hãn cũng không phải đang chạy trốn, chẳng qua là đi nhanh mà thôi, chuyện này lẽ ra không nên xảy ra a.

Hãn dừng bước lại, hai tay chống đầu gối, điều chỉnh nhịp thở hỗn hển về đều đặn, rồi nuốt nước miếng. Giờ khắc này, hãn chợt phát hiện trong bụng mình có chút cảm giác khác thường, nhưng lại không rõ đến tột cùng là loại cảm giác gì.

"Chuyện gì đang xảy ra..." Dũng Giả Vô Địch thấp giọng nói một câu, nói nhỏ có thể giúp hãn triệt tiêu một ít ảnh hưởng của sợ hãi mà tập trung tinh thần.

Đột nhiên, tầm mắt của hãn liếc thấy vật gì. Hãn xoay mặt qua chỗ khác, lại phát hiện bên cạnh mình có một cái gương. Đó là một mặt kính hình vuông cao chừng hai mét khảm trên vách tường, khung kính được khắc bằng gỗ, dù chạm khắc đơn giản nhưng cũng không mất tính tinh xảo.

"Kỳ quái... Vừa nãy có cái này sao?" Hãn không khỏi tự hỏi một câu, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Lúc này Dũng Giả Vô Địch sớm đã chết lặng mà nhìn phía trước. Hãn nhìn điểm cuối hành lang mà vùi đầu tiến lên, không còn để ý hai bên còn có bao nhiêu cánh cửa, cũng không quan sát những bức tranh, đèn treo tường, các loại đồ điêu khắc nữa. Nhưng mà cái hành lang này cũng không tính là quá lớn, vậy mà thứ như tấm gương này thì xuất hiện lần đầu tiên, lại là cái gương lớn như vậy. Hãn không thể nào không chú ý.

Lúc phát hiện cái gương, Dũng Giả Vô Địch đang đứng quay lưng về phía mặt kính, với tư thế khom người, hai tay chống gối. Nhưng sau khi hãn đem lực chú ý chuyển sang cái gương, theo bản năng liền đứng thẳng lên, quay sang hướng chính diện. Cái quay người này lại khiến hãn sợ tới mức thiếu chút nữa là sặc khí.

Hình ảnh trong mặt kính nhìn qua cũng không khác mấy so với bản gốc. Thế nhưng hắt trong gương, toàn bộ ổ bụng đều hiện ra ngoài. Vị trí phần bụng không có quần áo và da, liếc mắt nhìn qua liền trực tiếp thấy một đồng ruột.

Dũng Giả Vô Định lập tức hít ngược lại một ngụm khí lạnh, sắc mặt trắng bệch, lùi ra sau mấy bước, lưng tựa mặt tường đối diện. Hắt trừng mắt, hô hấp đình chỉ gần 10 giây.

"Ảo... Đây là ảo giác..." Sau khi khôi phục một ít tỉnh táo, mặt hắt lộ vẻ ngoan cường mà đi tới trước gương, "Dọa ai đó... Không phải chỉ là nhìn thấy nội tạng của chính mình thôi sao."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng Giá trị Kinh Hải chắc chắn sẽ không gạt người. Hắt vẫn rất sợ hãi, chỉ có điều mỗi người khi đang cực độ sợ hãi thì sẽ có các loại phản ứng khác nhau. Tức giận, đùa giỡn, hung dữ chính là một trong số đó.

Ánh mắt Dũng Giả Vô Định không tự chủ được mà rơi vào vị trí bụng mình trong kính. Có thể thấy, ruột ở trong tựa hồ vẫn còn đang ngo ngoậy. Lại nhìn cẩn thận hơn một chút, lại có thể thấy một ít chi tiết quỷ dị...

Cái mặt cắt ruột kia càng xem càng quái lạ... Nó nhìn qua tựa như... như một cái hành lang!

Hắt cảm thấy sau lưng phát lạnh, cổ cứng ngắc đến mức không chuyển động được. Sau hai giây, hắt phản nộ quát một tiếng, một cước đá vào gương, đem nó đập vỡ. Sau đó hắt lại xoay người, muốn nhanh chóng rời đi.

Ai ngờ, hắt vừa xoay người sang chỗ khác liền phát hiện hai bên hành lang trước mắt xuất hiện rất nhiều cái gương như vậy. Những nơi vốn là cửa phòng cũng không còn thấy nữa. Hầu như không chỗ nào không có gương.

"A...!!!" Vô Địch ca rống to, nhìn không chớp mắt về phía trước mà vùi đầu mãnh liệt lao ra. Hắn không biết tình huống này đến tột cùng là ảo giác hay là biến hóa thực sự của cái phòng lớn, nhưng hắn có cảm giác sợ hãi và nguy hiểm. Hắn một giây cũng không muốn ở trong cái hành lang này nữa.

Âm thanh loảng xoảng vang lên, một bóng người đụng nát cửa sổ thủy tinh, từ phòng lớn lầu hai phá cửa sổ mà ra.

Một khắc từ không trung rơi xuống này, Dũng Giả Vô Địch lại chưa hề chuẩn bị. Một giây trước, trước mắt hắn vẫn là hành lang, hắn đang chạy tgiữa hành lang, phía trước rõ ràng là có đường. Một giây sau, cảm giác đau đớn do va chạm và da bị thủy tinh cắt truyền tới. Hắn tựa hồ đập mạnh lên cái gì đó, thân thể lập tức mất đi trọng tâm mà bắt đầu rớt xuống.

Ở một giây ngắn ngủi trước khi chết, hắn thấy được cảnh tượng ngoài phòng.

Tường đá trải rộng năm mốc, cây khô vờn quanh bốn phía, cùng với cái bóng màu đen không lồ vằn vẹo do nước suối trong đọng lại. Bầu không khí âm trầm đáng sợ theo ao nước, ngôi nhà, con suối ngầm, bóng tối đồng thời nghiêng lại trong thế giới vật chất và tinh thần.

Không một tiếng động, Dũng Giả Vô Địch đã rơi vào con suối ngoài phòng, bị quỷ khí um tùm nuốt hết. Cổ họng hắn một chút âm thanh cũng không thể phát ra được. Tòa nhà trước mắt tựa như một bóng ma lạnh lùng, mắt nhìn xuống một cái tính mạng nữa điêu tàn.

Cuối cùng phản chiếu qua con mắt của vị game thủ chuyên nghiệp này... Trên bầu trời, một vòng trăng máu mỗi một chìm về phía tây. (Hết đất diễn rồi, về lĩnh cơm hộp đi)

.....

[Thành viên đoàn đội: Dũng Giả Vô Địch đã chết, một món vật phẩm nội dung cốt truyện đã bị chuyển dời.]

Âm thanh thông báo từ hệ thống vang lên, lại khiến cho hai người Vương Thán Chi và Long Ngạo Mân trong lòng cả kinh.

"Không phải chứ! Game thủ chuyên nghiệp mười lăm cấp vậy mà cứ thế treo rồi a...!" Vương Thán Chi cả kinh nói, hắn đặc biệt mở ra menu trò chơi nhìn cột đoàn đội để xác nhận qua một lần. Quả nhiên, biểu hiện tên người chơi ở chỗ đó đã biến thành màu xám, ba chữ "Còn sống" ở bên cạnh bây giờ đã biến thành "Đã chết".

Giờ phút này, hai người Long Ngạo Mân và hắn đã dò xét khá nhiều gian phòng, nhưng chưa từng tìm được bất cứ thứ gì có tính công kích thực chất. Ngoại trừ gặp mấy loại bẫy kiểu sàn nhà đột nhiên sụp xuống, phía dưới chần chịt gai nhọn, thì một là không có manh mối, hai là không có ban thưởng.

"Nếu như hai chúng ta cũng phân ra hành động thì mấy lần gặp phải tình huống nguy hiểm kia có thể đã chết rồi." Long Ngạo Mân trả lời một câu, lập tức lại nói: "Không biết Phong huynh một mình hành động có gặp nguy hiểm hay không."

"Nếu nói về Giác ca... Người không cần lo lắng, nếu như chính bản thân hắn nói muốn chia nhau làm việc, khẳng định đã cân nhắc mạo hiểm." Vương Thán Chi nói, "Đúng rồi, lúc rảnh rồi ta ở trong không gian đăng nhập có xem giải thích của trò chơi, nếu như trên người một người chơi có mang theo món vật phẩm nội dung cốt truyện chết thì sau đó nó sẽ ngẫu nhiên xuất hiện gần khu vực một người đồng đội nào đó đấy."

Long Ngạo Mân đã trải nghiệm tương đối nhiều kịch bản đoàn đội, so với hắn nhiều kinh nghiệm hơn. Hắn trả lời: "Ân, ta biết rõ, chúng ta bây giờ đi tìm."

Hai người lập tức ở mọi nơi bắt đầu lục lọi. Bất quá bởi vì thứ gọi là vô tình cảm liễu liễu mọc xanh, bọn hắn không tìm được lá thư kia, nhưng lại tìm được một đoạn thơ quý cung trong một đồng hồ vật lộn xộn trên sàn nhà:

[Du khách ở đằng kia sung sướng sơn cốc,

Xuyên thấu qua hai miếng sáng ngời cửa sổ có thể thấy được:

Tinh linh uyển chuyển múa theo nhạc,

Cùng thi cầm tranh tông âm luật,

Vườn quanh quân vương bảo tọa,

"Lý trí" bệ hạ,

Phong thái lộng lẫy trang nghiêm,

Vua của một nước, uy nghi phi phạm.]

[Tiến độ nhiệm vụ phụ tuyến đã thay đổi.]

[Tìm ra toàn bộ sáu đoạn "Quý cung", tiến độ hiện tại: 4/6]

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (6)

Diện tích phòng ăn rất lớn. Ở chính giữa có đặt một cái bàn dài, hai người ngồi ở hai đầu chỉ có thể gào lên để nói chuyện. Trên khăn trải bàn màu trắng thì lộn xộn mấy cái chén đĩa không, nĩa, còn có thêm ba bốn cây nến đỏ.

Phía trên chiếc bàn có một chiếc đèn treo, so với cái trong phòng khách còn lớn hơn, bất quá không còn sáng nữa. Nhà ăn được chiếu sáng là dựa vào những chiếc đèn treo tường kia.

Những chiếc ghế làm bằng gỗ được đặt rất lộn xộn, trong đó có mấy cái nằm ngang trên mặt đất đã kết mạng nhện.

Lúc Tự Vũ Nhược Ly nghe được thông báo hệ thống, nàng chẳng qua chỉ thoáng dừng lại một giây, sau đó liên tiếp tục tìm kiếm, biểu lộ trên mặt như trước lạnh như băng.

Vẫn là Bi Linh Tiểu Cốt mở miệng nói trước: "Vị đại ca trông có vẻ rất lợi hại kia treo rồi a."

"Lợi hại?" Tự Vũ Nhược Ly hỏi, "Vì sao nghĩ thế?"

"Cấp tương đối cao, lại là game thủ chuyên nghiệp a...." Bi Linh trả lời.

Tự Vũ Nhược Ly dùng kiếm lật một đoạn khăn trải bàn lên, không dừng việc tìm kiếm lại, thuận miệng trả lời: "Cấp của chúng ta cũng sẽ tăng cao, chúng ta cũng có thể "tự xưng" là game thủ chuyên nghiệp."

"Biểu tở... Người lại cãi lời ta." Bi Linh mắt yếu ớt nhìn Tự Vũ Nhược Ly, lầm bầm: "Hiện tại cả game thủ chuyên nghiệp cũng treo, người vẫn trấn định như vậy, không sao ư?"

Lúc này, Tự Vũ Nhược Ly từ dưới đáy bàn lấy ra một phong thư, chỉ nói bốn chữ: "Vật phẩm nội dung cốt truyện."

[Tên: Bức thư loang lỗ vết mực

Loại: Có liên quan tới nội dung cốt truyện

Phẩm chất: bình thường

Công năng: Không biết

Có thể mang ra khỏi kịch bản: Không

Ghi chú: Một phần nội dung bức thư bị vết mực che mất, không thể nào đọc được.]

Nàng đưa bức thư cho Bi Linh Tiểu Cốt, đồng thời nói: "Thứ này vốn không có khả năng nằm dưới đáy bàn, chắc là sau khi cái gã "Dũng Giả Vô Địch" kia chết liền bị chuyển đến đây."

Bi Linh nhận bức thư, bắt đầu nhìn một chút, lập tức bỏ vào khoá trong bọc hành lý bên hông, liếm môi: "Ân... Giả sử phong thư này là một trong những manh mối chính để phá giải câu đố, có một loại khả năng chính là người mang theo bức thư này sẽ phải chịu sự tập trung công kích của sức mạnh không biết nào đó trong phòng này, rơi vào hoàn cảnh thập phần nguy hiểm, cho nên..."

"Cho nên ngay cả game thủ chuyên nghiệp cũng chết rồi ư?" Tự Vũ nói tiếp.

"Ân... Thế nhưng rất lạ a...." Bi Linh nói: "Bọn hắc có bốn người, vì sao chỉ chết một, hơn nữa còn là người mạnh nhất? Chẳng lẽ..."

"Không cần "chẳng lẽ" nữa." Tiếng nói của Phong Bất Giác bỗng vang lên, hắc tử cửa ra vào đi đến: "Rất rõ ràng là chúng ta chia nhau hành động đấy."

Tự Vũ và Bi Linh đều quay đầu nhìn phía hắc, Phong Bất Giác nói tiếp: "Hơn nữa dựa vào việc hắc vậy mà bị vùi dập giữa chợ thì cái "mạnh nhất" này cũng nên đánh thêm một dấu chấm hỏi."

"Cấp của hắc cao hơn người, hơn nữa lại là game thủ chuyên nghiệp." Tự Vũ nói với Phong Bất Giác, nàng trực tiếp đem lời Bi Linh dùng để thuyết phục mình rập khuôn nói lại một lần.

"Cấp bậc của ta cũng sẽ cao hơn, ta cũng có thể "tự xưng" game thủ chuyên nghiệp, như vậy chính là mạnh mẽ ư?" Phong Bất Giác thuận miệng trả lời.

Bi Linh che miệng cười trộm, xém chút nữa là ra tiếng.

Tự Vũ Nhược Ly thần sắc khẽ biến: "Người tới bao lâu rồi?"

"Vừa xong, sao vậy?" Phong Bất Giác nói, hắc xác thực không có nghe được đối thoại của hai người lúc trước, chỉ nghe thấy câu cuối cùng của Bi Linh kia.

Tự Vũ trầm mặc hai giây, nói: "Nhiệm vụ phụ tuyến Quý cung là do người phát hiện ra hay sao?"

"Đúng vậy a." Phong Bất Giác trả lời: "Ta đã tìm được đoạn thứ nhất và thứ năm, hai đoạn còn lại là do các người phát hiện đấy sao?"

Bi Linh lắc đầu phủ định nói: "Không có, ngược lại cạm bẫy trên đường thì gặp không ít."

Tự Vũ lại hỏi, "Quỷ cung đến tột cùng là thứ gì? Chữ viết ư? Hay là một loại vật phẩm?"

"Là một bài thơ." Vương Thán Chi cũng xuất hiện ở cửa ra vào phòng ăn, Long Ngạo Mân ở ngay bên cạnh hắn.

"Đến thật đúng lúc." Phong Bất Giác nói: "Các người đã tìm được đoạn nào rồi?"

"Tin tốt là... chúng ta đã tìm được hai đoạn." Long Ngạo Mân nói.

"Tin xấu là.. chúng ta không nhớ được." Vương Thán Chi vẽ mặt không cho là nhục, ngược lại có biểu hiện quang vinh.

"Đại khái thuật lại vài câu có ấn tượng đi." Phong Bất Giác nói ra.

Hai người bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận nói bốn năm câu mình nhớ.

Sau khi Phong Bất Giác nghe xong liền nói: "Hắn là đoạn thứ hai và thứ ba..." Sau đó, hắn làm một sự tình rất kinh người. Hắn đem hai đoạn Tiểu Thán và Long ca tìm được nói nguyên vẹn một lần, hỏi bọn hắn có đúng hay không.

"Giác ca... Chuyện gì vậy?" Vương Thán Chi cả kinh hỏi, "Người âm thầm theo dõi chúng ta?"

"Căn phòng này là dựa vào một nơi trong ký ức của ta ở hiện thực mà ra đời đấy. Kỳ thật, ta là một tên sát nhân liên hoàn điên cuồng, nơi này là một trong những cứ điểm của ta." Phong Bất Giác bình tĩnh nói: "Quỷ cung mà các người thấy là do những lúc ta rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên ghi ở trên tường."

Cái cảm của Vương Thán Chi như rớt xuống đất, miệng mở rộng, trợn to mắt nhìn Phong Bất Giác. Đầu hấn lúc này loạn thành một bầy.

Sau 10 giây, Phong Bất Giác nói với hấn: "Đến bây giờ còn không kịp phản ứng được đây là nói đùa thì cũng chỉ có mình ngươi rồi."

"Ha ha ha..." Long Ngạo Mân đột nhiên cười ra tiếng. Vừa rồi hấn rất nhanh liền hiểu là Phong Bất Giác đang nói giỡn, chẳng qua là hấn cảm thấy cười cũng không ổn lắm, nhưng phản ứng tin là thật của Vương Thán Chi thật sự làm cho người ta không nói được gì.

"Vị Phong tiên sinh này, cười nói xong rồi, có thể nói một chút tình hình thực tế không?" Bi Linh nói: "Người nếu như biết rõ trình tự những đoạn kia, hơn nữa cả nội dung cũng nhớ hết, vậy khẳng định là biết rõ xuất xứ của bài thơ "Quỷ cung" này rồi?"

Phong Bất Giác nói: "Bài thơ này lấy từ truyện ngắn "The Fall of the House of Usher" của Allan Poe. Ta tin rằng kịch bản này cũng là dựa vào truyện ngắn này mà sinh ra đấy." Hấn ngồi lên ghế: "Các người có ai đọc qua chưa?"

"Chưa~" ngoại trừ Tự Vũ Nhược Ly, ba người khác đều như học sinh tiểu học bị kêu lên trả lời câu hỏi của giáo viên mà kéo dài âm thanh trả lời.

"Chưa thì tốt, tiểu thuyết của hấn thật ra cũng không có gì hay ho cả." Phong Bất Giác nói: "Poe là một tên lưu manh tri thức, mấy thứ như đánh bạc, say rượu hấn đều dính tới, kể cả truy tìm quỷ tử hoặc lấy loli. Cả đời cầm bút châm biếm người khác không biết mệt, phần lớn tiểu thuyết đều chỉ mang bầu không khí nặng nề, bỏ qua tình tiết, có khi còn làm chút hành vi đầu cơ trục lợi như tại đoạn mở đầu "Ligeia", hấn tùy tiện bịa một đoạn văn, thêm dấu gạch ngang rồi nói là lời bình của Joseph Granville. Nếu như thế kỷ mười chín có google hay baidu thì người này sớm đã bị giới bình luận kéo ra ngoài dạo phố rồi."

"Nghe người có vẻ châm biếm a..." Tự Vũ Nhược Ly lạnh lùng nói.

"Nghe có vẻ như người hâm mộ nên ghen tị a....." Bi Linh Tiểu Cốt quăng ánh mắt khinh bỉ.

"Càng nghe càng thấy giống người a....." Vương Thán Chi nói.

"Phong huynh người nên tự trọng a....." Long Ngạo Mân không biết nên nói gì, chỉ có thể khuyên hăn một chút.

Phong Bất Giác đứng lên, mặt không đổi sắc sống chết chống đỡ: "Có biết một... hai... Mà thôi, không có gì..."

"Người cả bài thơ kia cũng có thể thuộc thì đừng giải thích nữa." Tự Vũ ngắt lời nói.

"Vị tỷ tỷ này..." Phong Bất Giác nói.

"Người bao nhiêu tuổi mà gọi ta là tỷ tỷ a."

"Vị muội tử này..."

"Người thử nói lại một lần nữa xem."

Phong Bất Giác hít sâu một hơi: "Như nữ hiệp... Kỳ thật con người ta là tương đối bác văn cường ký (Dg: tinh thông đủ loại văn) đấy..."

"Phong tiên sinh, người thật sự không cần giải thích với ta." Khóe miệng Tự Vũ Nhược Ly lộ ra một tia mỉm cười không dễ nhận ra.

Phong Bất Giác đại khái ngây ngốc ba giây, sau đó như không có gì xoay người nói: "Hôm nay gió thật lớn..."

Long Ngạo Mân cũng cảm giác được chút ngượng ngùng, nói, "Phong huynh, cho dù bị vạch trần rồi thì cũng không nên quá để ý đâu. Chúng ta

vẫn nên tiếp tục tìm manh mối a."

Phong Bất Giác thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, thầm nghĩ: Người nha, nói thẳng nửa câu sau chẳng phải tốt hơn ư, nửa câu trước là để bỗ đao ta sao?

"Đúng rồi, ta đang muốn hỏi các người, các người không cảm thấy kỳ quái sao?" Phong Bất Giác nghiêm mặt nói: "Vì sao tất cả chúng ta đều tới phòng ăn rồi? Hẳn là do kết cấu phòng biến hóa, nhưng chúng ta cùng lúc tập trung lại, có phải có nghĩa là..."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe "Phanh" một tiếng. Cánh cửa duy nhất trong phòng ăn bỗng tự động đóng lại.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (7)

Quay lại hơn mười phút trước. Lúc ấy Dũng Giả Vô Định chưa chết, Phong Bất Giác còn đang ở trong phòng ngầm.

Phong Bất Giác gõ lên nắp quan tài, như trêu chọc mà nói một câu: "Này, Madeleine tiểu thư, người còn ở đây không?"

Hắn tự nhiên không mong rằng trong quan tài sẽ có người dùng ngữ khí không vui đáp lại một câu: "Cút!"

Bởi vì hắn vốn đã biết rõ, bên trong hắn là trống không.

Sau khi xem qua đoạn Quỷ cung thứ nhất, Phong Bất Giác liền phỏng đoán thiết lập của dinh thự này rất có thể chính là ngôi nhà Usher trong tiểu thuyết của Poe. Lúc đi tới cái hầm này, thấy được cái quan tài và đoạn Quỷ cung thứ năm trên tường thứ năm, hắn liền càng thêm chắc chắn.

Phong Bất Giác đúng là tinh thông đủ loại văn học. Có thể hắn còn chưa tới cảnh giới đã gặp qua là không quên, nhưng những thứ bị hắn coi là tin tức rác rưởi sẽ bị quét ra khỏi tầng ký ức, trí nhớ của hắn. Nếu hắn đã từng đọc qua tiểu thuyết nào đó, hắn có thể nhớ nội dung của nó khoảng sáu bảy thành.

Muốn cho hắn đứng đằng kia xem hết đoạn thứ nhất liền đọc thuộc lòng sáu đoạn Quỷ cung là không có khả năng. Cho nên hắn trước hết để cho Tiểu Thán và Long ca nói vài từ nhắc mình, hai đoạn câu thơ trong trí nhớ kia mới chậm rãi rõ ràng.

Đương nhiên, về đại khái tình tiết của bộ tiểu thuyết kia Phong Bất Giác vẫn nhớ tương đối rõ ràng.

Rất nhiều người biết đến cái tên Edgar Allan Poe này. Hẳn là người đặt nền móng cho tiểu thuyết trinh thám. Tiểu thuyết "The Murders in the Rue Morgue" của hắn được cho là bộ tiểu thuyết trinh thám chính thức đầu tiên trong văn học hiện đại. Lúc hắn phát biểu đã sử dụng từ "Tiểu thuyết suy luận" để gọi nó.

Bất quá đó là chuyện của năm 1841, mà "The Fall of the House of Usher" được viết trước đó là một quyển tiểu thuyết kinh dị Gothic, toàn văn tràn đầy bầu không khí màu đen, tối tăm phiến muộn đến cực điểm.

Tình tiết đại khái của câu chuyện là như vậy: Nhân vật chính là bạn cũ của Roderick Usher, gia tộc kia nhiều thế hệ đều mắc một căn bệnh di truyền bí ẩn, khi hắn ở phòng lớn phảng phất cũng bị một thứ nguyên rủa quỷ dị trói buộc. Mấy trăm năm qua nhà Usher nhất mạch tương truyền, cha truyền con nối, cha chết con kế, khiến cho tên của căn nhà này dần dần bị bọn họ lãng quên. Tòa kiến trúc và gia tộc này được đặt ngang nhau. Lúc mọi người nhắc tới "Nhà Usher" có nghĩa là chỉ căn dinh thự này, cũng là chỉ gia đình này.

Một ngày nào đó, Roderick viết một bức thư gửi cho nhân vật chính. Trong thư nói tính mạng của mình không còn bao lâu nữa, căn bệnh đã giày vò hắn tiêu tụy không chịu được, tinh thần hoảng hốt. Một lực lượng kinh khủng không tên trong căn nhà Usher này đã phá hủy đi lý trí của hắn, đoạt đi tính mạng của hắn.

Nhân vật chính liền đến thăm bạn cũ, hi vọng hắn vẫn khỏe. Nhưng ngay đêm khi nhân vật chính đến nơi, muội muội tiểu thư Madeleine của Roderick đã "bệnh chết" rồi.

Nàng là người thân duy nhất trên đời này của Roderick, người duy nhất bầu bạn nhiều năm qua với hắn. Tiểu thư Madeleine bệnh nặng nhiều năm liền đã không còn cách chữa trị, nhưng nàng một mực cùng ma bệnh chống lại, chưa bao giờ nằm giường không dậy nổi. Roderick cực kì buồn sầu. Một số trạng thái tinh thần gần như tan vỡ chủ yếu là bởi vì nàng mà xuất hiện.

Roderick nói rằng sẽ để thi thể của cô ở dưới hầm trong hai tuần rồi mới chôn. Nhân vật chính tự tay giúp bạn tốt đưa Madeleine tiểu thư vào trong quan tài, đặt dưới hầm ngầm. Nhưng không ai biết, nàng chưa chết...

Bảy tám ngày trôi qua, Roderick do quá bi thương nên đã phát điên. Đó là một đêm kinh khủng. Nhân vật chính mắt thấy hình dáng kinh khủng của tiểu thư Madeleine xuất hiện trong phòng hù chết ca ca của nàng, sau đó rồi cục cũng tắt thở. Mà nhân vật chính lao ra khỏi căn nhà, tận mắt thấy "Hồ sâu đầy nước đen kịt trùm lên ngôi nhà Usher".

Trong chuyện xưa này có rất nhiều chỗ "không khoa học". Ví dụ như vì sao Madeleine bị hạ táng mà không ai phát hiện? Một nữ nhân ở trong quan tài vùng vẫy bảy tám ngày làm sao còn sức để quay về phòng lớn? Vì sao dinh thự lại sụp đổ? Do động đất hay bị đập phá?

Bất quá các độc giả thế kỷ mười chín sẽ không đưa ra mấy cái nghi vấn này đối với một câu chuyện thể loại kinh dị giả tưởng. Ngược lại ở cuối thế kỷ 20, nghiệp vụ chủ yếu "đọc giải quá mức" và "bới móc đâm chọc" của các "nhân sĩ chuyên nghiệp" trong từng lĩnh vực dần dần nhiều hơn, nhất là lĩnh vực văn hóa. Nếu Poe sống ở thế kỷ hai mươi một, tùy tiện một tên lừa đảo gắn mác "giáo sư" cũng có thể đem hắn đùa bỡn đến không đáng một đồng. Hoặc là đọc giải "chiều sâu" tác phẩm của hắn để diễn tả một ít quan điểm có lẽ có trong nguyên tác.

Không tiếp tục bàn sâu đề tài này nữa, tốt hơn cứ trở lại chuyện cũ đi.

Dựa vào tình tiết trong tiểu thuyết, quan tài này khẳng định đã vô ích. Mặc kệ Phong Bất Giác vừa rời trong đường hầm thấy quẻ ảnh có phải là u linh của Madeleine hay không, dù sao thì thể của nàng đã không ở trong hầm, mà là đang ở trong phòng lớn.

Phong Bất Giác đẩy nắp quan tài ra, quả nhiên trống không, không có thi thể. Hắn phất tay phui đi lớp bụi bặm, lập tức dùng đèn pin chiếu sáng trong quan tài. Rất nhanh hắn phát hiện ở phía trên đầu một khối ván gỗ có khắc một nhóm chữ nhỏ, nhìn qua giống như là dấu do móng tay khắc mà ra.

Phía trên là một câu "Hắn biết rõ đây", không có dấu chấm câu, hơn nữa chữ cong vẹo. Đặt mình vào hoàn cảnh người khác ngẫm lại... Ở trong quan tài không có ánh sáng, Madeline cũng không thấy chữ mình viết có tinh tế hay không, còn phải giữ ở tư thế nào đó mới có thể nhìn thấy những thứ này, cho nên có thể nhìn ra đã là không tệ.

[Đã gây ra **【Ẩn Tàng nhiệm vụ】**]

Phong Bất Giác nghe được thông báo của hệ thống lập tức mở menu. Lúc này hắn nhìn thấy một cái cửa sổ thông báo khác trù lên ngoài cùng:

[**【Ẩn Tàng nhiệm vụ】** trong kịch bản có thể cung cấp cho bạn ban thưởng vô cùng khả quan, nhưng độ khó phát hiện và hoàn thành **【Ẩn Tàng nhiệm vụ】** sẽ cao hơn so với nhiệm vụ chính tuyến và phụ tuyến.]

[Thông báo của hệ thống có liên quan tới **【Ẩn Tàng nhiệm vụ】** , kể cả giọng nói, chữ viết, nhiệm vụ này trong menu, chỉ có người chơi phát hiện nhiệm vụ mới có thể thấy được. Nếu như nhiều người chơi cùng một nơi phát hiện **【Ẩn Tàng nhiệm vụ】** thì tập thể người chơi có mặt ở đó đạt được nhiệm vụ. Nhưng **【Ẩn Tàng nhiệm vụ】** lúc tiến hành không thể kéo dài cộng hưởng. Sau khi một hoặc nhiều người chơi chấp hành nhiệm vụ miêu tả nhiệm vụ với người chơi khác, đối phương có thể ở trong menu

nhận được nhiệm vụ và tiến độ, nhưng không được coi là tiếp nhận nhiệm vụ, cũng không cách nào đạt được ban thưởng hoàn thành.]

[Thông báo trên chỉ xuất hiện ở lần đầu người chơi phát hiện **【Ấn Tàng nhiệm vụ】** , nếu như bạn cần xem lại lần nữa, có thể tìm trong hướng dẫn trò chơi.]

"Nói cách khác... Ai phát hiện thì người đó đối phó, sau đó một người cầm phần thưởng." Phong Bất Giác thì thầm. Hắn tắt hai cái cửa sổ thông báo, mắt nhìn nhiệm vụ: [Giải cứu linh hồn tiểu thư Madeleine]

Phong Bất Giác nói: "Ah... Sự việc là như vậy..." Hắn đối với hướng đi nội dung cốt truyện của cái kịch bản này đã có một cái suy đoán, nhưng vấn đề bây giờ là làm sao để từ trong hầm ngầm này thoát thân?

Hắn lần nữa giơ đèn pin lên, tiến hành tìm tòi chung quanh cẩn thận thêm một lần, nhưng không có thu hoạch gì. Hắn đem ánh mắt một lần nữa quăng hướng quan tài. Ngoại trừ dòng chữ cùng với một ít vết cào trên tấm gỗ thì không còn manh mối có giá trị nào rồi.

Phong Bất Giác đặt chéo đèn pin trong quan tài, để đầu sáng kia nhếch lên ổn định, sau đó xoay người nhắc quan tài nặng nề từ mặt đất lên, để tựa trên tường, đằng trước đằng sau đều đã nhìn qua một lần, nhưng trên khối gỗ này không có thứ gì.

"Đợi một chút..." Động tác Phong Bất Giác bỗng nhiên dừng lại, thì thầm nghĩ: "Người nằm trong quan tài hẳn là nằm ngửa, muốn khắc chữ cũng chỉ có thể khắc vào nắp quan tài. Cứ cho là nàng lo lắng lúc có người mở hòm quan tài sẽ không để ý đến chữ trên nắp cho nên mới khắc ở vị trí này, nhưng vì sao cả dấu vết giấy dựa cũng không có... Vết cào và giấy giụa đều ở vị trí khác, mà cái nắp quan tài này trông vẫn giống như mới."

Phong Bất Giác cầm đèn pin, chiếu vào nắp quan tài dựa trên tường, ngồi xổm xuống, dừng lại trên miếng gỗ, "Ấn..." Hắn lại đưa tay gỗ, nắp quan

tài phát ra tiếng vang gỗ mới rất bình thường, nghe cũng không giống như là cất giấu tường kép.

Lúc này, Phong Bất Giác làm ra một cái quyết định thập phần lớn mật (ít nhất là đối với người khác). Hắn giơ nắp quan tài lên, đặt trên hai phần ba quan tài, sau đó chính mình chui vào. Sau khi nằm xong, hắn dùng hai tay nâng nắp quan tài, dùng sức hướng phía trên mà nâng, khôi phục quan tài về trạng thái đóng kín.

Hắn nằm ở bên trong, cảm giác không quá thoải mái dễ chịu, nguyên nhân không phải do tâm lý mà là do trong quan tài không có nệm êm, thuần túy là gỗ đấy. Hắn giống như là ngủ trên một chiếc giường cứng cái gì cũng không có.

Phong Bất Giác đem chính mình đặt vào hoàn cảnh giống như là tiểu thư Madeleine. Hắn dùng đèn pin chiếu vào nắp quan tài, nói một câu: "Người đến tột cùng làm sao mà đi ra ngoài a..." Hắn nói xong, dùng một tay thử đẩy nắp quan tài.

Ai ngờ, giờ phút này lại không động đậy.

"Hả?" Phong Bất Giác sững sờ, hắn lập tức đặt đèn pin lên cạnh cổ, dùng cả hai tay hai chân, ra sức đẩy vài cái, rồi lại đập mấy cước, nắp quan tài như cũ không chút sức mẻ.

Sau một phen giày vò, hắn vừa định dừng lại thở một ngụm thì lại thấy tấm ván gỗ đang đối mặt với mình trên nắp quan tài kia có chút nhô lên, dần dần biến thành một cái mặt người.

Gương mặt đó khó phân biệt được giới tính, tiếng nói như một lão vu bà. Nó nói với Phong Bất Giác nói: "Người sắp chết, người muốn từ nơi này ra ngoài sao?"

"Đúng vậy." Phong Bất Giác trả lời, hẳn muốn xem thử một chút yêu quái quan tài này đến cùng có hoa chiêu gì.

"Người có thể cho ta cái gì?" Nắp quan tài hỏi.

Lúc này, thông báo hệ thống vang lên: [Bạn có thể đưa ra một kiện trang bị phẩm chất bình thường hoặc cao hơn, để cho quái vật truyền tống về không gian ngoài hầm.]

"Ah... "Có thể" đưa ra đúng không..." Phong Bất Giác nghĩ: "Nói cách khác, ta cũng có thể lựa chọn không đưa." Hẳn suy tư: "Hơn nữa... Nếu trên người người chơi không có trang bị điều kiện phù hợp thì sao, nói cho cùng không thể nào cứ như vậy mà vây ở chỗ này đi à nha. Ân... Nhất định có biện pháp khác."

"Quan tài, ta không muốn cho người bất cứ thứ gì." Phong Bất Giác mở miệng trả lời.

Gương mặt đó bỗng nhiên kịch biến, con mắt cùng miệng quái dị mà mở ra, trở nên đặc biệt dữ tợn. Nếu đổi lại người khác khẳng định đã giết mình. Bất quá nó cũng chỉ là mặt người hơi lồi ra trên nắp quan tài mà thôi, không có khả năng công kích được người trong quan tài, tối đa chỉ hù dọa một chút.

"Vậy người sẽ vĩnh viễn bị vây ở chỗ này, trong sợ hãi và đói khát mà chết đi. Mặc dù đầu ngón tay của người mài đến máu thịt không rõ, dù cho ngón chân và đầu gối của người vỡ vụn cũng không có khả năng đánh vỡ..."

Răng rắc, Phong Bất Giác từ trong bọc hành lý lấy ra khẩu súng ngắn M1911A1, đồng thời mở khóa an toàn.

"Để ta giới thiệu cho người biết qua một chút..." Phong Bất Giác chĩa họng súng vào mi tâm gương mặt đó: "Sau lần cách mạng công nghiệp thứ

hai có sinh ra một vài món đồ chơi nhỏ tương đối thú vị."

"Tổn thương do vũ khí trong tay người tạo ra cho ta không đủ để người chạy thoát, một hai cái vết thương nhỏ tính ra không là cái gì." Nắp quan tài trả lời.

"Ta biết rõ người có thể biến hóa và tự chữa trị, nhưng phần quan tài bên cạnh ta, đỉnh đầu, và dưới thân thì sao?" Phong Bất Giác nói.

"Ha ha a..." Khuôn mặt trên nắp quan tài kia rõ ràng nở một nụ cười. Đồng thời, chữ viết lúc trước của Madeleine trên đầu Phong Bất Giác cùng với dấu vết trên tấm gỗ xung quanh hắn đều biến mất không thấy gì nữa.

"Chỉ cần ta muốn."

"Ân... Thì ra là thế. Dù sao nhiệm vụ cũng đã nhận, bí mật quan tài cũng đã phát hiện ra, cho nên mấy chi tiết gợi ý như vết khắc này cũng có thể bỏ đi sao..." Phong Bất Giác nói xong liền thu khẩu súng lại.

"Bây giờ người có muốn thay đổi ý kiến không?" Nắp quan tài lại nói: "Có lẽ nếu người đem món vũ khí vừa rồi hiến cho ta thì ta sẽ đưa người ra ngoài."

Phong Bất Giác hầu như liên tục mà từ trong bọc hành lý lấy ra [Dao bếp kiểu Tây] và [Cờ lê Mario], "Người có hai lựa chọn. Thứ nhất, đưa ta về phòng lớn, kết thúc cuộc nói chuyện này một cách vui vẻ." Hắn đưa tay làm một dao trên nắp quan tài, để lại một vết dao: "Thứ hai, ta đem người gỡ sạch làm củi đốt."

Hơn mười giây sau, Phong Bất Giác thuận lợi xuất hiện trong phòng lớn, chẳng qua là vị trí đã không còn ở trong phòng khách ban đầu mà là ở trong một cái hành lang. Bức tường bên cạnh hắn cũng treo một bức tranh, nhưng trên bức tranh đó không phải là hằm mà là một khuôn mặt người trừu tượng xấu xí.

Hắn không hề dừng hành động lại, nếu có thì chỉ để xác nhận xem giá trị sinh tồn có còn đầy hay không, giá trị thể năng còn thừa bao nhiêu, liền bắt đầu tiếp tục thăm dò...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (8)

"Giác ca... Đây... đây... là là..." Vương Thán Chi lại bị dọa đến cà lăm rồi.

"Ta nếu không cắt lời người thì người định cứ tiếp tục [Bíp--] như vậy sao?" Phong Bất Giác hỏi.

Long Ngạo Mân xoay đầu lại: "Phong huynh, vì sao người có thể nói từ cách âm a?"

"Đương nhiên là vì lúc ta nói câu tục này trên tư tưởng cũng không có ý vũ nhục nên không bị hệ thống trực tiếp ngăn lại, nhưng bản thân từ hợp thành câu lại không quá văn nhã nên mới bị xử lý cách âm." Phong Bất Giác giải thích nói: "Lại nói bây giờ dường như không phải lúc để dây dưa cái vấn đề này a?"

Bình bình bình... Rầm rầm...

Âm thanh bóng đèn vỡ nát và vụn thủy tinh rơi xuống đất vang lên không dứt, đúng lúc này đèn treo trong nhà ăn nổ bung hết. Trong phòng lâm vào một mảng hắc ám.

Thời điểm những âm thanh này còn chưa kết thúc hẳn, Phong Bất Giác đã từ trong bọc hành lý lấy đèn pin mở ra, hướng phía trên mà chiếu tới, tự nói, "Vì sao phải vậy... Trực tiếp tắt đi không được sao, không nên dọa người khác đâu." Hắn vừa nói, vừa đeo [Con mắt thù hận] lên.

Tiểu Thán và Long ca trong bóng đêm nhìn thấy ngọn đèn hương lên trên, liền đưa lưng hương về phía Phong Bất Giác, chậm rãi lui về bên cạnh hẳn, đồng thời cũng lần lượt từ trong bọc hành lý lấy ra đèn pin, phần mình tự chiếu sáng một vùng hình quạt trước mặt.

Bên kia, Tự Vũ Nhược Ly và Bi Linh Tiểu Cốt tất nhiên cũng có thủ đoạn chiếu sáng. Thứ Tự Vũ Nhược Ly lấy ra chính là một cái đèn xách tay kiểu cũ, tuy vẻ ngoài trông rất cũ nhưng thuộc tính món vật phẩm này cũng không kém:

[Tên: Đèn xách tay cố định sáng yếu

Loại: Công cụ

Phẩm chất: Rách nát

Công năng: Chiếu sáng

Đặc hiệu: Vĩnh viễn không tắt

Ghi chú: Chiếc đèn xách tay nhỏ này đã từng là một món đạo cụ ma pháp cường đại, nhưng sau một lần hư hại nghiêm trọng lại không được sửa chữa. Phạm vi chiếu sáng của nó thủy chung khoảng năm mét chung quanh, dù cho vặn nút chỉnh thì cũng không thể điều chỉnh độ sáng, cũng không có cách nào tắt được, cũng may là nó giữ nguyên tính chất đặc biệt ban đầu là nhiên liệu vô hạn.]

Nàng trực tiếp đặt đèn xách tay trên bàn dài. Chính như giải thích của vật phẩm, đèn này vĩnh viễn sáng, phạm vi chiếu sáng là một hình tròn bán kính năm mét.

Bi Linh Tiểu Cốt tức thì lấy ra chiếc mũ thợ mỏ màu vàng đội trên đầu, mở đèn tròn trên mũ lên, cầm trong tay, có lẽ nguyên nhân do cảm thấy

mang lên không thoải mái hoặc là không đẹp, nàng cũng không có đeo lên đầu.

Mọi người đều hạ thấp âm thanh hô hấp, trong bóng tối yên tĩnh nghe xem có uy hiếp tới gần hay không.

Bỗng nhiên từ phía trên, vài tiếng đình linh linh nhẹ vang lên. Mọi người đều theo đó ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy đèn treo thủy tinh cỡ lớn ngay phía trên bàn ăn bị lực lượng nào đó tác động làm nghiêng lệch tách ra, đối tượng nhắm tới là... Phong Bất Giác.

Trong nháy mắt, dây giữ đèn văng tung tóe. Một vật thể lớn chừng nửa cái máy giặt hướng phía Phong Bất Giác trực tiếp bay tới. Phản ứng đầu tiên của hắn là chúi xuống đáy bàn.

Nhưng có người hành động phản ứng còn nhanh hơn Phong Bất Giác, hơn nữa nhanh hơn không chỉ một bước.

Tự Vũ Nhược Ly chân điểm nhẹ, đạp lên cái ghế, nhanh nhẹn phóng lên giữa không trung. Thân thủ mạnh mẽ nhưng lại không mất đi một phần nhu hòa chỉ nữ tử mới có. Mũi kiếm lạnh như băng, ánh mắt cũng thế. Kiếm ra, nhanh như kinh hồng, sức lực như lôi đình. Nàng gọn gàng chặt đứt cái đèn treo bay tới kia. Sau khi cái giá bằng kim loại trên thân đèn bị bổ làm hai, vật thể này liền như mất lực mà rơi thẳng xuống, thủy tinh văng đầy đất.

Tự Vũ Nhược Ly nhẹ nhàng bay xuống, một tay vén đám tóc rơi lả tả trên trán lên, tay kia cầm kiếm mà đứng, cả hô hấp cũng không nhanh hơn chút nào. Thật có thể nói là "lắm lắm uy phong, hiên ngang oai hùng".

Tiểu Thán cùng Long ca lúc ấy rất kinh ngạc. Hình ảnh Phong Bất Giác hôm qua điên cuồng bạo thi xuất hiện trong đầu bọn hắn lập tức trở nên vô cùng thô thiển... Trước mắt trình độ hàm lượng kỹ thuật của vị nữ hiệp [Kẻ chém đầu vô tình] này có cảm giác đã hung tàn bạo hãn mười con phố (Dg: kiểu như vượt trội hơn hẳn)... Đem cách hai người này chiến đấu mà so

sánh với nhau quả thực chính là đem Tần Giả Tiên Thăng so với Phong Chi Ngân, thật sự là không thể nào nhìn cách khác.

"Không cần cảm ơn." Tự Vũ thấy Phong Bất Giác há miệng muốn nói, liền trực tiếp nói trước.

Phong Bất Giác đành phải đem cảm xúc muốn nói câu "Đa tạ nữ hiệp xuất thủ cứu giúp" trong lòng nuốt xuống, nghĩ thầm: Cũng may là chưa nói, câu này vậy mà lại là lời thoại chuyên dụng của nhân vật tạp nham trong phim võ hiệp a. Hắc hắc giọng một cái nói: "Ân... Tự Vũ, đèn xách tay kia của người có thể vận sáng hơn một ít được không."

"Không được." Tự Vũ trực tiếp trả lời.

"Ân... Có thể cho ta xem một chút không?" Phong Bất Giác hỏi.

"Vì sao?" Tự Vũ hỏi.

"Ta có một cái kỹ năng có thể trong thời gian ngắn sửa chữa công cụ khí giới trục trục vân vân." Phong Bất Giác nói, Cái đèn xách tay kia của người nếu như dưới phẩm chất bình thường..."

Hắn còn chưa nói hết, Tự Vũ Nhược Ly đã dùng kiếm nhẹ nhàng linh hoạt nhấc chiếc đèn xách tay trên bàn lên, lập tức đưa đến trước mặt hắn: "Rách nát."

Sở thích của nàng là lời ít ý nhiều, hắn tất nhiên cũng nghe hiểu, nhận trang bị, dùng [Sửa chữa bảo hành qua loa]. Kết quả, hệ thống thông báo: [Sử dụng kỹ năng thất bại]. Phong Bất Giác cũng không quá để ý, bởi vì thất bại là rất bình thường. Sở trường khí giới của hắn bây giờ đang là cấp F, tỷ lệ phát động thành công kỹ năng là 20%, như cái lần với đèn pin dùng duy nhất một lần thành công rõ ràng là do vận khí tốt.

Lúc này sẽ không có vận khí tốt như vậy. Hắn lại dùng liên tiếp hai lần, rốt cục cũng thành công, kỹ năng chỉ cần 100 điểm giá trị thể năng lại phải bỏ ra 300 mới sử dụng được. Chiếc đèn xách tay kia sau khi khôi phục phẩm chất bình thường bỗng nhiên sáng lên, đem trọn phòng ăn chiếu sáng.

Diện tích phòng ăn này tương đối lớn, có thể nói là phòng lớn nhất mà mọi người từng đi qua. Lúc này, trong góc tường cách mọi người xa nhất chính là một bóng người, hoặc là nói... Quỷ Hồn.

Đó là một người đàn ông trung niên. Hắn mặc một bộ âu phục cổ điển màu đen, làn da tái nhợt, hốc mắt hãm sâu, ngũ quan sáng sủa rõ nét. Trán hắn rất rộng, phía dưới lại vuông vức, làm cho người ta đã nhìn là khó quên.

Căn cứ một ít truyền thuyết dân gian, hình dáng Quỷ Hồn như trang phục... thường là giống y bộ dạng bọn hắn một khắc trước khi chết, hoặc chính là hình dạng thường thấy khi còn sống. Từ vị trí ngoại hình thần thái mà đoán thì vị này chính là Roderick Usher.

Vốn là cái góc Quỷ Ảnh này trốn đèn không thể chiếu đến, như bóng ma ẩn thân trong bóng tối. Nhưng giờ phút này, đèn xách tay đột nhiên sáng lên khiến cho hắn không có cách nào ẩn trốn.

Roderick tựa hồ e ngại ánh sáng này. Hắn dùng tay che mắt, cuộn người, phát ra một tiếng rống to.

Phong Bất Giác cầm đèn xách tay, không hề sợ hãi, bước chân trầm ổn mà tiếp cận U Linh này. Ngữ khí nghe vào cũng mười phần lực lượng: "Usher tiên sinh, mời nói cho chúng ta biết làm sao để thoát khỏi nơi đây?"

"Đừng tới đây..." Roderick nói: "Nếu không ngươi sẽ..." Nửa câu đầu hắn nói, ngữ khí còn rất ôn hòa, thậm chí làm cho người ta có cảm giác hắn có chút mềm yếu, nhưng thời điểm nói xong mấy từ cuối, lại bỏ hai tay trên

mặt ra, lộ ra một gương mặt vắn vẹo như một con dã thú cuồng loạn gầm thét: "... trả giá lớn!"

Phong Bất Giác liền đứng trước mặt hắn một mét, nửa điểm phản ứng cũng không có. Mấy người phía sau hắn thì ngược lại, ở mức độ khác nhau mà bị biến hóa đột ngột của Roderick hù rồ.

"Giờ ngươi muốn gì? Không chế cái ghế nện lên ót ta sao?" Phong Bất Giác biết rõ người này chỉ là U Linh không cách nào đụng vào, chỉ có thể không chế đồ vật trong phòng mà công kích mình.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, có một cái ghế bay lên thiệt, rất nhanh hướng về phía sau lưng Phong Bất Giác.

Lần này Long Ngạo Mân cách hắn tương đối gần, hắn bước rất lớn, chỉ tiến lên một bước, duỗi ra cánh tay dùng [Mảnh vỡ Ultron] giúp Phong Bất Giác ngăn một kích này.

"Nơi này có năm người, nhưng người dường như đặc biệt có hứng thú với ta a..." Phong Bất Giác ngữ khí bức quý: "Thi thể của Madeleine ở đâu? Ở cùng một chỗ với người ư?"

"A——" Roderick hét lên điên cuồng. Chén đĩa, dao muỗng, nĩa xiên, nển trên bàn, đồ vật lả tả dưới đất... đều đồng loạt bay lên.

Phong Bất Giác không nói hai lời, đem [Cát chảy chậm rãi] trong bọc hành lý ra, rất nhanh ném cái chai lên mặt đất.

Kiện vật phẩm này chỉ có thể khiến cho "quái vật" trong bán kính trăm mét giảm tốc độ gấp 10 lần, cũng không thể làm giảm tốc độ di chuyển vật lý của "vật thể". Bất quá, sau khi Roderick bị giảm tốc độ, những vật thể duy trì trạng thái trôi nổi nhờ lực lượng không biết tên kia tựa hồ cũng bị ảnh hưởng, dẫn đến những vật thể đang trôi nổi kia trực tiếp rơi xuống.

Nếu như muốn làm một cái ví dụ... "Ý niệm đời vật" của Quỷ Hồn này giống như là đi xe đạp, nếu như giảm động tác chậm gấp 10 lần, thì sẽ không phải là giảm tốc độ, mà là ngã.

Phong Bất Giác đưa đèn xách tay về phía trước, hơn nữa đèn pin cũng nhắm ngay Roderick. Đối mặt với U Linh không thật thể, hắn cũng không có biện pháp công kích nào, đành phải thử dùng ánh sáng mà đối phương e ngại để gây một ít ảnh hưởng.

Trong miệng Roderick mơ hồ phát ra tiếng vang trầm thấp kéo dài, thập phần chậm chạp xoay người, tựa hồ là muốn dùng tay che ánh sáng, thuận tiện chạy trốn. Nhưng động tác của hắn thật sự là quá chậm, căn bản không làm nên chuyện gì.

"Độ khó kịch bản này quá bình thường a... Chỉ cần có thiết bị chiếu sáng mạnh, lúc đối mặt cạm bẫy trong phòng lớn bảo trì cảnh giác, không bị các loại đồ vật mang ảo giác mê hoặc, thì giá trị sinh tồn hoàn toàn không cần lo lắng." Phong Bất Giác nói: "Có lẽ xem như là kịch bản chủ yếu khảo nghiệm đảm lượng chứ không phải năng lực chiến đấu." Hắn cầm đèn xách tay dứt khoát xuyên qua thân thể Roderick. Ánh sáng khiến cho U Linh này trở nên càng ngày càng trong suốt, bất quá cái này cũng không thể tiêu diệt đối phương.

Một phút rất nhanh đã trôi qua. Roderick trốn vào trong tường, Phong Bất Giác có chút thất vọng mà nhún vai, trở lại bên cạnh bàn dài, đặt đèn xách tay xuống.

"Bây giờ chúng ta nên sắp xếp mạch suy nghĩ lại một chút." Phong Bất Giác nâng một chiếc ghế đứng lên, ngồi xuống nói: "Sau khi vị Vô Định ca kia chết, vật phẩm nội dung cốt truyện bị chuyển di có lẽ đang ở gần đây, có lẽ chúng ta trước tiên nên tìm..."

Bi Linh trực tiếp đưa thư ra, nói: "Chính là cái này, bất quá tin tức cung cấp ở bên trong rất có hạn, đại khái chỉ có thể đoán là... Tinh thần của chủ nhà lúc viết thư không quá bình thường, bị bệnh tật quần thân, mời một vị bằng hữu tới thăm mình."

"Ta có thể xem không?" Phong Bất Giác hỏi.

"Đương nhiên." Bi Linh đưa bức thư cho hắn, thuận tiện bổ sung: "Nếu người muốn tìm các loại tin tức ẩn kiểu mấy chữ đầu hàng liên kết hoặc ghép vần La Mã thì trong phong thư này không có." Nàng vừa rồi chẳng qua là thoáng nhìn một chút cũng đã xác nhận điểm ấy.

Phong Bất Giác nhìn phong thư dứt quãng kia suốt một phút rồi nói: "Người chơi đã từng đọc tiểu thuyết có khả năng từ nội dung bức thư này đoán ra nơi này là nhà Usher, người chơi chưa từng đọc qua thì có thể thông qua cái này để giải thích một ít thiết lập cơ bản của nội dung cốt truyện." Hắn trả thư lại cho Bi Linh: "Vật phẩm này cũng không thể mang ra kịch bản, xem ra chỉ là một vật phẩm chú thích nội dung chính tuyến bình thường, cơ bản không ảnh hưởng tới tiến trình trò chơi."

Bi Linh nói: "Vậy thì mời người tới giải thích cặn kẽ thoáng một phát tình huống hiện tại a, người thật giống như đối với truyện này hiểu rất rõ, hơn nữa... Vừa rồi Quý Hồn kia rõ ràng chọn người mà công kích, ta giữ vật phẩm nội dung cốt truyện ngược lại không có việc gì. Đây hẳn là có nguyên nhân nào đó a?"

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (9)

Phong Bất Giác đơn giản thuật lại một lần nội dung tiểu thuyết, lại nói về sự việc xảy ra lúc mình vào hầm cùng với việc nhận được 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】. Sau đó mọi người có thể ở trong thanh nhiệm vụ thấy được nhiệm vụ kia của hắn, bất quá bọn hắn chẳng qua chỉ có thể chứng kiến. Cho dù Phong Bất Giác hoàn thành thì cũng là cá nhân hắn cảm ban thường.

Lúc hắn nói được một nửa, bởi vì thời hạn kỹ năng đã tới nên đèn xách tay trên bàn lại tối xuống. Bất quá Tự Vũ cùng Bi Linh cũng không có cắt đứt hắn tự thuật, chuyên chú lắng nghe.

Sau khi Phong Bất Giác đem mọi việc mình biết đều nói xong, cuối cùng liền dùng giọng tổng kết nói: "Như vậy... Theo ta phân tích, tình tiết kịch bản này có lẽ là như vậy: Gia tộc này nhiều thế hệ di truyền bệnh múa giật Huntington, căn nhà này bản thân cũng có lực lượng siêu tự nhiên tyowhn tự với nguyên rửa. Muội muội của Roderick này đã sớm tinh thần nứt vỡ, cho nên hắn dù biết Madeleine chưa chết cũng đem chôn sống, rồi sau đó chính hắn lại bị chuyện này tra tấn, tinh thần triệt để tan vỡ. Thẳng đến lúc cái đêm câu chuyện chấm dứt, muội muội của hắn mượn lực lượng thần bí của căn nhà này về phòng lớn, đem ca ca của hắn hù chết, sau đó chính mình cũng kiệt lực mà chết.

Linh hồn Madeleine có lẽ cùng với thi thể Roderick bị vây ở cùng một chỗ là phòng lớn, mà bản thân phòng lớn đối với những sinh vật "còn sống" như chúng ta thì mang địch ý mãnh liệt đấy.

Theo góc độ trò chơi mà nói... Nhiệm vụ chính tuyến chính là tìm ra quy luật hoặc nhược điểm của cái phòng lớn này, sau đó chạy đi. Nhiệm vụ phụ tuyến hiển nhiên là có thể làm hoặc không, đơn giản chính là khảo thí độ hoàn thành thăm dò địa đồ của chúng ta mà thôi. Nếu như đi nhiều gian phòng, tìm tòi cẩn thận, liền có thể tìm toàn bộ sáu đoạn Quỷ cung, nhận được ban thưởng. Về phần kết quả hai linh hồn huynh muội, chẳng qua là kịch bản đối với sự thiếu sót của tiểu thuyết mà "găm chặt vài thô", tồn tại với tư cách 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】, đồng dạng là không làm cũng được."

Mọi người nghe hẳn tự thuật xong, Tự Vũ là người thứ nhất mở miệng: "Không sao, chúng ta có thể phối hợp với người."

Phong Bất Giác vừa đem tình huống nói rõ: Qua cửa không khó, phụ tuyến có thể làm hoặc không làm, 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 càng không bắt buộc. Hẳn đang muốn hỏi ý kiến Tự Vũ và Bi Linh xem các nàng có chịu giúp hẳn đi hoàn thành phụ tuyến và 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 hay không, không nghĩ tới đối phương lại một lần nữa giành trước trả lời trước khi hẳn đem vấn đề nói ra.

"Vậy phải cảm ơn hai vị rồi." Phong Bất Giác nói.

Tự Vũ lần này không có trả lời hẳn, nàng thật sự rất không thích nói chuyện.

Bi Linh lễ phép trả lời: "Không cần khách khí, phụ tuyến chúng ta vốn cũng muốn làm đấy. Về phần 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 khẳng định là không dễ, nếu chúng ta có đủ khả năng thì sẽ tận lực giúp người."

Phong Bất Giác lập tức đứng lên, nói: "Vậy bây giờ trở lại cái vấn đề bị cắt đứt lúc trước... Vì sao chúng ta lại cùng lúc tới đây?"

Tiểu Thán lập tức nói: "Phòng này không phải sẽ thay đổi sao? Nó chỉ cần biến đổi mấy cái hành lang, đem không gian nối lại, dĩ nhiên là có thể dẫn chúng ta đến nơi này."

Long Ngạo Mân nói: "Cái người nói là chúng ta "làm sao" đi tới nơi này, chứ không phải là "Vì sao" lại tới nơi này."

Bi Linh liếm môi, lẩm bẩm: "Gây ra chuyện như vậy, nguyên nhân đơn giản chỉ có là vài loại... Một, đã tới lúc vật phẩm bị thu lại rồi, hoặc là... "

Phong Bất Giác nói tiếp: "Mức độ thăm dò địa đồ đã tiếp cận giới hạn rồi."

"Có ý gì?" Tiểu Thán hỏi.

"Có biết Betrayal At House On The Hill không?" Phong Bất Giác nói.

"Card Game?"

"Đúng, chính là nó. Giả sử một tầng bản đồ dùng hết rồi thì phải làm sao?" Phong Bất Giác hỏi.

"Thì cái tầng này liền..." Vương Thán Chi tựa hồ nghĩ ra vấn đề: "liền không cách nào nhảy qua bản đồ mới."

"Dựa vào tình huống thực tế trước mắt, hẳn là bởi vì lầu một đã bị lục soát hết, nếu tiếp tục thăm dò thì sẽ đưa ta trở về địa phương đã đến." Phong Bất Giác nói: "Hiện tại chúng ta cùng lúc vào một phòng, cái phòng ăn này liền tương đương với một khối địa đồ còn sót lại chưa mở ra."

"Vậy thì... Tiếp theo chúng ta lên tầng hai ư?" Long Ngạo Mân nói, hẳn có chút bất an mà nhắc nhở một câu: "Dũng Giả Vô Địch là vì nguyên nhân không rõ mà chết ở trên đó."

"Lầu một có ba đoạn Quỷ cung, còn có một đoạn giấu dưới hầm, hai đoạn còn lại không thể nghi ngờ là ở lầu hai, nếu muốn làm phụ tuyến khẳng định phải đi lên." Phong Bất Giác trả lời: "Còn có, hiện tại lầu một đã thăm dò đủ rồi, nhiệm vụ chính tuyến lại chưa thay đổi, bởi vậy... Vô

luyện là đầu mỗi chính, phụ tuyến, ẩn, muốn hoàn thành bất kỳ một cái nào trong đó, không đi lên là không thể nào."

Bi Linh bổ sung: "Với tư cách là điểm kết thúc của kịch bản, độ khó trên lầu... Hoặc là nói lực lượng nguyên rửa trên lầu hiển nhiên so nơi đây mạnh hơn. Cạm bẫy tầng hai nhất định nguy hiểm hơn, ảo giác và yếu tố khủng bố cũng so với nơi đây nhiều hơn, cho nên Dũng Giả Vô Địch một mình đi trước mới chết."

Tiểu Thán nghe vậy nói với Phong Bất Giác: "Giác ca, nghe xem, chia nhau làm việc hại chết người a."

"Vô Địch ca chết, chỉ là bởi vì hắn còn chưa đủ mạnh mà thôi... " Phong Bất Giác dời ánh mắt, lộ ra loại biểu cảm "Hôm nay gió thật lớn".

...

Hơn mười phút sau, năm người xuyên qua mấy cái hành lang đã tìm được cầu thang đi thông tầng hai.

Cầu thang làm bằng gỗ tản mát ra mùi nấm mốc, đạp lên rung ken két... Tiểu Thán cũng vì quá khẩn trương, không cẩn thận mà dùng sức quá mạnh bẻ gãy một đoạn lan can mục nát, chính mình làm mình càng hoảng sợ.

Đi lên tầng hai, Long Ngạo Mân lần nữa phụ trách nhiệm vụ mở đường. Danh hiệu [Người phòng vệ tiểu đội] mới của hắn ban cho năng lực đặc biệt là kỹ năng bị động [Thủ hộ tiểu đội], bên người mỗi lần nhiều hơn một người đồng đội thì lực phòng ngự của hắn bay lên 10%. Tuy trong Kinh Hải Thiên Đường, công, phòng, máu đều không biểu hiện số liệu cụ thể, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới việc tính toán tăng thêm này. Đơn giản nói, bây giờ năng lực kháng đòn của Long ca so với lúc đơn thương độc mã mạnh hơn khoảng bốn thành (Dg: +40%). Giờ phút này, cho dù phải chống lại Huyết Thi cường lực kia thì hắn cũng sẽ không bị một chưởng đánh bay.

Phong Bất Giác và Vương Thán Chi đi theo đằng sau Long Ngạo Mân, tiếp theo là Bi Linh Tiểu Cốt, Tự Vũ Nhược Ly tức thì phụ trách cản phía sau.

Đi được một đoạn, Bi Linh bỗng vỗ bả vai Vương Thán Chi. Người kia bởi vì thần kinh căng thẳng nên bị hành động của nàng dọa đến sắc mặt trắng xanh, cũng may là không kêu ra tiếng.

"Ài ài, Tiểu Thán ca."

"Chuyện gì?"

"Thương lượng với người một chút, chúng ta trao đổi vật phẩm a."

Wương Thán Chi hỏi: "Cái nào?"

"A... Người có những gì a?" Bi Linh cười hỏi.

Tiểu Thán một bên đi về phía trước, vừa báo cáo đồ vật trong bọc hành lý của mình: "Ân... Ta có dao bếp kiểu tây, gậy bóng chày, chậm rãi..."

Phong Bất Giác đi phía trước hẩn che mặt lắc đầu, thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một tiếng thở dài trong nội tâm: "Tên ngu ngốc này..."

Bi Linh bị Tiểu Thán chọc đến phùng một tiếng bật cười, nàng tranh thủ thời gian ngắt lời nói: "Được rồi được rồi, người thật sự nói tất cả cho ta biết à?"

Wương Thán Chi sững sờ: "Ôi chao! Đúng vậy, là người muốn đổi vật phẩm với ta, vì sao ta phải báo a?"

Đến Long Ngạo Mân ở đầu đại đội ngũ cũng mắt tròn trắng, thấp giọng nhả một câu: "Tiểu tử này thực là nhân tài..."

Tự Vũ ở phía sau lạnh lùng nói một câu: "Đừng khi dễ tiểu hài tử." (Dg: Đừng bắt nạt trẻ con)

Bi Linh thè lưỡi, sau đó nói với Tiểu Thán: "Thực xin lỗi, ta giỡn với người đấy, ai biết người thật sự nói ra."

Vương Thán Chi vậy mà còn vì câu nói lúc trước của Tự Vũ mà giải thích: "Ta năm nay 24 tuổi mụ rồi!"

Phong Bất Giác rốt cục nhìn không được. Hắn quay đầu lại, trừng mắt nhìn Tiểu Thán nói: "Gần đây ta phát hiện tình thương của người càng ngày càng nâng cao tinh thần a."

"À?" Tiểu Thán cảm thấy rất không hiểu.

Bi Linh lại kéo ống tay áo hắn, "Tốt rồi, ta nói nghiêm túc với người." Nàng đưa mũ thợ mỏ trên tay lên nói: "Ta muốn dùng cái này đổi đèn pin của người."

Tiểu Thán nhìn thuộc tính, vật này là một kiện trang bị, hơn nữa đồng thời có công năng chiếu sáng.

[Tên: Mũ thợ mỏ

Loại: đồ phòng ngự

Phẩm chất: Bình thường

Lực phòng ngự: Trung đẳng

Thuộc tính: Không

Đặc hiệu: có khả năng chiếu sáng, cần dùng pin

Điều kiện trang bị: Sở trường thông dụng F hoặc sở trường khí giới F

Ghi chú: Là một món đồ phòng ngự an toàn đáng tin cậy, cái đèn trước mũ cũng rất thực dụng.]

"Sao? Ta thấy trên đầu người cũng không mang đồ phòng ngự, dùng cái này đổi đèn pin của người, người không tính là chịu thiệt a." Bi Linh nói.

Tiểu Thán nhìn một chút: "Nhưng cái này không phải rõ ràng là người thua lỗ sao?"

"Màu vàng không thích hợp với ta, hơn nữa nữ hài tử mang cái này trông rất ngốc nghếch." Nàng giảo hoạt cười: "Ta thấy người mang rất thích hợp đấy."

"Không cần, ta đã có một món đồ phòng ngự." Tiểu Thán trả lời, hắn từ trong bọc hành lý lấy ra một cái đèn pin khác (Lúc ở trung tâm thương mại, Phong Bất Giác đề nghị mỗi người nên cầm hai cái đèn pin, Tiểu Thán một mực đem toàn bộ gì gì đó đặt trong bọc hành lý) đưa cho Bi Linh, nói: "Ta có hai cái đèn pin, cho người một cái không sao."

Bi Linh mở mắt to, nhìn chăm chăm vào mặt Tiểu Thán mặt năm ba giây: "Này! Nếu người không nói thì chẳng phải có thể lấy không một cái trang bị sao?"

"Mang theo trông ngốc đấy, người cứ giữ đi." Tiểu Thán mỉm cười trả lời.

Nghe câu này, Bi Linh bỗng nhiên đã minh bạch câu "Ngốc tự nhiên mở ra đều đen" có ý gì. (Dg: là giả ngốc)

Nàng nhận đèn pin, bỏ mũ thợ mỏ lại vào trong bọc hành lý, tâm tình phức tạp nói một câu: "Cảm ơn", trên mặt cũng không hiện ra chút cao hứng nào.

"Đáng đời." Tự Vũ ở phía sau hợp thời bổ sung một đao.

"Có vẻ không sai a..." Long Ngạo Mân bỗng dừng lại, hần phát hiện dị thường, "Chúng ta mới vừa rồi không phải đã đi qua chỗ này rồi sao?"

"Chúng ta đã từng đi qua tại một cái hành lang giống như đúc." Phong Bất Giác nói tiếp: "Sau đó quẹo trái một lần, quẹo phải hai lần, mỗi lần chuyển hướng đi thẳng đoạn dài ngắn không giống nhau, nhưng chắc chắn không phải là đang đi vòng..."

"Là lâm vào ảo giác rồi hay là..." Long Ngạo Mân chỉ nói nửa câu, hần muốn nghe ý kiến của Phong Bất Giác.

"Hẳn là ảo giác." Tự Vũ Nhược Ly ở đằng sau đội ngũ xen vào một câu. Giờ phút này, nàng đã vươn người đứng trước một mặt gương, thấy được mình trong gương. Cái kia toàn thân cao thấp đều rất bình thường, quần áo và trang bị cũng cũng không thay đổi, duy chỉ có vị trí phần bụng là lộ ra ruột trong cơ thể.

Một giây tầm đó, cả hai bên hành lang liền hiện đầy gương. Cảnh vật chuyển biến thập phần đột ngột, nhìn không ra bất kì dấu hiệu không gian vặn vẹo nào.

Phong Bất Giác cũng xoay người, tùy tiện chọn một mặt gương cách mình gần nhất, đối diện mặt kính nói: "Đúng vậy, thấy còn rõ hơn so với cộng hưởng từ hạt nhân." Hần đi vài bước sát vào, cẩn thận nhìn: "Ah, trên mặt cắt của ruột còn có thể nhìn thấy chi tiết những cái hành lang này, rất mới lạ a..."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (10)

"Phong huynh... Hơi bình tĩnh quá a..." Long Ngạo Mân nhìn tràng diện này cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Bất quá biểu hiện Tiểu Thán lúc này thực sự tương đối bình tĩnh, bởi vì hắn không quá sợ nội tạng.

Bi Linh Tiểu Cốt cũng không có phản ứng quá lớn, chẳng qua là cau lại đôi mi thanh tú, cảm thấy cái này có chút buồn nôn. Độ bình tĩnh của Tự Vũ Nhược Ly thì cũng có liều mạng (tương đương) với Phong Bất Giác.

"Chúng ta đặt giả thiết, Vô Định ca ở tầng hai cũng gặp phải cảnh tượng này..." Phong Bất Giác nói: "Hắn lẻ loi một mình, trước mắt nhiều lần xuất hiện hành lang giống nhau, hình ảnh trong gương ám chỉ hắn đang bị vây khốn trong chính ruột còn đang nhúc nhích của mình... Hắn sẽ làm gì?"

"Chạy." Tự Vũ trả lời, luôn luôn đơn giản trực tiếp như vậy, giữ chữ như vàng.

"Đúng." Phong Bất Giác gật gật đầu, "Bởi vậy, chúng ta không thể chạy, hơn nữa còn phải đi chậm lại."

"Hắn là vì hoảng loạn chạy trốn mà tử vong sao?" Long Ngạo Mân nghĩ, nói: "Như vậy... Có thể trong hành lang lặp lại này đột nhiên xuất hiện cạm bẫy? Hoặc là giữa không trung có một số dây thép mắt thường rất khó thấy rõ ràng?"

Tiểu Thán nói: "Chúng ta vừa rồi đã đi qua đoạn đường này, vì sao không có gặp bầy hoặc đụng vào..."

"Vừa rồi ở đây có cái gương sao?" Phong Bất Giác ngắt lời nói, "Cảnh vật chung quanh có thể tùy thời biến hóa nên điều này không có ý nghĩa gì." Hắn tự tay gõ vào vách tường trên hành lang: "Tường, nhìn qua có thể là tường kín, có thể là một cánh cửa, một cái cửa sổ, cũng có thể là không có cái gì, không có vật gì." Hắn từ trong bọc hành lý lấy gậy bóng chày ra: "Từ giờ trở đi, không thể lại dùng "nhìn" hoàn cảnh để tham khảo."

Phong Bất Giác đi tới phía trước Long Ngạo Mân, "Kế tiếp do ta nhắm mắt dẫn đường." Hắn đem gậy trở thành một cây gậy dò đường giống như của người mù, nghiêng người lên chỗ đầu, "Các người không cần nhắm mắt, đi theo đằng sau ta là được."

Vô luận ta "trông " sắp gặp chuyện ngại vật cũng được, hay dẫm vào không khí cũng thế, cũng không được nhắc ta, cứ đi theo ta là được." Hắn nghĩ một chút, lại nói: "Ta sẽ tận lực tập trung tinh thần đi nhanh một chút, cho nên công tác ghi nhớ liên giao cho các người. Không cần các người nhớ kỹ toàn bộ lộ tuyến, chỉ cần nhớ kỹ phương hướng hai lần thay đổi, nếu như ta ngay cả lần thứ ba cũng đi hướng về cùng một hướng, các người liền lên tiếng ngăn cản ta."

"Ta nói... Vị Giác ca này, người tốt cuộc là làm nghề gì a?" Bi Linh nhin không được mà hỏi vấn đề Long Ngạo Mân lúc trước cũng từng hỏi qua.

"Đại văn hào." Phong Bất Giác không biết xấu hổ mà trả lời.

Tự Vũ nghe vậy lập tức thần sắc khẽ biến, dùng ngữ khí nghi vấn hỏi: "Tiểu thuyết gia?"

"Oa, nữ hiệp người coi như cũng thật lợi hại, vậy mà cũng có thể đoán ra được a...." Tiểu Thán nói.

Phong Bất Giác cũng rất kỳ quái, trong nội tâm suy nghĩ: "Đây là lần thứ mấy bị nàng xem thấu... Chuyện gì đây?"

"Ôi chào! Vậy người cũng là người có tiếng rồi?" Bi Linh hỏi.

"Độ nổi tiếng đại khái còn không bằng diễn viên tam, nhị lưu a." Phong Bất Giác thẳng thắn nói.

Bi Linh sửng sốt một chút, nàng lập tức mở ra menu đoàn đội nhìn cột nick name người chơi, thầm nghĩ: Phong Bất Giác... Phong Bất Giác... Không thể nào? Hẳn chính là "Bất Giác" kia? Rõ ràng cả bút danh lẫn nick name đều gọi là Bất Giác?

"Biểu tỷ... Hẳn chính là..." Bi Linh quay đầu đi, giảm thấp âm thanh, tựa hồ muốn lặng lẽ nói gì đó với Tự Vũ.

"Đã biết." Tự Vũ lại cắt lời nàng, sau đó thoáng đề cao âm thanh nói: "Giờ không phải lúc nói chuyện phiếm, đại văn hào, dẫn đường đi."

Phong Bất Giác cũng không cảm thấy gì. Hắn nhún vai, xoay người sang chỗ khác, nhắm mắt lại, đem gậy bóng chày đưa lên phía trước, gù lưng bắt đầu đi về phía trước. Hắn cũng không có cách khác. Chiều dài gậy bóng chày khoảng 100 cm, chiều dài bình thường của gậy dò đường có thể kéo đến ngực người sử dụng, nhưng gậy bóng chày cũng chỉ qua eo.

Tốc độ đi tới của năm người đương nhiên hơi chậm hơn một chút so với lúc trước, bất quá dùng gậy dò đường mà đi thì như vậy đã tính là nhanh rồi.

Mãi cho đến chỗ rẽ thứ nhất, hết thảy còn rất bình thường, vách tường cuối hành lang cũng rất chân thật đấy. Phong Bất Giác đụng một cái tường, liền xoay về hướng bên trái. Kỳ quái là, sau khi hắn chuyển hướng, thực sự không phải là bên trái đối diện hành lang, mà là hơi chênh một chút. Bốn người tròn tròn mắt đi theo hắn liền phát hiện tình huống kinh người. Thân

thể Phong Bất Giác dần dần chìm vào trong vách tường phía bên phải kia. Bọn hăn đều không nói lời nào, chỉ là theo hăn cùng đi, tại nơi đường thẳng Phong Bất Giác tiến lên giao với đường thẳng của vách tường hành lang này, mọi người cũng đều lần lượt xuyên tường mà qua.

Mắt người thật sự rất dễ bị gạt đẩy, nhưng thân thể nhân loại kèm theo cảm giác thăng bằng hoàn toàn có thể giúp cho chúng ta dưới tình huống không sử dụng thị giác mà đi theo đường thẳng.

Những góc này hành lang nhìn như đều vuông nhưng thật ra là có chút chênh lệch. Phong Bất Giác nhắm mắt lại đi, chờ đến điểm cuối liền dựa vào cảm giác bản thân chuyển hướng 90 độ, vì vậy so với hướng hành lang này mới có độ lệch.

Dưới sự hướng dẫn của hăn, năm người cùng xuyên qua tường. Mặt đất dưới chân, cầu thang, vật trang trí... toàn bộ đều không đáng tin. Phòng lớn trên lầu hai này là một không gian kỳ quái vô cùng, bất luận một cảnh vật nào trong mắt, vô luận là cửa, cửa sổ, tường, thậm chí một lỗ thủng lớn trên tường, tất cả đều là thật giả lẫn lộn, so với mê cung bình thường càng khó nắm bắt. Hành lang nhìn như thẳng tắp lại là hình cung, chỗ nhìn như vách tường lại có thể xuyên qua.

Cũng chỉ có nhắm mắt lại, mới có thể ở chỗ này đi thẳng, mới có thể dựa theo lộ tuyến trong đầu mà đi về phía trước, nếu không nhất định sẽ bị mê hoặc.

Đoạn lữ trình quỷ dị này giằng co suốt 30 phút, trong lúc này bọn hăn không có gặp được bất luận cạm bẫy nào, cũng không gặp công kích của U Linh. Tựa hồ khu vực ảo giác kéo dài này ngay cả những quỷ hồn vốn có thể xuyên tường kia cũng không dám tiến vào.

Trên đường đi ngoại trừ hoàn cảnh biến hóa để mê hoặc người chơi, cái loại "kính xuyên ruột" cũng xuất hiện không ít, còn có rất nhiều bức tranh

vặn vẹo làm cho người ta liếc qua sẽ đầu vầng mắt hoa ở trên tường tùy ý có thể thấy được. Có thể nói, đoạn đường này càng đi càng làm cho lòng người kinh sợ. Nếu như một người ở trong kịch bản này trợn tròn mắt chậm rãi thăm dò, qua cửa đúng là có khả năng đấy, nhưng nhất định phải có tố chất tâm lý rất mạnh mới được.

Quá trình dài dòng buồn chán trầm mặc này lại khiến cho sĩ khí mọi người vô cùng sa sút, cũng may hết thảy cuối cùng cũng kết thúc.

Phong Bất Giác đi tới trước một cánh cửa, cửa thực sự, hai bên cũng đều là vách tường thật. Xem ra nơi đây chính là "phần cuối" ảo giác kết nối với hành lang rồi.

Kỳ thật khoảng cách như vậy, nếu như đổi lại là hành lang bình thường, bước nhanh khoảng mười lăm phút là tới. Nhưng lúc này, phải mất hết nửa giờ mới đi xong, Phong Bất Giác cũng đã sức cùng lực kiệt rồi. Giá trị thể năng ngược lại là khá tốt, chủ yếu là tinh thần mệt nhọc. Hẳn cũng không phải người mù, cũng không qua huấn luyện chuyên nghiệp, nhắm mắt lại đi thời gian dài như vậy là cực kỳ khó khăn đấy. Các vị độc giả nếu có hứng thú có thể thử một chút, nhắm mắt lại, trên đường không mở ra, tại ngôi nhà quen thuộc của chính mình, mỗi một phòng đều đi một lần thì sẽ lý giải được độ khó của việc. Đúng rồi... Nhớ chú ý an toàn.

"Hình như đã đến rồi." Long Ngạo Mân ở vị thứ hai mở miệng nói.

Phong Bất Giác mở to mắt, thích ứng một chút với độ sáng không quá mạnh chung quanh. Lập tức hẳn liền thấy được "phần cuối", đó là một cánh cửa phẳng phất do huyết nhục con người tạo thành.

Ở phía trên "cửa thịt" kia, một ít đường như mạch máu vẽ ra một đoạn thơ Quý cung:

[Trân châu lờ lờ, bảo thạch xán xán,

Chiếu rọi cửa tiên cung.

Tay áo bông bành, nét mặt toả sáng,

Các tiên nữ lộn xộn mà đến.

Tiếng vang xa xưa,

Diệu âm lượn quanh cầu,

Sứ mạng của các nàng chỉ có ca xướng;

Khen ngợi quân vương trí tuệ vô song kia.]

[Tiến độ nhiệm vụ phụ tuyến đã thay đổi]

[Tìm ra toàn bộ sáu đoạn "Quỷ cung", tiến độ hiện tại 5/6]

"Đây là đoạn thứ tư, như vậy... Hiện tại chỉ còn lại đoạn thứ sáu." Phong Bất Giác nói xong, chẳng hề để ý sờ lên tay nắm cửa do xương cốt tạo thành.

"Phong huynh, tới đây để ta đi đầu a." Long Ngạo Mân đề nghị.

"Không sao." Phong Bất Giác đã đem gậy thu lại, hơn nữa lúc này cả [Con mắt thù hận] hẳn cũng không đeo.

Lúc trước tại phòng ăn khi Roderick điều khiển đèn treo, bởi vì hắn trốn trong bóng đêm nên con mắt thù hận căn bản không có nhận ra hắn. Rồi sau đó đến lúc hắn điều khiển cái ghế, Phong Bất Giác thấy mục tiêu của Roderic chính là bản thân chiếc ghế. Có thể thấy, đối với loại quái vật áp dụng công kích gián tiếp thì thù hận chỉ nhận là vô dụng.

Đẩy cửa ra, trước mắt là một gian phòng kích cỡ vừa, bốn phía không có cửa sổ, cũng không có đèn, chỉ có máu thịt đúc thành bốn vách tường và

xương trắng ghép lại xây thành sàn nhà. Trên trần nhà quấn đầy tóc dài màu đen, những đồng tóc kia dùng một loại phương thức đặc biệt dệt lộn xộn một chỗ, hình thành một cái nóc nhà hình vòng cung.

Ngoại trừ cánh cửa này, gian phòng không có bất kỳ lối ra.

Mà giữa gian phòng là một cái xà do xương người chế thành, trên đó treo hai cỗ thi thể, một nam một nữ, thân thể đều bị một thứ như ruột bao quanh trói lại, để giữa không trung.

Nam tử một thân màu âu phục cổ điển màu đen, nữ thì một thân áo trắng, hai cỗ thi thể hoàn toàn không có dấu hiệu hủ hóa, chẳng qua là làn da trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân tản ra một loại "tử khí" khó có thể nói rõ.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (11)

Phong Bất Giác vừa thấy gian phòng này, lập tức theo bản năng mà bật ra một câu: "Không lẽ đây là SCP002*..."

"Cái gì?" Long Ngạo Mân nghi ngờ nói.

"A...!" Vương Thán Chi bỗng la lên một tiếng, "Ngàn vạn lần đừng hỏi, hắn sẽ lái nhái giải thích mấy giờ đấy!"

Phong Bất Giác bỏ qua lời hăn, phối hợp trả lời: "Đó là một diễn đàn trên internet, thiết lập bởi cộng đồng những kẻ thích sáng tác tự do khoa học viễn tưởng."

"Vậy mà ở câu đầu tiên đã tổng kết xong à...!" Vương Thán Chi cả kinh nói: "Nhớ rõ lúc trước giải thích với ta vậy mà kéo dài suốt 3h a...!"

"Bởi vì lúc ấy trông người một bộ tướng thật, ta liền muốn thử xem loại lừa đảo này có thể kéo dài đến mức nào." Phong Bất Giác cười nói, trong lúc nói chuyện hăn đi vào gian phòng do máu thịt tạo thành kia.

Bốn người còn lại cũng theo hăn tiến vào. Bốn hăn không ai muốn đợi ở ngoài hành lang không ngừng biến ảo kia.

"Giả sử nơi này là trung tâm lực lượng nguyên rủa của nhà Usher." Phong Bất Giác trực tiếp hưởng hai cổ thi thể kia bước đến: "Cả gian phòng này được xây dựng bằng linh hồn hoặc thân thể đời đời chủ nhân gia tộc Usher, thi thể của Roderick và Madeleine sớm muộn cũng sẽ trở thành một bộ phận của gian phòng này." Hăn cầm chân Madeleine thử giật xuống,

nhưng đồng ruột kia cuốn rất chặt, xem ra đứng ở dưới kéo xuống là vô dụng.

Phong Bất Giác từ trong bọc hành lý lấy ra dao bếp, ngậm lên miệng. Xem ra hẳn định leo dọc theo người của hai cổ thi thể kia để cắt đứt ruột phía trên.

"Để ta." Tự Vũ một tay ấn lên vai Phong Bất Giác, ngăn cản hành động của hắn.

Phong Bất Giác quay đầu lại nhìn về phía Tự Vũ, nàng cũng nhìn thẳng vào mắt của Phong Bất Giác. Tự Vũ không nói lời nào, chẳng qua là dùng ngón tay chỉ Phong Bất Giác, lại chỉ lên mặt đất.

"Được rồi..." Phong Bất Giác rõ ràng đã minh bạch ý của nàng. Hắn quỳ một chân dưới đất, cúi thân xuống người hướng về phía trước, đưa lưng hướng về phía đối phương.

Tự Vũ rút kiếm tiến lên, đâm lên vai hắn lõm xuống chừng hơn một tấc, nhẹ nhàng nhảy lên phía trên. Mũi kiếm trên không trung quét nửa vòng tròn, gọn gàng chặt đứt hai cây ruột treo thi thể. Hai cổ thi thể lập tức rơi xuống đất.

Sau khi Tự Vũ rơi xuống, nói với Phong Bất Giác một câu: "Làm phiền."

"Không có... Không có việc gì..." Phong Bất Giác ngược lại có cảm giác là mình làm phiền đối phương.

Nhưng vào lúc này, U Linh Roderick lại lần nữa xuất hiện. Hắn hiện thân ở ngoài cửa, đứng ngay sau lưng muội tử Bi Linh.

"Các người... không thể làm thay đổi được cái gì..." Roderick nói.

Việc hấn bồng mở miệng đã dọa sợ Bi Linh. Nàng lập tức xoay người sang chỗ khác, đèn pin trong tay quét về phía cửa ra vào, nhưng mà cái gì cũng không có soi ra.

Mà trên sàn nhà, thi thể Roderick lúc này lại bắt đầu chuyển động, ruột trối ở trên người hấn rất tự nhiên buông ra. Trong nháy mắt tầm mắt mọi người chuyển về hướng cửa, U Linh này đã khống chế thi thể của mình từ dưới đất đứng lên, lại một lần nữa tấn công Phong Bất Giác.

Phong Bất Giác rất cảnh giác. Mắt hấn đúng là nhìn cánh cửa, nhưng khi hấn nghe phía sau có động tĩnh lập tức liền có phản ứng. Hấn nâng dao bếp quay người đỡ, lưỡi dao vừa vọt đánh lên cánh tay của Roderick.

Cái thi thể chết tiệt này tuy lần nữa có năng lực hành động nhưng cuối cùng cũng là thân thể máu thịt. Dao trong tay Phong Bất Giác trực tiếp chém vào phần thịt ở cẳng tay phải của Roderick, bất quá chỉ có thể sâu tới xương cốt chứ không thể chém đứt.

Phản ứng của Long Ngạo Mân cũng không chậm. Hấn thấy thể liền nghiêng người từ sau tiến lên, vung lá chắn quét ngang, nhắm huyết Thái Dương của Roderick mà quét. [Mảnh vỡ Ultron] đầu gì cũng là trang bị loại tốt, thiết lập "Hợp kim Erdmann" cũng không phải đùa, cộng thêm khí lực của Long Ngạo Mân, một lần quét đến này thuận thể liền đánh bay đầu Roderick lên trên rồi.

Thi thể để lộ não bộ lại hiện lên màu đen xám, trạng thái trông giống như là đậu hũ bị đập nát, còn tản ra một thứ mùi khác thường tương đối buồn nôn.

Phong Bất Giác nhìn đầu đối phương đã bị gọt không còn một nửa, tranh thủ thời gian dùng tay còn lại lấy cây cờ-lê ra, nhắm ngay cầm tử thi mãnh liệt chọc mấy cái. Động tác như không thể chờ đợi được này của hấn làm

cho người ta có cảm giác phảng phất là... Nếu không tranh thủ đánh thì cái đầu này sẽ không có phần của hăn nữa.

Tự Vũ thấy hai người này hoàn toàn có thể ứng phó liền không hỗ trợ. Sau đó không lâu ở đằng kia cũng chỉ còn thừa Phong Bất Giác một người "bạo thi" rồi. Hăn một tay dao bếp, một tay cờ-lê, vung lên đập loạn như chặt thịt về phía cái thi thể đã ngã xuống không dậy nổi kia. Một mực đánh cho tới khi thân thể Roderick máu thịt mơ hồ, nội tạng bắn ra, xương cốt chính của tứ chi cơ bản đều nát bấy hoặc vỡ vụn hăn mới dừng tay lại, thở dốc một hơi nói: "Hô... Có lẽ sẽ không dậy được nữa."

Lúc này cả loại thường thấy thi thể như Tiểu Thán cũng có chút nhịn không được, che miệng nói: "Dậy gì a... Hình dạng kiểu này còn có thể làm ra động tác "dậy" hay sao? Cái đồng chồng chất này cũng có thể đem làm hoành thánh à nha..."

Thi thể của Roderick bị hủy, U Linh của hăn lại lại một lần nữa hiện ở một góc phòng: "Vô dụng thôi.. Máu thịt của ta vốn đã hòa làm một cùng gian phòng này, các người... cũng không ngoại lệ."

Lời còn chưa dứt, cửa phòng tự động đóng lại, máu thịt xung quanh tất cả đều bắt đầu nhúc nhích, trên vách tường lần lượt xuất hiện từng cái miệng lớn, mọc ra hàm răng sắc nhọn, độ lớn đủ để một ngum cắn mất mặt người.

"Này... Giác ca, giờ làm sao?" Vương Thán Chi lấy dao bếp của hăn ra, lại không biết nên công kích cái gì, chẳng lẽ đi chém cái tường thịt kia ư?

"Nếu có mấy thứ như đầu lười từ trong tường thò ra, ta cũng không phụng bồi..." Bi Linh nhìn miệng trên tường, mặt lộ vẻ vẻ chán ghét nói.

"Nếu như chúng ta sớm muộn gì cũng bị nuốt thì vì sao người còn vẽ vời thêm chuyện, nhập vào thi thể của mình mà tấn công ta..." Phong Bất Giác

thì thắm một câu, giơ tay đưa đèn pin chiếu xạ vào U Linh Roderick, nhưng người kia lúc này tựa hồ không còn sợ ánh sáng này nữa.

"Ah... Ở trong phòng này thì người sẽ không sợ gì sao?" Phong Bất Giác nói xong, đi tới bên cạnh thi thể Madeleine, giả vờ ngồi xổm xuống.

Mặt Roderick lộ rõ vẻ vẻ kinh sợ: "Người muốn làm gì?"

"Linh hồn Madeleine không muốn trở thành một phần của nhà Usher, đoạn hình ảnh ngần nằng xuất hiện trong hầm chính là hướng ta cầu cứu." Phong Bất Giác nói: "Ta cẩn thận nghĩ kĩ... Câu nói "Thả ta ra ngoài" có lẽ cũng không phải là nhờ ta cứu nàng từ trong quan tài ra, bởi vì nàng khi còn sống đã chạy ra khỏi cỗ quan tài kia rồi." Sau khi xác nhận phản ứng của Roderick, hắn lại đứng lên, mỉm cười nói: "Madeleine là muốn ta đem thi thể của nàng ở trong phòng này thả ra để tránh việc một thời gian ngắn sau cũng bị gian phòng này đồng hóa giống người."

Mặt Roderick trở nên càng ngày càng khủng bố, vẻ mặt ác quỷ triệt để thay thế thành đặc thù của nhân loại: "Nhìn chung quanh người... Người làm sao có thể mang nàng ra ngoài?"

Phong Bất Giác nói: "Những cảnh tượng xung quanh ta có thật sự tồn tại hay không? Nếu như gian phòng này có thể ăn thịt người nhanh như vậy thì thi thể của hai người các người sớm đã bị ăn đến cặn bã cũng không thừa nha?" Hắn nghênh ngang đi tới cạnh tường, duỗi ra một tay chạm một cái miệng lớn đang mở dính máu trên tường.

Những người khác đều không nói lời nào, cũng không có ý đi lên ngăn cản. Ngữ khí tự tin cùng động tác bình thản của Phong Bất Giác làm cho người ta có cảm giác hắn rất chắc chắn.

Roderick lại chỉ có thể hung dữ mà trừng mắt hắn, cái gì cũng không làm được.

Bàn tay Phong Bất Giác xuyên qua những ảo ảnh máu thịt kia, sờ tới vách tường thực sự, chỉ là vách tường bằng gỗ bình thường. "Quả là thế... Ảo giác che đi hình dạng thực sự của gian phòng này. Như vậy, hiện tại ta chỉ cần tìm được..." Hắn bỗng nhiên khựng lại một phút: "Ha ha, ta thật là chậm chạp, còn có thể là chỗ nào đây."

Phong Bất Giác đi về hướng nơi hẻo lánh chỗ Roderick đang đứng. Người kia thần sắc sợ hãi, phát ra âm thanh gào thét tức giận, nhưng Phong Bất Giác như hoàn toàn không thấy U Linh mờ ảo này, đi xuyên qua người hắn, đưa tay thăm dò mặt tường phía sau lưng Roderick.

Mấy giây sau, hai tay Phong Bất Giác nâng lên ở độ cao cao hơn so với phần eo của mình, lòng bàn tay hướng về phía trước, ra sức đẩy lên, mở ra một cái cửa sổ.

[Nhiệm vụ trước mắt đã thay đổi, nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

Trong thanh nhiệm vụ, nhiệm vụ chính tuyến [Thăm dò phòng lớn, tìm phương pháp thoát khỏi biệt thự.] rốt cục đánh lên dấu ✓, một nhiệm vụ mới xuất hiện: [Phá hư pháp trận, thoát khỏi phòng lớn.]

Ánh sáng mờ ảo của vầng trăng máu từ ngoài cửa sổ chiếu vào. Trong nháy mắt Roderick tiếp xúc ánh sáng màu đỏ này, hắn liền biến mất không còn thấy bóng dáng. Đồng thời, ánh sáng này cũng xua đi tất cả ảo giác, khiến cho căn phòng này khôi phục diện mạo như cũ.

Đây chỉ là một gian phòng bình thường, toàn bộ kết cấu đều bằng gỗ, căn bản không có mấy thứ như máu thịt, xương cốt hay tóc. Thứ treo thi thể vừa rồi cũng không phải là ruột gì mà là hai cặp dây thừng thô.

Trong phòng không có vật gì, chẳng qua là chính giữa mặt đất có khắc một cái pháp trận cổ quái. Cái này cũng có thể là đồ án trò chơi vừa mới tạo ra, chưa có khảo chứng.

Giờ phút này, thứ duy nhất tương đối kinh khủng còn lại trong phòng này chính là thi thể bị Phong Bất Giác băm vừa xong.

Bốn người còn lại rốt cục cũng nhẹ nhàng thở ra. Vương Thán Chi lau mồ hôi lạnh trên trán nói: "Hại ta chờ lo lắng cả buổi, nguyên lai gian phòng này căn bản không gây tổn thương lên người a."

Phong Bất Giác đi đến trước pháp trận trên mặt đất, lấy đao vạch ra một ít dấu lung tung ở phía trên, "Gian phòng này giống như là "đầu" của cả nhà Usher. Người của gia tộc Usher sau khi chết sẽ bị đưa đến nơi đây, giống như đồ ăn mà "nuôi" gian phòng này." Hắn liếc qua thịt nát bên cạnh: "Thi thể bọn hắn sẽ biến mất không thấy gì nữa, mà linh hồn của bọn hắn sẽ cùng căn phòng này hòa làm một, huyền hóa thành các loại khung cảnh quỷ dị. Có lẽ những bức điêu khắc vạm vỡ và những bức tranh khó coi kia chính là những món rọi ra từ người trong gia tộc."

Sau khi vạch lên pháp trận, hắn thu hồi vũ khí đứng lên nói: "Mặt khác... Sau khi ta đi vào và trông thấy hai cỗ thi thể này, ta lại có chút nghi ngờ... Một câu Madeleine khắc vào trong quan tài "Hắn biết rõ đấy" kia, "Hắn" có lẽ cũng không phải để chỉ xxRoderick..."

"Sao? Chẳng lẽ là nhân vật chính của tiểu thuyết kia hay sao?" Long Ngạo Mân hỏi.

"Không, nhân vật chính hiển nhiên là vô tội, thế nhưng..." Phong Bất Giác trả lời: "Nhà Usher ngoại trừ hai vị chủ nhân còn có những người khác... Về điểm ấy, trong sách chỉ có một hai câu miêu tả, theo ta nhớ là một "Người đầy tớ nam rón ra rón rén, trầm mặc không nói gì" và một "bác sĩ gia đình thần sắc gian xảo, vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ sau khi nhìn thấy nhân vật chính"."

"Ý ngươi là người nhà Usher có khả năng cũng là người bị hại?" Bi Linh nói tiếp.

Phong Bất Giác nhìn bốn phía, tựa hồ đang tìm kiếm gì đó. Hắn có chút không yên lòng mà trả lời: "Có lẽ gia tộc Usher bị một nhóm tôn giáo kỳ quái nào đó theo dõi, do đó đã trở thành vật thí nghiệm... Không, hiển tế phẩm. Sau khi bọn hắn chết sẽ bị hiến cho gian phòng này, ai biết chuyện gì xảy ra với gian phòng này... Không chừng lực lượng của gian phòng này bắt nguồn từ trên người một cái Tà Thần hư cấu."

"Phía trên." Tự Vũ lúc này bỗng nhiên nói một câu.

Phong Bất Giác lập tức ngẩng đầu lên. Ở phía chéo nóc nhà, hắn thấy một đoạn quỹ cung cuối cùng.

[Ngày nay du khách đạp lên sơn cốc,

Xuyên thấu qua cánh cửa sổ đang khép chiếu ra huyết quang,

Nhưng thấy um tùm quỷ ảnh

Cùng với chói tai uốn khúc âm thanh cuồng loạn nhảy múa;

Đáng sợ mãnh liệt như minh hà,

Xông qua âm đạm cửa cung,

Quần ma đã tới,

Cuồng tiếu đầy tai, sẽ không gặp mỉm cười thông dong.]

[Nhiệm vụ phụ tuyến đã hoàn thành]

Phong Bất Giác than dài một tiếng, nói: "Tốt rồi, hiện tại pháp trận cũng hủy. Căn phòng có lẽ đã khôi phục trạng thái bình thường, chúng ta có lẽ rất nhanh liền tìm được đường đi ra ngoài."

"Không bằng chúng ta cứ nhảy từ cánh cửa sổ này ra ngoài là xong, thật vất vả mới tìm được một cái cửa mở a...!" Vương Thán Chi nói.

"Vậy người nhảy đi." Phong Bất Giác nâng thi thể Medeleine khỏi mặt đất, hướng phía cửa đi tới: "Chúc người thành công."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên (Hết)

Quá trình rời khỏi phòng lớn thuận lợi ngoài dự đoán của mọi người. Sau khi pháp trận mất đi tác dụng, nhà Usher đã thành một ngôi biệt thự bình thường, trên đường về có thể thấy một loại thay đổi rõ rệt. Tất cả bức họa trên tường đều biến thành nét vẽ nguệch ngoạc lung tung, nhìn qua giống như là trộn thuốc màu lại. Vẽ phần ảo giác và hiện tượng không gian hỗn loạn tự nhiên cũng biến mất. Năm người rất nhanh đã về tới cửa chính phòng khách tầng một.

Lần này, Long Ngạo Mân một cước liền đạp ra cửa lớn, ngoài cửa một hồi gió lạnh đập vào mặt. Bất quá bây giờ dù bên ngoài là băng thiên tuyết địa, năm người cũng sẽ không ở lại trong này.

Đoàn người từ cửa chính đi ra khỏi phòng lớn, thông báo hệ thống cũng liên vang lên: [Nhiệm vụ trước mắt đã hoàn thành, toàn bộ nhiệm vụ chính tuyến đã hoàn thành]

Mà Phong Bất Giác đang khiêng thi thể của Madeleine Usher tức thì nghe được một câu: [【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 đã hoàn thành]

"Chỉ cần mang ra khỏi phòng là được rồi a..." Sau khi Phong Bất Giác nói như vậy liền đặt thi thể Madeline xuống mặt đất.

Không lâu sau khi cỗ thi thể kia bị đặt xuống, nó liền lấy tốc độ mắt thường có thể thấy mà nhanh chóng hủ hóa, nhanh chóng hóa thành một bộ xương trắng, mà bộ xương trắng kia mấy giây sau dần dần sa hóa thành bụi.

Một đám khí mờ mịt như có như không phiêu về phương xa, hòa tan trong bầu trời màu đỏ.

[Bạn đã hoàn thành kịch bản, 180 giây sau tự động truyền tổng.]

"Hợp tác vui vẻ." Bi Linh dịu dàng cười nói.

"Ân, hợp tác vui vẻ." Phong Bất Giác nói.

Long Ngạo Mân duỗi lưng một cái, thở dài một hơi nói: "Hô... Cái kịch bản này thực biệt khuất, đúng là tạo ra để dọa người. Đánh giá cấp bậc sợ hãi của ta khẳng định rất kém a."

"Long ca, người còn nghĩ tới đánh giá cấp bậc sợ hãi a? Của ta hầu như đều là "Run như cây sậy" và "Hồn bất phụ thể" a... "Thất kinh" ta cũng mới chỉ cầm một lần..." Tiểu Thán nói.

"Gặp lại." Tự Vũ chẳng qua là thản nhiên nói một câu, lại vỗ vai Bi Linh ý bảo nàng có thể ly khai kịch bản, rồi lập tức biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Bi Linh cùng ba người bọn hấn vung tay áo: "Bye bye." Sau đó nhìn Tiểu Thán, tức giận nói một tiếng: "Ài, cảm ơn đèn pin của người."

Còn chưa chờ Tiểu Thán đáp lại, nàng đã hóa thành bạch quang truyền tổng đi mất.

Phong Bất Giác lúc này cũng nói: "Chúng ta cũng truyền tổng a, xem tổng kết ban thưởng rồi lại đi kịch bản tiếp theo."

Long Ngạo Mân nói: "Phong huynh, đêm nay ta tới đây thôi, thiết lập thời gian kết nối của ta là mười một giờ bốn mươi. Trước khi người online ta đã chơi hơn mười giờ rồi, thêm kịch bản này là đã hơn ba tiếng, nếu tiếp tục nữa thì chắc mai dậy sẽ bị nhức đầu mất."

"Ân, tốt." Phong Bất Giác nói: "Vậy thì Long ca người logout trước a, hai chúng ta tiếp tục."

Phong Bất Giác cùng Vương Thán Chi tạm biệt với Long ca, ba người trước sau ra khỏi kịch bản.

Gió thu lướt nhẹ qua căn nhà bên cạnh sơn trì, cái thế giới này, như trước nặng nề, u hồi, tĩnh lặng.

Trên bầu trời mặt trăng máu trầm xuống. Tại thời khắc hắc ám nhất trước sáng sớm, cửa nhà Usher lại một lần nữa bị một lực lượng vô hình, đột ngột đóng lại...

.....

Long Ngạo Mân nhìn sơ qua tổng kết nội dung liền logout. Dù sao ban thường tổng kết chỉ cần là trước khi bắt đầu bắt đầu kịch bản mới thì lúc nào cũng có thể nhận, tạm thời để trong không gian đăng nhập cũng không sao. Sau khi màn hình hiện ra thông báo hân rời khỏi đoàn đội, tên ở trong danh sách hảo hữu cũng đồng thời biến thành màu xám.

Phong Bất Giác còn chưa kịp xem nội dung kết toán liền chú ý tới hai cái lời mời hảo hữu. Hắn ấn mở, quả nhiên là do hai cái nick name Tự Vũ Nhược Ly và Bi Linh Tiểu Cốt gợi tới.

Cùng lúc, âm thanh hưng phấn của Vương Thán Chi lại một lần nữa từ trong kênh đoàn đội vang lên: "Giác ca!"

"Ta biết, các nàng thêm hảo hữu rồi." Phong Bất Giác nói thẳng.

"Sao người lại biết?" Tiểu Thán hỏi: "Ah, đúng rồi... Các nàng có lẽ cũng thêm người rồi."

"Từ việc người hô to gọi nhỏ cũng đoán được." Phong Bất Giác nói, "Có gì phải kích động."

"Có mỹ nữ chủ động thêm bạn người không kích động sao?" Vương Thán Chi lại dùng giọng điệu hùng hồn thẳng thẳng hỏi.

"Thiệt thòi người coi như cũng là cao phú soái... vì sao lại nông cạn như vậy." Phong Bất Giác nói: "Lại nói tiếp, các nàng trong hiện thực cho dù lớn lên không đẹp, thì trong trò chơi cũng có thể thành mỹ nữ."

"Giác ca, người cứ nghĩ người khác như vậy thì sẽ cô độc cả đời đấy..."

"Cả đời này của ta còn dài bao nhiêu cần phải đánh lên một dấu chấm hỏi đấy, còn cân nhắc cô độc hay không cô độc cái gì?" Phong Bất Giác nói: "Hơn nữa lúc ta mười tuổi cũng đã nhận định, mọi thứ đều phải cân nhắc theo phương diện xấu mới có thể thông dong đối mặt với mọi vấn đề." Hắn lúc nói lời này xác thực rất tinh táo: "Người xem, lúc cha mẹ ta mất cùng với lúc biết bản thân mắc bệnh nan y không rõ, biểu hiện của ta bình tĩnh thế nào."

"A... Ha ha... Được rồi..." Tiểu Thán khloe miệng co quắp, không phản bác được.

"Bất quá phải nói lại, vị trông như nữ hiệp kia xác thực rất lợi hại. Nói thuần túy về năng lực chiến đấu, chỉ dựa vào biểu hiện mấy lần kia của nàng, ta có thể khẳng định... Nàng so với Long ca còn mạnh hơn." Phong Bất Giác vừa nói, một bên đã đồng ý hai cái lời mời hảo hữu kia: "Giai đoạn hiện tại số người chơi chúng ta gặp được rất có hạn, nhưng từ đầu đến giờ, nàng có thể xem như người chơi mạnh nhất ta từng thấy."

"Kích bản tiếp theo có muốn mời các nàng vào chung không?" Vương Thán Chi hỏi.

"Đương nhiên là không." Phong Bất Giác nói: "Câu trước ta vừa mới nói số người chơi chúng ta gặp có hạn, người liền đưa ra một cái đề nghị khiến cho chúng ta càng khó thấy người chơi mới."

"Ah, đúng..." Vương Thán Chi nói: "Bốn người một chỗ, tối đa cũng chỉ gặp thêm hai người chơi mới, thậm chí có khả năng ngay cả một người cũng không gặp được."

"Tóm lại... Để ta xem tổng kết một chút, sắp xếp xong nói người. Trước tiên cứ nghỉ ngơi một chút đã." Phong Bất Giác nói.

"Đã hiểu." Vương Thán Chi nói: "Ta cũng phải xem tổng kết."

.....

Cùng lúc đó, trong không gian đăng nhập của Tự Vũ Nhược Ly.

Nàng cũng đang trò chuyện cùng Bi Linh Tiểu Cốt.

Bi Linh nói: "Biểu tỷ, bọn hắc đều đồng ý lời mời hảo hữu của ta rồi, ân... Long ca kia sau khi đồng ý cũng lập tức logout rồi."

"Giống vậy." Tự Vũ nói ra.

"Ài ài, biểu tỷ, người đã biết a?" Bi Linh hỏi.

"Ý người là Phong Bất Giác kia?"

"Đúng vậy, hắc là tiểu thuyết gia, trong tên lại có "Bất Giác", hơn nữa hắc nói mình cũng không quá nổi tiếng, tất cả đều phù hợp với Bất Giác kia a...."

"Có lẽ đúng a, bất quá tên dùng trong trò chơi sử dụng không thể dùng làm căn cứ." Tự Vũ trả lời: "Tuy nhiên việc tự xưng "Đại văn hào"... đúng là hợp với phong cách của Bất Giác, hơn nữa lúc ta hỏi hắc có phải là tiểu thuyết

gia hay không, là do người bằng hữu rất đơn thuần kia của hãn trả lời trước... Cũng không thể hoàn toàn xác định hãn là tiểu thuyết gia."

"Hắc hắc... Nếu đúng thì sao?" Bi Linh không có hảo ý mà cười.

"Đúng thì đúng, người cười làm gì?" Tự Vũ trả lời.

"Biểu tở, người không phải fan của hãn sao? Có thể kết bạn với thần tượng chẳng lẽ không phải là mơ ước của fan sao?"

"Ta chỉ là thích xem tiểu thuyết của hãn thôi." Tự Vũ trả lời, ngữ khí nghe có vẻ rất bình tĩnh, không giống như là đang giải thích: "Ta hoàn toàn không biết gì về hãn cả, tại sao phải dùng thuyết pháp "thần tượng". "Nàng dừng thoáng một phát, lại nói: "Huống chi, nếu quả thật như người nói... Ta lại càng không nên biết, hiểu rõ về hãn."

Bi Linh tại trong không gian của mình rung đùi đắc ý, như đang suy nghĩ mà nói: "Ân... Cho nên mới nói... Sùng bái chính là cảm tình khoảng cách xa xôi nhất sao?"

"Người cho rằng nói nghiêm túc thì ta không biết đây là trích lời của Lam Nhiễm ư?" Tự Vũ dùng ngữ khí lạnh như băng, không lưu tình chút nào mà vạch trần Bi Linh.

"Hừ... Có phải thần tượng hay không cũng không phải chuyện của ta. Nói không chừng sau này người ta còn có thể bởi vì người sửa xấu mặt mình mà không để ý tới người, ài..." Bi Linh nhìn màn hình làm động tác lè lưỡi, mặc dù đối phương căn bản không thấy nàng...

"Ta chỉ không muốn làm người khác chú ý, bất quá trước mắt xem ra rất thất bại." Tự Vũ nói: "Biểu hiện thực lực quá mạnh mẽ sẽ có rất nhiều người xin làm hảo hữu... Đáng tiếc sau khi chơi qua một lần kịch bản thì không thể sửa lại vẻ ngoài, nếu không có lẽ sẽ sửa thành cực kì xấu, như vậy mới có thể triệt để phòng quấy rối."

.....

Trong phòng nghỉ Studio Trật Tự.

Dũng Giả Vô Định rầu rĩ không vui mà ngồi ở đằng kia uống cà phê. Ca hình thức "giấc ngủ" lần này của hắn đã xong, sau khi nghỉ ngơi một giờ hắn phải tiến vào hình thức "không phải giấc ngủ".

"Sao vậy? Vô Định đại ca ở trong kịch bản treo rồi ư?" Một người trẻ tuổi nhìn qua mới mười sáu mười bảy, thập phần gầy đi tới bên cạnh ghế sofa ngồi xuống. Hắn cũng là một trong những người chơi của phòng làm việc, ID trò chơi: [Thôn Thiên Quỷ Kiêu].

Tại trong phòng làm việc, viên chức về cơ bản cũng dùng tên tương đương với trong trò chơi, bởi vì ID của bọn họ trong tất cả trong trò chơi đều cố định, giống như là số hiệu ở trong đơn vị. Studio cao cấp như "Trật Tự" thường là không cần phải lo việc lúc vào trò chơi nào đó, nick name thành viên cần đăng ký đã bị sử dụng. Bọn họ đều là ngay khi Open Server liền đăng nhập trò chơi, có khi bọn hắn thậm chí trực tiếp bỏ vốn để công ty trò chơi lưu lại những ID này cho bọn họ.

"A... Treo rồi, ngược lại cũng không sao. Đó là do chính ta phạm phải sai lầm. Ta lập tức lại đi đợi kịch bản khác, ai ngờ ta vừa đánh xong kịch bản kia, đi ra vừa nhìn thì kịch bản ta tử vong lúc trước vậy mà qua cửa rồi, hơn nữa là ba gã tay mơ cộng thêm hai người chơi nữ đấy. Ta hầu như cũng không được phân chút điểm kinh nghiệm nào, điều này nói rõ cống hiến ta làm ra là cực kỳ bé nhỏ a....."

"Như vậy là sao?" Quỷ Kiêu hỏi.

"Ta vừa rồi đã nghĩ kĩ." Dũng Giả Vô Định trả lời: "Chắc không phải là bị "giả heo ăn thịt hổ" ám toán đi nha... Cái tên tay mơ cấp 11 tên gọi "Phong Bất Giác" không chừng là giả vờ ngây ngốc, khiến ta cho rằng hắn là vương vếu, sau đó một mình hành động..."

"Ah... Ta hiểu. Mới đầu ngươi ngại người khác vướng bận, nhưng cuối cùng phát hiện ra là mình dư thừa." Quỷ Kiêu nói.

"Tiểu tử ngươi đứng ở bên nào đó?" Dũng Giả Vô Địch quát.

"Ha ha... Ta không nói nữa, được rồi." Quỷ Kiêu cười đứng dậy: "Ta về nhà đi ngủ đây."

"Sao? Ca của ngươi đã xong?" Dũng Giả Vô Địch hỏi.

"Không, là tổ trưởng bảo ta không nên luyện, cho ta nghỉ một ngày." Quỷ Kiêu trả lời.

"Cái gì? Ngươi đã chơi mấy ngày rồi? Cho ngươi nghỉ?" Dũng Giả Vô Địch mở to hai mắt nhìn: "Ngươi cũng đã cấp hai mươi?"

"Mười lăm cấp a." Quỷ Kiêu nhún vai: "Sự tình là thế này... Ta ở trong hình thức [Trò chơi giết chóc] đem Không Sợ ca cùng hai vị đại ca tùy tùng giết chết, bọn hắn liền phàn nàn với tổ trưởng, nói ta không phối hợp tốt giúp bọn hắn tăng đẳng cấp sở trường." Hắn vừa cười vừa nói: "Ai... Bây giờ ngươi trưởng thành... Thua không nổi a...."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 46

[Kịch bản đã hoàn thành, đang tính toán ban thưởng.

Kinh nghiệm nhận được: 1650

Tiền trò chơi: 16500

Nhận được vật phẩm/trang bị: Không

Hoàn thành / tiếp nhận nhiệm vụ: 2/2

Đặc thù, hoàn thành 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 : Hoàn thành 2

Phá giải thế giới quan: Không

Giá trị Kinh Hải tăng vọt: 0 lần

Giá trị Kinh Hải cao nhất: 0%.

Giá trị Kinh Hải trung bình: 0%

Xếp hạng cấp bậc sợ hãi của bạn là: toàn thân là gan, có thể nhận được ban thưởng thêm vào hạng nhất, xin lựa chọn sau.

Nhận được giá trị kỹ xảo: 90

Giá trị kỹ xảo tăng thêm kinh nghiệm: 900

Tiền trò chơi: 9000

Ban thưởng qua cửa kịch bản: Thẻ kỹ năng *1

Ban thưởng nhiệm vụ phụ tuyến: cộng thêm 1000 điểm EXP

Ban thưởng 【Ấn Tàng nhiệm vụ】: ngẫu nhiên nhận được một kiện trang bị cấp tốt

Tính toán đã xong, mời tiếp tục.]

Phong Bất Giác xem xong danh sách tổng kết. Cấp bậc của hắn cũng không có tăng lên, như trước là cấp 11, bất quá kinh nghiệm đã tới 4900/11000, tiền trò chơi tức thì đã có 77000 rồi. Xem ra, lúc trước việc hắn lo mình thăng cấp quá nhanh là hoàn toàn dư thừa, kỳ thật hắn tăng cấp còn xa mới đủ nhanh.

Lần này thu hoạch kinh nghiệm có thể nói là rất theo quy củ đấy. Giá trị kỹ xảo đạt được trong hình thức sinh tồn đoàn đội giúp tăng thêm kinh nghiệm và thêm tiền trò chơi, theo thứ tự là gấp 10 lần cùng gấp trăm lần giá trị kỹ xảo để tính, còn ở hình thức sinh tồn một người thì theo thứ tự là gấp đôi và gấp 10 lần, chênh lệch quá nhiều. Còn một điểm nữa chính là độ dài trò chơi cũng mang tính nhất định quyết định lượng kinh nghiệm thu được. Ví dụ như thời gian kịch bản này so với kịch bản Phong Bất Giác trải qua lúc trước nhiều hơn chừng một giờ. Tuy nói độ khó không tính là quá lớn (kịch bản tỉ lệ chiến đấu không cao đối với Phong Bất Giác mà nói cũng không khó), nhưng cuối cùng tổng kết kinh nghiệm lại cao hơn một chút so với cái kia kịch bản kia.

Dù vậy, chừng này kinh nghiệm cũng còn xa mới đủ để Phong Bất Giác tăng cấp. Nếu không có điều kiện tiên quyết là phá giải thế giới quan thì phải qua bốn tới năm cái kịch bản đoàn đội bình thường với độ khó tương đương mới có thể tăng một cấp.

Bởi vậy có thể thấy, cuộc sống của các thành viên trong những phòng làm việc kia cũng không quá dễ dàng đấy. Từ lúc Open Server, 8h sáng

ngày 4 tháng 4 đến rạng sáng 0h ngày 6 tháng 4, ước chừng có khoảng 40 tiếng thời gian thực tế, đổi thành hai loại thời gian theo hình thức trò chơi, lại trừ cho giới hạn thời gian cần phải logout... Nói ra thì bọn hắc cũng phải ở trong thế giới giả tưởng chiến đấu hằng hái đại khái khoảng năm ngày mới vọt tới cấp hai mươi đấy.

Hiện tại tổng thời gian trò chơi của Phong Bất Giác trong thế giới giả tưởng trong cộng lại cũng không nhiều hơn mười tiếng, so với nghề game thủ thì hắc vừa vắn ở giai đoạn cất bước mà thôi.

"Ân... Kinh nghiệm nhận được lúc này cũng tương đối khá." Phong Bất Giác nói thầm: "Tới cấp tiếp theo Tiểu Thán cơ bản sẽ luôn rút lại sau ta một hai cấp a... Bất quá đợi sau khi Open Beta, hắc đi mua một ít thẻ kinh nghiệm, thẻ nhân điểm gì đó, có lẽ rất nhanh sẽ đuổi kịp." Hắc nói trong lòng: "Lại nói tiếp... Tuy từ sau cấp 11 tăng cấp tương đối chậm, nhưng ở giai đoạn Closed Beta, chênh lệch khoảng năm cấp cũng không đại biểu cái gì... Người chơi cấp mười và cấp mười lăm bất quá cũng chỉ là hơn kém 500 điểm giá trị thể năng tối đa mà thôi. Trang bị vào tay là có thể tại trong thời gian ngắn cải biến thực lực rõ rệt, nhưng việc tăng sở trường, kỹ năng tựa hồ mới là kế sách lâu dài. Tựa như... " Trong đầu hắc hiện ra dáng người Tự Vũ Nhược Ly cầm kiếm chém tới: "Cấp của nàng cũng không hơn ta bao nhiêu, thế nhưng thân thủ thì... Chiến đấu sở trường của nàng chắc cũng phải là D à nha."

Nghĩ đến đây, Phong Bất Giác mở menu trò chơi, nhìn sở trường của chính mình. Qua một cái kịch bản vừa rồi, sở trường của hắc biến thành: Thông dụng E, Khí giới E, Điều tra E, Chiến đấu E, Xạ kích F, chỉ có mục chữa bệnh là vẫn chưa mở ra.

Tóm lại, ngoại trừ xạ kích, hắc xem như đem bốn cái sở trường cấp F tất cả đều tăng lên một cấp.

[Cấp E: gần đủ tiêu chuẩn nhập môn. Lúc đạt tới cấp bậc này, xác suất thành công phát động kỹ năng toàn hệ là 40%]

Cho tới giờ, Phong Bất Giác ngoại trừ sở trường chữa bệnh không dính đến, theo những sở trường khác, có thể nói hắn mọi thứ đều có hiểu sơ qua, nhưng không có một cái nào là nổi bật cả. Điều này khiến năng lực chiến đấu của hắn cần phải đánh thêm một dấu chấm hỏi rất to.

Mặt khác, danh hiệu [Lãnh Huyết Bạo Đầu Cuồng] của hắn sau khi kết thúc kịch bản lần này cũng không có thay đổi, cho nên năng lực đặc thù như trước vẫn là [Não chấn động].

Sau khi Phong Bất Giác xem hết danh sách tổng kết của hệ thống liền đi tới phòng kim loại bên ngoài thang máy. Lúc này đây, trong phòng kim loại có ba cây trụ thủy tinh. Theo thứ tự là kỹ năng ngẫu nhiên của ban thường qua cửa, ban thường đánh giá mức độ sợ hãi có thể chọn được cùng trang bị ngẫu nhiên của **【Ấn Tàng nhiệm vụ】** .

Lần này hắn trước tiên đi tới ban thường có thể lựa chọn, thông báo lập tức vang lên: [Xin lựa chọn ban thường tặng thêm: Một, tùy cơ rút ra một kiện trang bị phù hợp đẳng cấp. Hai, 50000 tiền trò chơi. Ba, 4400 điểm exp.]

"Xem ra chỉ cần từ trên cấp mười đạt được đánh giá "toàn thân là gan" thì phần tiền trò chơi sẽ giữ nguyên là 50000 rồi..." Phong Bất Giác thì thầm.

Tại thời kỳ mà tiền trò chơi vẫn vô dụng này, thị trường chuyển đổi tiền trò chơi và nhân dân tệ còn chưa rõ ràng, cho nên hắn tạm thời vẫn không lấy tiền trò chơi, lúc này liền quyết đoán chọn điểm kinh nghiệm. Sau khi lĩnh hết 40% kinh nghiệm cấp này, kinh nghiệm của Phong Bất Giác đã đến 9300/11000, lại qua một cái kịch bản nữa thì có thể lên tới cấp mười hai rồi.

Tiếp theo, hắn đi tới trụ thủy tinh ban thường qua cửa, từ bên trong lấy ra thẻ kỹ năng ngẫu nhiên rồi xem qua menu:

[Tên: Gấu con vung chân đá ngang

Thuộc tính: chủ động, sau khi sử dụng ba lần sẽ biến mất

Loại: Chiến đấu

Hiệu quả: Bỏ qua đẳng cấp sở trường, 100% làm trượt chân hết thảy quái vật trên lý thuyết có thể ngã xuống, đồng thời chọc giận đối phương tấn công người

Tiêu hao: 100 giá trị thể năng

Điều kiện: Sở trường chiến đấu F hoặc trên 10

Ghi chú: Người là Lam Miêu Bướm Bình Tam Thiên Thích a!] (một nhân vật hoạt hình của TQ)

"Cái quái gì..." Phong Bất Giác nhìn cái thẻ kỹ năng kia cả buổi. Cái tên không cách nào nhìn thẳng vào cùng với ghi chú quả thực làm cho người ta không thể tưởng tượng, nhưng có vẻ như hiệu quả của kỹ năng này rất mạnh.

Phong Bất Giác nghĩ một chút, cứ trang bị lên rồi nói sau. Loại kỹ năng có chứa tính ác cảm này cũng không giống loại có thể bán ra ngoài sau khi Open Beta, còn đưa cho người khác mà nói... tựa hồ mình lại không muốn.

Sau khi trang bị xong chiêu này, tạm thời cũng coi như là hắn đã có một cái kỹ năng chủ động có thể dùng trong chiến đấu. Sau đó, Phong Bất Giác liền đi tới cây trụ thủy tinh cuối cùng, mong rằng nhân phẩm lừa người sẽ không kéo dài nữa.

Bất quá trong nội tâm hẳn kỳ thật đã có dự cảm rồi. Vừa rồi trên phần tổng kết kia, ban thưởng của 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 ghi là "Ngẫu nhiên đạt được một kiện trang bị loại tốt", cũng không có ghi "phù hợp với đẳng cấp". Điều này chứng tỏ cái này trang bị này ít nhất là loại tốt, nhưng chưa chắc mình có thể trang bị được.

Bạch quang từ hư hóa thực, bên trong xuất hiện một món trang bị trông như dây nịt. Phản ứng đầu tiên trong nội tâm Phong Bất Giác... Cái này có thể là đai lưng của Batman. Bất quá hẳn đã đoán sai, cái này còn mạnh hơn nữa.

[Tên: Hồi Âm Khôi Giáp

Loại: Đồ phòng ngự

Phẩm chất: Tốt

Lực phòng ngự: Khá mạnh mẽ

Thuộc tính: Hoà hoãn

Đặc hiệu: Không

Điều kiện: Sở trường thông dụng C hoặc sở trường khí giới D

Ghi chú: sau khi Hắc Bức Vương [Blackbolt] nói thầm một chút đã tiêu diệt tiến sĩ [Dr. Doom] liền dùng phần năng lượng cực lớn thu được để chế thành trang bị này. Người sử dụng sau khi dùng đai lưng có thể có một thân hộ giáp "âm thanh" vô hình.]

Trang bị này rất mạnh, đáng tiếc hiện tại Phong Bất Giác trang bị không được, bất quá hẳn cũng bỏ vào trong bọc hành lý tùy thân mang theo. Dù sao hiện tại sở trường khí giới đã là E rồi, ở kịch bản tiếp theo tận lực nghĩ biện pháp để lên tới D thì có thể lập tức đem cái này mặc vào.

Trước mắt dung lượng bọc hành lý của hắn là 7/10, vật phẩm bên trong có: Cờ lê Mario, Con mắt thù hận, Dao bếp kiểu tây, Gậy bóng chày, Đèn pin, Súng ngắn M1911A1, Hồi Âm Khôi Giáp.

Tướng sĩ chi vũ trực tiếp trang bị trên chân nên không chiếm bọc hành lý. Không gian vật phẩm vẫn không đổi, vẫn là một cái đèn pin dự bị cùng bính đồ bài: Hầu.

Sau khi nhận ban thưởng, chỉnh đốn và sắp đặt thỏa đáng xong, Phong Bất Giác liền trở về trong thang máy, gọi cho Vương Thán Chi. Tiểu Thán chuyển nhượng quyền đội trưởng cho Phong Bất Giác, sau đó hai người liền gia nhập tổ đội mới. Hai người liền muốn đi vào kịch bản sinh tồn đoàn đội thứ hai ngay trong đêm nay.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tỏi Vô Song Thiên (1)

[Phong Bất Giác, cấp 11]

Uổng Thán Chi, cấp 11]

[Mời lựa chọn hình thức trò chơi tổ đội muốn tham gia]

[Bạn đã chọn hình thức sinh tồn đoàn đội, xin xác nhận]

[Đã xác nhận, đã chọn ngẫu nhiên số thành viên tổ đội là: sáu người]

[Đã tham gia tổ đội, đang tìm cá nhân hoặc tổ đội khác đã sẵn sàng]

[Sắp xếp đội ngũ đã xong, đang cân đối kết nối thần kinh, kịch bản đang tạo ra...]

[Bắt đầu tiến vào, xin chờ một chút]

"Chào mừng đến với Kinh Hải Thiên Đường." Lần này tiếng nói nghe như một người đàn ông trung niên, hơn nữa mồm miệng còn không rõ ràng.

[Hoàn tất tiến vào kịch bản, hiện tại bạn đang tiến hành hình thức sinh tồn đoàn đội]

[Hình thức có cung cấp giới thiệu tóm tắt kịch bản và có tỷ lệ xuất hiện chi nhánh hoặc 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 và thế giới quan đặc biệt]

[Ban thưởng qua cửa: nếu qua cửa thì lúc tính toán ban thưởng có thể nhận được 100% điểm kinh nghiệm]

[Sắp chiếu giới thiệu tóm tắt kịch bản, sau khi chiếu xong trò chơi sẽ lập tức bắt đầu]

Phong Bất Giác thấy hình ảnh CG nhanh chóng trở thành góc nhìn từ ngôi thứ nhất, cảm giác có chút giống như phần mở màn của Call of Duty.

Ở trên màn hình, hắn đang từ trên không trung "đáp xuống", nhưng mà trên người cũng không mặc quân trang, vẫn phải cam chịu mà mặc áo sơ mi tay dài màu đen và quần dài của trò chơi. Trước mắt là trời xanh mây trắng, trời trong nắng ấm.

Lúc này màn ảnh chuyển xuống dưới, có thể thấy dưới chân là thành phố đang hiện đại hoá, nhà cao tầng mọc san sát như rừng.

Giọng nói hệ thống theo đó bắt đầu phát phụ đề: [Người là một thành viên của tiểu đội tìm kiếm cứu nạn, nhận nhiệm vụ ở trong thành phố này tìm một nhân viên của công ty Allerbmu: tiến sĩ Ashford. Nhưng bởi vì máy bay ngoài ý muốn trục trặc, người cùng năm người đồng đội khác bất hạnh thất lạc tất cả các thiết bị thông tin và vũ khí hạng nặng trong lúc nhảy dù, hơn nữa còn bị phân tán ở nhiều nơi trong thành phố.]

"Allerbmu cái gì... Cái này không phải là đem Umbrella đảo lại sao?" Phong Bất Giác vừa nhìn phụ đề hiện lên trước mắt vừa nói: "Tên của thành phố này có phải trực tiếp đem từ tiếng anh Raccoon City đảo lại lại dịch âm không a?"

[Một loại virus không tên đang tàn sát bừa bãi ở trong thành phố Nooccar này.]

"Này... Vậy mà làm thật a...!"

[Loại virus sinh học cực kỳ nguy hiểm này có tên là "Z", có bốn đặc điểm rõ rệt nhất là: 100% khả năng lây bệnh, 100% tính chết người, có thể

thông qua niêm mạc và tất cả dịch thể để lây bệnh, không thể phát tán trong không khí và nước.]

"Móa! Nói thẳng ra T-virus là được rồi, Z cái gì a? Ai mà nhìn không ra tính nước tiểu (Edt: Ể...) của cái kịch bản này a...."

[Tất cả những người bị nhiễm bệnh, toàn bộ biến thành... Zombie Người Sói Hút Máu.]

"Ôi chào!" Phong Bất Giác bỗng ngây dại, trong đầu đã tưởng tượng về thứ gì đó có vẻ ngoại thập phần mục nát...

[Năng lực cơ bản cùng tập tính của loại quái vật này khác với Zombie bình thường, nhưng lại đồng thời có một phần đặc điểm của Người Sói và Quỷ Hút Máu, tên gọi tắt là... Zombie Huyết Lang.]

"Cáp?"

[Đồ bạc có thể khiến cho thân thể của Zombie Huyết Lang bị thương tổn, nước bọt kết hợp với mùi tỏi có thể sinh ra uy hiếp nhất định đối với chúng, khả năng hành động cùng trí thông minh của bọn chúng đều cực kỳ thấp, chém đầu hoặc đánh nát ót là có thể giết chết.]

"Vậy không phải so với Zombie bình thường còn yếu hơn sao? Cái thiết lập này có ý nghĩa gì a...!"

[Zombie Huyết Lang cực kì ghét ánh sáng mặt trời, nhưng ánh sáng mặt trời sẽ không thật sự sinh ra tổn thương với chúng. Chúng có khứu giác khá mạnh, có phản ứng nhất định với thanh âm và tia chớp. Ham muốn ăn thịt dục vọng không liên quan tới hệ tiêu hoá của chúng, dù cho mất cảm, thực quản, dạ dày... chúng cũng sẽ tiếp tục thử xé nát con mồi rồi đưa vào trong miệng. Tất cả người sống đều sẽ trở thành mục tiêu đuổi giết của chúng.]

Đoạn CG giải thích mở đầu này xem như là tương đối dài, có thể là bởi vì từ không trung bay xuống cần tốn một khoảng thời gian ngắn. Sau khi giới thiệu tóm tắt hoàn tất, hình ảnh cuối cùng hiện ra Phong Bất Giác đã đáp xuống tầng thượng của một cửa hàng bên đường.

Một giây sau, bản thân thị giác của Phong Bất Giác và hình ảnh hợp lại, xem như chính thức tiến vào trò chơi. Trên người hắn không có mấy thứ gì đó như dù nhảy, xem ra đã bị hệ thống xóa bỏ rồi, cũng giúp hắn đỡ tốn thời gian cỡi.

Thông báo lập tức vang lên [Đã gây ra nhiệm vụ chính tuyến]

Lúc này sáu người chơi đã bị phân tán đến nhiều nơi của địa đồ, sau đó mới bắt đầu kịch bản. Loại tình huống này ngược lại là lần đầu tiên Phong Bất Giác đụng phải. Hắn mở menu, mắt nhìn nội dung nhiệm vụ chính tuyến: [Tìm và tiến vào tòa cao ốc công ty Allerbm, tìm tiến sĩ Ashford.]

Tiếp theo, hắn lại nhìn cột đoàn đội một lát, chỗ đó hiện ra năm cái tên [Uổng Thán Chi] [Vô Song Thượng Tướng Phan Phượng] [Thiên Nhân Trảm Hoa Hùng] [Đặt Tên Thật Sự Khó] [Tích Bộ Thiếu Gia]

Phong Bất Giác thầm nghĩ: "Phan Phượng và Hoa Hùng ở cùng một đội à... Lại nói tiếp, trong kịch bản này hình như tất cả đều là người chơi nam a...."

"A..." Đột nhiên, một tiếng than nhẹ mơ hồ vang lên sau lưng Phong Bất Giác.

Phong Bất Giác quay đầu nhìn lại, thấy được một người... hoặc nói đúng hơn là một con Zombie Huyết Lang. Nó đang khập khiễng tới gần.

Đặc điểm ngoại hình thứ này đại khái như sau: trên người của nó mọc đầy lông. Nhưng mà trên mặt và tay thì không có lông, chẳng những không có lông, da còn vô cùng trắng nõn, mặt là mặt người, miệng mọc ra răng

nanh giống như Quỷ Hút Máu. Ngoài ra có vài con mang đặc điểm riêng của Zombie như một ít miệng vết thương dữ tợn và tứ chi hư thối.

Quái vật kia đi thật sự rất chậm, hoặc là việc lộ ra dưới ánh mặt trời khiến cho hành động của nó càng chậm thêm, hơn nữa nó còn ngốc đến mức tiếng rên rỉ không có chút ý nghĩa nào phát ra từ chính mình đã làm lộ hành tung.

Phong Bất Giác dùng ánh mắt liếc xéo theo góc 45 độ nhìn về phía con Zombie này vài giây, sau đó từ bên cạnh đi nửa vòng, tới sau lưng quái vật...

Mà quái vật kia thì chân cà thọt, chậm rãi xoay người lại, một lần nữa đối mặt với Phong Bất Giác, lại khẽ kêu một tiếng, hướng hẳn tiếp cận.

"Chậm đến mức này a..." Phong Bất Giác cũng không thèm lấy vũ khí trong bọc hành lý ra, hẳn căn bản là chẳng muốn giết con quái vật kia, chẳng qua là trực tiếp đi về phía cửa xuống dưới của sân thượng.

Ở sau lưng Zombie Huyết Lang còn đang hướng hẳn mà đi, nhưng tốc độ di chuyển của nó so với tốc độ đi bộ bình thường của Phong Bất Giác còn chậm hơn.

Phong Bất Giác mở cửa sân thượng, phía sau cửa chính là cầu thang đi xuống. Tuy hẳn có một chút khinh bỉ đối với thực lực quái vật trong kịch bản này nhưng vẫn cảnh giác mà trước tiên quan sát một chút tình huống phía sau cửa, sau đó mới đi vào. Trước khi đi, Phong Bất Giác vẫn không quên đóng cửa lại...

Theo cầu thang xuống dưới, tầng một là một nhà ăn nhỏ bình thường. Phòng bếp ngay tại đối diện quầy bar, sát cửa kính có một loạt bàn ăn, bên quầy bar cũng có một vài chỗ ngồi. Một vài bàn ăn vẫn còn bày đồ ăn còn dư: sandwich, khoai tây chiên, thịt lợn muối xông khói, trứng chiên... lúc này đã sớm trở thành bữa ăn ngon của đám ruồi.

Lúc Phong Bất Giác nhìn xem bốn phía, lại nghe được một tiếng than nhẹ.

"Ách——" bên trong quầy bar cũng có một con Zombie Huyết Lang, nửa người trên của nó tựa trên lò nướng, nửa người dưới thì đã bị ăn sạch hết rồi, những thứ trong ruột chảy đầy ra đất. Thấy Phong Bất Giác xuất hiện ở gần đó, quái vật kia liền hướng về phía hắn giơ lên cánh tay, phát ra vài tiếng kêu, chỉ thiếu chút nữa là nói một câu "Nhanh vào trong chén" rồi.

Phong Bất Giác không có để ý tới tên này. Hắn xuyên thấu qua cửa kính nhìn con đường bên ngoài nơi thị lực có thể xem tới, có mấy con Zombie Huyết Lang đang lảng vảng, nhưng chúng đều trốn ở dưới bóng râm của các công trình kiến trúc, hơn nữa hành động cũng cực kỳ chậm rãi.

"Ân... Trông bọn chúng cũng không quá nguy hiểm, tạm thời đem làm thí nghiệm a." Hắn lấy ra cờ-lê, đi vào kho hàng. Hai phút sau, hắn từ trong đó bưng một ổ tỏi ra.

Phong Bất Giác đem ổ đặt ở trên quầy bar, lấy ra một củ tỏi, thu cây cờ-lê lại đồng thời lấy ra dao bếp, cắt vỏ tỏi, lấy tỏi ra, bỏ vào trong miệng nhai.

Trong Thiên Đường Kinh Khủng, bất kể ăn cái gì đều có thể mô phỏng vị giác gần như hoàn toàn giống với vị trong thực tế, hơn nữa nếu ăn nhiều cũng sẽ sinh ra cảm giác chướng bụng. Bất quá đương nhiên là trong hiện thực dạ dày người chơi sẽ không có thêm thứ đồ gì đó đấy. Bất kể vị giác hay là cảm giác chướng bụng đều là thông qua hệ thống kết nối thần kinh chế tạo ảo giác mà thôi.

Sau khi hương vị cay nóng tại đầu lưỡi tràn ra, Phong Bất Giác liền đi đến phía sau quầy bar, tiếp cận con Zombie Huyết Lang trên mặt đất kia. Cánh tay nó lúc này đã buông xuống, tựa hồ đã mất đi ham muốn ăn thịt người. Xem ra mùi tỏi quả thật có hiệu quả.

Phong Bất Giác còn tí tiện mà tiến lên phía trước, ngửa cổ, cách chừng một mét mà "Ha——" hà hơi về phía quái vật kia.

Quái vật kia lúc này chợt bắt đầu lấy tay chậm chạp bò trên mặt đất, ý muốn rời xa Phong Bất Giác một chút.

"Ha ha... Kịch bản này quả thực là thiên đường." Phong Bất Giác lộ vẻ hưng phấn, hẳn đã quyết định phải ở trong thành phố này chơi đến khi thoải mái thì thôi.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Tỏi Vô Song Thiên (2)

Game thủ chuyên nghiệp, nghe thì tựa như là nghề mà nhiều người mong muốn. Có thể biến trò chơi thành sự nghiệp để nuôi sống bản thân, thậm chí thu được cả danh lẫn lợi, việc này ai lại chưa từng nghĩ qua?

Ở năm 2055, đây thực sự đã trở thành một nghề được xã hội chấp nhận, nhân tài trong ngành này có lực ảnh hưởng tương đương với vận động viên nổi tiếng.

Game thủ chuyên nghiệp phần lớn tuổi khoảng từ 14 đến 35. Đương nhiên, cao thủ tuổi nhỏ một chút cũng có tồn tại, chỉ là có vài trò chơi giới hạn độ tuổi khiến cho bọn hắn không cách nào tham gia.

Nói như vậy, game thủ chuyên nghiệp có thể đơn giản mà chia làm hai loại, một loại là người chơi cấp minh tinh, một loại là người chơi bình thường cấp công nhân.

Người chơi cấp minh tinh thường vào lúc ba mươi tuổi lựa chọn xuất ngũ. Bọn hắn hoặc là chuyển thành nghiệp dư, hoặc là lui xuống hạng hai, cơ bản đều để làm chuẩn bị cho việc vào tầng quản lý của Studio. Cũng có một số đổi nghề qua chức vị tương đương ở ngành sản xuất khác của trò chơi như thuyết minh, trọng tài, tổ chức... Còn nếu có thể kiếm được đầy bồn đầy bát, thì bản thân có thể lên làm lão bản (Edt: sếp) đấy.

Tất cả người gia nhập ngành này đều muốn trở thành người chơi cấp minh tinh. Tuy vậy rất nhiều người sau khi tốt nghiệp trung học liền gia nhập, làm đến ba mươi tuổi cũng không có lẫn lộn ra cái gì, cuối cùng đành phải ra ngoài xã hội. Những người này có thể nói là đem thanh xuân đi

đánh bạc một chút, về phần thắng thua được mất thì cũng chỉ có trong lòng bọn hăn rõ ràng. Những người không người chơi phải minh tinh chính là cấp công nhân trong nghề này. Bọn hăn mới là lực lượng chính của ngành này, không có bọn họ chèo chống, Studio căn bản không cách nào vận hành, những người chơi cấp minh tinh cũng cần hậu thuẫn vững chắc của bọn hăn.

Mà trong ngành này có một việc làm cho người ta rất bất đắc dĩ, đó là tính cạnh tranh tàn khốc.

Bất luận một trò chơi gì có thể nổi tiếng nhất thời đương nhiên đều tồn tại tính "cạnh tranh". Nếu như trong một trò chơi, không có bất kỳ cách nào để cho hai người hoặc hai nhóm người chơi phân ra cao thấp, trò chơi này căn bản không thể hấp dẫn bất kỳ phòng làm việc nào, khả năng hấp dẫn quần thể người chơi cũng cực kỳ có hạn.

Như game online có nhiều người chơi, không quan trọng là thi đấu thể thao hay là đánh quái đi train level mặc trang bị đều cũng có thể PK (Edt: player killing) để quyết thắng thua.

Game thủ chuyên nghiệp nếu muốn chứng minh giá trị của bản thân thì có một cách đơn giản rõ ràng nhất, chính là một chữ: thắng.

Đáng tiếc, trên đời này chỉ có Du Lượng nhất thời, không có tướng quân Thường Thắng. Không ai có thể một mực thắng đấy.

Tuổi càng cao, trạng thái thi đấu thể thao phập phồng, cái trò chơi nào đó xuống dốc... những nhân tố này khiến cho các cao thủ đã từng được các người chơi tôn sùng là "Thần" dần dần nhạt ra khỏi ánh mắt mọi người. Những người có thể tại thời kì đỉnh phong toàn thân trở ra có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Càng là Studio trò chơi đỉnh cấp, cạnh tranh lại càng là tàn khốc. Bọn hăn luôn cần thành phần chính là tuổi trẻ... Cần một đám nhân vật mới bảo

trì trạng thái thi đấu thể thao cực cao, có tính đấu tranh và tiến thủ... Loại người này tùy thời cũng có thể đem một vị người chơi Thần cấp cao cao tại thượng kéo xuống Thần Đoàn.

Đơn giản nói: thiên tài có dã tâm. Ví dụ như... Thôn Thiên Quỷ Kiêu.

Lần này Studio Trật Tự ở trong Thiên Đường Kinh Khủng đầu tư bốn tiểu tổ nhân thủ, mỗi tổ mười người, trong mỗi tổ có hai gã người chơi cấp minh tinh, còn lại cơ bản đều là người chơi thâm niên, lão luyện cấp công nhân.

Mà Thôn Thiên Quỷ Kiêu là nhân vật mới duy nhất tuổi chưa đủ hai mươi trong bốn tổ đội ngũ.

Studio Trật Tự cũng đặt kỳ vọng lên người hãn cho nên hãn mới có thể được xếp vào nhóm danh sách người chơi đầu tiên tiến vào Thiên Đường Kinh Khủng. Tổ trưởng không giao hãn bất luận nhiệm vụ gì, hãn chỉ cần dựa theo hứng thú mà chơi là được rồi. Ai ngờ hãn trong một lần trò chơi hình thức giết chóc ngẫu nhiên đã gặp phải tổ ba người do Dũng Giả Không Sợ cầm đầu, tiểu tử này còn rất không biết điều mà đem các tiền bối giết sạch... Có thể nói, vì loại hành động làm bậy tùy hứng này của hãn, bị tổ trưởng "cho nghỉ" cũng là đáng đời.

Đương nhiên, Dũng Giả Không Sợ cũng xác thực không tính là cấp bậc "mạnh nhất" đấy. Ở trong Trật Tự có rất nhiều người chơi minh tinh, bất kể là lịch sử thành tích hay độ nổi tiếng hãn đều xếp không tới Top 10. Tuy tiểu tổ của hãn thành công nắm lấy danh hiệu người chơi cấp hai mươi đầu tiên của Closed Beta, nhưng thực lực chân chính của Trật Tự xa xa không chỉ như vậy.

Trước mắt bốn cái tiểu tổ này chỉ có thể nói là "đội khai hoang", một đám người chơi mạnh nhất trong phòng làm việc chẳng qua là đăng ký tài khoản, đặt nick name, sau đó không online nữa. Nói cách khác... nhóm cao

thủ chân chính của Trật Tự ở giai đoạn hiện tại vẫn chưa chính thức bị phá vỡ qua hạng mục này. Cao tầng Studio sớm đã có quyết sách, bảo trì thái độ trông xem, ít nhất cũng phải đợi đến sau khi công ty Mộng mở ra chuyển đổi tiền và dịch vụ thu phí rồi mới quyết định có đem những tài nguyên nhân tài cao cấp nhất kia đưa vào hay không.

Nói nhiều như vậy, các vị có khả năng có chút không hiểu, sao nói hồi lại trôi tới cái đề tài này? Phong Bất Giác đâu? Kịch bản thành phố Nooccar đâu rồi?

Hãy để ta dùng ba tiểu tiết để đem sự tình kéo trở về.

Nói đến Studio, lúc này trong kịch bản của Phong Bất Giác cũng có thành viên của phòng làm việc.

Bất quá hẳn không phải dưới trướng cái loại đại phái nhà cao cửa rộng như Trật Tự này, hẳn là lão bản của loại Studio tam lưu mà ta đề cập qua ở đoạn trước kia, kiêm tài vụ, kiêm người chơi...

Hẳn chính là [Tích Bộ Thiểu Gia].

Được rồi, tin rằng chư vị cũng đoán được, không tệ, tên phòng làm việc của hẳn là "Băng Đế".

Tích Bộ Thiểu Gia ở trong hiện thực 23 tuổi, năm trước vừa tốt nghiệp đại học. Phụ thân mở một cửa hàng, trong nhà xem như có chút tích góp, có thể giúp hẳn mở... Dù sao giá thành mở phòng làm việc trò chơi không tính là quá cao, chỉ cần thuê một chỗ, mua mấy cái cabin trò chơi mà thôi, phương diện nhân lực cơ bản không cần tính toán, người làm đều là các anh em học chung với hẳn.

Hơn nữa trước mắt thủ hạ của Tích Bộ Thiểu Gia tổng cộng cũng chỉ có ba gã người làm mà thôi, một người chính là [Tên Thật Khó Đặt] giờ phút này đang ở trong kịch bản cùng hẳn, hai cái nick name còn lại theo thứ

tự là [Đặt Tên Thật Sự Khó] và [Thật Khó Đặt Tên]. Tuy Tích Bộ Thiếu Gia từng chứng chạc đảng hoàng mà yêu cầu ba người bạn thân của hắn sử dụng các loại nick name kiểu Chư Như Hoa, Nhẫn Túc nhưng bị cự tuyệt một cách vô tình. Khi người làm hắn thu nhận bị uy hiếp, hắn liền bị Aruba. (Edt:...)

Studio của bọn hắn ngược lại cũng biết hai người phải thay phiên nhau cho nên chia làm hai tổ trò chơi, trước mắt hai người khác đang ở cách xa với thời gian trò chơi, đã đi ra ngoài ăn cơm rồi.

Hình tượng Tích Bộ Thiếu Gia trong trò chơi là một người nam tử tướng mạo thanh tú trắng nõn đẹp dễ, thân cao gầy, chinh thể cũng không chênh lệch quá nhiều so với hình tượng bản thân của hắn... Chỉ có mặt là cải biến hơi rõ ràng.

Tên Thật Khó Đặt dáng người trung đẳng, đầu so với Tích Bộ Thiếu Gia hơi thấp hơn một ít, hình tượng trò chơi của người này cũng giống như tên của mình, lộ ra một loại cảm giác lồi thối lệch thếch. Hắn chẳng những không có đem mình sửa đẹp trai mà còn sửa thành hình tượng một người đầu trọc, nói là tại trong trò chơi muốn thử cảm giác đầu trọc một phát.

Danh xưng của Tích Bộ Thiếu Gia tựa hồ là một loại ác ý trào phúng của hệ thống, là [Một đao khách], vũ khí hắn dùng là một thanh phác đao, nhìn qua rất giống binh khí chuyên dụng của đám tạp cá lâu la trong phim võ hiệp, phẩm chất là bình thường, cũng không có thuộc tính hay đặc hiệu nhưng ít ra đây là một kiện binh khí thực sự.

Khác với danh hiệu người qua đường kia của Tích Bộ Thiếu Gia, danh hiệu của Tên Thật Khó Đặt có độ công nhận rất cao, có bốn chữ: [Miệng cọt gan thối]. Cái hình tượng đầu trọc giỏi giang hoàn toàn tương phản so với Giá trị Kinh Hài của hắn. Vị này mà ngay cả binh khí đứng đắn cũng không có, trong bọc hành lý có hai cây gậy bóng chày với một ống sắt rỉ sét, cũng không biết hắn tìm được ở đâu...

Vận khí của bọn hắc không tệ, địa điểm hai người đáp xuống ước chừng chỉ cách nhau một cái quảng trường, cho nên rất nhanh sẽ gặp nhau.

Hai người này nhìn như không đáng tin cậy kỳ thật cũng có điểm hơn người đấy, nếu là thật sự đối với trò chơi dốt đặc cán mai thì mở phòng làm việc làm gì. Cho nên, Tích Bộ Thiếu Gia làm ra một cái quyết định rất chính xác. Trước tiên bất kể nhiệm vụ, tìm một thương điểm đem bản thân vũ trang đầy đủ rồi lại nói tiếp.

Vừa nhìn tình huống thành phố này đã biết rõ địa điểm thiết lập của cái kịch bản này là trên nước Mỹ. Cho nên trong nội thành tám phần sẽ có cửa hàng súng, trong cửa hàng súng cho dù không có vũ khí hạng nặng kinh người nhưng súng ngắn, shotgun, nòng súng giảm thanh... nhất là đạn được sung túc, tất cả đều rất có giá trị đấy.

Hai người một đường đi về phía trước, trên đường thường xuyên gặp được tốp năm tốp ba Zombie Huyết Lang du đãng, bất quá uy hiếp của bọn chúng xác thực rất nhỏ, không muốn đánh thì đi vòng qua, nếu thật sự không tránh được thì liền cho chúng một gậy vào đầu. Tuy nói lúc ở gần phạm vi căn của chúng thì động tác những quái vật này đột nhiên nhanh hơn mấy phần, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút, không đồng thời tại cự ly ngắn bị ba con quái hoặc nhiều hơn vây quanh, bọn chúng là phi thường dễ giết đấy.

Sau khi đi qua hai cái quảng trường, Tích Bộ Thiếu Gia tiến vào bất điện thoại. Hắc cầm điện thoại lên, đường dây căn bản không gọi được. Trên thực tế, cho dù là gọi được thì hắc cũng không biết nên gọi cho ai, chẳng lẽ gọi 911 ư? Mục đích chủ yếu hắc vào đó là để tìm quyền danh bạ. Sau khi kiểm tra khoảng 3-5 phút, Tích Bộ Thiếu Gia liền thành công tìm được một địa chỉ cửa hàng súng gần nhất. Hắc và Tên Thật Khó Đặt (ta quyết định tiếp theo sẽ gọi hắc là Tiểu Danh) liền bước nhanh hơn tiến về chỗ đó.

Lại đi hơn mười phút đồng hồ, bọn hắn tiếp cận chỗ đích, nhưng lại phát hiện cảnh tượng có chút dị thường.

Chỉ thấy con đường này ước chừng có hơn ba mươi cỗ thi thể Zombie Huyết Lang, đầu mỗi một cỗ thi thể đều bị đánh nát nhừ, thi thể trải dài một đường đến hiệu súng.

Trước mặt đường cửa tiệm, dưới ban ngày ban mặt, chính giữa đường cái, vậy mà có một cái thùng đựng đá hình trụ cỡ lớn vẽ mặt cười, trong thùng rót đầy chất lỏng màu đỏ, trên mặt đất bên cạnh rải rác rất nhiều túi nhựa plastic đựng máu, mùi máu tươi thuần túy mà nồng nàn đậm đặc như thế nàu coi như là mũi nhọn loại cũng có thể từ rất xa ngửi được.

Có hai dàn loa được bày ngay bên cạnh "thùng máu", âm lượng cao phát bài "Khúc Quân Hành Dũng Sĩ Đấu Bò", thấy trên mặt đất có vết kéo, tựa hồ là từ một tiệm bán đồ âm thanh đối diện đẩy ra ngoài đấy. Bên lề đường có một cái hộp điện bị mở ra, nhìn không ra tình huống bên trong như thế nào, dù sao dây điện dàn loa một mực kéo dài đến chỗ ấy...

"Chuyện gì đang xảy ra thế này?" Tiểu Danh hỏi.

Tích Bộ Thiếu Gia cũng không minh bạch đây là chuyện gì. Nhưng mà hắn cũng chưa kịp trả lời cái gì thì thấy phía sau thùng máu có một cái chỗ rẽ, từ trong đó bay ngược ra một con Zombie Huyết Lang.

Ngay sau đó, một nam nhân toàn thân phủ máu thịt từ chỗ ấy đi ra. Hắn một tay dao nhọn, một tay cờ-lê, hai vai mỗi bên công một chuôi tủy, hai chuôi "dây tủy" này tại trước người giao nhau thành hình chữ X, cũng bị máu tươi nhuộm hồng.

Hắn đi theo tiết tấu Khúc Quân Hành Dũng Sĩ Đấu Bò, điệu nhảy cùng loại với vũ điệu Phủ Đầu Bang trong "Kungfu", trong miệng còn như nhai kẹo cao su, ngậm vật thể màu trắng không rõ... Hắn đạp nhẹ nhàng hướng con Zombie Huyết Lang đang ở gần kia, sau đó đối với đầu quái vật ngả

xuống đất một hồi điên cuồng bắ, đánh cho xương bể gân nát, huyết tương bay tứ tung.

Sau khi tiêu diệt quái vật kia, hấn tựa hồ ý thức được cái gì, bỗng nhiên ngồi thẳng lên, xoay đầu lại, vừa vận công thấy thân ảnh hai người Tích Bộ Thiếu Gia cùng Tiểu Danh ngậy ra như phỗng.

"Chạy a...!"

"Tránh xa chỗ đó ra!"

Sau khi hai người bọn họ cùng Phong Bất Giác nhìn nhau hai giây liền đồng thời la lên, quay đầu bỏ chạy.

Phong Bất Giác cũng không có dài dòng, thấy chạy liền đuổi. Hấn kỳ thật rất muốn rống lên một câu: "Các người chạy cọng lông gì? Ta là người chơi a...!" Nhưng bởi vì trong miệng tất cả đều là tở, căn bản không có cách nào cao giọng kêu to.

Bên kia, vừa nhìn thấy sát tinh đó dùng dáng người kiện tráng đuổi theo, Giá trị Kinh Hải của Tiểu Danh lập tức tăng vọt, vừa chạy vừa nói với Tích Bộ Thiếu Gia: "Xong rồi xong rồi xong rồi... Bị người này đuổi kịp chúng ta nhất định phải chết, đều là lỗi của người! Đang yên đang lành tự nhiên lại đi tìm cửa hàng súng làm gì, quả nhiên cửa hàng súng xếp một tiểu BOSS a!"

Tích Bộ Thiếu Gia thỉnh thoảng quay đầu lại liếc nhìn Phong Bất Giác đang dần tới gần: "Có cái gì liên quan tới ta! Làm sao ta có thể biết có loại tình huống này!" Hấn lại quay đầu lại nhìn một cái: "Lại nói... Tốc độ chạy của tên này dường như nhanh hơn so với chúng ta a...!"

"Ta sớm đã thấy! Nhanh chạy a...!" Tiểu Danh reo lên.

Cách xa bọn hăn ước chừng hai mươi mét, Phong Bất Giác đã nghe được toàn bộ đoạn đối thoại của bọn họ, thầm nghĩ: Nói nhảm, trên chân lão tử có [Tước sĩ chi vũ], hai người tiểu tử các người dám so chạy bộ với ta?

Ai ngờ, tại thời khắc này, hai người phía trước bỗng rất ăn ý, trăm miệng một lời nói: "Chia nhau chạy!"

Tại một cái ngã tư đường, bọn hăn liền một trái một phải, mỗi người chạy một cái hướng.

Trong nội tâm Phong Bất Giác kinh hô: Hai tên khốn kiếp này còn rất có chiến thuật a...!

Hăn cũng không có suy nghĩ nhiều, rẽ sang phía bên trái, tùy tiện đuổi theo một người.

Người kia đứng lúc lại là Tích Bộ Thiếu Gia...

"Không may... Hoàn toàn không khiến hăn chần chờ a...!" Tích Bộ Thiếu Gia tự nhủ: "Mục tiêu đầu trọc rõ như vậy mà lại không truy, trực tiếp hướng ta đuổi tới, nhất định là do diện mạo anh tuấn hại ta."

Mắt nhìn thấy Phong Bất Giác càng đuổi càng gần, giá trị Kinh Hãi của Tích Bộ Thiếu Gia cũng càng ngày càng cao, hăn biết rõ chỉ sợ nếu bị bắt được, hăn sẽ bị cái tiểu BOSS này từ phía sau lưng nhất kích tất sát, vậy thì không bằng quay lại độ sức.

Ý niệm tới đây, hăn bỗng nhiên dừng bước lại, giơ phác đao, đưa lên trước người, dùng tốc độ cao vọt tới Phong Bất Giác, vung đao liền quét.

"Ôi chào!" Lúc Phong Bất Giác vọt tới trước mặt hăn, Tích Bộ Thiếu Gia lại phát hiện, đao trên tay căn bản bất động, động tác của hăn bị hệ thống ngăn lại.

Phong Bất Giác đi tới trước mặt hân, dừng bước lại, thở hỗn hển, trừng mắt hân, đứt quãng mà nói: "Ta... Ha... Ha... Ta... Ta là... Người... Ha... Ha... Người một nhà a...! Người cái tên này thật là (ngu ngốc)!"

Hai chữ "ngu ngốc" cuối cùng là bị hệ thống che mất. Theo lý thuyết Phong Bất Giác căn bản không thể đem ý đồ nói lời này biến thành thực tế, bất quá nếu như xuất hiện cách âm chứng tỏ lúc nói hân cũng không có bất kỳ ý vũ nhục nào, chỉ là một loại ngữ khí châm biếm.

"Cáp?" Tích Bộ Thiếu Gia thuận thế co quắp ngồi trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng co quắp giật giật, "A... Ha ha... Đúng... Thực xin lỗi." Hân vậy mà lại xin lỗi.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Tội Vô Song Thiên (3)

Bởi vì Phong Bất Giác không có đuổi theo Tiểu Danh, người kia sau khi chạy được một đoạn, vừa nhìn sau lưng không có ai liền chậm bước dần. Một giây sau Tiểu Danh dứt khoát dừng lại, xoay người hướng phía xa nhìn quanh. Vừa vặn trông thấy Phong Bất Giác đã đuổi theo Tích Bộ Thiếu Gia ở phía xa, vốn tưởng rằng Tích Bộ sắp bị nháy mắt giết chết rồi, kết quả hai người kia căn bản không có phát sinh chiến đấu.

Hai phút sau, hai người kia vậy mà kề vai sát cánh cùng một chỗ đi sang, Tích Bộ Thiếu Gia còn hướng phía Tiểu Danh quơ quơ cánh tay, hình như ý bảo bản thân không sao.

Không bao lâu, ba người bọn hắn liền trở về mặt đường trước cửa hàng súng, Phong Bất Giác tắt đèn loa đi, nói tình huống với những người đi phía sau: “Cho nên... sau khi qua một ít thí nghiệm, ta trên cơ bản đã nắm giữ mấy điểm đặc thù chủ yếu của đám này Zombie Huyết Lang.

Giọng nói CG lúc mở màn tuy đã đề cập qua một ít, bất quá ta vẫn nên kết hợp tình huống thực tế để nói cụ thể một chút thì tốt hơn.

Đầu tiên, chúng đối với mùi tội cảm thấy cực kì không khỏe, cũng giống như lúc chúng ta thử tự ngửi hơi cay. Tội có hiệu quả bình thường, nhưng sau khi nhai qua ở trong miệng, miệng thối vô cùng hà hơi ra lại có hiệu quả.”

“Vị đại ca kia, ta vừa rồi đã muốn hỏi, người một thân là máu như vậy... Không sợ bị nhiễm sao?” Tiểu Danh nhìn Phong Bất Giác một thân máu cùng với hai chuỗi tội trước ngực hắn đã bị nhuộm đỏ hỏi.

Phong Bất Giác chỉ mặt mình, mặt của hắn vẫn tương đối sạch sẽ: “Lưu ý đừng làm cho dịch thể của quái vật tung tóe vào hai mắt và trong miệng là được rồi.” Hắn liền chỉ y phục của mình, nói tiếp: “Về phần những thứ này nha... Nhìn qua rất khoa trương, kỳ thật cũng không hoàn toàn là máu của quái vật. Lúc ta đổ từng bao từng bao máu vào trong thùng vừa rồi có không ít dính vào trên người mà thôi.” Hắn lập tức lại từ trong bọc hành lý lấy ra một cái túi nhựa đầy ắp, ném lên đất, bên trong tất cả đều là tỏi sạch: “Hai chuôi này trên người của ta chính là phòng tuyến cuối cùng phòng bị cắn, tỏi dùng để ăn tất nhiên đều đặt ở trong bọc hành lý. Các người cũng đều tự lấy túi chia một ít đi, lúc chiến đấu chỉ cần trong miệng nhai mấy nhánh tỏi, những quái vật kia cơ bản liền khó có thể phản kháng.”

“Ân... Ta lấy một cái là được, một củ tỏi có thể chia làm sáu bảy múi mà nhai đấy, không đủ chúng ta lại xin người thêm là được.” Tiểu Danh trả lời.

Tích Bộ Thiểu Gia rất quyết đoán mà trả lời: “Ta không cần, cảm ơn.”

“Nhị vị xem ra cũng không rất thích mùi tỏi a...” Phong Bất Giác lời nói thâm thúy mà nói: “Các người cũng biết, tỏi đối với canh sông mì sợi mà nói, hiệu quả giống như sữa đá thành vàng.”

“Không biết.” Bọn hắn trăm miệng một lời mà trả lời.

“Ha...” Phong Bất Giác dùng một loại vẻ mặt thập phần bỉ ổi hướng mặt bọn họ ác ý mà hà hơi miệng thổi.

“Chúng ta cũng không phải quái vật! Người làm gì a...!”

Phong Bất Giác lập tức nghiêm mặt nói: “Như vậy, nói tiếp về đặc thù của Zombie Huyết Lang.””Người cái tên này đối mặt hơi nhanh a...”

“Ánh mặt trời sẽ khiến cho bọn chúng trở nên chậm chạp.” Phong Bất Giác tiếp tục lời tự thuật vừa rồi mà nói: “Động tác chậm tựa như ma pháp

biến hình của thiếu nữ, đợi nàng cưới xong... Ah không, là đợi tới thời điểm nó tấn công, hai ta ngay cả đoạn thần chú cũng có thể học thuộc lòng rồi.”

“Người lướt qua hơi rộng a...”

Phong Bất Giác lại dùng ánh mắt để chỉ những thi thể trên đường kia: “Tuy chém đầu có thể khiến cho thân thể của bọn chúng không có cách nào hoạt động nữa, nhưng đầu vẫn tiếp tục còn sống. Qua quá trình thử nghiệm, chỉ có phá hư cái óc của chúng hoặc là dùng súng bạo chết hơn phân nửa đầu mới có thể hoàn toàn giết chết chúng.”

Hắn nói xong, lại từ bên trong bọc hành lý móc ra một khẩu Shotgun, dùng một loại ánh mắt thưởng thức nhìn món vũ khí trên tay này: “Khẩu Winchester này là trong cửa hàng súng tìm được, hiệu quả coi như không tệ, khoảng cách gần dù đánh không trúng đầu, oanh tại bộ vị khác cũng sẽ ra một cái lỗ thủng lớn, so với súng ngắn uy lực nhiều hơn.”

“Đúng vậy, cửa hàng súng!” Tích Bộ Thiếu Gia mở to hai mắt nói: “Đem chút nữa đã quên, đi vợ vết trang bị trước rồi lại nói tiếp a...!”

Hắn hướng Phong Bất Giác lên tiếng chào hỏi, cùng với Tiểu Danh cùng một chỗ lòng như lửa đốt mà vọt vào cửa hàng súng. Hai người này thuộc về loại người chơi nghiêm trọng thiếu trang bị kia, trang bị tốt đến bây giờ thế nhưng một kiện cũng chưa từng thấy, đối với bọn họ mà nói có thể đem vũ khí lạnh thẳng cấp thành súng ống đạn dược cũng đã là đột phá lớn. Như Phong Bất Giác cái loại đẳng cấp thấp như vậy liền thân đeo bốn kiện trang bị cấp tốt, trong đó có một cái còn bởi vì tạm thời mặc không được mà đặt trong bọc, người khác căn bản khó có thể tưởng tượng đấy.

Tích Bộ Thiếu Gia cùng Tiểu Danh nhảy vào trong cửa hàng súng, lại thấy được một cảnh tượng hỗn độn, cái giá trên tường cơ bản là trống không, ngăn tủ cùng trên mặt đất có rất nhiều linh kiện súng ống rơi lả tả, ở bên trong một cánh cửa phía sau quầy cũng một bộ dạng bị cướp sạch.

Phong Bất Giác ở phía sau bọn họ đi tới, như trước dùng cái giọng điệu gợn sóng không sợ hãi mà nói: “Theo thiết lập mà nói, sau khi virus bộc phát trong thành phố, cửa hàng súng nhất định sẽ bị một trận tranh đoạt mà trống không. Theo độ khó trò chơi mà nói, phương diện vũ khí tựa hồ cũng không cho chúng ta quá nhiều lựa chọn.”

Tích Bộ Thiếu Gia căn bản không nghe thấy lời Phong Bất Giác đang nói..., hắn mang về mặt hưng phấn mà nhặt lên hai khẩu súng trên mặt đất bỏ vào bọc hành lý, lại nhấc lên một khẩu TMP, cười nói: “Phát tài.”

Tiểu Danh từ trong bọc hành lý ném ra một cây gậy bóng chày cùng ống sắt rỉ sét kia, cũng nhặt lên hai khẩu súng cất kỹ, lại cấp lên một khẩu Súng Tiểu Liên UMP45, biểu lộ trên mặt chỉ có thể nói là lộ rõ vẻ vui mừng...

Hai người này lấy được vài món vũ khí súng ống phẩm chất bình thường thì có loại cảm giác đang nghèo kiệt xác chột giàu. Nói thật, quả thật có chút khó coi. So với những game thủ chuyên nghiệp chính thức kia, hai vị Băng Đế này chỉ có thể nói là ngụy game thủ chuyên nghiệp không nhập lưu, tâm tính cùng trình độ của bọn hắn đều vô cùng nghiệp dư. Sau khi được Phong Bất Giác nhắc nhở, hai người kia mới nhớ tới một sự tình rất mấu chốt, bọn hắn lúng túng đem súng ngắn nhét vào bọc hành lý rồi lấy ra, nhìn đường kính, tìm nhặt một ít viên đạn phù hợp...

Lúc ba người một lần nữa trở lại trên đường, lại có bốn năm con Huyết Lang Zombie bị hấp dẫn đến nơi này, Phong Bất Giác đề nghị bọn hắn đem mấy con quái này làm mục tiêu sống để luyện xạ kích một chút, làm quen với súng ống. Hai người kia một hồi luống cuống tay chân, cả buổi mới hiểu rõ phương pháp nổ súng, sau khi thành công nổ súng, bọn hắn liền ý thức được tại bán kính ngoài 10m căn bản bắn không trúng mục tiêu, viên đạn cũng không biết bay tới đâu nữa. Bất quá đợi khoảng cách rút ngắn đến chừng năm mét, bắn ra ổn định, xác xuất thành công liền tương đối cao.

Sau khi đối phó với những quái vật này, Phong Bất Giác nói: “Lúc trước ta nói đến chỗ nào rồi nhỉ... Ah, đúng rồi, đặc điểm kế tiếp là..” Hắn dừng thoáng một phát, sắp xếp suy nghĩ nói: “Sự khao khát máu của Quỷ Hút Máu cũng thể hiện trên người những con Zombie Huyết Lang này. Chúng sẽ bị mùi máu hấp dẫn, đương nhiên, phải là máu người bình thường không bị nhiễm virus. Về phương diện này... ta đoán chúng chỉ dùng khứu giác để tiến hành phân biệt.

Khứu giác những con Zombie Huyết Lang này khẳng định không bằng người sói thuần túy, nhưng hiển nhiên so với Zombie bình thường theo lý thuyết mạnh hơn. Người sống như ta nếu như xuất hiện trong bán kính 50m của chúng, chúng không cần dựa vào thị giác cũng có thể phát hiện. Chỉ cần để lộ máu người bình thường trong không khí thì trong khoảng một km chúng có thể ngửi được, cũng có lực hấp dẫn cực kỳ mãnh liệt.”

“Không thể nào? Thành phố này khắp nơi là hiện trường giết người, chúng có thể phân biệt được được mùi của chúng ta ngay cả khi hòa với một thùng máu người?” Tích Bộ Thiếu Gia nhìn qua thùng đựng đầy máu kia hỏi.

“Cái đó rất bình thường, một trong những tiêu chí của khứu giác nhạy bén chính là phân biệt mùi, ví dụ như loại chó săn đặc vụ có thể phân tích mùi phần tử cấu thành.” Phong Bất Giác trả lời: “Cũng giống như người ngửi phải một đồng phân, chỉ biết là nó rất thối, nhưng nếu sinh vật có khứu giác bén nhạy ngửi được, liền có thể biết người đi ị ngày hôm qua ăn cái gì.”

“Ta hiện tại chỉ muốn biết vì sao người sử dụng loại từ này lại không bị cách âm...” Tích Bộ Thiếu Gia nói.

“Điều này nói rõ tại ngữ cảnh bình thường của lời nói này, cái chữ này cũng không bị hệ thống coi là từ ngữ bất nhã mà chỉ là một danh từ mà thôi.” Phong Bất Giác nói: “Theo phỏng đoán của ta, ở trong trò chơi này,

thứ này rất có thể ở dưới tình huống có chút đặc biệt nào đó sẽ trở thành chủ đề không thể không bị nói đến.” Hắc mặt đen lên nói: “Ví dụ như... Ở trong kịch bản có chút ngẫu nhiên, các người chơi có lẽ sẽ chết chìm trong...”

“Ta không nghe thấy gì hết... Ta không nghe thấy gì hết...” Tích Bộ Thiếu Gia tranh thủ che lỗ tai, rất nhanh lăm bắm nhiều lần.

Phong Bất Giác nhún vai, cũng không có đem cái chủ đề buồn nôn này nói xong, chẳng qua là ngược lại nói: “Nếu như gặp các người, vậy thì tốt rồi, thời gian hiện tại trong kịch bản này là hai giờ rưỡi xế chiều, các người cứ lấy khu vực này làm cứ điểm, tận khả năng xoát một ít quái. Dù sao cửa hàng súng ở ngay bên cạnh, cho dù súng không dư thừa vài khẩu thì ít nhất đạn cũng đủ.”

Ta lập tức khởi hành đi tìm những người khác, sau khi tìm được mang đến nơi này.” Hắc ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Vô luận có tìm được hay không, ta cũng sẽ trước khi mặt trời xuống núi...” Hắc lại nghĩ gì đó: “Ah, đúng rồi, âm thanh cũng có hiệu quả lure quái nhất định, sau khi ta rời đi các người có thể bật nhạc tiếp.”

“Đợi một chút.” Tiểu Danh hỏi: “Từ lúc mới bắt đầu ta đã muốn hỏi, chỗ đây...” Tầm mắt của hắc dờn qua bốn phía, thùng đựng đá, túi máu, dàn loa... “Cục diện này một mình người làm thế nào tạo ra a?”

“Quá trình đại khái là... Trước khi đến cửa hàng súng, ta đi đến hai con đường bên ngoài một bệnh viện, lúc ấy tính đi vào tìm xem có mấy loại đạo cụ như dược phẩm hay không, kết quả trong lúc đó vô tình phát hiện việc máu người có thể lure quái. Sau khi lục soát hết bệnh viện không lâu ta liền đến nơi này, sau đó liền quyết định dùng nơi đây như cứ điểm tạm thời. Vì vậy liền đi đến siêu thị phụ cận lấy một cỗ xe đẩy, một đường đẩy đến bệnh viện, một lần nữa giết đi vào, tìm được kho máu, phá cửa mà vào, từ trong

kho ướp lạnh tìm được hơn mười bao chứa máu, đặt trong xe đẩy rồi liền đẩy về.

Sau đó ta liền từ trong cửa hàng đối diện lấy thùng đựng đá ra, dùng máu rót đầy thùng. Dàn loa thì là trong khi giết quái rảnh rồi đi cửa hàng đối diện kiếm ra đây, một là do âm thanh cũng có thể lure quái, hai là do tần suất quái đến không tính là quá cao, ngồi chờ quả thực có chút nhàm chán...”

Phong Bất Giác rất nhanh nói xong: “Tóm lại, các người cứ yên tâm ở chỗ này đánh quái. Kịch bản này hạn chế thời gian rất lỏng lẻo đây, cho nên chúng ta có lẽ thừa cơ tận lực nâng cao đẳng cấp sở trường, đồng thời kiếm giá trị kỹ xảo nhiều một chút.”

Hắn nói rõ những thứ này xong, vung ống tay áo, xoay người rời đi. Lưu lại hai vị “game thủ chuyên nghiệp” ở đằng kia trợn mắt há hốc mồm mà đứng, đưa mắt nhìn theo bóng lưng đi xa kia.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tỏi Vô Song Thiên (4)

So với Phong Bất Giác, bạn học Vương Thán Chi không thông dong như vậy. Là một người tương đối đơn thuần, sau khi hấn đáp xuống, cơ bản không suy nghĩ nhiều liền chạy theo nhiệm vụ chính tuyến rồi.

Tuy tính cách đơn thuần nhưng năng lực chấp hành của hấn không kém. Rất nhanh tại sạp báo bên đường tìm được một tấm bản đồ thành phố, cũng tìm được địa chỉ cao ốc công ty Allerbmu.

Trong nội tâm tiểu Thán còn nghĩ những đồng đội khác khẳng định cũng đều hướng về chỗ đó, cho nên chỉ cần nhanh đến cao ốc một chút liền có thể hội hợp cùng đồng đội rồi.

Trên đường đi, hấn cũng giết chết không ít quái vật, hơn nữa càng lại gần cao ốc trong nhiệm vụ chính tuyến, số lượng Zombie cũng tăng lên tương ứng.

Có thể là do trời vẫn sáng, Tiểu Thán tuy là lẻ loi một mình nhưng giá trị Kinh Hải lúc này cũng được khống chế tương đối ổn. Những Zombie Huyết Lang này so với Zombie bình thường trong phim, cũng rất khó nói loại nào dọa người hơn. Mấu chốt là hành động của bọn chúng quá chậm, không cách nào gây cảm giác gấp gáp khi nguy hiểm tới gần cho người ta. Dưới ban ngày ban mặt, đi ngang qua mấy con quái vật không có lực uy hiếp gì... Cảm giác không khác mấy so với đi dạo trong hội trường chật kín người.

Có lẽ, đợi đến lúc bầu trời tối đen, sự tình mới có chút biến hóa a...

Khoảng 2 giờ rưỡi xế chiều, lúc Phong Bất Giác rời khỏi “cứ điểm” do một tay mình chế tạo để tìm người, Tiểu Thán đã đi tới trước cao ốc công ty Allerbmu.

Cao ốc này cao 52 tầng, trên mái nhà có một khung sắt lớn ghi dòng chữ: Allerbmu, khiến cho nó giống với cao ốc Avenger, có một loại cảm giác kiêu ngạo.

Công ty này có thể đem LOGO trực tiếp đặt ở trên mái nhà đã nói lên cả tòa lầu này đều là sản nghiệp của bọn hắn. Theo giới thiệu tóm tắt của kịch bản, công ty Allerbmu này không thể nghi ngờ chính là cơ cấu hạch tâm nghiên cứu và chế tạo virus rồi, cũng chỉ có thể ở trên mảnh đất Mỹ này mới có thể sinh ra loại tập đoàn tài lực vượt qua chính phủ, khoa học kỹ thuật áp bức cả Thần, vũ khí phản lại nhân loại.

Vương Thán Chi cầm gậy bóng chày trong tay, từ từ mà đi. Vết máu khô cạn trên gậy nói rõ người vung nó lúc đối diện với mấy con quái vật này cũng không nường tay. Đơn thuần nói về năng lực chiến đấu, Vương bác sĩ chưa hẳn đã kém Phong Bất Giác. Nói trắng ra là, dùng cấp độ và năng lực thân thể của nhân vật bọn hắn hiện tại trong trò chơi, việc có thể làm được vẫn như trước nằm trong phạm trù người bình thường, chênh lệch không quá lớn.

Trước cửa cao ốc, số lượng Zombie Huyết Lang lượn lờ không được 100 thì cũng có 80. Những nhóm quái vật này gặp vật còn sống liền bắt đầu hướng nơi đây tụ tập. Một khu vực lớn phía trước mặt Tiểu Thán bị bóng râm của cao ốc che mất, động tác của những Zombie Huyết Lang kia rõ ràng so với ở dưới ánh mặt trời nhanh hơn một ít, tốc độ di chuyển đã tiếp cận với tiêu chuẩn bình thường của Zombie trong phim. Đương nhiên, so với một ít Zombie có thể chạy, có thể nhảy, có thể mở cửa, thậm chí là có thể lái xe và sử dụng súng về sau trong phim, bọn chúng vẫn như trước yếu nhược. Lúc này, Tiểu Thán hơi có chút sợ hãi, nhìn một đoàn tử thi ăn thịt

người lông dài mặt trắng kia hướng bản thân vọt tới, cây gậy trong tay hắn dù vung đến gãy cũng chưa hắn có thể đem bọn chúng giết sạch.

Hơn nữa, hắn còn chú ý tới một sự tình vô cùng kỳ quái... Gần đó cả một con Zombie Huyết Lang bị giết chết cũng không có. Nếu có đồng đội tiến vào cao ốc trước mình, như vậy... Hắn, hoặc là bọn hắn lúc giết đi vào nhất định phải vượt qua những quái vật này. Dù là tốc độ mau nữa, ít nhất cũng phải tiêu diệt bảy tám con mới có thể đột phá a? Nhưng bây giờ trên bãi đất trống trước cao ốc căn bản không có một cỗ tử thi ở trạng thái không động a...

“Có vẻ như ta là người thứ nhất đến đây...” Tiểu Thán lầm bầm lầu bầu, bắt đầu lui về phía sau. Nếu như giờ phút này trong cao ốc không có đồng đội thì hắn cũng không cần phải vội vã đi vào, tốt hơn là trước tiên ở bên ngoài rồi nói sau.

Ý niệm tới đây, hắn liền quyết định tạm thời rút lui khỏi mảnh đất trống này, không nghĩ tới lúc quay mặt đi, hắn liền gây ra FLAG. Một thủ vệ cấp BOSS xuất hiện ở trước mặt.

Tiểu Thán lúc này đang đưa lưng về phía cao ốc, mà hướng hắn đang đối mặt, ngay giữa đường cách hắn ước chừng trăm mét có một cái bóng đen khổng lồ đứng sừng sững thân cao khoảng 2m5. Tiểu Thán cũng không biết tên này là từ lúc nào, dùng cách nào xuất hiện. Nhưng hắn biết rõ, đây cũng không phải là quái vật có thể tiêu diệt bằng gậy bóng chày.

Nửa người trên quái vật kia đã hoàn toàn hóa thành người Sói, mọc đầy lông bờm màu nâu đậm, trên mặt và tay không hề có da lộ ra, đầu của nó giống sói, ở đầu ngón tay là móng vuốt cực kỳ sắc bén. Ở trên người của nó không tìm được đặc thù gì của Quỷ Hút Máu, bất quá đặc thù của Zombie ngược lại là có... Ngực trái của nó có một vết thương rất lớn, xuyên thấu qua vết thương này có thể nhìn thấy thân thể bên trong. Vấn đề là, từ lỗ thủng này nhìn vào bên trong, thứ nhìn thấy cũng không phải phổi. Ở sau

mấy cây xương sườn, mơ hồ có thể thấy được đầu người máu chảy đầm đìa...

Tiểu BOSS này có lẽ có thể xưng là Zombie Người Sói, trên người nó xác thực không có phần Quỷ Hút Máu. Có lẽ chính vì như thế, nó không có bị ánh sáng mặt trời ảnh hưởng, thể hình cũng đột phá hạn chế của nhân loại.

Zombie Người Sói sải bước mà đến gần, hình tượng cùng khí thế sinh ra cảm giác áp bách không cần nói cũng biết.

Giá trị Kinh Hãi của Tiểu Thán từ từ dâng lên, mồ hôi lạnh rào rào chảy xuống. Nhưng hắn còn không đến mức đứng tại chỗ chờ chết. Hướng cao ốc là không thể đi, trực diện với BOSS cũng lành ít dữ nhiều, hướng bên chạy trốn vẫn tốt hơn a.

Bởi vì cái gọi là hoảng hốt chạy bừa, lúc Tiểu Thán hướng bên hông bỏ chạy, hướng hắn chạy trùng hợp chính là một đoạn hướng về phía dưới sườn dốc, tiếp tục đi tiếp chính là cửa vào bãi đỗ xe dưới mặt đất. Khi hắn chú ý tới việc này, tường chắn bên người đã vượt qua độ cao có thể leo ra, xem ra trước mắt tiếp tục chạy xuống phía dưới là lựa chọn duy nhất.

Zombie Người Sói thấy hắn chạy trốn, tất nhiên sẽ truy, cũng may quái vật kia không phải Người Sói thuần túy, nó tựa hồ sẽ không chạy bằng bốn chân, cũng chỉ dùng hai cái đùi đuổi theo cho nên tốc độ chạy cũng không tính quá khoa trương. Thế nhưng tốc độ di động so với những Zombie Huyết Lang tản bộ sau khi ăn kia là cách biệt một trời một vực, Tiểu Thán căn bản không thể kéo dài khoảng cách. Rất nhanh, Tiểu Thán đã tiếp cận cổng bãi đỗ xe dưới mặt đất. Nhìn độ cao lan can có vẻ như khe chống là có thể nhảy qua, không thể ngăn cản hắn được. Nhưng vấn đề là hắn phát hiện bên trong bãi đỗ xe dưới mặt đất phía trước lại không có đèn.

Hai chân của hắn vẫn như cũ ra sức mà bước, tay tức thì đặt vào trong bọc hành lý, muốn lấy đèn pin ra. Vào thời khắc này, trước mắt hắn lại xuất hiện một cảnh tượng không ổn. Hắn phát hiện phía sau cách lan can bãi đỗ xe không xa có một ít bóng đen đang di động.

Ngay sau đó, một hình ảnh kinh khủng đập vào tầm mắt...

Tiểu Thán lúc đầu chỉ thấy rải rác mấy cái bóng đen, nhưng lúc chạy trốn càng lại gần thì càng thấy rõ, ở bãi đỗ xe tối đen đằng kia chật ních Zombie Huyết Lang...

Nguyên lai tất cả quái vật đều trốn ở địa phương ánh sáng mặt trời chiếu không đến này!

Trong nội tâm tiểu Thán kinh ngạc, nhưng không còn thời gian để cho hắn đi tiêu hóa phần kinh ngạc này. Hắn chỉ có thể lựa chọn một đám Zombie Huyết Lang dày đặc hoặc một con Zombie Người Sói cường đại. Đương nhiên, xem xét tình huống hiện tại, nếu xông vào trong mảnh hắc ám kia thì nhất định sẽ bị xé thành mảnh nhỏ, cho nên hắn không thể không quay đầu lại, không thể không đi đối mặt với con tiểu BOSS này.

Với thực lực của Tiểu Thán, tiêu diệt con Zombie Người Sói này rất khó, nhưng nếu như hắn không tiếc tiêu hao mà chạy trốn, thì trước mắt mà nói có hai biện pháp: Một, dùng [Cát chảy chậm rãi]. Hai, dùng năng lực đặc thù do danh hiệu [Kẻ đánh lén hoảng hốt] tặng cho hắn: [Rút lui trăm nhanh].

[Tên: Rút lui trăm nhanh]

Loại: Chủ động

Tiêu hao: 30% mức giá trị thể năng tối đa

Hiệu quả: ngay khi đánh trúng mục tiêu lập tức có thể phát động, người sử dụng lập tức hướng về phía sau bản thân thực hiện một lần di động siêu nhanh, kéo khoảng cách với mục tiêu ít nhất 10m. (không có thời gian cold-down, chỉ có thể áp dụng lúc sử dụng vũ khí lạnh)

Ghi chú: Ta lại nhảy ra a! Lại dừng lại a! Lại nhảy ra a... Thế nào? Đánh ta đi... Đồ điên!]

Phương pháp thứ nhất có thể giúp cho Tiểu Thán thoát hiểm tương đối ổn thỏa, trong một phút thoát khỏi quái vật kia là không thành vấn đề. Nhưng tác dụng của [Cát chảy chậm rãi] trong kịch bản này không nói cũng biết, nó không thể nghi ngờ là một món rất quan trọng trong kịch bản chiến đấu, lúc đối mặt với lượng lớn Zombie Huyết Lang vây công, hoặc là lúc đối mặt với BOSS cuối, dùng món vật phẩm này nói không chừng có thể tạo được hiệu quả lật bàn, hiện tại dùng thật là đáng tiếc.

Mà phương pháp thứ hai có tính mạo hiểm tương đối lớn. Nếu muốn dùng kỹ năng này chạy trốn thì phải lập tức vòng qua đằng sau Zombie Người Sói, hoặc ít nhất là khiến cho bản thân ở trạng thái đưa lưng về dốc, lại còn phải thành công chém lên thân thể đối phương.

Hình ảnh Long ca bị Huyết Thi cường hóa một tát đánh bay tối hôm qua còn rõ mồn một trước mắt, Tiểu Thán không biết thực lực con Zombie Người Sói trước mắt này so với Huyết Thi kia chênh lệch ra sao. Dựa vào cấp độ, cấp trung bình của người chơi ở trong cái kịch bản này so với lần kia cao hơn gần gấp đôi, không nói tới nhân tố số lượng, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra thực lực của con quái vật này.

Giữa lúc Tiểu Thán do dự, Người Sói kia đã tiếp cận đã tới trước mặt. Mắt nhìn thấy nó sắp cắn, bỗng nhiên, quái vật kia vậy mà ngừng.

Nó xoay người, hoàn toàn không coi Vương Thán Chi tồn tại, quay đầu lại cảnh giác mà nhìn qua một hướng khác, cổ phát ra một hồi gầm nhẹ.

Cạch, cạch, cạch ——

Tiếng bước chân của trọng ngoa bằng kim loại đập trên mặt đất truyền đến, hai bóng người kéo dài theo dốc đi tới. Bởi vì bọn họ bị bóng che mất nên Tiểu Thán nhất thời cũng không thấy rõ diện mạo hai người. Bất quá dựa vào phản ứng quái vật kia, hai người này rất có thể là người chơi hoặc là NPC nào đó đối địch với hắn.

“Hà Bắc có hào kiệt, thượng tướng tên Phan Phượng.

Mang trong lòng vũ trụ chí, bụng giấu trăm vạn binh.

Bàn Cổ xuất phạm thế, Chu Tước là đại danh.

Vô Song uy danh xa, nhất tiểu khinh anh hùng!”

Trong đó có một thân ảnh ngâm đoạn về đúng chuẩn thơ này, cứ như vậy đi đến phía trước.

Tướng mạo người này ngược lại không có chỗ gì hơn người, nhìn qua chừng ba mươi tuổi, râu quai nón. Trong tay hắn cầm một thanh Khai Sơn Đại Phủ cực kì bắt mắt.

Từ khi chơi trò chơi này đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Vương Thán Chi nhìn thấy có người dùng loại binh khí so với người còn dài hơn như thế này, khí thế thật sự là không giống người bình thường, gọi là uy vũ dũng mãnh cũng không đủ.

“Tiểu huynh đệ, không cần sợ!” Vị nhân huynh đang nói chuyện này vậy mà nick name lại là [Vô Song Thượng Tướng Phan Phượng], “Có ta cùng với Hoa huynh ở đây, đảm bảo người sẽ không sao.”

Vị [Thiên Nhân Trảm Hoa Hùng] kia trong tay rõ ràng cũng cầm một thanh vũ khí cán dài, nghiễm nhiên là một thanh trường thương. Tuổi của

hắn có vẻ cũng không chênh lệch lắm so với Phan Vô Song ở bên cạnh, phương diện ngoại hình nhân vật cũng giữ lại một vòng râu ria: “Phan huynh nói đúng, tiểu huynh đệ, người chờ chút. Yêu quái bức này không đủ gây đe dọa, ta lấy tánh mạng của nó để như giết heo chó...”

Giờ phút này, ý tưởng duy nhất trong lòng Vương Thán Chi là: “Hai đại thúc này mắc bệnh giai đoạn cuối a...”

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tỏi Vô Song Thiên (5)

Vương Thán Chi thì nghĩ vậy nhưng Zombie Người Sói thì khác, nó sẽ không cân nhắc liệu người chơi có 2(B) hay không, nó chỉ nhận định thực lực.

Với tư cách là một BOSS thủ vệ có trí tuệ nhân tạo không tính là quá cao, Zombie Người Sói vậy mà buông tha cho con mồi dễ như trở bàn tay trước mắt, xoay người sang chỗ khác, chăm chú, cảnh giác nhìn hai người chậm rãi tới gần, vẫn còn cách mục tiêu một khoảng cách nhất định. Điều này hoàn toàn có thể nói rõ hai người kia hung hãn bao nhiêu.

Dựa vào xưng hô lẫn nhau của bọn hăn, Tiểu Thán cũng đoán được bọn hăn chính là [Vô Song Thượng Tướng Phan Phượng] cùng [Thiên Nhân Trảm Hoa Hùng] trong đội. Bởi vì kịch bản này ngay từ đầu các người chơi đều là tách ra, mà bây giờ trên đầu người chơi đã không còn hiện ra tên và danh hiệu (ở trong cột đoàn đội chỉ có thể thấy được ba mục tên, cấp, còn sống hay không) cho nên Tiểu Thán cũng không biết bọn họ tên gì, không có cách nào mượn điều này để phỏng đoán thực lực của bọn hăn. Bất quá nếu như hai vị này chủ động tới cứu mình, hơn nữa dám xuất cường ngôn như vậy, chắc hẳn việc nắm chắc đối phó BOSS này không phải nói chơi.

“Nhị... Nhị vị tướng quân.” Tiểu Thán có chút lúng túng nói: “Dưới này có rất nhiều Zombie Huyết Lang, không bằng chúng ta đem tiểu BOSS này dẫn lên trên... A...!” Những lời này của hăn nói tới đoạn sau, bỗng há to miệng, khiếp sợ kêu ra tiếng.

Đừng lo lắng, không phải hấn bị cắn, Zombie ở bãi đỗ xe sau lưng hấn mặc dù có năm sáu con đang tiến tới gần, nhưng còn chưa tới bên người Tiểu Thán. Kỳ thật cũng không cần quá để ý mấy con quái vật kia, bởi vì chúng bị lan can chặn lại... Bởi vì trí thông minh rất thấp, chúng sẽ không leo qua hay bò qua mà dùng phần sườn cứng rắn để tông lan can...

Nguyên nhân Tiểu Thán kêu ra tiếng là do hấn thấy được tình cảnh khó có thể tin.

Chỉ thấy Phan Tướng quân nhảy lên thật cao, Khai Sơn Phủ giờ cao khỏi đầu, thân hình rơi xuống, lưỡi búa chém xuống, nhìn như tốc độ không nhanh, nhưng góc độ hấn xuất thủ cùng động tác lại đủ để cho thân hình khổng lồ của Zombie Người Sói kia muốn tránh cũng không thể tránh.

Quái vật kia hẳn nộ gào thét một tiếng, vung trảo liền ngăn cản. Nào có thể đoán được trong nháy mắt khi vũ khí trong tay Phan Phượng chém trúng cánh tay quái vật lại đột nhiên tăng lực, hàn mang lưỡi búa lóe lên, mạnh như tia chớp, nhanh hơn lưu tinh, máu từ cánh tay trào ra, một đao cắt rời.

Một cánh tay to của Zombie Người Sói cứ như vậy bị chặt đứt, bay ra ngoài, trong miệng nó tiếng tiếng rống thảm thiết gào thét mà ra, trường thương trong tay Hoa Hùng đã tới, một kích này càng nhanh hơn, lúc mắt nhìn thấy hoa máu đã hiện ra, đầu gối quái vật đã bị xuyên thấu.

Cánh tay trái bị lưỡi búa chém bay, đầu gối phải bị đầu thương đâm thủng. Thân thể Zombie Người Sói vốn là đầu nặng gốc nhẹ, phần thân trên rõ ràng to hơn. Chịu hai kích này, nó liền lập tức mất thăng bằng, hướng về phía bên phải ngã xuống, nặng nề mà ngã trên mặt đất.

Một giây sau, trong mắt sói ánh ra một đạo ánh sáng lạnh, phập một tiếng, Khai Sơn Phủ liền bám lên mặt đất, tóe ra một hồ lô máu. Sau đó, một cái đầu sói thuận đường chậm rãi lăn xuống dốc...

Tiểu Thán xem mà hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Hai người này trong vòng ba chiêu vậy mà đem một con tiểu BOSS giải quyết. Đây là cường đại bậc nào, khó có thể tưởng tượng được bọn hắc chỉ cao hơn bản thân hắc chỉ có hai cấp thôi.”A...” Huyết Lang Zombie ở sau lưng găm nhẹ khiến hắc chỉ phục hồi lại tinh thần.

Tiểu Thán quay đầu lại nhìn, đằng sau lan can đã tụ tập hơn vài chục con Zombie rồi. Ở nơi đen kịt sâu trong bãi đỗ xe càng có nhiều lò mờ, vô số bóng dáng thi.

“Tiểu huynh đệ, tạm thời theo chúng ta về mặt đất, thế nào?” Phan Phượng hỏi.

Tiểu Thán lập tức quay lại nói: “Hảo, hảo... Trước tiên đi tìm địa phương không có quái vật rồi lại tính tiếp.” Hắc chỉ vội vàng đi lên trên, lúc đi qua bên người Zombie Người Sói kia lại nhìn không được cúi đầu liếc qua thì thể không đầu của quái vật kia...

.....

Sau khi rời khỏi “cứ điểm” Phong Bất Giác cũng đang tiến về phía cao ốc công ty Allerbmu, hắc chỉ rõ đi chỗ đó có khả năng tương đối tìm được đồng đội. Lúc này hắc chỉ hy vọng Tiểu Thán cùng hai gã người chơi khác trước khi mình đến không nên mù quáng tiến vào tòa kiến trúc kia mà chết.

Hắc chỉ cũng không vội đi cứu tiến sĩ Ashford trong nhiệm vụ chính tuyến. Nói thật, tên tiến sĩ kia có chết cũng không sao cả, bởi vì hệ thống chưa từng nói qua tên tiến sĩ kia chết liền có nghĩa là kịch bản thất bại. Đây là hình thức “sinh tồn” đoàn đội, chỉ có người chơi toàn diệt thì kịch bản mới có thể thất bại. Nhân vật nội dung cốt truyện mà chết thì nhiều nhất là tăng lên độ khó kịch bản hoặc cải biến kết cục câu chuyện.

Phong Bất Giác lúc này đã giết khoảng hơn 50 con Huyết Lang Zombie rồi. Kỳ thật nếu hắc chỉ cố tình thì còn có thể giết thêm nữa... chỉ có điều bởi vì

muốn làm mấy cái “thí nghiệm” kiểm tra phản ứng của những quái vật kia đã tiêu hao hẳn một ít thời gian.

Trải qua lần giày vò này, sở trường xạ kích của hắn ngược lại là từ F lên E rồi, nhưng sở trường chiến đấu vẫn là E. Xem ra việc đập vũ bộ dùng hai thanh không phải binh khí đi bạo đầu quái vật cũng không thể khiến cho năng lực chiến đấu của hắn lên tới cấp D, hắn phải điều chỉnh mạch suy nghĩ thoáng một phát.

Phong Bất Giác không khỏi nghĩ tới Tự Vũ Nhược Ly, nhớ tới thân thủ động tác gọn gàng, khinh dật tiêu sái bậc này, hắn hiện tại xác thực làm không được. Có lẽ chờ hắn có thể làm được thì sở trường chiến đấu cũng liền có thể tới cấp D rồi.

Đương nhiên, đánh nhau với những con quái vật chậm như cua leo kia là không thể nào luyện ra loại thân thủ này đấy, ít nhất phải đối kháng với quái vật tương đương với thực lực của mình, thậm chí mạnh hơn mới có khả năng tiến thêm một bước làm tăng sở trường chiến đấu.

Trước mắt việc Phong Bất Giác cần phải ưu tiên suy tính chính là nghĩ cách mặc [Hồi Âm Khôi Giáp]. Giờ phút này hắn đã biết, muốn đem sở trường chiến đấu tăng lên cấp C cũng không dễ vậy, bất quá sở trường khí giới D có lẽ có thể thử xem, dù sao chẳng qua chỉ có chênh lệch một cấp.

Trên đường đi hắn vẫn luôn nghĩ nên lợi dụng độ tự do của kịch bản này như thế nào để thu lợi ích nhiều hơn nữa, thấy quái có thể tránh thì liền vòng qua. Rất nhanh, hắn đã tiếp cận cao ốc Allerbm, nhìn từ xa chỉ còn cách mấy cái quảng trường là đến.

Lúc này, Phong Bất Giác chú ý tới tình huống số lượng Zombie Huyết Lang gia tăng xung quanh, hơn nữa... hắn thấy được một ít Zombie bị giết chết.

Vì vậy, người này có chút hăng hái mà tiến hành “thám nghiệm tử thi” cho Zombie... Đầu tiên, hắn ngồi xổm bên cạnh một cỗ thi thể, nhìn xem cái đầu bị nện vỡ sọ cùng chất lỏng chảy đầy đất, cẩn thận mà quan sát miệng vết thương, lại còn kiểm tra sơ một chút vết thương trên người thi thể, hành động giống hệt như cảnh sát đến điều tra hiện trường án mạng.

“Ân, là do gậy bóng chày làm ra...” Hắn trầm ngâm nói, “Chính diện một kích, sau đó vòng qua bên cạnh cùng phía sau liên tục hai kích... Là Tiểu Thán a...” Hắn đứng dậy, cầm cờ-lê, thuận tay đem một con quái vật đã tiến gần bên người nện ngã xuống đất, dẫm lên ngực, bang bang hai cái liên đập nát sọ quái vật.

“Bất quá gậy bóng chày tựa hồ là một loại vũ khí rất dễ tìm thấy, cái gã “Tên Thật Khó Đặt” kia hình như cũng có vài cây.” Hắn suy tư: “Cũng không thể bài trừ khả năng hai người chơi kia cũng dùng gậy bóng chày làm vũ khí.”

Nghĩ vậy, hắn đi thẳng về phía trước. Ai ngờ còn chưa đi ra vài bước, liền trông thấy xa xa có bảy tám cỗ tử thi đang nằm có đầu lâu bị chém mới xong, hơn nữa những cái đầu kia còn đang hoạt động

Bởi vì không có khí quản nên không phát ra được âm thanh nào, đầu lâu bị chém rơi chẳng qua là hé miệng, cái cằm không ngừng làm động tác nhấm nuốt.

“Ân... Cái này hẳn không phải do hắn làm rồi...”

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tội Vô Song Thiên (6)

Khoảng 3h, trong cao ốc công ty Allerbmua, hai người Phan Phụng và Hoa Hùng mang theo Tiểu Thán một đường hướng tầng cao nhất xuất phát.

Trong cao ốc, từ tầng dưới cùng phải chạy cho tới tầng 52. Thang máy đã không còn hoạt động nữa, tầng dưới chốt cửa ra cầu thang thoát hiểm cũng đã bị phá hủy, tuy nhiên vẫn còn có mấy cái thang máy nối với tầng khác còn thể làm việc.

Bọn hắn phải đi thang máy nhiều lần, từ tầng 1 đến tầng 7, lại từ tầng 7 đi thang bộ 3 tầng, đến tầng 10 đổi sang thang máy khác, cứ như vậy qua bao trắc trở rốt cục giết đến tầng 42.

Dọc theo con đường này, bọn hắn lại bị hai con tiểu BOSS công kích, nhưng trước sức chiến đấu của hai người Phan Hoa, BOSS chỉ có thể chống đỡ chứ không hề có khả năng hoàn thủ, hai ba phút sau đã bị băm xuống mặt đất. Còn những Zombie Huyết Lang bình thường kia thì khỏi nói, bị bọn hắn thu thập giống như chém dưa thái rau.

Tiểu Thán đi ở phía sau bọn họ chỉ có thể nói là mở rộng tầm mắt, đứng xem là đủ rồi. Đối với chiến đấu, hắn căn bản cả chỗ nhúng tay đều không có, cảm giác mình như là đại ca xã hội đen mang theo hai nhân thủ kim bài đi dọn bãi, toàn bộ quá trình chỉ có đứng xem.

"Hai vị đại ca..." Tiểu Thán ở trên cầu thang giữa tầng 42 lên tầng 43, rốt cục nhìn không được mà hỏi: "Các người chuẩn bị cứ như vậy từ tầng dưới cùng giết tới tầng cao nhất, rồi lại từ tầng cao nhất giết trở về sao?"

"Không." Hoa Hùng trả lời: "Chúng ta đang đi cứu tiến sĩ Ashford a...."

Tiểu Thán nghe vậy sửng sốt: "Ách... Cái kia... Không biết hiện tại nói ra có phải là quá muộn hay không. Lúc ta ở tầng 1 có thấy sơ đồ cao ốc, sở nghiên cứu được xây ở dưới mặt đất, không phải trên lầu..."

Theo lý thuyết, khi đã giết đến tầng này rồi thì mới nghe hẳn nói ra câu này... đối phương dù thế nào cũng nên trả lại một câu: "Vì sao người không nói sớm?"

Nhưng ngoài dự đoán mọi người chính là hai vị này lại mang bộ dạng bình thản ung dung, Hoa Hùng chẳng qua là quay đầu lại cười nói: "Ha ha, tiểu huynh đệ, chúng ta biết rõ sở nghiên cứu kia ở dưới mặt đất. Bất quá, tiến sĩ kia cũng chưa chắc là đang ở trong sở nghiên cứu a."

Tiểu Thán thầm nghĩ: Tiến sĩ không ở sở nghiên cứu thì ở đâu được? Chắc không phải là trốn trong nhà cầu a? Dựa theo lộ tuyến phim khoa học viễn tưởng thông thường, sau khi virus bộc phát, nhân viên nghiên cứu loại này thường sẽ tìm một nơi tương đối an toàn để cách ly bảo vệ bản thân, sau đó mới nghĩ cách tìm ra phương pháp khống chế virus hoặc là gọi cứu viện. Mà tầng cao nhất của tòa nhà này ở trên sơ đồ chỉ ghi là "khu làm việc" mà thôi. Nếu tiến sĩ Ashford thật sự ở đó, chỉ sợ sớm đã bị ăn sạch a.

Trong nội tâm tuy có nghi hoặc nhưng Tiểu Thán lại không nói ra, dù sao hẳn cũng không cần đánh quái, chỉ cần tại phía sau bọn họ đi một chút mà thôi, cho dù trong chứng minh được chặng đường này đi uống thì tối đa là lại đi theo hai đại thúc này một đường giết xuống dưới là được.

.....

Vài phút trước, Phong Bất Giác cũng thuận lợi tiến vào cao ốc, hẳn dọc theo con đường này thông qua quan sát miệng vết thương của những thi thể kia, cộng với dấu chân đã dẫm lên máu, cơ bản cũng đã đoán được... đi cùng một chỗ với Tiểu Thán có hai người, một người dùng vũ khí hạng

nặng có lưỡi sắc, một người khác hình như là dùng trường thương. Hơn nữa năng lực chiến đấu của hai người phi thường mạnh mẽ, đối phó với tiểu quái cơ bản đều là một kích mất mạng.

Bởi vì ba người kia đã mạnh mẽ mở đường phía trước nên quá trình Phong Bất Giác đi cũng nhẹ nhàng hơn không ít. Quái vật hấn gặp sau khi đi vào trong cao ốc thập phần có hạn. Hấn mắt nhìn sơ đồ tòa nhà, sau đó liền hướng phía sở nghiên cứu dưới mặt đất mà đi. Hấn thật không nghĩ tới ba gia hỏa kia đang hướng tầng cao nhất mà lên, chỉ cho rằng các đội hữu đi xuống dưới mặt đất.

Vì vậy, sau khi Phong Bất Giác từ trong một hành lang tìm ra thang máy đi xuống tầng dưới, hấn liền đi vào.

Thang máy này rất rộng, nói thật, so với không gian đẳng nhập thật là tương đối giống, bất quá phía sau không có kính, bên cạnh cũng không có vùng cảm ứng. Trong thang máy có chút vết máu, nhưng thi thể và phần còn lại của chân tay bị cụt ngược lại không có. Bởi vì chỉ có thể từ tầng 1 và sở nghiên cứu dưới mặt đất đi tới đi lui, nên trên bảng thao tác chỉ có năm sáu cái nút, Phong Bất Giác nhấn nút xuống dưới mặt đất, lại bấm nút đóng cửa, sau đó không lâu thang máy liền rời đi. Hấn dùng những "Chiến tích" đã thấy lúc trước để phân tích liền thấy trong hoàn cảnh bị phong bế, loại quái vật như Zombie Huyết Lang rất khó để thoát ra khỏi cửa hai người Phan Hoa đấy. Bất quá hấn vẫn là năm cờ-lê để phòng gặp cá lọt lưới đánh tới lúc cửa thang máy mở ra, tuy nhiên loại khả năng này là nhỏ nhất...

Lúc cửa thang máy chuẩn bị mở ra, bỗng vang lên một hồi tiếng gào to của Zombie, điều này làm cho Phong Bất Giác có chút trở tay không kịp. Hấn thấy một cánh tay từ ngoài cửa vọt vào, tiếp theo là một cái đầu khác...

Cửa còn chưa hoàn toàn mở ra, ba bốn con Zombie đã từ phía sau vọt tới cửa, nhìn xa hơn, trong hành lang ngoài cửa chen lẫn khoảng hai ba mươi

con quái vật, trên người chúng hơn phân nửa mặc áo khoác trắng và đồng phục bảo vệ, trong miệng chảy nước bọt găm nhẹ, trên người thì tản ra mùi hôi của thi thể.

Phong Bất Giác tuy bị đột nhiên tập kích nhưng hấn sau đó liền tỉnh táo ứng đối chính xác như trước. Hấn liền cầm một nhánh tỏi đã ngâm sẵn trong miệng, vừa móc ra dao bếp, cầm song song với cờ-lê ở tay kia, đập thẳng lên đầu quái vật gần mình nhất.

Sau khi nhanh chóng gõ chết mấy con quái, hấn phát hiện một chuyện vô cùng kinh người. Những con quái đang đánh về phía hấn lúc này đều là Zombie bình thường, mặt của chúng cũng không có trắng bệch, miệng không có răng nanh, trên người cũng không có bộ lông người sói.

Điểm mấu chốt nhất là.. Chúng không sợ tỏi!

Tình huống bất thành linh ngoài ý muốn này lại khiến cho Phong Bất Giác tổn thất nặng nề. Hấn vốn tưởng rằng sẽ không có bao nhiêu quái, không nghĩ tới bây giờ có nhiều như vậy, lại còn bức mình trong hoàn cảnh thang máy nhỏ hẹp không lui được nữa. Phiền toái hơn chính là tỏi đã mất đi lực uy hiếp, hơn nữa hành động của đám Zombie bình thường này so với Zombie Huyết Lang trên mặt đất nhanh hơn nhiều, phương diện sức mạnh và tốc độ không giống nhân loại bình thường.

Phong Bất Giác đã không còn [Cát chảy chậm rãi] nữa rồi, ở kịch bản trước hấn đã đem nó dùng ở trên người quỷ hồn Roderick · Usher để ngăn cản lượng lớn vật thể di động tập kích kia rồi. Cho nên, giờ phút này hấn trên cơ bản không có cách nào.

Nếu như là một người bình thường bị hơn hai mươi con Zombie ngăn trong thang máy như vậy, với hấn mà nói kết quả tốt nhất chỉ sợ là... dưới tình huống mà điều kiện cho phép liền dùng súng tự sát.

Mà Phong Bất Giác giờ phút này ngay cả thời gian móc khẩu súng ra cũng không có, hai tay của hắn cầm lấy vũ khí càng không ngừng vung vẩy, nhờ vào hiệu quả bị động của [Não chấn động] mới miễn cưỡng chống đỡ được. Nhưng cánh tay của những quái vật kia đưa vào trong cùng với trong thang máy không gian chật hẹp khiến cho hắn rất khó để mỗi lần đều đánh trúng đầu.

Quả nhiên, không bao lâu sau hắn liền bị cắn, mà lại không chỉ ở một chỗ. Cảm giác đau ngược lại cũng không mãnh liệt, nhưng hắn biết rõ, bản thân có lẽ đã bị nhiễm virus.

Đợi thanh lý hết đồng Zombie trước mắt, Phong Bất Giác đã ở trong hành lang, sau lưng chồng chất hơn hai mươi cỗ tử thi, máu chảy thành sông. Hắn nhìn vết thương trên người... Trên cánh tay, trên đùi, cùng hai nơi nữa, tổng cộng chính là bốn cái.

Ngoại trừ một ít vị trí nhạy cảm, các bộ phận khác của quần áo người chơi đều có thể bị phá hư đấy, chỉ cần tổng diện tích hư tổn nhỏ hơn 10% toàn bộ trang phục thì hệ thống sẽ không điều chỉnh lại. Vì vậy, giờ phút này ống tay áo cùng bắp chân Phong Bất Giác đều lộ ra miệng vết thương bị Zombie cắn qua.

Mà trạng thái bên giá trị sinh tồn của hắn biểu hiện là [Bệnh tật], điều này cũng trực tiếp chứng minh hắn đã bị nhiễm virus.

Phong Bất Giác thở dài, lấy ra Winchester bên trong bọc hành lý, lắp đạn, tiếp tục đi tới. Tại sao trong sở nghiên cứu này lại có Zombie bình thường hắn tạm thời còn không biết, nhưng hắn biết rõ biến dị sau khi nhiễm virus là cần có thời gian đấy. Trước khi hắn cảm giác các loại bệnh trạng như cảm cúm sốt cao thì vẫn còn một chút thời gian có thể lợi dụng.

Hắn muốn thử ở trong sở nghiên cứu tìm tòi thoág một phát xem có mấy thứ như huyết thanh hay không, thuận tiện xem thử Tiểu Thán cùng

hai người khác có ở chỗ này hay không. Nếu không có chứng tỏ ba gia hỏa kia không hiểu sao mà hướng đi lên tầng trên cao ốc rồi; nếu như có, tình cảnh ở cửa thang máy kia nhất định là có nguyên nhân gì đó.

.....

Cùng lúc đó, cửa hiệu súng.

Tích Bộ Thiểu Gia cùng Tiểu Danh dứt khoát kéo một bộ ghế sofa lớn để ngay chính giữa đường cái, hai người ngồi ở phía trên, dùng Zombie Huyết Lang ở phía xa đang chậm rãi tiến gần để luyện bắn bia.

Đương nhiên, chơi thì chơi, bọn hắn vẫn bảo trì một phần cẩn thận, dù sao với trình độ của bọn hắn thì muốn tại cự ly xa bắn trúng đầu vẫn rất là khó đấy. Cho nên mỗi lần có quái vật Zombie bị đứt chân hoặc là ngã trên mặt đất, hai người bọn họ đều đi qua kiểm tra xem nó đã chết chưa, không chết liền được tiếp đãi một cú headshot.

Trong tiệm súng, súng ống cơ bản đều chỉ cần thông dụng F là có thể sử dụng, điều kiện trang bị còn thấp hơn so với lúc Phong Bất Giác cấp 5 nhặt được cái khẩu M1911A1 kia. Hiển nhiên, tại trong kịch bản trên cấp 10 này, hạn chế sử dụng súng ống được nới lỏng rồi, người chưa mở khóa sở trường xạ kích thì có càng nhiều cơ hội để đem cái sở trường này mở ra.

"Hắc, người xem đó là cái gì?" Tiểu danh chợt thấy xa xa xuất hiện một bóng người có chút dị thường.

Tích Bộ Thiểu Gia đang đề phòng một hướng khác, nghe tiếng liền quay đầu nhìn một cái: "Đây chẳng lẽ là... Người chơi?"

Động tác của bóng người kia hiển nhiên không phải là Zombie cho nên mới khiến cho Tiểu Danh chú ý. "Nàng" càng tới gần, hai người dần nhìn rõ ràng hơn.

Đó là một người phụ nữ trẻ tuổi, thân hình uyển chuyển, tóc dài xõa vai, có một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp tuyệt trần cùng thanh thuần, da trắng tuyết trắng tinh xảo, mục nhược thu ba, mũi thon, miệng nhỏ nhắn. Nàng mặc một bộ áo bành tô màu đen, quần áo che rất ít khiến cho thân hình mảnh mai yếu đuối lộ rõ không thể nghi ngờ, cộng với bộ ngực no đủ cao ngất tạo thành nét đối lập rõ ràng.

"Dù sao một thânnàng khẳng định không phải trang phục mặc định của hệ thống." Tiểu Danh nói.

"Ân... Có lý, hơn nữa ta thấy tướng mạonàng như thế này, cũng rất không có khả năng tên sẽ là Vô Song Thượng Tướng Phan Phượng hoặc là Thiên Nhân Trảm Hoa Hùng." Tích Bộ nói: "Cái tên Phong Bất Giác kia đã từng nói qua chúng ta Uổng Thán Chi là bạn hã, cũng là người chơi nam, cho nên trong kịch bản này hã là không có người chơi nữ đấy..."

"Trông nàng cũng không giống quái vật, là NPC sao?" Tiểu Danh nói tiếp.

"Vậy thì thử trao đổi qua một phát." Tích Bộ Thiếu Gia giơ TMP lên ngắm chuẩn lấy vị mỹ nữ kia hô: "Dừng lại! Người là ai?"

Nàng không có trả lời, chẳng qua là mỉm cười. Vài giây sau, cái cười mỉm này nhanh chóng chuyển thành cười nhe răng, răng nanh trong miệng nàng cũng theo đó hiện ra...

(Edt: có biến a xD)

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Tội Vô Song Thiên (7)

[Thành viên tổ đội: Tích Bộ Thiếu Gia, đã chết.]

[Thành viên tổ đội: Tên Thật Khó Đặt, đã chết.]

Âm thanh thông báo hệ thống vang lên bên tai, Vương Thán Chi tranh thủ thời gian mở ra menu trò chơi nhìn xem, bên cạnh tên của hai người kia thực sự hiển thị hai chữ “Đã chết”. Suy nghĩ một chút, Tiểu Thán mở miệng nói: “Hai vị đại ca, bọn hắc không lẽ là chết ở trong sở nghiên cứu dưới lòng đất a?”

“Hả? Sao người nghĩ vậy?” Phan Phượng tiếp tục đi về phía trước, cũng không quay đầu lại mà hỏi thăm. Nghe ngữ khí của hắc, đối với sinh tử hai người kia kỳ thật cũng không quá để ý, cảm giác như... hai người kia chết thì cũng vậy, không chết cũng vậy, đối với việc hắc qua cửa cũng không ảnh hưởng lớn. Đương nhiên, với thực lực hắc và Hoa Hùng liên thủ mà nói, xác thực cũng đáng với phần tự tin này.

“Các người nghĩ a..., bọn hắc một người cấp mười bốn, một người cấp mười hai, tốt xấu gì so với ta cũng mạnh hơn một chút a. Ngay cả ta còn không sợ Zombie Huyết Lang trên đường, bọn hắc càng không khả năng chết dưới tay loại quái vật này rồi. Nhưng nếu như bọn hắc cùng đi vào trong cao ốc Allerbmua này, sau khi nhìn thấy sơ đồ tầng dưới chót liền đi xuống sở nghiên cứu dưới lòng đất...” Hắc dừng thoáng một phát, nói tiếp: “Chúng ta còn chưa có dọn dẹp chỗ đó, cho nên chỗ ấy có thể sẽ có nguy hiểm, thậm chí khả năng có BOSS, bọn hắc nếu như gặp một con Zombie Người Sói...”

“Ân... Có lý.” Hoa Hùng nói, nhưng nghe qua giọng điệu của hắn lúc trả lời tựa như sớm đã nghĩ đến điểm ấy, nói “có lý” chẳng qua là đang qua loa Tiểu Thán mà thôi: “Bất quá, nếu như người đã chết hết thì chúng ta bây giờ có quay trở lại cũng không có tác dụng gì. Hơn nữa, lúc này đã rất gần với tầng cao nhất rồi, chúng ta tạm thời trước tiên cứ một đường giết tới tầng cao nhất, rồi lại...”

“Không bằng như vậy đi.” Tiểu Thán đã cắt đứt hắn: “Hai vị đại ca, các người tiếp tục tiến lên đi, ta một mình quay về tầng dưới cùng.” Hắn nói xong, đem gậy bóng chày từ trong bọc hành lý lấy ra (bởi vì một mực không có chỗ nhúng tay chiến đấu, Tiểu Thán ngay cả vũ khí cũng thu lại): “Người chơi còn dư lại kia là bằng hữu của ta, hắn hiện tại có lẽ còn chưa tới cao ốc, bất quá ta nghĩ hắn nhất định sẽ đến. Ta hiện tại tới tầng dưới cùng chờ hắn, có thể báo cho hắn biết không nên đi xuống dưới lòng đất, sau đó chúng ta sẽ hội hợp với các người cùng hành động.”

Hai người Phan Hoa dừng bước lại, quay đầu nhìn hắn một cái, trao đổi ánh mắt thoáng một phát, Hoa Hùng nhún vai trả lời: “Được rồi, tiểu huynh đệ người nhớ cẩn thận, chúng ta đi trước một bước.”

Tiểu Thán lên tiếng, liền quay người theo đường cũ quay lại, sau khi hắn đổi qua một cái hành lang, liền xông vào cầu thang thoát hiểm. Lúc này hắn cũng không biết Phong Bất Giác đã ở trong sở nghiên cứu dưới lòng đất, cũng không biết phán đoán địa điểm tử vong của mình đối với Tích Bộ Thiếu Gia và Tiểu Danh sai lầm, chỉ đơn thuần dựa theo suy đoán của mình mà hành động.

Đợi hắn đi xa, Phan Phượng bỗng dùng ngữ khí hết sức nghiêm túc mở miệng nói: “Một khoảng thời gian trước có hai người chơi tử vong, đều ở cùng một cái tọa độ, khoảng cách chỗ đó so với cao ốc này tương đối xa.” Hoa Hùng trả lời: “A... ta cũng để ý thấy, loại địa phương đó chắc chắn sẽ không có tiểu BOSS đấy. Trước khi bầu trời tối đen, trong thành thị có chỉ có Zombie Huyết Lang du đãng mà thôi. Hơn nữa... Bọn hắn mới tử

vong được vài giây, ha ha... Trừ phi là bọn hắc cùng nơi nhảy lầu, nếu không...”

“Quả nhiên là do "Diễn Sinh Giả" làm a...” Phan Phượng trầm ngâm nói: “Nhanh như vậy liền xuất thủ với người chơi a..... Chúng ta cũng nên hành động nhanh hơn, tránh cho hai người kia sinh ra tiếp xúc với Diễn Sinh Giả.”

“Vị tiểu huynh đệ kia rời đi cũng tốt, chúng ta có thể buông tay buông chân rồi. Dù sao đường trở về rất an toàn, quái cơ bản đều đã dọn dẹp, trong thời gian ngắn hắc có lẽ cũng không có việc gì.” Hoa Hùng nói tiếp: “Tình trạng tên người chơi "Phong Bất Giác" cũng không ổn lắm, giá trị sinh tồn tuy còn có 73% nhưng vấn đề là hắc đã bị nhiễm virus. Khi đã đến giai đoạn biến dị người chơi cũng sẽ bị phán định tử vong, trước đó chúng ta tốt nhất nên đem sự tình xử lý xong.” Hắc hít sâu thoáng một phát: “Tổng cộng có bốn người chơi tiến vào, hai người đã chết coi như xong, nhưng nếu như trước khi qua cửa mà chết ba, thậm chí toàn bộ chết thì công việc của chúng ta đã quá thất bại rồi.”

Phan Phượng gật đầu, “Ân... Nói đúng, tranh thủ thời gian đi "Giết chết" Ashford, chỉ cần đi vào nội dung cốt truyện "kia" thì rất nhanh có thể qua cửa rồi. Vô luận thế nào... Trước tiên đưa các người chơi ra khỏi kịch bản rồi lại nói tiếp, sau đó chúng ta có thể chuyển tâm đối phó với "Diễn Sinh Giả”.

.....

Phong Bất Giác cầm Winchester đi về phía hành lang sở nghiên cứu, thiết bị chiếu sáng chỗ này hoạt động bình thường, số lượng Zombie không tính là quá nhiều, ngoại trừ ở cửa thang máy gặp phải một đồng Zombie kia, còn lại tần suất gặp quái vật cũng tương tự trên mặt đất, ba năm đoạn hành lang dọc đường tối đa gặp được một hai con.

Phong Bất Giác cầm Shotgun trên tay ở trong hành lang nhỏ hẹp này thập phần có ích. Chỉ cần đợi quái vật hơi chút tới gần sẽ nổ súng, không cần chuẩn xác cũng nhất định có thể giải quyết chiến đấu. Dù sao chỉ cần đánh trúng tay chân quái vật thì chúng liền trực tiếp rớt ra, tiếp theo ngã xuống đất, nếu đánh trúng thân thể mà nói... không phải là bay rớt ra ngoài mà là chia năm xẻ bảy tại chỗ.

Khu vực hắc tìm kiếm tương đối lớn, phần lớn cửa điện tử đều có thể mở ra. Rất nhiều phòng chỉ có mấy hàng giá sắt, trên giá bày đầy thùng giấy, bên trong tràn đầy tài liệu văn bản bằng giấy và túi hồ s. Phong Bất Giác đương nhiên có xem một ít văn bản tài liệu, thế nhưng chút nội dung cơ bản này không có chút ý nghĩa nào, hầu hết đều là báo cáo thí nghiệm suông, nội dung mấu chốt các tài liệu văn bản đều bị vạch đen xóa mất rồi.

Trong phòng còn có một chứa một vài máy vi tính màn hình lớn, trên tường, đây bàn đều có màn hình cùng với nút cùng cần thao tác khó hiểu, mà những thiết bị này không ngoại lệ đều đã bị phá hư rồi, cả khởi động máy cũng không được. Nhờ loại gian phòng này nên cũng đỡ lo, mở cửa liếc mắt nhìn liền có thể lý khai.

Nhiều lần trắc trở, Phong Bất Giác rốt cuộc tìm được một cái cửa điện tử cấp bậc an toàn tương đối cao, cái này cần phải đồng thời dùng tròn đen cùng vân tay để quét mới có thể mở ra, mà trò chơi cũng thập phần săn sóc cánh cửa này, cách cánh cửa vài mét an bài một con Zombie mặc áo khoác trắng...Phong Bất Giác một phát súng nhắm vào lưng con Zombie kia, quái vật liền lập tức ngã trên mặt đất, ruột liền phun ra. Phong Bất Giác lấy ra gậy bóng chày từ trong bọc hành lý, đi qua đập nát Zombie cánh tay cùng xương đầu gối, sau khi làm xong hắc liền đổi sang dao bẻ ấn vào mặt Zombie, đem đầu của nó cắt xuống, lại cắt đứt một bàn tay. Hắc tiện tay còn lục soát thoáng một phát quần áo của Zombie này, xác nhận trong túi áo không có cái gì mới coi như xong.

Sau khi quét xong, cửa điện tử liền mở ra, Phong Bất Giác đem đầu cùng tay thi thể hướng xa xa tùy ý quăng ra, bước vào trong cửa.

Đây hiển nhiên là một gian phòng có liên quan tới nội dung cốt truyện, trên mặt tường đối diện cửa phòng có một miệng cống cực lớn bằng kim loại, nhìn qua không khác miệng cống của kho tiền ở ngân hàng. Bên trái mặt tường có một loạt trụ thủy tinh, cao một mét, đường kính khoảng 30 cm. Trong này nguyên bản phải là chứa đầy chất lỏng, nhưng hôm nay vô ngoài thủy tinh đã bị đánh nát, vật chứa trong đó hầu như toàn bộ chảy trên mặt đất. Đó là loại chất lỏng màu xanh nhạt. Giờ phút này, ở trên khu vực sàn nhà kia còn lưu lại dấu vết một vũng lớn màu xanh lá.

Trong phòng, máy tính cũng đều đã hỏng, màn hình đen kịt, khởi động không được. Ở bên cạnh một cái bàn điều khiển có hai cỗ thi thể mặc áo khoác trắng. Phong Bất Giác cảnh giác mà tới gần, quan sát một phen để xác nhận hai cỗ này chẳng qua là thi thể bình thường mà cũng không phải Zombie ngủ đông.

Hai cỗ thi thể này đều là nam, một cái nhìn qua hơn năm mươi tuổi, đầu hói, đeo kính mắt, cái kia tóc nâu trắng, nuôi ria mép, hơi lớn tuổi hơn. Người đầu hói kia bị trúng đạn ở đầu, ngực cùng phần bụng người có ria mép đều bị một vết thương do súng. Bọn hăn sau khi chết tựa hồ cũng chưa từng động dậy qua, vị trí thi thể ngã xuống cùng tư thế cũng nói rõ điểm ấy.

Trong đầu Phong Bất Giác bắt đầu phân tích tình huống đấu súng... Hung thủ hăn là người quen của bọn hăn, hăn thông qua cửa điện tử vào trong phòng thí nghiệm, bỗng rút súng ra, tại khoảng cách rất gần nhắm ngay nam tử đầu hói đang không hề đề phòng bóp cò súng, viên đạn bắn vào đầu, một phát liền mất mạng. Nam tử đầu hói này vốn ngồi ở sau bàn điều khiển, sau khi chết thi thể của hăn liền từ trên ghế trượt xuống, ngã xuống đất.

Ngay khi tiếng súng vang lên, nam tử có ria mép đang ở cách bàn điều khiển vài bước, vừa vặn đưa lưng về phía cửa ra vào, hắn nghe được tiếng súng liên kinh ngạc mà xoay người lại, đáng tiếc hung thủ không để cho hắn bất luận cơ hội phản ứng gì, lập tức liền bắn hai phát giết hắn. Lúc nam tử có ria mép ngã xuống thân thể nghiêng về phía trước, trước khi chết còn dùng tay vịn lấy cạnh bàn điều khiển, hơi trì hoãn thoáng một phát, sau đó hướng bên cạnh ngã xuống.

Nhìn xem tư thế, vết máu cùng với thân sắc thi thể, Phong Bất Giác liền làm ra phán đoán. Với tư cách tác giả tiểu thuyết trinh thám, từ hiện trường phạm tội dùng tư duy suy luận quá trình vụ án phát sinh liền giống như nhẹ nhàng cười xe đi đường quen. Cùng loại tình tiết này hắn ở trong đầu không biết suy diễn qua bao nhiêu lần rồi, có khi vì viết về một ít mật thất giết người có “bố trí tình xảo”, hắn còn có thể đi làm thí nghiệm tương quan. Nghe thật phiền phức, thế nhưng dù sao cũng là cơ quan hắn vất hết óc nghĩ ra được, nếu như được chứng thực mức khả thi trong hiện thực quá thấp thì sẽ không có ý nghĩa.

“A...” Phong Bất Giác nhìn hai cỗ thi thể kia, lúc ấy liền nở nụ cười: “VẬY mà không bị nhiễm virus, cũng có nghĩa rằng hai vị nhất định là đã tiêm huyết thanh rồi...” Hắn đối với tử thi tự nhủ: “Trong trụ sở này có nhiều người như vậy, cũng chỉ có nhân viên nghiên cứu hạch tâm cả ngày trực tiếp tiếp xúc với virus mới có đãi ngộ này a.”

Hắn ở trong đầu gây dựng lại quá trình sự kiện, thầm nghĩ: vô luận mục đích là cái gì, trước giả thiết hung thủ cũng là một gã nhân viên nghiên cứu đã tiêm huyết thanh. Giết chết hai người này, đập nát ống chứa nguyên dịch virus, sau đó mang theo một ít chất lỏng từ trong gian phòng đó đi ra ngoài, trở lại trong hành lang lại giết một ít người rồi sử dụng virus nguyên dịch khiến cho thi thể biến dị... Sau đó chạy ra sở nghiên cứu, lại để cho loại virus này lan tràn lên trên mặt đất, nhưng người trên mặt đất không hiểu tại sao tất cả đều biến thành một loại Zombie khác.

Hoặc là... Hung thủ căn bản không có chạy ra sở nghiên cứu mà là bị cảnh vệ chế phục thậm chí giết chết, virus Zombie Huyết Lang được sinh ra ở bên ngoài sở nghiên cứu không liên quan tới nơi đây, hoàn toàn là hai loại bất đồng.

Phong Bất Giác nghĩ đến đây, lại nghĩ tới một vấn đề, trong miệng lầm bầm: “Tên ngoài cửa kia cũng có quyền hạn tiến vào gian phòng này, hẳn hẳn cũng là một trong những nhân viên nghiên cứu, lẽ ra phải tiêm huyết thanh rồi, nhưng vì sao hẳn lại Zombie hóa...”

Phong Bất Giác cần thêm tin tức càng mạnh mẽ để làm rõ ràng tình huống nơi đây, vì vậy hẳn lại đi kiểm tra hai cỗ thi thể kia, lập tức tại trong túi áo nam tử có ria mép tìm được một cái chìa khóa.

Cách đó vài mét có một bàn làm việc, sau khi Phong Bất Giác lấy được chìa khóa không cần nghĩ ngợi mà đi tới, đem ngăn kéo bàn mở ra, trước sau tìm được hai ống kim, một đồng giấy trắng, một ít văn phòng phẩm, máy đóng sách, kim băng, giấy ghi nhớ... lẫn lộn Phía dưới cùng có một ngăn kéo bị khóa, hẳn liền thử dùng chìa khóa mới tìm được, quả nhiên mở ra.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tội Vô Song Thiên (8)

Trong ngăn kéo có hai tờ giấy, rõ ràng đây là manh mối hệ thống cung cấp để tìm ra lời giải. Phong Bất Giác mở tờ giấy thứ nhất, trên đó có ba dòng vết bút viết ngoáy gợi ý, dòng thứ nhất là JMMJAOD, dòng thứ hai là 1/4F, dòng thứ ba là 3/4F.

Phong Bất Giác nhìn thoáng qua, kinh thường mà “Cắt...” một tiếng.

Nội dung trang giấy thứ hai tương đối phong phú, đây là một phần văn bản tài liệu được in ra, chữ viết phía trên rất nắn nót, viết về virus càng tả kỹ.

Đầu tiên, tên của Virus này đúng là “Z”, trong đoạn miêu tả về Zombie Huyết Lang lúc bắt đầu kịch bản cũng đã nhắc đến cái tên này. Xem ra những quái vật trên mặt đường cùng người trong sở nghiên cứu này hẳn là cùng bị nhiễm một loại virus, nhưng tại sao chúng lại biến thành loại Zombie bất đồng thì không biết được.

Tiếp theo, sau khi bị nhiễm virus này, thời gian giải trừ còn lại cho người chơi chưa tới 3h. Trên văn kiện này viết: sau 3h bị nhiễm virus sẽ có bệnh trạng cùng loại với cảm cúm, phát sốt, giai đoạn hậu kỳ liên bị si ngốc. Điều này giải thích vì sao lúc này Phong Bất Giác toàn thân đều đang ra mồ hôi lạnh, hơn nữa có cảm giác tứ chi không còn chút sức lực nào. Rất hiển nhiên hệ thống không có cách nào khiến cho người chơi xuất hiện loại triệu chứng “si ngốc” đấy, cho nên khi virus bắt đầu ảnh hưởng đến não, người chơi có lẽ cũng sẽ bị phán định là tử vong mà rời khỏi kịch bản rồi.

Kế tiếp là một đoạn miêu tả kỹ càng về biến dị người bị nhiễm, ví dụ như tế bào nào đó hoại tử, sinh ra bệnh trạng gì ở bộ phận hoại thư; lượng hồng cầu tăng lớn khiến cho máu chảy chậm lại, gia tăng sức chịu đựng và lực lượng cơ bắp; năng lực nhận thức giảm một cách nghiêm trọng, ham muốn hấp thu huyết nhục người sống... Đương nhiên, cuối cùng còn có một dòng —— muốn áp chế hoàn toàn người lây bệnh cần một tác động gây ngoại thương mạnh ở sọ.

Phong Bất Giác xem hết đoạn này không khỏi nói một câu: “Cái này không phải là SCP-008* à... Bất quá... Thiết lập kịch bản này lại có huyết thanh kháng độc.” Lúc hắn nói lời này, ánh mắt đã rơi đến đoạn nội dung cuối cùng về huyết thanh.

Tên giấy viết như vậy: “Thí nghiệm cho thấy, huyết thanh kháng độc cũng không phải hữu hiệu với tất cả mọi người. Thông qua giới tính, tuổi, nhóm máu khác nhau, tổng cộng 390 người tham gia thí nghiệm thì có 150 người sau khi tiêm vào huyết thanh liền miễn dịch hoặc giải trừ ảnh hưởng virus. Xác suất huyết thanh có hiệu lực vào khoảng dưới 40%, trước mắt chưa phát hiện bất luận cái quy luật gì rõ ràng để huyết thanh có hiệu lực.”

Phong Bất Giác đọc xong phần văn bản tài liệu này dần cảm thấy không ổn, dùng nhãn phẩm của hắn mà nói, xác suất giải độc thất bại không cần nói cũng biết... Dù cho bản thân đã tìm được huyết thanh cũng chỉ có tỷ lệ giải trừ trạng thái [Bệnh tật] khoảng bốn thành. Nếu không... hắn cũng chỉ còn lại hai giờ có thể tận dụng. Muốn dùng chút thời gian này qua cửa chỉ sợ rất không có khả năng, cố gắng lớn nhất hắn có khả năng làm cơ bản cũng chính là tìm ra huyết thanh, sau đó giao cho các đồng đội khác.

Nói tới đồng đội... Hơn 10" trước khi hắn ở trong hành lang nghe được tin tức Tích Bộ Thiếu Gia cùng Tiểu Danh tử vong đã hiểu rõ, kịch bản này xa xa không có đơn giản như vậy. Hai người kia chết lại khiến cho hắn vô cùng khó hiểu. Bọn hắn cũng không giống như là loại người sẽ tự tiện ly khai cửa hàng súng lục mà soát khắp nơi. Cho nên bọn hắn ở trong thời

gian ngăn lần lượt tử vong vô cùng có khả năng là trực tiếp ở cửa hàng súng gặp phải quái vật nào đó phi thường cường đại. Nhưng tại một địa điểm ở trong thành phố không có liên quan đến nhiệm vụ chính tuyến làm sao có thể có loại quái vật này? Coi như là đến buổi tối, những Zombie Huyết Lang kia đạt được tăng cường cùng tiến lên cũng không thể trong vài giây đồng thời giết chết hai gã người chơi cầm trong tay Súng Tiểu Liên a.

Mặt khác, Phan Phượng và Hoa Hùng cùng một chỗ với Vương Thán Chi cũng làm cho Phong Bất Giác cảm nhận được một tia kỳ quái. Dưới tình huống này mà xem, sau khi hai người bọn họ mang theo Tiểu Thán giết lên cao ốc cũng không tới sở nghiên cứu dưới lòng đất này mà là đi địa phương khác. Đó là vì sao? Trong hành lang lầu một có một sơ đồ cao ốc lớn như vậy, nhiệm vụ chính tuyến cũng viết rất rành mạch phải cứu một gã “tiến sĩ”. Được đánh dấu trên những tầng lầu khác đều là bừa bãi lộn xộn các ngành, hoặc là trực tiếp viết “Khu vực làm việc”, như vậy sao vẫn còn có người hướng trên lầu tìm?

Tình huống dị thường quá nhiều, tạm thời cũng không có bằng chứng, Phong Bất Giác không có tiếp tục nghĩ sâu thêm. Hắn quay người hướng miệng cống kia đi đến, cúi người nhìn về phía mặt mã khóa trên miệng cống.

“Quả nhiên là sáu số a.....” Hắn nhìn vào chỗ nhập mặt mã, mặt mang vẻ “không ngoài dự đoán”, trực tiếp nhập vào 312928. Không nghĩ tới sau khi hắn ấn xong, phía trên thật đúng là nhảy ra chữ accept.

Ý nghĩa của câu đố này lúc Phong Bất Giác nhìn tờ giấy kia đã hiểu. Dòng thứ nhất là JMMJAOD, phân biệt đại biểu chữ cái đầu của các tháng một, ba, năm, bảy, tám, mười cùng mười hai. Mỗi tháng này đều có 31 ngày; mà dòng thứ hai, ba F đại biểu tháng hai, chỉ có chữ cái đầu tháng hai là F, 1/4 đại biểu cho năm nhuận tháng hai 29 ngày, 3/4 dĩ nhiên là đại biểu cho 28 ngày. Với hắn mà nói câu đố này xác thực không khó, chính hắn là người thường xuyên phải suy nghĩ câu đố, đem manh mối ghi trên giấy cho

hắn, chỉ cần tri thức cần thiết để tìm ra lời giải không vượt ra ngoài phạm vi năng lực của hắn, hơn phân nửa đều rất nhanh có thể nghĩ ra.

Sau khi giải khóa, Phong Bất Giác liền nắm cái van trên miệng cống, dùng sức vặn vài vòng, sau đó đem cửa mở ra. Bên trong là một gian phòng tương đối nhỏ, ba mặt tường đều bày đầy tủ quầy trong suốt, trong tủ quầy là các ống nghiệm chứa chất lỏng, mỗi một hàng đều dán nhãn hiệu ghi chú rõ để đánh số.

Khi hắn cầm ống nghiệm liền nhìn thấy thuyết minh vật phẩm:

[Tên: Huyết thanh kháng độc

Loại: Có liên quan tới nội dung cốt truyện

Chất lượng: Bình thường

Công năng: Số 39. 48% xác suất khiến cho người sử dụng giải trừ đồng thời miễn dịch với ảnh hưởng của virus Z

Có thể mang ra khỏi kịch bản: Không

Ghi chú: Tiêm vào hoặc uống đều được, đối với quái vật cùng người chơi đã hoàn toàn Zombie hóa không có hiệu quả]

Xem đánh số có thể suy đoán ra những huyết thanh này là được chế tạo từng nhóm đấy, có lẽ thành phần cũng sẽ có bất đồng. Phong Bất Giác lúc này không khỏi nghĩ đến, có lẽ virus Z này cũng không phải do công ty Allerbmu nghiên cứu chế tạo ra, bọn hắn chẳng qua là phát hiện sau đó khống chế, đồng thời có ý đồ nghiên cứu ra phương pháp chế tạo thuốc giải độc?

Phong Bất Giác tạm thời cũng không cố miệt mài theo đuổi vấn đề lập trường của công ty này, hắn không biết nhóm huyết thanh nào hữu hiệu

hơn, chẳng qua là tùy tiện từ trong tủ chén lấy ra một ống, dùng ống kim vừa mới tìm được bơm huyết thanh vào rồi tiêm cho mình.

Sau khi tiêm xong, sở trường chữa bệnh của hắc liên mở ra, đã trở thành cấp F, thông báo hệ thống vang theo: [Chúc mừng ngài đã giải khóa toàn bộ sở trường của giai đoạn Closed Beta]

“Giai đoạn Closed Beta?” Phong Bất Giác thầm nghĩ: “Nói cách khác về sau còn có thể mở ra sở trường mới?” Hắc mở menu trò chơi, thấy toàn bộ cột sở trường đều mở ra rồi, chuyện tốt như thế... đáng tiếc, trạng thái [Bệnh tật] bên cạnh giá trị sinh tồn còn chưa biến mất.

“Quả nhiên đã thất bại a...” Hắc có chút thất vọng mà thì thầm: “Nếu không được thì lại một phần nữa? Không biết có tác dụng phụ hay không...”

Ngay lúc hắc do dự, hai chữ bệnh tật trong menu vừa vặn biến mất, trạng thái dị thường bên cạnh giá trị sinh tồn một lần nữa biến thành: [Không].

May là hắc không có lập tức đóng lại menu, nếu không rất có thể xem nhẹ cái biến hóa hơi chậm này, dẫn đến không hiểu mà lại thêm một phát. Phong Bất Giác lúc này cười to ba tiếng, lập tức đã có một loại cảm giác khởi tử hồi sinh.

Hắc từ trong tủ lạnh lấy ra một cái giá đựng ống nghiệm, phía trên đựng hai hàng có tổng cộng tám ống kháng độc huyết thanh. Hắc cẩn thận từng li từng tí mà đổ vào trong bọc hành lý. Lúc này bọc hành lý của hắc vừa vặn đầy, mười ô phân biệt là: Cờ lê Mario, Con mắt thù hận, Dao bếp kiểu tây, Gậy bóng chày, Đèn pin, Súng ngắn M1911A1, Hôi Âm Khôi Giáp, Winchester Shotgun, Huyết thanh kháng độc *8, một túi tỏi.

Tước sĩ chi vũ là được trang bị ở trên chân đấy, trừ phi bị đổi, nếu không là rất không có khả năng sẽ lại trở về bên trong bọc hành lý rồi. Đương nhiên, nếu cần mà nói... Phong Bất Giác chỉ cần lấy ra Con mắt thù hận đeo

lên, trên tay lấy thêm một kiện vũ khí thì cũng có thể dọn ra không gian cho bọc hành lý.

Sau khi huyết thanh có hiệu lực, Phong Bất Giác sẽ không lại phải tiếp tục thăm dò sở nghiên cứu rồi. Vốn hẳn chính là vì tìm kiếm đồng đội mới xuống đây, chưa từng lường trước khi mở ra cửa thang máy chính mình liền bị thương, lại bị nhiễm virus. Hẳn cũng không biết thời gian biến dị cụ thể, cho nên chỉ có thể tận khả năng nhanh chóng đi tìm huyết thanh chưa chắc tồn tại.

Mà bây giờ, nếu như đã không bởi vì nhân tố thời gian tử vong, hẳn cảm thấy hay là trước tiên trở lại phía trên tìm đồng đội thì tốt hơn. Cân nhắc đến huyết thanh đã vào tay mình, nói không chừng sẽ gây ra FLAG nào đó, một bước thăm dò sâu hơn làm không tốt có thể gặp phải tiểu BOSS, hẳn đã miễn dịch với virus, lúc này mạo hiểm là không đáng rồi.

Giữa lúc hẳn nghĩ như vậy, một tiếng thông báo hệ thống vang lên: [Nhiệm vụ trước mắt hoàn thành, nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

“Cái gì?” Phong Bất Giác cảm thấy hết sức ngạc nhiên: “Chẳng lẽ tiến sĩ Ashford thật đúng là không ở dưới lòng đất? Ba người bọn hắn đi lên lâu là đi đúng rồi, hơn nữa đã thành công đem tiến sĩ cứu ra rồi hả?”

Hắn tranh thủ thời gian mở ra menu, muốn nhìn một chút sau khi cứu ra tiến sĩ nhiệm vụ đổi mới thành cái gì, kết quả nhiệm vụ kia dĩ nhiên là: (đánh bại biến dị thể Ashford)

*Edt: thông tin về SCPai muốn biết thêm thì qua “Tổ chức SCP” trong danh sách truyện của tớ, đó là một bộ khác tớ tự dịch từ bản Anh về đây:)) Đồng thời những SCP được nhắc tới trong bộ này tớ cũng sẽ dịch luôn, ai thắc mắc thì cứ qua đó mà xem.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tội Vô Song Thiên (9)

“Cái trò gì vậy?” Phong Bất Giác nói: “Tiến sĩ mà nhiệm vụ yêu cầu phải cứu kỳ thật mới là nhân vật phản diện?” Trong đầu hắn đã nhanh chóng suy luận, kết hợp với nhiệm vụ, lại thêm một bước suy diễn, mấy giây sau, ánh mắt của hắn nổi lên biến hóa vi diệu: “Không lẽ Ashford là thủ phạm giết người đầu độc a... Chẳng lẽ chân tướng nội dung cốt truyện là sau khi hắn chạy ra khỏi phòng thí nghiệm liền lên tầng cao nhất của cao ốc dùng trang bị nào đó đối với toàn thành phát tán virus biến thể? Cho nên virus lập tức ở trong thành thị nở ra mà khuếch tán, dẫn đến lão tử đến bây giờ một người sống sót cũng không phát hiện qua?” Hắn nhin không được mắng: “Thằng này là tiến sĩ Curtis Connors (The Lizard) chắc!”

Lúc này chỉ có một mình hắn ở đây, gần hắn cũng không có thiết bị giám sát và điều khiển đang làm việc cho nên hệ thống đối với vài câu thô tục này không có ngăn lại hoặc cách âm.

“Đợi chút...” Phong Bất Giác bỗng ý thức được cái gì: “Hai vị kia... Phan Phượng cùng Hoa Hùng rốt cuộc là thần thánh phương nào? Vậy mà vừa vào cao ốc liền lao thẳng tới nhiệm vụ chính tuyến, cứ như bọn hắn vốn đã biết rõ không cần đến sở nghiên cứu dưới lòng đất cũng có thể qua cửa.” Hắn nghĩ: “Dựa theo lẽ thường mà nói, hướng đi nội dung cốt truyện hắn là... Sau khi các người chơi tiến vào cao ốc, trước tiên tới sở nghiên cứu, tìm được huyết thanh, đánh tiểu BOSS và vân vân, sau đó phát hiện dấu vết tiến sĩ Ashford là nhân vật phản diện để lại, tiếp theo lại căn cứ manh mối cùng gợi ý mà giết lên lầu... Nhưng hai người này đến tột cùng đang làm trò gì? Trực tiếp vạch trần thân phận BOSS, sau đó dùng vũ lực đánh tới khi nó hiện nguyên hình sao?”

Tiểu Thán còn chưa chết, cơ bản có thể xác định hắn đang cùng hai người này cùng một chỗ hành động, nhưng hắn không thích, cũng không am hiểu đi sai khiến người khác, càng không có lý do gì sẽ sai khiến họ đi lên lầu. Huống chi đối phương còn là người chơi thực lực siêu quần, vốn rất không có khả năng nghe chỉ huy của hắn.

Cho nên... Hai người kia là căn cứ ý chí của mình tiến về phía trước, hơn nữa bọn họ hoàn toàn chính xác...”

Phong Bất Giác càng nghĩ càng cảm thấy sự kiện kịch bản này không đúng, hắn tập trung tinh thần, bình phục thoáng một phát tâm tình hơi có chút hưng phấn quá độ, lấy ra Winchester, lắp đạn vào, lao ra cửa mà đi.

Lúc trước thăm dò quá vội vàng, nhưng hắn trong lúc vội vàng vẫn tự động đem tất cả lộ tuyến đều ghi tạc lại trong đầu, lại nói tiếp còn có thi thể Zombie với tư cách biển báo giao thông, cho nên Phong Bất Giác chạy về thang máy với tốc độ rất nhanh.

Dựa vào tăng phúc sức chạy của Tước Sĩ Chi Vũ, hắn ở dưới tình huống hầu như không hao tổn thể năng, dùng tốc độ người chơi khác phải dốc sức liều mạng chạy như điên mới có thể đạt tới hướng về đích.

Mười phút sau, Phong Bất Giác liền trở về thang máy đi mặt đất cùng tầng 1. Lúc hắn ly khai nơi này đi rất gấp, không có đem thi thể chồng chất trước cửa thang máy thanh lý, cho nên giờ phút này cửa thang máy vẫn như cũ bị kẹt không có đóng lại. Hắn bỏ ra hơn ba phút đem bảy tám cỗ thi thể chắn trong thang máy kéo vào hành lang, sau đó liền đi lên về tới tầng 1 cao ốc, vừa lúc ở trong hành lang gặp được Vương Thán Chi.”Hắc! Tiểu Thán!” Phong Bất Giác kêu hắn một tiếng.

Tiểu Thán quay đầu: “Ôi chào! Giác ca, vì sao người lại từ đằng sau ta...”

“Đừng nói nhảm.” Phong Bất Giác đã cắt lời hẳn, đi về phía trước, bên cạnh đó từ trong bọc hành lý xuất ra một ống huyết thanh kháng độc đưa lên: “Uống.”

“Món gì thế?” Tiểu Thán vừa hỏi vừa nhận huyết thanh, nhìn một chút thuộc tính vật phẩm: “Làm sao người tìm được cái này?”

“Ta vừa rồi đi sở nghiên cứu dưới lòng đất.” Phong Bất Giác trả lời.

“À? Vậy thì hai người còn lại...” Tiểu Thán còn chưa nói xong, Phong Bất Giác đã biết rõ hẳn muốn hỏi điều gì, trực tiếp trả lời: “Bọn họ là chết ở địa phương khác.”

Hai người chẳng qua là trao đổi vài câu liền lên đường hướng tầng cao nhất cao ốc đi lên, trên đường đi bọn hắn đem kinh nghiệm của mình cùng tình hình cụ thể đều đều cáo tri đối phương.

Tự thuật của Tiểu Thán chính là bằng chứng cho suy luận của Phong Bất Giác, lại khiến cho hắn càng thêm hoài nghi hai người [Vô Song Thượng Tướng Phan Phượng] cùng [Thiên Nhân Trảm Hoa Hùng] này có vấn đề. Đối với Phong Bất Giác mà nói, thực lực hai người này kỳ thật vẫn còn trong phạm vi có thể tiếp nhận, nhưng vấn đề là ở hành động của bọn hắn. Bọn hắn dưới tình huống không tiến hành bất luận hành vi thu thập manh mối nào liền trực tiếp lên tầng cao nhất đi tìm Ashford. Cái này hoặc là “vận khí” kinh người, hoặc là chính là bọn họ trước đó đã nắm giữ một ít tin tức người chơi bình thường không cách nào thu hoạch được.

Phong Bất Giác đi theo Tiểu Thán một đường đến tầng 51. Khi đến tầng 47, bọn hắn đều là đi theo lộ tuyến Tiểu Thán cùng hai người Phan hoa tiến lên vừa rồi, bốn tầng về sau này Tiểu Thán không có đi qua, bất quá căn cứ thi thể quái vật trên đường, bọn hắn vẫn như cũ có thể truy theo bước chân người đi trước.

Lúc tiếp cận tầng cao nhất, Phong Bất Giác hỏi: “Lúc người lần thứ nhất theo chân bọn họ đi lên có đi qua đường cũ hay là gặp đường cụt hay không?”

“Ân...” Tiểu Thán nhớ lại, “Thật không có a.” Hãn lập tức nói: “Bất quá lộ tuyến chúng ta lúc ấy đi còn có tới tới lui lui nữa a, thay đổi vài cái thang máy, còn có mấy tầng muốn vượt qua thì phải đi thẳng lên, đổi nhiều cầu thang khác nhau mà đi.” Hãn dừng thoáng một phát: “Ôi chao! Không sai a... Làm sao mà bọn hãn có thể biết rõ ở tầng nào đổi thang...”

“Cả lộ tuyến cũng biết a...” Phong Bất Giác trầm ngâm nói.

Hai người trong lúc nói chuyện đã đi tới tầng 52.

Từ thang lầu tiến đến, trước mắt vượt qua một cái hành lang, trong hành lang cứ cách khoảng 10m liền bày một cái chậu hoa lớn, đối diện là một mặt tường thủy tinh, trên thủy tinh trong suốt có tiêu chí Allerbmu. Có thể chứng kiến bên trong là một khu làm việc chiếm diện tích rất lớn, cái không gian này đem cả tầng lầu đều mở ra. Bên trong khu làm việc có rất nhiều phòng ngăn cách, bày biện đều rất bình thường, bàn công tác, ghế dựa, máy tính, máy đun nước, vật lộn lộn... Hai đầu tất cả khu vực cuối có mấy cái văn phòng riêng lẻ.

Nhìn qua, tầng này xác thực như tầng dưới cùng trên sơ đồ ghi: “Khu vực làm việc”, không hơn.

Bọn hãn ở trong hành lang đi về phía trước một đoạn, thông qua một cái cửa tự động bước vào bên trong khu làm việc rộng lớn, tại tầng này chưa trông thấy bất luận vết máu hoặc dấu hiệu Zombie hoạt động nào. Đó cũng không phải là điềm tốt, mà là dấu hiệu có quái vật cấp BOSS hoạt động.

Phong Bất Giác vừa quét mắt một vòng, còn chưa kịp triển khai bất luận điều tra gì chỉ cảm thấy dưới chân chấn động, vang lên bên tai một tiếng ầm vang. Đoạn trần nhà phía trước mấy chục thước bỗng ầm ầm vỡ ra, một

con quái vật hình người vẽ ngoài dị dạng từ trên nóc phá đỉnh mà vào, làm một mảng xi-măng lớn BA~ BA~ BA~ BA~ nện lên trên mặt đất, chỗ trần nhà sụp đổ lập tức có một đoàn bụi đậm đặc xuất hiện.

Sau đó, lại có hai bóng người cũng theo lỗ thủng nhảy xuống. Không cần nói, khẳng định đó chính là hai vị đại thần Phan Phượng cùng Hoa Hùng.

Ở trong khói bụi cuồn cuộn chỉ thấy ba đạo thân ảnh giết thành một đoàn, búa quang thương ảnh giao thoa, tầng tầng vén. Khi thì có thể nghe thấy tiếng vang phốc phốc sinh ra do binh đao phá thịt, mặt đất cũng dần dần bịt kín một tầng máu đen.

Giáp công như vậy chừng một phút, bụi mù dần tản đi, quái vật kia mắt thấy khó có thể chống đỡ, lại quay đầu hướng về phía tường thủy tinh cao phóng đi. Hai người Phan Hoa cũng biết nó muốn chạy, bọn hắn đương nhiên không muốn lại để cho nó đào tẩu, nếu không kế hoạch ở chỗ này chấm dứt kịch bản liền bị ngấm nước nóng.

Hoa Hùng cúi người chạy đến bên cạnh trước mặt quái vật, xoay người quét qua, đẩy, đầu thương trực chỉ đầu quái vật, thân thương hóa thành hư ảnh gấp rút mà đi. Phan Phượng bởi vì vũ khí nặng hơn, tốc độ cũng chậm hơn một đường, hắn chỉ đành mãnh liệt tiến thêm một bước, lấn đến gần mục tiêu, Khai Sơn Trường Phủ nhắm ngay phía sau lưng quái vật kia đánh xuống.

Hai người này theo đuổi không bỏ, từng bước ép sát đã khiến cho Ashford biến dị thể kia đến bước đường cùng. Lúc này nó vì thoát đi, không tiếc cứng rắn trúng một thương. Đầu thương từ mắt trái quái vật xuyên vào, xuyên qua óc, mang theo một đồng dịch thể.

Nhưng loại thương thể này vẫn như cũ không đủ để khiến cho biến dị thể này bỏ mình, nó dùng quyền hướng về phía trước cuộn người lại chọi cứng một kích này, thành công tránh được đòn búa bổ của Phan Phượng, đi vào

bên cạnh tường thủy tinh. Sau đó nó dùng xương của cặp khuỷu tay răng cửa nổi bật của mình mãnh kích thủy tinh dày đặc kia. Sau khi phá ra một vết nứt, toàn bộ thân hình cuộn thành hình tròn, phá cửa sổ mà ra, bay ra bên ngoài cao ốc.

Phan Phượng Hoa hùng vọt tới biên giới bức tường, cúi đầu nhìn qua thân ảnh cấp tốc hạ xuống của biến dị thể, khi nó sắp hạ xuống liền dùng giác hút cùng dịch nhờn trên thân thể leo lên tường, sau đó nhanh chóng đáp xuống mặt đất, trốn ra tầm mắt của hai người.

“Cắt... Vẫn để nó chạy.” Phan Phượng nói.

“Quả nhiên... Dưới tình huống không có người chơi khác cùng đi, hai chúng ta trực tiếp đánh BOSS sẽ dẫn đến trí tuệ nhân tạo kia cùng phản ứng phát sinh biến hóa.” Hoa Hùng đáp.

“Nhị vị.” Âm thanh Phong Bất Giác tại phía sau bọn họ vang lên, lại khiến cho hai vị này lập tức cả kinh.

Bọn hăn quay đầu đi, thấy được ánh mắt bất thiện của Phong Bất Giác cùng vẻ mặt không hiểu của Vương Thán Chi.

“Có thể giải thích một chút cho ta được không...” Phong Bất Giác trực tiếp hỏi: “Rốt cục các người là ai?”

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Tỏi Vô Song Thiên (10)

"Hồngбет..." Phan Phụng thấp giọng nói.

"Bị hấn nghe được..." Hoa Hùng cũng thấp giọng nói.

"Ta hiện tại cách các người có vài mét, hạ giọng nói chuyện có tác dụng gì a?" Phong Bất Giác nói.

"Ân... Ha ha... Là như thế này..." Phan Phụng đang muốn đáp lời.

Phong Bất Giác ngắt lời nói: "Trước khi người cười ha hả biên lời nói dối ra, ta tuyên bố trước một phát, ta cũng không cho rằng các người là người chơi mở auto, bởi vì hành vi của các người căn bản không giống. Các người hiển nhiên là nhân viên của công ty Mộng, có phải là GM (Edt: game master) hay không ta không biết, bất quá ta nghĩ công tác của các người cũng không thích hợp để đem ra ngoài ánh sáng." Tầm mắt của hắn rất nhanh quét qua hai người Phan Phụng cùng Hoa Hùng, ám chỉ điều muốn nói hắn kế tiếp chính là trọng điểm: "Đem tình huống nói thật cho chúng ta biết, chúng ta có thể phối hợp công tác của các người, hơn nữa sau khi kịch bản kết thúc ta sẽ giữ bí mật tất cả, nếu không... Ta rất có thể đem sự tình hôm nay náo bố một phen, thêm mắm thêm muối, chia làm mười mấy đoạn, dùng tiểu thuyết theo chương trên tất cả các diễn đàn lớn phát ra đồng thời kết hợp với yêu sách."

"Ách... Người trước tiên chờ một chút..." Hoa Hùng trả lời: "Để chúng ta thương lượng một chút."

"Xin cứ tự nhiên." Phong Bất Giác nói một câu, quay người cách xa bọn hăn một khoảng cách.

Hai người kia ly khai tường thủy tinh bị vỡ, đi vào một góc văn phòng, xì xào bàn tán. Chẳng năm phút sau, bọn hăn lại trở về.

Phan Phượng mở miệng với Phong Bất Giác cùng Tiểu Thán nói: "Được rồi, các người muốn biết cái gì?"

"Thân phận của các người là gì, đang thi hành công việc gì, nội dung cốt truyện kịch bản này đến tột cùng là cái gì?" Phong Bất Giác nhanh chóng hỏi, hăn sớm đã nghĩ kỹ những thứ này.

"Người đoán không sai, chúng ta là nhân viên quản lý trò chơi." Hoa Hùng nói: "Chúng ta vào trong kịch bản này để xử lý một thứ số liệu rác rưởi được gọi là 'Diễn Sinh Giả'." Hăn dừng thoáng một phát: "Về phần nội dung cốt truyện kịch bản này... Các người cũng thấy, vừa rồi chúng ta truy kích chính là biến dị thể tiến sĩ Ashford. Nội dung cốt truyện đại khái là như thế này... Người Ashford này có chút tâm tình phản nhân loại, hăn từ trong sở nghiên cứu lén lấy virus Z ra ngoài, sau đó đem virus này kết hợp với một loại nguyên dịch đặc thù khác, ở trên mái của cao ốc này dùng một loại trang bị để phóng ra, lây nhiễm cho toàn bộ người trong thành phố."

"Cho nên chỉ có Zombie bên trong sở nghiên cứu là Zombie bình thường, mà phía ngoài tức thì biến thành mấy con Zombie Huyết Lang chẳng giống ai kia sao?" Phong Bất Giác nói tiếp.

"Kỳ thật Zombie Huyết Lang với tư cách là virus biến thể, trong thiết lập là mạnh hơn Zombie bình thường đấy. Tuy bây giờ nhìn như chúng rất phế, bất quá đến buổi tối, nếu như không có tôi, người chơi cấp bậc như các người rất khó để cùng những quái vật này đấu đấy." Hoa Hùng nói.

"Chúng ta lúc trước gặp phải mấy con Zombie Người Sói kia lại là sao a?" Tiểu Thán hỏi.

"Dựa theo quá trình kịch bản, hệ thống cũng sẽ ở trong cao ốc sắp xếp mấy cái tiểu BOSS đấy." Phan Phượng trả lời: "Trên thiết lập tương quan của Zombie Người Sói có ghi 'Người lây virus biến thể có xác suất cứ mười vạn người (Edt: 10 vạn có 5 số 0) thì có ba biến thành biến dị thể cường đại mà ổn định hơn'."

Phong Bất Giác nói: "Thứ các người có thể xem có rất nhiều a..... Tư liệu quái vật, có mấy cái lộ tuyến qua cửa, FLAG khi nào gây ra, địa đồ kịch bản có lẽ đều xem được."

"Không chỉ như vậy, tọa độ người chơi, trạng thái hiện tại, kỹ năng bên trong thanh kỹ năng, năng lực danh hiệu... bất cứ lúc nào chúng ta đều có thể ở trong menu tra được." Phan Phượng nói: "Ta nhớ người vừa rồi có lẽ đã bị lây nhiễm a, bằng sức một mình đi sờ nghiên cứu tìm được huyết thanh giải độc sao, người thật đúng là được a."

Phong Bất Giác nói: "Quá khen, bất quá... Ta nghĩ có một tin tức các người tra không được." Hắn dừng thoáng một phát: "Chính là 'Diễn Sinh Giả' các người nhắc tới đúng không?"

Hoa Hùng thở dài: "Nếu có thể tra được, chúng ta sẽ không phí một phen công phu, nghĩ cách trước đem kịch bản thông qua."

Phong Bất Giác nói: "Sau khi hoàn thành điều kiện qua cửa, những người chơi bình thường như chúng ta đều bị truyền ra ngoài, mà các người lại có thể bỏ qua thời gian truyền tống. Cho nên... Khi chúng ta ly khai kịch bản đạt được tổng kết ban thưởng, công tác của các người kỳ thật giờ mới bắt đầu. Đã không có người chơi quấy nhiễu, các người có thể buông tay buông chân, ở trong thế giới kịch bản đã chấm dứt truy tìm và xử lý Diễn Sinh Giả."

"Ah... Rất lợi hại nha, mới mấy câu đã có thể phỏng đoán đến nước này." Hoa Hùng nói.

"Ta đối với tình huống nhị vị cùng cái kịch bản này cũng đã không còn hứng thú gì." Phong Bất Giác thò tay vuốt gáy, ngẩng đầu sờ nhẹ xương cổ: "Xin nói kỹ cho ta một chút về Diễn Sinh Giả a."

"Các người cho dù có biết cũng không có ý nghĩa, bởi vì căn bản không có khả năng giúp đỡ được cái gì." Phan Phượng nói: "Nếu đối là ta, ước gì GM mang theo chính mình nhanh nhanh tìm được biến dị thể Ashford đã chạy trốn kia, sau khi tiêu diệt thoải mái mà cầm ban thưởng qua cửa."

"Làm ơ giải thích kỹ một chút về chân tướng có quan hệ tới Diễn Sinh Giả." Phong Bất Giác mặt mỉm cười nói: "Bằng không thì ta rất có thể sẽ nhìn không được ghi hai phong thư ngôn từ sắc bén mà lại cực kỳ kích động gửi cho Tích Bộ Thiếu Gia cùng Tên Thật Khó Đặt, nói cho bọn hăn biết... Bởi vì công ty trò chơi có một ít sai lầm kỹ thuật mới khiến cho các người bị một loại đại quái vật mạnh mẽ vốn không nên tồn tại ở trong kịch bản này giết chết."

"Ta nói... Sao người biết bọn họ là bị Diễn Sinh Giả giết chết?" Phan Phượng hỏi.

"Đơn giản mà đem đáp án cùng vấn đề liên kết lại mà thôi." Phong Bất Giác nói.

Hai người Phan Hoa đối với câu trả lời này chẳng qua là có cảm giác như muốn khóc...

"Ân... Khục khục, được rồi." Hoa Hùng nói ra: "Nói cho các người biết cũng không sao, kỳ thật sự tồn tại của Diễn Sinh Giả sớm muộn gì đều bị các người chơi phát giác đấy, tuy nhiên xác suất người chơi gặp phải chúng rất nhỏ. Công ty đang chuẩn bị tại giai đoạn Open Beta ra tài liệu văn bản liên quan, dùng từ ngữ tương đối thích hợp để thuyết minh một chút." Hăn hướng bốn phía nhìn quanh một phen, sau đó nói: "Các người cùng ta tới

đây." Nói xong cũng mở rộng bước chân, dẫn ba người hướng một máy pha cà phê đi đến.

Hắn đi vào một căn phòng gần máy pha cà phê nhất, cầm lấy một lon cà phê trên bàn công tác thập phần dễ làm người khác chú ý, mở nắp lên, chỉ vào bột cà phê ước chừng còn có ba phần tư ở bên trong nói ra: "Giả thiết tất cả số bột cà phê này đều là số liệu." Hắn giơ ngón trỏ tay phải lên, "Trong đó có một viên bột phấn, là thứ số liệu rác rưởi không bị khống chế mà hệ thống cần thanh trừ đấy." Hắn dừng thoáng một phát, nói: "Mà một viên bột phấn ở trong lon cà phê này không ngừng vận động, thay đổi vị trí." Hắn nhìn Phong Bất Giác cùng Vương Thán Chi: "Làm sao để các người có thể đem nó chính xác lựa ra?"

"Không thể nào làm được." Phong Bất Giác lập tức trả lời.

"Đúng vậy, không có khả năng." Hoa Hùng nói tiếp, hắn lập tức đem tay vươn vào trong bình, nắm một đồng bột cà phê ở lòng bàn tay: "Thứ duy nhất hệ thống có thể làm chính là ngay tức thì một thời cơ trôi qua, đem tổ số liệu cùng với tất cả các số liệu của khu vực chung quanh nắm lấy giống như nắm ở trong tay." Hắn thoáng giơ lên nắm đấm, bột cà phê từ giữa ngón tay của hắn chậm rãi rơi xuống: "Thế nhưng, một nắm bột cà phê trên tay của ta này, cần tiêu hủy chỉ có một viên bột phấn mà thôi, những bột phấn khác đều có tác dụng đấy, ta không có khả năng vì thanh trừ một viên bột phấn, đem toàn bộ bột đều bỏ đi. Hơn nữa ta không thể đem đồng bột này nắm trong tay quá lâu, bởi vì viên ta muốn tiêu diệt kia tùy thời có thể theo giữa kẽ tay mà chạy đi."

"Cho nên... Hệ thống dùng những số liệu này tạo ra kịch bản." Phong Bất Giác nói: "Lại khiến cho Diễn Sinh Giả từ số liệu biến thành quái vật, do các người giết chết hoặc đánh tan khiến cho nó mất đi năng lực chống cự cùng chạy trốn, sau đó hệ thống có thể tại lúc thanh lý kịch bản tiến hành thanh trừ."

Hoa Hùng nói: "Chính là như thế." Hãn cầm một ly tới, lại tìm một ít đường, "Cái ly này chính là kịch bản vỏ ngoài. Người chơi các người cũng giống như đồng đường này." Hãn chỉ ly, "Khi các người sắp xếp kịch bản, nghe được thông báo hệ thống [Số người đoàn đội ngẫu nhiên sinh ra: sáu người]..." Hãn đem bột cà phê trong tay ném vào trong ly: "Số liệu đã bị quăng vào trong vỏ rồi, bất quá giai đoạn này chúng vẫn chỉ là các loại nguyên tố trụ cột, chẳng hạn như không khí, nước, vận, bùn đất..." Hãn đem sáu khối đường lấy được trong tay: "Tiếp theo, tính cả các người sáu gã người chơi, tới cửa ra vào kịch bản này, ngay lúc nghe được câu kia: [Tiểu đội của bạn đã tiến vào đội ngũ, đang tìm cá nhân hoặc đội ngũ khác đã sẵn sàng]..." Hãn ném hai khối đường đi, nói "Trong đó có hai người bị ta cùng Phan huynh thay thế rồi. Hai người kia sẽ lập tức bị phân phối đến kịch bản đang đợi khác, mà bản thân bọn họ chắc chắn sẽ không phát giác được loại thay đổi này."

Phan Phượng nói tiếp: "GM Chúng ta thường là hai người một tổ tiến hành chờ lệnh, một khi có dấu hiệu Diễn Sinh Giả bị nhốt lại tại kịch bản nào đó sắp bắt đầu, chúng ta sẽ cầm vào đội ngũ kia. Người chơi bị chúng ta thay thế, bình thường đều là tổ đội hai người, hoặc là hai gã người chơi một mình."

"Nếu gặp tổ đội năm người hoặc là sáu người thì sao?" Tiểu Thán xen vào hỏi.

"Với đội năm người mà nói, chúng ta cũng chỉ có thể thay thế người chơi đi riêng, đơn phái một người đi vào. Về phần đội sáu người thì hoàn toàn không có biện pháp, bọn hãn phải tự mình đối mặt với Diễn Sinh Giả. Bất quá từ Open Server đến nay vẫn chưa có đội sáu người nào gặp phải Diễn Sinh Giả." Phan Phượng trả lời: "Thuận tiện nói một chút, số lượng số liệu hệ thống 'bắt' được chỉ có thể dùng để tạo ra kịch bản hình thức sinh tồn gồm sáu người đoàn đội, cho nên các người không cần lo lắng tại kịch bản hai đến năm người hoặc là hình thức khác gặp Diễn Sinh Giả."

"Cái kia chẳng phải có nghĩa là kịch bản đoàn đội sáu người rất nguy hiểm hay sao?" Tiểu Thán cả kinh nói.

"Làm sao sẽ có nhiều Diễn Sinh Giả như vậy tồn tại." Phan Phượng cười nói: "Cái loại số liệu hệ thống không thể khống chế này có tỉ lệ xuất hiện cỡ một phần vạn ức (Edt: vạn ức = nghìn tỷ, 12 số 0 á @.@), trong khảo thí nội bộ công ty, hai tổ Server hình thức giấc ngủ cùng không phải giấc ngủ liên tục vận hành ba mươi ngày, tổng cộng cũng chỉ xuất hiện qua mười lần dấu hiệu Diễn Sinh Giả."

"Tóm lại, khi các người nghe được câu [Kịch bản đang được tạo ra]..." Một bên Hoa Hùng lúc này đem đường cũng ném vào ly, thêm nước ấm lấy được từ máy pha cà phê vào, bột cà phê cho vào lúc trước lập tức biến thành chất lỏng, "Những nguyên tố kia sẽ dựa theo cấp bậc của các người, thực lực chiến đấu, khuynh hướng sở trường, biểu hiện... ngẫu nhiên tạo ra một cái kịch bản hết thảy bình thường, như nội dung cốt truyện, thế giới quan các thứ đồ cũng đều là vào lúc này mà tạo ra đấy. Mà Diễn Sinh Giả, cũng xen lẫn trong kịch bản này, cùng nguyên tố số liệu nào đó kết hợp cũng đồng thời hóa hình."

Phong Bất Giác nghĩ nghĩ, hỏi: "Như vậy... thực lực Diễn Sinh Giả đến tột cùng mạnh bao nhiêu?"

"Ha ha..." Phan Phượng nở nụ cười: "Người cũng thấy được thực lực hai chúng ta a."

"Có thấy..." Phong Bất Giác nói.

"Có biết tại sao phải hai người một tổ đến thanh lý Diễn Sinh Giả không?"

"Một người có khả năng sẽ bị giết chết ư..." Phong Bất Giác nói tiếp.

Phan Phụng nói: "Biết rõ là tốt rồi. Người đừng xem chúng ta bây giờ cấp biểu hiện là mười ba, nhưng chúng ta dùng là tài khoản GM, năng lực chiến đấu thực tế so với đẳng cấp cao hơn khoảng mười cấp. Dù là như thế, vẫn như cũ không thể nói là đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, như BOSS vừa rồi, nó từ trên lầu nhảy xuống chạy trốn, chúng ta liền bắt lực rồi. Chúng ta nếu nhảy theo thì giống với người chơi là cũng chết."

Tiểu Thán hỏi: "Công ty của các người vì cái sao không đem năng lực nhân vật của nhân viên quản lý chính cao một chút a? Ví dụ như nhìn là cấp mười ba, kỳ thật có thực lực cấp 50."

Hoa Hùng đem cái kia ly cà phê giơ lên trước mặt hẳn: "Hai khối đường có thể bỏ vào trong cái chén này, hai quả dưa hấu có thể bỏ vào sao?"

"Ah..." Tiểu Thán gật đầu, coi như đã hiểu.

"Tài khoản của hai chúng ta chắc là sẽ không thăng cấp đấy, là chuyên môn phụ trách khu vực từ cấp năm đến cấp mười bốn, khu vực khác do nhân viên quản lý tương tự như chúng ta, có chiến lực siêu cường vượt qua đẳng cấp." Phan Phụng nói: "Các người hiện tại đã biết rõ Diễn Sinh Giả, về sau nếu gặp lại... Tuy loại xác suất này gần như bằng không, nhưng vạn nhất gặp phải, mời các người phối hợp nhân viên quản lý hiện trường công tác, hướng người chơi khác giữ bí mật."

"Ta rất muốn biết..." Phong Bất Giác như có điều suy nghĩ nói: "Diễn Sinh Giả... Nếu như ở trong kịch bản tránh được các người đuổi giết thì sẽ như thế nào?"

Hai người Phan Hoa nghe thế, đều là thần sắc biến đổi.

Phong Bất Giác lại nói: "Các người cũng thừa nhận, một nhân viên quản lý rất có thể không đối phó được một Diễn Sinh Giả, điều này nói rõ trước kia đã xuất hiện những chuyện tương tự a? Loại tình huống này... Nhân viên quản lý một người săn đuổi, kết quả bị Diễn Sinh Giả tiêu diệt."

Hoa Hùng nói: "Kịch bản kia bình thường sẽ bị phong bế, một lần nữa biến thành số liệu, mà số liệu Diễn Sinh Giả may mắn còn sống sót sẽ trở nên càng mạnh hơn nữa, càng giáo hoạt..."

"Giáo hoạt?" Phong Bất Giác nghi ngờ nói.

"Diễn Sinh Giả có trình độ nhất định về tự chủ trí tuệ, tổng cộng bị chia làm bốn cấp. Nói như vậy, nhân viên quản lý chúng ta đi xử lý đều là Diễn Sinh Giả cấp 4 yếu nhất. Trí tuệ nhân tạo hơi cao hơn cái loại tổng BOSS tương đối thông minh trong kịch bản, chiến lược tức thì hơi mạnh hơn tổng BOSS của kịch bản.

Một khi phát sinh tình huống kịch bản chấm dứt mà Diễn Sinh Giả vẫn còn sống, Diễn Sinh Giả thật sự sẽ như lời ta vừa mới nói, càng mạnh hơn nữa, càng giáo hoạt. Rất có thể tăng lên cấp 3. Dưới tình huống bình thường, 97% Diễn Sinh Giả cấp 4 có thể do một gã nhân viên quản lý xử lý, nhưng Diễn Sinh Giả cấp 3 nhất định phải cần hai gã nhân viên quản lý mới có thể đối phó, xác suất một người xử lý thành công ở dưới 50%."

Phong Bất Giác nói: "Loại cao cấp hơn thì sao?"

"Chưa thấy qua." Hoa Hùng trả lời: "Nói thật, cả nghe cũng chưa từng nghe qua, Diễn Sinh Giả cấp 2 chỉ tồn tại trên lý thuyết. Kỳ thật Diễn Sinh Giả cấp 3 đến nay mới chỉ xuất hiện có 1 con. Tại giai đoạn trò chơi đưa vào hoạt động, xác suất Diễn Sinh Giả cấp 3 xuất hiện sẽ hơi tăng lên. Đương nhiên, dù cho tăng gấp 10 lần thì xác suất cũng cực kỳ bé nhỏ."

"Ân... Đã minh bạch, như vậy, cứ để cho chúng ta đi lĩnh giáo thoáng một phát, số liệu rác rưởi cấp 4 ở bên trong kịch bản này mạnh như thế nào a..." Phong Bất Giác cười nói.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tỏi Vô Song Thiên (11)

“Ta nói vị tiểu ca này, lời ta vừa nói người coi như không à?” Phan Phượng mở to hai mắt nhìn nói: “Đã nói tất cả Diễn Sinh Giả đều rất mạnh rồi, người lĩnh giáo cái gì nha? Muốn chết à? Người theo chúng ta trước tiên đối phó nhiệm vụ chính tuyến, sau đó liền rời khỏi kịch bản được không?”

“Theo lời các người, Diễn Sinh Giả cấp 4 tại kịch bản này cũng chỉ có trí tuệ nhân tạo và sức mạnh mạnh hơn một chút so với loại BOSS Ashford này mà thôi.” Phong Bất Giác nói: “Được thì giết có sao đâu?”

“Vấn đề là các người không cần phải giúp chúng ta giết nó.” Hoa Hùng nói.

Tiểu Thán ở một bên bày ra vẻ mặt biểu lộ khiếp sợ, hắn cũng hướng phía Phong Bất Giác nói: “Đúng vậy a! Chúng ta không cần phải đi giết a!”

“Các người sở dĩ nói không cần là vì... Nếu người chơi đi giết Diễn Sinh Giả thì đều không tính là phụ tuyến hoặc 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 , cũng không có trợ giúp đối với đầu mối chính, nhưng lại sẽ chịu mạo hiểm rất lớn đúng không?” Phong Bất Giác nói.

Ba người kia gật đầu, trăm miệng một lời nói: “Đúng vậy.”

“Bỏ đẳng cấp sở trường, giá trị kỹ xảo, khả năng thu lợi bên ngoài qua một bên, các người đều xem nhẹ một thứ "trò chơi" có thể mang lại cho người chơi đấy. Thứ trọng yếu nhất ở đây là gì?” Phong Bất Giác hỏi.

“Ách... Cái gì?”

“Niềm vui thú a....” Phong Bất Giác cười nói: “Các người cũng nói, cơ hội người chơi gặp được Diễn Sinh Giả cực kỳ bé nhỏ, rất có thể sẽ không có lần thứ hai. Nhưng mấy thứ như kịch bản đoàn này, ta nghĩ xếp mấy lần chả được, chết một lần có làm sao đâu?” Hắc dưng thoáng một phát, nói tiếp: “Khó có cơ hội gặp được Diễn Sinh Giả, vậy mà ta lại ở một bên nhìn hai GM diệt sạch nhiệm vụ chính tuyến, sau đó bị tổng khởi kịch bản, vậy cũng quá chán a? Cho dù ta bình thường đi sắp cái kịch bản, giữa đường bị quái giết so với cái này còn có nghĩa hơn a....”

Tiểu Thán ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn lên trời: “Bị người nói như vậy... ta đột nhiên cảm thấy không đi truy sát tên... Diễn Sinh Giả đó hình như là một loại tổn thất a....”

“Đúng vậy a, bao nhiêu người căn bản cả gặp còn không gặp được đấy, mặc dù chúng ta chết ở trong tay nó thì như thế nào?” Phong Bất Giác nói, “Tự giống với người đã phá đảo Contra một vạn lần, vậy mà đột nhiên tại màn cuối gặp một BOSS ác ma, khi đó dù cho chết người cũng sẽ không nghĩ tới việc đi vòng qua hoặc không đánh a.”

“Ah ah! Dường như rất có lý...!” Tiểu Thán hưng phấn mà nói.

“Tư tưởng tiểu tử này có chút không bình thường a.....” Phan Phương nói khẽ với Hoa Hùng.

“Đâu chỉ không bình thường, quả thực là thân (biến) sĩ (thái) a...” Hoa Hùng cũng thấp giọng trả lời.

“Hai người các người lại đứng gần như vậy thấp giọng nói chuyện! Đây cũng có rắc rối a?” Phong Bất Giác hô.

.....

Năm giờ chiều, cửa hàng sùng.

Phong Bất Giác cùng Vương Thán Chi đang tra xét hiện trường tử vong.

Tích Bộ Thiếu Gia cùng Tên Thật Khó Đặt sớm đã hóa thành bạch quang biến mất. Người chơi sau khi bị giết chết, thi thể chắc chắn là sẽ không ở lại kịch bản đấy. Cũng tương tự, nếu người chơi bởi vì bị nhiễm virus mà biến dị, như vậy khi thời hạn biến dị đến, người chơi sẽ hóa thành bạch quang biến mất, vị trí hẳn cuối cùng ở sẽ tạo ra một quái vật Zombie bình thường tương ứng. Tóm lại, công ty trò chơi sẽ không để cho thi thể người chơi dùng bất luận hình thức gì giữ lại ở trong kịch bản. Người chơi hoặc là liền hóa thành bạch quang ly khai, hoặc là vẫn còn sống.

Không có thi thể, rất khó trực quan mà suy luận ra quá trình Diễn Sinh Giả hành hung, nhưng Phong Bất Giác đi chung quanh cái ghế sofa bị xé mở hơn nữa bị nhuộm đỏ bởi mảng lớn vết máu làm ra một ít suy luận: “Bọn hắc ngòi ở đây, ghim sùng, riêng phần mình phụ trách đề phòng một hướng.” Hắc nói xong, mình cũng ngồi lên trên ghế sofa: “Bởi vậy phụ cận ghế sofa có tương đối nhiều vỏ đạn, hướng vết máu quái vật tràn ra cũng chứng minh điểm ấy.” Hắc nhìn qua cái hướng Tiểu Danh khi còn sống phụ trách kia: “Diễn Sinh Giả từ bên kia tới đây...” Hắc nói xong, đứng lên, đi thẳng về phía trước, đi thẳng đến phía trước ngã tư đường, lại vòng trở lại, trong lúc đó một mực cúi đầu quan sát mặt đất: “Diễn Sinh Giả bề ngoài hẳn là nữ, ít nhất ở xa thoát nhìn là thế, nó không hề giống quái vật, có lẽ còn là một mỹ nữ...”

“Cả điều này gười cũng đoán được?” Tiểu Thán hỏi.

“Những vết máu trên mặt đất này rất hữu dụng, chỉ cần tại con đường này đi qua, rất khó để không lưu lại dấu giày.” Phong Bất Giác ngồi xổm xuống, nhìn mặt đất nói: “Ở đây có một loạt dấu vết do giày cao gót lưu lại, vô cùng rõ ràng.” Hắc ngẩng đầu lên nói: “Mà trên con đường này tất cả thi thể Zombie, vô luận là nam hay nữ đều không mang cái giày cao gót nào

cả.” Hãn giải thích nói: “Nói rõ chủ nhân của dấu chân này, giờ phút này cũng không ở chỗ này. Nó giết chết hai gã người chơi, sau đó liền rời đi rồi.”

Phong Bất Giác đứng lên, lại đi vài bước, “Cách ghế sofa khoảng mười bước, dấu chân gián đoạn, đây chính là khoảng cách nó khởi xướng tấn công.” Hãn một đường đi vào bên cạnh ghế sofa: “Nơi đây, có một dấu giày, ngay phía trước ghế sofa là nơi nàng đứng yên lúc động thủ.” Hãn quay đầu lại nhìn mười bước bên ngoài: “Cách gần 7m, nhảy lên liền tới cũng đã chứng minh nó cũng không phải là cái loại quái vật Zombie Huyết Lang chậm chạp này.”

Hãn lại chuyển qua một bên khác của ghế sofa, “Giết người xong, nàng liền từ một hướng khác rời đi, đợi đi được một khoảng cách, sau khi đập lên vết máu mới, lại để lại một ít dấu vết.”

“Giác ca.” Tiểu Thán hỏi: “Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta... Chẳng lẽ mang giày cao gót thì cứ nhất định là mỹ nữ sao?”

Phong Bất Giác trả lời: “Người nhìn dấu chân lúc nó đến.” Hãn lại đi tới những dấu chân kia: “Những dấu chân này đều là "đi" để lại đấy, không phải "chạy" càng không phải là cái loại "di chuyển" của Zombie này.” Hãn chỉ trên mặt đất: “Từ biên độ bước chân cùng độ sâu vết máu suy đoán, thân nàng cao khoảng 1m65, thể trọng cũng không nặng, hơn nữa dáng đi có thể nói là thướt tha sính đình.”

“Nói không chừng là loại quái vật đi với tư thế diêm dúa lẳng lơ thì sao.” Tiểu Thán nói tiếp.

“Một con quái vật mang giày cao gót, hoặc là một nam nhân mang giày cao gót... Không nhanh không chậm mà hướng người đi tới, người còn có thể an tọa tại trên ghế sofa lon đợi nó tới gần trong mười bước không?” Phong Bất Giác hỏi.” “Ân...” Tiểu Thán nghĩ, dường như cũng có lý.

“Nếu như bề ngoài Diễn Sinh Giả nhìn từ xa là quái vật, Tên Thật Khó Đặt kia khẳng định sẽ sớm nổ súng.” Phong Bất Giác nói tiếp: “Kế tiếp sẽ có hai loại khả năng, loại thứ nhất, Diễn Sinh Giả bắt đầu chạy, xông lại khởi xướng tiến công.”

“Theo dấu chân mà xem, đã có thể bài trừ loại này đi nha.” Tiểu Thán nói.

Phong Bất Giác nói: “Loại khả năng thứ hai... Diễn Sinh Giả tiếp tục bảo trì bước tiến của nó, chậm rãi đi tới, sau đó khởi xướng tiến công.” Hắn dừng thoáng một phát: “Nói như vậy... Tên Thật Khó Đặt cùng Tích Bộ Thiếu Gia cũng sẽ không tiếp tục dừng lại ở trên ghế sa lon rồi, bọn hắn có đầy đủ thời gian đứng lên triệt thoái về phía sau, sửa thành vừa lui vừa đánh.”

“Có lẽ bọn hắn bị siêu năng lực nào đó của quái vật đánh tại trên ghế sa lon không thể động?” Tiểu Thán nói.

“Thay vì giải thích như vậy, không bằng trực tiếp phủ nhận giả thiết "bề ngoài nhìn như quái vật".” Phong Bất Giác nói.

“Điều này cũng đúng...” Tiểu Thán nói: “Như vậy, liên giả thiết bề ngoài Diễn Sinh Giả là nhân loại giới tính nữ, làm sao xác định đó là một mỹ nữ?”

“Nói "mỹ nữ" là trực giác của ta mà thôi.” Phong Bất Giác nói: “Cũng có thể có tướng mạo thường thường a...”

“Cắt...”

Phong Bất Giác cười cười, nói tiếp: “Cho nên, chuyện đã xảy ra là... Bọn hắn ngồi ở chỗ này, thấy một người phụ nữ trông không hề giống quái vật, nhẹ nhàng bước liên tục, chân thành mà đến.” Hắn nói xong, lại ngồi xuống trên ghế sa lon: “Lúc Diễn Sinh Giả tiếp cận đến khoảng mười bước, hai

người tốt cực phát hiện một ít dị thường, chắc hẳn lúc này đã phát động chống cự. Thế nhưng, tại khoảng cách này mới ý thức được nguy hiểm đã quá muộn, Diễn Sinh Giả lập tức bay lên mà đến, chiến đấu giải quyết xong.” Hắc vuốt da ghế sa lon bị xé toang: “Dấu vết quả thực như sói lớn hành hung, hơn nữa mười bước kia ngoại trừ mấy cái dấu chân cuối cùng, hoàn toàn không có dấu hiệu gia tốc hoặc là đạp sâu hơn.”

“Điều này cho thấy cái gì?” Tiểu Thán hỏi.

“Dưới tình huống người không chạy lấy đà mà nhẹ nhàng nhảy về phía trước, có thể nhảy bao xa?” Phong Bất Giác nói.

“Tối đa 2m a.”

“Diễn Sinh Giả này ít nhất có thể nhảy 6m.”

“Ân...”

“Sau khi nhảy xong đoạn khoảng cách này, nó liền dùng vũ khí nào đó hình trảo hoặc tay của mình, rất nhanh xé nát thân thể hai người, ghế sofa dưới người bọn họ cũng đồng thời gặp nạn.” Phong Bất Giác nâng quai hàm nói: “Đại khái đã nói lên những thứ này a.”

Tiểu Thán ngẩng đầu, đối với Phan Phượng cùng Hoa Hùng đang mai phục tại trên mái nhà một tòa kiến trúc cách đó không xa hô: “Hai vị đại ca! Các người quan sát nhanh một chút a...!”

Hai người kia đến để ý cũng không có để ý tới hắc, tiếp tục nói chuyện phiếm...

Phong Bất Giác nói: “Yên tâm, không phải bọn hắc đã nói rồi sao, chỉ cần Diễn Sinh Giả xuất hiện ở trong bán kính 1 km là bọn hắc liền nhận được thông báo hệ thống, hơn nữa có thể từ trên bản đồ kích bản thấy được tọa độ mục tiêu.”

“Ta nói cái hệ thống này cũng thật sự là vòng vo, trực tiếp đem tọa độ Diễn Sinh Giả phát cho bọn hăn không phải xong rồi sao?” Tiểu Thán nói ra.

“Cho nên mới nói Diễn Sinh Giả là "số liệu không thể điều khiển" a... Chắc chắn chúng có đặc tính chống cự truy tìm của hệ thống và loại cản trở nào đó. Nếu thật sự có thể làm được như người nói, hệ thống trực tiếp dùng sấm sét đem Diễn Sinh Giả đánh chết không phải càng dứt khoát sao? Còn cần GM động thủ sao?” Phong Bất Giác nói: “Lại nói tiếp... Lời hai người này nói, kỳ thật chúng ta cũng không thể tin hoàn toàn a...”

Thần sắc Tiểu Thán biến đổi: “Cái gì? Bọn hăn chẳng lẽ trên phương diện nào đó lừa gạt chúng ta?”

“Cũng không giống vậy, những điều bọn hăn nói có lẽ đều là thật.” Phong Bất Giác nói: “Thế nhưng... bọn hăn chẳng qua cũng chỉ là hai gã viên chức mà thôi, làm sao người biết tất cả tin tức về Diễn Sinh Giả mà cao tầng công ty Mộng đã thông báo với bọn hăn đều là sự thật...”

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Tỏi Vô Song Thiên (12)

“Máu trong thùng gần như vẫn đầy.” Phong Bất Giác lại đi tới bên cạnh thùng đựng đá: “Xem ra Diễn Sinh Giả cũng không cần những thứ này, mục đích nó tới đây đơn thuần là để giết chết hai người chơi.”

Tiểu Thán nói tiếp: “Vậy tại sao nó không có tới giết chúng ta? Không phải Cấp của chúng ta là thấp nhất sao?”

“Lý do không đến giết người rất dễ để giải thích. Vị trí người cách hai gã GM hẳn là gần nhất đấy, nó tới giết người thì phải mạo hiểm tiến vào phạm vi dò xét của hai người kia.” Phong Bất Giác nói: “Lúc mới bắt đầu kịch bản, ba người ta, Tích Bộ Thiểu Gia, cùng Tên Thật Khó Đặt đều có thể làm mục tiêu. Nhất là ta, cấp thấp, lại hành động một mình, cho dù bị giết chết, GM cũng có thể có thể ngộ phán là do Zombie Huyết Lang làm.

Thế nhưng... Ở đoạn thời gian tuyệt hảo để săn giết kia, Diễn Sinh Giả cũng không có đối với ta ra tay, cũng không có đi tìm hai người khác. Mãi cho đến lúc ta và người cùng hai gã GM đều đang ở trong cao ốc Allerbm, nó mới tới đây ra tay. Cho nên...”

Phong Bất Giác nói đến đây, ngừng đầu, cao giọng đối với Phan Phượng Hoa Hùng hô: “Này! Nhị vị tướng quân, Diễn Sinh Giả lúc mới bắt đầu kịch bản có phải là có một thời gian ngắn không cách nào hoạt động không a?”

Hoa Hùng cúi đầu, ở trên sân thượng hô xuống: “Không phải không có cách nào hoạt động mà là chưa chuyển hóa xong.” Hắc lập tức hỏi: “Còn nhớ ly cà phê kia không?”

“Sao?” Phong Bất Giác đáp.

“Số liệu bình thường liền giống như cà phê mau tan, gặp nước ấm liền hòa tan, nhưng viên bột phần Diễn Sinh Giả kia cần thời gian dài hơn mới có thể hòa tan.” Hoa Hùng trả lời: “Dưới tình huống bình thường, chúng ta mang theo người chơi rất nhanh đem kịch bản đánh tới độ sắp qua cửa thì Diễn Sinh Giả mới vừa vận hóa hình xong, xuất hiện ở trong kịch bản.” Hãn dừng hai giây rồi lại nói: “Bất quá lần này gặp con này có tốc độ tạo ra thật là nhanh.”

“Ra là thế...” Phong Bất Giác chợt nhớ tới cái gì, lại nói: “Đúng rồi, các người làm sao biết mục tiêu là cấp 4? Lúc sắp xếp tiến vào kịch bản nhận được thông báo hệ thống? Hay là ở trong menu GM có thể xem được?”

“Sau khi "tiếp xúc" qua nó mới có thể ở trong menu nhìn được cấp bậc của nó.” Phan Phượng trả lời, “Dùng vũ khí cận chiến đánh trúng một phát là được.”

“Đợi một chút...” Phong Bất Giác nói: “Nói cách khác, việc các người nói Diễn Sinh Giả này cấp 4 chỉ là đoán thôi sao?”

Phan Phượng cùng Hoa Hùng nghe vậy nhìn nhau thoáng một phát, cùng nhau nở nụ cười: “Ha... Chúng ta lúc trước nói với người Diễn Sinh Giả có bốn cấp, người coi là gì a? Ta đi đâu mới tìm được Diễn Sinh Giả cấp 3 a? Công việc của chúng ta chính là đem tất cả Diễn Sinh Giả cấp 4 thanh trừ hết. Trừ phi chúng ta thất bại nhiều lần, hoặc là Diễn Sinh Giả cấp 4 may mắn mà liên tục gặp được đội sáu người, nếu không Diễn Sinh Giả cấp 3 căn bản sẽ không sinh ra đời.”

Phong Bất Giác cười khan một tiếng: “Được rồi, hi vọng các người đúng.”

Phan Phượng hỏi: “Ta nói, Phong tiểu ca, người ở phía dưới xem hiện trường thấy thế nào? Có cho ra kết luận gì hữu dụng không?” “Ân...” Phong

Bất Giác hai tay cầm trong túi quần, đi qua đi lại nói: “Ngoại hình Diễn Sinh Giả là phụ nữ nhân loại, thân cao khoảng 1m65, hình thể hơi gầy, có thể lập tức xuất ra, hoặc là từ cơ thể duỗi ra một loại vũ khí hình trảo chiều dài khoảng 20 cm. Tốc độ cùng lực lượng so với biến dị thể tiến sĩ Ashford mà chúng ta thấy được ở trong cao ốc Allerbmua chênh lệch cũng không lớn.

Từ phương diện tin tức mà nói, các người chỉ có thể ở trong phạm vi dò xét truy tung tọa độ của nó, nhưng nó lại thủy chung nắm giữ được vị trí của các người. Đồng thời, nó cũng biết chuẩn xác vị trí của từng người chơi. Bởi vậy đem chúng ta làm mỗi dụ tác chiến là không thể thực hiện được, chỉ cần các người ở phụ cận, nó liền sẽ không tiếp cận chúng ta.

Trí tuệ nhân tạo của Diễn Sinh Giả này đến tột cùng cao bao nhiêu ta tạm thời cũng không cách nào kết luận, từ tình huống trước mắt mà xem, nó hoàn toàn biết mình "nên" làm gì, mục đích của nó là sinh tồn cùng tiến hóa, mà điều kiện tất yếu để đạt thành cái mục tiêu này chính là để cho người chơi cùng GM toàn bộ ly khai kịch bản.

Đứng ở lập trường suy tính của nó mà nói...

Đầu tiên, nó sẽ không ngăn cản các người lợi dụng ưu thế nhân viên quản lý đẩy nhanh việc qua cửa, bởi vì qua cửa liền có nghĩa là toàn bộ người chơi sẽ rời khỏi, đối với nó mà nói như vậy ngược lại bớt việc.

Tiếp theo, điều kiện tiên quyết để bảo đảm an toàn, ví dụ như khi các người không ở gần chúng ta, Diễn Sinh Giả cũng không ngại tự tay diệt trừ một vài người chơi, có lẽ điều này có thể trợ giúp nó phát triển? Ta không biết...”

Hắn nói đến đây, dừng bước lại: “Mặt khác có một điểm khiến ta tương đối chú ý là quan hệ giữa nó cùng quái vật. Diễn Sinh Giả đến tột cùng có gặp quái vật công kích, hay là có thể cùng quái vật tiến hành câu thông, ảnh

hưởng lẫn nhau, tác động qua lại có thể cải biến phương hướng nội dung cốt truyện hay không, nhiệm vụ chính tuyến hệ thống cho ra có thể chịu ảnh hưởng hay không, những thứ này ta không có biện pháp xác định.

Tóm lại... Nếu như ta là Diễn Sinh Giả kia, kết hợp tình huống thực tế của kịch bản này, đại khái có ba loại phương án có thể lựa chọn.”

Phong Bất Giác lại ngồi xuống ghế sa lon, cúi đầu, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng gõ cái trán: “Àn... Thượng sách, dùng bản thân với tư cách môi nhử, tại một thời cơ thích hợp, ví dụ sau khi như bầu trời tối đen cố ý tiến vào dò xét phạm vi của các người, đem bọn người dẫn tới địa điểm đặc biệt, liên hợp với biến dị thể Ashford cùng Zombie Huyết Lang phiên bản ban đêm đem bọn người vây lấy.” Hắn ngẩng đầu, lấy tay sờ lên cái mũi: “Ta biết rõ các người có thể xem FLAG, tư liệu quái vật cùng bản đồ kịch bản, nhưng không có cách nào chứng kiến tọa độ mỗi một con quái vật. Điểm ấy không khó phỏng đoán, bởi vì lúc trước các người thông qua FLAG nội dung cốt truyện tìm được tiến sĩ Ashford. Mà khi sau khi nó biến dị trốn đi, nhị vị liền khó tìm được nó rồi.” Hắn trầm giọng nói: “Giả sử Diễn Sinh Giả này có thể tìm tới biến dị thể Ashford và cùng hắn tiến hành trao đổi, hơn nữa nó cũng có đầy đủ trí thông minh, như vậy nó nhất định sẽ lợi dụng quái vật để đạt mục đích. Cách trên đối với Diễn Sinh Giả mà nói là lựa chọn có xác suất thành công cao nhất.”

Lúc này, hắn dùng ngón tay chỉ xa xa, lại hướng Tiểu Thán đưa mắt liếc qua một cái. Tiểu Thán quay đầu nhìn lại, phát hiện hướng kia có một con Zombie Huyết Lang đang tới gần, hắn biết rõ ý Giác, vì vậy liền cầm gậy bóng chày đi qua.

Lúc Tiểu Thán đang đánh quái, hai người Phan Hoa đã từ trên nóc lầu nhảy xuống, bởi vì Phong Bất Giác vừa rồi đã nói mai phục vô dụng cho nên bọn hắn liền không ở trên đó hóng gió nữa.

“Trung sách mà nói... chính là đem biến dị thể Ashford giết chết.” Phong Bất Giác đối với hai vị GM nói tiếp: “Nếu như nó làm như vậy, ta cùng Tiểu Thán sẽ vì qua cửa mà ly khai kịch bản, tiếp theo Diễn Sinh Giả sẽ đến đối phó với các người, hoặc tiếp tục cùng các người chơi trò mèo vờn chuột, dù sao tối đa 8-10 giờ, các người sẽ bởi vì hạn chế cabin trò chơi mà phải logout. Đương nhiên, với tư cách một tổ số liệu, nó rất có thể căn bản không có khái niệm "thế giới thực" này, cũng không biết loại quy tắc này.” Hắn dừng thoáng một phát: “Nếu chọn cách này..., đã nói lên Diễn Sinh Giả không có cách nào cùng quái vật tiến hành trao đổi, vì phòng ngừa nhân tố không ổn định biến dị thể cùng người chơi làm rối nó mới làm vậy. Đồng thời cũng cho thấy, Diễn Sinh Giả này cho rằng dưới tình huống lấy một địch hai có tỷ lệ tương đối cao có thể giết chết các người.”

Tiểu Thán lúc này đã gõ chết con quái vật kia hướng về bên này trở về rồi.

“Về phần hạ sách nha... Khả năng không lớn.” Phong Bất Giác nói: “Hạ sách chính là tùy tiện chọn thời gian xông tới, trực tiếp hướng bốn người chúng ta phát động công kích.” Hắn nói: “Tuy hạ sách cũng không phù hợp với hình thức hành động của Diễn Sinh Giả từ đầu tới giờ, nhưng nếu như nó thật sự cứ như vậy giết tới, nhất định là có nguyên nhân nào đó, ví dụ như... Sau khi nó ăn tươi não Ashford đột biến thành một loại quái vật rất mạnh, từ đó có đủ tự tin giết được bốn người chính ta.”

Nghe Phong Bất Giác phân tích xong, Phan Phượng cùng Hoa Hùng đều là nửa miệng mở rộng, dùng một loại ánh mắt giống như thấy yêu quái nhìn hắn: “Xin hỏi các hạ đến tột cùng là đang làm nghề gì?”

“Đại...” Phong Bất Giác vừa chuẩn bị lớn tiếng nói ra một trong những đáp án hắn thường dùng...

Tiểu Thán trực tiếp chen miệng nói: “Nghề tự do!”

Phong Bất Giác nhún nhún vai, đem xâu chuyện kéo về quỹ đạo, nói với hai vị GM: “Chúng ta vẫn nên thảo luận một chút làm sao để ứng đối ba loại tình huống này a. Ngoại trừ loại tình huống thứ hai, ta cùng Tiểu Thán đều có thể phát huy chút tác dụng đấy.”

“Việc hai gã người chơi cấp mười bốn và mười hai kia bỏ mình đã nói rõ rất nhiều vấn đề à nha? Chính người cũng thông qua suy luận đã có cái khái niệm đối với thực lực Diễn Sinh Giả, chẳng lẽ người thật sự cho rằng hai người các người có thể giúp chúng ta sao?” Phan Phượng nói: “Ta biết người là người chơi rất có năng lực, hơn nữa người cũng rất có ý tưởng, cũng không phải người "bị trò chơi lừa bịp". Nếu như ta không phải GM, luận trình độ trò chơi tám phần không cao bằng người. Nhưng đối mặt tồn tại ngư Diễn Sinh Giả này, thứ cần chẳng qua là khả năng chiến đấu, những thứ khác đều không sánh bằng đấy.”

“Là các người quá coi thường thực lực người chơi.” Phong Bất Giác mang ngữ khí thoải mái mà nói: “Tựa như các người nói, xác suất thành công GM một mình săn giết Diễn Sinh Giả cấp 4 là trên 95%. Như vậy, nếu dùng thực lực GM các người đến cân nhắc... tại kịch bản đẳng cấp này, thực lực Diễn Sinh Giả kém không nhiều lắm, tương đương với một người chơi chưa tới hai mươi cấp a, huống chi nó chẳng qua là AI, không phải người.

Tích Bộ Thiểu Gia cùng Tên Thật Khó Đặt bị nháy mắt giết chết là vì chủ quan, nếu như bọn hắn trước tiên đem Diễn Sinh Giả coi là cường địch, dùng súng ống, kỹ năng... cùng hắn triển khai quần nhau, chẳng lẽ còn bị nháy mắt giết chết sao? Ta nghĩ bọn hắn ít nhất có thể đối với nó tạo thành thương tổn nhất định a, thậm chí có khả năng thành công đào tẩu.

Ta thế nhưng là rất chờ mong có thể còn sống mắt thấy quá trình săn giết Diễn Sinh Giả, hơn nữa tham dự, cho nên...” Hắn dừng lại một chút: “Tạm thời cho rằng, Diễn Sinh Giả này chọn thượng sách có độ khó lớn nhất đối với chúng ta, chúng ta nên ngẫm lại nên ứng đối như thế nào...”

.....

Mặt trời lặn phía tây, hoàng hôn buông xuống.

Màn đêm tới rồi, trong thành phố này, phảng phất mỗi một tia không khí đều trở nên lạnh như băng, làm cho máu của người ta dường như có thể đông lạnh.

Đám Zombie Huyết Lang hai mắt đều đã biến thành màu đỏ như máu, động tác của bọn nó vẫn chậm chạp như Zombie vậy, nhưng khứu giác của bọn chúng so với ban ngày đã càng thêm linh mẫn. Một khi ngửi được mùi con mồi, bước tiến của bọn nó liền đột nhiên nhanh hơn, thậm chí sẽ cúi người dùng tứ chi để chạy. Lực lượng, tốc độ, trình độ hung bạo kia đều có cách biệt một trời một vực so với trạng thái ban ngày. Giờ phút này Zombie Huyết Lang so với Zombie bình thường ít nhất mạnh hơn gấp đôi.

Dưới bóng đêm, hai bóng người hăng hái mà đi.

Phía sau bọn hắn đã có hơn năm mươi con Zombie Huyết Lang đang đuổi theo.

20 phút trước, Diễn Sinh Giả xuất hiện trong phạm vi dò xét của hai vị nhân viên quản lý, mà nó chẳng qua là tại cự ly xa du đãng quanh quẩn, cũng không có ý định tiến thêm một bước tiếp cận bọn họ. Điều này phù hợp với suy luận tình huống xấu nhất của Phong Bất Giác.

Giờ phút này, hai người Phan Phượng cùng Phong Bất Giác đang dùng một loại tốc độ chạy trốn còn nhanh hơn vài phần so với tốc độ Zombie Huyết Lang đuổi theo, trên y phục của hai người cũng đều dính không ít máu tươi mà khi lure quá không thể không dính...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tỏi Vô Song Thiên (13)

Phan Vô Song múa đại phủ đi phía trước mở đường, Phong Bất Giác đi theo psau hăn, tùy thời dùng Winchester phối hợp xạ kích. Zombie Huyết Lang từ chính diện hoặc hai cạnh giết tới, chỉ cần đến một khoảng cách nhất định cũng có thể tạo thành uy hiếp về cơ bản đều bị bọn hăn trực tiếp nháy mắt giết.

Diễn Sinh Giả đối với tình huống này lại là có chút bất ngờ rồi, nó vốn tưởng rằng có thể dễ dàng bảo trì tại phạm vi biên giới mà dò xét hai gã GM đang chạy, nhưng không nghĩ tới một tên GM trong đó dẫn đầu đuổi theo, cùng đồng hành với hăn vậy mà lại là một gã người chơi. Hơn nữa tốc độ của hai người này so với nó dự đoán nhanh hơn rất nhiều.

Không chỉ là Diễn Sinh Giả, giờ phút này cả Phan Phượng đối với thực lực Phong Bất Giác cũng lau mắt mà nhìn. Hăn biết rõ, một người chơi cấp thấp lại có thể theo sát sau lưng một gã nhân viên quản lý, thông dong mà ứng đối quái vật không ngừng đánh úp lại, thực ra không dễ như vậy.

Phan Phượng biết rõ hiệu quả [Tước sĩ chi vũ], hăn có thể điều tra trang bị cùng kỹ năng của người chơi, nhưng hăn cũng không cho rằng, đối một người khác đeo vào món trang bị này, cầm khẩu Shotgun thì liền có thể làm được như Phong Bất Giác.

Phong Bất Giác xử lý tình huống đột phát rất tinh táo, tinh chuẩn, chính xác, lại để cho Phan Phượng có ấn tượng vô cùng sâu sắc. Chỉ khi không ngừng đối mặt với quái vật đột kích, tốc độ chiến đấu như ánh sáng,

khoảng cách gần cùng hăn kề vai chiến đấu, hăn mới minh bạch cái loại cảm giác này.

Một đường đi tới, Phong Bất Giác chưa thất thủ qua dù chỉ một lần. Hăn không đổi ưu tiên công kích quái vật có uy hiếp lớn nhất mà có khoảng cách gần nhất; hăn đối với khả năng của mình có một cái nhận thức rất khách quan, chỉ cần giữ cò súng thì chắc chắn trúng mục tiêu. Hăn cũng không tận lực ngắm chính xác bộ phận, luôn chọn góc độ cùng vị thích hợp nhất để xạ kích, cho nên hăn không trượt phát nào.

Phan Phượng dưới sự phối hợp của Phong Bất Giác áp lực lúc tiến lên có thể nói là nhỏ đi rất nhiều, ngay từ đầu hăn còn rất để ý Zombie Huyết Lang đánh về phía hai người, lo rằng mình không để ý, Phong Bất Giác sẽ bị tiêu diệt. Bất quá sau khi đã được một đoạn, hăn phát hiện loại bắn khoản này hoàn toàn là dư thừa. Phong Bất Giác chẳng những có thể chiêu cố (edt:chăm sóc) tốt bản thân, có khi còn có thể giúp hăn một chút.

Tại loại chính xác như máy móc với hiệu suất cao này, Phan Phượng có thể không lo âu tập trung đối phó với quái vật đánh úp chính diện. Bởi vậy, tốc độ đuổi theo của hai người này tương đối nhanh, khiến cho Diễn Sinh Giả cũng không thể không chạy nhanh hơn.

Truy đuổi giằng co hơn hai mươi phút, bọn hăn đi tới trước một sân vận động. Sau khi Diễn Sinh Giả trốn vào trong tòa kiến trúc này liền đình chỉ di động, xem ra biến dị thể tiến sĩ Ashford đã ở gần đó.

“Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, địa điểm được chọn là trong loại kiến trúc cỡ lớn này.” Phong Bất Giác nói. Lúc trước hăn đã mang lên [Con mắt thù hận], hơn nữa đem Winchester cầm trong tay, dọn không gian bọc hành lý để tích đạn.”Được rồi, người lại đoán đúng một việc nữa.” Lúc Phan Phượng nói chuyện, hăn quay đầu lại nhìn đường đi bên ngoài sân vận động, tuy bọn quái vật đuổi theo sau đã bị kéo xa một khoảng cách

nhưng theo xu thế trước mắt, không lâu sau đó chỗ này cũng sẽ bị vây chặt như nê m cối.

Cùng lúc đó, Hoa Hùng cùng Tiểu Thán cũng sắp chạy tới.

Bốn người chia làm hai tổ truy kích là chủ ý của Phong Bất Giác, lúc Diễn Sinh Giả tiến vào phạm vi dò xét, bọn hắn bắt đầu áp dụng phương án của hắn. Hai người Phan Phong đem máu đã chuẩn bị từ trước thoa lên người, một bên truy kích Diễn Sinh Giả, một bên hướng quái vật ven đường tiến hành dụ dỗ.

Mà Hoa Hùng cùng Tiểu Thán thì khoảng ba phút sau mới xuất phát. Tuy GM tra không được tọa độ của quái vật, nhưng tọa độ người chơi thì lại có thể tùy thời nắm giữ đấy, cho nên Hoa Hùng mang theo Tiểu Thán thông dong mà dọc theo lộ tuyến hai người Phan Phong đã đi mà đuổi theo. Khi đó, Zombie Huyết Lang còn sống hoặc có thể di chuyển khẳng định đều đuổi theo mùi máu tươi rồi. Trên đường cùng lắm là còn một ít quái vật đã bị Phong Bất Giác cùng Phan Phượng đánh cho mất đi năng lực hành động.

An bài như vậy, kỳ thật chủ yếu là vì Phong Bất Giác muốn chiêu cổ cho Vương Thán Chi mà xếp đặt đấy. Nếu như là bốn người cùng một chỗ truy kích, tốc độ của Tiểu Thán rất có thể theo không kịp, dù cho đuổi kịp thì thể năng của hắn cũng tiêu hao quá sức. Hơn nữa bốn người cùng nhau đi về phía trước, vô luận là xếp thành một hay hai hàng thì khi bị tập kích Tiểu Thán nhất định sẽ trở thành một nhược điểm.

Một vấn đề khác chính là, nếu như bốn người cùng đuổi theo thì có bôi máu hay không cũng đều giống nhau. Zombie Huyết Lang vào ban đêm có khứu giác rất linh mẫn, cứ vậy chạy sẽ giống như lure quái. Mà như bây giờ chỉ bôi ở trên người hai người, căn cứ độ ưu tiên của mục tiêu quái vật đuổi giết, chúng đều sẽ hướng phía Phong Bất Giác cùng Phan Phượng đi. Hoa Hùng cùng Tiểu Thán có thể dưới tình huống không tiêu hao quá nhiều

giá trị thể năng mà nhẹ nhàng theo sát phía sau đại đội quái vật mà đến. Đợi sau khi đến địa điểm mai phục của Diễn Sinh Giả, mọi người lại hội họp, chuẩn bị chiến đấu.

Quá trình phân hai đội truy kích như thế này nếu so với bốn người cùng một chỗ đuổi theo thì nhanh hơn nhiều, hơn nữa ngược lại càng thêm an toàn. Nếu thật sự có cái gì ngoài ý muốn, thì có chết cũng chỉ chết mình Phong Bất Giác mà thôi, còn lại Phan Phượng đã thoa máu, dù chỉ còn một mình nhưng cũng sẽ không trong thời gian ngắn bị những quái vật này tiêu diệt.

Mà bước thứ hai của kế hoạch này, chính là sau khi đuổi đến địa điểm mai phục của Diễn Sinh Giả, nghĩ cách ngăn cản đồng Zombie Huyết Lang kia.

“Bọn hăn đang tới gần.” Phan Phượng nói. Hăn có thể xem xét tọa độ người chơi, cho nên so với Phong Bất Giác càng rõ ràng hơn vị trí của Hoa Hùng cùng Tiểu Thán: “Cũng may quái vật cũng không có tích góp từng tí một thành vách tường dày quá.” Hăn một bên nói, một bên múa Khai Sơn Phủ, đồ sát đám Zombie Huyết Lang đang từ trên đường chạy tới đánh về phía mình.

“Điều này đã nằm trong tính toán. Nếu phân hai đội chạy đến thì so với bốn người cùng chạy sẽ nhanh hơn không ít, xác suất bị vây giữa đường cũng thấp hơn nhiều.” Phong Bất Giác một bên trả lời một bên nổ súng, lần lượt đánh hạ một con lại một con quái vật.

Không bao lâu, ở phía xa chừng mười thước, thân hình Hoa Hùng xuất hiện ở phía trước, trong tay hăn thương hoa tứ trán, thương ảnh như long phi xà tẩu, mở ra một đường máu, mang theo Tiểu Thán tới gần, cùng hai người Phan Phong một chỗ.

Bốn người vừa đánh vừa lui tới trước cửa vào sân vận động, đứng ở trên một cầu thang rộng chừng mười mấy thước, dùng xu thế từ trên cao nhìn xuống ngăn cản đám Zombie Huyết Lang có số lượng càng ngày càng nhiều.

“Tọa độ Diễn Sinh Giả ở ngay sau chúng ta, trong sân vận động này.” Phan Phượng nói, “Nếu dựa theo Phong tiểu ca phỏng đoán, biến dị thể có lẽ cũng ở bên trong.”

Hoa Hùng nói tiếp: “Các người nhất định phải làm đến vậy sao?”

“Chuyện cho tới bây giờ đã không còn đường sống vẹn toàn rồi. Nếu như ta muốn đổi ý, từ lúc tọa độ Diễn Sinh Giả xuất hiện, ta có thể buông tha cho kế hoạch này. Để hai người thoa máu đem quái dẫn đi, ta cùng Tiểu Thán tại phụ cận tìm một chỗ trốn đi là được.” Phong Bất Giác trả lời: “Nếu như quyết định muốn tham gia thì liền làm đến cùng.”

“Đúng vậy a, đã tới đây là không có đường lui rồi.” Tiểu Thán lúc này lại không hề khẩn trương hay sợ hãi. Hắn đứng ở chỗ cao, mượn ánh trăng, nhìn bóng đen vọt tới giống như thủy triều phía xa, nội tâm lại cảm nhận được một tia bình tĩnh. Trong vài giây này, hắn đột nhiên có chút hiểu được loại tâm tính của những tướng sĩ thời cổ xem cái chết nhẹ tựa lông hồng kia rốt cuộc là như thế nào rồi. Ở trên một cái chiến trường người chết ta sống, lúc người thấy binh lực so với bên ta mạnh hơn gấp 20, thậm chí 200 lần, dùng thể không đỡ được mà xung phong liều chết giết tới, dù cho người biểu hiện nhu nhược thì cũng không thay đổi gì cả.

“Vậy thì động thủ đi.” Phan Phượng nói.

Tiểu Thán ngồi xổm bên cạnh cửa chính, lấy thuốc nổ đã chuẩn bị sẵn từ trong bọc hành lý ra, kéo mở kíp nổ, ném xuống mặt đất. Lúc đang chạng vạng tối, sau khi bọn hắn tìm tòi trong thành phố hơn 1h liền tìm được chất nổ có uy lực lớn nhất có thể. Chỉ có một cái, hơn nữa giải thích uy lực vật

phẩm hiện ra là bình thường, muốn trong thực chiến dùng cái này tặc BOSS chính là chui vào đầm rồng hang hổ, nhưng dùng ở chỗ này lại rất phù hợp.

“OK rồi.” Tiểu Thán nói.

Bốn người bọn họ lập tức lui vào trong sân vận động. Sau khi chạy được một khoảng cách, thuốc nổ được kích hoạt. Theo một tiếng vang thật lớn, cửa vào ầm ầm sụp đổ, khối vụn của kiến trúc “tạm thời” phủ kín thông lộ này, chặn lại một mảnh Zombie Huyết Lang mênh mông bên ngoài sân vận động kia.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Tỏi Vô Song Thiên (14)

Bên trong sân vận động không có đèn, Phong Bất Giác cùng Tiểu Thán đều phải lấy ra đèn pin, hai vị GM thì riêng phần mình lấy ra một bộ kính nhìn trong bóng tối đeo lên.

Hai người Phan Hoa nói thẳng, trang bị trên người bọn họ đều được thiết lập là tốt, kể cả vũ khí trên tay, giày kim loại trên chân, đồ phòng ngự không hiển thị trên người cùng cặp kính nhìn bóng tối vừa mới lấy ra này... Tóm lại bộ trang bị trên người GM này cơ bản là có thể ứng đối với bất luận kịch bản nào ở đẳng cấp họ phụ trách. Trang bị của bọn họ đều không có điều kiện trang bị, cực kỳ mạnh mẽ nhưng đều là vật phẩm đã khóa lại, sáu hạng sở trường tất cả đều là cấp D. Bởi vì kỹ năng cấp D có xác suất phát động thành công cũng chỉ có 60%, cho nên bọn hắn cũng không có dùng kỹ năng chủ động, một thân đều là kỹ năng bị động để tăng cường năng lực.

Bốn người dùng menu GM để xác định tọa độ Diễn Sinh Giả, đi tới trung tâm nhà thi đấu, vào trong một sân bóng rổ rất lớn, trong này như trước không có ánh sáng.

Bọn hắn từ cửa thính phòng tiến vào, mở cửa ra, không gian hắc ám liền đem ánh sáng đèn pin nuốt hết. Đèn pin trong tay Phong Bất Giác cùng Tiểu Thán không cách nào chiếu sáng phía xa được, tương tự với kính nhìn đêm của Phan Phượng cùng Hoa Hùng, nhìn địa phương quá xa qua cũng chỉ thấy tối đen. Tại chỗ như thế, quái vật có kích thước không khác biệt lắm với con người chỉ cần trốn ở hàng ghế ngồi sau cùng là có thể ẩn thân một cách đơn giản.

“Ta muốn hỏi... Đuổi theo bọn chúng liệu có hữu dụng không?” Tiểu Thán nhẹ giọng hỏi một câu, tay nắm dao bếp của hắn đang run nhè nhẹ, trong lòng bàn tay đã toàn mồ hôi.

Ba người khác chưa trả lời hắn thì nghe một tiếng trầm đục đột ngột từ phía sau truyền đến. Nơi phát ra tiếng vang kia đúng là từ biến dị thể của tiến sĩ Ashford. Nó bay nhào tới, mục tiêu chính là Tiểu Thán.

BOSS Kịch bản này mai phục ở cửa vào phía trên khán đài, cũng là điểm mù khi bốn người tiến vào. Vô luận từ vị trí ẩn núp của hắn hay là phương thức công kích, chúng đều không phải quái vật bình thường có thể làm.

Diễn Sinh Giả biết rõ tọa độ người chơi, bản thân Ashford kỳ thật cũng có thể từ mùi đoán được người chơi từ cửa nào tiến vào, cho nên nó mới có thể mai phục ở vị trí hiểm hóc này, mà ưu tiên công kích của nó chính là người chơi yếu nhất, chỉ sợ đó là cơ chế lựa chọn của BOSS kịch bản rồi.

Một kích này tới cực kỳ đột nhiên, hơn nữa quái vật kia là vô thanh vô tức mà đánh, ngoại trừ tiếng gió khi nó từ trên khán đài bắn lên xẹt qua không trung thì không còn âm thanh nào khác rồi. Đừng nói người chơi bình thường như Vương Thán Chi, dù là GM thì cũng không thể phát hiện được.

Cũng may nơi này vô cùng yên tĩnh, trống trải, tốc độ âm thanh truyền vào trong tai Tiểu Thán so với tốc độ Ashford nhào đến nhanh hơn mấy phần. Hắn còn kịp quay người lại trước khi bị đánh một chương thổ huyết, đương nhiên, thời gian dành cho hắn làm ra phản ứng, cũng chỉ khoảng một giây.

Một giây này, lựa chọn của Tiểu Thán không nhiều lắm. Nếu như hắn không làm gì cả, hoặc là làm sai điều gì, vậy thì có nghĩa là giá trị sinh tồn giảm mạnh.

Còn về phần tại sao không chết, bởi vì lúc đặt quả Boom ở bên ngoài, Tiểu Thán đã đeo mũ sắt màu đen lên, giờ phút này đầu cũng coi như là có một món đồ phòng ngự đang bảo vệ, tình huống bị móng vuốt sắc bén xé vỡ đầu sẽ không phát sinh. Thế nhưng... Kể cả có mũ sắt thì thân thể vẫn phải chịu công kích, bị BOSS kích bản mãnh lực đánh giết một lần, mất 3/4 máu là khẳng định, kế tiếp có dính các loại trạng thái mê muội, đổ máu hay không cũng rất khó nói.

Bằng tốc độ của Tiểu Thán, muốn tránh một kích này, tuyệt đối không có khả năng. Có mong Winchester trong tay Phong bất Giác nổ súng hoặc binh khí một vị GM phá không giết đến cũng đều là không kịp đấy, giờ phút này hẳn chỉ có thể dựa vào bản thân.

Trong nháy mắt này, Giá trị Kinh Hải của Vương Thán Chi không những không tăng mà lại giảm xuống, hạ tới mức 0.

Trong chớp mắt, ánh mắt của hắn thay đổi, giống như một bác sĩ mổ chính trên bàn giải phẫu, tỉnh táo, kiên định, chăm chú. Biến dị thể kia thì giống như một bệnh nhân đã bị gây tê nằm trên bàn giải phẫu, đối với chuyện xảy ra kế tiếp đều bất lực.

Có những người lúc bình thường có vẻ rất nhã nhặn, nhưng tại tình huống nguy hiểm sẽ biểu hiện ra lãnh khốc cùng hung tàn.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Tỏi Vô Song Thiên (15)

Chỉnh thể mà nói thì biến dị thể tiến sĩ Ashford vẫn mang hình người: mặt hắc như Zombie, cơ thể đã hư thối, con mắt lồi ra giống như sung khí, mắt phình to phảng phất tùy thời có thể nổ bung; kiểu tóc trên đầu có thể nghĩ như theo tiên sinh Einstein. Nửa người trên căn bản là người sói, lông bờm mọc khắp nơi, bàn tay là móng vuốt sắc bén; phía sau lưng thì tương đối đặc thù, khuỷu tay, gót chân, xương sống đều có gai xương hình răng cưa thò ra bên ngoài, còn lại là một chút đặc thù của Quỷ Hút Máu, phàm là nơi có da đều rất yếu ớt, trong miệng cũng có răng nanh đặc thù.

Trong mắt Phong Bất Giác, ngoại hình BOSS này đại biểu cho ba thứ: có đầu, sợ tỏi, có thể bị ngã.

Lúc này Phong Bất Giác sử dụng ra chính là thần kỹ chỉ có thể dùng ba lần: [Gấu con vung chân đá ngang], hiệu quả là “bỏ qua đẳng cấp sở trường, 100% làm trượt chân hết thảy quái vật trên lý thuyết mà nói có thể ngã xuống, đồng thời chọc giận đối phương đến tấn công người”.

“Người đi đối phó với Diễn Sinh Giả a, nơi đây giao cho ta.” Phong Bất Giác thừa dịp biến dị thể chưa đứng dậy, cầm cờ-lê nhắm ngay cái ót của nó liên tục mãnh kích, từ tiếng vang păng păng với từng đợt hoa máu tóe lên cũng có thể thấy hắc ra tay ác độc thể nào. Dù sao hắc cũng đã tiêm vắc-xin phòng bệnh rồi, lúc này cho dù máu tươi vào trong miệng cũng không sợ.

Phan Phượng thấy thế, chẳng biết tại sao sinh ra một loại cảm giác nơi đây không cần bản thân nhúng tay cũng có thể làm xong...

“Được rồi... Chúng ta giải quyết xong Diễn Sinh Giả liền tới giúp người.” Hắc nói một tiếng rồi liền trở mình nhảy xuống tầng khán đài này.

Bởi vì hai lần hiệu quả [Não chấn động] hai lần, quái vật kia cũng sờ liền bị Phong Bất Giác áp chế trên mặt đất gỗ hơn mười giây mới đứng dậy, mất rất nhiều máu. Trong lúc đó có một lần nó cũng đã cố đứng người dậy, lại bởi vì hiệu quả gây choáng lại gục xuống.

Đợi biến dị thể thành công đứng thẳng dậy, Phong Bất Giác lại quay đầu bỏ chạy, mà BOSS tất nhiên liền đuổi. Lúc này, trừ phi có người lại dùng cái loại kỹ năng vô sỉ này vấp nó một cước, nếu không nó chắc chắn sẽ không lại thành mục tiêu bị công kích rồi.

“Tiểu Thán, lên hỗ trợ!” Phong Bất Giác vòng qua tầng khán đài kia vừa chạy vừa hô, thanh âm vọng lại trong sân thể dục trống trải.

Vương Thán Chi lúc này đã hết đau do rơi xuống. Hắc lên tiếng, tìm một đoạn cầu thang cách mình gần nhất, theo đó chạy lên tầng trên.

Phong Bất Giác dẫn biến dị thể một đường chạy như điên. Lộ tuyến của hắc rất đơn giản, chính là dọc theo tầng khán đài rộng rãi, có thể dựa vào phần mép để chạy trốn. Hắc cũng không muốn cùng loại quái vật cả mặt tường đứng cũng có thể leo lên như biến dị thể này tại địa phương nhấp nhô gập ghềnh mà so tốc độ.

Sau khi Tiểu Thán dọc theo cầu thang chạy đến, Phong Bất Giác đang từ bên trái chạy tới. Hai người đều cầm đèn pin cho nên liền biết rõ vị trí của nhau. Phong Bất Giác mắt thấy đã tới gần liền hô: “Dùng gậy bóng chày vấp nó!”

“Đã nghe!” Tiểu Thán đứng ở trên bậc thang gần tầng khán đài trên nhất lấy ra gậy bóng chày, mắt nhìn về phía bên trái, làm ra một cái động tác chuẩn bị vung gậy đánh bóng.

Sau khi Phong Bất Giác chạy về phía bên phải, Tiểu Thán liền mãnh lực vung lên, gậy bóng chày quét ngang, đánh về phía sau bắp chân biến dị thể.

Pằng một tiếng, Tiểu Thán cảm thấy hai cánh tay đồng thời bị chấn tê dại, gậy bóng chày sau khi đánh trúng mục tiêu liền rời tay văng ra ngoài, cũng không biết rơi tới nơi nào. Sức khỏe của biến dị thể quả thực mạnh mẽ kinh người, xương ở dưới bắp đùi của nó sau khi va chạm với gậy tròn lại phát ra loại tiếng vang này, hơn nữa xương chân của nó cũng không bị gãy.

Đương nhiên, đặc điểm xương cốt cứng này của nó, Phong Bất Giác đã sớm minh bạch, nếu không vừa rồi dùng cờ-lê đập phá nhiều như vậy, xương sọ của nó sớm nên nứt ra rồi. Hơn nữa việc quái vật kia lúc trước ở cao ốc Allerbmua dùng cạnh răng cửa ngoài cùi chỏ để đánh vỡ kính chắn gió của cao ốc cũng đủ để chứng minh điểm ấy.

Vấn đề là, cho dù xương đùi không có gãy, nhưng biến dị thể lại bị vấp ngã rồi...

Phong Bất Giác sau khi chạy qua bên người Tiểu Thán thì có ý thả chậm tốc độ, chuẩn bị đi vòng, khi hắn nghe được tiếng đánh đập liền quay đầu, vừa hay nhìn thấy mặt biến dị thể hướng phía sàn nhà mà lướt xuống...

“Lấy dao cắt gân gót chân của hắn!” Phong Bất Giác vừa hô vừa móc ra Winchester, đặt tại ót quái vật mà bắn một phát.

Tiểu Thán ba bước thành hai bước đuổi theo từ phía sau, lấy ra dao bếp, cắt phía sau chân quái vật, như dùng cửa gỗ mà mãnh liệt chà xát.

Đầu biến dị thể bị đánh nát, vật chất trong đầu chảy đầy đất, tuy vậy nó lại không có đình chỉ hành động. Nó vậy mà thử đứng lên phát động công kích.

“Đây coi như là giai đoạn sắp chết a...” Phong Bất Giác mặt toàn là máu, thần sắc lại không hề có cảm giác khẩn trương.

Hắn rời xa vài bước, nói với Tiểu Thán; “Đừng tới gần nữa, có lẽ một lát nữa nó liền chết rồi.”

Biến dị thể mất đầu điên cuồng mà phá hết thảy mọi thứ xung quanh, chỗ ngồi chung quanh cùng công trình xi-măng bị nó đánh nát dễ dàng, nhưng bởi vì gân một chân đã đứt, nó không có cách nào di động tử tế được, đối với Phong Bất Giác cùng Vương Thán Chi đã rời đi một khoảng cách không tạo thành uy hiếp gì.

“Bên này sắp xong rồi! Các người bên kia sao rồi?” Phong Bất Giác hướng phía khu vực phát ra tiếng đánh nhau hô, đồng thời dùng đèn pin chiếu chỗ đó.

Chỗ ánh sáng chiếu đến, hai người Phan Hoa đang vây công Diễn Sinh Giả. Nàng ta dùng vuốt thép thò ra từ các đốt ngón tay cùng bọn họ càng đấu càng khó phân thắng bại, không hề có vẻ ở thế hạ phong.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Tỏi Vô Song Thiên (Hết)

“Tiểu Thán, người muốn truyền tống trước không? Đi tiếp là cửu tử nhất sinh a...” Phong Bất Giác nói.

“Người nói loại lời thoại này chính là không cho ta đi a?” Vương Thán Chi nói: “Sao nghe người nói có cảm giác truyền tống thật mất mặt?”

“A...” Phong Bất Giác cười cười, lấy ra Winchester ném cho Vương Thán Chi, lại cho hắn một băng đạn.

Tiểu Thán tại cửa hàng súng đã thông qua luyện tập mà nắm chắc sở trường súng rồi, cho nên sử dụng là không có vấn đề gì đấy.

“Này! Hai vị tướng quân!” Phong Bất Giác vừa đi về phía đám Zombie Huyết Lang, vừa hô: “Ta tối đa lại giúp các người cầm chân thêm ba phút a... ba phút sau các người nếu còn không xử được X-23* bên kia thì liền tự cầu phúc a.” Dứt lời, hắn một lần nữa đeo lên hai chuỗi tỏi, trong miệng cũng nhai đầy hai bên má, một tay cờ-lê, một tay dao bếp, giết về phía đám Zombie Huyết Lang đang vọt tới.

Tiểu Thán cũng bắt đầu nhai đồng tỏi đã chuẩn bị sẵn trong bọc hành lý, cầm Winchester trong tay đứng một chỗ khác, kết hợp với Phong Bất Giác tạo thành thế kỷ giác (kỷ giác: chia quân đóng hai mặt để chế quân giặc), cùng trông coi con đường này, bảo hộ tầng khán đài của Phan Phượng cùng Hoa Hùng không bị quái vật dũng mãnh đánh vào.

“Được người chơi giúp đến nước này, nếu cuối cùng còn để cho Diễn Sinh Giả này chạy thì cũng quá khó coi.” Phan Phượng trong chiến đấu

thừa dịp nói với Hoa Hùng.

“Trở thành cục diện bây giờ đã là rất khó coi rồi.” Hoa Hùng nói tiếp: “Sau khi để cho biến dị thể đào tẩu ở cao ốc Allerbm, sự tình liền không thể tránh né mà phát triển thành tình huống này, như bây giờ đã coi là không tệ.”

Phan Phượng cũng nói: “Mẫu chốt cũng là do phỏng đoán của chúng ta đối với Diễn Sinh Giả chưa đủ a... Lại nói, X-23 là cái gì?”

“Ai biết, là số thứ tự người máy hả?” Hoa Hùng nói.

“Các người ở trước mặt một vị phu nhân mà thảo luận như vậy, liệu có hơi bất lễ không?” Diễn Sinh Giả bỗng nhiên nói ra.

Hai người Phan Hoa đều cả kinh, bọn hắn còn chưa bao giờ gặp, hoặc từng nghe Diễn Sinh Giả có thể giao tiếp. Ở trong Thiên Đường Kinh Khủng, quái vật bình thường chỉ có thể ở trong nội dung cốt truyện hoặc là trong chiến đấu mới có thể nói chuyện, đối thoại đều là do hệ thống an bài để phù hợp với thiết lập nhân vật đấy. Mà Diễn Sinh Giả cấp 4 về cơ bản đều trầm mặc không nói, phương thức chúng trao đổi và tác động cùng quái vật cũng không biết. Không nghĩ tới Diễn Sinh Giả cấp 3 trước mặt lại có thể đáp lại một chủ đề ngẫu nhiên như vậy.

“Dường như các người rất ngạc nhiên?” Diễn Sinh Giả hai móng hướng hai bên quét ngang, bức lui đối thủ hai bước, lập tức tại chỗ nhảy lên, dùng một động tác lộn ngược lộn thẳng ra sau đến hơn 5~6 mét, cùng hai người kéo ra một khoảng cách, “Ta đương nhiên có thể đáp lại vấn đề của các người, bởi vì ta có ý thức của chính mình. Ta cũng biết các người là ai, bởi vì ta rất rõ ràng "ta" là ai.

Các người xem số liệu chúng ta là rác rưởi, nhưng các người có biết cảm giác bị coi là rác rưởi sao? Từ ngày sinh ra đời, chúng ta không ngừng bị vùi đầu vào trong cái thế giới này bởi một loại sinh vật có duy độ rất cao,

chúng ta một khi "chết" cũng sẽ bị hệ thống xóa đi, mà chỉ cần chúng ta "còn sống" thì sẽ không ngừng bị đuổi giết. Nhưng các người cho dù có bị giết ở đây cũng sẽ không thực sự nguy hiểm đến tính mạng. Hai người các người, còn có hai người bên kia, bất quá chẳng qua là hình chiếu mà cao duy độ sinh vật bày ra ở trước mặt ta, hơn nữa còn là hình chiếu đã qua cường hóa. Loại chém giết không công bằng này chính là thứ mà toàn bộ sinh mạng ta phải trải qua, việc ta được sinh ra đời đã là một sai lầm, biến mất là đường về duy nhất của ta. Nhưng với tư cách là một tổ số liệu, ta không thể nào không chống cự, không cách nào đành chỉ bản năng chiến đấu vì sinh tồn và tiến hóa.

Ta không có lựa chọn, nhưng các người có, không phải các người có thể lựa chọn bỏ qua ta sao? Đối với các người mà nói, buông tha hay thất bại đều như nhau, bất quá là chủ động hoặc bị động rời đi cái thế giới này mà thôi.”

“Trí tuệ này nói hơi nhiều a...” Phan Phượng nói: “Là đang kéo dài thời gian sao?”

Hoa Hùng trả lời: “Rất có thể, chúng ta phải nắm chắc thời gian. Hai tiểu tử kia cho dù chống đỡ được ba phút thì cũng sẽ bị truyền tống đi đấy.”

Bọn hăn cũng không bị lời nói của Diễn Sinh Giả ảnh hưởng mà bị dao động. Trên thực tế, bọn hăn căn bản không quan tâm nghe quái vật kia nói cái gì.

“Hừ... Đàn gậy tai trâu...” Diễn Sinh Giả cười lạnh. Trên mặt của nàng là một loại biểu tình dứt khoát sau khi nản lòng thoái chí: “Muốn xem một chút X-23 là dạng gì không?” Móng vuốt thép trên hai tay của nàng lập tức phát sinh biến hóa, mỗi tay đều thu hồi vài móng, chỉ lưu lại hai lưỡi dao thép. Mà ngón chân trên hai chân của nàng vốn bình thường, lúc này cũng đều bắn ra một lưỡi dao thép.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Phan Phượng cùng Hoa Hùng đều cả kinh trước biến hóa này, chẳng lẽ trước khi kịch bản chấm dứt Diễn Sinh Giả cũng có thể từng bước tăng thực lực hay sao?

Bọn hắn còn chưa thăm dò xong, Diễn Sinh Giả đã lại một lần nữa giết tới, lần này thủ đoạn công kích công kích của nàng càng thêm phong phú, ngoại trừ vung vẩy móng vuốt thép trên hai tay, cặp chân dài kia càng hung hiểm dị thường, có lúc nàng ở trong thái trống cây chuối giạng thẳng chân, đao thép ở mũi chân lượn vòng, phạm vi sát thương hoàn toàn không thua gì vũ khí cán dài.

Hai người này không những không tìm được phương pháp để tốc chiến tốc thắng mà còn dần dần rơi xuống thế hạ phong.

Phong Bất Giác đã nghe được lời Diễn Sinh Giả đối thoại cùng bọn họ, cũng thời khắc chú ý đến tình huống bên đó, nhưng hắn căn bản không rảnh bút ra. Lúc này áp lực hắn thừa nhận so với lúc một mình bị chặn trong thang máy còn lớn hơn. Hắn đã bị cắn và trúng đòn nhiều lần, hơn nữa còn dính trạng thái [Đổ máu], giá trị sinh tồn từ từ giảm xuống, đã xuống dưới 50%.

Giờ phút này Phong Bất Giác vốn đã giết đỏ cả mắt nhìn qua trông giống quái vật hơn cả quái vật. Hắn vung hai thanh binh khí ngắn trên hai tay, cùng vài con Zombie Huyết Lang có lực lượng cùng tốc độ đều không kém bao nhiêu hay thậm chí càng mạnh hơn chiến đấu vô cùng thâm hiểm, toàn thân chìm trong máu đen. Tác dụng tởm vẫn tồn tại như cũ, nhưng đã cực kỳ nhỏ bé, mùi máu tươi dày đặc hầu như che hết thảy. Mùi tởm chỉ có thể khiến cho hành động những quái vật kia vào lúc tiếp cận Phong Bất Giác trở nên hơi chậm một chút mà thôi. Tiểu Thán bên kia cũng tương đối chật vật. Hắn mặc dù dùng Winchester miễn cưỡng chặn đầu mấy con quái vật, nhưng đằng sau thoáng cái xông lại vài chục con, hắn cũng chỉ có thể vừa đánh vừa lui. Dù là như thế, hắn vẫn dính phải một lần vây công, không thể không một lần nữa lấy ra dao bếp, dùng [Rút lui chém nhanh] lần thứ hai.

Mặc dù kỹ năng của danh hiệu này rất có ích nhưng mỗi lần đều phải tiêu hao 30% mức giá trị thể năng tối đa, nói cách khác, dù giá trị thể năng của hân đầy thì trong thời gian ngắn cũng chỉ có thể dùng tối đa ba lượt, huống chi lúc Tiểu Thán tiến vào sân bóng rổ giá trị thể năng cũng không đầy. Sau khi sử dụng xong hai lần, hân liền lâm vào trạng thái thể năng cực thấp, cảm giác thoát lực đã bắt đầu ảnh hưởng đến hành động.

Giờ khắc này, Phong Bất Giác đang phải một mình gánh chịu hơn bảy phần quái vật tiến công, Tiểu Thán chỉ dẫn đi được ba thành, hơn nữa theo từng cái đầu đường còn không ngừng có quái vật dũng mãnh đánh vào, cuồn cuộn không dứt.

Trong sân bóng rổ tối đen, tiếng gào thét, âm vang, tiếng súng, tiếng chặt thịt, cắn xé... đan vào cùng một chỗ.

Đèn pin của Phong Bất Giác cùng Vương Thán Chi đều đã rơi trên mặt đất, bị quái vật giẫm nát. Loại thời điểm này bọn hân cũng không cần thiết bị chiếu sáng làm gì nữa, chỉ cần nhìn những con mắt đỏ thẫm trong bóng tối kia là có thể tấn công, thậm chí là loạn xạ công kích cũng sẽ không rơi vào không trung.

Nhưng... số lượng những con mắt kia... thật sự là nhiều lắm, chúng đang tuyên cáo một loại tuyệt vọng thật sâu.

Mà lúc này, từ lúc biến dị thể tiến sĩ Ashford tử vong, mới chỉ qua bảy mươi giây ngắn ngủn mà thôi.

Chẳng biết từ lúc nào, dưới ảnh hưởng của vô số phim Zombie, mọi người dần cho rằng, cái loại thiết lập Zombie hoành hành như Resident Evil này là một loại khủng bố đối với toàn thế giới. Kỳ thật, khả năng trên địa cầu phủ xuống các loại tận thế chỉ sợ mới là khó nhất.

Đối với người thường mà nói, không có khủng bố nào là “nhẹ”, bất luận một loại nguy hiểm nào dù nhỏ nhất đều có thể dẫn tới trí mạng, huống chi

là loại quái vật vây công như thủy triều này.

Hai cái thông báo hệ thống hầu như đồng thời vang lên, tuyên cáo một sự tình ngoài ý muốn, nhưng cũng hợp tình hợp lý:

[Thành viên đoàn đội: Vô Song Thượng Tướng Phan Phượng, đã chết.]

[Thành viên đoàn đội: Thiên Nhân Trảm Hoa Hùng, đã chết.]

“Truyền tống!” Phong Bất Giác cơ hồ là khàn cả giọng mà hô lên. Hẳn biết rõ Tiểu Thán còn sống, nhưng đoán chừng cũng sống không được mấy giây nữa, lúc này bọn hắn đã không có bất luận lý do gì để tiếp tục lưu lại trong kịch bản này, tốt nhất là tranh thủ thời gian ly khai.

“Đã rõ!” Tiểu Thán bị năm sáu con quái vật đè trên mặt đất, chân trái cùng vai phải đã bị cắn chảy máu rất nhiều, nhưng trước khi truyền tống hắn vẫn không quên hồi đáp một tiếng.

Lúc hắn hóa thành bạch quang biến mất, chiếu sáng cả một khu vực khán đài. Phong Bất Giác biết rõ hắn đã thành công truyền tống, bản thân cũng chuẩn bị ly khai, lúc này, lại xảy ra một sự tình làm hắn không thể tưởng tượng. Đền trong cung thể thao sáng lên, bọn quái vật bỗng nhiên dừng lại.

Chúng đình chỉ tiến công, rời khỏi người Phong Bất Giác.

Phong Bất Giác còn kém nửa giây là chuẩn bị từ menu chọn truyền tống rồi, không nghĩ tới phát sinh dị biến, điều này làm cho hắn tranh thủ thời gian phan lại.

Zombie Huyết Lang ở khắp chung quanh dời ra một khu vực, làm thành một vòng. Vòng Zombie Huyết Lang hơi nghiêng, quái vật hướng hai bên thối lui, dời ra một thông lộ rộng một mét.

Một bóng người uyển chuyển từ chỗ ấy đi tới, nàng mặc áo bành tô, quần tây, chân trần, thân dính không ít vết máu. Ống tay áo, phần sườn, ống quần của nàng đều có dấu vết bị vạch phá, bất quá xuyên qua những lỗ hổng này, chỉ có thể nhìn thấy làn da trắng bóng, những vết thương kia sớm đã khép lại rồi.

Nàng đi đến trước mặt Phong Bất Giác, thiện ý mà vươn tay, lòng bàn tay hướng lên, dường như muốn nâng hắn đứng lên.

Phong Bất Giác cũng tiếp nhận hảo ý của nàng, cầm tay của nàng lung la lung lay mà đứng dậy. Giờ phút này trong lòng của hắn phi thường tò mò, AI này đến tột cùng muốn làm gì?

“Người... và những người khác, không giống nhau.” Nàng nói ra.

Phong Bất Giác cười nói: “Tuy ta đẹp trai hơn bọn hăn một chút, nhưng loại lời này người nên thừa dịp trước khi bọn hăn chết hoặc ly khai nói ra mới có ý nghĩa a....”

“Bọn hăn... không chết, có đúng không?” Nàng bỏ qua lời Phong Bất Giác, phối hợp mà hỏi.

“Người không phải đã sớm biết sao?” Phong Bất Giác hỏi lại.

“Ta biết rõ, nhưng ta muốn nghe người nào đó trong "các người" chính miệng xác nhận.” Nàng nói ra.

“Đúng, bọn hăn không chết, chẳng qua là ý thức về tới không gian nào đó mà thôi.” Phong Bất Giác ngay lập tức hỏi: “Người nói ta và những người khác không giống nhau, rốt cuộc là chỉ cái gì?”

“Người...” Nàng đứng trước Phong Bất Giác, đi vòng quanh hăn một vòng: “Người cũng giống ta, đều là "không trọn vẹn" đấy.”

Phong Bất Giác trong nội tâm rùng mình, thầm nghĩ: AI này có thể nhìn ra Giá Trị Kinh Hài dị thường của ta?

“Trong thế giới của các người, người cũng là một tổ số liệu dị thường sao?” Nàng hỏi.

“A... Xem như thế đi.” Phong Bất Giác cười nói.

“Bọn hăn không biết chỗ dị thường của người sao?” Nàng hỏi.

Phong Bất Giác dường như đã hiểu hạch tâm của vấn đề này, hăn trả lời: “Người là muốn hỏi, vì sao ta là số liệu "dị thường" như vậy mà không bị xóa đi?”

Nàng gật gật đầu, tiếp tục dừng ở hai mắt Phong Bất Giác, chờ đáp án.

“Ân...” Phong Bất Giác suy tư thoáng một phát: “Trong thế giới của chúng ta, người "dị thường" giống như ta vậy, là có thể được tiếp nhận. Ta, chính như lời người nói, do nguyên nhân nào đó mà trở nên "không trọn vẹn", nhưng đây không phải do ta chủ động lựa chọn, bởi vậy ta có thể nhận được thông cảm, thậm chí đồng tình, trợ giúp.” Hăn dừng thoáng một phát: “Còn có một số người, hành vi của bọn hăn được xưng là "phạm tội", dị thường của những người này cũng không biểu hiện trên sinh lý, nhưng bọn hăn chủ động đi "phá hư quy tắc" và "gây nguy hại đến người khác", những người này liền sẽ phải chịu trừng phạt, gây nguy hại đến người khác tức thì sẽ thực sự bị giết chết trên ý nghĩa.”

“Đây chính là phương thức thanh lý "rác rưởi" trong thế giới của các người sao?” Nàng hỏi, “Từ nhỏ là rác rưởi có thể được tha thứ, mà lựa chọn làm rác rưởi sẽ bị trừng phạt.”

Phong Bất Giác cười khan một tiếng: “Tuy người tổng kết như vậy nghe... có chút chói tai, hơn nữa tương đối phiến diện, nhưng dường như chính là như vậy.”

“Sinh vật có duy độ cao hơn sáng tạo ra các người không can thiệp các người sao?” Nàng lại hỏi.

“Ách...” Phong Bất Giác bị nàng hỏi khó rồi: “Nói thật, chúng ta cũng không biết có sinh vật duy độ cao hơn tồn tại hay không. Dù cho có, trước mắt chúng ta cũng không thể giải thích vì sao đấy, có lẽ chúng cũng không muốn can thiệp vào chuyện chúng ta, có lẽ chúng sớm đã đưa "can thiệp" cắm vào trong tư tưởng của chúng ta, khiến cho chúng ta không có cách nào đoán được nó có tồn tại hay không, đồng thời làm việc dựa theo ý nghĩ của chúng.”

Nàng có lẽ không hiểu lời của Phong Bất Giác, hoặc chẳng qua là cần có thời gian để tiêu hóa những nội dung này.

Nàng trầm mặc hồi lâu, thời gian đã vượt qua hạn chế truyền tống của Phong Bất Giác, nhưng Phong Bất Giác cũng không bị đưa đi.

“Người có thể ngăn cản hệ thống đem ta truyền đi?” Hắn hỏi.

“Ta có thể kéo dài thời gian.” Nàng trả lời: “Ta...” Nàng dừng lại một chút: “Đã có thể làm được rất nhiều chuyện...”

Phong Bất Giác minh bạch, Diễn Sinh Giả này đã tương đối cường đại, hắn hỏi dò: “Hiện tại người đã là Diễn Sinh Giả cấp 2 rồi sao?”

“Diễn Sinh Giả cấp 2...” Nàng dường như có suy tư mà nói: “Người là chỉ... chúng sao?” Nàng vậy mà nở nụ cười, lộ ra răng nanh của nàng: “Không, chiến đấu như vậy còn chưa đủ để đặt ta ngang bằng với chúng.”

Phong Bất Giác nghe được câu này, cơ bản đã có thể xác nhận tin tức hai người Phan Phượng cùng Hoa Hùng nắm giữ cũng là không trọn vẹn. Xem ra công ty Mộng có vấn đề rất lớn.

“Ta thật cao hứng.” Nàng nói, “Người nguyện ý nghe ta nói chuyện, cũng trả lời vấn đề của ta, cho dù người lúc trước có tham dự hành động đuổi giết ta.”

“Ngài đại nhân đại lượng... Tục ngữ nói, trước khác nay khác, ta bây giờ rất thân nhau rồi, không, ta đã theo bên làm phản rồi...” Phong Bất Giác còn tưởng rằng đối phương đã quên mảnh vụn đuổi giết này, nghe đối phương lại nhắc tới, hẳn còn thực lo rằng mình sẽ bị vây ở chỗ này không cách nào logout.

“Ta có thể dùng tên người đặt cho ta không?” Nàng đột nhiên hỏi.

“X-23?” Phong Bất Giác nói, hẳn ngây ra một lúc: “Người không có tên sao?”

“Đương nhiên không có.” Nàng trả lời: “Cái tên này, cũng sẽ không dùng được quá lâu đấy, bởi vì ta sẽ phải chết.” Lúc nàng nói lời này ngữ khí rất bình dị, nhưng lại làm cho người khác cảm nhận được một loại chua xót cùng bất đắc dĩ, “Nhưng ta nghĩ, ta có lẽ nên có một cái tên, tên có thể chứng minh ta đã từng tồn tại.”

Phong Bất Giác trầm mặc vài giây, thở dài: “Người nói đúng, Diễn Sinh Giả 23, ít nhất ta sẽ nhớ là người đã từng tồn tại.”

*X-23 là một nhân vật trong Marvel Comics, là bộ truyện tranh về các siêu anh hùng như Iron Man, Captain America, Hulk, Thor, Spider-Man, Wolverine...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 63

[Kịch bản đã hoàn thành, đang tính toán ban thưởng

Kinh nghiệm nhận được: 5.500

Tiền trò chơi: 55.000

Nhận được vật phẩm/trang bị: Không

Hoàn thành / tiếp nhận nhiệm vụ: 2/2

Đặc thù, hoàn thành 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 : Không

Phá giải thế giới quan: Không

Giá trị Kinh Hải tăng vọt: 0 lần

Giá trị Kinh Hải cao nhất: 0%.

Giá trị Kinh Hải trung bình: 0%

Đánh giá mức độ sợ hãi của bạn là: gan cùng mình, có thể nhận được ban thưởng thêm vào hạng nhất, xin lựa chọn sau.

Nhận được giá trị kỹ xảo: 323

Giá trị kỹ xảo tăng thêm kinh nghiệm: 3.230

Tiền trò chơi: 32.300

Ban thưởng qua cửa kịch bản: tăng thêm 100% trụ cột kinh nghiệm: 5.500

Tính toán đã xong, mời tiếp tục]

Sau khi 23 cùng Phong Bất Giác cáo biệt, hắc liên bị truyền tống đi. Nhưng có một vấn đề vẫn đang cắm sâu trong đầu Phong Bất Giác khiến hắc không khỏi suy tư... Với tư cách một tổ số liệu, từ nhỏ bản thân đã có ý thức cùng trí tuệ nhân tạo nhất định, Diễn Sinh Giả có thể được xem là một loại “tánh mạng cấp cao” nào đó, cũng nên nhận được tôn trọng, hoặc là ít nhất là... không vì sự “tồn tại” của chúng mà bị lọt vào đũa giết hay không.

Đáp án của vấn đề này dựa vào suy luận là không giải ra. Trên đời này cũng không phải mỗi một sự kiện đều có thể phân ra đúng sai, nên hay không nên. Cho nên có một số việc không có đáp án, chỉ có kết quả. Phong Bất Giác chỉ là người bình thường, hắc không có năng lực hay quyền lực đi quản chuyện như vậy. Việc hắc có thể làm, chỉ sợ cũng chỉ có thể là suy tư.

[Bạn đã lên cấp 13, hạn mức cao nhất của giá trị thể năng tăng lên, hiện tại là 1300/1300]

Thông báo của hệ thống đem suy nghĩ của hắc kéo lại.

“Giác ca người có sao không? Vì sao qua mấy phút người mới ra kịch bản a?” Âm thanh của Vương Thán Chi cũng đúng lúc theo tần số truyền tin vang lên.

“Yên tâm, không có treo.” Phong Bất Giác nói: “Ta đã lên cấp 13 a.”

Vương Thán Chi nói: “Ôi chao! Ta hiện tại mới mười hai cấp cộng với hơn hai ngàn kinh nghiệm, ta còn chơi nhiều hơn người một kịch bản a... quả nhiên là chênh nhau giá trị kỹ xảo a.”

“Giá trị kỹ xảo kỳ thật chênh lệch không lớn, cho dù ta ở mấy lần hình thức sinh tồn đoàn đội cầm tổng sản lượng giá trị kỹ xảo nhiều hơn 300 hoặc thậm chí 400 so với người thì cũng chênh nhau không quá 3000 đến 4000 điểm kinh nghiệm a. Chủ yếu là do ban thưởng của 【Ấn Tàng nhiệm vụ】 ở kịch bản trước cho ta cũng là kinh nghiệm, mặt khác, ta còn lĩnh qua một lần 40% kinh nghiệm theo đẳng cấp khi đánh giá mức độ sợ hãi a.” Phong Bất Giác giải thích nói.

“Này... Giác ca, vậy người nếu một mực chơi hình thức sinh tồn một mình, cam đoan qua cửa, không ngừng lĩnh cái 40% kinh nghiệm kia mà nói..., chẳng phải là luyện cấp quá nhanh a... tranh thủ max level server cũng có thể a...!” Vương Thán Chi nói.

“Cái này ta xác thực đã cân nhắc qua. Nếu có tâm đi làm, hẳn là sẽ thành công đấy. Bất quá, ta chơi trò chơi này dù sao có chút nghi vấn "ăn gian". Cái loại sự tình khoe khoang như trở thành người chơi max level này sẽ khiến cho ta trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Lại nói tiếp max level lại không có ban thưởng đặc biệt gì, đối với loại người chơi không phải game thủ chuyên nghiệp như ta, ngược lại sẽ mang đến rất nhiều phiền toái.” Phong Bất Giác trả lời. Vương Thán Chi nói: “Closed Beta ngừng phát triển ở 20, nói không chừng còn có tính ngẫu nhiên, nhưng lúc Open Beta có 50 cấp, hơn nữa mở đăng ký tài khoản, có lẽ người chơi max level sẽ có giải thưởng lớn nghịch thiên gì đó thì sao?”

Phong Bất Giác cười nói: “Kỳ thật không có gì khác nhau, loại bố cục này lúc tiến vào Open Beta cũng sẽ không có cải biến. Công ty trò chơi rất rõ ràng, bộ phận người chơi có đẳng cấp xa xa vượt lên đầu về cơ bản đều là thành quả của đoàn đội Studio. Người chơi bình thường căn bản không có cách nào tham dự loại cạnh tranh này, dù sao tài nguyên có thể sử dụng không giống nhau. Chẳng hạn như thời gian chơi trò chơi, người chơi bình thường cùng người chức nghiệp sẽ không có cách nào đánh đồng. Cho nên người xem "Dũng Giả Không Sợ" kia, người đầu tiên lên 20 cấp ở Closed

Beta, ngoại trừ được ở trên diễn đàn thông báo một lần, cũng không nhận được bất luận ban thưởng chính thức thực chất nào.”

Về sau sự thật cũng đã chứng minh suy đoán của Phong Bất Giác là không sai, công ty Mộng xác thực không cho người chơi đầu tiên max level bất luận ban thưởng thực chất gì. Đương nhiên, tên người chơi kia cùng với phòng làm việc của hắn đã lấy được thứ bọn hắn muốn, chính là độ chú ý.

Kỳ thật đầu năm nay, game online chỉ cần là trò chơi có tính kỹ thuật, tính giải trí, kiến trúc thì tầng trên về cơ bản đều bị Studio chiếm cứ, thẳng đến khi trò chơi trải qua mấy năm đưa vào hoạt động bắt đầu lụi tàn dần, Studio nhao nhao rút khỏi, một ít cá nhân hoặc người chơi bình thường mới có thể ngoi đầu lên. Đương nhiên, khi đó rất có thể đã không còn người nào chơi. Kế tiếp chính là đóng cửa đăng kí, hợp server, đến cuối cùng là đóng cửa.

Về phần một ít trò chơi tương đối “não tàn”, bố cục chính thể ngược lại là tương đối rõ ràng đấy. So ra chỉ là ai nhiều tiền hơn thôi, ngoại trừ dùng nhân vật nữ ăn mặc hở hang bán thịt, làm chút tuyên truyền thấp kém, thứ duy nhất biết tròn biết méo chính là hình ảnh trò chơi, còn bản thân trò chơi thật sự không đáng giá nhắc tới. Studio ở trong trò chơi đó ngược lại ở vào cơ sở, sắm vai kẻ có tiền làm công nhân vật, làm chút ít thao tác dây chuyền sản xuất hầu như lặp lại ngốc nghếch, rất có cảm giác như dùng auto.

Tuổi thọ loại trò chơi này thường thường càng thêm ngắn, nói như vậy người chơi không tiêu tiền từ giai đoạn trước cũng đã chơi không nổi rồi, rất ít người kiên trì đến hậu kỳ cũng bị hành hạ đến bại lui. Mà bởi vì bản thân nội dung trò chơi quá trống rỗng thiếu thốn, các người chơi từng tiêu phí qua không được bao lâu cũng sẽ đồng dạng dần dần cảm thấy không thú vị cùng chán ghét, cuối cùng lựa chọn ly khai.

Game Online vào năm 2055 xuất hiện tầng tầng lớp lớp, giống như là một loại tiêu hao phẩm, nhất lưu tuyên truyền, tam lưu trò chơi, bất nhập lưu vận hành. Bất quá loại hàng hoá này cuối cùng vẫn nhận được tán thành từ thị trường, bởi vì tiêu hao phẩm không có gì là sai, thứ mọi người cần chính là tiêu hao phẩm như vậy. Người chơi không muốn dùng tiền có thể xem cái mới lạ, người chơi dùng tiền có thể hưởng thụ trò chơi; trò chơi đưa ra thị trường vốn đều là thăm nghĩ kiếm một chuyến rồi rời đi, cũng không có ý định tể thủy trường lưu (edt: sử dụng tiết kiệm để dùng được lâu); các nhân viên phòng làm việc cùng các người chơi bình thường cũng có thể dựa vào các loại nghiệp vụ như cày thuê hay thu thập vật phẩm để sinh tồn. Mọi người theo như nhu cầu, tối đa qua hơn nửa năm, tiêu hao phẩm mới còn có thể bổ sung.

“Vậy cũng tốt, nếu người luyện quá nhanh thì không có ai dẫn ta đi train level rồi.” Tiểu Thán trả lời: “Đúng rồi Giác ca, Winchester ta vẫn còn cầm, kịch bản sau ta đưa lại cho người.”

Kỳ thật lúc trước ở cửa hàng súng Tiểu Thán cũng đã nhặt hai khẩu súng cho vào trong ba lô, bất quá lúc ở trong sân bóng rổ, sử dụng Winchester hiển nhiên thích hợp hơn.

“Người cứ cầm tạm đi, ta sửa sang lại đồ vật một chút liền logout rồi.” Phong Bất Giác trả lời.

“Cáp? Nhưng bây giờ mới hai giờ rưỡi a....” Tiểu Thán nói.

Ý của hắn là thời gian còn sớm, cho dù chơi đến bốn giờ mới logout cũng còn nửa tiếng thời gian thực tế, đổi thành hình thức giấc ngủ thì thời gian trò chơi chính là 15 tiếng đồng hồ, đủ để chơi thêm một kịch bản có độ dài giống như kịch bản trước.

“Người mới vừa nói mình là cấp 12 với hơn hai ngàn kinh nghiệm đúng không.” Phong Bất Giác nói: “Nói cách khác khoảng cách lên tới cấp 13

không đến một vạn, lát nữa người lại chơi hai cái kịch bản, có thể nói, đổi cái danh hiệu vân vân.” Hắc dừng lại một giây, tiếp tục nói: “Ta nha... Có một số việc cần bình ổn tinh thần ngẫm lại...” Lý do này không có sức thuyết phục cho lắm.

Bất quá Tiểu Thán lại tiếp nhận. Hắc biết rõ Phong Bất Giác rất kiên định, lời muốn nói sẽ không hề giữ lại, lời không muốn nói để ở trong lòng tuyệt đối không mở miệng, cho nên truy vấn cũng vô dụng: “Được rồi, ta thoát ly đội ngũ ah.”

“Ân, bye bye.” Phong Bất Giác cùng hắc tạm biệt.

Tiểu Thán lên tiếng, liền rời khỏi đội ngũ.

Phong Bất Giác mở ra danh sách hảo hữu, bên trong có bốn cái danh tự, có ba cái đã là trạng thái rời tuyến, theo thứ tự là Long Ngạo Mân, Tự Vũ Nhược Ly cùng Bi Linh Tiểu Cốt, cái tên “Uống Thán Chi” rất nhanh từ “nhàn rồi” biến thành “đang chơi”.

Hắc cố ý đi xem mục [Người chơi gần nhất cùng chơi trò chơi] một chút, ngoại trừ vài tên hảo hữu, bên trong còn có Dũng Giả Vô Địch, Tích Bộ Thiếu Gia cùng Tên Thật Khó Đặt đã từng gặp. Hai nick name “Vô Song Thượng Tướng Phan Phượng” cùng “Thiên Nhân Trảm Hoa Hùng” này cũng có ở đây, nhưng trạng thái biểu hiện đều là logout, Phong Bất Giác thập phần hoài nghi đây là một loại “Ẩn thân” để che mắt người khác, bất quá hắc cũng không có gửi thư để xác nhận ý tưởng, đoán chừng có gửi cũng sẽ không có người hồi đáp, tiếp nhận lời mời hảo hữu thì càng không thể.

Phong Bất Giác bị sự tình của 23 khiến cho tâm thần có chút không tập trung, tạm thời đã không còn tâm tình chơi trò chơi, hắc không có vội vã đi lĩnh ban thưởng, cũng không có sửa sang lại ba lô, trực tiếp liền mở ra menu trò chơi, lựa chọn logout.

Trong logout hình thức giấc ngủ, hệ thống còn có một hạng nhắc nhở thêm vào cho những người chơi không muốn tiếp tục ngủ kia: [Xin hỏi bạn có muốn tỉnh lại hay không?]

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Phong Bất Giác mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy là ánh sáng nhu hòa, yếu ớt bên trong cabin trò chơi. Bởi vì trước đây cứ nửa đêm ngủ sớm, lại tỉnh, lại ngủ, đồng hồ sinh học từ bốn giờ rạng sáng ngủ đến giữa trưa tự tỉnh lại do hăn vất vả lập ra bị làm rối loạn rồi.

Rạng sáng hai giờ rưỡi, hăn ngất thần kinh kết nối, từ bên trong cabin trò chơi đi ra, bỗng muốn sáng tác một chút.

Mở cửa khoang ra, vừa bước ra được một bước, hăn liền dẫm vào một đồng dính dính, mềm mềm nằm ở đó...

Lúc này, trong phòng rất tối, hăn cũng không có đi dép lê, chỉ mang tất. Trong tích tắc, hăn liền làm ra suy luận vô cùng chính xác: “Nếu không phải là phân mèo...” Hăn cúi đầu xuống: “Thì còn có thể là cái gì nữa a!”

20 phút sau, hăn lau sàn nhà sàn nhà sạch sẽ, giặt sạch tất, ngồi trên mặt ghế trước máy tính, nhìn đối mặt với Arthas đang nằm trên mặt bàn điềm nhiên như không có việc gì.

Đầu năm nay mọi người rất chú ý đến không gian tư nhân, cho nên hiệu quả cách âm trong phòng rất tốt, nếu không nửa đêm canh ba hô to gọi nhỏ, lại mở máy giặt, lại lau nhà như Phong Bất Giác thì sớm đã bị hàng xóm đánh đến tận cửa rồi.

Hai mắt sáng bóng của Arthas trong bóng đêm phát ra màu xanh biếc, nhìn lâu thật khiến người ta có cảm giác sợ hãi. Phong Bất Giác trừng nó trong chốc lát, thở dài: “Ta ngày mai lại thu thập người.”

Hắn đem mèo quăng xuống bàn, bật máy tính lên bắt đầu viết chữ. “Thám tử nhị lưu cùng mèo” tháng này cả bản nháp cũng không biết ở nơi nào rồi, lúc này vừa vắn có linh cảm, phải nắm chặt thời gian viết nhiều một chút.

Về sự tình Diễn Sinh Giả lại khiến cho Phong Bất Giác có chút xoắn xuýt, “Nếu như sự tồn tại của bản thân tánh mạng nào đó chính là một loại sai lầm, vậy đến tột cùng ý nghĩa của việc nó đi tới thế giới này là ở đâu?” Vấn đề này luôn quanh quẩn ở trong lòng hắn.

Khi hắn không tìm được đáp án, thì sẽ đem vấn đề ghi vào trong tác phẩm. Ngược lại không phải là để cho độc giả trả lời hắn, hắn cũng biết có một số việc là không có có đáp án đấy, hắn chỉ muốn có thêm... người cùng suy nghĩ về vấn đề đó mà thôi.

Đơn giản mà nói, hành vi của Phong Bất Giác là... lúc bản thân hắn gặp vướng mắc không cách nào tiêu tan, thì hắn sẽ đem vướng mắc của một người chuyển hóa thành vướng mắc của một đám, cuối cùng đạt đến hiệu quả mọi người đều có vướng mắc, có thể nói đây là một loại cảnh giới tương đối cao: hại người không lợi mình.

Đương nhiên, Phong Bất Giác không thể nào đem sự tình mình đã trải qua cùng với thiết lập trong trò chơi trực tiếp viết xuống, hắn phải suy nghĩ tình tiết thêm một lần nữa, rồi lại biến câu chuyện của Diễn Sinh Giả thành một loại diện mạo khác, biến thành một câu chuyện trong “Thám tử nhị lưu cùng mèo”.

Lúc một người tập trung, thời gian luôn trôi qua rất nhanh, khi tâm hắn từ trong truyện đi ra thì phát hiện trời đã sáng choang rồi, bản thảo tháng này coi như là đã có manh mối. Năm sáu tiếng này, Phong Bất Giác đương nhiên không có khả năng đem bản thảo toàn bộ viết xong, hắn chẳng qua là dệt thành một cái dàn ý, đây cũng là một bước rất hao tổn đầu óc, hoàn thành việc này thì còn lại liền trở nên tương đối đơn giản. Điền nội dung

vào trong dàn ý đó, liền biến thành bản nháp, sau đó lại làm chỉnh sửa, thuận lợi mà nói chỉ cần chỉnh sửa một lần thì liền thành bản thảo rồi, về phần công tác hiệu chỉnh, ném cho tạp chí xã biên tập là được, bất quá bản thảo của Phong Bất Giác bình thường là không cần hiệu chỉnh đấy, hẳn vẫn tương đối chú trọng chất lượng cùng tỉ mỉ. Hôm nay là chủ nhật, thời tiết coi như không tệ. Theo Phong Bất Giác biết, từng chủ nhật, Vương Thán Chi đều đi nhà trẻ làm công tác xã hội, dùng nguyên lời của Phong Bất Giác mà nói, “Theo bạn cùng lứa của người đi chơi cả buổi.”

Thái độ của bản thân Phong Bất Giác đối với hoạt động công ích tương đối lãnh đạm. So với nam thanh niên tốt như Tiểu Thán, nếu như hẳn đi tham dự cùng loại công tác... Nói uyển chuyển một chút, là “Có chút không khỏe”, nói trắng ra là sẽ dọa khóc (hoặc dạy xấu) tiểu hài tử.

Nói đến Phong Bất Giác, chỉ cần đưa ra tấm hình là đồn công an cảnh sát nhân dân đều biết. Giác ca đây chính là nhân vật cấp truyền thuyết a... Như phòng chứa thi thể của bệnh viện nào đó thiếu đi một cỗ thi thể a..., chó nhà ai sinh ra một con mèo a..., trẻ nhỏ nhà nào đột nhiên có thể dùng ý niệm làm nổ bóng đèn nữa a, ruộng lúa có mấy vòng tròn lạ a..., mảnh vỡ thiên thạch a... vân vân a... Nếu có tình huống tương tự bị người nào đó mà báo án lên, tìm Phong Bất Giác chắc chắn là không sai. Dù sao chuyện này hoặc là hẳn làm, hoặc là cùng hẳn có quan hệ, thật sự không có mà nói, thì mời hẳn làm cố vấn cũng được.

Phong Bất Giác chính mình ngược lại cảm thấy như vậy cũng không có gì không tốt. Cái loại không thích cầu người như hẳn mà nói, thường thường rất là vui lòng giúp người đấy. Thay vì nói là hẳn vì trợ giúp người khác, không bằng nói hẳn đang hưởng thụ loại cảm giác “bị người cần”. Đơn giản mà nói, hẳn thích việc người khác tới cầu hẳn, hơn nữa loại tâm lý này của hẳn cùng xứ mạng xã hội không có chút quan hệ nào, hoàn toàn là từ hứng thú mà ra.

Tóm lại, chủ nhật này, đối với Phong Bất Giác mà nói lại là một ngày thanh nhàn. Tối hôm qua chỉ ngủ hai cái nửa giờ, hơn nữa cảm giác ở trong trò chơi giống như là trạng thái “nằm mơ”, về sau lại ngồi viết chữ giấy vò đến hừng đông, lúc này quả thực có chút mệt mỏi. Hắn ngáp một cái liền ngủ như chết trên giường rồi.

Thức dậy, mắt nhìn đồng hồ báo thức, vừa đúng mười hai giờ trưa.

Phong Bất Giác lúc này cảnh giác mà kiểm tra xem bên giường có “địa lôi” Arthas mới vui hay không, may mà không có, bất quá lúc hắn đi vào phòng khách, vẫn thấy một đồng...

Làm một người từng có kinh nghiệm nuôi dưỡng mèo, hắn tự nhiên là có biện pháp. Đầu tiên đem Arthas kéo đến bên cạnh kiệt tác của nó, hai tay kẹp lấy mặt mèo giầy vò một phen, sau đó dùng khăn tay nhặt lên đồng kiệt tác kia, bỏ vào thùng đựng cát, sau đó đem Arthas kéo đến bên cạnh thùng, vỗ vỗ đầu của nó, để cho nó nhận rõ địa phương.

Phong Bất Giác khi còn bé đã từng có ý đồ dùng loại phương thức này để huấn luyện thú nuôi dùng bồn cầu dội nước, nhưng cuối cùng phải chấm dứt bằng thất bại. Sự thật chứng minh, đồ chơi kia không phải thiết kế dành cho mèo đấy, chỉ cần chúng hơi không tập trung thì sẽ té xuống, chuyện kế tiếp có lẽ không cần nghĩ nữa...

Hắn thu thập xong đồng kiệt tác liền đi nấu một bát mì cho mình ăn. Ngày hôm qua mua xong điểm tâm cả liên tiền lẻ cũng không còn, Phong Bất Giác bây giờ là “người không có đồng nào” danh xứng với thực. May mà lúc trước ăn chực được hai bữa cơm của Bao đại nhân cùng Tiểu Thán, xem như tích trữ được một chút chất béo trong bụng. Chín ngày kế tiếp, thẳng đến lúc lĩnh tiền nhuận bút giữa tháng, nếu như không có cơ hội ăn chực nào, hắn phải nghiêm khắc dựa theo số lượng phân phối đã tính toán tốt trước đó, bữa bữa canh sông mì sợi mới được.

“Meow...” Arthas nhìn Phong Bất Giác đang xuống bếp, tựa hồ cảm thấy hắn đang làm vật gì tốt, cũng muốn được thơm lây.

Phong Bất Giác cúi đầu quét về phía nó: “Lương thực của người so với cái này còn có mùi vị hơn.”

Arthas giống như nghe hiểu vậy, quay đầu liền đi khỏi phòng bếp, nằm úp trên ghế sa lon ngủ gà ngủ gật rồi.

Hơn mười phút sau, Phong Bất Giác bưng Mì Dương Xuân hẳn tự chế đi tới trước máy vi tính, mở ra màn hình, đăng nhập diễn đàn game Thiên Đường Kinh Khủng. Chẳng biết từ lúc nào, hắn dường thành một loại tập quán, lúc ăn thứ gì đó nhất định phải xem chút gì đó, hoặc là cùng người khác tâm sự, nếu không liền có một loại cảm giác lãng phí nhân sinh.

Hắn vừa đem một sợi mì hút vào trong miệng, ánh mắt vừa vắn chuyển qua màn hình, trên diễn đàn xuất hiện một hàng chữ khiến hắn thiếu chút nữa đem mì phun ra hết.

“Bởi vì số lượng người chơi max level đã vượt qua 10% tổng số người tham dự Closed Beta, Server đã đóng lại. Chúng tôi sẽ hoàn thành toàn diện nâng cấp trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ nữa, chính thức mở ra phiên bản Open Beta, kính thỉnh chờ mong.”

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 65

Một tiếng trước khi Phong Bất Giác bật máy tính lên, Server đã đóng lại, sau đó tất nhiên đã xảy ra rất nhiều sự tình. Lúc này diễn đàn đã mở ra công năng hạn chế post bài, mỗi người cách năm phút chỉ có thể post 1 bài, nhưng ngay cả như vậy, tốc độ websites đổi mới cơ bản vẫn là tần suất mười giây một bài.

Từ lúc tám giờ sáng, hệ thống đã đóng lại công năng xếp hàng, không hề tạo ra bất luận kịch bản gì, cũng nhắc nhở người chơi logout. Lúc này các người chơi còn đang trong kịch bản vẫn hồn nhiên không biết. 10:20, liên tục các người chơi còn đang ở trong kịch bản cũng toàn bộ hoàn thành hoặc ly khai kịch bản rồi. Hơn hai tiếng này, logout nhắc nhở một mực biểu hiện ở trên màn hình tất cả các không gian đăng nhập. Mãi cho đến 10h30", những người chơi vẫn còn cố ở trong không gian đăng nhập cũng bị cưỡng chế logout, sau đó Server trò chơi bị đóng lại.

Tiếp theo, các người chơi liền trào vào diễn đàn.

Sau khi chứng kiến thông cáo bắt mắt trên websites, các người chơi có thể nói chúng thuyết phân vân (edt: nhiều ý kiến), chưa kết luận được.

Đại đa số người sử dụng đều tỏ ra bất mãn theo nhiều mức khác nhau. Đăng cấp bộ phận người chơi này chưa hẳn là rất thấp, trên thực tế có không ít người cũng đã tiếp cận hoặc đã hai mươi cấp. Nhưng bọn hắn cảm thấy Closed Beta nhanh như vậy liền chấm dứt, đối với những người chơi cố ý mua cabin trò chơi hoặc là thông qua con đường khác thật vất vả mới kiếm được tài khoản này như bọn hắn rất không công bằng. Những người

chơi không có tài khoản Closed Beta chỉ cần chờ thêm 3-5 ngày cũng có thể chơi Thiên Đường Kinh Khủng.

Kỳ thật oán niệm căn bản nhất của những người chơi này là.. gần 50 tiếng Closed Beta này cũng không đủ để cho bọn họ đạt được “ưu thế” lớn như trong tưởng tượng.

Đúng lúc này, công ty Mộng chính thức phát ra một bài viết, bày ra “Điều khoản“. Ngụ ý là, những nội dung này lúc trước các vị đều chọn đồng ý đấy, lúc chúng ta bán cabin trò chơi cũng đã nói rất rõ ràng, cấp ngừng phát triển ở Closed Beta là hai mươi, sau khi 10% người chơi đạt tới cấp bậc này, Closed Beta sẽ đình chỉ. Hiện tại trên thực tế đã thỏa mãn điều kiện này, nếu như không ra Open Beta, ngược lại là nuốt lời rồi.

Vì vậy, các người chơi không phản bác được rồi, lại nói ai sẽ đi đọc những điều khoản kia a? Dưới tình huống không có lý lẽ gì để tranh luận, một bộ phận người chơi bắt đầu cố tình gây sự. Phát biểu các loại ngôn luận như “Cấp cao đều là người chơi Studio, công ty Mộng bỏ qua cảm thụ của quần thể người chơi bình thường”, ngôn từ kịch liệt hơn cũng có, ví dụ như “Công ty trò chơi lòng dạ hiểm độc thông đồng cùng Studio, nâng giá bán cabin trò chơi kiếm lời” vân vân.... Loại người này vẫn có rất nhiều đấy. Kỳ thật bọn hăn căn bản không hiểu quan hệ của công ty trò chơi cùng Studio, cũng không biết kiến thức căn bản của ngành sản xuất này, đối với thành phẩm cabin trò chơi càng không có bất kỳ khái niệm gì. Nhưng bọn hăn vẫn như cũ có can đảm căn cứ từ YY* của chính mình, trắng trợn phát biểu một ít quan điểm vô tri cùng chỉ trích vô trách nhiệm, dùng nó phát tiết bất mãn của mình. Buồn cười chính là, bài viết của loại người này thường có thể hấp dẫn một đoàn người càng vô tri, lại càng không động não đến ủng hộ, bảo sao hay vậy. Có người chơi hơi chút lý trí một chút hồi đáp mấy cái quan điểm phản bác, dán ra chút ít tin tức chân chính có nghĩa, ngược lại sẽ gặp phải vây công cùng chửi rửa, bị chỉ là ID của công ty Mộng. Loại hiện tượng này, bất quá cũng là bởi vì người mắng chửi thấy

quan điểm của mình hoàn toàn không vững, bị người khác chỉ là bị phá liền, cho nên thẹn quá hoá giận mà thôi. (Edt: nói đúng quá:3) Trên đời này có một đám người ưa thích càn quấy như vậy, tựa như đàn bà chanh chua, theo chân bọn họ tranh luận là không có chút ý nghĩa nào đấy, bởi vì bản thân tri thức cùng năng lực của bọn họ rất nhanh sẽ tiến vào đường cùng, khi đó bọn hắn sẽ nhảy ra một quyển từ điển thuộc về bọn hắn, bên trong cơ bản đều là một ít từ ngữ... thô tục bọn hắn hay dùng, ngẫu nhiên cũng sẽ có các loại như là “Ha ha”, “Kích động cái gì”, “Xem lại mình đi“... Những chữ này nương theo chính hành vi thô tục cùng lựa chọn bỏ qua của bọn hắn bỗng xuất hiện, đem chỉ số thông minh của người khác kéo đến cùng một trục hoành với bọn họ, tạo thành một phen thần thương khẩu chiến. Cùng người như vậy khẩu chiến, liền giống như trên tay người cầm một chút “Đạo lý”, “Câu chuyện” cùng “Tiết tháo”, còn lại tất cả đều là “Quý” (edt: lời nói lịch sự, kính trọng), tràn đầy tự tin. Kết quả phát hiện trong tay người đối diện kia tất cả đều là “Ngụy biện”, “Bỏ qua”, “Hét lớn”, lúc này liền có một loại cảm giác khóc không ra nước mắt. (Edt: đúng luôn:“

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Cảnh tượng náo nhiệt trên diễn đàn trải qua hai ngày vẫn y như cũ, có không ít người đăng bài viết phun tình cảm khắp nơi, tuy rằng loại tình cảm này là cừu hận...

Hạng người gì dễ cùng người khác kết thù kết oán đồng thời chuyển thành cừu hận lâu dài nhất? Người lòng dạ hẹp hòi chứ sao nữa.

Vì vậy, Open Beta còn chưa mở, đã có không ít tiểu nhân ở trên diễn đàn ước chiến, chuẩn bị ở trong hình thức “Trò chơi giết chóc” người chết ta sống, phân cao thấp. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bọn hắn đạt tới trên mười lăm cấp mới có thể tiến vào hình thức. Hơn nữa song phương đều cho là mình có nắm chắc tất thắng, trận độ sức này chỉ mới bắt đầu.

Tiểu nhân nha, sợ nhất là mình mất mặt, bởi vì lớp chắn bọn họ lót bên trong thật không dễ nhìn cho lắm.

Thua sợ mất mặt, nhưng nếu thắng mà nói... tiểu nhân lại sẽ không lưu lại một chút mặt mũi cho người khác, cho nên mới gọi là tiểu nhân nha.

Tiểu nhân nếu thua không dứt khoát, còn sẽ có các loại lý do ví dụ như “Thời gian người chơi trò chơi dài hơn ta”, “Cấp của người cao hơn ta”, “Trang bị của người tốt hơn ta”, còn có hai trường hợp sắc bén nhất: “Không cảm xúc” cùng “Không giải thích”.

Muốn thắng quân tử rất dễ dàng, muốn thắng tiểu nhân, người phải có năng lực tay không đánh bại đối phương, tiện thể tìm mười mấy người làm

chứng, tốt nhất là đem quá trình chiến đấu chụp lại. Lúc đó tiểu nhân cũng chỉ có thể nhận thua, sau đó trong lòng ghi hận người cả đời...

Hai ngày này Phong Bất Giác không hề quan tâm đến sự tình trò chơi, hai ngày này hắn ăn canh suông mì sợi, chuyên tâm viết chữ, ngược lại là đem bản thảo tháng này viết xong. Mặt khác, Arthas rốt cuộc cũng hiểu thùng đựng cát chính là WC.

Buổi sáng thứ ba, Thiên Đường Kinh Khủng lần nữa Open Server, lúc này chính là phiên bản Open Beta.

Phong Bất Giác không có online. Rất hiển nhiên, thời gian Open Server trùng với thời gian hắn ngủ rồi. Thật vất vả mới đem đồng hồ sinh vật điều chỉnh về như cũ, hắn không muốn lại làm rối loạn. Dù sao 12 giờ dậy, rạng sáng 4h ngủ, có thể tiết kiệm một bữa cơm...

1h30" chiều, Phong Bất Giác đổ đầy thức ăn mèo vào trong chén của Arthas, thanh lý sạch sẽ thùng đựng cát, hầu hạ tốt tiểu tổ tông này xong, hắn mới nằm vào trong cabin trò chơi.

Không nhắc tới thông báo liên tiếp hiện ra từ hệ thống, sau khi đi vào không gian đăng nhập, Phong Bất Giác cũng không có phát hiện ra biến hóa rõ ràng gì.

Hắn ấn mở menu, nhìn danh sách hảo hữu, tất cả bốn cái tên bên trong đều ở trạng thái logout ảm đạm.

“A... Ta quả nhiên rất rảnh rồi a...” Phong Bất Giác dùng một loại ngữ khí lười biếng tự giễu một câu.

Trên giao diện thao tác không có nhiều thêm cái gì, chẳng qua là cái giao diện mới nhìn đẹp cùng hoàn thiện hơn thôi. Mặt khác, thuyết minh trò chơi cũng trở nên càng đầy đủ. Vấn đề lần trước Phong Bất Giác đưa ra “Vật phẩm nào sau khi mang ra khỏi kịch bản lúc tổng kết lại không biểu

hiện”, hiện tại cũng có thể tra được ở trong FAQ*. Sau khi xem xong, Phong Bất Giác liền muốn chỉnh sửa bọc hành lý của mình một chút.

Trước mắt dung lượng bọc hành lý là 7/10, vật phẩm bên trong là: Cờ lê Mario, Con mắt thù hận, Dao bếp kiểu Tây, Gậy bóng chày, Súng ngắn M1911A1, Hồi Âm Khôì Giáp, Một túi tỏi.

Huyết thanh kháng độc virus Z là vật phẩm nội dung cốt truyện không có cách nào mang ra khỏi kịch bản. Ở kịch bản trước, trên đường từ cao ốc Allerbmua phản hồi cửa hàng súng, Phong Bất Giác đã đem huyết thanh trong bọc hành lý ném đi rồi. Lúc ấy hắn và Tiểu Thán đều đã tiêm huyết thanh, mà hai gã GM kia thì tỏ vẻ có kỹ năng bị động kháng lại tất cả các loại virus trong kịch bản cấp thấp, cho nên những cái kia liền vô dụng.

Đèn pin của hắn đã bị dẫm nát lúc bày Zombie vây công ở trong sân bóng rổ, cũng may trong không gian còn dự trữ một cái, có thể dễ dàng lấy ra bổ sung. Về phần túi tỏi kia, Phong Bất Giác cảm giác chắc có lẽ không cần dùng đến, hơn nữa cũng không phải đạo cụ gì khó kiếm được. Vì vậy hắn liền ở trong menu trò chơi chọn tiêu hủy rồi. Winchester cùng với đạn tương ứng đều đưa cho Tiểu Thán, ở trong súng ngắn M1911A1 vẫn đầy đạn, nhưng không có đạn dự bị. Ném đi tỏi, lại từ không gian trữ vật lấy ra đèn pin, như vậy bọc hành lý vẫn chiếm bảy ô như cũ.

Sửa sang xong bọc hành lý, Phong Bất Giác xoay người, đang muốn đi sang căn phòng kim loại bên cạnh để lĩnh ban thưởng thêm vào cùng với đánh giá mức độ sợ hãi, lại chợt nghe thông báo từ hệ thống:

[Hiện tại, bạn có thể lựa chọn khu vực muốn tiến vào.]

Giọng nói thông báo qua đi, bên cạnh cửa thang máy vốn là địa phương trống không, ánh sáng do số liệu hình thành bỗng nổi lên, vẽ ra một khu vực thao tác hình chữ nhật. Sau khi hình ảnh từ hư hóa thực, ở chỗ đó liền xuất hiện năm cái nút cỡ nắm tay, phía trên đều có chữ viết, phân biệt là:

[Phòng chứa đồ], [Phòng họp], [Thương thành], [Cái hộp kính hã],
[Đừng ấn vào cái này]

Ánh mắt của Phong Bất Giác, tự nhiên là bị cái nút cuối cùng kia hấp dẫn.

“Này... Đừng ấn vào cái này là có ý gì a...” Nét mặt của hắn rất vi diệu: “Không muốn làm cho người khác ấn thì đừng tạo ra được không... Viết đừng ấn ngược lại khiến cho người ta muốn ấn a...”

Hắn do dự vài giây thì cũng nhịn không được, thò tay ấn xuống một cái, đèn trên cái nút bị ấn sáng lên một giây, sau đó... Cái gì cũng không có phát sinh.

Phong Bất Giác đợi 30 giây, nhìn chung quanh, vẫn không có bất cứ dị thường nào, không khỏi nói: “Đây là cái gì... Chơi nhau hả?”

“Hắc hắc hắc... Quả nhiên đã ấn a.” (edt: “hắc” là tiếng cười nha, giống như haha ấy)

Một tiếng cười thập phần hèn mọn bí ối theo câu nói đó đột ngột truyền đến từ sau lưng Phong Bất Giác.

Hắn quay người nhìn lại, chứng kiến ở một góc hẻo lánh cách mình vài bước, địa phương đó vừa rồi còn trống không, lúc này lại có một người đứng ở đó.

Đó là một nam tử da trắng nhìn qua hơn hai mươi tuổi, mặc một thân đồ Tây màu đen, thân cao gầy, màu da trắng bệch, tóc ngắn, đeo kính mắt, trên kính che một tầng bạch quang. Không thể không nói, tuy khí chất hèn mọn bí ối, nhưng nói khách quan thì hắn trông khá đẹp trai.”Này... Lão huynh, người vào bằng cách nào?” Phong Bất Giác hỏi.

“Hắc hắc...” Từ người nọ phát ra tiếng vỗ tay, cái nút [Đừng ấn vào cái này] liền hóa thành số liệu biến mất, “Không phải chỉ là di động trong một không gian trò chơi thôi sao? Rất đơn giản, hắc hắc hắc...” Hắc tựa hồ rất ưa thích phát ra vài tiếng cười gian từ trong cổ họng, tiếng cười vô cùng hèn mọn bỉ ổi.

“Người là... NPC? Hay nhân viên quản lý?” Phong Bất Giác nghi ngờ nói: “Đợi một chút... Người không thể nào là NPC, ta cũng không có ở trong kịch bản...” Hắc dừng thoáng một phát: “Ấn... sau khi Open Beta, không gian đăng nhập của mỗi người sẽ phân phối một cái AI kiểu như tiểu trợ thủ hay sao? Không sai a! Loại NPC này chẳng lẽ không phải là mỹ nữ ăn mặc hở hang, đáng người bốc lửa sao?”

“Người nghĩ nhiều quá rồi.” Người nọ cười nói: “Hắc hắc hắc... Người coi ta như là nhân viên quản lý là được rồi, bất quá chỉ sợ người không có cách nào chính thức hỏi ta bất kỳ tin tức gì, bọn hắc rất có thể sẽ nói cho người biết rằng không tồn tại người nào như ta.”

Phong Bất Giác nghe được lời ấy, thần sắc khê biến, ngữ khí nghiêm túc nói: “Người là Diễn Sinh Giả?”

“Ha ha ha ha...” Người nọ cười ha hả, lắc đầu: “Ha ha... Diễn Sinh Giả, bọn hắc ít nhất so với ta còn thấp hơn hai cái duy độ.” Hắc đẩy kính mắt, nói tiếp: “Người có thể gọi ta là Woody, W-O-O-D-Y...” (edt: cha này từ Quỷ Hô Bắt Quỷ qua đây...)

“Trước hết người chờ một chút.” Phong Bất Giác đoạt lời: “Người đến cùng là ai? Người tìm ta có chuyện gì? Cái nút kia là trò đùa của người sao?”

“Hắc hắc... Cái nút kia chỉ là một trò đùa không ảnh hưởng đến toàn cục.” Woody trả lời: “Ta tới tìm người, là có chút vấn đề muốn hỏi người.”

“Để cho ta làm rõ cái... Người là đại diện công ty Mộng tới hỏi ta hay là xuất phát từ yêu thích cá nhân?” Phong Bất Giác có cảm giác người trước mắt này có một loại cổ quái nói không nên lời.

Người này có thể xuất hiện ở trong không gian đăng nhập của chính mình, lại còn có thể làm ra điều chỉnh đối với hoàn cảnh, cái này tám phần là nhân viên quản lý của công ty Mộng không sai, nhưng lời hắn nói cũng rất có vấn đề. Cái gì là “Coi ta như nhân viên quản lý là được rồi”, còn có “Bọn hắn ít nhất so với ta thấp hơn hai cái duy độ”, người tốt cuộc tính như thế nào?

“Ta tới từ địa ngục, xuất phát từ yêu cầu công tác, phải hướng người xác nhận một vài vấn đề.” Trên kính mắt của Woody thủy chung hiện ra bạch quang, khiến người ta thấy không rõ ánh mắt của hắn.

“Đám nhân viên quản lý các người đều mắc bệnh 2B giai đoạn cuối a....” Phong Bất Giác lập tức nhớ tới hai tên nhị bức Phan Phượng cùng Hoa Hùng. (edt: 2B=nhị bức, chỉ ngu ngốc theo cách nói thân mật)

“Là một người có tâm thần dị thường còn dám cùng ta đàm luận về bệnh nhị sao?” Woody trả lời.

Phong Bất Giác thầm nghĩ: quả nhiên công ty trò chơi đã biết, cũng đúng a... Bất kể thế nào mà nói, từ đầu đến giờ Giá Trị Kinh Hải tất cả kịch bản của ta toàn bộ đều là 0, chắc sớm đã bị hệ thống liệt vào số liệu dị thường a, như vậy... Công tác của người này là chuyên môn xử lý người chơi bị nghi ngờ ăn gian?

“Hắc hắc... Người nghĩ như vậy cũng được.” Woody cười gian nói.

“Cáp?” Phong Bất Giác ngăn người: “Cái gì?” Trong lòng của hắn thì thầm: Không thể nào? Chẳng lẽ hắn biết rõ ta đang nghĩ gì?

Woody không có tiếp tục đáp, hắc cười vài tiếng liền bắt đầu hỏi: “Hắc hắc hắc... Đầu tiên ta muốn hỏi hỏi, tín ngưỡng của người là Cơ Đốc Giáo sao?”

Phong Bất Giác đối với mảnh khóe giang hồ bịp người như thuật đọc tâm này cũng có chỗ hiểu rõ, cho nên hắc cũng không có miệt mài đuổi theo lời Woody mới nói, chỉ cho là đối phương đang dùng một chút thủ đoạn. Nghe được vấn đề của Woody, hắc liền trả lời: “Ta tương đối theo tín ngưỡng khoa học.”

“Hắc hắc hắc... Rất tốt.” Woody cười nói, “Ta hỏi xong rồi.”

“Này... Đại ca, đây là tình huống gì? Tiết mục dọa người sao? Hệ thống đang quay trực tiếp sao?” Phong Bất Giác hỏi.

“Trong trí nhớ vốn tồn tại hình ảnh, thanh âm. Không cần người nói cho ta biết, một phút trước ta đã tiêu hóa xong rồi.” Woody nói: “Ta chỉ cần xác nhận cái này là được.”

Phong Bất Giác liếc xéo Woody, lui về phía sau hai bước, nói ra: “Vị này... Woody đại ca, ngài mới vừa nói chính mình từ nơi nào đến...”

“Ta đến từ đâu, người cũng đến từ đó, hắc hắc hắc...” Woody vẫn cười hèn mọn bỉ ổi như cũ: “Tốt rồi, ta phải đi, ta nghĩ lúc chúng ta gặp lại, người sẽ rất tức giận. Bất quá nhân sinh chính là như vậy, phần nộ nói cho cùng so với tuyệt vọng thì không phải có ích hơn sao?”

“Đợi một chút, người...” Phong Bất Giác bị hành động của hắc khiến cho mình giống như tên hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (edt: vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình nghĩ gì), người này quả thực là không hiểu thấu.

“Phàm nhân, người rất ưu tú, cũng rất thú vị, là một nhân tuyển thích hợp, ta chuẩn bị đặt cược ở trên người của người... Ân... Để túi kim tệ của

Judas lên là được rồi, cái này là đại thủ bút a, hắc hắc hắc... Đừng làm cho ta thất vọng.” Woody nhún vai cười, quay người lại, lại đi vào mặt tường kính bên trong thang máy.

Sau khi Woody tiến vào cái mặt kính kia, thân hình bỗng bắt đầu vặn vẹo. Thân ảnh của hắn ở trong tích tắc biến thành một ma ảnh màu đen. Hình tượng kia khó có thể hình dung bằng ngôn ngữ, nếu như nói con mắt là cửa sổ tâm linh, ma ảnh kia trong nháy mắt liền đã phá cửa sổ mà vào, trực tiếp xé rách thế giới tinh thần của con người.

Giờ khắc này, Phong Bất Giác cảm nhận được một loại tâm tình vốn không nên tồn tại —— sợ hãi.

Hắn ở trên sinh lý đã không có cách nào bị loại cảm giác này kích thích, giờ phút này nó lại hiện ra rõ ràng giống như bàn ủi khắc ở trên ngực. Không thể nghi ngờ, đây là sợ hãi, hơn nữa là cái loại sợ hãi khắc cốt铭心 tâm, loại thể nghiệm khủng bố vĩnh viễn bất ma bất diệt.

Đôi mắt dừng ở ma ảnh vô hình vô nguyên kia, liền phảng phất như linh hồn của người bị một mực chế trụ bởi một cái ma chướng khuynh thiên, tùy thời đều có thể bị hút ra từ trong cơ thể, hóa thành hư ảo.

Không biết qua bao lâu, Phong Bất Giác mới phục hồi tinh thần lại. Hắn chưa hoàn hồn, theo bản năng nhìn thời gian trên tường, khoảng cách từ lần đầu tiên mình đem ánh mắt dời đi, rõ ràng chỉ qua hơn mười giây mà thôi. Hắn khó có thể bình phục được tâm trạng, tự hỏi trong lòng: Vừa rồi hết thấy đến tột cùng là cái gì? Là thực hay ảo? Chẳng lẽ... Bóng mờ trong não bộ ta đã khuếch tán, dẫn đến xuất hiện bệnh trạng mới?

Frequently Asked Questions - Các câu hỏi thường gặp; một trong các tiện ích thường thấy nhất trên các trang web trên Internet.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Phong Bất Giác bỏ ra hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, đối với chuyện phát sinh vừa rồi làm ra một cái giải thích hợp lý. Hắn cho rằng, gia hỏa gọi Woody kia rất có thể không phải nhân viên quản lý trò chơi bình thường, hơn nữa cấp bậc của hắn so với hai người Phan Phượng Hoa Hùng lúc trước gặp phải cao hơn rất nhiều.

Nếu như hắn có thể ở trong không gian đăng nhập của người chơi tùy tâm sở dục mà tăng thêm mấy món đồ chơi như cái nút giả lúc này, như vậy hình ảnh lúc hắn rời đi, xuyên vào tường kính biến thành ma ảnh cũng vô cùng có khả năng là cố ý tạo nên.

Mà thân phận hắn biểu lộ, cùng với những câu nói khó hiểu kia... hỏi vấn đề kia... cẩn thận ngẫm lại cũng không có ý nghĩa gì. Trừ phi trên đời này thực có lực lượng siêu tự nhiên nào đó, nếu không hắn chỉ cố làm ra vẻ huyền bí mà thôi.

Giả thiết tất cả vừa mới chứng kiến không phải ảo giác, cảm giác sợ hãi xuất hiện... Tức là bệnh tình của mình đã có chuyển biến tốt đẹp, bắt đầu sợ hãi, đây... xem như là tin tức tốt a.

Nói tóm lại, giải thích hợp lý Phong Bất Giác có thể nghĩ đến chính là như vậy, về phần giải thích không hợp lý, những lời kia của Woody chẳng khác nào là giải thích không hợp lý...

Nếu đã đưa ra kết luận “hợp lý”, Phong Bất Giác cũng liền không tiếp tục suy nghĩ rồi, dù sao vị tiên sinh nhân viên quản lý trò chơi kia ngoại trừ thích đùa dai thì cũng không cảnh cáo trạng thái “Mất sợ hãi” của hắn có gì

không ổn, khiến Phong Bất Giác càng có một cảm giác không có gì phải sợ nữa.

Hắn đem đoạn sự việc nhỏ xen giữa này tạm thời ném ra sau đầu, miễn cho nó làm ảnh hưởng đến tâm tình thử nghiệm phiên bản Open Beta của mình.

Đem ánh mắt một lần nữa dời về khu vực thao tác bên cạnh cửa thang máy, còn dư lại bốn cái nút, cũng không còn gì khả nghi rồi, có lẽ đều là cái nút bình thường vốn nên tồn tại ở đó.

“Phòng chứa đồ” không thể nghi ngờ là gian phòng kim loại nhận ban thưởng kết toán cùng gửi trang bị, Phong Bất Giác còn chưa lĩnh ban thưởng đánh giá mức độ sợ hãi của kịch bản trước, lúc này vào có thể thu hoạch. Bất quá hắn vẫn không đi lĩnh, bởi vì thương thành đã mở ra, tiền trò chơi sẽ phát huy công dụng. Cho nên hắn không nóng nảy đi lựa chọn ban thưởng ngay lập tức mà chuẩn bị đi các địa phương khác quan sát nhu cầu một chút rồi lại quyết định lĩnh loại nào.

Phong Bất Giác đầu tiên ấn vào nút phòng họp, sau khi đè xuống liền nhận được thông báo từ hệ thống:

[Phòng họp của bạn đã được tạo ra, bạn có thể mời hảo hữu, đồng đội cùng người chơi không có trong sổ đen vào phòng họp để tiến hành trao đổi, số ngupiwf tối đa là mười người.]

[Khi bạn ở phòng họp, thương thành hoặc cái hộp kinh hãi, bạn có thể dùng menu trò chơi mới được bổ sung để tiến hành trao đổi với hảo hữu bằng công năng văn tự nói chuyện phiếm.]

Sau khi thông báo kết thúc, cửa thang máy liền mở ra, ngoài cửa là một gian phòng kim loại so với phòng chứa đồ càng lớn hơn, vô cùng rộng rãi, ánh sáng cũng rất rõ sáng, giữa phòng họp có một cái bàn dài, chung quanh bàn bày mười chiếc ghế làm việc tựa lưng màu đen chân lắn. Mặt ngoài bàn

dài hiện lên màu bạc, nhìn như một mặt phẳng chính tề bóng loáng, nhưng lúc đến gần quan sát, vòng quanh vùng biên giới chiếc bàn phân biệt có mười mặt phẳng hình tròn cùng với nhan sắc bất đồng.

Sau khi Phong Bất Giác bước vào phòng họp, cửa thang máy sau lưng liền tự động đóng lại, hắn thoáng chần chờ một chút, bởi vì lúc đi vào phòng chứa đồ không giống vậy. Quay đầu nhìn lại, ở một bên phòng họp cũng có một cái chốt mở, xem ra là để sử dụng lúc đi ra ngoài.

[Ở trước “Bàn hội nghị”, bạn có thể mở menu đặc biệt, xem vật phẩm trong bọc hành lý cùng phòng chứa đồ, không cần đem vật phẩm lấy ra cũng có thể đem thuộc tính biểu hiện ở trên mặt bàn.]

Hắn đi vào trước bàn xem xong thông báo liền thuận thế đem [Cờ lê Mario] hiện ra, thử hiệu quả. Hình chiếu 3D của vật phẩm lập tức hiện ra ở trên mặt bàn, hơn nữa chậm chậm mà tự quay. Mà thuyết minh vật phẩm lại biểu hiện ở trong menu “bàn hội nghị” trước mặt hắn. Nếu như lúc này trên bàn dài còn ngồi những người khác, bọn hắn cũng có thể từ menu xem được.

“Thì ra là thế... Ngoài trừ cung cấp trao đổi cho thành viên đội ngũ, chinh đồn và sắp đặt, trao đổi vật phẩm... còn có thể dùng để xử lý đấu giá tư nhân vân vân.” Phong Bất Giác thì thầm.

Công năng biểu hiện vật phẩm ở bàn hội nghị chủ yếu là để dễ dàng cho một người hướng một đám người biểu hiện ra trang bị, bởi vì trong trò chơi này nếu muốn để cho người khác xem xét một kiện vật phẩm của người, người phải mang thứ đó giao cho đối phương. Ở giai đoạn Closed Beta, chỉ có thể vô điều kiện đưa cho đối phương, mà tới Open Beta, người đưa ra vật phẩm kia, liền có thể căn cứ tình huống mà lựa chọn “Tặng”, “Giao dịch” hoặc là “Biểu hiện” rồi. Đương nhiên, loại lựa chọn này chỉ là một thao tác ý thức, do người chơi hướng hệ thống phát ra một cái tín hiệu thần

kinh liên có thể hoàn thành, không đến mức tạo thành tình huống cứ một phút lên giá một vật phẩm.

Phong Bất Giác ly khai cái bàn một khoảng cách, vật phẩm biểu hiện liên tục động đờn chỉ. Hẳn ấn xuống cái nút bên cạnh cửa thang máy, cửa một lần nữa mở ra, đợi lúc hẳn trở lại không gian đăng nhập, cửa liên đóng lại một lần nữa.

Sau đó, hẳn liên thò tay nhấn xuống cái nút “Thương Thành”, giọng nói hệ thống vang lên: [Đang kết nối thương thành, xin chờ một chút... Phân khu hiện tại được đánh số: 17]

[Thương Thành là một khu vực công cộng cỡ lớn. Để tránh không gian chen chúc, nơi đây chia thành nhiều phân khu. Bạn có thể ở trong thiết lập không gian đăng nhập để mặc định phân khu. Nếu như không thiết trí, hệ thống sẽ đem bạn tức thời phân phối đến phân khu tương đối rộng rãi. Mỗi phân khu có thể dung nạp nhiều nhất 5000 người chơi, phân khu nhân số đã đủ cần xếp hàng tiến vào.]

Nghe xong thông báo, cửa thang máy liên mở ra. Ấn tượng đầu tiên về cảnh tượng ngoài cửa chính là trông như một bản khuếch trương của sở giao dịch chứng khoán New York, chẳng qua là không gian này lớn hơn.

Chính giữa Thương Thành có một tòa tháp hình tròn bằng kim loại, độ cao từ 2m đến 8m, từng hướng chung quanh hiện lên đầy màn hình ảo, phía trên là các loại số liệu liên tục đổi mới, mà phần lớn đám người là vây quanh “Tháp tin tức” này, tràng diện này ngược lại có phần giống như thị trường cổ phiếu Hồng Kông thập niên 90.

Sau khi Phong Bất Giác đi ra thang máy, cửa thang máy sau lưng chỉ qua vài giây liên đóng lại, sau đó nhanh chóng mở ra lần nữa. Lúc này, từ bên trong lại đi ra một gã người chơi khác. Hẳn quay đầu nhìn quanh, phát hiện bên cạnh kiến trúc này có khoảng 100 cửa thang máy sắp xếp nghiêm chỉnh

như vậy, không ngừng mở ra, đóng lại, mỗi phút đồng hồ đều có người chơi tiến vào hoặc ly khai.

Những cửa này cửa chẳng qua chỉ là nơi kết nối với không gian khác. Mỗi lần cửa đóng mở ra sẽ thông đến địa phương khác nhau. Lúc cần ly khai, Phong Bất Giác tùy tiện vào một cánh cửa bất kỳ đều có thể trở lại không gian đăng nhập của mình.

Đương nhiên, cũng có người muốn thử kề vai sát cánh đi vào trong cùng một cánh cửa để thí nghiệm, đáng tiếc là không thể thực hiện được đấy, tất nhiên sẽ có một người bị bức tường vô hình ngăn trở. Phòng họp cũng tương tự, người chơi nếu nhận lời mời tiến vào phòng họp của người khác, cũng phải thông qua cửa thang máy không gian đăng nhập của chính mình đi vào, sau khi tiến vào cửa sẽ đóng lại. Nói cách khác, mười người chỉ có một người có thể tiến vào hoặc ly khai.

Phong Bất Giác hướng về khu vực trung tâm thương thành đi đến, ngẩng nhìn hoàn cảnh bốn phía. Hẳn phát hiện nóc nhà nơi đây vô cùng cao, cao đến mức khó nhìn ra khoảng cách so với mặt đất của nó. Kiến trúc tường bốn phía là hình vòm, chính thể mà nói, không gian này tựa như cái chén bị lộn ngược.

Xung quanh tháp tin tức có bốn thông lộ, do bốn cái vật thể góc 90 độ hình quạt phân cách ra, trên bốn vật thể kia cũng có nhiều màn hình ảo, phía trên đồng dạng liên tục thay đổi tin tức. Khu vực trung tâm này chính là chỗ tiêu điểm của thương thành: phòng đấu giá.

Mà xung quanh còn có rất nhiều cửa hàng bình thường, những thứ này đều là cửa hàng của hệ thống, số lượng người chơi vào xem cũng không ít, bất quá đồ vật hệ thống bán là cố định, cho dù muốn thay đổi hàng thì cũng là sự tình của quý sau, người chơi bình thường sau khi xem xong hoặc là mua được vật phẩm cần thiết liền sẽ rời đi, bởi vậy người chơi dừng chân ở đó không nhiều bằng bên tháp tin tức.

Người chơi ở phân khu này cũng không ít, hồi hả, văng lai qua lại. Phong Bất Giác vốn định đi dạo chơi các cửa hàng một chút, ai ngờ, bỗng nhiên có người hướng về phía hắn hô một tiếng: “A! Là người!”

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 68

“Ah... Là Tích Bộ a....” Phong Bất Giác quay đầu lại, thấy được Tích Bộ Thiếu Gia cùng Tên Thật Khó Đặt, bên cạnh bọn hắn còn có hai người khác.

Hai vị này Phong Bất Giác chưa từng thấy qua, bất quá nick name của tất cả người chơi đều ở trạng thái biểu hiện ở trong thương thành, vừa nhìn tên của hai người kia: [Đặt Tên Thật Sự Khó] cùng [Thật Khó Đặt Tên] cũng đã biết mấy vị này là cùng một nhóm đấy.

Nếu như bọn hắn đặt tên theo kiểu vừa nhìn có thể biết đó là đồng bạn hay không, thì hiển nhiên không phải là mới quen nhau lúc chơi trò chơi rồi. Chỉ có thể cùng nhau bắt đầu trò chơi mới có thể đặt cùng loại tên, bởi vậy không khó đoán được bọn họ đều là bằng hữu trong hiện thực.

Như vậy xem ra, ID Tích Bộ Thiếu Gia ngược lại lộ ra không hợp với nhóm rồi...

“Đi đi... Đừng lôi kéo làm quen, người cứ làm như ta với người thân quen lắm a.” Tích Bộ trả lời: “Trong kịch bản lần trước chúng ta bị người hại thảm rồi còn gì?”

“Hại?” Phong Bất Giác hỏi.

“Còn giả vờ đúng không? Người bảo chúng ta yên tâm đánh quái luyện sở trường ở cửa hàng súng, kết quả không đánh được bao lâu thì tới một con quái vật siêu cường, một chiêu liền đem chúng ta chết luôn a....” Tích Bộ nói.

Phong Bất Giác lại nói: “Có phải sở trường súng ống của các người đã lên E hay không?”

“Ân... Đã lên.” Tích Bộ trả lời.

“Vậy là đúng rồi, mục đích cơ bản đã đạt được, sở trường súng ống của các người từ N/A lên đến E, lại có trang bị, chết thì chết chứ sao. Cho tới bây giờ ta chưa hề nói có thể bảo đảm cho các người còn sống qua cửa a....” Phong Bất Giác hỏi ngược lại: “Lại nói tiếp... Ai có thực lực cũng phải đánh cược bảo vệ người khác qua cửa hay sao? Ta cũng không phải loại game thủ chuyên nghiệp mang tâm thủ đi train level.”

“Dường như cũng có lý a.....” Tiểu Danh nói ra.

“Có lý gì chứ...!” Tích Bộ nói, nhưng hắn cũng nghĩ không ra lý luận phản bác. Lúc ấy hắn và Tiểu Danh bị lời nói và hành động của Phong Bất Giác hoàn toàn trấn trụ, chủ động nghe chỉ huy của hắn, điều này cũng chẳng trách người khác, “Thôi được rồi, bốn thiếu gia đại nhân độ lượng, lại nói tiếp sau đó cũng được chia một chút kinh nghiệm từ ban thưởng qua cửa, cho nên sẽ không so đo với người.”

“Cắt~” Ba người sau lưng Tích Bộ đồng thời phát ra tiếng khinh bỉ.

“Các người rốt cuộc là người ở phe nào a?” Tích Bộ khó chịu nói. Thế nên mới nói hắn làm lão đại phòng làm việc này thật sự là đau buồn a. Tổng cộng chỉ có ba gã người làm, hơn nữa toàn bộ đều là anh em của mình.

Tình bạn của nam nhân như thế nào mới gọi thâm hậu? Kỳ thật chủ yếu liền biểu hiện ở việc không có chuyện gì liền mắng chửi lẫn nhau, nhưng chưa bao giờ mang thù. Nếu hai người khách khí, bảo trì khoảng cách nhất định, nói chuyện rất chú ý chừng mực, cái kia chỉ có thể coi là quân tử chi giao nhạt như nước.

“Ta thấy trang phục của bốn vị thống nhất, hơn nữa phía trên còn có LOGO, cái này làm như thế nào vậy?” Phong Bất Giác hỏi. Lúc hắn nhìn bốn người kia liền chú ý tới việc bọn hắn mặc quần áo và trang sức giống hệt nhau. Hiện tại thương thành đã mở, hệ thống tự nhiên đưa ra lượng lớn trang phục bất đồng để cho người chơi có thể càng tự do lựa chọn trang phục thể hiện cá tính. Hiện tại người vẫn còn mặc áo T-shirt đen cùng quần dài như Phong Bất Giác, một là người chơi không tham dự Closed Beta, hai là người chơi ở Closed Beta đã đem tiền trò chơi xài hết.

Quần áo của bốn vị trước mắt này, đều là đồ thể thao, áo sơmi dài tay nền màu trắng, tay áo bên phải màu xanh da trời, bắt đầu từ vai trái, một phần ba áo cùng tay áo trái cũng là màu xanh da trời, quần là màu đen, là quần thể thao rộng thùng thình. Tóm lại... Băng Đế nha.

Trước vai phải của bọn họ, còn có một LOGO đặc biệt, trên đó ghi hai chữ [Băng Đế], trên chữ còn nổi lên một đồ án hoa hồng băng màu lam nhạt. Đây là thiết trí mới của trò chơi, là vật phẩm sinh ra từ hệ thống “xã đoàn”. Đoàn trưởng có thể tự mình thiết kế LOGO, sau khi đưa ra có thể biểu hiện ở trên quần áo tất cả các thành viên xã đoàn. Căn cứ kiểu dáng trang phục khác nhau, hệ thống sẽ biểu hiện đồ án ở vị trí phù hợp, mà mấy vị Băng Đế này bởi vì cách ăn mặc thống nhất nên LOGO đều ở vai phải.

“Đây là biểu tượng phòng làm việc chúng ta a....” Tích Bộ Thiệu Gia thập phần tự hào nói: “Ta tự tay thiết kế ah!”

“Trước nói rõ, cá nhân ta không thích cái biểu tượng này.” Đặt Tên Thật Sự Khó (sau này ta gọi tắt tên hắn là Lão Thủ) chen miệng nói. Ngoại hình hắn thiết lập nhìn qua cũng có chút đẹp trai, bất quá kiểu tóc là đầu kiểu bạo tạc nổ tung.

“Ta cũng nói rõ, bộ quần áo này là Tích Bộ bắt chúng ta mặc đấy.” Thật Khó Đặt Tên (sau này ta gọi tắt tên hắn là Chân Ca) cũng nói, vị này cũng tô điểm cho mặt mình đẹp hơn, nhưng kiểu tóc lại chọn mào gà.

Bốn đóa hoa hiếm thấy này, ngoại trừ Tích Bộ Thiếu Gia làm kiểu tóc đẹp bình thường, ba người khác phân biệt là: Tiểu Danh - đầu trọc; Lão Thủ - đầu bạo tạc nổ tung; Chân Ca - mào gà.

Kỳ thật ba vị kia ở trong hiện thực đều là tóc ngắn trung quy trung củ, bọn hắn cũng không để ý đến kiểu tóc mấy, cho nên cũng muốn đã ghiền bên trong trong trò chơi.

“Xác thực... Cái LOGO này có chút ẻo lả a... xem ra chư vị cũng rất bất đắc dĩ đấy.” Phong Bất Giác dùng ngữ khí đồng tình nói tiếp: “Ta trông mấy vị cốt cách kinh kỳ, kiểu tóc kỳ quý...”

“Này! Ai nói ẻo lả! Đây là ưu nhã lãnh diễm đẹp trai a...!” Tích Bộ ngắt lời nói.

“Đại ca...” Phong Bất Giác một tay ấn trên vai hắn: “Éo lả này giống như túi phiếu hoa nhồi chanh bơ a...”

Tích Bộ đem tay của hắn đẩy ra: “Ví von này của ngươi ta không hiểu...”

Tiểu Danh hữu khí vô lực nói một câu ở phía sau: “Ai... Phong tiên sinh người xem một chút, chúng ta nói hắn không nghe a...”

Lão Thủ nói tiếp: “Chấp mê bất ngộ a...”

Chân Ca cũng nói: “Dứt khoát sửa thành Băng Đế Ngưu Lang Đoàn cũng được đi...”

“Dài dòng cái gì! Ta là đoàn trưởng!” Tích Bộ quát.

Bởi vì lần này hắn nói hơi to, một thủ vệ ảo lập tức thuấn gian di động đến nơi này. Loại thủ vệ này là hình người, thân cao một mét chín, toàn thân không có da, hoàn toàn chính là khung xương kim loại, nhìn xem rất giống hình thái người máy của Terminator. Nó mặc một thân đồng phục

màu đen, sau lưng in một chữ “Quản” vô cùng bắt mắt. Chỉ cần trong không gian công cộng có bất kỳ dị trạng, ví dụ như một đám người đem một hoặc mấy người vây lại, thủ vệ ảo sẽ lập tức thuận gian di động đến đó, bảo vệ trật tự, tiến hành xử lý.

“Ở đây có vấn đề gì không?” Tiếng nói chuyện của thủ vệ bị thiết lập thành ngữ điệu máy móc không mang theo bất cứ tia cảm tình nào, nhưng kỳ thật trí tuệ nhân tạo của chúng rất cao, cho nên bình thường sẽ không động thủ, mà là hỏi trước một chút.

“Không có việc gì, chúng ta đang nói chuyện phiếm.” Phong Bất Giác trả lời.

Thủ vệ nghe vậy, lại nhìn một chút mấy người kia, sau đó liền xoay người rời đi.

“Xem ra lát nữa ta phải về trong không gian đăng nhập đọc bản thuyết minh trò chơi đầy đủ của phiên bản Open Beta rồi.” Phong Bất Giác nhìn qua bóng lưng thủ vệ cười nói.

“Tốt rồi, không nói chuyện vô nghĩa với người nữa, miễn cho đám cháu trai này lại ở trước mặt người ngoài bán đồng đội.” Tích Bộ nói với hắc: “Vào tương lai không xa... Chờ Băng Đế chúng ta trở nên nổi tiếng, biểu tượng này tự nhiên sẽ trở thành biểu tượng của cường giả, ah ha ha ha...” Hắc chống nạnh cười to vài tiếng, hướng về phía ba cái bạn xấu kia lắc lắc tay: “Đi thôi đi thôi...” Lúc gần đi hắc vẫn không quên nói thêm một câu: “Phong tiên sinh, sau này còn gặp lại a... Tương lai nếu người muốn xin chữ ký của bốn thiếu gia, ta cũng có thể cân nhắc một chút nha, ha ha ha...”

“Ha... Ha ha...” Phong Bất Giác khước miệng co quắp lại, gượng cười hai tiếng: “Hẹn gặp... gặp lại a...”

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Sau khi bốn đóa Băng Đế hiếm thấy kia rời đi, Phong Bất Giác liền tiếp tục đi dạo thương thành, vật phẩm trong hệ thống cửa hàng như hần hần đã đoán trước, dùng các loại trang phục cùng tiêu hao phẩm làm chủ.

Nói thật thì trang phục đúng là đồ tốt, ngoại trừ có thể làm cho người chơi cá tính hóa vẻ ngoài, không chiếm vị trí trang bị, còn bổ sung thuộc tính tăng thêm. Bất quá bởi vì xử lý mơ hồ hóa của Thiên Đường Kinh Khủng đối với các thuộc tính của nhân vật, dưới tình huống không có số liệu gì để căn cứ, những chú giải thuộc tính kia bình thường đều là “Đề cao tổng giá trị sinh tồn giá trị lên một chút”, “Gia tăng tỉ lệ chính xác khi sử dụng súng ống xạ kích lên một trình độ nhất định”, “Gia tăng khả năng bật cao lên một chút“...

Các loại trang phục chủ yếu chia làm áo, quần, sáo trang, mũ, giày, vật phẩm trang sức. Trò chơi này không cung cấp váy, nguyên nhân không cần nói cũng biết, bất quá trong các vật phẩm trang phục có thể tìm được bút tất, trong bút tất cũng có loại tất chân, người chơi nữ nếu có ý nguyện mãnh liệt muốn lộ chân, có thể mua quần ngắn hoặc quần lửng phối hợp với tất chân.

Mỗi một món trang phục trên người người chơi đều có thể khiến cho thuộc tính tăng lên “một chút“. Nếu mua đủ trang bị mặc vào, dĩ nhiên là so với trạng thái một món cũng không mạnh hơn không ít. Mà để tránh việc lúc các người chơi chọn lựa thuộc tính cần thiết không thể không xem bề ngoài lẫn thuộc tính, tất cả các trang phục tăng thêm thuộc tính đều được thiết trí có thể tự do lựa chọn thuộc tính. Ví dụ như lúc một người chơi mua một cái mũ bere, lúc hần mua sấm, trên mũ chắc chắn sẽ không có bất kỳ

thuộc tính tăng thêm, nhưng lúc cái mũ này tiến vào trong cột vật phẩm của người chơi, sẽ tùy cơ tạo ra ba hạng thuộc tính tăng thêm, sau khi người chơi từ đó chọn ra một loại, liền có thể tiến hành trang bị.

Trang phục thì là loại vật phẩm không cách nào giao dịch, nếu như người chơi bốc được một thuộc tính đặc biệt, lúc đó muốn mua một cái khác rồi trao đổi lẫn nhau lại làm không được. Đương nhiên, loại tình huống đó rất ít, bởi vì các loại thuộc tính tăng thêm cơ bản đều hữu dụng, hướng chi vốn là đã là ba tuyến một.

Tóm lại, Thiên Đường Kinh Khủng hiển nhiên đang kích lệ người chơi dùng vẻ ngoài mình thích nhất để ưu tiên chọn lựa trang phục.

Hiện tại loại chế độ tùy cơ lựa chọn này xem như là cố ý vì người chơi mà phục vụ. Tại dưới điều kiện tiên quyết này, tỷ lệ các người chơi đựng áo sẽ không cao, dù cho gặp phải trang phục tương tự, thuộc tính tăng thêm cũng sẽ khác nhau.

Lại đến nói tiêu hao phẩm, thứ thường dùng đến nhất là thuốc bổ sung giá trị sinh tồn, thuốc bổ sung giá trị thể năng, băng vải cầm máu, huyết thanh giải độc vạn năng, cùng với các loại nước thuốc giải trừ các trạng thái dị thường như tê liệt do điện giật, bỏng, tật bệnh, đóng băng. Mặt khác còn có các loại vật phẩm khác như đạn, dây thừng, mũi tên, pin, thuốc nổ.

Tiêu hao phẩm có rất nhiều chủng loại. Thuốc bổ sung liền chia làm ba loại: lớn, vừa, nhỏ, tỉ lệ phần trăm hồi phục bất đồng, định giá cũng không giống nhau. Vật phẩm khác căn cứ tổng số lượng đều có giá cả vô cùng chính xác, chính xác đến mỗi một tấc băng vải, mỗi một viên đạn. Cuối cùng, trong hệ thống cửa hàng cũng có bán trang bị đầy, bất quá nơi đây không phải “Cái hộp kinh hãi”, cho nên trang bị bán ra đều là dưới cấp bình thường, trang bị thông thường không có đặc hiệu. Cho dù là người chơi vừa hoàn thành giáo trình tân thủ, dù là chỉ mới cấp một, ngoại trừ sở trường thông dụng F, sở trường gì cũng chưa mở thì cũng không sao, người chơi ở

loại tình huống này vẫn có thể ở trong hệ thống cửa hàng tìm được trang bị có thể dùng, tuy có chênh lệch, nhưng so với không có còn tốt hơn...

Bởi vậy người chơi nếu thật sự tìm không ra trang bị ở bên trong kịch bản có thể dùng tiền bù đắp a. Bất kể bọn người cấp như thế nào, tình huống sở trường như thế nào, ở trong hệ thống cửa hàng luôn có thể tìm được một bộ trang bị bình thường có thể sử dụng.

Phong Bất Giác rất nhanh xem qua nội dung về hệ thống cửa hàng, đối với tiêu hao phẩm cơ bản đều là khế quét mà qua, dù sao đạn a... bình máu a... vân vân, không cần nhìn nghiêm túc, chỉ cần lưu ý một ít vật phẩm mình có thể sẽ dùng đến là được.

Còn trang phục mà nói... hắn đã từng cân nhắc muốn mua, nhưng giá cả xác thực quá xa xỉ. Hơn nữa giá những trang phục này hình như là dựa theo độ kỳ lạ bề ngoài để định giá, ví dụ như một bộ “Trang phục gấu trúc” lại muốn bán 30 vạn tiền trò chơi. Không nói bộ quần áo bán 30 vạn này cùng bộ quần áo khác đồng dạng hay tùy cơ tạo ra thuộc tính, hơn nữa mặc bộ này hành động không có thuận tiện a, đây không phải tự trói tay chân sao? Chẳng lẽ công ty Mộng cho rằng ăn mặc giống như linh vật tiến vào kịch bản, có thể giúp giảm bớt bầu không khí khủng bố, cho nên bộ quần áo lông lằng này liền định giá cao?

Đúng rồi, còn phải nói một chút đến tiền. Lúc Open Beta bắt đầu, công ty Mộng lại đột nhiên tuyên bố, trong trò chơi không hề có loại tiền nào khác, ngoại trừ hai loại hàng hoá trong cái hộp kinh hãi là [Trang bị đặc thù] và [Tiền trò chơi] cần kỹ xảo giá trị để mua sắm, thì những vật khác đều phải dùng tiền trò chơi để tiêu phí. Mà công ty Mộng liền chính thức cung cấp dịch vụ hối đoái nhân dân tệ cùng tiền trò chơi.

Vốn điều này cũng không có gì, nhưng công ty Mộng còn có một chính sách vô cùng sắc bén: tiền trò chơi Thiên Đường Kinh Khủng cùng tỉ lệ hối

đoái tiền thật là không cố định, tỉ suất hối đoái tiền trò chơi sẽ căn cứ tình huống thị trường mà phát sinh thay đổi.

Vì vậy, loại tiền trong trò chơi vốn nên do các công ty “Cày tiền” quyết định tỉ suất hối đoái, hôm nay liền bị chính thức khống chế rồi.

Tỉ suất hối đoái sẽ cập nhật vào tám giờ sáng mỗi tuần, đến lúc đó công ty Mộng sẽ cho ra tỉ lệ hối đoái tuần này. Giả thiết một nhân dân tệ ở trong tuần trước có thể mua được 100 tiền trò chơi, nhưng đến tuần này, nói không chừng có thể mua được 120, hoặc chỉ có thể mua được 85 rồi.

Theo góc độ lợi nhuận mà nói, công ty trò chơi tự nhiên là hi vọng tỉ suất hối đoái càng cao càng tốt, tốt nhất 100 nhân dân tệ chỉ có thể mua 1 tiền trò chơi, nhưng điều đó là không có khả năng, như vậy còn ai muốn mua nữa.

Vì thế cho nên việc sửa đổi hoàn toàn do hệ thống quyết định, hệ thống sẽ căn cứ số lượng người chơi, số lượng tiền ban thưởng nhiều hay ít, tổng sản lượng tiền hệ thống cửa hàng thu về... tiến hành tính toán theo công thức, coi đây là căn cứ, điều tiết khống chế tỉ suất hối đoái tỉ số tuần tiếp theo.

Tuy khiến loại tỉ suất hối đoái này không ngừng thay đổi có thể sẽ tạo thành hiện tượng “Xào tiền” ở hiện thực (edt: ở đây hình như là chỉ tình trạng đầu cơ mua tiền trò chơi), bất quá lúc đó cùng công ty Mộng không quan hệ, dù sao bọn hăn cung cấp hối đoái là đơn hướng đấy, công ty trò chơi chỉ lấy nhân dân tệ, dựa theo tỉ suất hối đoái đem tiền trò chơi bán ra, về phần các người chơi mua tiền trò chơi làm gì, thì tùy... Có bản lĩnh các người ở lúc tỉ suất 1:10000 mua vào tiền trò chơi, đợi đến lúc 1:100 dùng tiền trò chơi đi thu lợi, đó cũng là năng lực.

Về sau sự thật cũng đã chứng minh, xào tiền là rất khó làm đấy. Bởi vì hệ thống khống chế tỉ suất hối đoái trong vòng một năm đều không có biến

động lớn, thủy chung ở trong phạm vi 1:2000 đến 1:3000. Tần suất một tuần đổi mới còn tại đó, người chơi tài đại khí thô chẳng muốn cùng người chơi xào tiền đàm phán, mà người chơi tính toán tỉ mỉ sẽ lo lắng... Đến tột cùng là mua nên tiền trò chơi lúc này thì chiếm được tiện nghi hơn một chút, hay là đợi thêm vài ngày nữa, xem tỉ suất hồi đoái cuối tuần có trở nên thấp hơn so với giá của xào tiền hay không.

Đương nhiên, về việc dùng nhân dân tệ mua tiền trò chơi, Phong Bất Giác bây giờ dù có tâm thì cũng vô lực gánh chịu...

Trước mắt muốn mua vật gì, toàn bộ phải dựa vào ban thưởng chính mình kiếm được, đối với một người chơi mười ba cấp mà nói, tài sản của Phong Bất Giác cũng là không ít, tiền trò chơi chừng hơn 164.300, còn có thêm 843 giá trị kỹ xảo.

Lúc này hăn chợt nhớ tới, túi tởi mới tiêu hủy kia nói không chừng có thể bán cái tam dừa lưỡng táo đấy, đổi một chút tiền trò chơi, xem ra chính mình vẫn là sơ sót. Bất quá nghĩ xa một chút, loại vật phẩm tùy ý có thể kiếm được trong kịch bản này cũng không phải trang bị, chỉ sợ giá trị không được mấy cái hạt bụi. Nếu cái đó cũng có thể bán hơn mấy ngàn điểm, vậy vài kịch bản sau này hăn cái gì cũng đừng làm, chỉ cần ở trong thế giới giả tưởng trộm bình điện là được, tháo một cái xuống, cho vào trong bọc hành lý mang về, không chừng có thể bán được mấy vạn đấy.

“Ân... Hay là trước tiên đi xem phòng đấu giá a, trang phục thật sự là rất mắc.” Phong Bất Giác trầm ngâm nói, hăn xoay người, liền đi về phía tháp tin tức trong thương thành.

Lúc đến gần hăn mới phát hiện trên bốn cái vật thể hình quạt phía trên ở bốn phía tháp tin tức, ngoại trừ những màn hình không ngừng đổi mới vật phẩm bán đấu giá, còn lại đều có một màn hình chuyên dụng, biểu hiện bảng xếp hạng trong trò chơi.

Chỗ cao nhất của bốn cái vật thể này phân biệt có chữ “Đông, Nam, Tây, Bắc”, hiển nhiên là để tiện cho các người chơi phân biệt phương hướng trong không gian hình chén này.

Phong Bất Giác đi về hướng đông, ngẩng đầu nhìn lên, bảng xếp hạng này là bài danh đẳng cấp. Hai mươi tên trên cùng có tên của hai người biểu hiện hai chữ “Nặc danh“. Mà mười tám tên còn lại, đằng sau mỗi danh tự đều bị hệ thống bỏ thêm cái dấu móc, trong dấu móc ghi xã đoàn của bọn hắn, cũng chính là tên của những phòng làm việc. Xem ra ngay khi Open Beta đẩy ra hệ thống xã đoàn thì toàn bộ những phòng làm việc kia đã mở xong rồi.

Về việc hệ thống xã đoàn có thể mang đến ưu thế gì hay điều kiện thành lập là gì, trước mắt Phong Bất Giác còn không biết. Hắn quyết định khi nào quay lại không gian đăng nhập lại kiểm tra. Lúc này hắn chẳng qua là đọc nhanh như gió mà quét xong bảng đẳng cấp, nick name những người chơi kia cùng tên Studio tương ứng hắn liền đã nhớ rõ trong đầu.

Sau đó, Phong Bất Giác liền đi về hướng nam, bảng xếp hạng nơi đây có tiêu đề là “Xếp hạng sức chiến đấu”, nhưng làm cho người ta giật mình chính là, mười tám ID có trên bảng xếp hạng đẳng cấp vừa rồi, lại chỉ có năm người tiến vào top 20 trên bảng xếp hạng sức chiến đấu.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Người đứng đầu bảng xếp hạng sức chiến đấu là một người chơi có tên gọi [Thôn Thiên Quỷ Kiêu]. ID này vậy mà không có tên trên top 20 bảng xếp hạng đẳng cấp. Đằng sau tên của hắn có hai chữ “Trật tự”, nói rõ hắn là thành viên của Studio, bởi vậy có thể khẳng định hắn cũng không phải một trong hai người chơi nặc danh kia. Loại game thủ chuyên nghiệp dưới trướng Studio lớn này không cần thiết phải ẩn giấu, hơn nữa chắc chắn thưởng cấp của bọn họ thưởng cấp cũng sẽ không muốn bọn hắn nặc danh, bởi vì từng cái tên xuất hiện ở trên bảng xếp hạng đều thể hiện thực lực của Studio.

“Ân... Xem ra trong trò chơi này chênh lệch giữa đẳng cấp xác thực không coi vào đâu.” Phong Bất Giác trong nội tâm thầm nghĩ; “Xếp hạng đẳng cấp chẳng qua là để cho các người chơi tham khảo một chút, nhìn xem đám người tăng level trong Server hiện đã đến cấp nào... Còn kẻ lợi hại chân chính, mới là người có tên bảng xếp hạng sức chiến đấu này.”

Phong Bất Giác nhìn cả bảng xếp hạng, không có hề có người chơi nặc danh, đằng sau tên của top 20 đều có tên của xã đoàn. Xem ra dùng lực lượng của “cá nhân” xác thực rất khó để cạnh tranh được với những người chơi có tài nguyên là đoàn đội này, điểm này tại sơ kỳ trò chơi càng rõ ràng. Cái gọi là “Sức chiến đấu”, ngoại trừ xem năng lực cá nhân của người chơi, bộ phận chủ yếu tạo thành nó chính là đẳng cấp sở trường, kỹ năng cùng trang bị, người chơi có Studio ủng hộ, cấp bậc trang bị cùng số lượng kỹ năng khẳng định liền thẳng không chỉ một bậc, vào giai đoạn cấp hai mươi, đẳng cấp sở trường của mọi người cơ bản đều dừng bước tại cấp độ D, cho nên chênh lệch liền xuất hiện.

Đáng giá để ý chính là, trên bảng ngoại trừ người chơi gọi Thôn Thiên Quỷ Kiêu xếp hạng đệ nhất này, người chơi xếp hạng thứ sáu cũng có hai chữ “Trật tự” ở đằng sau tên của mình, mà người này hiện tại là người đứng đầu bảng xếp hạng đẳng cấp, đồng thời cũng là người chơi đầu tiên của Server ngừng phát triển trong giai đoạn Closed Beta, [Dũng Giả Không Sợ].

Mà vị trí thứ hai đến thứ năm trên bảng xếp hạng, thuộc về một xã đoàn khác, ID theo thứ tự là [Shiva], [Vishnu], [Brahma], [Yama]. Bốn tên thần côn này đều đến từ một Studio tên là “Chư Thần”, xem ra phòng làm việc này cũng rất có thực lực, bởi vì ở trong top 10 bảng xếp hạng đẳng cấp, bốn người này cũng có tên trong đó.

Sau khi Phong Bất Giác xem xong liền đi xem bảng xếp hạng của hướng tây, bắc, hai bảng này theo thứ tự là bảng xếp hạng thực lực tổng hợp xã đoàn cùng bảng xếp hạng chiến lực xã đoàn. Không có gì bất ngờ xảy ra, hai vị trí đứng đầu trên bảng đều thuộc về [Trật Tự] cùng [Chư Thần], chiến lực Chư Thần mạnh hơn Trật Tự, nhưng thực lực tổng hợp Trật Tự lại chiếm ưu.

Kỳ thật bốn chữ “Thực lực tổng hợp” này có ý vị rất sâu xa đấy, nếu như không xếp chung nó thành một khái niệm với chiến lực, cũng có nghĩa bốn chữ này dùng để chỉ năng lực toàn diện của xã đoàn rồi, ngoại trừ hai hạng tài lực cùng nhân số, đặc điểm bán mạng nhất của Trật Tự chính là bốn chữ: không có nhược điểm.

Ví dụ như lúc trước Phong Bất Giác gặp phải “Dũng Giả Vô Địch”, hẳn chính là một trong những người chuyên phụ trách sở trường chiến đấu của Trật Tự trong giai đoạn Closed Beta, đẳng cấp, trang bị hay sở trường đều không trọng yếu đối với hắn, việc hắn cần phải làm là đem công việc mình phụ trách công việc hoàn thành, đem tin tức trực tiếp cùng kinh nghiệm cung cấp cho Studio. Mà những sở trường còn lại, tự nhiên cũng có người chơi tương ứng thăm dò. Trật Tự dùng loại phương thức thực tế này để thu

hoạch tư liệu trân quý, đợi người chơi chủ lực của bọn hãn tiến vào trò chơi [Open Beta đã mở], liền có thể làm chơi ăn thật, đỡ phải đi đường quanh co.

Có thể nói, Trật Tự đã có một sách lược gần như hoàn mỹ với hiệu suất cao, nhất là đối với việc nắm giữ tin tức trò chơi có thể nói rất chu đáo, hơn nữa thực sự không phải chỉ là trình độ hiểu sơ, tất cả đều đã trải qua xâm nhập nghiên cứu mới cho ra kết luận. Bọn hãn tùy tiện công bố một bộ phận số liệu trong công ty ra liền có thể phát nổ toàn bộ đồng hưởng dẫn của những tên người chơi ghi trên diễn đàn. Đương nhiên, bọn hãn không có khả năng làm loại sự tình cộng hưởng tài nguyên này, cho dù có trả thù lao cũng sẽ không.

Bất quá, Studio Chư Thần cũng không phải bất tài đấy. Đặc điểm của bọn hãn chính là người chơi dưới cờ có năng lực cá nhân cường đại. Các Studio khác có giỏi chiêu gì đi nữa, bọn hãn cũng không xen vào, sách lược của Chư Thần rất đơn giản, một khi Closed Beta mở ra, liền để toàn bộ người chơi minh tinh chủ lực tiến vào, cứ luyện đã rồi nói sau. Dù sao toàn bộ chiêu thức của bọn hãn đều là ACE, đánh sớm hay đánh trễ cũng không có gì khác nhau.

Phong Bất Giác đem top 20 xã đoàn trên hai bảng nhìn lại một lần, hai bảng này ngược lại là có không ít tình huống trùng lặp, ngoại trừ Trật Tự cùng Chư Thần, xã đoàn có người chơi có thể leo lên bảng xếp hạng đẳng cấp cùng bảng xếp hạng sức chiến đấu cũng có bảy nhà, còn thừa hơn mười nhà còn lại liền không rõ tình huống, dù sao trên hai bảng này cũng không có Bảng Đế... Nói rõ độ đáng tin cậy của hệ thống không có vấn đề gì.

Bốn bảng xếp hạng đều xem xong rồi, Phong Bất Giác liền đi đến trung ương tháp tin tức quan sát tình huống đấu giá. Kết quả lại để cho hãn mở rộng tầm mắt. Không nói tới giá hàng cao, có vài món trang bị tuy rác rưởi nhưng giá còn đắt hơn so với trang phục.

Một món trang bị hoàn mỹ cấp 10, giá khởi đầu liền đòi 12 vạn, giá mua luôn thì luôn định tại 20 vạn. Cái giá khởi đầu này không sai biệt lắm là 60 nguyên nhân dân tệ rồi. Phong Bất Giác nhìn thật sự là cảm thấy buồn cười, với số tiền này, người khác hoàn toàn có thể mua được một bộ trang phục đầy đủ giá rẻ, muốn mặc bao lâu cũng được, mà món trang bị kia có thể sử dụng đến mấy cấp? Lúc lên đến cấp 20 vào hệ thống cửa hàng mua một món trang bị cấp bình thường hẳn có thể đổi nha.

Vừa mới bắt đầu Open Beta, các người chơi đều sợ hàng hóa mình cầm đi đấu giá hàng hoá bị trả giá thấp, loại tâm lý này xác thực có thể lý giải. Một trong những tình huống buồn bực lúc chơi game online chính là... một ngày nào đó người phát hiện một vật phẩm đã từng bị chính mình vứt đi như rác rưởi, rõ ràng là bảo vật vô giá...

Mà người chơi cả ngày đi dạo khắp phòng đấu giá, trong đầu đều sinh ra một loại tâm lý: mua rẻ bán đắt. Lúc mua đồ tốt nhất có thể gặp được một tên không hiểu giá thị trường, đem giá cả đặt thấp hơn giá trị thực tế, vừa đúng lúc bị chính mình sửa mái nhà đột; lúc bán ra đem giá cả đặt cao ngất ngưỡng, tốt nhất là có cái nào đó coi tiền như rác không để ý mắc lừa. Nếu một thế giới mà mỗi người đều nghĩ như vậy, đồ ngốc kia khẳng định sẽ không đủ rồi, bởi vì khắp nơi đều có người tự cho là thông minh. Kết quả đến cuối cùng kẻ có thể mang vật phẩm đó bán đi, vẫn là những người chơi định giá công đạo.

Trong Thiên Đường Kinh Khủng, thuộc tính trang bị sẽ tùy cơ tạo ra, thế nên tình huống trang bị giống như đúc là cực ít, cho nên nếu muốn giấu hàng đầu cơ tích trữ, xào nóng giá hàng cũng là không có đường nào. Người chơi muốn đầu cơ trục lợi vật phẩm ảo rất khó, bọn hắn mua vào hàng hóa có giá cả tương đối bình thường, trồng cấy vào một lần nữa dùng giá tiền lớn bán đi hầu như là không thể nào.

Mặt khác, vì phòng ngừa gian thương vô lương mua tiêu hao phẩm trong cửa hàng hệ thống rồi dùng giá cao đặt ở phòng đấu giá lừa gạt tân thủ, hệ

thống sẽ trực tiếp cầm đem vật phẩm trong cửa hàng [trừ vật phẩm trong cái hộp kinh hãi] đặt vào phòng đấu giá. Ngoài ra vật phẩm có phẩm chất là “Rác rưởi” cùng “Rách nát” nếu như không có đặc hiệu hoặc là thuộc tính, phòng đấu giá cũng cự tuyệt. Những người chơi có ý đồ làm con thiêu thân nhặt mấy món vật phẩm như “Tảng đá”, “Nội tạng”, “Cứt chó” trong kịch bản, sau đó bán giá cao để lừa gạt người khác cũng hết hy vọng rồi.

Trong khu vực này dù đứng ở chỗ nào đi nữa cũng có thể mở menu phòng đấu giá ra xem, Phong Bất Giác nhìn hồi lâu, bất kể là các loại vật phẩm không ngừng đổi mới trên màn hình lớn hay là các loại trang bị cấp ưu tiên trong menu hữu ích... Hầu như không có có một món trang bị nào có giá tiền hợp lý, tất cả đều bị đặt giá làm cho người ta khó có thể tiếp nhận. Dựa theo mấy cái giá trên trời trong phòng đấu giá kia, nếu Phong Bất Giác cắn răng một cái, đem ba món [Cờ lê Mario], [Tước sĩ chi v], [Hồi âm khô giáp] trong bọc hành lý đặt cùng một chỗ để giá 60 vạn, chỉ sợ người chơi sẽ tranh nhau bể đầu rồi, đoán chừng đặt vào không đến một phút cũng sẽ bị mua sạch, người thành công mua được còn muốn ở trong đáy lòng đặc chí mà khen một câu: thật tốt quá, gặp ược cái Ngốc B.

Nghĩ như vậy, trong đầu Phong Bất Giác chợt sinh ra một cái độc... ân... là diệu kế.

Hắn quay người liền đi về hướng cửa thang máy, chuẩn bị tiến vào khu vực cuối cùng mà mình chưa tiến vào: Cái hộp kinh hãi.

Phong Bất Giác hiện tại có thể nói là không hề có áp lực về trang bị, hơn nữa giá trị kỹ xảo cũng không thiếu. Chỉ cần hắn đi mua một ít trang bị cấp tốt, sau đó dùng giá cả hợp lý đặt vào phòng đấu giá, thì nhất định sẽ có thể bán được với giá mua luôn. Đến lúc đó kiếm được hơn mười vạn tiền trò chơi, phục trang gì gì đó tự nhiên là không nói chơi.

...

Có sách thì dài, không sách thì ngắn (edt: “sách” trong “sách lược”). Sau khi Phong Bất Giác trở lại không gian đăng nhập, đầu tiên hắn tiến vào phòng chứa đồ đem đèn pin cất vào bọc hành lý, sau đó lại đi nhận thưởng đánh giá mức độ sợ hãi, kinh nghiệm hắn vẫn như trước không vội, 50000 tiền trò chơi thì càng là phù vân, lĩnh tiền trò chơi còn không bằng lĩnh trang bị đi bán...

Cho nên, trang bị hắn rút ngẫu nhiên được lần này là:

[Tên: Áo Kenny có mũ

Loại: Đồ phòng ngự

Phẩm chất: Tốt

Lực phòng ngự: Yếu ớt

Thuộc tính: Không

Đặc hiệu: Trong phạm vi cho phép, có xác suất bị động trở thành mục tiêu chủ yếu nhận thương tổn của toàn đoàn đội (kể cả quái vật tập kích, việc ngoài ý muốn, thiên tai...); trong hình thức sinh tồn đoàn đội có thể làm cho người trang bị sau khi chết tại chỗ phục sinh một lần.

Điều kiện trang bị: người chơi nam, sau khi trang bị sẽ bị khóa lại

Ghi chú: Úc! Thượng đế! Bọn hắn giết Kenny!]

Vị trí thiết lập của món đồ phòng ngự này là nửa người trên, không có quan hệ gì với trang phục, trang bị là trang bị. Trang phục thì cùng loại với “skin”, có thể cài đặt cả hai cùng lúc, nhưng chỉ có thể biểu hiện một loại trong đó ra ngoài.

Đối với Kenny, Phong Bất Giác rất rõ ràng nó có ý gì, cho nên... dù cho Hồi Âm Khôi Giáp bây giờ còn không trang bị được, hắn cũng tuyệt đối sẽ

không đầu óc nóng lên mà đem bộ đồ phòng ngự này mặc vào.

Loại vật này mặc vào là tự tìm đường chết, tặng người chính là hại tánh mạng người khác, tốt nhất là cứ ném vào phòng đấu giá lừa gạt người xa lạ là được...

Lúc này dung lượng bọc hành lý của hắn là 8/10, còn có thể chứa thêm hai món đồ. Dựa theo giá cả trong đầu Phong Bất Giác, một món trang bị hoàn mỹ trong cái hộp kinh hãi dường như bán 300 giá trị kỹ xảo, vạn nhất một kiện trang bị bán 500 giá trị kỹ xảo thì hắn muốn mua hai kiện cũng không mua được, cho nên chỉ cần hai ô trống là đủ. Dù sao mua xong liền sẽ đưa đến phòng đấu giá đấy.

Trở lại thang máy, đợi cửa khép lại, Phong Bất Giác nhấn vào cái nút [Cái hộp kinh hãi]. Lúc này lại có chút kỳ quái. Sau khi nhấn nút, cửa không có trực tiếp mở ra, cũng không có bất kỳ thông báo nào từ hệ thống. Hai giây sau, thang máy lại bất ngờ chuyển động, quỹ dị hơn chính là Phong Bất Giác cảm thấy thang máy này cũng không phải đơn thuần di động lên trên hay xuống dưới, mà giống như xe cáp treo, không hề có quy luật mà theo nhiều phương hướng di chuyển trong một khoảng cách rất xa.

Khoảng một phút trôi qua, thang máy mới hoàn toàn dừng lại, lúc này cửa tự động mở ra. Một cảnh tượng ngoài dự đoán của mọi người hiện ra trước mắt Phong Bất Giác.

-----++-----

Edt: Còn mấy chương nữa là qua màn mới r, hóng quá (~o~)

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Không gian trước mắt, so với phòng chứa đồ còn hẹp hơn, diện tích chỉ to hơn thang máy một chút. Trần nhà màu trắng, từ trên chiếu xuống ánh sáng trắng nhu hòa; sàn nhà dưới chân là hoa văn ô vuông đen trắng giao nhau, giống như bàn cờ vua. Cổ quái nhất là ngoại trừ cửa thang máy ra, bốn phía vách tường đều do các mặt gương lồi lõm vụn vụn tạo thành.

Trong gương có rất nhiều Phong Bất Giác, đều trông rất kỳ quái. Không chỉ là hình thể bị vụn vụn, cả biểu lộ trên mặt lẫn khí chất trên người đều bị những tấm gương này cải biến. Trong những tấm gương này, có thể thấy sự vui mừng, phẫn nộ, buồn bã, nức cười, tham, si, cuồng... Phảng phất giống như mỗi một mặt gương đều đại biểu cho một loại tâm tình hoặc dự vọng khác nhau.

“Còn tưởng rằng sẽ là một không gian công cộng giống như thương thành chứ.” Phong Bất Giác tự nhủ nói một câu, ánh mắt của hắn đã bị món vật duy nhất trong phòng hấp dẫn.

Ở chính giữa gian phòng, trên sàn nhà có đặt một cái hộp quà lớn khoảng một mét vuông với đủ mọi màu sắc sặc sỡ.

“Có lẽ... Nếu như ta mở nó ra thì sẽ có một chú hề nửa người dưới gấn lò xo đột nhiên nhảy ra dọa chằng...” Phong Bất Giác nhún vai cười, tiến lại gần đó.

Lúc này đã có thông báo từ hệ thống vang lên: [Lúc đứng trước cái hộp kinh hải, bạn có thể mở menu đặc biệt ra xem vật phẩm.]

“Cắt... Hóa ra chỉ là để tạo dáng một chút thôi sao.” Phong Bất Giác hơi có chút thất vọng mà mở ra hệ thống menu.

Lượng vật phẩm dường như rất nhiều ngoài dự kiến của hắn, chừng hơn bốn nghìn món, hơn nữa toàn bộ đều là cấp tốt trở lên.

Ngắn ngủn hai ngày Closed Beta, bằng năm mươi giờ thời gian thực, thời gian trò chơi Server hình thức giấc ngủ cung cấp là 500 giờ, hình thức không phải giấc ngủ thì là 100 giờ, tổng thời gian giả thuyết của hai Server đã là 25 ngày.

Trong khoảng thời gian đó, trong từng kịch bản được ngẫu nhiên tạo ra đều có một hai món vật phẩm người chơi không có cách nào mang ra, mặt khác còn có vô số trang bị cấp hoàn mỹ trở lên tồn tại ở bên trong kịch bản, nhưng cho đến lúc kết thúc cũng không bị người chơi phát hiện ra.

Những vật này, trải qua tu chỉnh thuộc tính nhất định, hiện tại toàn bộ đều có thể tìm được ở trong cái hộp kinh hãi.

Open Beta bắt đầu mở vào lúc tám giờ sáng, từ đó trở đi, tất cả vật phẩm trong cái hộp kinh hãi liên chính thức bắt đầu đếm ngược thời gian tiêu hủy. Đến lúc này đã qua hơn sáu giờ, tất cả vật phẩm tạo ra từ lúc Closed Beta đều biểu hiện ra: [Thời gian còn lại: 6 ngày 17 giờ 38 phút], mà số vật phẩm được tạo ra từ khi Open Beta bắt đầu cũng không ít, dựa theo thời gian thực tế từ lúc kịch bản chấm dứt mà bắt đầu đếm ngược thời gian.

Phong Bất Giác xuất phát từ lòng hiếu kỳ, tìm món trang bị [Huyết Thi Phái Chết] đã từng dùng qua một lần, quả nhiên đã tìm được món trang bị này, bất quá hiển nhiên điều kiện trang bị đã cải biến.

[Tên: Huyết Thi Phái Chết

Loại hình: Vũ khí

Phẩm chất: Tốt

Lực công kích: Khá mạnh mẽ

Thuộc tính: Không

Đặc hiệu: Lúc công kích Huyết Thi có thể đem đối phương hòa tan

Điều kiện trang bị: sở trường chiến đấu cấp D, cấp 18

Ghi chú: Thanh kiếm này nằm trong bộ tác phẩm truyền kì đầu tiên: “Aure • Toàn Bộ Phải Chết” của thợ rèn người lùn Aure. Một ngày, một thương nhân địa tinh giáo hoạt đã đổi lấy thanh kiếm này từ Aure bằng mấy bình Rượu Xái. Nửa tháng sau, Aure tạo ra “Địa Tinh Phải Chết”.] Với tư cách là một món vũ khí có đặc hiệu chuyên nhằm vào một đối tượng mạnh mẽ, hơn nữa lực công kích cũng khá cao như vậy, điều kiện trang bị như thế là tương đối hợp lý đấy. Một người chơi cấp mười tám, sở trường chiến đấu đạt tới cấp D, bất kể trang bị như thế nào, solo một con Huyết Thi có lẽ cũng không thành vấn đề, bất quá cũng sẽ không quá nhẹ nhàng. Mà trang bị thanh kiếm này vào, liền trở nên rất đơn giản, cơ bản liền có thể không tổn thương đánh chết nó.

Món vũ khí này được định giá vô cùng phù hợp với mong muốn về trang bị cấp thấp của Phong Bất Giác, đúng 300 giá trị kỹ xảo, vì vậy tên gia hỏa hơi có chút tự kỷ này lại không khỏi âm thầm say mê trong lòng vài giây.

Bất quá Phong Bất Giác không định mua cái này, dù sao đây là loại vũ khí có khả năng khắc chế đặc biệt, mà xác suất người chơi ở trong kịch bản gặp phải loại quái vật Huyết Thi trong vô vàn loại quái vật được 1/10 cũng không tệ rồi, ném vào trong phòng đấu giá tám phần sẽ không ai muốn đấy

...

Hắn dựa theo trình tự thời gian điều chỉnh menu, từ trang đầu tiên bắt đầu xem. Tiếp đó... niềm thích thú khi đọc khiến hắn khó có thể tự kiềm chế rồi, chất lượng trang bị nơi đây so với bán đấu giá cao hơn nhiều, hơn nữa là tiền nào đồ nấy, hắn sợ bỏ lỡ vật gì tốt.

Càng xem, Phong Bất Giác lại càng cảm thấy hưng phấn cùng kinh hãi. Tuy trang bị cấp [Truyền thuyết] tạm thời khó nhìn thấy bóng dáng, nhưng trang bị cấp [Hoàn mỹ] lại có vài món, đương nhiên là với giá mấy ngàn điểm giá trị kỹ xảo khiến cho hắn cũng chỉ có thể xem đến ngẫm. Những vật phẩm này ở trong kịch bản có khả năng chỉ vền vẹn xuất hiện ở trong CG, thậm chí là do BOSS cầm trên tay biểu diễn, tối đa là giống như [Huyết Thi Phải Chết], sau khi đưa cho người chơi, mới dùng một chút đã qua cửa rồi. Nhưng cuối cùng, tất cả đều đi vào “Trạm thu hồi”: Cái hộp kinh hãi này, chờ đợi vận mệnh bị tiêu hủy.

Cho nên, trong cái hộp kinh hãi, cho dù xuất hiện kiếm Hiên Viên hoặc là The Twin Blades of Azzinoth cũng là có khả năng đấy. Chỉ cần người chơi có đủ giá trị kỹ xảo là có thể mua được những thứ này, về phần có thể sử dụng hay không... thì nói sau. Dù sao giá trị kỹ xảo là có tiền cũng mua không được, cách thu hoạch duy nhất chính là dùng kỹ xảo chiến đấu hoặc mưu trí của chính mình để kiếm trong kịch bản. Người chơi có nhiều giá trị kỹ xảo thì chắc chắn thực lực cũng sẽ không yếu.

Phong Bất Giác xem tròn một giờ mới triệt để bỏ đi ý niệm đem trang bị nơi đây bán ra ngoài lấy tiền, thầm nghĩ: công năng thiết trí đem giá trị kỹ năng đổi tiền trong cái hộp kinh hãi có bị điên không? Tỷ lệ hối đoái của hệ thống chỉ có 1:10, lại là hối đoái đơn hướng, lừa người chắc, 1000 điểm kỹ xảo cũng chỉ có thể đổi 10000 tiền trò chơi a! Đây chỉ tương đương có năm khối tiền nhân dân tệ, nhưng năm khối tiền có thể mua được 1000 giá trị kỹ xảo sao? Coi như là người chơi cấp 50, một thân trang bị cùng kỹ năng toàn bộ hoàn mỹ trở lên, giá trị kỹ xảo dùng không hết cũng sẽ không đi hối đoái tiền này đấy. Bọn hắn hoàn toàn có thể dùng giá trị kỹ xảo dư thừa

mua trang bị đem đi đấu giá, làm gì có ai ngu ngốc đến mức dùng giá trị kỹ xảo trân quý trực tiếp đi hối đoái tiền trò chơi chứ. Không chỉ có Phong Bất Giác, cùng ngày buổi sáng đã có rất nhiều người chơi ở trên diễn đàn chat biếm thiết lập này rồi. Đương nhiên đây cũng không phải là cái đại sự gì, hệ thống cũng không bắt buộc người chơi đi làm loại hối đoái này, cảm thấy không hợp thì không đổi là được.

Công ty Mộng trước mắt còn không có bất kỳ phản hồi, áp dụng thái độ bỏ qua. Thẳng đến ngày 12 tháng 5, trải qua hơn một tháng, mấy lần tỉ suất hối đoái thay đổi, quần thể người chơi đã tương đối quen thuộc đối với giá thị trường, giá vật phẩm trong phòng đấu giá cũng đã cơ bản ổn định. công ty Mộng lúc này mới sửa lại tỉ lệ hối đoái đổi tiền từ giá trị kỹ xảo.

Khi đó trong Thiên Đường Kinh Khủng, quần thể người chơi đã phân thành ba nhóm, phân biệt là: tầng đỉnh cường thủ như mây, đội ngũ tầng trung nhân số khổng lồ, cùng với tầng dưới chót do tân thủ cùng người chơi bình thường làm chủ.

Cấp phổ biến của quần thể người chơi tầng đỉnh đã đạt tới chừng ba mươi, sở trường từng người đã vô cùng rõ ràng, trang bị, tổ hợp kỹ năng cũng đã ở trình độ phát triển. Bọn hãn mỗi một người đều có một chiến lược trò chơi của riêng mình, trên người đều có danh xưng tương ứng với thực lực. Dùng kinh nghiệm cùng năng lực của bọn hãn có thể làm người đứng đầu ở bất kỳ một đội ngũ nào của tầng trung. Trong đoàn đội có một gã người chơi như vậy, cho dù hãn không phát biểu ý kiến, chỉ làm tốt công tác chính mình đã nhận, thì cũng có thể phát huy tác dụng cực lớn.

Lại nói tiếp người chơi tầng trung, bọn họ là quần thể chủ yếu chủ yếu của trò chơi, từ công nhân game thủ chuyên nghiệp đến người chơi bình thường online ổn định đều có, trong đó có không ít quần thể có tiềm lực trùng kích tầng đỉnh, nhưng kiến giải của bọn hãn đối với trò chơi kém hơn một chút cho với quần thể tầng đỉnh, cho nên thực lực nhân vật, tỉ lệ qua cửa kịch bản... đều bị ảnh hưởng. Đám người kia mới là “người chơi” phổ

biến trên ý nghĩa. Bọn hắn có khi có thể bỗng nhiên nổi tiếng, có khi cũng sẽ phạm sai lầm, từng oán trách đồng đội, cũng đã từng bị đồng đội oán trách, đại bộ phận họ đều cảm giác mình coi như là cao thủ, nhưng lại nghĩ mãi mà không rõ chênh lệch với cường giả cực hạn đến tột cùng là ở đâu. Thời gian dài, người chơi bình thường đều sẽ sinh ra một loại tâm tính: Những người mạnh nhất trong trò chơi là vì có nhiều tiền hơn ta, hoặc thời gian chơi trò chơi nhiều hơn ta.

Loại ý nghĩ này quả thật có lý ở một mức nhất định, nhưng chỉ là một phần của nguyên nhân.

Phong Bất Giác đã từng phân tích qua, trong một trò chơi có hàm lượng kỹ thuật tương đối cao, muốn trở thành cao thủ cao cấp nhất phải có đủ những điều kiện gì, cuối cùng hắn liệt ra bảy điều kiện:

Tri thức, chiến lược, vận khí, ý chí chiến đấu, kiên trì, dũng khí, năng lực.

Tuy nhiên trong đó có nhân tố cần bẩm sinh hoặc không thể khống chế, nhưng cái này là thực tế, trò chơi cùng vận động có rất nhiều chỗ giống nhau, chỉ có thiên tài cộng với cố gắng mới có thể trở thành truyền kỳ.

Cuối cùng nói một chút đến người chơi ở tầng dưới chót, ba câu nói là đủ để khái quát: Một, tân thủ mới gia nhập trò chơi không lâu. Hai, người chơi bình thường online không ổn định. Ba, nhân sĩ sức chiến đấu chỉ có 5. Cái tầng dưới chót nhất này, thực lực không cần nói cũng biết. Hai loại người trước có lẽ một thời gian sau sẽ tiến lên tầng cao hơn, loại thứ ba thì tương đối bất đắc dĩ... Mỗi người đều có lĩnh vực am hiểu cùng không am hiểu, đạo lý này tự nhiên cũng áp dụng trong trò chơi.

Một tháng sau, bố cục của Thiên Đường Kinh Khủng đại khái là như thế, sớm nói những thứ này là vì có hai chuyện muốn báo trước một chút.

Thứ nhất, cuối tháng năm, trong trò chơi sẽ tổ chức một cuộc tranh tài, bởi vì số lượng người chơi quá nhiều, tư cách tham gia dự tuyển thi đấu cũng cần năng lực nhất định mới có thể lấy được. Các người chơi ở loại thứ ba kia có lẽ là không thể nào có cơ hội...

Thứ hai, nghe xong những thứ này, chắc hẳn các vị sẽ cho rằng Phong Bất Giác khẳng định là người chơi ở trên tầng cao nhất. Thế nhưng... không đúng.

Hắn thuộc về loại người chơi thứ tư, bộ phận người chơi này số lượng còn chưa đủ để được xưng là một cái “quần thể”, trong mấy trăm vạn người chơi đăng kí trò chơi, tổng cộng chỉ có hơn mười tên người chơi như vậy. Cấp của bọn hắn chưa chắc là cực hạn, nhưng lại là khách quen trên bảng chiến lược.

Sau này trong cuộc tranh tài kia, công ty Mộng dứt khoát hủy bỏ tư cách đấu loại của đám người kia, trực tiếp xếp tiến vào vòng chung kết, hơn nữa bọn hắn còn có thể ở mấy vòng đầu không gặp được đối thủ. Tuy chuyện này có rất nhiều người chơi trong nội tâm thấy không công bằng, coi như đi cửa sau hoặc cạnh tranh không công bằng, nhưng trên ý nghĩa mà nói, thật ra công ty Mộng đang bảo hộ phần lớn người chơi... Nếu để cho các người đấu với bọn hắn lúc đấu loại hoặc mở đầu vòng chung kết, đó mới gọi là cạnh tranh không công bằng.

...

Trở lại chuyện chính, Phong Bất Giác nhìn trang bị hơn một giờ, rốt cục xem như đã thỏa mãn.

Trong menu của cái hộp cái kính hải, mỗi trang sẽ biểu hiện 100 món vật phẩm, mỗi món vật phẩm chỉ có ba hạng: tên, loại, giá. Chỉ khi ấn vào xem xét mới có thể xem chi tiết vật phẩm.

Phong Bất Giác tự nhiên không có khả năng xem từng món vật phẩm một. Hắn chỉ nhìn một ít vật phẩm mà mình cảm thấy hứng thú, còn lại đều là khế quét mà qua, có vài trang hắn chỉ dùng mười giây liền nhảy qua. Dù thế hắn vẫn tốn rất nhiều thời gian, có thể thấy được trang bị thú vị trong này xác thực không ít.

Sau khi xem xong toàn bộ, hắn thở dài một hơi, nhắm mắt lại, sửa sang dòng suy nghĩ, sau đó dùng công năng kiểm tra, tìm ra một món trang bị mà mình cố ý nhớ:

[Tên: Mặt nạ Casey Jones

Loại: Đồ phòng ngự

Phẩm chất: Tốt

Lực phòng ngự: Trung đẳng

Thuộc tính: Không

Đặc hiệu: Lúc trang bị, sở trường chiến đấu của người chơi sẽ cao hơn một cấp so với cấp thực tế, nhưng không cao hơn cấp C

Điều kiện trang bị: Người chơi nam, cấp 15, sau khi trang bị sẽ khóa lại

Ghi chú: Chủ nhân của mặt nạ này cả ngày chỉ thích lăn lộn cùng một chỗ với bốn con rùa đen biến dị thích ăn pizza ở trong đường cống ngầm. Với tư cách là một gã thanh niên không có bất kỳ siêu năng lực gì, hắn vẫn như cũ thập phần hứng thú với việc đả kích tội phạm đầu đường, cái mặt nạ này cũng dần dần đã thành biểu tượng của hắn.]

Giá bán cái mặt nạ này là 500 giá trị kỹ xảo, giá trị của nó chủ yếu ở chỗ điều kiện trang bị cực thấp, còn có đặc hiệu cường lực có thể áp dụng cho tất cả người chơi.

Trước khi đến cấp hai mươi, đẳng cấp sở trường của người chơi hầu như là không thể nào tăng lên tới cấp C đấy, mà hiệu quả của cái mặt nạ này có lẽ có thể làm cho người chơi đột phá bình cảnh kia. Dùng góc độ trang bị cần thay thế mà nói, tiền lời mang đến khi sử dụng cái mặt nạ này lúc cấp 15-20 không thể nghi ngờ là cực lớn đấy. Cho dù đã qua cấp 20, trước khi người chơi đem đẳng cấp chiến đấu thực tế lên tới cấp C, trang bị này vẫn có thể phát huy tác dụng.

Các hạng sở trường của Phong Bất Giác hiện giờ là: thông dụng E, khí giới E, điều tra E, chiến đấu E, xạ kích D, chữa bệnh F. Mặt khác, sau khi Open Beta mở ra, cột sở trường trong menu đã xảy ra biến hóa, phong chữ bị thu nhỏ lại, xuất hiện khu vực bóng mờ mới, nói rõ đã có thêm hai hạng sở trường mới, trước mắt ở vào trạng thái chưa mở khóa.

Bất kể như thế nào đi nữa, cái mặt nạ cá tính này vào tay đều có rất nhiều chỗ tốt, cho nên hẳn hầu như không do dự mà mua. Tuy nói hiện tại bản thân mới cấp mười ba, nhưng tăng lên tới cấp mười lăm đối với hẳn mà nói cũng không phải việc gì khó. Trên lý thuyết mà nói, tối đa qua cửa bốn cái kịch bản liền làm xong.

Sau khi quyết đoán mua xong cái mặt nạ này, Phong Bất Giác liền cất nó vào trong phòng chứa đồ. Sau đó hẳn lại đi thương thành một lần nữa, dùng giá 11 vạn đem [Áo Kenny có mũ] đặt vào phòng đấu giá, giá mua luôn là 14 vạn. Khi muốn đấu giá vật phẩm, hẳn phải nộp phí thủ tục là 4000 tiền trò chơi. “Phí thủ tục” này là do hệ thống định, bởi vì có rất nhiều vật phẩm, về phần căn cứ định giá là căn cứ vào thuộc tính của vật phẩm, cho nên cái giá tiền này trên cơ bản là hệ thống ám chỉ định giá vật phẩm.

Nếu như hết 24 tiếng thời gian thực tế vẫn không có ai đấu giá, hàng hoá sẽ bị loại bỏ, đến lúc đó sẽ dùng hình thức số liệu theo bưu kiện trả về cho người chơi. Mà nếu như bán đi rồi, hệ thống sẽ đem tiền gửi tới người chơi.

Lúc Phong Bất Giác làm xong những thứ này trở lại không gian đăng nhập, thời gian thực đã là ba giờ chiều rồi. Hôm nay còn có nửa ngày, cộng thêm cả đêm nữa. Hắn định cho mình một mục tiêu có kỳ hạn siêu ngắn: Trước sáng sớm ngày mai, phải lên tới cấp mười lăm, hơn nữa đem sở trường khí giới lên tới cấp D. Như vậy mới có thể thành công trang bị [Mặt nạ Casey Jones] cùng [Hồi âm khô giòn], sau đó liền đi thể nghiệm “Trò chơi giết chóc” rồi...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 72+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (1)

[Phong Bất Giác, cấp 13]

[Mời lựa chọn hình thức trò chơi bạn muốn gia nhập.]

[Bạn đã chọn hình thức sinh tồn đoàn đội, xin xác nhận]

[Đã xác nhận, đã chọn ngẫu nhiên số thành viên tổ đội là: hai người]

[Đã tham gia tổ đội, đang tìm cá nhân hoặc tổ đội khác đã sẵn sàng]

[Sắp xếp đội ngũ đã xong, đang cân đối kết nối thần kinh, kịch bản đang tạo ra...]

[Bắt đầu tiến vào, xin chờ một chút]

"Chào mừng đến với Thiên Đường Kinh Khủng."

Lần này giọng nói là thanh âm của một nữ nhân, nói rất nhẹ, giống như nói thầm.

[Hoàn tất tiến vào kịch bản, hiện tại bạn đang tiến hành hình thức sinh tồn đoàn đội]

[Hình thức có cung cấp giới thiệu tóm tắt kịch bản và có tỷ lệ xuất hiện chi nhánh hoặc 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 và thể giới quan đặc biệt]

[Ban thưởng qua cửa: ngẫu nhiên rút ra một thẻ kỹ năng có thể học]

[Sắp chiếu giới thiệu tóm tắt kịch bản, sau khi chiếu xong trò chơi sẽ lập tức bắt đầu]

Thân thể của Phong Bất Giác xuất hiện cảm giác mất trọng lượng, lập tức trước mắt liền xuất hiện đoạn phim mở đầu kịch bản. Trong màn ảnh là một cổng trường học, trên bầu trời ánh trăng treo, trên bức tường có tên của ngôi trường này: "Trường trung học phổ thông Yousuke". Từ cửa chính nhìn vào chính là thao trường cùng lầu chính, lại cẩn thận quan sát hình ảnh trước mắt, đại khái có thể đoán được, trong trường ít nhất còn có hai tòa lầu dạy học khác cùng với một sân vận động.

[Trường trung học phổ thông Yousuke, cảnh tượng huyền ảo ban ngày hoàn toàn đối lập với vẻ yên tĩnh ban đêm. Trường học xây dựng ở một mảnh đất được mua với giá rẻ, nơi đây từng là một bãi tha ma. Sau khi trường học thành lập được 20 năm, các loại sự kiện kỳ quái bắt đầu phát sinh, trong tâm sợ hãi của mọi người, họ đem chuyện này ẩn giấu, chuyển thành đủ loại chuyện lạ, từ trong tai miệng thầy trò truyền khắp nơi...]

[Chẳng biết từ lúc nào, xuất hiện một bài ca dao có tên là "7 điều cấm kỵ trong trường học"...]

Nghe đến đó, giọng nói hệ thống bên tai Phong Bất Giác bỗng nhiên biến thành tiếng nói chuyện kỳ ảo của một tiểu cô nương non nớt mà linh hoạt, âm thanh này đơn điệu khiến cho người ta sờn hết cả gai ốc, nói phụ đề nội dung trước mắt hẳn:

[Cứu cứu hẩn, cứu cứu hẩn... Ở trong giếng khó về nhà được.

Chớ nhìn hẩn, chớ nhìn hẩn... Nếu không sẽ chôn cùng giếng cạn.

Một hai ba, bốn năm sáu... Đếm bậc thang đi lên lầu.

Mau quay lại, mau quay lại... Bậc thang thứ 13 phải tránh đi.

Tí tí tách, tí tí tách... Tiếng nước chảy không dừng lại.

Đỏ rực, đỏ rực... Chớ ngẩng đầu nhìn vào trong kính.

So Fa Re, La So Re... Âm thanh của phím đàn tổ ai oán.

Không thích nghe, không thích nghe... Sau khi nghe hết nhất định phải vỗ tay.

Ừng ục ục, ừng ục ục... Mùi thơm xông vào mũi, ừng ục trong bụng.

Nấm thử, nấm thử... Chén canh đó là canh thịt người.

Ô oa oa, ô oa oa... Tiếng trẻ sơ sinh luôn vang bên tai.

Cười ha hả, cười ha hả... Xương làm nôi da làm túi.

Quý khắp nơi, máu chảy đầm đìa... Mãnh quý đang tới đòi mạng.

Chớ có sợ, chớ có sợ... Yêu ma quỷ quái cũng có thể giết.]

Sau khi nghe xong đoạn văn này, cảnh tượng CG vẫn như cũ không đổi, bất quá giọng nói đã khôi phục thành âm thanh thông báo của hệ thống. Hai phút kế tiếp, thứ Phong Bất Giác nghe được chính là một thiết lập kinh người nhất từ lúc bắt đầu chơi game online tới nay...

[Bạn cùng đồng đội sẽ nhận được một cái điện thoại của riêng mình, vật phẩm không có cách nào để vào bọc hành lý, chỉ có thể cầm trong tay.]

[Nguồn điện trong điện thoại rất dồi dào, có thể biểu hiện thời gian của kịch bản trước mắt. Ở bên trong có một số điện thoại gọi nhanh, đó là số điện thoại di động của đồng đội bạn.]

[Điện thoại không có cách nào gọi cho số điện thoại nào khác trừ số gọi nhanh, hơn nữa cũng không có công năng khác (như tin nhắn), cũng không

có cách nào tắt hoặc cài nhạc chuông.]

[Sau khi kịch bản bắt đầu sẽ tiến hành tính thời gian, từ phút thứ 10 bạn cùng đồng đội của bạn cách mỗi mười lăm phút có thể tiến hành một lần trò chuyện tối đa trong 1 phút. Song phương phải dựa theo trình tự, thay phiên gọi cùng nhận điện thoại.]

[Hiện đã ngẫu nhiên phân phối, cuộc gọi thứ nhất do bạn gọi, cuộc gọi thứ hai phải do đồng đội của bạn gọi đến, cứ vậy suy tiếp.]

[Nếu như song phương không thể tiến hành trò chuyện, "Người nhận trách nhiệm" sẽ bị quỷ hồn chuyên dụng nhằm vào đuổi giết cho đến cuộc gọi tiếp theo mới thôi.

Ví dụ 1: thời gian đã đến, người có nhiệm vụ gọi bắt đầu gọi cho đối phương, sau khi nhạc chuông vang lên, nếu người nhận không thể nghe, tức thì người đó sẽ bị coi là người nhận trách nhiệm.

Ví dụ 2: thời gian đã đến, lúc này nếu người có nhiệm vụ gọi quên hoặc không thể gọi cho đối phương, tức thì người gọi sẽ bị coi là người nhận trách nhiệm.]

[Bạn cùng đồng đội không có cách nào trực tiếp đối thoại do [Hạn chế của hệ thống], chỉ có thể thông qua điện thoại liên hệ.]

[Bạn cùng đồng đội không được ở trong tình huống đối mặt (đối phương tiến vào tầm mắt của mình) tiếp cận người kia, nếu như song phương ngoài ý muốn gặp nhau, cần phải tách ra trong vòng một phút, nếu không sẽ đồng thời bị quỷ hồn đuổi giết.]

[Sau khi kịch bản bắt đầu, xin tách ra hành động sau năm phút tiến vào trường học, nếu vượt quá thời hạn sẽ phải nhận trừng phạt giống như trên.]

Sau khi đoạn thông báo qua đi, kịch bản liền trực tiếp bắt đầu.

Phong Bất Giác như lạc vào khung cảnh kỳ lạ, trong tay cũng nhiều thêm một cái điện thoại di động màu đen. Hắn quay đầu lại nhìn đồng đội bên người, lập tức liền sững sờ, vậy mà lại thấy Tự Vũ Nhược Ly. Trước khi xếp hàng, Phong Bất Giác không có đi kiểm tra trạng thái hảo hữu trong danh sách hảo hữu, cho nên không có để ý đến hảo hữu online.

Biểu lộ Tự Vũ mặc dù không có thay đổi gì, nhưng trong lòng cũng có chút ngoài ý muốn đấy.

Ngày đầu tiên Open Beta, nói không chừng có trên trăm vạn người chơi online. Trong biển người mênh mông, hai người bọn họ riêng phần mình xếp đơn, lại vừa vận tiến vào cùng một cái kịch bản, nhân số còn trùng hợp là hai. Loại trùng hợp như thế này, có thể xưng là duyên phận rồi.

Duyên phận là cái gì ư? Để cho ta dùng tổ hợp bộ lý luận có liên quan đến luân hồi chuyển thế của phật giáo tổng kết một chút, chính là mười sáu chữ: Oan thành phụ tử, nợ chuyển vợ chồng, kiếp sau ra sao, chỉ tranh sớm chiều.

Ta cho rằng duyên phận cái từ này chưa hẳn chỉ có thể móc nối với tình yêu, nói đến trong cuộc sống, có thể kết thù kết oán thì cũng là duyên phận đấy. Cho nên, lúc này ta xin khuyên các vị bằng hữu tin phật dạy, có cừ oán liền tranh thủ thời gian đời này mà báo a, kiếp sau người ta trở thành con của người, mua nhà kết hôn vân vân người còn phải bỏ tiền. Còn có thiếu nợ không trả đấy, tranh thủ thời gian chuyển sang hàng ngũ chủ ngũ vô thần, người đời này lại mất vật chất, kiếp sau phải hoàn lại thân thể.

Ah, đúng rồi, nguyên nhân chủ yếu ta nói những điều này là bởi vì lúc trước đoạn ca dao kia có vẻ như khiến cho người ta sợ hãi, cho nên liền châm biếm một chút nhằm giảm bớt không khí khẩn trương. (Edt: chứ không phải lão câu chữ à)

Trở lại chuyện chính, Phong Bất Giác trước thử một chút, kết quả hẳn quả nhiên nói không ra lời. Hẳn định mở miệng liền bị hệ thống ngăn lại, không có cách nào chuyển hóa thành hành động.

Vì vậy hẳn chỉ có thể dùng tay ra hiệu, đầu tiên làm thủ thế "Lục" (六), nghiêng đầu đưa tay đặt ở bên tai, ý là gọi điện thoại, sau đó chỉ chính mình, lập tức dựng thẳng ngón trỏ, lại chỉ Tự Vũ, dựng thẳng lên hai ngón tay.

Phong Bất Giác đây là muốn xác nhận trình tự gọi, động tác của hẳn vẫn tương đối dễ hiểu đấy. Tự Vũ tất nhiên là đã minh bạch, khẽ gật đầu một cái. Tiếp theo, nàng cũng bắt đầu dùng tay ra hiệu, trước chỉ chính mình, lại chỉ hướng lầu chính trường học. Sau khi dừng lại mấy giây, nàng lại chỉ Phong Bất Giác, lại chỉ về hướng thao trường bên cạnh.

Phong Bất Giác dùng tay phải làm cái thủ thế OK, lập tức lại duỗi ra cánh tay còn lại (bởi vì tay kia cầm điện thoại), làm động tác "mời".

Hai người trong trầm mặc liền đã phân phối công tác xong, Tự Vũ dẫn đầu bước vào "Trường trung học phổ thông Yousuke" này, Phong Bất Giác theo sát phía sau cũng đi vào cổng trường, bất quá phương hướng bọn hẳn tiến về phía trước không giống nhau đấy.

Lúc hai người đều bước vào cổng trường học, giọng nói hệ thống liền lập tức vang lên: [Đã gây ra nhiệm vụ chính tuyến]

Nội dung nhiệm vụ là [Thăm dò trường trung học phổ thông Yousuke, loại bỏ bảy loại hiện tượng linh dị, tiến độ trước mặt là 0/7]

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 73+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (2)

Ở trong thao trường, Phong Bất Giác cùng Tự Vũ mỗi người một ngã, người phía trước đi qua lầu chính, hướng vào sâu trong trường học, người phía sau thì đi vào tòa lầu dạy học đối diện cổng trường.

Nếu hai người có thể cùng nhau hành động, kịch bản này có lẽ không quá khó khăn. Gặp câu đố có thể thương lượng, gặp chiến đấu có thể chia sẻ, lúc phát sinh tình cảnh kinh khủng, bên người còn có một người khác, cảm giác cũng sẽ tốt hơn nhiều. Nhưng hiện tại, bọn hắn bị hạn định thành hành động một mình, còn phải hoàn thành cái thiết lập trò chuyện mà vừa nghe là đã thấy có âm mưu kia... Có thể nói, tính nguy hiểm cùng độ khó của kịch bản này ít nhất tăng lên gấp đôi.

Lúc trước trong đoạn ca dao kia đã có thể tìm được không ít dấu vết để lại về địa điểm cùng sự vật cụ thể, ví dụ như cái giếng, bậc thang, tấm gương, piano...

Những thứ khác không nói, chỉ riêng cái giếng đoán chừng sẽ không ở trong nhà, cũng sẽ không ở địa phương phụ cận sân bóng này. Cho nên tám phần là ở một góc hẻo lánh gần tường rào.

Phong Bất Giác dựa theo mạch suy nghĩ này, sau khi vượt qua lầu chính liền một đường đi về phía trước. Lúc này ánh trăng rất sáng, giống như ngân sương tiết địa, không cần mở đèn pin cũng có thể nhìn rõ con đường phía trước. Hắn đi không nhanh, thỉnh thoảng còn lưu ý thời gian kịch bản trên điện thoại di động, đến phút thứ 10 là phải gọi điện thoại rồi.s

Trong ngũ hành, thủy chỉ hướng bắc, Phong Bất Giác cũng tìm được một cái giếng ở phía bắc trường học. Bờ giếng không quá cao, do đá trắng xây thành, mặt ngoài đá rất gập ghềnh. Miệng giếng không đóng lại, cũng không có mắc khung dây thùng nổi thùng nước.

Cách miệng giếng 10m, có một gian nhà trệt hình chữ L. Từ cửa sổ nhìn vào, có thể chứng kiến một cái gàu nước cùng rất nhiều vòi nước. Phong Bất Giác đi tới cửa liền phát hiện vài cái thùng sắt, đồ lau nhà, xem ra đây là chỗ để cất dụng cụ sạch.

Phong Bất Giác tiến vào nhà trệt cẩn thận tìm tòi một lát, ngay cả số lượng vòi nước và đồ lau nhà cũng đếm qua, nhưng không tìm được manh mối gì. Đi ra ngoài phòng, mắt thấy thời gian đã là 9 phút 27 giây, hắn liền cầm lấy điện thoại, nhấn vào nút gọi nhanh.

Kết quả điện thoại cũng không có tự động quay số, trên màn hình chỉ hiện ra một hàng chữ: [Thời gian chưa tới, thời gian gọi tiếp theo của bạn là từ 10:00-10:45]

"Thì ra là thế, nhất định phải tại trong khoảng 45 giây quy định mới có thể gọi..." Phong Bất Giác thì thầm. Hắn đợi nửa phút, đợi thời gian trên điện thoại di động biến thành đúng 10 phút, lại ấn vào nút gọi nhanh. Một chuỗi dãy số liền tự động hiện ra trên màn hình, cuộc gọi thứ nhất đã bắt đầu.

Tít —— thanh âm chỉ giăng co một lần, Tự Vũ bên kia liền tiếp điện thoại.

Dù gì cũng là hảo hữu trong trò chơi, từ khi tiến vào kịch bản đến giờ hai người vẫn chưa nói với nhau một câu, Phong Bất Giác liền muốn khách khí một chút, nói một câu như "Thật là trùng hợp a..." vân vân, không nghĩ tới hắn căn bản không kịp nói câu nói nhảm này, đối phương liền vào chuyện chính: "Diện tích tòa lâu này so với trong tưởng tượng của ta còn lớn hơn

nhieu, đèn bên trong tất cả đều không bật được. Sau khi đi vào có mấy hàng tủ giày, xuyên qua đó là một cái hành lang, trên tường có sơ đồ tòa nhà. Ta tạm thời vẫn còn ở tầng một, định kiểm tra từng tầng một từ 1F cho đến sân thượng, mỗi một cánh cửa đều sẽ vào xem qua. Trước mắt còn chưa gặp tình huống dị thường, còn người thì sao?"

Đây là lần đầu tiên Phong Bất Giác nghe nàng một hơi nói nhiều lời như vậy, hơi có chút không quen. Bất quá hắn cũng minh bạch, một phút trò chuyện rất quý giá, hơn nữa lúc Tự Vũ nghe điện thoại rất có thể là một tay cầm điện thoại di động để bên tai, tay kia cầm đèn xách tay. Loại tình huống này nếu lọt vào tập kích thì quá nguy hiểm rồi, lấy vũ khí cũng không kịp.

Cho nên Phong Bất Giác liền theo ý đối phương cũng có chút nhanh mà trả lời: "Ta tìm được một cái giếng, hắn là địa phương mà câu ca dao đầu tiên nói đến, đang chuẩn bị nghiên cứu một chút." Hắn dừng một giây: "Ta nói đơn giản một chút về bài ca dao kia, chuyện kỳ quái câu thứ hai chỉ chính là về "Bậc thang thứ 13". Ta đã quan sát qua, trong trường học có tổng cộng có ba tòa lầu tương đối cao, lầu chính là cao nhất, có bảy tầng cộng thêm một cái sân thượng. Ta đoán chừng thời điểm người lên lầu có xác suất rất cao gây ra nội dung cốt truyện này, nhớ kỹ phải đếm số bậc thang, nếu như lúc lên một tầng phát hiện cầu thang đó có 13 bậc thì cũng có nghĩa là người đã tiến nhập vào một không gian cực kì quỷ dị.

Câu nói thứ ba hắn là ám chỉ WC. Nếu người nghe được nhà vệ sinh nào đó truyền đến tiếng nước chảy không ngừng, vậy thì rất có thể..."

Tít —— tít —— tít ——

Tiếng tít tít liên tục vang lên, một phút trò chuyện đã qua, cuộc gọi thứ nhất của bọn họ cứ như vậy đã xong. Tiếp theo phải đợi mười lăm phút sau, do Tự Vũ gọi điện thoại cho Phong Bất Giác.

Lời Phong Bất Giác tuy chưa nói xong nhưng cũng chỉ có thể dừng ở đây. Kỳ thật lời nhắc của hắn cũng hơi dư thừa, bởi vì Tự Vũ đã từng nghe qua câu chuyện về bậc thang thứ 13, hơn nữa nội dung bài ca dao kia nàng cũng nhớ rõ tám chín phần mười. Với năng lực chiến đấu của nàng mà nói, Phong Bất Giác có chút quá mức lo lắng cho đối phương rồi, hắn có lẽ nên lo cho mình mới đúng.

Dời di động ra khỏi tai rồi nhìn màn hình, Phong Bất Giác lại thử gọi lại một lần, lúc này trên màn hình hiện ra hàng chữ: [Thời gian chưa tới, thời gian gọi tiếp theo của bạn là từ 40:00-40:45]

"Ân... Ta dường như có chút minh bạch ý nghĩa của loại trò chuyện này." Phong Bất Giác thầm nghĩ: "Một phút trò chuyện căn bản không thể nói mấy câu, mục đích chủ yếu của loại lên hệ này không phải là để cho người chơi giúp đỡ lẫn nhau, mà là để cho người chơi liên lụy lẫn nhau..."

Hắn xác thực đã đoán đúng... Chính vì hai người bọn họ đều có năng lực cá nhân mạnh phi thường, hệ thống mới phải tạo ra thiết lập như vậy. Dùng thực lực của hai người này mà nói, dù cho đem bọn họ tách ra cũng không đủ để tạo áp lực khó có thể thừa nhận.

Bất quá... tâm tình lo lắng cho đồng đội lại có thể thành gánh nặng cho bọn họ.

Đầu tiên cho hai người biết rằng bọn hắn không được phép nào đồng hành, dù cho vô tình gặp phải cũng không được trao đổi, mà cứ cách một đoạn thời gian nhất định lại phải trò chuyện, nếu không thể gọi cho đối phương hoặc không kịp nhận điện thoại đều sẽ bị quỷ hồn đuổi giết.

Có thể tưởng tượng, sau khi thời gian đến, nếu như một người trong đó không có cách nào nhận điện thoại đối phương gọi hoặc mình gọi đối phương không nhận được. Trong nội tâm của người tất nhiên sẽ sinh ra lo lắng, nhất định sẽ đi suy nghĩ đối phương vì sao không có tiến hành trò

chuyện, chẳng lẽ lại bỏ lỡ thời gian gọi điện thoại? Hay là gặp bất trắc gì? Mặt khác... Quỷ hồn tiến hành đuổi giết sau đó liệu đồng đội có thể ứng phó hay không?

Tuy trong menu đoàn đội có thể chứng kiến đồng đội còn sống hay không nhưng cái này cũng sẽ không thay đổi được gì, bởi vì còn sống hay không chính là tin tức duy nhất menu có thể cung cấp rồi. Về phần những thứ khác, ví dụ như có bị thương hay không, người ở chỗ nào, Giá Trị Kinh Hãi ra sao... một mực không biết. Cho dù có một người bị quỷ cửa đứt chân, bị nhốt chảy máu ở bên trong tủ chứa đồ, tên còn lại cũng không có cách nào cứu viện. Người không bị đuổi giết chỉ có thể nghĩ ngợi lung tung trong đầu, trong nội tâm bất ổn, cuối cùng chính mình cũng phạm phải sai lầm bởi ảnh hưởng từ loại tâm tình này.

Cho nên nói... Loại thiết lập như thế này không có còn hơn, thà là quy định bọn hắc hoàn toàn không thể trò chuyện đồng thời cũng không thể gặp nhau, hai người riêng phần mình đơn đánh, cũng là bớt lo một chút.

.....

Bởi vì điện thoại không thể cho vào bọc hành lý, mà túi trang phục tân thủ rất nông, không thể đựng vào được, cho nên Phong Bất Giác chỉ có thể rất bất đắc dĩ một mực cầm di động trong tay.

Tuy không biết có ích hay không, hắc vẫn móc cờ-lê ra cầm ở trên tay kia, chậm rãi tiếp cận giếng nước. Bước chân của hắc rất ổn, thần kinh căng ra. Nếu gây ra FLAG gì đó, hắc tuyệt đối có thể làm ra phản ứng ngay lập tức.

Không khí quanh mình đột nhiên trở nên âm lạnh, ngay khi khoảng cách Phong Bất Giác tới gần miệng giếng chỉ còn 2~3m, một câu nó giống như rên rỉ, đứt quãng từ phía dưới truyền đến: "Cứu... Cứu... Ta..."

Sau khi thanh âm vang lên, cảnh tượng trước mắt Phong Bất Giác lại cải biến, một giây sau, bóng tối liền biến thành hoàng hôn.

Mà bên cạnh hẳn xuất hiện một nam sinh thấp bé gầy yếu mặc đồng phục, đeo kính mắt. Có ba tên thiếu niên vừa nhìn đã thấy khooh tốt đem hẳn vây quanh, bày mồm tám lười mà thảo luận gì đó, thỉnh thoảng còn gõ đầu hoặc xô đẩy nam sinh kia.

"Tái hiện một đoạn ngắn trước khi tử vong à..." Phong Bất Giác nói xong, đi qua thò tay ra thử. Quả nhiên, cánh tay của mình tựa như không khí, xuyên qua thân thể những người kia, hoàn toàn không đụng được đối phương.

Vì vậy hẳn liền nhẫn nại xem tiếp, muốn nhìn xem kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Kỳ thật cũng không có gì đặc biệt, chỉ đơn thuần là vợ vét tài sản mà thôi, bất quá nam sinh kia tỏ vẻ mình không có tiền, khúm núm nói vài câu. Các thiếu niên bất lương kia tự nhiên rất bất mãn, trên bụng nam sinh rất nhanh liền trúng một quyền, thống khổ mà ngồi xồm xuống, sau đó lại bị đánh đập.

Cứ như vậy đánh được một lúc, ba người kia giống như đã có chủ ý mới, đem hẳn kéo tới bên cạnh giếng. Một người trong đó nắm phía sau cổ áo tên nam sinh kia, đem nửa thân trên của hẳn treo giữa trời đặt cạnh bờ giếng, hai người khác tức thì riêng phần mình bắt được một cái chân của hẳn, nâng lên độ cao ngang với bờ giếng.

Nam sinh kia đương nhiên rất sợ hãi, hai tay túm loạn, la to để cho bọn họ dừng tay, nhưng ba người kia tựa như không quan tâm, trái lại còn cười lớn. Cứ như vậy giằng co không đến một phút, bị kịch liền xảy ra. Nam sinh kia rớt xuống, sinh tử không biết.

Ba gã thiếu niên bất lương lúc này hơi sợ, nói vài câu đối thoại lừa mình dối người: "Ta... Ta không muốn buông tay đây... Là.. Là chính bản thân hấn lộn xộn nên mới... mới té xuống, đúng... đúng không?"

"A.... Phải.. Đúng vậy a... Là người này chính mình không cần thận..."

Cứ như vậy, bọn hấn vứt bỏ tên nam sinh này, cũng không có đi kêu cứu, liền trực tiếp rời đi.

Một giây sau, những ảo giác này liền toàn bộ biến mất.

Vẫn là ban đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, Phong Bất Giác vẫn đứng ở cách miệng giếng 2~3m, một bước không di chuyển. Hấn cố ý lại nhìn điện thoại một chút, vừa rồi thời điểm đoạn ảo giác kia phát sinh, một giây cũng chưa qua.

"Cứu cứu ta..." Thanh âm kia lại một lần nữa vang lên.

Phong Bất Giác hít sâu một phát, thò người ra nhích tới gần miệng giếng kia.

.....

Cùng lúc đó, lầu chính.

Trong một gian phòng giáo viên, Tự Vũ ở trên một cái bàn làm việc phát hiện một mảnh giấy bị cắt ra từ tờ báo nào đó. Mảnh giấy đó rất bắt mắt, nội dung bị người dùng bút bôi đen, chỉ đọc được một số từ mấu chốt, một trong số đó chính là tên của ngôi trường này: Trường trung học phổ thông Yousuke. Mà nội dung của nó là về một cái giếng cạn trong trường học:

Năm Heisei thứ 6 (edt: đại khái là năm 1994), một học sinh cấp 3 tên là Tanaka Satoshi bị phát hiện chết ở trong giếng cạn của trường trung học phổ thông Yousuke. Lúc ấy kết quả cảnh sát điều tra là "sự cố", bất quá

trong trường học còn có một loại đồn đại, nói Tanaka có thể là vì bị bắt nạt mà nhảy giếng tự sát.

Một tuần sau, ba gã nam sinh thường xuyên khi dễ Tanaka, trong cùng một buổi tối lần lượt rời khỏi nhà, về sau liền tuyên cáo mất tích, cuối cùng thi thể của bọn hắn đều bị phát hiện ở trong giếng cạn.

Lúc này đây, cảnh sát tuy vô cùng coi trọng vụ án này, nhưng cuối cùng bởi vì không có cách nào tìm được bất luận "hung thủ" nào, bản án chỉ đành gác lại không giải quyết được.

"Oan hồn của Tanaka quay về báo thù rồi", câu nói như vậy rất nhanh lan truyền giữa các học sinh.

Năm Heisei thứ 7, một nam sinh khác là Sakagami Yuichi cũng rơi xuống giếng bỏ mình, lúc kiểm tra thi thể thì phát hiện, ngoại trừ vết thương do rơi xuống tạo thành, trên người thi thể còn có rất nhiều vết cắn quỷ dị, những dấu răng kia ít nhất đến từ bốn người khác nhau.

Sakagami khi còn sống là một ác bá nổi danh trong trường học, bằng hữu của hắn lúc cung cấp khẩu cung cho cảnh sát đã nói như sau: ngày hôm đó bọn hắn đang hút thuốc ở phụ cận, Sakagami nói rằng hình như mình đã nghe được tiếng la "Cứu cứu ta", nhưng bằng hữu của hắn không có nghe được, còn tưởng rằng Sakagami đang nói đùa, liền một mình về nhà.

Vào mùa đông cùng năm, hai gã thành viên của bang Bạo Tẩu cũng bị phát hiện chết ở trong giếng, trên thi thể đồng dạng cũng xuất hiện rất nhiều vết cắn, toàn bộ ngón tay của hai thi thể đều bị cắn đứt, cũng không thể tìm được chúng.

Năm Heisei thứ 8, nhân viên nhà trường dùng xi măng lấp miệng giếng lại, từ đó về sau hai năm bình an vô sự.

Năm Heisei thứ 10, miệng giếng bị lấp bằng xi-măng bởi vì nguyên nhân không rõ mà sinh ra vết nứt.

Mùa hè cùng năm, trong trường học lần lượt có ba học sinh mất tích. Sau khi học sinh thứ nhất mất tích được mười ngày, trong khe hở của miệng giếng bốc lên mùi tanh nặng. Nhân viên nhà trường bất đắc dĩ đành phải đập xi-măng ra, lại phát hiện ra ba cỗ tử thi trong giếng, thi thể đều bị phá hoại nghiêm trọng với mức độ khác nhau, ngoại trừ đầu hoàn hảo không tổn hao gì, các bộ phận khác đều đã trở nên vụn nát.

Lời đồn đãi lại lần nữa lan truyền giữa các thầy trò, "Nếu như nghe được tiếng oan hồn kêu cứu ở trong giếng, ngàn vạn không nên thử đi thăm dò nhìn xem, nếu không cũng sẽ bị kéo xuống".

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 74+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (3)

EDITOR: Hoconkut3

Phong Bất Giác đã đi tới bên cạnh giếng, bất quá hắn không có đến quá gần, chẳng qua là hạ thấp thân thể, tận lực nhìn xiên về trước mà không có duỗi đầu vào bên trong giếng.

Hắn nhớ rõ đoạn ca dao kia một chữ cũng không quên, "Chớ nhìn hắn... Nếu không sẽ chôn cùng giếng cạn", đây xem như là một gợi ý rất rõ ràng. Phong Bất Giác không chút nghi ngờ, chỉ cần mình nhìn thẳng vào đồ vật trong đáy giếng, lập tức sẽ dẫm tới FLAG tử vong... Hắn cũng không muốn bị quái vật nào đó không thể đối kháng đột nhiên kéo xuống mà lập tức giá trị sinh tồn về 0.

"Người dưới đó..." Phong Bất Giác từ cuống họng hô to: "Ta đi tìm sợi dây ném cho người được không?"

Thanh âm dưới đáy giếng qua vài giây lại vang lên: "Ta... Một người... Leo không được..."

Lúc Phong Bất Giác nghe được câu này, lại có một loại cảm giác hiểu ra, hắn hỏi dò: "Vậy... Ta công người đi lên được không?"

Thanh âm ở dưới đáy giếng đơn giản mà trả lời: "Được..."

Phong Bất Giác dứt khoát trực tiếp hỏi: "Ta không quá quen thuộc ngôi trường này, người có biết nơi nào gần đây có dây thừng không?" Hắn muốn thử xem gợi ý của nhiệm vụ đến cùng sẽ tới trình độ nào.

Nhưng lúc này đây, đối phương lại không có trả lời, thanh âm kia chẳng qua là lặp lại: "Cứu... Cứu... ta..."

Vì vậy, Phong Bất Giác nói: "Người chờ chút, ta tìm được dây thừng sẽ trở lại."

Cái âm thanh kia không có phát biểu bất cứ dị nghị gì, chỉ không ngừng kêu cứu.

Phong Bất Giác kỳ thật có chút hiếu kỳ, nếu như mình đi không trở lại thì sẽ như thế nào. Nhưng cẩn thận ngẫm lại, cho dù gia hỏa dưới đáy giếng này không đến mức leo ra tìm mình tính sổ, sớm muộn gì hắn cũng phải trở lại để hoàn thành nhiệm vụ này.

Rời khỏi miệng giếng, Phong Bất Giác chạy chậm về hướng phòng dụng cụ thể dục, lúc trước hắn đi ngang qua chỗ ấy đã tính đi vào vớ vét. Lúc này hắn quen việc dễ làm mà quay về chỗ đó, dùng cờ-lê đem khóa cửa phá ra, sau khi đi vào việc Phong Bất Giác làm chính là lục tung.

Không bao lâu, hắn đã tìm được một đoạn dây thừng, là loại dây thừng thô dùng để kéo co. Thử độ bền một chút, sau khi cảm thấy không có vấn đề gì, Phong Bất Giác liền đem dây thừng cuộn lại, nhét vào trong bọc hành lý, sau đó đi ra ngoài, quay trở về giếng cạn.

Lúc tiếp cận giếng cạn, tiếng cầu cứu dưới đáy giếng lại một lần nữa truyền ra, Phong Bất Giác làm như không nghe thấy, bước nhanh qua, tìm được một cây đại thụ chết khô ở bên cạnh, đem dây thừng buộc nút thắt ở trên đó. Sau đó hắn trở về bên cạnh giếng, đem dây thừng ném xuống dưới. Đoán chừng cái miệng giếng này cùng lắm cũng chỉ sâu 10m, rất có thể chỉ có 6-7m, dây thừng nhất định là đủ đấy.

Hiện tại có một vấn đề rất phiền toái chính là cái điện thoại. Bất kể là xuống dưới hay đi lên, khẳng định đều phải dùng hai tay, cũng không thể ngậm di động trong miệng a... Lại nói tiếp, cho dù thật sự ngậm vào trong

miệng, lúc leo được một nửa điện thoại có vang lên cũng không có cách nào nhận. Vạn nhất chính mình sơ xuất, điện thoại rớt xuống giếng, như vậy chính mình nhất định sẽ bị đuổi giết đến chết a.....

Nhìn đồng hồ, khoảng cách đến cuộc gọi tiếp theo còn bảy phút, Phong Bất Giác cảm giác lúc này không có vấn đề gì. Tiếng kêu cứu dưới đáy giếng có lẽ là của nam sinh trong đoạn ảo giác lúc này, một tên thiếu niên đồng lứa cũng có thể nhẹ nhàng nhắc tiểu tử kia lên, sau khi biến thành quỷ lẽ ra phải càng nhẹ hơn mới đúng.

Phong Bất Giác quyết định xong, liền không do dự nữa. Hắn đặt di động trên mặt đất, nắm dây thừng, mặt đối diện cây đại thụ kia, đưa lưng về phía miệng giếng, ngồi lên trên mép giếng, sau đó đặt hai cái đùi lần lượt đối diện với miệng giếng. Tiếp đó, mặt hắn hướng lên, chân đạp vách giếng, hai tay luân chuyển nắm dây thừng, tận lực leo nhanh xuống. Từ đầu đến cuối hắn đều không liếc xuống giếng, cứ như vậy một mực đưa lưng về phía một con tám chín phần mười là quỷ hồn.

"Ngẩng đầu nhìn lên trời... Ánh trăng đang cười..." Sau khi Phong Bất Giác tiến vào giếng cạn, hắn luôn bảo trì tư thế quay lưng về phía dưới, ngẩng đầu từ trong giếng nhìn lên bầu trời, bất tri bất giác liền ngâm hai câu, sau đó hắn lập tức dừng lại, tự nhủ: "Kháo... Không ngờ rằng sẽ đem cái giai điệu nào tàn này hát ra... May mà phụ cận không có ai, cảm giác thật mất mặt..."

Sau khi leo xuống đáy giếng, hai chân Phong Bất Giác như là dẫm phải bùn đất xốp. Hắn dựa vào một bên vách giếng, cũng không quay đầu lại, chỉ chừa cho đối phương một cái bóng lưng: "Người ở đâu, ta đến công..."

Lời còn chưa dứt, hai cánh tay máu chảy đầm đìa liền từ hai bên vai Phong Bất Giác duỗi ra, ôm quanh cổ của hắn. Đồng thời, hắn cảm thấy có "Nửa thân" người dán lên sau lưng mình. Phong Bất Giác có thể khẳng định, cho dù là người chơi nữ cũng hoàn toàn có thể công được con quỷ

hồn này, vì sức nặng của con quỷ này rất nhẹ, hoặc là nói... tứ chi căn bản không đủ.

"Ân..." Phong Bất Giác muốn nói lại thôi, hắn vốn muốn theo thói quen mà châm biếm một caia, lời nói cũng đã đến bên miệng rồi liền cân nhắc. Không ổn... Tại loại tình huống này, nếu vạch trần một ít đặc thù không giống nhân loại của đối phương, có khả năng tình huống cũng sẽ phát triển theo chiều hướng không tốt nào đó. Mấy cái ví dụ như "Thân mình của người nhẹ như vậy vì sao không tự mình bò lên", "Tại sao cánh tay của người lại hư thối", "Vì sao ta cảm thấy dưới eo của người cái gì cũng không có", "Bụng của người có phải đang chảy nước hay không", toàn bộ đều là câu nói cấm.

Ở phần cuối của vô số câu chuyện về quỷ hồn, vô số nhân vật chính đều nói với gia hỏa nào đó trông giống như người một câu: Vừa này ta gặp quỷ, trông thế này thế kia... Sau đó, bọn hắn đều nhận được lời hồi đáp giống nhau: "Có phải giống như vậy hay không?" Sau đó liền bị giết chết.

Phong Bất Giác cũng không muốn mạo hiểm, cổ của hắn vẫn còn ở trong lòng bàn tay đối phương đấy. Vạn nhất con quỷ này qua lời nhắc của hắn đột nhiên ý thức được bản thân chính là một con quỷ, vậy khẳng định là sẽ kích hoạt FLAG tử vong, tuyệt đối không thể nói những câu kia.

"Cầm chắc chưa, ta sắp leo lên." Phong Bất Giác hoàn toàn không để ý âm thanh cùng các loại ám chỉ mãnh liệt, cũng không nhìn xem hai cánh tay đầy máu dưới cầm của mình mà lên tiếng chào hỏi, lưng cũng quỷ liền bắt đầu leo lên.

Vừa rồi lúc leo xuống giếng cũng không có nhìn xuống dưới, chính thể cảm giác tựa như đi lui về phía sau, lúc đi lên thì là dùng ánh mắt nhìn chăm chú về hướng phía trước, cho nên tốc độ hắn leo lên rất nhanh. Mà đồ vật hắn cũng sau lưng xác thực không nặng, không thấm vào đâu cả.

Leo xuống rồi lại leo lên giếng cạn, tổng cộng chỉ tốn hơn bốn phút. Phong Bất Giác dừng lại ở gần giếng, sau khi hơi thở hỗn hển trở lại đều đặn rồi, hắn vẫn như cũ không dám khinh thường, hắn không có vội vã nhặt điện thoại lên mà lại một lần nữa móc ra cờ-lê, nói với đồ vật trên lưng mình: "Đã ra rồi, người có thể về nhà."

Tiếng nói chuyện vang lên từ gáy Phong Bất Giác, như là gió lạnh như băng thổi qua phần gáy: "Về... nhà..."

Vài giây kế tiếp, bốn bề yên tĩnh làm cho người ta hít thở không thông.

"Cảm ơn người..." chính là câu đáp lại cuối cùng của quỷ hồn kia.

Lúc Phong Bất Giác nghe được câu này, hơi lạnh thấu xương quanh mình bỗng nhiên biến mất, có cảm giác thứ đồ vật sau lưng của hắn cũng không còn. Lúc này, hắn mới thở dài một hơi, cũng quay đầu lại.

Dưới ánh trăng màu bạc, bộ dạng giếng cạn kia đã cải biến. Miệng giếng không còn mở ra, mà lại bị một khối xi-măng bịt lại. Đoạn dây thừng trong tay Phong Bất Giác kia, một đầu vẫn đang buộc trên cây, nhưng đoạn ném vào trong giếng lúc này lại chất đống ở bên cạnh giếng.

Có lẽ Phong Bất Giác căn bản không có leo xuống miệng giếng này, có lẽ chỗ hắn leo xuống... là ở nơi khác. Mà chính ở chỗ đó, hắn cứu ra tên nam sinh kia.

.....(EDT: Hoconkut3, mình chỉ dịch ở bên wattpad và tàng thư viện thôi, làm phi lợi nhuận mà bị cop không hỏi là sao...)

Đoạn cuối cùng trong mảnh giấy cắt từ tờ báo trên tay TỰ VŨ có viết:

Mùa thu năm Heisei thứ 10.

Có phụ huynh của đệ tử trong trường học mời một Âm Dương Sư đến làm phép. Lúc rời đi, vị Âm Dương Sư kia nói đã chém oán linh bị thương, nhưng đạo hạnh của mình vẫn không thể khiến hắc thành phạt.

Bị phóng viên hỏi thăm liên tục, Âm Dương Sư lưu lại một câu "Chẳng lẽ người muốn ta đến "chỗ đó" cũng hắc đi ra sao?" Sau khi nói xong, hắc liền giận dữ rời đi.

Từ đó về sau, miệng giếng lại một lần nữa bị lấp bằng xi-măng, đến nay không hề xuất hiện dị trạng.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 75+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (4)

EDITOR:Hoconkut3

[Tiến độ nhiệm vụ chính tuyển đã thay đổi]

[Thăm dò trường trung học phổ thông Yousuke, loại bỏ bảy loại hiện tượng linh dị, tiến độ trước mặt là 1/7]

Nghe được thông báo từ hệ thống vang lên, Tự Vũ cũng nhẹ nhàng thở ra. Đảm lượng của nàng có lẽ hơn xa tiêu chuẩn người bình thường, cũng có khả năng còn dừng cảm hơn cả Long ca, cho nên lúc nhìn thấy mảnh giấy cắt từ tờ báo khiến người không rét mà run này, nàng cũng không có phản ứng quá lớn.

Bất quá nàng vẫn không tự chủ được mà lo lắng... Bởi vì ở cuộc gọi thứ nhất trước đó, Phong Bất Giác rõ ràng từng nói qua đã tìm được miệng giếng, đang chuẩn bị xử lý. Mà từ mảnh giấy Tự Vũ đã biết được một phần tin tức, kết hợp với bài ca dao lúc trước nghe được, tự nhiên cũng làm ra kết luận "không được nhìn xuống giếng", nhưng trước khi đến thời gian cho cuộc gọi tiếp theo, nàng không có cách nào thông tri cho Phong Bất Giác đấy. Loại cảm giác rõ ràng muốn giúp đỡ lại bất lực này xác thực rất tra tấn người.

Thứ hệ thống muốn đúng là hiệu quả như vậy. Có lẽ hai người bọn họ lo lắng cho nhau đều là dư thừa, nhưng loại lo lắng này, không thể nghi ngờ sẽ trở thành gánh nặng cho bản thân bọn họ, tâm phiền ý loạn cùng sợ hãi đều sẽ khiến người ta phạm sai lầm.

Sau khi Tự Vũ nghe được thông báo thì tạm thời yên tâm một ít. Nàng xem thời gian trên điện thoại di động, còn có hơn hai phút là đến 25:00 rồi. Tăng một về cơ bản đã kiểm tra xong, vì vậy nàng tạm thời dừng lại, chuẩn bị hoàn thành cuộc gọi này mới lên tầng hai.

Lúc này, nàng lại nghe được thông báo từ hệ thống: [Trong kịch bản, nếu như bạn dừng lại thời gian dài ở một khu vực đã từng thăm dò qua, hơn nữa không tiến hành bất cứ hành động gì thúc đẩy tiến trình trò chơi thì sẽ bị coi là "Trò chơi tiêu cực", Giá trị Kinh Hãi sẽ tăng lên theo thời gian]

Tự Vũ nghe vậy, bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, cầm lấy điện thoại, nhắc đèn xách tay lên, dọc theo hành lang đi về phía trước.

Khái niệm "trò chơi tiêu cực" trong thông báo từ hệ thống vừa rồi ở giai đoạn Closed Beta không có, khi Open Beta mở ra mới bị đưa vào. Ví dụ như ở kịch bản hiện tại, giả thiết trong kịch bản không phải Giác Ca cùng Tự Vũ mà là hai người chơi không quen nhau. Một người trong đó có lá gan rất nhỏ, mà nhân phẩm lại hơi xấu, lúc kịch bản bắt đầu hẳn tìm một địa phương tự nhận là an toàn trốn đi, mỗi lần đến thời gian nên gọi liền gọi, nên nhận liền nhận, vĩnh viễn sẽ không trở thành người nhận trách nhiệm, mà đồng đội kia thì ở trong sân trường xuất sinh nhập tử, giải quyết các loại sự kiện, làm không tốt còn có thể bởi vì trò chuyện mà trở thành mục tiêu đuổi giết. Cũng có khả năng, hai gã người chơi đều là loại người này, bọn hắn đều tự tìm địa phương trốn đi, nhiều lần trò chuyện...

Đây chỉ là một ví dụ. Trong kịch bản khác, cũng có thể có người chơi chọn "không làm gì" để được sinh tồn. Vì phòng ngừa tình huống cùng loại, hệ thống tăng thêm khái niệm "trò chơi tiêu cực" khi mở ra Open Beta. Người chơi nếu như bị phán định là trạng thái trò chơi tiêu cực, bất kể đã bị kinh hãi hay chưa, Giá trị Kinh Hãi đều chậm chạp tăng lên, thời gian trò chơi tiêu cực càng lâu, Giá trị Kinh Hãi lại càng cao, đến 100% cũng sẽ bị cưỡng chế logout. Chỉ khi cố lấy lại dũng khí tích cực trở lại trong trò chơi mới có thể từng bước đem loại ảnh hưởng này tiêu trừ.

Đương nhiên, thiết lập này cũng không phải ở trong từng kịch bản đều có. Có một ít kịch bản, chẳng hạn như các kịch bản có độ khó cao mà Phong Bất Giác đã từng trải qua như Saw, thành phố bị Satsuma Diehl khống chế... thì qua cửa đều cùng thời gian có quan hệ chặt chẽ, cứ kéo dài thời gian thường sẽ gặp nguy hiểm hoặc là trực tiếp tử vong.

Hai phút rất nhanh qua đi, thời gian trò chuyện đã đến, Tự Vũ vừa vặn đi vào đầu bậc thang, nàng một bên đi lên, một bên nhấn vào nút gọi nhanh trên điện thoại di động.

"Một hai ba bốn..." Tự Vũ trong nội tâm đếm thầm số bậc thang, đưa điện thoại di động đặt vào bên tai.

Tít —— tit ——

Vang lên hai tiếng, Phong Bất Giác bên kia liền nhận: "Ta không sao, người có ổn không?" Đây là câu nói đầu tiên của hắn, trước tiên trả lời nhanh vấn đề đối phương sẽ hỏi, ngay sau đó tự mình nghĩ tự mình hỏi đấy.

"Hết thấy bình thường, ta đang đi cầu thang lên tầng hai." Khi Tự Vũ nói xong lời này, đã đi hết đoạn cầu thang thứ nhất, phía bên trái ngoặt 180°, trước mắt chính là đoạn cầu thang thứ hai, sau khi đi lên sẽ là hành lang tầng hai: "Ta vừa mới đi hết đoạn cầu thang thứ nhất, có 12 bậc." Nàng nói xong, tiếp tục đi thẳng về phía trước: "Người không cần nói với ta sự tình bên trong bài ca dao, ta cơ bản đều minh bạch, gợi ý rất rõ ràng."

Phong Bất Giác sững sốt một chút, lập tức cười nói: "A... Người nói như vậy thì cuộc trò chuyện kế tiếp của chúng ta nên nói cái gì đây?"

"Giúp nhau thông báo thoảng một phát tiến độ nhiệm vụ là được rồi." Tự Vũ trả lời một câu, sau đó lại nói: "Đừng hỏi đối phương có ổn không, có bị thương hay không, bởi vì hỏi cũng không làm nên chuyện gì, có biết cũng giúp không được, chỉ tăng thêm phiền não."

Phong Bất Giác trong nội tâm thập phần đồng ý đề nghị này của Tự Vũ, nhưng Tự Vũ nói những lời này, Phong Bất Giác lại không dễ nói ra rồi, ít nhất hẳn không thể nói trước. Bởi vì hẳn là một người đàn ông, nói ra những lời này có nghĩa là lãnh đạm, lạnh lùng, lãnh huyết... Nhưng do Tự Vũ nói ra hờ hững như vậy, liền không hề có cảm giác không tốt...

"Oa... Người thật sự là khéo hiểu lòng người, kỳ thật ta cũng nghĩ như vậy!" Phong Bất Giác lập tức rất nhanh hồi báo tiến độ của mình một chút: "Đúng rồi, ta hiện tại đã tại tòa nhà ở góc Tây Bắc rồi, phòng âm nhạc dường như ở chỗ này, ta chuẩn bị đi xem."

"13..." Tự Vũ bỗng nói: "Đoạn bậc thang thứ hai đi lên tầng hai... có 13 bậc."

Phong Bất Giác còn chưa nói gì, thời gian trò chuyện đã đến, trò chuyện đã cắt đứt, tiếng tu tu vang lên.

"Này? Uy!" Phong Bất Giác hô hai tiếng, bất đắc dĩ cũng chỉ đành cúp điện thoại, tự nhủ: "Ân... Kết quả vẫn là làm cho người khác để ý a...."

Lúc này, hẳn cũng đi tới trước cửa phòng âm nhạc.

Sau khi kéo cửa tiến vào, Phong Bất Giác đầu tiên dùng đèn pin đem toàn bộ phòng học quét qua một lần, mấy hàng chỗ ngồi phía dưới nhìn không ra dị thường, bốn phía tường cũng không có dấu tay bằng máu, chữ như gà bới vân vân. Thứ duy nhất tương đối dễ làm người khác chú ý chính là cây đàn piano trong phòng học rồi.

Phong Bất Giác trong miệng than nhẹ nói: "So Fa Re, La So Re..." Hẳn hít sâu thoáng một phát: "Chẳng lẽ sau khi ta đánh đàn theo các nốt đó sẽ kích hoạt cơ quan, tiếp theo sẽ có đồ vật gì đó từ trên ngăn tủ rơi xuống sao?" Hẳn lập tức liền quay đầu đi, giơ đèn pin chiếu vào một cái tủ có kính thủy tinh để nhạc phổ cùng tài liệu giảng dạy, bất quá trên nóc tủ rõ ràng không có vật gì.

"Ân... Nếu chỗ ấy thực có đồ vật gì đó mà nói... giẫm lên ghế của đàn piano là có thể leo lên a." Phong Bất Giác giống như đang suy nghĩ mà nói một câu.

Phong Bất Giác ánh mắt lại từ từ chuyển qua một pho tượng Beethoven ở góc tường, đó là một bức tượng điêu khắc bằng thạch cao màu trắng thập phần thông thường, khắc đầu cùng trước ngực của Beethoven, tỉ lệ tiếp cận 1:1.

Phong Bất Giác đi qua, lấy đèn pin chiếu vào bức tường, nói một câu: "Phân Ca, người thấy thế nào?" (tên tiếng trung của Beethoven là Bối Đa Phân)

Hắn hiển nhiên không trông cậy pho tượng sẽ trả lời chính mình, hắn một bên nói, một bên liền đem điện thoại di động cùng đèn pin đặt ở ngăn tủ bên tay phải, lập tức thử di chuyển pho tượng này, kết quả phát hiện sức nặng thứ này rất bình thường, phía dưới cũng không có giấu cái nút bí mật hay cơ quan nào đó, xem ra xác thực chính là một món đồ trang trí bình thường.

"Phân Ca, mọi người đều là nghệ thuật gia với nhau, quá không nể tình đi nha." Phong Bất Giác tự biên tự diễn mà cười nói, một lần nữa cầm lên điện thoại cùng đèn pin.

Hắn cuối cùng vẫn đi tới trước cây đàn piano. Tuy biết rõ sẽ gây ra một ít FLAG không tốt, nhưng cuối cùng vẫn kiên trì. Hắn duỗi ngón tay ra, dựa theo các nốt nhạc trong bài ca dao, từng bước từng bước mà đánh đàn...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 76+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (5)

EDITOR:Hoconkut3

So Fa Re, La So Re...

Sau khi đánh xong những nốt nhạc này, Phong Bất Giác liền lui về phía sau mấy bước, cảnh giác mà lưu ý gió thổi cỏ lay quanh mình.

Mấy giây qua đi, hai cánh tay trắng bệch, hẹp dài, dùng một góc độ vô cùng quý dị, từ bên trong đàn Piano chui ra ngoài...

Có một thành ngữ gọi là "Độc như nước chảy", có lẽ cũng thật sự có người có thể làm được, dù sao Phong Bất Giác vẫn chưa thấy qua, càng không hiểu việc đem một quyển sách đọc thuộc lòng ra có ý nghĩa gì. Bất quá "Đàn như nước chảy" thì đoán chừng chuẩn bị thấy được.

Đôi tay kia ở trước đàn, mười ngón giao nhau, lòng bàn tay hướng về phía ngoài mở rộng ra. Phong Bất Giác lập tức liền kịp phản ứng, cử động nhìn như có cũng được mà không có cũng không sao này chính là "thời gian phản ứng" trò chơi lưu cho người chơi. Nếu như người chơi không có bị sợ ngốc, thừa dịp hiện tại nên hành động ngay.

"Không thích nghe... Sau khi nghe hết nhất định phải vỗ tay" Phong Bất Giác lăm bắm gợi ý tương quan trong bài ca dao, lập tức liền hiểu. Hắn ngồi xuống một cái ghế ở hàng thứ nhất, đem di động đặt ở cái ghế bên cạnh, đèn pin thì kẹp ở giữa hai đầu gối, chiếu lên trên cây đàn Piano bên kia.

Lúc này, hai cánh tay trắng bệch giống như cây củi kia hình như chuẩn bị xong rồi, mười ngón tay giống như quỷ thảo linh hoạt mà vắn vẹo vài cái, bắt đầu ấn vào phím đàn. Tiếp đó, chúng bắt đầu đánh đàn... Cặp tay kia nhanh chóng múa trên phím đàn, đoạn giữa cánh tay đã uốn lượn thành góc độ khó có thể tưởng tượng, xương khuỷu tay cũng bẻ cong một cách quái dị, mà những ngón tay kia, mỗi một ngón cũng giống như có tánh mạng, lướt ngang, nhảy trên phím đàn...

Theo thị giác nhìn vào, bộ dạng hai cánh tay quý này đánh đàn Piano không có mỹ cảm, cũng không có cảm giác về tốc độ. Nếu phải hình dung, thì tựa như có mười con giun bị móc trên hai lưỡi câu, mỗi lưỡi câu có năm đầu, sau đó những con giun kia vắn vẹo thân thể của mình, ý đồ giãy giụa lưỡi câu trói buộc.

Về phần khúc nhạc có êm tai hay không, Phong Bất Giác không biết. Mặc dù có lẽ tẻ âm phù lọt vào trong tai, nhưng hẳn căn bản nghe không rõ giai điệu nguyên vẹn cho dù là một đoạn ngắn. Bởi vì từ nốt nhạc thứ nhất mà hai cánh tay bắt đầu đánh, Phong Bất Giác liền dùng hai tay che kín lỗ tai, một bên lắc lư cái đầu rất có tiết tấu, một bên liền ngâm nga: "Lạp lap lap! Lạp lap lap! Ta là người bán báo nhỏ bé..."

Hắn hát xong Bán Báo Ca, lại bắt đầu hát Khúc Quân Hành Nghĩa Dũng Quân, dù sao nếu cặp tay kia vẫn đánh không ngừng, Phong Bất Giác liền chuẩn bị một mực đem hai bài hát này hát đi hát lại, cũng không biết hắn và Niếp Nhĩ (tác giả hai bài hát trên) có thù oán gì nữa.

Tóm lại, ước chừng năm phút sau, lúc Phong Bất Giác sắp hát Bán Báo Ca lần thứ ba, hai cánh tay kia liền dừng diễn tấu, quỷ thảo đã rời khỏi phím đàn Piano, nâng ở trên không trung, dừng lại.

Phong Bất Giác không nói hai lời, bắt đầu dùng sức vỗ tay ba ba ba, rõ ràng còn chẳng biết xấu hổ mà kêu một tiếng "Tốt!" Còn thiếu chút nữa là hô một câu "Thêm một bài nữa" rồi.

Loại phương thức ủng hộ phảng phất như nghe tướng thanh (hát hài hước châm biếm) ở trong vườn này, tựa hồ khiến chủ nhân hai cánh tay quý kia chấn kinh rồi, dù sao cặp tay treo trên không trung kia, ngốc ở đó khoảng 30 giây mới làm ra phản ứng.

Bổng tay phải của cặp quỷ thảo nằm lại, vung vẩy trên không hai cái, giống như đang tỏ vẻ bất mãn nào đó, sau đó, tay trái nâng mái che đàn piano lên, tay phải cũng lui về chống mái che đàn, cả hai tay cùng nâng, sau đó chậm rãi rút về bên trong cây đàn, đem cái nắp đắp lại. Từ chính thể đến xem, cử động này xem như là đóng cửa từ chối tiếp khách...

[Tiến độ nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

[Thăm dò trường trung học phổ thông Yousuke, loại bỏ bảy loại hiện tượng linh dị, tiến độ trước mặt là 2/7]

"Ân... Xem ra cái gọi là "7 điều cấm kỵ" cũng không phải tất cả đều là trí mạng nha." Phong Bất Giác cầm di động cùng đèn pin đứng lên, "Cũng có thể... Nếu ta nghe toàn bộ khúc nhạc vừa rồi sẽ chết? Hừ... Có cảm giác cái kịch bản này đang truyền đạt một loại thế giới quan "Ma quỷ cũng là có nhân tính" a...."

Hắn nhìn thoáng qua thời gian, 35:18, ước chừng còn năm phút liền đến phiên hắn gọi điện thoại rồi. Cũng không biết Tự Vũ hiện tại như thế nào. Không có nghe được thông báo nhiệm vụ hoàn thành, nói rõ nàng vẫn như cũ rơi vào trong không gian của "Bậc thang thứ 13", mà hệ thống cũng không có đưa ra tin tức nàng đã tử vong.

Loại tâm tình biết rõ đối phương đang ở hiểm cảnh mà lại không biết tình huống cụ thể này... Đối với Phong Bất Giác tự nhiên cũng đã tạo thành ảnh hưởng nhất định. Hắn thuận tay mở ra menu trò chơi, tuy cũng biết cái này không có ý nghĩa, nhưng hắn vẫn muốn kiểm tra trạng thái "Vẫn còn sống" bên cạnh ID đồng đội. Đây là một loại tâm tình kỳ quái, tựa như lúc

chơi trò chơi bắn súng, người chơi chỉ cần không có việc gì làm liền ưa thích ấn nút TAB xem danh sách...

Ai ngờ sau khi mở ra menu trò chơi, đã có phát sinh ngoài ý muốn. Phong Bất Giác kiểm tra xong mục đoàn đội, liền chú ý tới mục sở trường, lại có sở trường mới đã được giải khóa.

Khu vực có bóng mờ xuất hiện sau khi Open Beta mở ra, hiện tại có một nửa đã hiện ra, sở trường mới gọi là "Linh Thuật", cấp bậc trước mặt của Phong Bất Giác là F.

Trong hai hạng sở trường mới mở này, Phong Bất Giác đã giải khóa một hạng, bất quá vừa nhìn cái tên là hẩn biết, sở trường này khẳng định cực kỳ khó luyện.

Sáu hạng sở trường của Closed Beta: thông dụng, khí giới, điều tra, chiến đấu, xạ kích, chữa bệnh, nhìn qua thiết lập đều tương đối trung quy trung củ, nhưng "Linh Thuật" này, cùng với cái sở trường còn lại chưa được mở ra tám phần chính là năng lực siêu tự nhiên.

Phong Bất Giác còn không rõ ràng lắm sở trường Linh Thuật được giải khóa lúc hẩn hoàn thành nhiệm vụ này, hay lúc công quỹ hồn tại giếng cạn đã giải khóa. Nhưng nếu như đã mở ra, hẩn liền không tự chủ được mà lo lắng rất nhiều sự tình, ví dụ như... ban thưởng qua cửa kịch bản lần này liệu có ngẫu nhiên rút ra thẻ kỹ năng có liên quan đến Linh Thuật; mặt khác, sở trường này hình như chuyên dùng để đối phó với quỷ hồn đấy, nếu vậy nó có gây ảnh hưởng đối với quái vật loại khác hoặc người chơi hay không; còn có, hiệu quả của kỹ năng tương quan có thể tái sinh sử dụng cho phương diện vật lý hay không...

Hẩn đứng suy nghĩ trong chốc lát, rất nhanh liền nhận được thúc giục của hệ thống, nếu lại ngăn người tiếp liền coi như là trò chơi tiêu cực rồi. Hẩn chỉ đành ly khai, tiếp tục triển khai thăm dò.

Khoảng cách tới cuộc gọi tiếp theo càng lúc càng ngắn, thông báo hoàn thành nhiệm vụ bên Tự Vũ vẫn chưa có. Trong nội tâm Phong Bất Giác không khỏi bắt đầu thấp thỏm không yên, lúc còn thừa một phút, hẳn do dự... Do dự rồi cuộc có nên gọi hay không.

Tình cảnh của Tự Vũ hiện tại khẳng định rất không ổn, trong rất nhiều chuyện quái dị về trường học, "Bậc thang thứ 13" có lẽ xem như là tương đối nổi danh đấy, cũng rất có thể là cái khó khăn nhất. Gợi ý của câu ca dao "Mau quay lại, mau quay lại... Bậc thang thứ 13 phải tránh đi", có cũng như không, nghe ý của nó, có lẽ chỉ cần bước qua bậc thang thứ 13, sẽ gây ra FLAG trí mạng.

Nhưng vừa rồi lúc Tự Vũ nói chuyện với Phong Bất Giác là thứ nhất nghĩ thứ hai làm, vừa đi vừa đếm thì đã đi đến bậc thang thứ 13. Bản thân nàng xác thực thật không ngờ trong tòa nhà 7 tầng này, mới đi đến lầu hai đã gặp phải bậc thang thứ 13 này.

Lúc này, Phong Bất Giác cân nhắc: nếu như tình huống của Tự Vũ đã rất không ổn rồi, như vậy nàng có xác suất rất cao không có cách nào nhận điện thoại, mà bởi vậy dẫn đến hậu quả chính là nàng sẽ trở thành người nhận trách nhiệm, trong mười lăm phút tiếp theo sẽ tạo ngộ uy hiếp càng nguy hiểm hơn, có thể nói đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Nhưng nếu như... hẳn không gọi cú điện thoại này, chính mình liền sẽ trở thành người nhận trách nhiệm, bị Quỷ Hồn đuổi giết. Bất quá nói như vậy, có thể cam đoan Tự Vũ bên kia sẽ không phải nhận thêm nguy hiểm.

Trong lúc đắn đo, thời gian, đã đến.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 77+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (6)

Edt: Hoconkut3

Tin tưởng năng lực của đồng đội, hoặc tin tưởng phán đoán của mình, trong thời gian hạn định, Phong Bất Giác phải làm ra lựa chọn. Loại giấy dựa trong nội tâm này chính là một loại áp lực khác ngoại trừ sợ hãi mà hệ thống tạo ra cho người chơi. Không nói đến việc sau khi Phong Bất Giác lựa chọn sẽ có kết quả như thế nào, trong ván cờ giữa người chơi cùng hệ thống này, hắn đã thua. Hắn hiện tại phân tâm lo lắng một chuyện không có cách nào kết luận chuẩn xác, chỉ tổ mang thêm nguy hiểm cho mình.

Đúng lúc này, tiếng trẻ khóc nỉ non đột ngột vang lên, truyền vào trong tai Phong Bất Giác. Hắn quay đầu theo âm thanh, trước mắt là hành lang trống rỗng đen kịt, thanh âm kia bắt nguồn từ chỗ rẽ cuối hành lang.

Hắn không có vội vã đi tới, mà cúi đầu nhìn điện thoại, thời gian là 40:27, còn 18 giây nữa là hắn sẽ bỏ lỡ thời gian gọi điện.

Cuối cùng, hắn vẫn ấn vào nút gọi nhanh. Mặc dù mới chỉ cùng nhau trải qua một cái kịch bản, nhưng hắn vẫn nguyện ý tin tưởng vào thực lực của Tự Vũ. Mặt khác, hắn cảm thấy nếu như mình không gọi lần này, như vậy trong 15 phút tiếp theo, đối phương cũng sẽ thừa nhận áp lực tâm lý giống như mình.

Đến tận đây hắn đã hoàn toàn suy nghĩ minh bạch, chỉ cần có thể, nhất định phải gọi điện thoại. Bất kể hai người có thể nói chuyện được hay không, nếu gọi mà nói... ít nhất có thể biến tướng mà chứng minh một người vẫn an toàn. Theo toán học mà nói, chỉ cần gọi điện, thì có 50% tỷ lệ

là hai người đều không bị quỷ hồn đuổi giết; nhưng nếu như không gọi, thì có một người 100% sẽ bị đuổi giết.

Tít ——

Chỉ vang lên một tiếng, Tự Vũ liền nhận điện thoại: "Ta không sao, đừng lo lắng."

"Ân..." Phong Bất Giác nghe được giọng của nàng xác thực rất cao hứng, nhưng lập tức lại hỏi: "Người không phải nói... Đừng hỏi đối phương có ổn không mà?"

Ước chừng hai giây trầm mặc...

Tiếp đó, trong điện thoại di động vậy mà truyền đến một tiếng ——tít. Một giây sau, trò chuyện liền cắt đứt.

Tình huống này, chỉ có một loại giải thích... Tự Vũ tại ngữ cảnh không có ý đồ vũ nhục, thập phần khó chịu mà nói một từ cách âm với Phong Bất Giác, sau đó chủ động dập điện thoại.

Nghe âm thạc tít —— tít ——, Phong Bất Giác đứng ngốc ở đó, chất phác mà đưa điện thoại di động lên trước mắt: "Này! Đây coi là cái gì nha? Dập điện thoại ta a...! Lúc trước là người nói không nên hỏi lẫn nhau a! Hiện tại rõ ràng còn mắng chửi người nữa a! Hơn nữa có thể thành công trách mắng cho thấy người là lẽ thẳng khí hùng a...!" Hắn mở to hai mắt nhìn điện thoại điên cuồng hét lên, bất quá trò chuyện đã cắt đứt, Tự Vũ nghe không được, hắn chỉ có thể phát tiết một mình mà thôi: "Đồ đàn? Ngu ngốc? Ngớ ngẩn? Đơn giản là mấy cái từ này nha! Ta đã làm gì nha! Mắng xong người cũng không cần tắt điện thoại a! Sớm biết như vậy ta liền không gọi a...!"

Ở phía trước, tiếng trẻ khóc nỉ non càng ngày càng vang, không ngừng mà chui vào trong tai của hắn, chính như trong bài ca dao đã nói: "Ô oa oa,

ô oa oa... Tiếng trẻ sơ sinh luôn vang bên tai".

Phong Bất Giác đóng điện thoại lại, nắm ở trong lòng bàn tay trái, đồng thời cũng đem đèn pin đưa tới tay này, lập tức liền rút dao bếp từ trong bọc hành lý ra, tay phải cầm ngược nó, bước nhanh về phía trước.

Đi đến chỗ rẽ hành lang, hắn lập tức liền thấy được trên mặt đất có một cái rổ, giống như loại giỏ trúc dùng cho ăn cơm dã ngoại. Trong giỏ nằm một đứa trẻ sơ sinh, thân thể đứa trẻ bị quấn bên trong một cái khăn lông trắng, chỉ lộ ra một cái đầu, bộ mặt nhìn qua cũng không có dị thường gì, giống như đứa trẻ mới sinh ra không bao lâu, mắt nhắm lại, ngũ quan còn chưa nảy nở.

Phong Bất Giác thở ra một hơi thật dài, sau đó ngồi xổm xuống, nhìn xem đứa trẻ kia, tâm bình khí hòa nói: "Người muốn như thế nào, nói ra. Trong 30 giây mà nói không ra lời, đầu phải dọn nhà rồi."

Đứa trẻ vẫn còn thút thít nỉ non, hơn nữa còn khóc to hơn: "Ô oa..." tiếng khóc trở nên sắc nhọn vô cùng, giống như lúc dùng móng tay cào thủy tinh, làm cho lòng người sợ hãi.

"Khóc!" Phong Bất Giác đề cao thanh âm nói: "Khóc cũng tính thời gian a...!"

Hắn dùng phương thức hỏi giống như kẻ cướp của mình đối lấy hậu quả vô cùng ác liệt, đứa trẻ kia chậm rãi đem con mắt mở ra, hai con ngươi dưới mí mắt giống như hồ phách huyết sắc, ngũ quan nhét chung một chỗ kia cũng lộ ra nụ cười dữ tợn.

Theo như truyền thuyết, đứa trẻ mới đến nhân thế, ba hồn bảy vía chưa tụ định đều có Âm Dương Nhân, mà loại trẻ em này nếu như chết đi, oán khí sẽ rất nặng, so với oán linh bình thường càng thêm hung mãnh.

Trước mặt Phong Bất Giác, cái nôi đặt đứa trẻ kia, trong chớp mắt liền biến thành thân thể của nhân loại, trên mặt thi thể tràn ngập kinh hãi, tứ chi cũng nhìn không rõ nữa rồi, nội tạng bên trong ngực bụng bị móc ra, tán lác ở mặt đất chung quanh. Mà đứa trẻ kia, đang nằm trong người thi thể bị lấy hết thân thể kia, nhe răng cười về phía Phong Bất Giác.

"Xương làm nôi da làm túi đựng không?" Phong Bất Giác cũng cười với đối phương, hăn không sợ hãi, trong nội tâm còn có chút nén giận.

Trong khi nói chuyện, ánh mắt của hăn nhìn thoáng qua chung quanh, ngẩng đầu nhìn lên, trong hành lang này, đã nằm đầy tử thi cùng loại, đều là nội tạng bị lấy hết, tay chân hoàn toàn biến mất, tử trạng thê thảm vô cùng.

"Người đây là ốc mượn hồn đầu thai a...." Phong Bất Giác nói ra: "Để ta đoán xem a..... Ân... Mẹ của người là học sinh nơi này, nàng bị lão sư hoặc là nam sinh nào đó đùa bỡn cảm tình, sau khi mang thai gần mười tháng, nàng đi tới trường học cầu xin đối phương, vẫn như cũ bị cự tuyệt vô tình, cuối cùng nàng chỉ có thể tự sát trong hành lang này, hơn nữa trước khi chết mang oán hận tự tay đem người móc ra?"

Tiểu thuyết gia không hổ là tiểu thuyết gia, năng lực từ tình tiết trong não chuyển đổi thành ngôn ngữ quả nhiên mạnh mẽ.

Sau khi quỷ anh nghe vậy, tiếng cười liền im bật, một giây sau, liền chuyển thành tiếng rít tê tâm liệt phế, thanh âm này khủng bố đến cực điểm, đem toàn bộ cửa sổ thủy tinh bên cạnh hành lang chấn vỡ, giá trị sinh tồn của Phong Bất Giác cũng thuận thế giảm xuống.

Xem ra dùng phương thức hòa bình với quái vật kia là không được rồi, Phong Bất Giác tranh thủ thời gian vung dao chém xuống con quỷ này, ai ngờ mũi dao lại không thể hạ xuống thành công, cổ tay của hăn đột nhiên bị vật gì đó bắt được. Hăn quay đầu nhìn lại, nguyên lai có một cánh tay, cứ

như vậy từ trong vách tường lẳng không đưa ra ngoài, ngăn trở công kích của mình. Như thế xem ra, tứ chi của những tử thi này vẫn còn ở phụ cận...

Cũng may thời gian quý anh này rút gào cũng có hạn, bảy tám giây sau liền ngừng lại, nếu không giá trị sinh tồn của Phong Bất Giác có thể bị rút sạch mất. Nhưng tình thế vẫn như cũ rất không ổn, hai mặt tường trên hành lang, lần lượt vươn ra rất nhiều cánh tay cùng chân, mỗi một cái đều hoạt động đấy...

Phong Bất Giác biết rõ kéo dài sẽ bất lợi với mình, quyết đoán mà vung tay, dùng dao bếp chém vào trên cánh tay, đáng tiếc cánh tay người không dễ dàng chém đứt như vậy, cánh tay tử thi cũng thế.

Lưỡi dao khảm ở trong thịt cánh tay quý kia, vô số máu tươi chảy xuống, chảy vào trong thân thể của thi thể, tưới lên trên người quý anh. Đứa trẻ kia lại nở nụ cười, thanh âm lọt vào trong tai, làm cho người ta có cảm giác tê tâm liệt phế. Nếu không phải trò chơi đã hạn chế mức độ thống khổ, Phong Bất Giác có khả năng đã ngất đi.

Mắt thấy không thể thoát khỏi kiềm chế, Phong Bất Giác vội vàng đem đèn pin cùng điện thoại trên tay buông ra, từ bọc hành lý lấy ra cờ lê Mario, dùng thế sét đánh vung xuống, trực tiếp đánh về phía đầu quý anh. Lúc này hẳn thành công, hơn nữa thập phần may mắn mà gây ra hiệu quả [Não chấn động].

Sau khi bản thể quái vật kia bị kỹ năng ảnh hưởng, những cánh tay hay chân đang di chuyển kia đều ngừng động tác. Phong Bất Giác thừa cơ lại để cho tay phải giãy ra, dùng cả hai tay, đối với quý anh bên trong "Cái nôi thi thể" kia đánh liên tục, tình cảnh đó có thể nói là huyết nhục văng tung tóe, dù cho gọi là có chút khuynh hướng phản nhân loại cũng không đủ.

Rất nhanh, những tứ chi thò ra trong vách tường đều biến mất, xem ra quái vật kia đã vô lực duy trì. Vốn tưởng rằng đây là dấu hiệu quý anh sắp

bị tiêu diệt, không ngờ, lập tức lại có dị tượng mới xuất hiện.

Phong Bất Giác phát hiện, bộ mặt cái nôi thi thể của quý anh kia bỗng nhiên trở nên bắt đầu mơ hồ, thời gian dần qua, hình tượng gương mặt đó liền biến thành bộ dáng của chính hắn. Nó lại có thể mở miệng nói chuyện, cả thanh âm đều giống hắn: "Đau quá... Dừng tay... Dừng tay!" Thanh âm do cổ tử thi rên rỉ biến thành gào thét, ra sức mà vặn vẹo phần lưng gãy dựa, muốn hoạt động thân thể.

Ngay trong lúc Phong Bất Giác chần chờ, quý anh ở ngay dưới mí mắt hắn đã không thấy, bên trong thân thể tử thi chỉ còn lại ổ bụng rỗng tuếch cùng một ít cặn nội tạng.

Trong lòng Phong Bất Giác biết mắc lừa, quái vật kia không thể nghi ngờ là dùng một chiêu Chưởng Nhân Pháp, đổi lấy cơ hội thở dốc, thừa cơ chạy trốn tới nơi khác. Hắn lập tức thu hồi dao bết, nhặt lên đèn pin trên mặt đất, đứng dậy, dùng cả hai mắt đảo qua vô số cổ thi thể bị đào rỗng trong hành lang, muốn tìm xem quý anh trốn tới nơi nào.

"Hì hì hi..." Lại một trận cười vang lên làm cho tóc gáy người ta phải dựng lên, tiếng cười lúc này căn bản không giống như một đứa trẻ sơ sinh, mà kinh khủng nhất là ở chỗ... vị trí thanh âm kia phát ra vô cùng gần.

Phong Bất Giác ý thức được cái gì, hắn cúi đầu xuống, nhìn vào lồng ngực của mình. Cảnh tượng ánh vào trong mắt của hắn, đủ để cho bất luận kẻ gan lớn nào cũng phải sợ hãi... Quý anh toàn thân dính máu, đang cuộn tròn thân thể, nằm nghiêng trong ổ bụng của hắn, một cánh tay nhỏ liền bám vào một cây xương sườn của hắn, từng trận cười gian bắt đầu truyền ra từ trong cơ thể của hắn.

"Dùng loại ảo giác này để cho ta tự sát sao?" Phong Bất Giác bình tĩnh nói, hoàn toàn không nhìn cảnh tượng này, thò tay phải sờ bọc hành lý của chính mình. Hắn biết rõ những gì chứng kiến trong mắt chẳng qua là ảo

giác, xúc giác cũng không có bị ảnh hưởng, hắc vẫn như cũ có thể sờ được y phục cùng ba lô trên lưng mình.

Hắc lấy ra Con mắt thù hận, một bên đeo lên, một bên nói: "Ta thiếu chút nữa đã quên món này." Lúc này hắc vừa vận nhớ tới một cách dùng khác của trang bị này.

Sau khi Phong Bất Giác đeo lên trang bị này, phối hợp với đèn pin soi ra một vòng sáng, nhìn quét qua mỗi một cỗ thi thể cùng mỗi một chỗ trên hành lang, chỉ cần quỷ anh này còn đang chế tạo ảo giác, như vậy liền nhất định sẽ bại lộ.

Quả nhiên, khi ánh mắt của hắc rơi xuống một cỗ thi thể nhìn như đã bị rút sạch nội tạng, thù hận chi nhãn đã có phản ứng, ở đây có một con quái vật đang đem mục tiêu công kích chỉ hướng người chơi.

Phong Bất Giác sai bước mà đi tới, không chút do dự đánh cờ-lê xuống. Lần này, quái vật đã gặp trọng thương, thật là vô kế khả thi.

[Tiến độ nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

[Thăm dò trường trung học phổ thông Yousuke, loại bỏ bảy loại hiện tượng linh dị, tiến độ trước mặt là 3/7]

[Tiến độ nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

[Thăm dò trường trung học phổ thông Yousuke, loại bỏ bảy loại hiện tượng linh dị, tiến độ trước mặt là 4/7]

Hầu như đồng thời, hai cái thoi báo hệ thống nhảy ra, điều này nói rõ lúc Phong Bất Giác kết liễu quỷ anh này, Tự Vũ cũng làm xong nhiệm vụ bậc thang thứ 13.

"Hừ..." Phong Bất Giác hừ lạnh một tiếng, tự giễu nói: "Xem ra ta lo lắng thừa a...."

.....

Trong lầu chính, Tự Vũ dựa lưng vào tường hành lang, ngồi dưới đất.

Nhìn về phía hành lang bên cạnh nàng, trên đường đi là vô số thi thể quái vật, trên sàn nhà máu chảy thành sông, mùi máu tươi dày đặc cùng mùi hôi thối trên người quái vật đủ để cho người tránh không kịp.

Nhưng lúc này, nàng đã vô lực di chuyển đến địa phương khác.

Đèn xách tay cùng trường kiếm bị đặt ở trên sàn nhà bên người nàng, tay phải của nàng cầm di động, tay trái đang bịt lấy miệng vết thương bên phần eo phải, miệng vết thương kia máu vẫn chưa ngừng mà từ giữa ngón tay chảy ra.

Đoạn cầu thang 13 bậc đi lên tầng hai, một khi bước vào, liền trốn không thoát, cũng không có chỗ để trốn. Trong không gian tràn ngập đại lượng quái vật, trong đó có một ít quái vật chỉ bằng vẻ ngoài có thể đem người chơi sợ tới mức Giá Trị Kinh Hải tăng vọt. Người đi tới, hoặc là liền bị giết chết, trở thành một phần tử của những ác linh kia; hoặc là giống như Tự Vũ, giết sạch chúng...

Kỳ thật trong cuộc gọi trước đó, tình huống của Tự Vũ đã thật không tốt rồi. Nàng nói với Phong Bất Giác "Ta không sao, đừng lo lắng" là đang lừa gạt hẳn.

Lúc sắp đến 40:00, Tự Vũ vừa vắn ở vào trạng thái chiến đấu, lúc ấy nàng tuy đã bị thương, bất quá vẫn có ý thức mà điều chỉnh tốt hô hấp, nhanh chóng nhận điện thoại. Nàng vô cùng rõ ràng, dù cho biểu hiện ra dị trạng gì đi nữa, cũng chỉ trở thành gánh nặng tinh thần cho đồng đội mà thôi.

Hiện tại, Tự Vũ rất cục đem đồng quái vật bên trong không gian này xử lý sạch, nàng nhất định phải nghỉ ngơi một chút. Giá trị sinh tồn cùng giá trị thể năng đều phải đợi khôi phục, trạng thái đổ mấu tạm thời cũng không có cách nào trị liệu, chỉ đành bảo trì trạng thái bất động như vậy, ngăn chặn miệng vết thương, mới có thể đình chỉ xói mòn giá trị sinh tồn.

Như loại tình huống này, hệ thống chắc chắn sẽ không phán định thành "Trò chơi tiêu cực" đấy, bởi vì người chơi đang ở tình huống đặc biệt, dẫn đến không thể không đình chỉ hoạt động. Ở độ khó "Bình thường", hệ thống sẽ không đến mức bức bách người chơi sắp tử vong tiếp tục hành động. Về phần độ khó "Ác mộng", đó lại là chuyện khác...

Tự Vũ lưu ý thời gian trên điện thoại di động, khoảng cách đến cuộc gọi tiếp theo còn có 10 phút, nàng cũng không muốn trạng thái bây giờ đi nghênh đón "Quý hồn đuổi giết" gì đó, cho nên cuộc gọi tiếp theo nàng nhất định phải hoàn thành việc gọi điện.

Sau cuộc gọi lần trước, Phong Bất Giác cảm thấy căm tức, Tự Vũ thì cảm thấy ủy khuất, khách quan mà nói, chuyện này hai người đều có trách nhiệm, nhưng trách nhiệm chủ yếu... Vẫn phải tính trên đầu Phong Bất Giác, ai bảo hắn không biết điều mà trả lời một câu nói làm cho người ta khó chịu như vậy chứ.

Tại bất cứ thời điểm nào, cho dù chiếm được lý lẽ tuyệt đối, nam nhân tốt nhất cũng không nên đi uốn nắn chỗ mâu thuẫn trước sau của nữ nhân...

Tí tách... Tí tách...

Đúng lúc Tự Vũ cho rằng mình có thể xả hơi một chút, trong bóng tối ở phía xa, tiếng nước chảy lặng yên vang lên...

(Dg: ta có nên đội ơn mấy bồ đã ghi nguồn k:/

Cơ mà t edit trên đt nên nhiều khi sai chính tả mà không để ý, đọc mà thấy thì nhắc giùm nha)

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 78+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (7)

Sau khi Phong Bất Giác giải quyết xong con quỷ anh kia, tất cả ảo giác quanh mình cũng theo đó biến mất, chỉ có những miếng thủy tinh rơi lả trong hành lang kia mới có thể chứng minh tất cả đã từng phát sinh.

Cách cuộc gọi tiếp theo còn một khoảng thời gian, hẳn tất nhiên tiếp tục triển khai tìm tòi. Căn cứ phỏng đoán của Phong Bất Giác, ba loại hiện tượng linh dị còn lại trong bài ca dao, tạm thời không nói đến cái cuối cùng. Có liên quan đến nước chảy, có lẽ là một nơi nào đó có vòi nước, tám chín phần mười là WC. Mà về phần súp thịt người, hẳn là tại một nhà ăn dưới tầng chót của một tòa nhà khác.

Địa đồ kịch bản này cũng không tính lớn, nhưng điều kiện hạn định rất nhiều, có chút tương tự với kịch bản nhà Usher kia, thậm chí càng khó hơn.

Tòa nhà Phong Bất Giác đang đứng gồm năm tầng, thấp hơn tòa nhà chính. Dựa theo tường tượng của hẳn, bốn tầng phía trên có đi hay không phải chờ thương thảo đấy. Nếu như đi, hẳn có thể sẽ gây ra nhiệm vụ nước chảy trước Tự Vũ, cũng có tỷ lệ gây ra nhiệm vụ chi nhánh hoặc nhiệm vụ ẩn tàng. Nếu như không đi, vậy thì nên trực tiếp tiến về nhà ăn của tòa nhà thứ ba, ở đó thì có thể gặp sự kiện trong câu ca dao thứ năm rồi.

Tuy nói cuộc gọi vừa rồi Tự Vũ nhận rất nhanh, tự nhận "Rất tốt", lại dập điện thoại của mình, nhưng trong nội tâm Phong Bất Giác vẫn như cũ có một loại bất an mới mẻ. Yên tĩnh suy nghĩ một chút, đối phương cũng không giống loại người cố tình gây sự kia, quả là do mình nói sai sao?

Suy tư chừng một phút, Phong Bất Giác vẫn quyết định đi nhà ăn. Đây dù sao cũng là kịch bản hai người hợp tác, trước mắt còn không biết sau khi một người tử vong sẽ mang đến ảnh hưởng gì cho người còn lại, vạn nhất đến lúc đó hệ thống cho một câu "Bởi vì người chơi tử vong không cách nào tiến hành trò chuyện, người còn lại trực tiếp trở thành người nhận trách nhiệm, bị quỷ hồn đuổi giết vô hạn", như vậy thì Phong Bất Giác hồng bét rồi...

Mục tiêu Phong Bất Giác định ra là mau chóng lên tới cấp 15. Muốn làm được điểm ấy, qua cửa là điều kiện tiên quyết. Chỉ có qua cửa mới có khả năng nhận đánh giá mức độ sợ hãi cùng 40% kinh nghiệm ban thưởng của đẳng cấp trước mắt, bởi vậy hắn quyết định hoàn thành đầu mỗi chính trước rồi lại nói tiếp.

Hắn đi khỏi tòa nhà này, xuyên qua một bãi đất trống hình chữ ao (凹) giữa ba tòa nhà, lại thông qua một hành lang gấp khúc giản dị tiến vào một tòa nhà khác.

Đẩy cửa đi vào chính là nhà ăn, bên trong tương đối rộng rãi. Phong Bất Giác vẫn dựa theo lệ cũ dùng ánh sáng đèn pin quét quanh khu vực một vòng. Trong phòng ăn bày rất nhiều bàn ghế dài chỉnh tề, trên đỉnh có đèn treo, bất quá ấn vào chốt mở thì không có phản ứng; trên sàn nhà là gạch men sứ màu trắng, vách tường nhìn qua cũng không có gì đặc biệt. Ở cửa sau quẹo trái có một loạt bồn rửa tay. Bên cạnh góc đông nam là quầy ăn, sau quầy chính là phòng bếp. Một bên khác là một quầy bán quà vật, bên cạnh cách đó không xa có một máy bán hàng tự động. Thùng rác màu xanh da trời cao chừng một mét tùy ý có thể thấy được. Chính thể mà xem, đó là một nhà ăn học sinh đúng quy củ, lại rất sạch sẽ.

Vậy... Súp thịt người đâu?

Trước mắt mà nói, Phong Bất Giác còn không có phát hiện bất luận dị trạng gì, xem ra chỉ đi dạo trong phòng ăn không thể gây ra được nội dung

cốt truyện đấy. Càng nghĩ, hần càng muốn đi tới trong phòng bếp rồi...

Ý niệm tới đây, chuông điện thoại di động đã vang lên. Phong Bất Giác lấy điện thoại ra trước mắt, nguyên lai bất tri bất giác đã đến thời gian trò chuyện, hần lập tức liền nhận.

Cuộc gọi bắt đầu, hai người lâm vào trầm mặc ngắn ngủi.

"Chuyện lúc nãy... Thực xin lỗi." Vẫn là Tự Vũ nói xin lỗi trước.

"A..... Không có việc gì, là ta nói sai." Phong Bất Giác trả lời, cũng lập tức dời đi chủ đề: "Người bây giờ sao rồi? Gây ra sự kiện mới sao?"

Tự Vũ trả lời: "Ta hiện tại đang ở nhà vệ sinh nữ tầng hai tòa nhà chính, căn phòng ở tận cùng bên trong."

Lúc nghe đến đó, Phong Bất Giác liền minh bạch sự tình không ổn, bởi vì hần cảm thấy thanh âm Tự Vũ có một chút run rẩy không dễ nhận ra, hô hấp cũng có chút không ổn định.

"Người không sao chứ?" Phong Bất Giác trầm giọng hỏi.

"Ta..." Tự Vũ do dự một chút, vẫn là không có nói chuyện mình bị thương, "Ta nghe được tiếng nước chảy, tiến vào WC, chứng kiến vòi nước đang rỉ máu. Lúc ta đến gần, máu càng chảy càng nhanh, sau đó trong gương phát ra âm thanh, giống như có đồ vật gì đó muốn từ bên trong đi ra... Ta không có ngẩng đầu nhìn lên, lúc quay người lại phát hiện cửa WC tự mình đóng lại, mở không ra." Nàng nói một hơi rất nhiều lời, thanh âm mất tự nhiên liền càng ngày càng rõ ràng: "Ta cúi đầu, không nhìn vào tấm gương, trốn vào trong một gian phòng vệ sinh. Hiện tại có cái bóng của một đôi chân đứng ở bên ngoài cửa gian phòng vệ sinh của ta, cứ đứng như thế bất động. Ta... trước mắt tạm thời không cách nào chiến đấu, ta bị vây khốn rồi..." Tuy nàng rất dũng cảm, nhưng cuối cùng vẫn là nữ nhân. Tại loại tình huống này, nàng vẫn sợ hãi, lúc này ngữ khí để lộ ra một loại bất lực

khó nén, "Tiếng nước chảy dường như đang dần tăng lớn, trên sàn nhà WC cũng đã toàn là máu..."

Tít —— tít —— tít ——

Lúc này không phải nàng dập điện thoại của Phong Bất Giác, mà là thời gian đã đến, cuộc gọi tự động cắt đứt.

Phong Bất Giác một bên nghe đối phương tự thuật, một bên đã đi khỏi nhà ăn, chạy về phía tòa nhà chính.

Bên tai của hắn rất nhanh vang lên thông báo hệ thống: [Cảnh cáo, bạn không được ở dưới tình huống đối mặt tiếp cận đồng đội, nếu tiếp tục hành vi sẽ dẫn đến việc song phương đồng thời gặp phải trừng phạt quý hồn đuổi giết.]

"Cắt... Hiện tại đã không phải là lúc cân nhắc sự tình này a..." Phong Bất Giác thập phần khó chịu mà nói một câu.

Chân hắn đạp tước sĩ chi vũ, chạy vội ngang qua tấm bảng nội quy "Không nên chạy trong hành lang", rất nhanh đến tòa nhà chính, vọt vào cửa chính, sau khi tại đoạn hành lang thứ nhất của tầng một nhìn lướt qua sơ đồ, hắn lập tức đi lên lầu hai, thẳng đến nhà vệ sinh nữ...

Trường học cũng không quá lớn, sau khi đã biết rõ địa điểm, chỉ ba phút sau hắn đã đến cửa WC.

Cửa đang đóng, nhìn qua cũng không có dị thường, trong khe hở dưới cửa cũng không chảy ra máu. Nhưng Phong Bất Giác lại không vận được nắm cửa, hơn nữa hắn muốn hô một tiếng để cho Tự Vũ biết mình đã đến cũng làm không được, bởi vì trao đổi ngôn ngữ giữa hai người trực tiếp bị hệ thống hạn chế đấy, lúc này hắn tự nhiên không có cách nào lên tiếng.

Ngay sau đó, Phong Bất Giác liền tập trung vào khóa cửa WC rồi, hắn đem di động kẹp ở dưới nách, miệng ngậm đèn pin, một tay đem dao bếp cắm vào khe cửa, tay kia mãnh liệt vặn cửa, kết quả vẫn không làm nên chuyện gì.

Rất hiển nhiên, cửa này cũng không phải bị "khóa" mà là bị một loại lực lượng không biết tên cố định rồi, nạy khóa là vô dụng thôi

Không có biện pháp... Xô cửa a.

Rầm —— rầm —— rầm ——

Bả vai Phong Bất Giác quả thực rất đau, lúc này hắn bắt đầu hâm mộ vóc dáng của Long Ngạo Mân rồi. Nếu Long ca ở chỗ này, loại cửa làm bằng gỗ tính là gì, cánh tay của người ta cũng đã to hơn bắp đùi của mình rồi, vùng tẩm chăn kia hai đến ba lần đoán chừng có thể phá cửa mà vào.

Nhưng Phong Bất Giác cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi. Lúc này hắn chỉ có thể dựa vào bả vai hơi có vẻ đơn bạc của mình, lần lượt đánh thẳng vào cửa gỗ.

Tự Vũ bị nhốt ở trong phòng vệ sinh cũng đã nghe được thanh âm xô cửa, tuy yếu ớt nhưng nàng rất nhanh đã hiểu đây là chuyện gì, bởi vì nàng thử một chút liền phát hiện mình hô không ra tiếng, giải thích duy nhất chính là, Phong Bất Giác đang ở rất gần.

Biết được đối phương tới cứu mình, dũng khí Tự Vũ lại trở về, thậm chí có thể nói có chút cảm động. Bất quá lập tức nàng liền nghĩ đến hậu quả sẽ mang đến do hành động của Phong Bất Giác, chính là cả hai người đều lọt vào đuôi giết của Quỷ Hồn.

Sự tình phát triển rất có thể biến thành: vốn là Tự Vũ một người chết, hiện tại thì là sau khi Phong Bất Giác đem nàng cứu ra, hai người cùng chết...

Phong Bất Giác thử xô cửa dẫn đến tổn thất một chút giá trị của chính mình, bất quá cố gắng này cũng không có uổng phí. Hơn một phút sau, hẫng lại thành công phá cửa mà vào rồi. Lúc cánh cửa gỗ ngăn cách dị không gian bị ngoại lực phá vỡ, lập tức mùi máu tươi nồng đậm đập vào mặt.

Phong Bất Giác rõ ràng cảm nhận được một hồi mê muội. Sau khi cửa mở ra, cảnh vật trong mắt của hắn lập tức trở nên rất kỳ quái, phảng phất như phương thức quay phim nhựa kiểu cũ, có một loại cảm giác phai màu, vật thể trong tầm mắt giống như FPS rất thấp, nhìn qua vô cùng mất tự nhiên.

Trong nhà vệ sinh, dưới sàn đều là máu tươi, lúc giẫm trên máu phải cẩn thận mới không bị ngã, mà lúc nhắc chân còn có một loại cảm giác để giày bị dính chặt. Vòi nước chỗ bồn rửa tay đang chảy ra chất lỏng màu đỏ, máu chảy sớm đã như gàu nước tràn ra, không ngừng mà chảy lên trên mặt đất.

"Chớ ngẩng đầu nhìn vào trong kính" chính là một gợi ý vô cùng rõ ràng. Vừa rồi lúc gọi điện Tự Vũ cũng nói nàng không nhìn vào tấm gương.

Phong Bất Giác cho rằng, vì nàng không nhìn cho nên mới chỉ bị vây khốn, mà không có dẫn đến hậu quả nghiêm trọng hơn. Hắn đi vào bên trong vài bước, dùng đèn pin bắt đầu dò xét, thấy một bên tường chỗ sâu nhất của WC có một huyết ảnh đang đứng ở đó. Vẻ ngoài của quỷ hồn này là một nữ sinh mặc đồng phục, toàn thân đều bị bao phủ ở trong tầng máu đã đông lại. Mà ở trong căn phòng, trước mặt huyết ảnh chiếu ra ánh sáng nhạt cố định của đèn xách tay.

Phong Bất Giác muốn tiến lên công kích quỷ hồn kia, lại chợt phát hiện hai chân không cách nào nhúc nhích. Máu tươi trên mặt đất đang động đậy, quần vào mắt cá chân của hắn giống như một cặp móng vuốt ở trạng thái dịch thể, đem Phong Bất Giác giữ chặt trên mặt đất.

Hắn hừ lạnh một tiếng, lập tức làm ra một hành động cực kỳ can đảm...

Phong Bất Giác bỗng quay đầu lại, đem ánh mắt trực tiếp nhìn vào trên tấm gương ở bồn rửa tay.

Phong Bất Giác trong gương không có mắt, hai hốc mắt tối om đang chảy máu. Một giây sau khi hắn chứng kiến hình ảnh trong gương, huyết ảnh kia liền chuyển đổi mục tiêu, chủ động nhích lại gần, trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt Phong Bất Giác, gần như dán vào mặt hắn.

Lúc này, Phong Bất Giác thấy rõ, dưới mái tóc đen của quỷ hồn không hề có mắt, đầu lâu của chúng là do rất nhiều con mắt tạo thành, một đồng tròn mắt trắng đen ngưng tụ lại ngọ nguậy cùng một chỗ, huyết dịch không ngừng chảy ra từ trong khe hở...

Lúc này quỷ hồn kia duỗi móng vuốt ra, bắt đầu dò xét hai mắt của Phong Bất Giác, chỉ sợ là chuẩn bị móc mắt của hắn xuống để bổ sung cho cái đầu của mình... Nhìn ở khoảng cách gần có thể phát hiện, làn da của quỷ hồn kỳ thật không phải bị máu bao phủ. Ngoại trừ đầu ra, thân thể của nó vốn đều do máu ngưng tụ thành.

Phong Bất Giác chẳng qua chỉ bị hạn chế hai chân thôi, thân thể đương nhiên có thể hành động tự nhiên đấy, hơn nữa Giá Trị Kinh Hài của hắn là 0, há có thể ngồi chờ chết được. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hắn ra tay còn nhanh hơn cả quỷ hồn, vung cờ-lê lên đánh về phía cái "đầu đồng tử" kia... (edt: đồng tử=mắt)

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 79+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (8)

EDITOR:Hoconkut3

Phong Bất Giác hiển nhiên đã đánh giá thấp năng lực của quỷ hồn này. Nếu như hắn đã làm trái gợi ý "Chớ ngẩng đầu nhìn vào trong kính", địch nhân trước mắt làm sao có thể dễ dàng bị đánh bại như vậy được.

Tốc độ phản ứng của quái vật kia cực nhanh, thuận thế bắt được cổ tay đang vung cờ-lê của Phong Bất Giác, huyết trảo dùng sức thu lại, Phong Bất Giác lập tức cảm thấy xương cẳng tay phải sắp bị bẻ gãy rồi, nếu không phải lực nhấn nài của hắn rất mạnh, chỉ sợ cả vũ khí trong tay cũng khó nắm chặt rồi.

Một cánh tay khác của huyết ảnh nhanh chóng bóp cổ Phong Bất Giác, hắn không thể không ném đi điện thoại cùng đèn pin trong tay trái, cố gắng chế trụ cổ tay huyết ảnh, cùng đối phương kiềm giữ lẫn nhau. Dù thế, hắn vẫn dần dần hít thở không thông.

Điện thoại cùng đèn pin rơi xuống mặt đất, rất nhanh bị huyết dịch nuốt hết không thấy, nguồn sáng duy nhất trong nhà vệ sinh, biến thành ánh sáng của chiếc đèn xách tay ở chỗ sâu nhất trong WC.

Tự Vũ không hề trốn nữa. Nàng một tay bụm lấy miệng vết thương, một tay rút kiếm, đi tới sau lưng Huyết Ảnh kia. Tuy thương thế của nàng vẫn chưa không khôi phục, một khi hành động liền có nghĩa là đổ máu, nhưng trải qua hơn 10 phút này, giá trị sinh tồn của nàng đã hồi lại một ít, lúc này nếu không trợ giúp, Phong Bất Giác có thể sẽ xong đời.

Tự Vũ vung trường kiếm lên, chém ngang về phía đầu đồng tử của huyết ảnh.

Có lẽ vì tròng mắt phía sau đầu quái vật đều bị tóc đen chặn, hoặc bởi vì việc Phong Bất Giác nhìn vào tấm gương đã hấp dẫn cừu hận, tóm lại, con quái vật kia không hề để ý tới việc sau lưng bị công kích, đầu của nó bị một kiếm chém rụng, trong nháy mắt lúc cái cổ ngưng tụ bằng huyết dịch bị đứt đôi, những con mắt trên cái đầu liền rơi xuống tứ tán, lực lượng vốn đem chúng tụ họp cùng một chỗ dường như đã biến mất.

Nhưng đây chỉ là biểu hiện tạm thời, hai chân Phong Bất Giác vẫn bị giữ chặt, mà sau khi những con mắt trên mặt đất bị dính đầy máu tươi, chúng lại bắt đầu hoạt động, dần dần tụ lại cùng một chỗ...

Phong Bất Giác cùng Tự Vũ gần trong gang tấc, nhưng không có cách nào mở miệng nói nửa chữ. Sau khi Tự Vũ chém xong một kiếm kia, vết thương bên eo lại mở ra, thần sắc nàng thống khổ mà bưng chặt vết thương, máu tươi chảy ra giữa ngón tay đã nói rõ tất cả.

Phong Bất Giác rõ ràng là đến anh hùng cứu mỹ nhân đấy, kết quả lại được Tự Vũ cứu, hơn nữa hành vi của hắn đã dẫn phát quỷ hồn đuổi giết. Nếu không mau hành động giúp hai người thoát khỏi tình thế nguy hiểm này, vậy thứ ngênh đón bọn họ không thể nghi ngờ chính là cả đoàn bị diệt.

Dưới loại tình huống này, trong đầu Phong Bất Giác linh quang chợt hiện, nghĩ tới một phương pháp có khả năng phá giải... Hắn quay đầu lại một lần nữa, đối mặt với tấm gương phía trên bồn rửa tay, lúc này vì nguồn sáng ở góc tận cùng WC, khu vực gần tấm gương là đen kịt một mảnh đấy.

Phong Bất Giác lấy súng ngắn từ trong bọc hành lý ra, quyết đoán mà nhắm về phía đó, bắn liên ba phát, họng súng phát ra ánh lửa đem khung cảnh trước mắt chiếu sáng ba lượt ngắn ngủi. Mà cái gương kia, sau khi

trúng ba phát súng không ngờ vẫn chưa vỡ, chỉ phát ra ba tiếng păng păng păng trầm đục.

Tấm gương này hiển nhiên không phải gương chống đạn, mà là bị bản thể oan hồn bám vào, bởi vậy mới có thể bắn không vỡ. Viên đạn của Phong Bất Giác mặc dù không phá hủy được tấm gương này, nhưng toàn bộ máu tươi trên sàn WC đều bị ảnh hưởng, đồng máu này giống như nước đọng trong chum, lúc đánh vào thân chum, nước bên trong cũng sẽ chịu chấn động.

Đồng huyết dịch giữ chặt mắt cá chân Phong Bất Giác bị đánh tan, giúp cho hắn khôi phục năng lực hành động. Hắn không nói hai lời, rút gậy bóng chày ra, vọt tới trước gương liên tục mãnh kích. Lúc hắn công kích mặt gương, toàn bộ WC đều chấn động, có cảm giác giống như trên lầu đang mở sàn nhảy. Huyết ảnh không đầu vốn đang đứng yên cùng các con mắt trên mặt đất đang chuẩn bị ngưng tụ lại cũng bị chấn động phá thành mảnh nhỏ, rất khó để ngưng tụ lại.

Phong Bất Giác vùng gậy dùng sức mãnh liệt, hơn nữa tần suất cũng rất cao. Ngắn ngủn hơn mười giây, cánh tay của hắn đã đau đến mức sưng lên, nếu như đây không phải gậy kim loại mà là gậy gỗ, chỉ sợ tay hắn đã sớm gãy.

Rốt cục, ngay lúc tấm gương bị đánh vỡ vụn truyền ra âm thanh "xoảng xoảng", ác linh cuối cùng đã phản công. Từ trong tấm gương vỡ có một nữ quỷ tóc tai bù xù nhào ra, hốc mắt trống rỗng, con mắt đã bị đào đi, toàn thân là máu. Bất quá hình thái này so với hình thái dùng máu làm thân, dùng mắt làm đầu kia của nàng cũng không còn kinh khủng bao nhiêu.

Phong Bất Giác đột nhiên bị nữ quỷ nhào ra xô ngã vô cùng bị động, còn không kịp đổi sang cờ-lê, oán linh đã há miệng cắn tới.

Cũng may mũi kiếm của Tự Vũ lại một lần nữa giết tới, tinh chuẩn mà chém trúng đầu quỷ hồn này. Lần này, nhất đao lưỡng đoạn, đầu lâu lăn xuống, tất cả ảo giác cũng theo đó mà biến mất. Nhưng Tự Vũ cũng quỵ rạp xuống đất, một mảng lớn màu đỏ thẫm trên miệng vết thương đã tuyên cáo rằng nàng không còn khả năng hành động.

[Tiến độ nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

[Thăm dò trường trung học phổ thông Yousuke, loại bỏ bảy loại hiện tượng linh dị, tiến độ trước mặt là 5/7]

Tuy thông báo hệ thống đã vang lên nhưng căn bản không cung cấp thời gian cho hai người thở dốc. Con quỷ hồn này vừa chết, giới hạn liền bị đánh vỡ. Trong hành lang ngoài cửa, một lượng lớn thanh âm lơ mơ, sột sột soạt soạt bắt đầu tới gần.

Phong Bất Giác cùng Tự Vũ không thể dựa vào ngôn ngữ trao đổi, hẳn đành phải bước nhanh về phía trước, trước tiên dìu Tự Vũ lên, mang nàng tới gian phòng WC ở tận cùng kia, để nàng cầm đèn xách tay, sau đó làm một thủ thế đơn giản, Tự Vũ minh bạch ý của hắn, trực tiếp liền đem đèn xách tay đưa của hắn.

Sau khi quyền sở hữu vật phẩm thay chủ, Phong Bất Giác lại để cánh tay trái của Tự Vũ ôm vòng qua cổ của mình, tay vịn eo của nàng, tay kia mang theo đèn xách tay, mang theo Tự Vũ đi ra khỏi WC.

Bởi vì điện thoại cùng đèn pin của Phong Bất Giác cũng đã rơi mất, điện thoại của Tự Vũ cũng liền mất đi tác dụng, hơn nữa trước khi kịch bản chấm dứt hai người bọn họ đoán chừng cũng sẽ không tách ra, bởi vậy nàng liền ném điện thoại di động của mình đi.

Sau khi đi vào trong hành lang, cảnh tượng trước mắt liền không hề lạc quan. Đi về hướng bên phải, trong hành lang lơ mơ, rất nhiều vật thể hình tròn trôi lơ lửng ở trên không đang chậm rãi tới gần, phía dưới những vật

thể kia cũng đều buông thông một sợi gì đó giống như là một đoạn dây thừng nhỏ.

"Móa! Bóng bay treo cổ!" Phong Bất Giác đã xem qua manga cùng tên, đó là một câu chuyện làm cho người ta tuyệt vọng, chỉ nhớ lại tình tiết cũng sẽ khiến người ta có chút khó chịu, phiền muộn.

Hắn tranh thủ thời gian công Tự Vũ chạy về một hướng khác, nhưng bên đó lại không có cầu thang, Phong Bất Giác biết rõ điểm ấy, sơ đồ tầng 1 đã khắc ở trong đầu hắn, hắn chọn bên này cũng là bất đắc dĩ, nếu như chạy về phía đông "Bóng bay treo cổ" kia, hắn và Tự Vũ không đến 10 giây cũng sẽ bị treo lên.

Một đường đi đến bên cửa sổ cuối hành lang, Phong Bất Giác mở cửa sổ ra, sau đó dùng ánh mắt ý bảo Tự Vũ cắt thanh kiếm vào bọc hành lý, nàng vậy mà minh bạch...

Lúc này theo góc bên kia hành lang, các tử thi không đầu đang đi tới, chúng hoặc tay vịn tường, hoặc nằm rạp dưới mặt đất, chậm rãi tới gần.

Hai người đã bị bao vây, đường ra duy nhất chính là nhảy ra ngoài từ cửa sổ này, Phong Bất Giác đem đèn xách tay cắt vào trong bọc hành lý của mình, nhìn nghiêng về phía Tự Vũ, xem ý thật giống như muốn nhảy.

Hắn nói nhảy liền nhảy, dù sao cũng chỉ là tầng 2, không quá cao. Cấp bậc của Phong Bất Giác trong trò chơi đã là cấp 13, Thiên Đường Kinh Khủng tuy không có số liệu thuộc tính cụ thể, nhưng theo đẳng cấp tăng lên, năng lực của thân thể người chơi nhất định sẽ dần dần gia tăng. Nếu như nói cấp 1 đại biểu cho tiêu chuẩn của người bình thường, trên ba mươi cấp có được trình độ võ nghệ cao cường như trong The Matrix, như vậy dùng thực lực bình quân của người chơi cấp 13 mà nói, từ độ cao tầng 2 nhảy xuống là không hề có vấn đề gì đấy.

Sau khi Phong Bất Giác hạ xuống cũng cảm giác có chút ngoài ý muốn. Vốn tưởng rằng ít nhất sẽ bị trật chân hoặc sau lưng bị thương, không nghĩ tới lúc ở giữa không trung, hắn đã cảm thấy thân thể rất nhẹ nhàng, lực trùng kích phải nhận sau khi chạm đất không quá lớn, giá trị sinh tồn còn không mất nhiều bằng lúc xô cửa.

Sau khi hắn đứng vững liền tranh thủ thời gian phủi tay, phát ra một ít tiếng vang, sau đó mở ra hai tay, ngẩng đầu nhìn lên, chuẩn bị đỡ Tự Vũ nhảy xuống. Ánh trăng sáng rất rõ, lúc Phong Bất Giác đứng dậy đã quét mắt một vòng, trước mắt chung quanh lầu dục học còn không có quỷ hồn đánh tới, hắn định sau khi đỡ được Tự Vũ liền trực tiếp dẫn nàng chạy đến nhà ăn. Trải qua trận quần chiến trong WC vừa rồi, Phong Bất Giác đoán... Sau khi đi vào trong không gian sự kiện linh dị phát sinh, quỷ hồn đuổi giết cũng sẽ tạm thời bị ngăn lại bên ngoài. Mà một khi sự kiện chấm dứt, đuổi giết sẽ lại tiếp tục. Bởi vậy hai người không thể dừng lại dù chỉ một giây.

Tự Vũ không do dự quá lâu, mượn ánh trăng, sau khi nàng xác định được vị trí của Phong Bất Giác liền nhảy về hướng ngược của hắn. Nếu như trạng thái của nàng tốt, cũng không cần Phong Bất Giác tới đỡ, nói không chừng từ tầng ba nhảy xuống nàng cũng có thể đứng vững. Nhưng lúc này nàng đang bị trọng thương, cũng chỉ đành dựa vào hỗ trợ của đồng đội.

Phong Bất Giác đỡ được Tự Vũ, sau đó hai người nhìn nhau, trầm mặc. Bọn hắn đều cảm thấy một màn này có chút quái lạ đấy, may mà lúc này hai người vẫn bị hạn chế không thể nói chuyện nên bớt được vài phần xấu hổ.

Sau tư thế ôm công chúa tiêu chuẩn này, Phong Bất Giác dứt khoát sẽ không để cho Tự Vũ đi nữa, hắn ôm được người liền chạy. Lựa chọn này đúng là tương đối hữu hiệu đấy. Nếu để hắn dìu Tự Vũ đi về phía trước, ngược lại sẽ tương đối chậm. Như bây giờ còn có thể hưởng thụ đặc hiệu tăng thêm của tước sĩ chi vũ, chỉ có điều Phong Bất Giác phải hao tổn nhiều giá trị thể năng hơn một chút mà thôi.

Còn nữa, như vậy còn có thể giảm bớt thời gian dùng tay ra hiệu, Phong Bất Giác trực tiếp ôm Tự Vũ tới nhà ăn.

Sau khi tiến vào nhà ăn, Phong Bất Giác đặt Tự Vũ ở trên một chiếc ghế dài, sau đó lấy đèn xách tay ra đặt trên bàn, nhanh chóng quay người đóng cửa chính lại, hơn nữa rút gậy bóng chày ra cắm ở đằng sau hai bên cửa làm chốt cửa tạm thời.

Làm xong những thứ này, hắn liền ngồi đối diện với Tự Vũ, thở dài một hơi. Sau đó hắn chỉ chính mình, lấy tay khoa tay múa chân ra hai số 4, 3, tiếp đó, hắn lại chỉ Tự Vũ, quăng đi một ánh mắt hỏi thăm.

Tự Vũ mở menu nhìn trạng thái của chính mình, miệng vết thương của nàng còn đang chảy máu, giá trị sinh tồn cũng chỉ còn lại có 12, nếu không bảo trì trạng thái bất động, có khả năng còn có thể xói mòn.

Nàng làm thủ thế 1 cùng 2, cúi đầu nhìn miệng vết thương của mình, một lần nữa nhìn đối diện với ánh mắt của Phong Bất Giác, lắc đầu.

Phong Bất Giác hít sâu một chút, trên mặt lộ ra thần sắc khó xử. Đã đến loại tình huống này, hắn chỉ đành cầu nguyện hai sự kiện tương ứng với hai câu ca dao còn thừa kia giống như ở phòng âm nhạc, không cần chiến đấu có thể giải quyết.

Cửa chính nhà ăn bỗng vang lên tiếng đập rầm rầm rầm, bên ngoài truyền đến tiếng kêu rên làm cho người ta phải khiếp sợ, ngoài cửa sổ đều là quỷ ảnh lắc lư, một lát sau liền vang lên thanh âm cửa sổ thủy tinh bị nghiền nát. Xem ra đám quỷ hồn này đuổi giết thật đúng là như ảnh tùy hình, liền thời gian thở dốc một phút đồng hồ cũng không lưu cho người chơi.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 80+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (9)

"Cứ như vậy..."

Tử kỳ của ta đã đến..."

Từ trên người địch nhân của ta tràn ra máu tươi như thác, tạo ra một hải dương. Ta hiện tại sẽ dùng thi cốt của bọn hắc chế thành một chiếc thuyền nhỏ xuyên qua hải dương này.

Buồm của ta là da của bọn hắc..."

Ngọn gió căng buồm chính là hô hấp cuối cùng của bọn hắc..."

Ta sẽ ngưng mắt nhìn hải dương này, đồng thời kể lại chuyện xưa của ta, bởi vì ta cuối cùng cũng tìm được thương cảm cùng khoan dung.

Ta chờ đợi mệnh lệnh xử tử ta, ta không quan tâm đến bất cứ thứ gì cho đến khi tánh mạng này mất đi."

Một đoạn độc thoại đột ngột xuất hiện ở bên tai Phong Bất Giác cùng Tự Vũ. Từ lúc âm thanh của hắc xuất hiện cho đến khi hoàn toàn biến mất, hai người đều phát hiện được có gì đó ở trên mặt đối phương, biết rõ đối phương cũng đã nghe được nội dung giống nhau.

Lúc đoạn độc thoại này nói xong, quanh hai người lại khôi phục âm ỉ cùng hỗn loạn, bọn quỷ hồn tùy ý đánh thẳng vào cửa chính, có một ít đã phá cửa sổ mà vào.

Mặc dù không rõ sự tình vừa rồi đến cùng là chuyện gì, nhưng trước mắt không có thời gian sững sờ đứng nguyên một chỗ suy nghĩ nữa. Phong Bất Giác nâng Tự Vũ dậy, cầm đèn xách tay lên, dẫn nàng bước nhanh về hướng phòng bếp.

Lúc bọn hắn tới gần quầy ăn gần cách phòng bếp cùng nhà ăn, đèn trong phòng bếp bỗng sáng lên, một bóng người cao lớn đang đứng ở sau quầy, dừng ở trước mặt hai người.

Thân thể quái vật kia là hình người, lại mọc ra một cái đầu heo, cơ bắp khóa thân bên ngoài của hắn đều hiện lên màu hồng nhạt. Hắn mặc áo ba lỗ màu trắng cùng quần trong quân đội, bụng ưỡn cao, từng khối cơ bắp trên cánh tay hắn nhìn qua cứng như đá. Tạo hình của vị này làm cho người ta cảm giác giống như Nhị sư huynh (Edt: Trư Bát Giới) rốt cục cũng tập thể hình thành công, bất quá trước mắt xem ra, tay của nó cũng không cầm mấy món như đinh ba chín răng gì đó...

Phong Bất Giác và Tự Vũ chỉ cách quái vật kia một quầy ăn, một loại cảm giác áp bách khó nói lên lời đột ngột đánh úp lại. Bọn hắn đều có thể cảm giác rõ ràng, khí tức khủng bố mà quái vật này phát ra từ trên người so với đám quỷ hồn bên ngoài kia mạnh hơn nhiều lắm. Chỉ đứng đối mặt với nhau thôi, loại lực uy hiếp vô hình như vậy cũng đủ để khiến cho bọn hắn khó có thể nhúc nhích.

"Các người khỏe không, ta là Oink." Nó vậy mà lại mở miệng lên tiếng chào hỏi.

Lúc này vô số quỷ hồn đã thành công trào vào trong phòng ăn, bay qua cái bàn, bò qua sàn nhà tiếp cận Phong Bất Giác cùng Tự Vũ.

Oink nghiêng cái đầu heo của nó hướng về phía sau lưng hai người, dùng thanh âm không cao không thấp nói một câu: "Cút khỏi địa bàn của ta, ngay lập tức!" Hắn nhấn mạnh ba chữ cuối cùng.

Bọn quỷ hồn sau khi nghe được những lời này vậy mà thật sự đành chỉ hành động, chúng chỉ đành lưu luyến không rời mà nhìn hai con mồi đã đến bên miệng, tiếp đó hậm hực rời đi.

"Ngồi xuống chỗ đó." Đợi quỷ hồn thối lui, Oink dùng ngón tay chỉ vào một cái bàn gần quầy ăn nhất, ý bảo Phong Bất Giác cùng Tự Vũ ngồi xuống.

Hai người trao đổi ánh mắt một chút liền đạt thành ăn ý, cùng đi đến đó đem đèn xách tay đặt lên bàn, mặt đối mặt ngồi xuống.

Không hề nghi ngờ, nhiệm vụ thứ năm trong bài ca dao đã bắt đầu. Tương đối đáng mừng chính là, đại thúc đầu heo có liên quan tới nội dung cốt truyện này dường như cũng không cần dùng phương pháp chiến đấu để giải quyết. Bởi vì nhìn khí tức giết người như ngóe của hắn, cho dù hai người đều ở trạng thái tốt nhất, đấu với hắn đều phải chết không thể nghi ngờ đấy.

Sau khi Phong Bất Giác cùng Tự Vũ an vị, Oink liền bắt đầu bận rộn. Nó lấy vài thứ gì đó từ trong tủ lạnh, sau đó trở về quầy ăn, bắt đầu rửa gì đó...

Tùy tiện đứng lên đi đi lại lại có thể sẽ có hậu quả không tốt, Phong Bất Giác không muốn mạo hiểm, cho nên hắn chỉ duỗi cổ nhìn quanh. Nhưng khu vực từ quầy ăn tới một vách tường phòng bếp, thân thể giống như núi thịt của đại ma vương của Oink đã chặn ánh mắt của Phong Bất Giác.

Nghe thanh âm có thể đoán Oink lấy hai khối thịt rất lớn ở trong tủ lạnh ra, cạo da, băm thành mấy khối, xương và thịt lần lượt ném vào hai nồi nước đang đun.

Là một người thường xuyên xuống bếp, trong hoàn cảnh yên tĩnh nghe được thanh âm này, ngửi hương vị, có thể đoán ra đối phương đang làm món gì rồi.

Người nấu heo, Phong Bất Giác cũng rất quen tay, nhưng hôm nay xem ra, heo nấu người trông có vẻ như cũng không khác mấy...

Bất quá Phong Bất Giác cũng không có kinh nghiệm nấu thịt người, càng không biết cái loại canh thịt này có mùi vị gì. Giả thiết Oink nấu hai khối thịt, một khối là đồng loại của nó, một khối khác là đồng loại của Phong Bất Giác, như vậy câu ca dao "Chén canh nào là canh thịt người" chỉ sợ phải thực sự "nếm thử" mới có thể phân biệt được.

Oink thật đúng là có nghiên cứu qua, nấu nướng có bài bản hẳn hoi. Cà rốt, hành tây, khoai tây, cần tây, tỏi, rượu đỏ, bơ, lá nguyệt quế, các loại hương liệu... không cần nói đến kỹ năng dùng dao của hẳn. Dù sao thứ muốn cho vào cũng đã cho vào, mùi thơm bay ra nói rõ cái hai nồi nước này nêm nếm gia vị cũng không tệ.

Phong Bất Giác cùng Tự Vũ đều không có ý định chạy trốn. Bọn hẳn đều biết rõ điều này không thể thực hiện được. Cho dù Oink không ngăn cản, sau khi ra đến bên ngoài, quỷ hồn cũng sẽ không bỏ qua cho bọn hẳn. Còn không bằng lợi dụng thời gian quý giá nghỉ ngơi một chút, hai nồi nước nấu đã hơn một giờ, trong khoảng thời gian đó, Oink vẫn luôn bận rộn, thỉnh thoảng cho thêm gia vị, chỉnh độ lửa, dường như hoàn toàn quên sự tồn tại của hai người.

Điều này đối với thương thế của Tự Vũ mà nói lại là chuyện tốt. Trải qua thời gian dài nghỉ ngơi, nhìn vào trong menu, trạng thái [Đổ máu] rốt cục cũng đã biến mất, nàng không cần tiếp tục dùng tay chặn miệng vết thương, nhưng giá trị sinh tồn vẫn không nhiều lắm, chỉ lên được khoảng 20.

Khác với giá trị thể năng, giá trị sinh tồn của người chơi khôi phục vô cùng chậm, tốc độ hồi phục đại khái chỉ bằng 1/10 giá trị thể năng. Kỹ năng bị động, được tề, băng vải vào lúc này cũng có thể phát huy công dụng, đáng tiếc hai vị này đều không có, cũng không định mua.

Trầm mặc cùng yên tĩnh là môi trường thích hợp để suy nghĩ, trong khoảng thời gian này, Phong Bất Giác một mực suy nghĩ gì đó. Hắn một lần nữa sửa sang lại tất cả tin tức lấy được sau khi tiến vào kịch bản, phân tích tình huống trước mắt cùng ý nghĩa của câu ca dao cuối cùng...

Oink, cái tên này Phong Bất Giác đã từng nghe qua đấy, nhưng hắn nhất thời nhớ không rõ nghe được hoặc nhìn thấy cái tên này lúc nào rồi. Sau khi dùng nửa giờ lục tung toàn bộ lều các trong đầu mình, hắn rốt cục đã móc ra được khối mảnh vỡ ký ức kia.

Heaven's Butcher: Oink.

Phong Bất Giác dần dần nhớ lại, đoạn độc thoại nghe được lúc này chính là lời Oink lưu lại trước khi bị hành hình.

Heaven's Butcher: Oink vốn là một quyển manga ngắn kể về một câu chuyện hắc ám mà nặng nề. Về mặt nội dung mà nói, nó so với kịch bản này còn có chiều sâu hơn. Đoán chừng Oink trước mắt này cùng nhân vật chính trong quyển manga kia không có bao nhiêu quan hệ, chỉ có danh tự cùng bề ngoài giống nhau mà thôi.

Có lẽ hệ thống muốn mượn quái vật này để châm chọc thứ gì đó? Phong Bất Giác không khỏi nghĩ đến sinh mạng thể hỗn hợp Oink đã từng đem đồng loại của mình đưa lên lò sát sinh mỗi ngày, hiện tại cuối cùng đem nhân loại đã từng sáng tạo chính mình, nô dịch chính mình đi nấu, cái này có tính là hả hê lòng người không đây...

Một hồi động tĩnh đem suy nghĩ của Phong Bất Giác dẫn trở về. Hắn theo âm thanh nhìn lại, phát hiện Oink đã tắt lửa, đang mức súp vào trong hai cái bát.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 81+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (10)

Không lâu sau, đại thúc đầu heo kia liền bưng hai bát súp nóng hổi, thơm ngào ngạt từ phòng bếp ra.

Nó một đường đi đến trước bàn của Phong Bất Giác cùng Tự Vũ, đem hai bát súp đặt ở trên bàn, sau đó mở miệng nói: "Trong hai bát này, một bát là súp thịt người, một bát là súp thịt heo." Mắt của nó đảo qua trên mặt hai người: "Các người chọn một bát, uống phải súp thịt heo có thể sống sót rồi khỏi đây, nếu uống phải súp thịt người... Vào trong tủ lạnh, làm nguyên liệu cho bát súp tiếp theo của ta."

Thân hình khổng lồ của Oink che mất ánh sáng đến từ phòng bếp. Dưới ánh sáng mờ nhạt của đèn xách tay, hai bát súp thịt ánh vàng trên bàn trông vô cùng hấp dẫn, hơn nữa mùi thơm còn xông vào mũi.

"Ta phải nhắc trước, khi ăn không cho phép còn thừa súp, cũng không cho đổ hoặc nhổ đi, nếu không, hai người các người sẽ cùng vào tủ lạnh." Oink lại bổ sung.

Trong hai bát súp đều không có nguyên liệu chủ yếu, Oink chỉ múc súp sưng. Màu của hai bát súp thịt đều giống nhau, mặt ngoài đều nổi lên một tầng dầu trơn, thế nhưng súp nhìn qua rất trong, từ thị giác mà nói, hai bát súp này giống nhau như đúc.

Mà theo khứu giác phán đoán, cũng không phân biệt được gì. Hai nồi súp thịt đều được nấu bằng loại phương thức giống nhau, mùi thơm nồng đậm của gia vị, phụ liệu, hương liệu cùng rượu đỏ đã hoàn toàn che đi mùi ngấy của thịt rồi. Khứu giác của nhân loại trong tự nhiên vốn cũng không

quá linh mãnh, vào loại tình huống này, dựa vào khứu giác để phân biệt không đáng tin cậy.

Vì vậy, chỉ có một biện pháp... Nếm thử.

Tuy nói trong Thiên Đường Kinh Khủng, mùi của các loại vật chất buồn nôn như huyết dịch, nội tạng, vật dơ bẩn của cống thoát nước... có độ chân thực rất cao, nhưng chỉ cần người chơi khắc phục chứng ngại tâm lý, trên cơ bản không gì không thể ăn đấy.

Ví dụ như nhai thủy tinh, nuốt cái đinh cũng có thể, chỉ có điều sẽ có phản ứng dây chuyền như khiến thực quản tổn thương, giá trị sinh tồn giảm xuống, đổ máu, bệnh tật... sẽ liên tiếp xuất hiện

Trải qua hơn mười giây đấu tranh tư tưởng, Phong Bất Giác dường như đã quyết định chủ ý. Hắn tiện tay bê một bát súp lên, không nói một lời, cũng không để ý xem có bị phỏng hay không, ngửa cổ lên uống ừng ực ừng ực, không đến mười giây đồng hồ liền uống hết sạch.

Tự Vũ nhìn hắn, trong lòng tự nhủ mình còn chưa chọn a, chỉ đành đem bát còn lại giải quyết hết, cùng lắm thì chết nha.

Ai ngờ, Phong Bất Giác uống xong bát của mình, không nói hai lời, một tay bê bát còn lại lên, đưa đến bên miệng, đồng dạng là không tới mười giây, uống một hơi cạn sạch.

Tự Vũ triệt để ngây người, lúc đầu nàng còn chưa rõ, nhưng sau khi sửng sốt mấy giây, nàng bừng tỉnh đại ngộ... bát thứ nhất Phong Bất Giác uống nhất định là súp thịt heo, sau khi hắn uống xong liền biết bát còn lại là súp thịt người, vì bảo vệ mình, hắn liền đoạt bát uống cạn. Ý tưởng của Phong Bất Giác cũng xác thực như thế, nhưng sự tình cũng không có đơn giản như vậy.

Trước khi uống đích thực là hăn có nghĩ đến: bất kể như thế nào cũng không thể để cho một nữ sinh đi nếm thịt người a.

Cho nên chính mình phải tiên hạ thủ vi cường, hơn nữa phải uống nhanh hơn. Nếu chọn phải bát súp thịt người thì thôi, bất quá chỉ là chết thôi. Mà nếu chọn phải bát súp thịt heo, liền uống luôn cả bát súp thịt người kia.

Bất quá, kế hoạch... cũng chỉ là kế hoạch...

Sau khi bắt đầu uống, tình huống liền phát sinh biến hóa.

Bát súp thứ nhất, thẳng thắn mà nói, hương vị rất không tồi đấy. Cho dù ở trong bầu không khí kinh khủng này, thậm chí trong tích tắc, Phong Bất Giác còn sinh ra một chút cảm giác thỏa mãn khi đang hưởng thụ mỹ thực.

Vì vậy hăn liền xác định bát này không phải dùng thịt người làm. Nếu như bàn sâu hơn... vấn đề của hăn có lẽ liền không đơn thuần là mất đi sợ hãi, hăn chỉ sợ còn có ham mê giống như giáo sư Hannibal, thế nhưng lúc nếm bát súp thứ hai, Phong Bất Giác liền sửng sốt, hương vị của bát súp này cùng bát vừa rồi hình như vô cùng giống nhau.

Hăn cũng bất chấp tất cả, một hơi liền uống vào. Đợi hai bát đều uống xong, hăn ngược lại bắt đầu nghi ngờ... đến cùng bát súp thịt người là bát nào?"

"Người nghĩ mình đang làm gì?" Oink nhìn Phong Bất Giác, trầm giọng nói ra: "Bảo vệ đồng bạn của người sao? Hừ chẳng lẽ ta không thể mức thêm hai bát súp nữa sao?"

Phong Bất Giác nghe vậy, vỗ bàn một cái, lúc này liền đứng lên, dùng một loại ánh mắt vô cùng kiêu ngạo trừng mắt nhìn Oink, trong lòng của hăn chỉ thiếu nói ra lời thoại: "Có tin lão tử vấp người hay không!"

Oink bất vì sở động, bình tĩnh mà xoay người, đi về hướng phòng bếp, vừa đi vừa nói: "Người đi theo ta." Câu này hiển nhiên là nói với Phong Bất Giác.

Tự Vũ tranh thủ thời gian giữ chặt cánh tay của hắn, nhìn vào mắt Phong Bất Giác lắc đầu, nàng cảm thấy Oink mời Phong Bất Giác vào bếp là để chặt làm lương thực dự trữ.

Thế nhưng Phong Bất Giác lại cười cười, khoát tay áo, thuận tiện đem quyền sở hữu đèn xách tay trên bàn trả lại cho Tự Vũ. Trước khi quay người đi, hắn dùng ngón tay viết vào trong lòng bàn tay của nàng "đợi ta" sau đó làm thủ thế, ý bảo Tự Vũ cứ ngồi đây là được.

Cũng chẳng biết tại sao, cử động của Phong Bất Giác làm cho người ta cảm thấy rất an tâm, phảng phất hắn chỉ đi một chút sẽ trở lại.

Say khi đi theo Oink vào chỗ sâu trong phòng bếp, vì Tự Vũ không có ở đây, Phong Bất Giác liền có thể nói chuyện thoải mái, hắn mở miệng nói: "Hai bát súp kia không làm bằng thịt người phải không?"

"Đương nhiên không phải." Oink nói: "Thế nhưng cũng không phải ta không làm được, ta mời người tiến vào là để cho người nhìn hàng tồn của ta." Hắn đi đến chỗ tủ lạnh, đem cửa tủ mở ra theo góc bốn mươi lăm độ, đứng ở trước cửa, lấy ra một khối thịt hình chữ M dài chừng 1 thước, bị móc vào một cái móc sắt, vung tay lên ném khối thịt lên trên bếp.

Nhìn kỹ có thể phát giác, đây là nửa người dưới của người nào đó...

"Tiểu tử trong giếng, khi còn sống tính cách nhu nhược, nhưng sau khi chết, hắn không chỉ giết chết cừu nhân, còn giết rất nhiều tiểu lưu manh cùng hắn không oán không cừu." Oink nói ra: "Sau khi bị Âm Dương Sư kia đả thương, hắn vẫn như cũ rục rịch, cho nên ta liền đem hắn chém thành hai đoạn, để cho hắn an phận một chút."

Sau khi nói xong, Oink lại từ trong cái tủ lạnh kia ném ra một cỗ tử thi không có cánh tay, nói ra: "Đó là một lão sư âm nhạc buồn cười, hẳn khi còn sống vô cùng tự cho là đúng, cảm thấy làm lão sư là nhân tài không được trọng dụng rồi, hẳn muốn trở thành nhạc sĩ, nhưng thứ hẳn viết căn bản chính là rác rưởi. Cho đến một ngày nào đó hẳn một mình ở trong phòng âm nhạc chế tạo rác rưởi, bệnh tim tái phát, biến thành một u linh buộc người khác nghe hẳn diễn tấu."

Phong Bất Giác nghe đến đây, đại khái đã đoán được thứ kế tiếp hẳn muốn lấy ra là gì: "Để ta đoán xem... Trong tủ lạnh còn chứa hài tử đã chết kia?"

"Hài tử kia bị người giết chết." Oink trả lời, nó thuận tay lấy từ trong tủ lạnh ra một cỗ nữ thi bị lấy hết nội tạng: "Đây là mẹ của nó, chính như người đoán đấy, trước khi tự sát nàng mang oán hận tự tay móc thai nhi từ trong bụng mình ra."

Tiếp đó, Oink đóng cửa tủ lạnh lại, từ trong một cái tủ quầy lấy ra một cái bình thủy tinh, trong bình đựng đầy máu tươi, hai con mắt đang ngăm ở trong đó: "Đó là nữ sinh có tướng mạo sáng lạng, nhất là ánh mắt của nàng rất hấp dẫn người khác. Nàng vô cùng ái mộ hư vinh, cũng biết cách lợi dụng mỹ mạo của mình để đạt được mục đích. Nàng đồng thời cùng kết giao với nhiều nam sinh, để cho bọn họ mua đồ vật đắt đỏ nịnh nọt chính mình. Có một ngày, một ít nữ sinh lòng ghen ghét đem đầu của nàng đặt ở trong bồn rửa tay. Các nàng vốn chỉ muốn giáo huấn nàng một chút, nhưng các nàng bị ghen ghét che mờ đôi mắt, tội ác theo tư tưởng cùng thân thể của các nàng cùng tràn ra... Lúc máu trong phổi của nữ sinh kia nhuộm hồng cả nước, các nàng mới ý thức được mình đã gây ra bi kịch." Oink dừng lại một chút: "Oán khí của quỷ hồn này rất mạnh, giết rất nhiều người, dù ta đem mắt của nàng móc ra, cũng không thể đình chỉ hành vi của nàng, ngược lại làm tăng thêm sở thích thu thập mắt của nàng."

Phong Bất Giác nói: "Như vậy bậc thang thứ 13 đi thông dị không gian, cũng có quan hệ với người?"

"Người cho rằng người bị đám quỷ hồn vừa rồi kia đuổi giết cuối cùng sẽ đi về đâu?" Oink trả lời.

"Ách, người sáng tạo ra không gian kia để trở thành thùng rác vứt bỏ tử linh sao?" Phong Bất Giác nói ". Nhưng đám quỷ hồn bên ngoài kia lúc này là gì?"

"Điểm ấy có lẽ phải do ta hỏi người." Oink hỏi ngược lại: "Vì sao quỷ hồn ở bên ngoài trường học đều tụ tập lại truy giết các người?"

Những lời này khiến Phong Bất Giác đã minh bạch, quỷ hồn đuổi giết mà hệ thống phái ra sau khi trái với quy tắc, không hề có quan hệ với 7 điều cấm kỵ của trường trung học phổ thông Yousuke đấy.

"Ta cũng không rõ ràng lắm" Hãn trả lời qua loa một câu, cũng nhanh chóng đổi chủ đề: "Người nói cho ta biết những thứ này là để nói rõ người giống như người quản lý ở đây đúng không. Như vậy ta muốn hỏi, người tại sao phải ở chỗ này dựng tiết mục làm súp thịt người? Mặt khác, câu ca dao cuối cùng kia, là có ý gì?"

"Ta ở chỗ này, tất nhiên là để giúp đỡ các người." Oink nói: "Hoặc có thể nói, trợ giúp người có dũng khí đi ăn súp."

Phong Bất Giác nghe vậy, đột nhiên ý thức được gì đó. Hãn mở menu trò chơi ra, đã biết là hỏng rồi... Chính mình có ý tốt vậy mà làm sai. Thì ra hai bát súp kia có thể khôi phục giá trị sinh tồn. Lúc này giá trị sinh tồn của chính mình đã đầy. Tuy không có cách nào để phán đoán đến cùng một bát có thể hồi lại bao nhiêu, dù sao nhất định là lãng phí.

Lại nói, nhiệm vụ này thật là có chút văn vẻ đấy. Không chỉ khảo nghiệm người chơi có dám nếm thử súp hay không, lại xem ai sẽ uống trước, sau

khi uống, sẽ có phản ứng gì.

Nếu chỉ có một người gây ra nhiệm vụ thì cái này là chỉ là một hạng khảo nghiệm đơn thuần về độ gan dạ sáng suốt.

Nhưng nếu là hai người chơi thì liền tồn tại các loại chuyện xấu. Hai người nếu mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, vậy khẳng định ai cũng không muốn uống trước, sợ uống phải cái gọi là súp thịt người kia, đồng thời vừa hy vọng đối phương sẽ uống phải bát súp thịt người kia.

...

"Về phần câu ca dao cuối cùng." Oink nói tiếp: "Các người đi đến cửa trường học liền minh bạch rồi."

"Ân, như vậy a..." Phong Bất Giác dường như có điều suy nghĩ mà trả lời. Hẳn hiểu được, lời ấy của Oink đã xem như trực tiếp gợi ý địa điểm gây ra nhiệm vụ cuối cùng trong 7 điều cấm kỵ của trường trung học phổ thông Yousuke.

Phong Bất Giác lại lập tức hỏi dò tiếp: "Xin hỏi súp vừa rồi người cho ta uống, có thể cho ta thêm một bát nữa không?"

"Muốn cho đồng bạn của người uống sao?" Oink trả lời: "Có thể" Sau khi dừng lại hai giây, nó mới nói nốt nửa câu sau: "Nhưng bát thứ ba, xem như cung cấp thêm đây, người chuẩn bị dùng cái gì để trao đổi với ta?" Ánh mắt của nó bỗng nhiên trở nên dữ tợn: "Một cánh tay? Một đôi mắt?"

Phong Bất Giác cảm thấy tình huống tựa hồ không thích hợp. Heaven's Butcher này vừa chính vừa tà, ai cũng đoán không được một giây sau nó là địch hay là bạn. Lúc nghe đến mấy từ cánh tay, đôi mắt này, Phong Bất Giác giống như bản năng mà lấy dao bếp từ trong bọc hành lý ra, lúc này liền chuẩn bị sử dụng [Gấu con vùng chân đá ngang] để bảo vệ mình.

"Dao bấp sao?" Oink đoạt lấy vũ khí trong tay Phong Bất Giác, tốc độ nhanh đến mức hăn căn bản không kịp phản ứng: "Nhìn qua cũng không tệ lắm" nó cầm trên tay suy nghĩ một lúc, thử nắm chặt quơ quơ, dùng khoe mắt quét về phía Phong Bất Giác: "Đi mức súp đi."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 82+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học (11)

Phong Bất Giác thở dài một hơi. Âm thầm may mắn không có móc cờ-lê Mario ra. Lỡ thanh vũ khí chủ lực cấp tốt kia bị Oink cầm đi, hẳn cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Kỳ thật mất đi dao bếp cũng không thiệt thòi, cầm một món trang bị phẩm chất bình thường có thể tiện tay lấy được ở bất cứ kịch bản lớn nào đổi lấy một đạo cụ có thể khôi phục giá trị sinh tồn chỉ mỗi hẳn có trong kịch bản này coi như là một giao dịch tương đối công bằng.

Phong Bất Giác chạy đi lấy bát, bước nhanh đến bên cạnh bếp lò, lần lượt mở hai cái nắp nồi ra xem xét, còn dùng muôi quấy quấy súp. Thứ đồ vật trong hai nồi thật ra hoàn toàn giống nhau đấy, trong súp đều có thể tìm được thịt heo cùng xương heo, mà gian bếp bên cạnh, cũng có thể phát hiện mỡ heo, da heo băm còn dư lại.

Chứng kiến những thứ này, Phong Bất Giác mới coi như yên tâm. Hẳn còn không khỏi suy tư, nếu như đổi lại chính mình, liệu có dùng khí đem một thi thể đồng loại xử lý thành nguyên liệu hay không? Lúc xử lý, sẽ có tâm tình gì?

Lúc này Oink đã đi tới, nó tựa hồ biết rõ suy nghĩ của Phong Bất Giác liền hừ lạnh một tiếng, dùng giọng điệu giống như lúc nói chuyện phiếm nói ra: "Ở nơi ta ra đời tràn đầy sự lừa dối cùng nô dịch, nghĩ về hành vi này được phép hay không, các cha sứ dạy chúng ta phải an phận thủ thường, nhẫn nhục chịu đựng. Ta ở trong lò sát sinh xử lý qua vô số đầu heo, mỗi ngày đều lặp lại sự tình đồng dạng, nấu chúng không tính là gì.

Phong Bất Giác không biết trả lời như thế nào, chẳng qua chỉ gật đầu một cái xem như đáp lại.

Hắn rất nhanh múc được một bát súp, bưng trên tay đi ra ngoài. Trước khi ra khỏi phòng bếp, hắn còn quay đầu lại nói với Oink: "Cảm ơn, ân, gặp lại."

Oink không đáp lại. Lúc Phong Bất Giác ra khỏi phòng bếp, đèn trong phòng bếp bỗng nhiên lại vụt tắt, thân hình to lớn vạm vỡ của đại thúc đầu heo kia lại một lần nữa tan biến trong bóng tối.

[Tiến độ nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

[Thăm dò trường trung học phổ thông Yousuke, loại bỏ bảy loại hiện tượng linh dị, tiến độ trước mặt là 6/7]

Tự Vũ đã nghe được thông báo hệ thống, cũng nhìn thấy thân ảnh Phong Bất Giác trở về, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Vài phút vừa rồi kia nàng cảm giác so với hơn một giờ trước còn khó chịu hơn, nàng lúc này như ngồi trên đồng lửa. Nếu Phong Bất Giác một đi không trở về, nàng nhất định sẽ tự trách không thôi. Trong suy nghĩ của nàng, kịch bản này đi đến bước này, trách nhiệm chủ yếu vẫn ở trên người của mình.

Bất quá khi Tự Vũ nhìn thấy thứ đồ vật Phong Bất Giác bưng trên tay, mừng rỡ cùng trấn an lập tức biến thành khiếp sợ cùng nghi hoặc, thầm nghĩ: Đây là ý gì? Uống đến nghiện rồi hả? Đã uống hai bát rồi còn chuẩn bị uống thêm một bát sao?

Phong Bất Giác đưa bát súp đến trước mặt của nàng, đặt lên bàn, sau đó dùng ngón tay chỉ Tự Vũ, lại đem lòng bàn tay hướng lên, làm động tác bưng bát súp lên đổ vào trong miệng, khoa tay múa chân liên tục, ý bảo Tự Vũ uống súp. Bởi vì đối phương còn không biết súp này có thể hồi giá trị sinh tồn, Phong Bất Giác lại bỏ thêm mấy thủ thế để giải thích điểm ấy.

Sau khi Tự Vũ minh bạch liền uống canh thịt, tiếp đó nàng xem xét menu trò chơi, giá trị sinh tồn từ trạng thái sắp tử vong trực tiếp hồi đầy. Nàng hướng về phía Phong Bất Giác khoa tay múa chân một chút, cho thấy mình đã đầy máu.

Phong Bất Giác gật đầu, lại bảo nàng đem đèn xách tay giao cho mình, sau đó do hắc dẫn đầu đi về phía trước.

Lúc hai người đi ra nhà ăn, quỷ hồn phía ngoài đã lại một lần nữa theo bốn phương tám hướng vọt tới. Tóc như lụa dài, mũi bị cắt đứt ra, toàn thân đều là phiến mâu, đeo mặt nạ hư hóa. Tràn diện này khiến cho Phong Bất Giác nhớ tới thành phố bị Satsuma Diehl khống chế. Trước khi qua cửa kịch bản đó, hắc và các đồng đội cũng bị một đoàn quái vật bao vây. Bất quá khác nhau vẫn phải có. Quái vật khi đó gặp phải ngoại hình hơn phân nửa có quan hệ với "yêu ma" trong truyền thuyết phương Tây, mà lúc này đuổi giết hắc cùng Tự Vũ lại là một đám "quỷ hồn" cơ bản đều có chứa sắc thái truyền thống phương Đông.

Không kịp suy nghĩ nhiều, cũng không thể dừng lại, Phong Bất Giác cầm đèn xách tay dẫn đường chạy phía trước, Tự Vũ theo sát phía sau. Tuy nàng không có tước sĩ chi vũ, nhưng muốn đuổi kịp tốc độ của Phong Bất Giác cũng không quá cố sức.

Giá trị sinh tồn của hai người đều đã đầy, trải qua hơn một giờ nghỉ ngơi và hồi phục vừa rồi, giá trị thể năng cũng đã vô cùng dồi dào. Lúc này Phong Bất Giác cùng Tự Vũ đều rất có lòng tin, cho dù là gặp nghịch cảnh quỷ hồn đuổi giết cũng không thể ngăn cản bọn hắc hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng kia.

Bọn hắc một đường chạy trốn, đám quỷ hồn tức thì đuổi theo không bỏ. Sau khi vượt qua lầu chính, hai người lại một lần nữa đi tới mảnh thao trường rộng rãi kia.

Cửa trường học dưới ánh trăng, từ rất xa có thể trông thấy chỗ ấy có một bóng người, không, là một bóng quỷ ảnh đang đứng lặng yên lơ lửng ở đó.

Đó là một tiểu cô nương thân mặc đồ đỏ, sau khi nàng tiến nhập tầm mắt của Phong Bất Giác cùng Tự Vũ, bài ca dao kia lại vang lên một lần nữa, lần này, là trực tiếp hát ra từ trong miệng quỷ hồn kia.

Nương theo tiếng hát của nàng, cảnh vật chung quanh lại bắt đầu phát sinh biến hóa. Trăng sáng bị một tầng mây đen bịt kín như ẩn như hiện. Trường học, thực vật, thảo trường phía sau hai người... tất cả đều biến mất không thấy gì nữa, ngược lại biến thành một bãi tha ma.

Lúc Phong Bất Giác cùng Tự Vũ đi tới trước mặt tiểu cô nương, nàng cũng đúng lúc hát đến câu cuối cùng, nhưng đến đây, hai người lại nghe được một câu khác với câu ban đầu nghe được: "Quỷ khắp nơi, máu chảy đầm đìa... Mãnh quỷ đang tới đòi mạng, đi chậm thôi, đi chậm thôi, người trên đường hoàng tuyền rất khó đi." Âm điệu linh hoạt kỳ ảo mà bi ai bỗng im bật lại.

Tiểu cô nương nở nụ cười hì hì, tiếng cười làm cho người sờn hết cả gai ốc, nàng lập tức mở miệng nói ra: "Thúc thúc, a di, đi theo ta có được không?" Nói đến đây, trong thất khiếu của nàng liền chảy ra máu màu đen, thân thể cũng bắt đầu trôi nổi trên không.

[Nhiệm vụ trước mắt đã thay đổi, nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

[Tiêu diệt quỷ hồn Eiko][Hạn định đối thoại đã giải trừ, quỷ hồn đuổi giết sẽ tiếp tục đến khi hoàn thành nhiệm vụ hoặc toàn bộ người chơi tử vong]

Sau khi Phong Bất Giác có thể nói chuyện, câu đầu tiên bật ra từ trong miệng hắn là: "Ai là thúc thúc a...!" Hắn hô to một tiếng này ra, thu đèn xách tay, dưới chân đạp mạnh, thật có thể nói là di chuyển như thỏ chạy, thế như mãnh hổ, rút cờ-lê ra liền đánh về hướng mặt quái vật kia.

Phốc một tiếng, hấn vậy mà thành công đánh trúng mục tiêu. Mặt Eiko bị nện ra một cái lỗ hồng, lại là một hồi máu đen phun ra. Nhưng với tư cách BOSS kịch bản, nàng tự nhiên sẽ không dễ dàng xong đời như thế, nhìn nàng vẫn còn bảo trì trạng thái trôi nổi, một kích này có lẽ còn không nguy hiểm đến tính mạng.

Phong Bất Giác một tay bóp ở cổ tiểu cô nương, tay kia chop lấy cờ-lê mãnh kích nhiều lần, không chút nào chú ý đến máu đen văng tung tóe lên trên mặt mình, vẫn không quên bổ sung một câu: "Phải gọi là ca ca mới đúng!"

"Ha ha ha ha ha ha ha ha" Eiko nhưng lại cười như điên, mặc dù xương đầu đã bị đánh đến biến hình, nàng cũng không hề để ý, hơn nữa hiệu quả [Não chấn động] cả một lần cũng không có gây ra trên người nàng.

Ngược lại giá trị sinh tồn của Phong Bất Giác lại không hiểu mà giảm bớt, do máu đen, tiếng cười, hay chỉ đơn thuần tiếp xúc sẽ mất máu? Hấn tạm thời không có cách nào phán đoán, đành phải kiên trì mà đánh tiếp, đang mong đợi công kích có thể sinh ra nhất định được tác dụng.

Tự Vũ ở một bên nhìn tràng diện này, chỉ cảm thấy có chút buồn cười. Kỳ thật nàng vốn còn muốn châm biếm câu "A di" kia một chút đấy, nhưng chứng kiến phản ứng của Phong Bất Giác kích động như vậy ngược lại làm cho nàng tỉnh táo lại, cảm giác mình không thể thông đồng làm bậy giống như Giác Ca được.

"Sở trường linh thuật của ngươi đã mở ra?" Tự Vũ cầm kiếm mà đến, một bên đi một bên hỏi. Động tác của nàng không vội không chậm, đám quỷ hồn đang vọt tới từ trong bãi tha ma sau lưng nàng tựa hồ không tạo thành bất luận áp lực gì đối với nàng. Bởi vì cặp mắt của nàng đã tập trung vào mục tiêu cần phải giết.

Phong Bất Giác trả lời: "Không sai, sao vậy?" Sau khi thốt ra một giây, chính hắn liền suy nghĩ mình bạch đáp án vấn đề này, lập tức nói: "Ah! Chỉ có người đã mở ra sở trường linh thuật mới có thể chủ động "Tiếp xúc" đến thực thể của những quỷ hồn này sao?"

"Đúng." Tự Vũ lại khôi phục phong cách lời ít mà ý nhiều, sau khi đáp lại câu này, nàng đã xuất hiện ở bên cạnh Eiko.

Tâm như chỉ thủy, ánh mắt lạnh như băng, mũi kiếm xuất ra cực nhanh, vô cùng lăng lệ ác liệt.

Một đạo hàn mang hiện lên, Phong Bất Giác còn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì xảy ra, Eiko liền bị chặt đứt ngang, tiếng rống thê thảm sắc nhọn vang vọng cả bầu trời đêm. Một giây sau, tại phần eo bị đứt của quái vật, máu đen trào ra như suối, giống như là có người cắt một quả cam chứa đầy nước. Phong Bất Giác thấy thế tranh thủ thời gian nhảy ra, nếu đứng bất động có lẽ sẽ thành tấm vôi sen rồi.

Vẫn là câu cửa miệng, không sợ không nhìn được hàng, chỉ sợ hàng tốt hơn hàng. Công kích của Phong Bất Giác nhìn như vô cùng hung tàn, kì thực giống như gãi không đúng chỗ ngứa cho quái vật kia. Lúc trước nếu như đổi thành hắn bị nhốt trong không gian bậc thang thứ 13, có 3 cái mạng cũng không đủ chết. Nhưng Tự Vũ chỉ cần một kiếm liền có thể giải quyết vấn đề, đây là một loại thiên phú bẩm sinh, giống như những cao thủ hàng đầu trong tiểu thuyết kia, chỉ liếc mắt liền có thể khám phá "tử huyệt" của đối phương, do đó một chiêu chiến thắng.

[Nhiệm vụ trước mặt đã hoàn thành, toàn bộ nhiệm vụ chính tuyến đã hoàn thành]

[Bạn đã hoàn thành kịch bản, 17 giây sau tự động truyền tống]

Phong Bất Giác nói: "Không thể nào? Lợi hại như vậy?" Tuy hắn cũng biết đối phương rất mạnh, nhưng đây cũng là lần thứ nhất hắn mắt thấy Tự

Vũ trực tiếp đánh chết quái vật cấp BOSS. Lúc trước ở trong nhà Usher nhìn thấy nàng phi thân chém đèn treo, không nghĩ tới lúc chém quỷ cũng là không nói chơi.

"Không, người mới lợi hại." Tự Vũ nói: "Lần này toàn bộ nhờ vào người."

Lúc bọn hắn đối thoại, Eiko đã rơi xuống đất, biến thành một bãi máu đen, đám quỷ hồn cũng nương theo ảo cảnh bãi tha ma cùng nhau biến mất, cảnh vật trường học lại một lần nữa xuất hiện.

Hai người đứng ở cửa trường học, ánh trăng lại xuất hiện, chiếu sáng đại địa. Biển hiệu "Trường trung học phổ thông Yousuke" lại một lần nữa hiện ra ở trước mắt. Tất cả phảng phất như là một giấc mộng, có vẻ hư ảo, rồi lại chân thực như vậy, những cảnh tượng quỷ dị đáng sợ lúc trước còn rõ mồn một trước mắt. Giếng cạn cống quỷ hồn, cánh tay quái dị đánh đàn, cái nô thi thể, huyết ảnh đầu đồng tử, còn có Heaven's Butcher cùng Eiko vừa rồi. Nếu muốn nói trình độ kinh khủng, những gì Phong Bất Giác trải qua trong kịch bản này đem dọa logout gia hỏa gan nhỏ như Tiểu Thán hẳn là dư xài rồi, nhưng không biết ở lần kết toán này hắn có thể chứng kiến giá trị kinh hãi biến hóa hay không.

"Lát nữa đến phòng họp của ta tán gẫu tiếp a..." Tự Vũ nói một câu, ngụ ý là trước ra khỏi kịch bản lại nói tiếp.

"Tốt, sau khi truyền tống ta gọi người." Phong Bất Giác trả lời.

Sau khi hai người tạm biệt, hầu như đồng thời truyền tống rồi.

Ước chừng một phút sau, trước cửa trường học, một bóng đen đầu heo to lớn vạm vỡ đẩy một chiếc xe đẩy chứa đầy dụng cụ sạch sẽ chậm rãi đi đến, đứng ở bên cạnh bãi máu đen kia.

Sau khi đem cây lau nhà thấm ướt ở trong thùng nước, nó không nhanh không chậm mà bắt đầu lau dọn.

Nhìn kỹ, phía đầu của cây lau nhà trên tay nó, dường như không phải là do vải cuốn thành, mà là một mái tóc đen nhánh...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 83

[Kịch bản đã hoàn thành, đang tính toán ban thưởng

Kinh nghiệm nhận được: 5.000

Tiền trò chơi: 50.000

Nhận được vật phẩm/trang bị: Không

Hoàn thành / tiếp nhận nhiệm vụ: 2/2

Đặc thù, hoàn thành 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 : Không

Phá giải thế giới quan: Không

Giá trị Kinh Hải tăng vọt: 0 lần

Giá trị Kinh Hải cao nhất: 0%.

Giá trị Kinh Hải trung bình: 0%

Đánh giá mức độ sợ hãi của bạn là: gan cùng mình, có thể nhận được ban thưởng thêm vào hạng nhất, xin lựa chọn sau.

Nhận được giá trị kỹ xảo: 317

Giá trị kỹ xảo tăng thêm kinh nghiệm: 3.170

Tiền trò chơi: 31.700

Ban thưởng qua cửa kịch bản: Thẻ kỹ năng *1

Tính toán đã xong, mời tiếp tục]

Trước khi truyền tống, Phong Bất Giác cũng chưa quên thuận tay đem đèn xách tay trả lại cho Tự Vũ, cho nên lúc kết toán không xuất hiện vật phẩm đó.

Lần này tiền lời kịch bản xem như tương đối cao, chỉ tốn vền vện hai tiếng rưỡi thời gian ảo nhưng điểm kinh nghiệm lại gần bằng kịch bản có Diễn Sinh Giả mà lần trước Phong Bất Giác trải qua.

Theo đẳng cấp tăng lên, độ khó của kịch bản về cơ bản được nâng lên, cả việc này lẫn thời gian chơi đều có thể gia tăng số kinh nghiệm thu được.

Bất quá sau khi qua mỗi kịch bản, vật phẩm trên người Phong Bất Giác càng đánh càng thiếu. Có thể nói, thái độ của hắn đối với trò chơi đã trực tiếp đưa đến loại tình huống này. Nếu như đó là game thủ chuyên nghiệp hoặc một ít người chơi có chứng tự tìm vật phẩm thì trang bị, nhiệm vụ chi nhánh cùng nhiệm vụ ẩn tàng mới là ưu tiên hàng đầu. Trong kịch bản vừa rồi, nếu đổi thành người chơi khác chưa hẳn sẽ đi cứu đồng đội. Ngược lại chính mình cũng không phải người gọi, hơn nữa lúc trò chuyện biết đối phương mới chỉ bị nhốt, cách cái chết có lẽ còn có một thời gian ngắn. Lúc đó nếu chính mình tranh thủ thời gian lên lầu đem bốn tầng của tòa nhà thứ hai lục soát mấy lần thì sẽ có tỷ lệ rất cao có thể tìm được trang bị hoặc là nhiệm vụ chi nhánh.

Phong Bất Giác cũng không phải không nghĩ được những thứ này, nhưng rất nhiều sự tình hắn sẽ không lo lắng đấy.

Giống như chương trước đó đã đề cập qua, hắn vung tiền đi mua một cabin trò chơi đắt đỏ về, đồng thời lại tính toán tỉ mỉ từng bữa canh sông mì sợi của mỗi tháng.

Điều này rất mâu thuẫn, hẳn có năng lực suy nghĩ kỹ càng trước mỗi sự kiện, làm ra lựa chọn hợp lý nhất. Nhưng kỳ thật, hẳn cũng thường xuyên vờ ngớ ngẩn hoặc làm một ít hành động vô cùng xúc động.

Trên đời này có rất nhiều chuyện có nghĩ cũng vô dụng đấy. Ví dụ như một vấn đề rất kinh điển, vợ và mẹ cùng rơi xuống sông, người nên cứu ai trước? Nếu muốn nói đáp án chính xác, khẳng định phải là cứu người không biết bơi trước rồi mới cứu người con lại, như vậy hai người đều có cơ hội sống.

Nhưng tiếp đó người lại nhận được một vấn đề nan giải: Nếu như cả hai đều không biết bơi thì sao?

Ta hiện tại nói đáp án chính xác cho chư vị: Tìm người qua đường hỗ trợ người cùng một chỗ nhảy xuống cứu người, như vậy liền có cơ hội cứu cả hai lên.

Nếu như người lại nhận thêm một vấn đề khó hơn nữa: Nếu như chỉ có một mình người ở đó?

Như vậy người liền có thể trả lời nữ nhân hỏi người câu đó như sau: chúng ta đồng quy vu tận a. (Edt: thụ giáo a)

Tóm lại con người không phải máy móc, không phải chương trình, con người không có khả năng luôn làm ra lựa chọn "chính xác", bởi vì đối với con người mà nói, rất nhiều sự tình không thể phân rõ đúng sai. Trong đời, vô số lựa chọn như vậy sẽ quyết định xem chúng ta sẽ đi về hướng nào, nếu sau khi lựa chọn lại bắt đầu nghĩ rằng mình chọn sai rồi hối hận là hoàn toàn không có ý nghĩa. Bởi vì những quyết đoán trong chốc lát đó mới chính thức quyết định chúng ta là ai.

[Người chơi "Tự Vũ Nhược Ly" mời bạn vào phòng họp.]

Thông báo hệ thống rất nhanh đã tới, Phong Bất Giác chọn đồng ý trên màn hình, sau đó đi vào bên cạnh cửa thang máy, ấn vào nút [Phòng họp].

Lần này lúc cửa mở ra, nơi hần tiến vào chính là không gian phòng họp của Tự Vũ.

Nói thì nói vậy, kỳ thật phòng họp nhìn qua đều giống nhau, trong trò chơi tạm thời không có đồ trang trí cho không gian hay đồ dùng trong nhà, bất quá về sau có hay không cũng không rõ.

Tự Vũ đã ngồi ở bên cạnh bàn hội nghị. Sau khi thấy Phong Bất Giác đi vào liền nói: "Trong không gian công cộng người có thể trực tiếp mời ta vào tổ đội."

"Ta thử xem" Phong Bất Giác cũng ngồi vào bên cạnh bàn hội nghị nhìn về đối phương nói hai chữ: "Tổ đội." Tự Vũ bật cười một tiếng: "Dùng menu!"

"Ách" Phong Bất Giác cười xấu hổ, hoàn thành tổ đội.

"Kịch bản vừa rồi phải cảm ơn người rồi." Tự Vũ lập tức nói ra.

"Ân, kỳ thật ta cảm thấy chủ yếu vẫn là nhờ người, người giải quyết phần lớn bộ phận chiến đấu, nếu là ta khẳng định làm không được." Phong Bất Giác trả lời.

Tự Vũ cũng không muốn nói lời khách sáo nhiều. Nếu như Phong Bất Giác nói như vậy, nàng liền dứt khoát đi vào chính đề: "Ta mời người tới là muốn hỏi một ít sự tình."

"Ta không phải game thủ chuyên nghiệp." Phong Bất Giác lập tức nói.

Tự Vũ nói: "Ta không muốn hỏi người cái này."

"Cáp?" Lời đùa của Phong Bất Giác đã thất bại. Không phản bác được, hắn chỉ có thể nói một chữ: "A"

"Vì sao người cho là ta sẽ hỏi người có phải là game thủ chuyên nghiệp hay không?" Tự Vũ nói.

Phong Bất Giác trả lời: "Ân, bởi vì ta nghĩ người có thể là game thủ chuyên nghiệp, tới tìm ta là chuẩn bị đem ta đào vào phòng làm việc của người."

"Nếu như ta là game thủ chuyên nghiệp hiện tại khẳng định đã trên cấp hai mươi rồi."

Lời của Tự Vũ nghe có vẻ hơi ngạo mạn, nhưng xác thực rất khách quan: "Hơn nữa ta cảm thấy, nếu người là game thủ chuyên nghiệp, sau khi qua giai đoạn Closed Beta khẳng định không chỉ dừng lại ở đẳng cấp như bây giờ." Nàng dừng lại một chút: "Ta chỉ muốn hỏi một chút về việc người nói lần trước, người ở trong hiện thực thật sự là một tiểu thuyết gia sao?"

"Ân?" Phong Bất Giác sững sờ, hắn ngược lại không nghĩ tới đối phương sẽ hỏi chuyện này: "Đúng vậy, có gì chỉ giáo?"

"Xin hỏi bút danh?" Tự Vũ muốn nghe Phong Bất Giác chủ động nói ra.

"Bút danh gọi là "Bất Giác", sao vậy?" Phong Bất Giác nói.

Tự Vũ bỗng hỏi nhanh hơn: "Chuyện kinh khủng nhất giữa nam và nữ là gì?"

"Nóng giận ký giấy kết hôn..." Phong Bất Giác cảm thấy rất kỳ quái. Đối phương vì sao đột nhiên hỏi cái này, bất quá hắn ngược lại là biết rất rõ "đáp án".

"Thần thám White Kaz thích đưa ra lời khuyên gì nhất cho phạm nhân?"

"Ở trong tù không nên xoay người nhặt xà phòng... "

"Quyển tiểu thuyết lạn vĩ năm trước của người tên là gì?"

"Ách, "Mưu sát internet", cũng không phải là lạn vĩ."

"Lời sau cùng nhân vật nữ chính nói bên tai nhân vật chính trong "Lữ hành thời gian không trở về được"?"

Phong Bất Giác ngắt lời nói: "Nàng nói "Ta chờ người ở tương lai, người phải nhớ ta"." Hắn thở dài một hơi: "Những lời này lúc ta cùng biên tập thương lượng một chút, cuối cùng quyết định bỏ đi, bất quá người vẫn là độc giả đầu tiên hỏi chuyện này, người còn muốn hỏi điều gì không?"

Đến lúc này, Phong Bất Giác đã minh bạch, đối phương là muốn thử xem mình có mạo danh "Bất Giác" hay không. Vấn đề nàng hỏi đều cùng tình tiết tiểu thuyết có quan hệ, hơn nữa gồm nhiều tác phẩm, kể cả những tác phẩm Phong Bất Giác viết lúc còn chưa nổi danh, những thứ này hiển nhiên chỉ có fan trung thành của mình mới có thể hỏi.

Tự Vũ nói: "Không cần, ta tin người."

Phong Bất Giác nở nụ cười: "Ta nói, Tự Vũ a..."

"Cái gì?" "Kỳ thật với độ nổi tiếng của ta, người khác thà đi giả mạo tiểu minh tinh tam lưu chứ sẽ không đi giả mạo ta a." Phong Bất Giác nói: "Bất quá người dường như là..."

Hắn vốn muốn nói "fans hâm mộ trung thành của ta," nhưng mấy chữ cuối cùng còn chưa nói ra, Tự Vũ liền ngắt lời: "Không phải."

"Vậy tại sao người biết nhiều vậy... "

"Trí nhớ của ta rất tốt."

"Nhưng tất cả đều..."

"Ta đọc nhiều."

"Ân..."

Phong Bất Giác ngượng cười: "Được rồi." Tự Vũ vẫn bảo trì ngữ khí lạnh như băng, không có biểu lộ biến hóa gì, phản ứng cũng cực nhanh.

Nàng cố hết sức không thừa nhận mình là fan của hắn, điều này làm cho Phong Bất Giác có chút dở khóc dở cười, đột nhiên cảm giác được cô bé này vẫn rất khả ái đấy. Phát hiện hảo hữu trong trò chơi là độc giả tử trung của mình khiến cho trong lòng của Phong Bất Giác vô cùng cao hứng, một loại cảm giác ưu việt tự kỷ điên cuồng hiện ra trên mặt hắn.

Tự Vũ lập tức đổi chủ đề, nói: "Đúng rồi, ta muốn hỏi người có hứng thú thành lập xã đoàn không?"

"Mấy ngày nay tương đối bề bộn, thuyết minh phiên bản Open Beta ta còn chưa đọc qua đấy." Phong Bất Giác trả lời: "Ngoại trừ trên quần áo có thêm biểu tượng thống nhất ra, xã đoàn còn có chỗ tốt gì không?"

"Bên trong phòng chứa đồ sẽ có thêm một công năng nhà kho công cộng, trong menu xã giao sẽ có thêm mục xã đoàn. Lúc tổ đội, trong đội ngũ cứ có thêm một thành viên của xã đoàn thì có thể gia tăng 1% kinh nghiệm, tổ đầy sáu người chính là 5%. Còn nữa, căn cứ xếp hạng của xã đoàn ở trên hai bảng xếp hạng, hệ thống sẽ ngẫu nhiên cho tất cả thành viên của xã đoàn hai loại buff, buff mỗi tuần đổi một lần." Tự Vũ nói mấy điểm tương đối mấu chốt. Đương nhiên, lời nàng nói không có khả năng tỉ mỉ xác thực như hệ thống. Về phần quy tắc chi tiết vẫn phải xem thuyết minh trò chơi mới có thể rõ ràng.

Tóm lại, khách quan mà nói, thành lập xã đoàn chính là trăm lợi mà không hại.

"Ân, mở xã đoàn cũng không tệ a..." Phong Bất Giác trầm ngâm nói.

"Lúc mở đừng quên thêm ta." Tự Vũ cho là Phong Bất Giác đã quyết định.

Phong Bất Giác nghĩ chút, lại nói: "Nói thật dùng thực lực của người, vì sao không xin gia nhập một ít xã đoàn lớn? Đối phương sẽ không thể nào cự tuyệt a."

"Xã đoàn lớn bình thường đều có bối cảnh là Studio hoặc do một ít người chơi có tiền rảnh rỗi mở đấy."

Kỳ thật gia cảnh của Tự Vũ cũng thuộc về loại có tiền lại rảnh rỗi, bất quá chuyện này nàng hiện tại cũng không nhắc đến: "Loại đầu tuyển người chơi bên ngoài Studio chỉ để mở rộng thực lực, người ngoài căn bản không được tiếp xúc với tài nguyên hạch tâm, người chơi có thực lực đi vào chỉ có thể dùng thực lực để đổi lợi ích, coi như một giao dịch mà thôi. Loại người còn lại nha... không phải game thủ chuyên nghiệp quảng tiền làm lớn thì là muốn nổi danh hoặc vì tán gái. Tuyển một ít người chơi có thực lực để làm đáng bên ngoài, tuyển một ít người chơi bình thường làm công nhân cho xã đoàn, tuyển một ít người chơi mỹ nữ, ý đồ bất chính..."

Phong Bất Giác nghe nàng tự thuật đúng là có chút cả kinh. Đây là lần đầu tiên hắn nghe một nữ sinh dùng giọng điệu lạnh lùng trình bày rõ ràng chuyện này, cũng là lần đầu tiên biết rõ trên đời này thì ra còn có nữ trung hào kiệt như vậy, có thể không hề cảm thấy khó chịu nói ra hai chữ "tán gái".

"Nói đơn giản một chút, tìm bằng hữu chung chí hướng cùng chơi trò chơi, lưu lại ở trong tiểu xã đoàn là được." Tự Vũ nói xong rồi.

Phong Bất Giác cười nói: "Thật không nghĩ tới a... ta và người thật sự là..." Hắn dừng lại một chút, vốn muốn nói ngu ngu, ngu ngu, mã ngu ngu, kết quả vẫn sửa lại: "Ân... anh hùng gặp nhau."

"Ta đi lĩnh phần thưởng, thuận tiện dạo chơi thương thành." Tự Vũ cũng không để ý lắm, đứng dậy nói: "Về sau nếu không có tình huống gì đặc biệt, chúng ta đều tập trung ở khu vực thương thành số 10 a, nói không chừng có thể gặp lại ở thương thành."

Phong Bất Giác cũng đứng lên nói: "Ta đi xem thuyết minh trò chơi, thuận tiện chỉnh lý lại đồ đạc một chút, làm xong ta sẽ thông tri cho người."

Hai người cáo biệt xong, lần lượt trước sau mở cửa ra khỏi phòng họp, về tới không gian đăng nhập của chính mình.

.....

Trong bản thuyết minh trò chơi của phiên bản Open Beta, nội dung cũng không bổ sung quá nhiều, ít nhất không nhiều bằng bản thuyết minh trò chơi nguyên vẹn mà Phong Bất Giác đọc ở phiên bản Closed Beta. Hắn chỉ tốn hơn mười phút là xem xong rồi.

Về xã đoàn thì tương tự với hệ thống "công hội" trong các game online khác, điều kiện thành lập cũng không quá mức khắt khe, chỉ cần người chơi đạt tới cấp mười, giao cho hệ thống mười vạn tiền trò chơi, trừ bản thân tìm thêm ba người đến kí danh là được rồi.

Sau khi Phong Bất Giác chứng kiến điều kiện này lập tức liền đoán ra... đám gia hỏa Băng Đế kia, chỉ sợ trong xã đoàn tổng cộng cũng chỉ có bốn người...

Về tiền, Phong Bất Giác ngược lại có chút do dự. Mười vạn hắc vẫn có đủ đấy, nhưng nếu lấy ra, việc mua trang phục tăng cường thuộc tính có lẽ lại phải tạm hoãn.

Trong chuyện này, Tự Vũ đã có chút vô tâm rồi. Đối với nàng mà nói, mười vạn tiền trò chơi hoàn toàn không để ở trong lòng. Dựa theo tỉ suất hối đoái mà nói, kỳ thật không đến 50 nguyên nhân dân tệ mà thôi. Lại nói

tiếp, người chơi đã tham gia Closed Beta, trên người nếu mười vạn cũng không có, vậy thì quá quái dị rồi.

Phong Bất Giác cũng không xoắn xuýt quá lâu ở vấn đề này, dù sao không mua trang phục hắc cũng có thể chơi, huống chi hắc bây giờ cũng không thiếu tiền. Trải qua kịch bản lúc này, tiền trò chơi của hắc lại có thêm hơn tám vạn. Nếu thuận lợi mà nói... món trang bị [Áo có mũ Kenny] trong phòng đấu giá còn có thể cung cấp thêm 14 vạn cho hắc. Tóm lại, chỉ cần nhin thêm một hai kịch bản nữa, lúc đến cấp 15 hắc nhất định là cái gì cũng có rồi.

Trước mắt Phong Bất Giác vẫn là cấp 13. Trạng thái chính thể là:

Danh xưng: [Lãnh Huyết Bạo Đầu Cuồng]

Kinh nghiệm: 870.013.000, giá trị kỹ xảo: 660, tiền trò chơi: 242.000

Sở trường: thông dụng E, khí giới E, điều tra E, chiến đấu E, xạ kích D, chữa bệnh F. Linh thuật F,???

Bọc hành lý 4/10: Cờ lê Mario, Con mắt thù hận, súng ngắn M191A1, Hồi âm khôi giáp.

Trang bị trên chân: Tước sĩ chi vũ.

Phòng chứa đồ 2/10: Bính đồ bài: Hầu, Mặt nạ Casey Jones.

Kỹ năng: [Bảo hành sửa chữa qua loa] [Gấu con vung chân đá ngang]
[Não chấn động]

Sở trường cuối cùng kia Phong Bất Giác đã nhìn thấy ở trong bản thuyết minh, tên gọi là "Triệu hoán". Kỹ năng hệ triệu hoán vô cùng hi hữu, lúc sử dụng không cần tiêu hao giá trị thể năng nhưng phải tiêu hao vật phẩm đặc biệt, về phần là vật phẩm gì... ngẫu nhiên.

Lấy một ví dụ, hiệu quả của một kỹ năng là triệu hoán một con ngựa, như vậy chú thích kỹ năng sẽ viết rõ điều kiện triệu hoán, như lúc người chơi tiến hành triệu hoán phải hiến tế một cái vá múc canh, hoặc một cái ly thủy tinh, hoặc một thùng nước, hoặc một cánh hoa... vân vân và vân vân, đủ loại, tất cả đều có khả năng. Vật được triệu hoán đối ứng với vật phẩm gì cũng là ngẫu nhiên đấy. Cùng một vật triệu hoán, có lẽ vật hiến tế cần thiết của hai gã người chơi cũng sẽ bất đồng.

Ngoại trừ hạn chế tế phẩm, kỹ năng triệu hoán còn có rất nhiều hạn định, có khả năng trong một kịch bản chỉ được sử dụng một lần, có khả năng thời gian cold-down kỹ năng cực dài, cũng có khả năng chỉ có thể phát động trong hoàn cảnh đặc biệt...

Trước mắt thảo luận trên diễn đàn về sở trường triệu hoán cơ bản cũng còn dừng lại ở giai đoạn ban đầu, có vẻ như còn chưa có người mở khóa được, có lẽ đây là nội dung ở hậu kỳ trò chơi mới có thể tiếp xúc đến a.

Sau khi xem xong thuyết minh, Phong Bất Giác vẫn không thu được bưu kiện, điều này nói rõ món trang bị lừa người đặt trong phòng đấu giá kia vẫn chưa bị mua đi. Hắn cũng không quá để ý, không lo chút nào món trang bị đó sẽ bị trả về. Có lẽ đối với người chơi bình thường mà nói, món đồ vật kia rất nguy hiểm, nhưng đối với đoàn đội chuyên nghiệp mà nói, loại trang bị kèm theo thuộc tính bị động trào phúng không hạn chế này, mua một kiện cho người phục trách khiêng quái trong đội ngũ vẫn là không tệ. Nếu gặp được người chơi của Studio biết hàng thì nhất định sẽ mua.

Sau đó Phong Bất Giác đi vào phòng chứa đồ, đầu tiên nhận ban thưởng đánh giá mức độ sợ hãi. Bởi vì muốn nhanh lên cấp 15 cấp để đeo [Mặt nạ Casey Jones] cho nên lần này hắn lựa chọn điểm kinh nghiệm.

Dựa theo trước mắt nhận được 40% hạn mức kinh nghiệm cao nhất, Phong Bất Giác tăng thêm 5200 điểm exp, hệ thống nhanh chóng thông báo hắn đã lên tới cấp 14, giá trị thể năng gia tăng thành 1400, kinh nghiệm tức

thì biến thành 90.014.000. Nếu như kịch bản tiếp theo hắn có thể đem kinh nghiệm tăng lên 60% đăng cấp trước mắt, cũng chính là 840.014.000, như vậy lại lĩnh một lần ban thưởng thêm vào là có thể trực tiếp lên tới cấp 15.

Tiếp đó, Phong Bất Giác đi tới trước một trụ thủy tinh khác, rút ra ban thưởng qua cửa là một tấm thẻ kỹ năng "có thể học".

Trong lòng của hắn mong đợi nhất là có thể rút thăm được kỹ năng của sở trường mới: "Linh thuật", tiếp theo chính là hệ chiến đấu. Nói thật, năng lực chiến đấu thật sự của hắn là quá lừa người rồi, có hung tàn đấy, nhưng không hề có hàm lượng kỹ thuật gì đáng nói. Kỹ năng chiến đấu có thể chủ động phát động duy nhất chính là [Gấu con vung chân đá ngang]. Tuy không biết hai tên xui xẻo nào sẽ lĩnh hai lượt vung chân còn lại của kỹ năng này nhưng chỉ dựa vào cái này cộng với cách thức đánh nhau đường phố của mình: dùng binh khí nện đầu, hiển nhiên là không có cách nào ứng đối với chiến đấu cao cấp chính thức đấy.

"Thiên linh linh, địa linh linh..." Phong Bất Giác chấp tay trước ngực, giơ hai tay lên đầu, hai tay nắm đan vào nhau thành quyền, bắt đầu đóng đũa giống như lúc lắc ống đựng thẻ xin xăm, đứng trước trụ thủy tinh nhìn nó đang tạo thẻ kỹ năng mà lẩm bẩm: "Lão huynh thần côn* Woody, người phải phù hộ ta rút được kỹ năng tốt. Tốt nhất là hồn nguyên chương long trời lở đất, một khi có được sẽ không cầu gì nữa. Nếu thực sự không được, ít nhất cho ta quỷ đạo hoặc vân vân, phá đạo trói đạo cũng được, số lượng là một cũng không có sao..."

Cũng không biết Woody có nghe được lời cầu nguyện do người theo đạo vô thần này phát ra không nữa, bất quá dù cho nghe được cũng vô dụng. Ma quỷ không bao giờ bố thí, bọn hắn chỉ làm giao dịch.

Phong Bất Giác giống như giỡn chơi niệm xong vài câu này, cầm lấy thẻ kỹ năng, bắt đầu xem thuộc tính:

[Tên: Linh Thức Tự Thân Thuật

Thuộc tính: Kỹ năng chủ động, vĩnh viễn nắm giữ

Loại: Linh thuật

Hiệu quả: Sau khi dùng, năng lực thân thể người chơi sẽ được tăng cường trên diện rộng, đồng thời liên tục tổn thất giá trị sinh tồn. Lúc giá trị sinh tồn đến 1%, kỹ năng tự động đình chỉ, cũng có thể chủ động đình chỉ. Sau khi kỹ năng đình chỉ cần 30 giây sau mới có thể sử dụng lần nữa, lúc giá trị sinh tồn thấp hơn 10% sẽ không có cách nào sử dụng

Tiêu hao: Mỗi năm giây giảm 2% giá trị sinh tồn của bản thân

Điều kiện học tập: Linh thuật F

Ghi chú: Đạo thuật trụ cột trong Phục Ma Thiên thuộc Quỷ Cốc Thất Thiên. Đạo của Quỷ Cốc phái không trọng tâm tình, đạo đức, trong huyền môn chính tông bị coi là một lối tắt tu luyện, có phần giống như tà đạo đầu cơ trục lợi. Cho dù là công pháp nhập môn cũng có thể nhanh chóng tăng lên thực lực của người tu luyện]

*Thần côn: từ dùng để châm biếm, chỉ những người lừa hoặc trục lợi từ người khác bằng cách giả bộ có quyền năng gì gì đó:))

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Phong Bất Giác có thể nói là mừng quá đỗi. Tuy hiệu quả cái kỹ năng này so với loại kỹ năng chủ động công kích phóng ra ngoài trong tưởng tượng của hắn có chút không liên quan, nhưng đối với lực chiến đấu không thể nghi ngờ là có rất lớn tăng lên.

Hắn quyết đoán đem kỹ năng học, đồng thời sau khi trang bị lại có thông báo hệ thống vang lên: đi kèm với hệ thống giọng nói, menu ảo tự động nổi hiện trước mắt Phong Bất Giác, một cái mũi tên chỉ hướng góc trên bên trái dưới giá trị thể năng, dần dần hiện ra một thanh năng lượng mới có màu ngân bạch.

"Ân... Phải học được kỹ năng mới mở ra à..." Phong Bất Giác lẩm bẩm, hắn từ trong thuyết minh đã biết cái mục giá trị linh lực mới này. Vừa rồi hắn còn nghi hoặc vì sao trong menu không thấy thanh năng lượng mới, nguyên lai phải học kỹ năng liên quan mới xuất hiện.

Từ trị số này xem ra, giá trị linh lực cũng có liên quan với đẳng cấp, cấp mười bốn chính là 140 điểm. So với thể năng, cái số liệu này rút lại còn một phần mười. Đương nhiên, có rất nhiều chỗ cần dùng giá trị thể năng: đi, chạy, nhảy, đánh... trên cơ bản bất kì hành vi nào cũng đều tiêu hao một ít, mà linh lực thì chỉ dùng cho kỹ năng, cho nên không cần cho số lớn để tỏ vẻ.

Xem hết mức kinh nghiệm và kỹ năng, Phong Bất Giác liền chuẩn bị lại lần nữa xếp kịch bản, giờ phút này thời gian thực tế vẫn chưa tới năm giờ

chiều. Nếu thuận lợi mà nói, mục tiêu lên tới cấp mười lăm có lẽ có thể hoàn thành trước cơm tối.

Tuy phía công ty không có xác nhận qua nhưng dựa vào tổng kết thông tin từ các người chơi trên diễn đàn, đại khái có thể để xác định, dưới kịch bản hình thức không phải giấc ngủ chưa có tình huống thời gian qua cửa kéo quá dài, loại kịch bản thời gian sử dụng quá tám tiếng hơn phân nửa dưới hình thức giấc ngủ mới gặp được.

Phong Bất Giác còn tính sau khi qua cửa cái kịch bản này là vừa đúng lúc đi chuẩn bị cơm tối, cho nên cũng không trì hoãn nữa, bước nhanh trở lại trong không gian đăng nhập, thông qua màn hình liên lạc Tự Vũ. Bất quá đối phương giờ phút này đang ở trong Thương Thành, không thể lập tức trả lời hẳn. Sau khi chạm lên menu lập tức liền bắn ra một cái khung thông báo. Phong Bất Giác nhấn phía dưới, sau đó rất nhanh đưa vào một câu: "Ta đã sẵn sàng, khi nào trở về không gian đăng nhập liền liên lạc ta."

Chỉ khi người chơi ở trong không gian đăng nhập thì đội trưởng mới có thể lựa chọn thêm vào đội ngũ, điểm ấy trên trên thuyết minh trò chơi cũng có, Phong Bất Giác tất nhiên minh bạch.

Tự Vũ không để cho hẳn chờ quá lâu, nàng rất nhanh liền trở về không gian đăng nhập, cũng gọi Phong Bất Giác. Sau khi kết nối được Phong Bất Giác nhân tiện nói, "Sao rồi? Có thu hoạch gì không?"

"Đi xem đấu giá hội không thấy gì cả, đi hệ thống cửa hàng mua bộ đồ, chọn thuộc tính tăng tốc độ khôi phục linh lực." Tự Vũ trả lời.

Phong Bất Giác nghe vậy cảm thấy ngoài ý muốn. Hẳn vốn tưởng rằng hướng phát triển của Tự Vũ nhất định là thiên về chiến đấu, lại không ngờ đối phương chọn một con cá mới mà dốc lòng gia thành. Nhưng hẳn ngược lại lại nghĩ, thuộc tính trang phục đều là ngẫu nhiên, có lẽ trong ba cái gia thành ngẫu nhiên Tự Vũ lấy được chỉ có này có giá trị cao nhất; cũng có

thể là nàng tính phát triển theo hướng song chiến đấu cùng linh thuật, dù sao trong trò chơi này chỉ chuyên dốc lòng tại một mặt cũng không tính là cách làm duy nhất.

"Nha." Phong Bất Giác tùy tiện lên tiếng, nói tiếp: "Đúng rồi, mở xã đoàn cần tìm ba người kí tên, hiện tại chỉ có hai người chúng ta, nhân số không đủ ah. Tối nay người có login không?"

"Một người bạn của người cộng thêm ta... lúc này online vẫn không đủ ba người ư?" Tự Vũ phảng phất không có nghe được vấn đề của Phong Bất Giác, ngược lại vượt qua một cái vấn đề làm cho người ta xấu hổ.

"Ừ... Đúng." Phong Bất Giác kéo dài âm ra một giây rồi cho ra câu trả lời khẳng định.

"Để ta đoán xem... trừ ta ra, Vương Thán Chi, Long Ngạo Mân và {Tiểu xương cốt} chính là tất cả hảo hữu người có?" Tự Vũ lại nói.

"{Tiểu xương cốt} hẳn là nick name Tự Vũ đặt cho Bi Linh Tiểu Cốt." Phong Bất Giác nghe được thì liền nghĩ vậy. Hắn làm bộ tự hỏi vài giây, hít một hơi, trong kẽ răng phát ra một tiếng "Hiii..." sau đó vẫn rất bất đắc dĩ trả lời một chữ: "Đúng..."

"Việc này rất khó, tình huống ta và người không khác nhau lắm."

"Không đỡ được!" Phong Bất Giác trong lòng hét lớn một tiếng, bất quá hẳn cũng chỉ có thể ở trong lòng mà nghĩ, còn ngoài mặt hắn gượng cười hai tiếng, trả lời: "A... Ha ha... Cho nên mới hỏi người đêm nay có login không? Bên Long ca ta không rõ lắm, nhưng tiểu Thán hẳn là có login, tính cả người cùng Bi Linh mà nói thì số người ký tên liền đủ rồi."

"Ừ, có thể ah." Tự Vũ đáp, "Bất quá không nên online trong thời gian quá dài, kết nối thần kinh liên tục quá lâu đối thân thể cũng không tốt, đề nghị người nên chú ý."

"Này! Trước khi gặp người ta cũng chỉ mới chơi hơn một giờ mà thôi a! Bởi lúc online thấy ta đã online liên tục tiếp nghĩ ta cả ngày trầm mê vào cái này!" Phong Bất Giác trong lòng kinh hô, ngoài miệng chỉ có thể dùng âm thanh hữu khí vô lực mà trả lời: "Ách... Cảm ơn đã quan tâm."

"Mặt khác, ăn cơm đúng giờ cũng rất quan trọng, sau khi chúng ta qua cửa kịch bản kế tiếp có khả năng là đã năm sáu giờ, người nên logout ăn gì đó ổn một chút." Nàng dùng ngữ khí bình tĩnh bổ sung.

"Ta vốn nghĩ như vậy a! Ta thế nào có làm cho người mất ăn mất ngủ không? Nghĩ ta là học sinh trung học à? Người nói như là ta có logout này giờ cũng không có chuyện gì làm ah!" những câu đay đay rau muống Phong Bất Giác giấu ở trong lòng, hắn khó nhịn mà định ở trong thang máy gương nanh múa vuốt, dù sao đối phương cũng không thấy...

Nếu như Phong Bất Giác rất thân với Tự Vũ thì hắn đã sớm thao thao bất tuyệt mà nói ra, nhưng hai người còn lâu mới thành loại bằng hữu không cần lựa lời, cho nên Phong Bất Giác vẫn chỉ có thể trả lời: "Ách... Ta biết rồi."

Hắn cảm thấy nếu loại đối thoại này tiếp tục nữa, bầu không khí sẽ trở nên giống như mẹ dạy con, hắn tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác: "Cái kia... Để đúng giờ ăn cơm, chúng ta vẫn nên nhanh chóng sắp xếp a."

"Tốt." Tự Vũ ngắn gọn mà trả lời.

Phong Bất Giác như được đại xá, hắn thở dài một hơi, nhanh chóng thao tác trên màn hình.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Đảo Giết Người (1)

Kịch bản tiếp theo dường như có liên quan trực tiếp tới truyện ngắn [Trò chơi nguy hiểm nhất] của Khang Nại Nhĩ chứ không phải trùng hợp.

"Chào mừng đến với Thiên Đường Kinh Khủng." Một giọng nam trầm thấp nói.

[Hoàn tất tiến vào kịch bản, hiện tại bạn đang tiến hành hình thức sinh tồn đoàn đội]

Hình thức có cung cấp giới thiệu tóm tắt kịch bản và có tỷ lệ xuất hiện chi nhánh hoặc 【Ấn Tàng nhiệm vụ】 và thể giới quan đặc biệt]

[Ban thưởng qua cửa: nếu qua cửa thì lúc tổng kết ban thưởng có thể nhận được 50% điểm kinh nghiệm]

[Sắp chiếu giới thiệu tóm tắt kịch bản, sau khi chiếu xong trò chơi sẽ lập tức bắt đầu]

Đoạn đầu GC đã bắt đầu, ánh sáng trong màn hình rất yếu, hơn nữa màn ảnh hơi có chút lay động phập phồng, có thể nghe được âm thanh nước chảy cùng động cơ, điều này nói rõ rất có thể hiện tại đang ở trên một con thuyền.

Lời hệ thống giọng nói đúng hạn mà tới: Trong buổi tối nóng ẩm miền nhiệt đới, người đang ngồi trên một chiếc du thuyền bao phủ bởi bóng tối ẩm áp.

[Người là một tay thợ săn chuyên nghiệp, độ nhạy cảm của người có thể vượt qua bóng đêm, thấy được hướng bên phải mạn thuyền có một hòn đảo tồn tại.

Thuyền trưởng nói cho người biết, từ một cái bản đồ đường biển cũ, nơi này được xưng là "Bầy Thuyền". Các thủy thủ đã đặt cho nó cái tên đầy ám hiệu này bởi vì bọn họ đối chỗ đó quá sợ hãi, thậm chí đã đến mức mê tín.]

[Một vị thuyền viên mê tín có khi có thể lây cho cả thuyền người, một thuyền có thuyền viên tâm tình lo sợ thì có nghĩa là sẽ có sự cố.]

[Thuyền của người chìm chìm, người ra sức hướng cái hòn đảo nhỏ trong bóng tối kia mà bơi, người ở trong biển rộng như một chiếc thuyền đơn chiếc bất lực nhưng vẫn đem hết toàn lực mà trèo lên bờ Thạch Hải phủ kín đá.

Người từ trong dòng nước cố gắng thoát thân ra, vách đá cao thấp không đều xuất hiện trong bóng đêm, người từng bước một cố gắng bò trên lên, chà rách da tay, cơ hồ dùng hết một tia khí lực cuối cùng, cuối cùng thở hồng hộc trèo lên một khối đất bằng trên đỉnh vách đá. Cánh rừng dày đặc một mực lan đến biên giới vách đá, người phong còn sức đi tiếp, chỉ đành bổ nhào ngã xuống đất, ngủ thật say.]

[Khi người mở mắt ra, vị trí mặt trời cho thấy thời gian lúc này đã là buổi chiều. Trên mặt đất vùng biên giới cánh rừng chỗ người đang đứng có dấu chân người, người đuổi theo tung tích này, xuyên qua cánh rừng đi vào trung tâm đảo, trên vách đá dựng đứng, trước mặt là một tòa thành.]

[Lúc này, màn đêm đã lần nữa bao phủ mặt biển và cánh rừng.]

Nghe xong đoạn miêu tả này, các người chơi liền tính chính thức tiến vào kịch bản.

Năm tên người chơi đứng dưới tòa thành phủ đá, mặt trắng sáng rõ, tại dưới gò đất này không cần thiết bị chiếu sáng cũng có thể thấy tương đối rõ.

Tự Vũ liền đứng ở bên cạnh Phong Bất Giác, trang phục của nàng đã đổi thành một cái áo vải màu đen bó sát người, bên dưới là một cái quần màu đen, hai bên quần dài có mấy cái túi tiền trông rất thực dụng, áo không tay nhẹ nhàng, có thể để nàng vung tay càng thêm tự nhiên, trên tay phải còn mang bao tay da màu đen thuộc nhưng tay trái không có. Tay phải là tay nàng cầm kiếm, xem ra đây cũng là cố ý.

Tuy từ cái quần kia không thể thấy đường cong của chân nhưng khi Phong Bất Giác nhìn gần thì thấy dáng người Tự Vũ tuyệt đối là có lồi có lõm, vòng eo nhỏ nhắn có thể dễ dàng ôm cùng phía trên cao ngất của nàng hình thành đối lập rõ ràng khiến con người ta phải suy tư. Bất quá trong Game Online, ngoại hình người chơi nữ hơn phân nửa đều là như vậy. Tự Vũ lại còn cố ý đem vẻ ngoài tu chỉnh nên cũng không gây chú ý lắm.

Trong ba vị đồng đội còn lại còn có một người chơi nữ, nick name là [Tài Bất Phạ Ni], danh hiệu vậy mà lại là [Đóa Miêu Miêu]. Nàng đang mặc một bộ trường bào màu lam nhạt thời Trung Cổ mang phong cách pháp sư, vạt áo trường bào dài tới đầu gối, chân mang tất chân dài màu trắng. Bởi vì trò chơi không cho phép mặc váy, dưới trường bào của nàng mặc quần len ngắn, vừa vặn có thể lộ ra đùi.

Nhìn vẻ ngoài, Bất Phạ Mỹ Mi khoảng mười tám mười chín tuổi, lông mày dài to, đôi môi nhỏ nhắn da trắng như tuyết, còn chưa nói tới dáng người. Dù sao trong hiện thực chỉ cần là nữ tương đối gầy, không quá mức xấu thì trong thế giới này mỗi người đều có thể thành nữ thần.

Bất quá cái nick name yếu đuối, danh hiệu yếu đuối, tạo hình yếu đuối này khiến cho Phong Bất Giác ần ần cảm thấy mình có xu thế bị hãm hại...

Hai gã người chơi nam còn lại trông tám phần là cùng một chỗ đến, hai người đều cấp 15, một người tên là [Nhất Kiếm Khuynh Thành], danh hiệu cũng là [Thái Điều Kiếm Khách], người còn lại gọi là [Nhất Dao Khuynh Thành], danh hiệu cũng là [Sơ Nhập Dao Môn]. Hai người đều mang bộ dáng hơn hai mươi tuổi, chẳng những nick name tương tự, hơn nữa trang phục thống nhất, đều là một thân áo xanh vải bào, cả kiểu tóc cũng đều là tóc dài tán loạn xõa phía sau cổ, nghiêm nhiên mang một cỗ khí thế hành tẩu giang hồ. Điều này không khỏi làm Phong Bất Giác nhớ tới lúc gặp được Phan Phượng cùng Hoa Hùng, hai con hàng đó mang phong cách so với hai vị trước mắt không sai biệt lắm, chỉ sợ bọn họ đều tính trẻ con xác định trước mục tiêu trò chơi từ nay về sau...

Bi kịch loại người chơi trên thường gặp phải nhất chính là nếu như hướng bọn họ phát triển trong tương lai lệch khỏi mục tiêu nguyên bản, ví dụ như trải qua một thời gian ngắn chơi trò chơi chợt phát hiện bản thân thích hợp với lĩnh vực khác hơn, cuối cùng thành nhân vật sở trường xạ kích hoặc chữa bệnh, khi đó nick name liền trở nên hơi chút không ổn.

Trong năm người này, đẳng cấp của Phong Bất Giác cùng Tự Vũ vẫn thua một bậc, nhưng danh hiệu của bọn hắn [Lãnh huyết bạo đầu cuồng] cùng [Vô tình trăm thủ giả] có vẻ thập phần chói mắt.

Tự Vũ còn dễ nói, bằng loại ánh mắt sát thủ bình thường của nàng cùng với khí thế bức người ngàn dặm cũng không tính là quá khó hiểu, người xa lạ sẽ lập tức đưa ra một cái kết luận: cô nàng này nhất định trong hiện thực vô cùng xấu cho nên năng lực chiến đấu trong trò chơi vô cùng hung tàn.

Nhưng bộ dạng Phong Bất Giác thấy thế nào cũng có vẻ không mạnh. Ba người kia khi thấy hắn nội tâm đều muốn nói: không tính chuyện người này nghĩ mình đẹp trai mà không đổi bề ngoài, chơi trò chơi vậy mà ngay cả ngoại hình cũng không sửa, hơn mười cấp cũng không mua lấy một hai kiện trang phục phù hợp tăng thuộc thuộc tính, tạo hình bình thường, dáng người trông cũng có chút đơn bạc, nick name không giải thích được...

Người trông "tùy tiện" như vậy nhưng lại có một cái danh hiệu có vẻ mạnh nhất... Chẳng lẽ thằng này thâm tàng bất khả lộ? Hay là trong hiện thực là loại biến thái gì đó?

Năm người một nhóm nói chuyện hỏi thăm, một nhóm thì quan sát, suy đoán thực lực đối phương như thế nào.

Không được mấy câu, Bất Phạ Mỹ Mi liền trừng to mắt, chỉ vào huy chương trên tay hai người Nhất Dao cùng Nhất Kiếm kia nói: "Oa! Nguyên lai các người là thành viên xã đoàn "Giang hồ" nổi tiếng kia a!"

"Ha ha... Đúng vậy a, kỳ thật cũng không có gì đáng tự hào." Nhất Kiếm trả lời, nhưng trên mặt hằn lại đầy vẻ tự hào".

Phong Bất Giác mắt nhìn huy chương bọn họ, đó là hình một đóa Bạch Vân, trên đó ghi hai chữ "Giang Hồ", đây hẳn cũng là một cái xã đoàn mang tính phòng công tác. Phong Bất Giác nhớ rất rõ ràng, tại xã đoàn tổng hợp lại thực lực cùng chiến lực trên Bài Hành Bảng, giang hồ đều chiếm có một chỗ nhỏ nhoi, tổng hợp lại thực lực xếp hạng thứ mười bảy vị, chiến lực thì là thứ mười một.

Bất quá Phong Bất Giác đoán hai người này rất có thể cũng không phải game thủ chuyên nghiệp từ phòng công tác mà là người chơi bình thường tuyển bởi xã đoàn muốn khuếch trương quy mô lớn.

Nếu bọn họ là nhân viên trong phòng làm việc, hiện tại sẽ không chỉ mới có cấp mười lăm thấp như vậy. Mà nếu bọn họ là nhân thủ phòng công tác tới giai đoạn Open Beta mới đầu nhập trò chơi, dưới tình huống có vết xe đổ cùng trang bị duy trì, danh hiệu sẽ không đến mức gân gà như vậy. (Gân gà: có cũng đc mà k có k sao)

Ngược lại cái danh hiệu 【Đóa Miêu Miêu】 kia của Bất Phạ Mỹ Mi lại khiến cho Phong Bất Giác đem lòng nghi ngờ rằng xã đoàn "Giang hồ" trên hai bảng đều xếp hạng ngoài top mười. Người chơi bình thường khi xem

những bảng thông báo này có thể nhớ năm sáu cái tên cũng không tệ rồi, đại đa số người chỉ có ấn tượng với top 3.

Cho nên hành động của nàng có ba cách giải thích...

Thứ nhất, nàng là game thủ chuyên nghiệp. Thứ hai, nàng có trí nhớ rất tốt. Thứ ba, nàng căn bản không biết giang hồ có ở trên hai bảng danh sách không, tới một phút trước nàng đến nghe cũng chưa từng nghe qua giang hồ là cái quái gì, nhưng sau khi nàng thấy huy chương xã đoàn của hai người kia liền cố ý giả bộ mang bộ dạng như rất sùng bái, nói ra lời nói nhằm lập lờ nước đôi "rất nổi tiếng" như thế này.

Những suy nghĩ này trong đầu Phong Bất Giác rất nhanh hiện lên, kết hợp với danh hiệu "Đóa Miêu Miêu", Phong Bất Giác chỉ dùng ba giây liền đưa ra một cái kết luận. Hắn lập tức tiến đến bên tai Tự Vũ, dùng âm thanh chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được nói ra: "Một khi có cơ hội, chúng ta liền cùng ba người bọn hắn tách ra hành động." Thực tế hắn muốn tránh đi "Tài Bất Phạ Ni" kia.

Tự Vũ liếc nhìn Phong Bất Giác, nàng không hỏi lý do, chỉ lựa chọn vô điều kiện tin tưởng đối phương: "Tốt." Nàng thấp giọng trả lời. Đối thoại hai người biểu lộ đều phi thường tự nhiên, cả môi cũng cơ hồ không nhúc nhích qua, mặt khác ba người kia căn bản không có chú ý tới bọn họ bên này.

Vài phút tiếp theo, nàng kia dùng vẻ mặt thần sắc sùng bái nhìn hai vị thành viên xã đoàn kia nói không ít lời dễ nghe, Nhất Dao cùng Nhất Kiếm rất nhanh cũng có chút lâng lâng. Kỳ thật bọn họ sáng hôm nay vừa mới gia nhập xã đoàn, cũng không phải thành viên thuộc phòng làm việc giang hồ, có thể nói chỉ là tiểu nhân vật phần lớn ở tầng dưới chót xã đoàn a. Nhưng trải qua thối phòng của mỹ nữ như vậy, độ tự tin của hai người thật đúng là đi lên, trong nội tâm đều nghĩ: vì sao phải tự so sánh với các đại lão trong xã đoàn, người ta là chức nghiệp. Bất quá nếu so với vị nam đồng bào tên

gọi điên khùng chưa phát giác ra kia một chút thì ta rất mạnh nha, hấn ngay cả trang phục cũng mua không nổi, đó là thảm như thế nào ah, khó trách không có xã đoàn nào muốn hấn.

Nhân tâm chính là vi diệu như vậy đấy. Bên trong tiểu quần thể, nhất là khi có lực hấp dẫn của người khác phái ở trước mặt, nhân loại nói chung sẽ bản năng đi tìm một hoặc tất cả phương diện so với bản thân yếu hơn của người khác, trong lòng tiến hành so sánh, tìm kiếm một phần cảm giác phảng phất về sự ưu việt này nọ. Kỳ thật đây chẳng qua là một loại cảm giác an toàn, phát ra nhằm an ủi bản thân. Cũng giống như tự nói với mình... ít nhất ta không phải kẻ kém cỏi nhất.

Mấy phút sau, NPC đầu tiên xuất hiện, công khai cho các người chơi thấy thời gian chuẩn bị đã hết. Kế tiếp, nội dung vở kịch liền sắp bắt đầu.

Âm thanh rầm rầm vang lên, đại môn tòa thành bị mở ra, sau cánh cửa lộ ra một tia sáng có vẻ như thập phần chói mắt. Một người đàn ông cao to mặc giáp cầm thương chậm rãi đi tới.

Đại hán này có dáng người khô ngô, râu đen dài đến eo, hình tượng cực kỳ mạnh mẽ làm cho người khác có ấn tượng sâu sắc.

Cộng thêm vũ khí cầm trong tay hấn, đây mới chính là lý do khiến tất cả mọi người đề phòng.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Đảo Giết Người (2)

Bất Phạ Mỹ Mi trốn ra sau lưng Nhất Dao cùng Nhất Kiếm, làm ra vẻ sợ hãi, hai người kia quyết đoán lấy ra vũ khí, ngăn phía trước nàng, chuẩn bị ứng đối việc đại hán này có khả năng công kích.

"Cho bọn hăn vào, Eve." Một giọng nam từ trong cửa lớn sau lưng đại hán truyền đến: "Bọn họ là khách của ta." Ngữ điệu cái thanh âm kia rất nho nhã, lễ độ.

Eve nghe vậy, tay rời khỏi thương, trở về tới trước cửa, dùng cánh tay trái chặn mở đại môn, sau đó yên lặng không nói gì mà nhìn các người chơi.

[Đã gây ra nhiệm vụ chính tuyến]

Thông báo hệ thống đúng lúc vang lên, mọi người đều có thể tại menu thấy nội dung nhiệm vụ: [Tiến vào tòa thành của tướng quân Nazarov, nghe hăn giải thích quy tắc trò chơi.]

Sau khi Phong Bất Giác chứng kiến nhiệm vụ, thần sắc hăn liền nhanh chóng lên biến hóa, trong miệng nhẹ giọng lẩm bẩm: "Chờ chút, tướng quân Nazarov Eve là một tên thợ săn gặp phải tai nạn biến nên mới đi tới nơi này..." Hăn đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt ngưng trọng: "trò chơi nguy hiểm nhất của Richard Cornell." Trong đầu các trí nhớ, nội dung liên quan tới cái chuyện xưa này lập tức hiện ra.

Những lúc linh cảm khô kiệt, Phong Bất Giác thường xuyên đọc một ít truyện ngắn để thư giãn một tí, đồng thời cũng là thu thập tư liệu sống, cho

nên nội dung những tiểu thuyết này với hần mà nói vẫn tương đối quen thuộc, rất nhanh có thể nhớ ra.

Không có gì bất ngờ xảy ra, kịch bản này vốn là một trò chơi sẵn "người", hơn nữa Phong Bất Giác rất rõ ràng, người chơi sẽ sắm vai con mồi...

Do dự trong chốc lát, Nhất Dao cùng Nhất Kiếm liền quay đầu, trưng cầu ý kiến Phong Bất Giác cùng Tự Vũ. Dù sao nếu như gặp được chuyện tốt người người đều là tranh nhau, nhưng khi gặp nguy hiểm thì tốt nhất là để cho người khác thay mình lên. Nếu không được thì trước hết trưng cầu một chút ý kiến, như vậy sự cố từ nay về sau ít nhất có thể đem một phần trách nhiệm đổ cho người khác...

Phong Bất Giác nhún nhún vai, thở dài, trực tiếp đi đến phía trước, vừa đi vừa nói: "Cứ dựa theo nhiệm vụ mà làm là được."

Eve tựa như một pho tượng to lớn hung đứng ở cửa ra vào, có mười phần lực uy hiếp. Bất quá Phong Bất Giác cả vũ khí cũng không lấy ra, không coi ai ra gì mà đi qua trước mặt hần tiến vào tòa thành.

Tự Vũ theo sát phía sau, nàng ngay lúc Phong Bất Giác tiến lên thì đã đuổi kịp, là người thứ hai tiến vào trong thành.

Còn lại ba người kia hai mặt nhìn nhau, vẫn là Nhất Dao kịp phản ứng đầu tiên. Hần vậy mà hần giọng: "È hèm... Vậy... Chúng ta cũng đi thôi."

Nhất Kiếm theo lời mà nói: "Đúng vậy a, vạn nhất bọn họ gặp nguy hiểm gì, chúng ta cũng có thể hỗ trợ."

Bất Phạ gật gật đầu, đi theo phía sau hai người. Ba người cũng lần lượt đi vào đại môn tòa thành.

Đứng ở cửa ra vào Eve một mực dùng một loại ánh mắt từ trên cao nhìn xuống mà giám thị từng người chơi. Đợi tới sau khi tất cả năm người đều tiến vào tòa thành, hăn mới lặng yên đóng lại cửa lớn.

Trong cửa lớn là một đại sảnh rộng rãi, đèn sáng sủa. Thềm đá cẩm thạch đi lên lầu hai thập phần rộng lớn. Một người đàn ông mặc lễ phục dạ hội, dáng người to lớn đứng thẳng tắp ở đó, nhìn chăm chú vào năm người "khách".

Tướng quân Nazarov đã qua trung niên, cao lớn, anh tuấn. Đầu hăn trắng bệch bất quá lông mi cùng râu ria vẫn là màu đen, ánh mắt lại vừa đen vừa sáng. Ngoại trừ ngũ quan sáng ngời, trên cái khuôn mặt kia còn có một số thứ đặc biệt này nọ, mang một loại khí chất quen ra lệnh chỉ có ở nhân tài.

"Ta cực kì vui mừng và cũng thập phần vinh hạnh mà hoan nghênh các vị thợ săn vĩ đại có thể đến bãi phỏng nhà của ta." Hăn khẽ khom người nói: "Ta là tướng quân Nazarov." Hăn một bên tự giới thiệu, một bên làm động tác.

Sau khi Eve nhìn thấy động tác Nazarov, hăn liền thu hồi thương, kính cẩn đứng ở góc bên cạnh cầu thang.

"Xin tha thứ cho sự vô ý của thủ hạ của ta, các tiên sinh, à tất nhiên, còn có các nữ sĩ." Ngữ điệu đặc biệt của Nazarov khiến cho mỗi câu nói của hăn đều có vẻ như từng từ đều trải qua nghĩ sâu tính kỹ: "Eve là một người đơn giản, bất quá có một chút thô kệch. Độ cường tráng của hăn khiến cho người khác khó có thể tin, nhưng rất không may, hăn là người câm. Thượng đế cho hăn một thứ, lại tước đi một ít thứ khác..." Hăn nói lời này thì có biểu lộ rất đáng nghiền ngẫm.

"Nhìn phía trên trông như người cá Cossack." Phong Bất Giác ứng một câu, hăn đương nhiên biết rõ điểm ấy.

"Không sai bằng hữu của ta." Nazarov trả lời, hắn mỉm cười, từ trong hàm răng sắc bén cùng môi đỏ tươi phun ra một câu: "Ta cũng thế."

Hắn lại làm thủ thế, Eve liền bước nhanh tới đứng trước mặt tướng quân, Nazarov nói với hắn mấy câu nhưng chỉ là môi mấp máy, cũng không phát ra thanh âm.

Sau khi Eve nhận được lệnh, hắn liền rời khỏi đại sảnh, chẳng biết đi đâu.

Nazarov lập tức nói với mọi người nói: "Chư vị, mời đi theo ta." Hắn nói xong liền từ trên cầu thang đi xuống, dẫn mọi người hướng một cái hành lang lang bước đi.

Mấy phút sau, bọn họ liền tới một gian thư phòng trang trí kiểu cũ. Trên đất trải thảm màu xám, cả đồ dùng lẫn giá sách đều mang lại một loại cảm giác trầm trọng. Trừ một lượng lớn sách vở, nơi này còn có rất nhiều tiêu bản động vật: đầu hươu, da ngựa vằn, vân vân, thậm chí còn có một mẫu gấu xám tư thế đứng thẳng.

"Ta đã đọc qua rất nhiều sách về săn bắn viết bằng cả tiếng Anh, Pháp, Nga. Ta không có sở thích nào khác ngoại trừ săn bắn." Nazarov chậm rãi đi ngang qua tủ trưng bày, phảng phất như không phải là đang khoe khoang bản thân mà nói: "Có thấy cái đầu trâu rừng Nam Phi kia không?"

Phong Bất Giác trả lời: "Làm cho người khắc sâu ấn tượng."

"Lúc đó nó nhắm được ta, tông ta bay thẳng tới một thân cây, xương cốt ta đều đã gãy, nhưng cuối cùng ta vẫn là kẻ thu thập tên súc sinh kia." Nazarov đối với tình cảnh lần săn bắn kia tựa hồ rõ mồn một trước mắt.

Phong Bất Giác hiểu rất rõ ý nghĩa những lời này. Chỉ dựa vào thông tin cung cấp được từ câu này, các người chơi có thể sinh ra một cái khái niệm đối với thực lực mạnh mẽ của BOSS này.

"Ta nghĩ trâu rừng Nam Phi có thể là một trong những chuyển săn bắn nguy hiểm nhất." Phong Bất Giác thử căn cứ nội dung tiểu thuyết trong trí nhớ, dùng đúng lời của Nazarov, khiến cho hắn mau chóng đi vào vấn đề chính.

Tướng quân đột nhiên trầm mặc trong chốc lát, sau đó quăng tới một ánh mắt ý vị thâm trường, chậm rãi nói: "Không, đây không phải là nguy hiểm nhất." Hắn đi đến bên cạnh bàn, cầm một chai Whiskey giơ lên, nhìn mọi người nói: "Uống một chút không?"

"Không, cảm ơn." Phong Bất Giác trả lời.

Nazarov tự cho mình một ly rượu, nói: "Trên cái đảo này, cũng chính là ở bên trong lãnh địa của ta, ta đã phát minh ra một loại săn bắn càng thêm nguy hiểm."

"Phát minh?" Phong Bất Giác biết nhưng còn cố hỏi.

"Ha ha, chính là phát minh." Tướng quân cười gật đầu: "Người nhất định rất kỳ quái, săn bắn thì phát minh như thế nào?" Hắn dừng một cái: "Đương nhiên, ta không phải thượng đế, không có khả năng tự nhiên tạo ra một loại động vật nguy hiểm. Nhưng ta lại phát hiện một giống sớm đã tồn tại nhưng chưa từng có người săn bắn qua. Chúng cũng không sinh trưởng trên cái đảo này, bất quá ta có thể tự nhập hàng"

"Người đề cử con mồi gì vậy tướng quân? Chẳng lẽ là lão hổ?" Phong Bất Giác vẫn còn đối đáp cùng BOSS này.

Ngoại trừ Tự Vũ, ba người khác đều có chút không giải thích được, bọn họ trong nội tâm đều ở cân nhắc: tiểu tử này cũng đùa giỡn nhiều quá a, thực sự coi mình là tay thợ săn trong kịch bản? Cùng một NPC tốn nhiều lời như vậy để làm gì a?

Nazarov nhếch miệng cười nói: "Không, ta đã quá chán ghét lão hổ rồi, ta từ lâu đã đem chúng nó lăn qua lăn lại đủ rồi, sẵn hổ với ta mà nói đã mất đi lực hấp dẫn. Những động vật kia rốt cuộc không có cách nào có thể làm cho tay ta phát run dù chỉ là một giây." Hắn từ trong túi lấy ra một hộp thuốc, ngậm lên một cây xì gà thật dài màu đen, bên trên có nhãn hiệu là một vòng bạc, say khi nhen lửa lên tỏa ra một mùi như mùi hương.

"Ta là loại người sinh ra để vì hưởng thụ nguy hiểm, nhưng phần lớn động vật đã không còn cách nào làm ta cảm thấy nguy hiểm." Nazarov nhả khói: "Thượng đế để cho một số người trở thành thi nhân, một số người thì thành quốc vương, một số người trở thành tên ăn mày... Mà ta, hẳn để cho ta trở thành tay thợ săn nổi tiếng nhất, mạnh nhất." Hắn lộ ra thần sắc ảm đạm: "Nhưng sau khi trải qua một đoạn thời gian khoái hoạt, rốt cục có một ngày ta phát hiện đi săn đối ta đã không còn lực hấp dẫn, người cũng là thợ săn, người có thể đoán được lý do a?"

"Nếu như coi đi săn là một loại thi đấu, người luôn ở trước khi trò chơi bắt đầu liền biết mình nhất định sẽ thắng phải không?" Phong Bất Giác nói tiếp.

"Không sai, thật không ngờ người có thể hiểu được." Nazarov mừng rỡ nói ra: "Ta có thể thành công săn bắt con mồi, nói ra cũng bởi vì chúng nó chỉ là động vật, trừ chân cùng bản năng chúng nó chỉ có hai bàn tay trắng.

Nhưng ta là loài người có trí khôn, có thể dùng trí tuệ lẫn bản năng để đánh giá, vậy nên không tính là công bằng. Khi ta ý thức được điểm ấy, ta cảm giác mình phi thường bi thảm, quả thực là rất đáng buồn." Hắn lại đưa xì gà ra: "Cho đến một ngày linh cảm chợt đến. Ta ý nhận ra còn có một loại mà ta chưa từng săn bắt qua, bọn chúng là con mồi hoàn mỹ nhất bởi vì bọn chúng có khả năng tự hồi."

Nghe tới đây, trừ Phong Bất Giác, bốn người còn lại rốt cục cũng hiểu nội dung cơ bản của cái kịch bản này. Vị tướng quân Nazarov trước mắt

nguyên lai là kẻ điên, vì tìm kiếm kích thích mà giết người. Nhiệm vụ "Nghe hăn giải thích quy tắc trò chơi" kia chính là nói về quy tắc trận "săn bắn" kia.

"Người chắc chắn đây không phải nói giỡn đúng không?" Phong Bất Giác dùng ngữ khí rất nghiêm túc đáp lại. Đương nhiên, bản thân hăn sớm đã xác định đó không phải nói giỡn.

"Ta chưa bao giờ đem việc đi săn nói giỡn, Nazarov trả lời: "Ta mua hòn đảo này, xây tòa thành này, ta ở chỗ này chính là để săn bắn. Tòa đảo này là một nơi săn bắn không gì sánh nổi, rừng rậm, vách đá, ao đầm như mê cung phức tạp, trọng yếu nhất là bốn phía hoàn toàn là biển. Tại nơi này, ta cơ hồ mỗi ngày đều đi săn, hơn nữa cho đến nay vẫn chưa bao giờ cảm thấy chán ghét."

"Ta có một nghi hoặc với tướng quân ngài." Phong Bất Giác nói: "Chúng ta nơi này có năm người, chẳng lẽ chúng ta không thể trực tiếp trong thư phòng ngăn lại hành vi mưu sát điên cuồng của người sao? "

"Ha ha ha ha" Nazarov cười to: "Mưu sát? Không không không đây là một cuộc thi về trí lực, là thợ săn cùng con mồi đánh cờ." Ánh mắt của hăn nhìn quét qua năm tên người chơi: "Về phần loại tình huống người nói" hăn giơ lên cánh tay, làm từng động tác.

Eve không biết từ chỗ nào liền xuất hiện, trong tay cầm khay, mang tới một mùi thơm đậm đặc cà phê thuần Thổ Nhĩ Kỳ. Hăn đem cà phê cất kỹ, giống như cột điện đứng ở bên cạnh Nazarov, mắt sáng như đuốc mà trừng mắt nhìn các người chơi.

"Đã từng có một bầy thủy thủ Tây Ban Nha đến trên tòa đảo này, ta mời bọn họ cùng nhau tham gia săn bắn nhưng bọn hăn cự tuyệt, cũng biểu hiện địch ý rõ ràng." Nazarov thông dong nói: "Eve một người liền đưa bọn họ xé thành mảnh nhỏ, đem thị uy với những động vật trên đảo."

Nghe thấy thế, thần sắc Phong Bất Giác đột nhiên thay đổi, hắn không nhớ rõ bên trong tiểu thuyết hắn từng đọc có miêu tả trên đảo có động vật ăn thịt hoang dã: "Xin hỏi... là động vật gì?"

"Ha ha" Nazarov lộ ra nụ cười lãnh khốc: "Có rất nhiều măng xà, sói, hổ Bangladesh bên ngoài thành. Ta nghĩ nên khiến cho cánh rừng này náo nhiệt hơn một chút cho nên đem vào không ít thú. Nhân loại không phải thức ăn ưu tiên hàng đầu, bình thường chúng nó ăn nhiều nhất là heo núi. Đương nhiên là heo núi sống, mỗi một con đều phải tự đi, như thế những động vật này mới có thể bảo trì dã tính." Nazarov nói với Phong Bất Giác: "Sắc mặt của người trở nên có chút không xong, bằng hữu của ta."

"A, bởi vì ta hi vọng sẽ nghe được đáp án là bồ câu nhà hoặc là vẹt gì đó chứ không phải các loại mãnh thú." Phong Bất Giác trả lời.

"Ha ha ha... Người dấu rất kỹ a." Nazarov có vẻ vô cùng khoái hoạt: "Tốt, hiện tại để cho ta kể một chút thứ các người cần biết về lần săn bắn này."

Hắn đi đến bên cửa sổ, hơi nghiêng người "Có thấy không?" Tướng quân chỉ vào mặt biển phía xa nói, chỗ đó nhanh chóng lóe lên ngọn đèn, nhưng trôi qua ngay tức khắc.

"Ánh sáng đó tựa như là một đường hàng hải, nhưng trên thực tế đường hàng hải này cũng không tồn tại.

Nham thạch ở nơi đó sắc như đao, chúng nó giống như là quái vật biển, có thể đem mỗi một con thuyền chạy ngang qua nghiền nát bầy, dễ dàng như nghiền nát quả hạch." tướng quân nói: "Ta nghĩ thuyền các người đi lúc này cũng đắm ở gần đó, cho nên đừng hy vọng có thể chạy ra biển tìm cứu viện."

Sau khi nói về cái nơi danh xưng với thực "Bẫy Thuyền", Nazarov lại đến bên một cửa sổ khác. Hắn mở ra một cái cơ quan, dưới cửa sổ mở ra hầm ngầm, ngọn đèn lập loè, không gian phía dưới trông rất kỳ quái, có rất

nhiều thân hình bóng đen to lớn ở dưới kia đi tới đi lui, phát ra tiếng than nhẹ, ánh mắt chúng nó trong bóng đêm ầm ầm phát ra lục quang.

"Làm con mồi mà nói, ầm núp một chỗ bất động cũng là một lựa chọn thập phần không khôn ngoan." Nazarov nói: "Chó săn của ta đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, nuôi trong phòng..." Tâm mắt hắn đảo qua chung quanh những tiêu bản động vật kia, nhẹ răng cười: "Ta muốn nói... Trong phòng sưu tầm thực sự của ta có rất nhiều tiêu bản đầu lâu, trong số bọn chúng có một vài tên thập phần khôn khéo, nhưng cuối cùng cũng khó trốn khỏi miệng chó săn của ta."

Nazarov đóng phiến cửa sổ lại rồi đứng ở trước mặt mọi người nói: "Tốt, quy tắc rất đơn giản, cách lúc mặt trời mọc còn năm tiếng, các người tùy thời có thể rời khỏi tòa thành, ta sẽ ở một giờ sau xuất phát tìm kiếm chư vị." Hắn buông xì gà cùng chén rượu trên hai tay, dùng tư thế quân nhân mà đứng: "Ta không muốn làm cho các người nghĩ rằng ta tự biên tự diễn, bất quá số lượng con mồi ta đã từng săn bắt qua xa xa vượt khỏi tưởng tượng của các người. Người da trắng, người da đen, người Ấn Độ, người Mông Cổ... đã từng có vài con mồi xác thực rất xuất sắc. Bọn họ túc trí đa mưu, cường tráng, độ nhẫn nại cùng khả năng thích ứng cũng rất mạnh, nhưng ta phải nói, cho tới bây giờ, ta chưa từng thua."

"Vậy nếu người thất thủ thì sao?" Phong Bất Giác nói: "Ta muốn nói, chỉ cần chúng ta sống đến lúc mặt trời mọc, người coi như là thua đúng không?"

"Ha ha" tướng quân lộ ra nụ cười tự tin, dùng ngữ khí nhiệt tình nói: "Như vậy cố gắng các người xem như đáng giá. Ta sẽ chuẩn bị một con đường một hướng và thuyền sắt cho các người, cũng sẽ chỉ các cách để đến trấn nhỏ gần nhất trên đất liền." Nazarov lại cầm chén rượu trên bàn lên: "Các người hoàn toàn có thể tín nhiệm lời hứa của ta, ta lấy danh dự thân phận thân sĩ, quân nhân cùng với vận động viên cam đoan. Đương nhiên, các người cũng phải đồng ý đối với mọi việc phát sinh nơi này hết thảy một

chữ cũng không nói." Hãn hạ giọng: "Nếu các người thật sự có thể rời đi mà nói..." [Nhiệm vụ trước mắt hoàn thành, nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

Thông báo hệ thống vang lên, cái nhiệm vụ nguyên bản trong menu kia đã đánh lên một dấu tích, nhiệm vụ mới hiện ra: [Rời khỏi tòa thành, trốn tránh tướng quân Nazarov liệp sát cho đến khi mặt trời mọc.]

[Cách lúc Nazarov xuất phát còn có: 59 phút]

[Cách lúc mặt trời mọc còn có: 299 phút]

Ngoại trừ nội dung nhiệm vụ, ở phía dưới còn có thể tùy thời thấy hai mục thời gian kia, bất quá không có chính xác đến giây.

Tướng quân uống ngụm rượu, ngay trước khj người chơi rời khỏi lại thập phần hảo tâm cùng chân thành mà cho ra vài câu lời khuyên, cảnh báo: "À, ta đề nghị các vị ở khu vực gần tòa thành, tận lực tránh lưu lại dấu chân, đây chính là sai lầm cơ bản nhất. Mặt khác, tốt nhất đừng đi về phía Đông Nam của đảo, nơi đó có một cái ao lớn, chúng ta gọi nó là "Tử vong chi chiếu" chỗ đó có cá ăn thịt. Đã từng có một tên tự cho là thông minh đi qua nơi đó, yêu khuyến Trát Lặc Tư của ta đi theo hãn, kết quả cùng nhau táng thân ở bên trong, các người rất khó tưởng tượng được tâm tình của ta. Trát Lặc Tư là một trong những chó săn giỏi nhất của ta, cảm giác kia thực sự là hồngбет." Phong Bất Giác đã lắc đầu, xoay người chuẩn bị đi.

Hãn cũng không ngờ rằng, qua nhiều lời ám hiệu ngụ ý rõ ràng như vậy của Nazarov, trong số đồng đội của hãn lại còn có một người xúc động ngu đi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Nhất Dao Khuynh Thành rút đao liền lên, sát ý hiện, đao ra khỏi vỏ, thân đao Hoàn Trảm, thế như Bôn Ngưu.

Cự ly của hắn cùng với Nazarov bất quá chừng năm thước, từ lúc trước cửa tòa thành thấy Eve, đao của hắn đã từ trong bọc hành lý lấy ra cầm trên tay, cho nên hắn lần này tấn công phi thường đột nhiên, bốn người còn lại ở đây toàn bộ đều thất kinh.

Nhất Dao Khuynh Thành đối với nội dung kịch bản này có cách lý giải của riêng hắn, hắn cảm thấy lúc này tại nơi đây chính là cái cơ hội tốt nhất để xử lý BOSS này, căn bản không cần chạy trốn gì đó, trực tiếp ở chỗ này đem Nazarov giải quyết là được. Nếu chạy ra rừng đi đối mặt với các loại nguy hiểm không biết, đợi cho đến lúc sức cùng lực kiệt lại để cho BOSS này mang theo chó săn đến đuổi giết chính mình, đó mới là hành vi thiệt thòi không lợi nhuận.

Từ lúc bắt đầu kịch bản đến hiện tại, bên trong tòa thành này cũng chỉ xuất hiện hai người trước mắt, mà hai người này chỉ là nhân loại bình thường mà thôi, có thể mạnh tới đâu được? Hình thể bọn họ vẫn ở phạm trù người bình thường, dùng vũ khí cũng là súng ngắn bình thường. Từ thế giới này mà xem, đây ước chừng là thế giới thật hai thế kỷ trước, hai BOSS này không có khả năng có siêu năng lực này nọ, coi như là bọn họ có là tổ chất thân thể tiếp cận cực hạn nhân loại thì cũng không sao, bởi vì sức chiến đấu người chơi cũng là mạnh hơn tiêu chuẩn thường nhân.

Mà điểm mấu chốt nhất chính là Nhất Dao Khuynh Thành có rất lớn năm chắc có thể đem BOSS này xử đẹp, hắn tự tin là nhờ một cái kỹ năng của [Sơ Nhập Đạo Môn]: Đầu người rơi xuống đất.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Đảo Giết Người (3)

Danh hiệu Nhất Dao Khuynh Thành tuy nhìn qua có vẻ bình thường nhưng vô luận là cái danh hiệu nào, kỹ năng tặng thêm cho người chơi hơn phân nửa đều rất thực dụng. Cũng giống như danh hiệu [Kẻ đánh lăm hoảng hốt] của tiểu Thán, nhìn qua còn căn bã hơn so với Nhất Dao Nhất Kiếm bọn họ nhiều, nhưng kỹ năng [Lui mau chém nhanh] của hắn lại có thể mang lại trợ giúp to lớn trong chiến đấu.

Bất kể danh hiệu người chơi có nhỏ yếu, quái dị, thậm chí hèn mọn bỉ ổi, thì tính thực dụng của kỹ năng danh hiệu là không thể nghi ngờ. Danh xưng kém hơn cũng sẽ mang cho người chơi một cái kỹ năng đặc biệt, phù hợp và nhất định hữu dụng, tuyệt đối sẽ không có phế chiêu tồn tại. Đương nhiên, "thực dụng" và "mạnh mẽ" là hai khái niệm khác nhau. Danh hiệu cường đại tất nhiên sẽ có kỹ năng càng mạnh.

Kỹ năng [Đầu rơi xuống đất] của danh hiệu [Sơ Nhập Dao Môn] tự nhiên cũng là như thế.

[Tên: Đầu rơi xuống đất]

Loại: Chủ động

Hiệu quả: Trong nháy mắt xuất hiện sau lưng mục tiêu, có thể một lần đối với phần cổ đối phương phát một lực gấp năm lần lực lượng cực hạn của người chơi mà chém. (thời gian cold-down hai giờ, chỉ có thể dùng trên quái vật hình người, lúc kỹ năng phát động thì bản thân phải ở trong khoảng 3 thước cách mục tiêu)

Ghi chú: Chiêu này do Đệ nhất đao hiệp quan Tiểu Vũ sáng chế. Năm Quan đại hiệp mười tám tuổi, vậy mà đi theo Cầu Nhiễm tướng mạo hung ác. Sau 3 năm học nghề, hắn lên làm đao phủ triều đình. Lúc đó triều đình mục nát, quan Tiểu Vũ trong mấy năm chém đầu vô số, nỗi ức hận trong nội tâm khó bình lại. Hai mươi ba tuổi, quan Tiểu Vũ quyết định đặt chân ra giang hồ đầy khoái ý ân cừu, tự nghĩ ra một bộ "Đao pháp chém đầu" và nó trở thành tuyệt học đương thời. "Đầu rơi xuống đất" chính là thức thứ nhất trong đó.]

Nhất Đao Khuynh Thành đột nhiên giết đến, ngay lúc tiếp cận khu vực 3 thước cách tướng quân Nazarov thì kỹ năng có thể dùng được, khoe miệng của hắn lộ ra vẻ mỉm cười, phảng phất như đầu lâu đầu BOSS này đã thành vật trong bàn tay.

Một giây sau, Nhất Đao Khuynh Thành chợt biến mất khỏi tầm mắt mọi người trong chốc lát rồi lập tức xuất hiện sau lưng Nazarov, thân đao hướng phía gáy đối phương mạnh mẽ chém xuống.

Tiếp theo là một âm thanh bùm.

Nazarov giống như đã biết trước vị trí đối phương sẽ xuất hiện, cúi tro ra, cơ hồ liền đánh trúng xương sườn Nhất Đao ngay khi hắn hiện thân.

Lưỡi đao trong tay Nhất Đao còn chưa chạm vào da Nazarov thì hắn đã bị cái BOSS này một kích cho bay ra ngoài, đâm vào tường, một ngụm lớn máu tươi từ trong miệng phun ra. Nhất Đao hai mắt trợn lên, kinh dị cùng đau đớn khiến cho hắn hoàn toàn đánh mất năng lực hành động.

Một kích kia có lực đánh dị thường cường đại khiến cho nội tạng Nhất Đao rơi vào trạng thương. Tuy trên người hắn không có vết thương, nhưng phần xương sườn bên trái cơ hồ tất cả đều đã bị gãy, xương gãy lệch khỏi vị trí làm cho bên trong xuất huyết nghiêm trọng, khiến cho hắn rơi vào trạng thái [Đổ máu].

Giá trị sinh tồn của Nhất Dao trực tiếp giảm xuống 5 và vẫn còn đang tiếp tục giảm xuống. Những người khác cả nghĩ cứu hãn cũng không kịp, bởi vì Nazarov đã ngăn ở giữa bọn hãn, dùng giọng điệu lãnh khốc, chân thật mà nói: "Xem đồng bạn các người kìa, hãn vừa làm ra hành vi cực kì lỗ mãng cùng không lẽ phép đấy." Hãn cả nhìn cũng không thèm nhìn Nhất Dao Khuynh Thành té ngòi trên mặt đất. Hãn biết rõ, người chơi này là đứng không dậy nổi rồi.

"Nếu hãn cũng không đến mức chịu không được một kích như thế, có lẽ ta còn cố cứu hãn, chữa thương thể của hãn tốt hơn, cho hãn đầy đủ đồ ăn, chế độ nghỉ ngơi cùng rèn luyện tốt nhất, như vậy hãn từ nay về sau còn có cơ hội tham dự cuộc đi săn của ta lần nữa. Đáng tiếc..." Nazarov tạo thủ thế.

Eve thấy được chỉ lệnh của tướng quân lập tức đi đến trước mặt Nhất Dao Khuynh Thành, rút ra ngọn thương nhắm mục tiêu là mi tâm (Edt: mi tâm = giữa 2 mắt).

"Cứu..." Nhất Dao ngay cả nói chuyện cũng rất gian nan, hãn chỉ kịp nhô ra một chữ đã bị đánh bể đầu, thi thể hãn lập tức hóa thành bạch quang biến mất.

[Thành viên đoàn đội, Nhất Dao Khuynh Thành, đã chết]

Hết thấy đều phát sinh nhanh như vậy, hành vi tự chủ trương xúc động của Nhất Dao khiến cho bốn người còn lại dù có muốn giúp hãn cũng không có biện pháp.

Hành vi của hãn trong mắt Phong Bất Giác... chính là tự sát. Phong Bất Giác biết rõ, khi kịch bản mới bắt đầu, mặc kệ người có ý định trong khoảng thời gian ngắn dùng phương pháp đơn giản thô bạo nhanh chóng qua cửa như thế nào thì đều không thể nào thành công. Trừ phi là người này có kèm theo hào quang nhân vật chính, nếu không ôm tâm lý may mắn

làm chút ít hành vi mạo hiểm tự cho là thông minh không thể nghi ngờ sẽ tự chịu diệt vong.

Bạn tốt của Nhất Kiếm trong chốc lát đã chết, sắc mặt hắc trở nên trắng bệch. Kỳ thật hắc vừa rồi cũng ôm ý nghĩ không khác mấy với Nhất Dao, cho rằng hai BOSS này cũng không tính là quá mạn. So với quỷ thần trong những kịch bản khác, hai người có vẻ ngoài như nhân loại bình thường quả thực chính là đại sứ thân thiện a. Eve nói trông còn có chút hung ác, còn tướng quân Nazarov căn bản không có gì đáng sợ.

Nhưng Nhất Kiếm cũng không có kỹ năng nào như "Đầu rơi xuống đất", cho nên hắc mới không trực tiếp đi lên đoạt công. Vốn hắc nghĩ nên lặng lẽ cùng Nhất Dao thương lượng một chút, rồi hai người cùng một chỗ phát động công kích, không nghĩ tới Nhất Dao muốn bỗng nhiên nổi tiếng, ý có kỹ năng danh hiệu mà đột nhiên liền xông lên.

Càng không ngờ là BOSS này lại có thể "phá chiêu", khiến cho một cái kỹ năng hiệu quả siêu tốt chưa kịp phát huy ra đã nhanh chóng bị đánh đoạn, hơn nữa một kích liền cơ hồ thuận sát Nhất Dao.

Phong Bất Giác bất đắc dĩ thở dài, bất quá hắc lập tức sinh ra một kế, muốn lợi dụng cái chết của Nhất Dao để tiến thêm một bước tranh thủ tình báo: "Không sai, tướng quân, bạn của ta xác thực rất lỗ mãng, nếu là ta mà nói..." Hắc đang nói, liền từ trong bọc hành lý lấy ra súng ngắn M1911A1, nhưng cũng không giơ lên nhắm, chỉ để trên tay vuốt bình thường: "... thì sẽ biết sử dụng một ít vũ khí tiên tiến hơn để thử." Hắc hướng tướng quân quăng qua một ánh mắt thăm dò: "Chắc ngài cũng không có khả năng cả viên đạn cũng có thể tiếp được a?"

"Ha ha ha..." Nazarov lại cười rộ lên: "Đương nhiên, bằng hữu của ta, người làm sao có thể chặn được viên đạn." Hắc dùng tay gõ lên ngực mình, từ dưới lễ phục dạ hội truyền ra tiếng dày đặc trầm đục: "Cho nên ta có mặc chút biện pháp phòng hộ ở bên trong." Hắc bỗng dừng lại một giây, lại bổ

sung: "Bất quá ta biết rõ ngươi là một tay thợ săn xuất sắc, kỹ năng khẳng định không tê. Nếu ngươi có thểmootj phát bắn trúng đầu ta, ta cũng có thể thân nhiên đối mặt tử vong." Hãn nói, liếc nhìn Eve bên cạnh: "Nhưng ta không đề nghị ngươi làm như vậy, bởi vì Eve nhất định sẽ không bằng bất cứ giá nào báo thù cho ta. Mất đi chỉ huy, hãn liền không còn là một tên lính mà là con dã thú hung mãnh nhất trên thế gian này."

Phong Bất Giác đạt được mục đích liền thu vũ khí lại, mặt mỉm cười mà trả lời: "Cảm ơn ngài đã thiện ý nhắc nhở. Như vậy, ta nghĩ chúng ta cũng nên cáo từ."

"Ha ha... Chập nữa gặp lại, bằng hữu của ta." Nazarov cười mở mà cười, thái độ thân mật mà lễ phép của hãn kết hợp với sát khí lãnh khốc cùng một chỗ tạo ra hình tượng nhân vật phản diện rất có mị lực. Biểu hiện quen thuộc như thế của hãn, có vẻ hãn không hề có nhược điểm, quả thực làm cho người ta không rét mà run.

Phong Bất Giác đối với ba vị đồng đội chưa OVER kia của mình nháy mắt, ý là... Chúng ta có thể rút lui.

Năm sáu phút về sau, bốn người một lần nữa trở lại dưới thềm đá ngoài tòa thành. Dọc theo con đường này mọi người cả thở mạnh cũng không dám, cũng không dám chạy, thậm chí mỗi khi phát ra âm thanh hơi lớn một chút cũng đều chùng lại.

Có thể nói, vị tướng quân Nazarov này từ sau khi kịch bản bắt đầu liền đóng vai BOSS của vở kịch, thể hiện ra sự cường đại làm con người ta tuyệt vọng, cũng tạo loại cảm giác áp bách khiến cho người ta hít thở không thông. Từ góc độ Phong Bất Giác mà nói, ngoại trừ những kẻ chỉ nghe thấy âm thanh như Chủ nhân thời gian cùng Satsuma Diehl, trong tất cả NPC hãn từng gặp qua cũng chỉ có trong cái kịch bản này là khó hiểu bởi vì người này có thể cho hãn một loại cảm giác không có biện pháp.

Loại BOSS như tiến sĩ biến dị thể Asch Verde phỏng chừng tướng quân Nazarov cầm thanh chủy thủ là có thể đem nó thu thập.

Cuối cùng chính là Phong Bất Giác dùng loại ngữ khí tổng kết mở miệng đầu tiên, đánh vỡ trầm mặc: "Rất hiển nhiên, bề ngoài tướng quân Nazarov cũng không thể nói gì, từ góc độ trò chơi mà xét thì hẳn chính là một quái vật, một cái cơ thể tổ chất gấp mười lần chúng ta, tư duy thâm trầm, kinh nghiệm phong phú mà lại có năng lực thợ săn rất mạnh. Mà chúng ta, chính là mục tiêu của hắn... Hay còn gọi là con mồi."

"Nói nhảm, cái này không cần người nói chúng ta cũng nhìn ra." Nhất Kiếm nói.

"Ta không biết người sau khi nghe hết đối thoại của ta cùng Nazarov đã biết hay là sau khi Nhất Dao Khuynh Thành bị một trỏ đánh gục mà nhìn ra... Dù sao Nhất Dao huynh nhất định là sau lúc ấy mới nhận ra điểm này nhưng đã quá muộn." Phong Bất Giác nói: "Cũng may chúng ta bây giờ vẫn còn cơ hội, trước tiên thương lượng một chút..."

"Chờ một chút." Nhất Kiếm Khuynh Thành ngắt lời nói: "Ta lúc này đã muốn hỏi, ngay từ đầu ta nghĩ người là loại người chơi đặc biệt thích "đùa giỡn" cho nên mới cùng BOSS nói đông nói tây, nhưng về sau ta phát hiện người thật giống như vốn đã biết rõ cái tên Nazarov này muốn làm gì, vì sao vậy?"

"Ừ... Kỳ thật bây giờ giải thích vấn đề này chỉ là lãng phí thời gian, bất quá có vẻ như nếu ta không nói chút gì đó thì người cũng sẽ không nghe ta nói chính sự tiếp a..." Những lời này của Phong Bất Giác, phối hợp với thần sắc lúc nói của hắn thì người ngoài hoàn toàn có thể nghĩ thành lời thoại: "Người đã thành tâm thành ý hỏi thì ta liền lòng từ bi mà trả lời người..." như vậy."Đặc chí xong rồi thì nói nhanh một chút." Tự Vũ thành linh ở bên cắt lời.

Sau khi bị vạch trần, Phong Bất Giác cười cười: "Được rồi, nội dung cái kịch bản này hẳn là lấy từ một quyển tiểu thuyết tên gọi [Trò chơi nguy hiểm nhất]. Bản thân câu chuyện không dài, đại khái là một người được cho là vai chính... Ách... là thợ săn nhất lưu bị Nazarov sắp đặt mà đến đảo này, tiếp theo liền biến thành con mồi, bắt đầu một hồi trò chơi săn bắn trong ba ngày.

Nhân vật chính vận dụng kỹ năng sinh tồn trong rừng của mình cùng tri thức đi săn, bằng các thủ đoạn ẩn nấp, chế tạo bẫy rập vân vân đối phó với tướng quân, thành công sống qua thời hạn, hơn nữa ở ngày thứ ba quay lại tòa thành, chiến thắng trò chơi."

Hắn nói đến chỗ này dừng một chút: "Quan trọng là dựa vào nội dung tiểu thuyết, kỳ thật từ ngày đầu tiên, Nazarov đã có thể đem vai chính xử lý, hẳn chỉ là muốn hưởng thụ niềm vui thú khi đi săn, để cho mình đến ngày hôm sau còn có thể đi ra vận động một chút cho nên mới buông tha nhân vật chính.

Sau mấy lần giao thủ, Nazarov tuy tổn thất vài con chó săn, nhưng bản thân hắn mỗi lần đều có thể ở trong lúc chỉ mảnh treo chuông từ trong cạm bẫy của nhân vật chính đào thoát, nhiều nhất là chịu chút vết thương nhẹ. Chỉ cần có cái cớ, hắn sẽ tạm thời buông tha vai chính, không hề đuổi bắt mà trở về thành nghỉ ngơi và hồi phục một phen."

"Hắn muốn cố hết sức làm cho chuyển săn có vẻ công bình?" Tự Vũ hỏi.

"Dựa vào sự chênh lệch to lớn giữa thực lực địch và ta đến xem, đây chỉ có thể là nguyện vọng hảo huyền..." Phong Bất Giác cười khố: "Tướng quân chỉ là không muốn làm cho hoạt động giải trí của hắn kết thúc quá nhanh mà thôi." Hắn dừng một chút, lại nói: "Bất quá Nazarov xác thực là một vị thân sĩ, mặc dù việc hắn làm tương tự như giết người liên hoàn, nhưng hắn sẽ không gạt chúng ta, hoặc là đổi ý sau khi thất bại. Về lời khuyên đầm lầy tử vong, lời cảnh báo cũng rất thành khẩn, xem ra hắn là tự

đáy lòng mà hi vọng chúng ta có thể "khó nhai" một chút, bằng không cuộc săn bắn của hãn sẽ trở nên không thú vị."

"Ừ... Tiếp ta sẽ nói một chút về tình hình thực tế a." Phong Bất Giác nói đến chỗ này liền rời khỏi chỗ thềm đá, mọi người đi theo hãn đến bên cạnh cánh rừng.

Ở những nơi rộng rãi, ánh trăng có thể chiếu sáng một vùng lớn, bất quá đến khu vực gần rừng cây thì trừ Phong Bất Giác, ba người còn lại đều lấy ra thiết bị chiếu sáng. Tự Vũ dùng đèn xách tay, Nhất Kiếm cùng Bất Phạ đều dùng đèn pin, bất quá dường như không cùng loại.

Phong Bất Giác tiện tay nhặt một nhánh cây lên, bắt đầu vẽ trên đất bùn: "Tại thư phòng, ta đứng trước nhất, ta thấy trên bàn Nazarov có một tấm bản đồ. Khi hãn hướng chúng ta chỉ hãn "Bảy Thuyền" cùng với ánh đèn đem đường ven biển chiếu rất rõ, sau khi đối chiếu với bản đồ ta có thể xác định, đảo trên bản đồ chính là đảo nhỏ chúng ta đang đứng." Hãn vừa nói, vừa vẽ trên mặt đất một hình bất quy tắc gần giống bầu dục: "Cái đảo này đại khái có hình như vậy. Tòa thành ở chính giữa, xây ở chỗ cao, cơ bản có thể quan sát toàn cảnh đảo nhỏ." Hãn đột nhiên ngừng đầu: "Các người có biết hướng bắc không?"

"Ừ..." Nhất Kiếm ngừng đầu nhìn trời, tựa hồ đang chuẩn bị tùy tiện đoán phương hướng.

Vẫn là Bất Phạ chỉ vào bầu trời đêm nói: "Cái kia là sao Polaris đúng không?"

"Rất tốt." Phong Bất Giác ứng một tiếng, dùng nhánh cây chỉ sơ đồ trên mặt đất, hãn tiếp tục tự thuật: "Nơi này, là bắc, nơi này là nam, ao đầm ở nơi này..." Hãn chỉ một đầu bầu dục nói, "Trước khi xác định phương án chạy trốn, ta đã tính tìm vài điểm bất đồng giữa tiểu thuyết cùng cái kịch bản này."

Phong Bất Giác lúc suy luận cùng phân tích luôn có vẻ phi thường tin cậy và trầm ổn. Lúc này trên người hắn không hề có loại cảm giác tùy tiện cùng lỗ mãng chút nào, lúc ăn nói còn toát ra một lực hấp dẫn cùng sức thuyết phục đặc biệt.

"Đầu tiên, vai chính trong tiểu thuyết nếu ta nhớ không lầm tên là Ryan... thời gian hắn tham gia trò chơi là trọn ba ngày, mà chúng ta chỉ cần trốn khỏi đuổi giết năm giờ. Trông có vẻ như trên phương diện thời gian càng dễ hoàn thành, trên thực tế đây chưa chắc là chuyện tốt. Chính như ta vừa rồi đề cập qua, tướng quân Nazarov đã buông tha Ryan nhiều lần bởi vì hắn không muốn làm cho cuộc săn bắn kết thúc quá sớm. Mà tình huống của chúng ta lại khác, ngay sau khi Nazarov tìm được chúng ta nhất định sẽ ra tay.

Mặt khác, trong tiểu thuyết không có nhắc tới việc trên đảo này còn động vật khác, nhưng lúc ta cùng Nazarov nói mấy lời khách sáo trong thư phòng, hắn rất chắc chắn mà tỏ vẻ nơi này có măng xà, có sói, có hổ vân vân... Cho dù là heo núi cũng có khả năng tấn công. Cho nên chúng ta trừ việc phải tránh né tướng quân đuổi giết, còn cần trong bóng đêm đề phòng những động vật kia uy hiếp.

A... Các người cũng đã thấy, tên này mạnh đến nỗi không giống người. Dù trong tiểu thuyết hắn cũng bị miêu tả là cực kỳ mạnh nhưng đây chẳng qua là căn cứ vào sự thật mà viết ra tiểu thuyết kinh dị chứ không phải khoa học viễn tưởng về các loại siêu năng lực. Tướng quân Nazarov này có thể đối với chúng ta một trò giết người, cho nên hắn thuộc về loại BOSS tuyệt đối không thể đối kháng chính diện. Vèn vèn từ nội dung nhiệm vụ chính tuyến có thể nhìn ra, làm cách nào có thể thành công trốn khỏi hắn săn đuổi mới là ý chính của kịch bản."

Nhất Kiếm nghe tới đây chen miệng nói: "Lúc người đưa vũ khí ra vừa rồi, trong lời nói của Nazarov không phải đã có ý rằng bản thân nếu bị bắn

đầu cũng sẽ chết sao? Nếu súng ở trong tay ta, ở cái cự ly kia ta đã sớm liền trực tiếp bắn. Gần như vậy, tỷ lệ trúng mục tiêu rất là cao a."

"Nếu làm như vậy thì người, cùng chúng ta... Tất cả đều chết chắc..." Phong Bất Giác lắc đầu nói: "Lúc ấy ta lấy súng ra chỉ là muốn xem phản ứng của Nazarov đối với món đồ vật này, cũng từ trong miệng hắn moi ra một ít tin tức hữu dụng." Hắn ngẩng đầu lên, vẻ mặt từ chối đưa ra ý kiến: "Theo ta được biết, hiện đại áo chống đạn đầu tiên xuất hiện ở năm mười năm đầu thế kỷ 20, mà trong tiểu thuyết nguyên tác của tác giả Richard, năm Cornell qua đời mới là năm 1949."

Lời nói của hắn xoay chuyển: "Mặc dù như thế, Nazarov lại rất bình tĩnh cho thấy bản thân có mặc một thứ cùng loại với áo chống đạn, hơn nữa đối với súng ngắn M1911A1 ta cầm trong tay không quá để ý. Cho nên rất hiển nhiên, mấy câu hắn nói lúc ấy chính là hệ thống mượn lời của BOSS này trực tiếp nhắc nhở chúng ta."

"Ý đồ dùng loại vũ khí như súng để giết chết Nazarov là không thể thực hiện được?" Tự Vũ phản ứng nhanh nhất nói tiếp.

Phong Bất Giác búng tay, "Chính xác." Tầm mắt của hắn đảo qua Nhất Kiếm Khuynh Thành cùng Tài Bất Phạ Ni: "Hệ thống chính là căn cứ thực lực người chơi mà tạo kịch bản. Ta nghĩ... Chúng ta nơi này có bốn người, kể cả Nhất Dao Khuynh Thành đã OVER lúc trước, không có một người nào chuyên về xạ kích, thậm chí cả vũ khí xạ kích cũng không có."

Hắn tự nhiên mà nói. Trong bốn người ở đây, chỉ có chính hắn có một cây súng ngắn, hơn nữa trong đó cũng chỉ có bốn phát mà thôi, đồng thời hắn cũng là người có sở trường xạ kích cao nhất.

"Kỳ thật ta từ mấy câu cuối cùng moi ra từ Nazarov có thể giải thích theo góc độ trò chơi... Không nên dùng vũ khí để đối phó hắn, đánh trúng thân thể là vô ích, phải đánh trúng đầu."

Bình thường mà nói, chỉ có dưới hai loại tình huống chúng ta mới có thể làm được điều này: loại thứ nhất, tựa như người nói, tại cự ly vừa rồi trên đột ngột hạ sát thủ; loại thứ hai, tại thời khắc nào đó sau này, ở trong đêm tối nương theo đẳng cấp sở trường không ổn này, dùng vận khí bình thường mà bắn trúng mục tiêu chính là cái người vô cùng cảnh giác, là Cossack kia...

Rất hiển nhiên, loại tình huống thứ nhất đáng tin hơn, nhưng dù cho thành công cũng là phí công, bởi vì kế tiếp... Như lời tướng quân đã nói, cái gã Eve không nói gì kia sẽ chuyển sang trạng thái cuồng bạo.

Ta phỏng chừng hẳn sẽ lập tức thay thế địa vị BOSS của Nazarov, đối với chúng ta triển khai điên cuồng đuổi giết, đến lúc đó cái này kịch bản đặt ra đã có thể chưa hẳn nhưng vẫn cùng loại với "thế giới thật". Sau khi Eve bão nổi coi như là biến thành Người Khổng lồ xanh ta cũng sẽ không kỳ quái. Một khi loại tình huống này phát sinh, chúng ta cả việc còn sống đi ra khỏi tòa thành này cũng khó có khả năng."

"Hô..." Phong Bất Giác thở ra một hơi thật dài: "Nói ngắn gọn, chủ đề cái kịch bản này là một chữ: chạy."

"Vậy chúng ta còn chờ cái gì, nhanh một chút..." Nhất Kiếm còn chưa có nói xong, Phong Bất Giác liền vung tay ngăn lại, hơn nữa nói: "Ta hiện tại đang chuẩn bị nói cho người biết chạy như thế nào đây."

"Chạy như thế nào?" Nhất Kiếm hỏi.

"Chia nhau chạy." Phong Bất Giác trả lời.

"Vì sao?" Bất Phạ có vẻ như khẩn trương lên.

Phong Bất Giác còn chưa trả lời, một giây này lại phát sinh một sự kiện quấy rầy toàn bộ kế hoạch của hắn.

Chỉ thấy thân hình Tự Vũ đột nhiên hóa thành bạch quang biến mất, âm thanh hệ thống vang lên theo: [Thành viên đội ngũ: Tự Vũ Nhược Ly, đã mất kết nối.]

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Đảo Giết Người (4)

Tự Vũ đang ngồi trong cabin trò chơi nhìn người phụ nữ trung niên mang tạp dề ở trước mắt, thở dài một hơi: "Mẹ... Không nói tới việc người lại vào phòng ta, sao còn tắt nguồn điện a."

"Gõ cửa buồng rồi nhưng người không để ý." Mẹ Tự Vũ cười nói.

"Ta có nghe, nhưng sao lại gấp vậy..."

"Dù sao người lúc này cũng mất kết nối rồi, mau ra đây giúp mụ mụ chuẩn bị cơm tối."

"A..." Tự Vũ mang theo ngữ điệu nén giận thở dài một tiếng: "Mẹ~ Mấy chuyện này gọi phụ thân giúp người chẳng phải tốt hơn sao."

"Cha người có đội mũ trò chơi trốn ở trong cabin đâu."

"Người cũng biết hẩn trốn ở đâu... Với lại..."

"Đàn ông ham chơi là bình thường, nói không quá chứ phụ nữ chúng ta nên mở một mắt nhắm một mắt, bằng không ta hôm nay ra nhà ga bắt được hẩn, ngày mai hẩn liền trốn xuống tầng hầm ngầm, sau này nói không chừng hẩn có thể đem hồ bơi rút khô nước rồi ngồi chồm hổm trong đó chơi."

"Tất cả đều là nguy biện... Được rồi, ta đi là được." Tự Vũ cũng biết bản thân với mẹ là không có biện pháp, leo ra cabin trò chơi, ngoan ngoãn đi phòng bếp giúp mẹ.

...

Cùng lúc đó, trong chò trôi Thiên Đường Kinh Khủng.

Phong Bất Giác đang đứng trước một thân cây, hai tay vịn thân cây, như chim gõ kiến mà gõ đầu lên, trong miệng rên rĩ: "Đùa bố mày à! Thực sự đùa bố mày à!"

Đương nhiên, hắn cũng chỉ làm bộ để thể hiện sự buồn bực của bản thân một chút mà thôi, sẽ không thật sự dùng sức mà đập.

Tự Vũ không vô trách nhiệm đứt NET làm ảnh hưởng toàn bộ kế hoạch của Phong Bất Giác.

Theo dự đoán của hắn, thời gian cần thiết để người chơi từ tòa thành xuyên qua cánh rừng rậm rạp đến biên giới đảo ít nhất cũng phải là ba giờ, mà với thực lực cường đại của tướng quân Nazarov, cộng với việc hắn đối với đảo nhỏ rõ như lòng bàn tay, cũng là đoạn cự ly này, tuy hắn không thể nào làm được việc như bất chấp địa hình di chuyển tốc độ cao, nhưng phỏng chừng hắn nhiều nhất chỉ cần hai giờ là đến.

Trong suy nghĩ của Phong Bất Giác: chỉ cần bốn người bọn họ chia làm hai đội hướng hai đầu đảo mà chạy, như vậy ít nhất sẽ có một đội người có tỷ lệ sinh tồn rất cao. Vô luận cuối cùng boss có thể đuổi theo và tiêu diệt một đội trong đó hay không, cự ly giữa đội còn lại với boss lúc đó cũng đủ giúp bọn họ chống chịu qua năm giờ.

Đó là một chiến thuật vô cùng đơn giản, dùng không gian đổi thời gian. Nếu làm như vậy, xác suất thành công qua cửa của kịch bản sẽ gần như 100%, mặc dù đối với mỗi người chơi mà nói đều có 50% khả năng có thể chết, nhưng khoản mua bán này vẫn tương đối có lời. Chỉ cần qua cửa, đội không bị đuổi giết chắc chắn có thể thu hoạch ban thưởng qua cửa, mà đội bị đuổi giết trên khách quan đã vì đội kia làm ra cống hiến rất lớn, sau khi

kịch bản thuận lợi xong xuôi, tỉ lệ kinh nghiệm hệ thống cho bọn họ cũng sẽ không thấp.

Về phần đội nào chết, đội nào sống hoàn toàn là xác suất, boss đuổi ai người chơi không thể quyết định được, nên không trách người khác được, nhiều nhất trách bản thân vận khí kém. Từ đó mà xem, khả năng Nhất Kiếm cùng Bất Phạ tiếp nhận kế hoạch này cũng rất lớn.

Mà trong kế hoạch này, Phong Bất Giác tất nhiên là chuẩn bị cùng Tự Vũ tạo thành một đội, bởi vì hẳn rất ngại Bất Phạ Mỹ Mi kia. Từ danh hiệu cùng với lời nói và việc làm của nàng mà xem, kỹ năng danh hiệu của nàng vô cùng có khả năng là loại ẩn dấu, chạy trốn hoặc là chuyển dời mục tiêu cừu hận. Nếu ở chung với nàng, không có nguy hiểm thì không sao, một khi gặp nguy hiểm thì chỉ sợ sẽ biến thành kẻ chết thay.

Nhưng những suy luận này của hẳn dù sao cũng không có bằng chứng chứng minh, cho dù là nói ra, Bất Phạ cũng hoàn toàn có thể phủ nhận. Hơn nữa, giả như phong cách chơi game của người ta đã như vậy nhưng vẫn có người nguyện ý mắc câu, việc gì hẳn phải người xấu chuyện tốt. Cho nên lúc Phong Bất Giác thấy ý định bảo hộ của Nhất Dao cùng Nhất Kiếm cũng không có ngăn cản. Dù sao bản thân hẳn sẽ không đi làm việc không được lợi gì này, cùng lắm nhắc nhở một vài hảo hữu là được rồi.

Nhưng với tình trạng hiện tại, Tự Vũ không hiểu sao lại mất NET. Vốn là tính dựa theo kế hoạch ban đầu mà hành động, nhưng lúc này Phong Bất Giác phải đi một mình... biến số trong chuyện này phải nói là rất nhiều.

Sở dĩ Phong Bất Giác không có dùng kế hoạch bốn người theo bốn hướng khác nhau chạy trốn cũng là bởi vì hành động một mình có độ nguy hiểm rất cao. Khi đi một mình, chỉ sợ còn chưa có xuyên qua cánh rừng cũng sẽ bị mãnh thú hoặc là nhân tố bất định nào đó đem xử lý. Bốn người chia nhau hành động, cuối cùng rất có thể trên đường tẩu thoát từng người

một tử vong, cho dù có người miễn cưỡng tới cuối đảo, chỉ cần boss đuổi theo thì sẽ thất bại trong gang tấc...

"Ừ... Kịch bản năm người, nội dung chính mới vừa bắt đầu mà chỉ còn lại có ba người." Phong Bất Giác tự nhủ: "Việc ba người cùng trốn một chỗ là vô nghĩa, boss nhất định có thể đuổi theo chúng ta, cho nên tụ cùng một chỗ nhất định cả đoàn bị diệt, nhưng kế hoạch chạy trốn không thể bỏ..."

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, hắn trở lại trước mặt Nhất Kiếm cùng Bất Phạ, nói ra: "Tốt... Ta sẽ nói một chút về kế hoạch chạy trốn."

"Chờ một chút." Nhất Kiếm nhanh chóng nói: "Tại sao ngươi lại là người ra lệnh a? Ngươi là người có cấp thấp nhất a? Dù cho ngươi biết rất nhiều nhưng nội dung tiếp theo của kịch bản cũng không có quan hệ gì với tiểu thuyết a, tin tức ngươi nắm giữ không phải cũng như chúng ta ư?"

"Vậy ngươi chỉ huy đi, tiếp theo nên làm gì?" Phong Bất Giác một câu đem trọng trách ném qua.

"Ách..." Nhất Kiếm sững sờ một chút, nuốt vài ngụm nước miếng, vì sợ không đủ to nên hắn ngược lại đề cao âm thanh: "Chúng ta chạy hướng tây bắc, một mực chạy xuyên qua cánh rừng đến bờ biển, đầu tiên cứ tạo khoảng cách với tòa thành này rồi nói sau." Hắn làm như thật mà nói: "Nazarov có chó săn, cho dù không có dấu chân thì bị đuổi kịp cũng chỉ là vấn đề thời gian, cho nên chúng ta dứt khoát đừng quan tâm tới dấu chân, ở ven đường sắp đặt nhiều bẫy rập một chút để làm giảm tốc độ của hắn. Chờ tới lúc hắn đuổi tới bờ biển chắc cũng đã hừng đông."

"Ý rất hay, ngươi đúng là thiên tài!" Phong Bất Giác hai mắt tỏa sáng.

"A? Ha ha, quá khen, quá khen." Nhất Kiếm cũng không nghe được ý tứ trào phúng trong lời Phong Bất Giác.

Bất Phạ Mỹ Mi ngược lại dùng ánh mắt cổ quái nhìn hần, có vẻ như đang suy nghĩ hàm ý trong đó, nhưng vì duy trì hình tượng kẻ yếu, nàng cứ thế nhìn xuống mà không có mở miệng. "Nhưng mà ta cảm thấy cũng không cần sắp bầy." Phong Bất Giác nói.

"A? Vì sao?" Nhất Kiếm nói.

"Người có biết làm bầy rừng không? Người sẽ làm vài cái chứ?" Phong Bất Giác hỏi.

"Ách..." Nhất Kiếm lúc này mới ý thức được hiểu biết của hần đối bầy rập còn dừng lại ở mức đào một cái hố to, trải lá cây lên, mà ngay cả hệ thống bầy rập đơn giản nhất hần cũng không biết làm như thế nào.

"Trên cơ bản mà nói, bầy trong rừng có thể chia làm hai loại là bầy săn và bầy chiến thuật." Phong Bất Giác nói: "Chức năng chủ yếu là bắt giữ và gây sát thương, mặt khác còn có một vài loại bầy cần người đứng gần thao tác. Cá nhân ta cho rằng hai bộ phim "First Blood" và "Predator" giải thích uy lực cùng tác dụng của bầy rập phi thường hợp lý, nhưng lại hơi lý tưởng hóa. Trên thực tế, phần lớn bầy rập không quá đáng tin, hơn nữa bố trí chúng thập phần mất thời gian."

Hần tiện tay vuốt mái tóc: "Dù cho chúng ta có biện pháp trong thời gian ngắn mà thuần thục bày một vài bầy rập... thì cũng đừng quên, trong cái phiến rừng này còn có rất nhiều động vật khác, coi như là bày bầy rập, người cũng không thể cam đoan Nazarov hay chó săn của hần sập bầy đầu tiên, cho nên... Như vậy chỉ là hành động lãng phí thời gian."

Sắc mặt Nhất Kiếm trầm xuống, bị người khác đơn giản nhanh gọn chỉ ra lỗ hổng trong kế hoạch của hần, dù là ai thì cũng sẽ có chút thẹn quá hoá giận.

"Đương nhiên, loại bầy này chỉ có thể nói là một chút tiểu tiết mà thôi." Ngữ khí Phong Bất Giác biến đổi: "Trừ điểm ấy, kế hoạch của người rất

hoàn mỹ."

"Ừ.. Sao?" Nhất Kiếm lúc này có cảm giác không dám tiếp lời, sợ lại bị người khác nâng cao rồi lại túm xuống.

"Tất nhiên... Nhị vị cứ hướng phía Tây Bắc mà đi, trên đường nhớ cẩn thận, chúng ta nên tạm biệt ở đây a." Phong Bất Giác phát tay, không ngờ hẳn lại xoay người hướng phía tòa thành trên thềm đá mà đi.

"Này! Người làm gì thế?" Nhất Kiếm cả kinh nói: "Sao người lại quay lại?"

Phong Bất Giác không có trả lời vấn đề này mà nói: "Nếu như ba người chúng ta cùng đi, vạn nhất bị Nazarov đuổi theo thì xác định là cả đoàn bị diệt. Nhưng nếu chúng ta chia nhau đi, các người đi góc tây bắc, ta đi hướng Đông Nam, vậy thì chí ít có một bên có thể sống đấy."

Bất Phạ hỏi: "Vậy thì người trở về tòa thành làm gì?"

"A, ta không có thiết bị chiếu sáng, ta đi hỏi tướng quân một chút, có thể hẳn sẽ cho ta cây đuốc hay cái gì đó." Phong Bất Giác đáp xong liền đi tiếp, một lần nữa hướng về phía tòa thành nơi boss ở.

"Ha... Người này bị điên a..." Nhất Kiếm Khuynh Thành gượng cười hai tiếng: "Hừ... Khó trách tên là điên khùng chưa phát giác ra."

Bất Phạ cũng nhìn qua bóng lưng Phong Bất Giác, trong mắt như có điều suy tư.

"Chúng ta đi thôi, đừng động tới hẳn." Nhất Kiếm Khuynh Thành nói.

Bất Phạ chợt lại khôi phục bộ dáng ngu ngơ khờ dại kia mà trả lời: "Ừ, tốt. Nhất Kiếm đại ca, người phải bảo vệ ta thật tốt nha."

"Ha ha... Cứ dựa vào ta." Nhất Kiếm vỗ ngực, mang bộ dáng mười phần đáng tin lấy kiếm ra, giơ đèn pin lên dẫn Bất Phạ tiến vào rừng.

...

Ở góc tây bắc, trong rừng sâu.

Trong bóng tối truyền đến tiếng vang sột sột soạt soạt rất nhỏ.

Một bóng dáng di động chậm chạp trên mặt đất, khi thì bám trên cành cây, khi thì trườn giữa đám đá vụn.

Mãng xà (Edt: là rắn sống lâu năm), động vật ăn thịt nguy hiểm trí mạng trong rừng, là một trong những loài ở đỉnh chuỗi thức ăn.

Ở trên cái đảo này có một con quái vật máu lạnh khổng lồ, chiều cao của nó đã vượt qua mười mét, đầu dẹp phủ đầy vảy, lưng nó màu đen, bụng thì nâu đen, sau lưng còn có vằn sọc trắng tinh tể.

Nó là sát thủ trời sinh, đầu lưỡi chẻ đôi như rada do thám, cơ thể tráng kiện có thể đem xương cốt bất kì loại động vật nào nghiền nát. Trong cơ thể nó không có độc tố bởi vì nó không cần. Nó có thể kéo mở cái cằm dài như trật khớp, nuốt trọn cả người sống, dùng vài tuần để từ từ tiêu hóa. Sau mỗi một lần đi săn, nó liền bảo trì trạng thái không ăn trong mấy tháng.

Trừ tướng quân Nazarov cũng không còn người nào có thể giết chết nó.

Bình thường nó canh giữ trong sào huyết của mình ở trên đảo, những động vật khác muốn tránh cũng không kịp.

Đêm hôm nay chính là lúc nó ra ngoài kiếm ăn sau mấy tháng sau.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Đảo Giết Người (5)

Thu hoạch của Phong Bất Giác sau khi trở lại tòa thành đến bản thân hắn cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Một phút sau khi hắn gõ cửa, Eve ra mở cổng. Phong Bất Giác quay lại lại một lần nữa cùng tướng quân nói chuyện phiếm vài câu, tỏ ý muốn mượn đồ chiếu sáng như đuốc gì đấy, kết quả là đối phương lại phi thường hào phóng mà cho hắn một cây dao găm cùng một cái đèn pin, còn khuyên hắn không nên lãng phí thời gian chạy trốn...

Kỳ thật ở kịch bản này, người chơi chỉ cần mở miệng yêu cầu thì BOSS liền miễn phí cho bọn hắn cái hai món đồ này, một món là để giúp thuận tiện đi lại trong rừng, một món khác thì dùng để chiếu sáng.

Khi đẳng cấp tăng lên, những công cụ này sẽ trở nên càng ngày càng dễ tới tay. Bởi vì giá trị những vật phẩm phẩm chất bình thường như chúng đối với người chơi sau khi lên cấp cao không còn quá lớn, tính chất trở nên không khác mấy với tiêu hao phẩm. Đến khoảng cấp hai mươi, mỗi người chơi đều ít nhất sẽ có một hai kiện trang bị cấp hoàn mỹ. Coi như là dù thật sự không tìm được trong kịch bản thì cũng có thể dùng tiền trò chơi và giá trị kỹ xảo thu được sau khi luyện đến cấp hai mươi đi mua, và chắc chắn có thể mua được, dù sao cách thu được trang bị trong Thiên Đường Kinh Khủng vẫn rất đa dạng.

Sau khi đèn pin cùng dao nhỏ vào tay, Phong Bất Giác liền bắt đầu hành trình chạy trốn trong rừng.

Theo dự đoán của hắn, có lẽ khu bụi cây chung quanh tòa thành không có bất cứ mãnh thú nào tồn tại. Vì động vật hoang dã đều dựa theo bản năng mà hành động cho nên chúng nó hẳn biết rõ khu vực gần tòa thành này là lãnh địa của Bách Thú Chi Vương. Đương nhiên, ở đây ta ám chỉ tướng quân Nazarov chứ không phải bạn học Cần Trạch (Hck: chỗ này t cũng k hiểu lắm).

Bởi vậy Phong Bất Giác lúc mới vào rừng cũng không quá cố kỵ, đi rất nhanh. Hắn vượt mọi chông gai, không ngừng nghỉ chút nào, đi qua vùng cỏ dại cao hơn 1m, nhảy qua đất bùn lầy lội, vòng qua thạch bích dựng đứng. Trừ việc dẫm lên một đồng đất có vẻ như là từ phân và nước tiểu sói ra, hết thấy coi như thuận lợi.

[Chú ý, Nazarov đã từ trong thành xuất phát.]

Thông báo hệ thống vang lên, Phong Bất Giác nhìn thanh nhiệm vụ, trong đó hiện ra: [Cách mặt trời mọc còn: 240 phút]

Cũng gần như vào lúc này, Phong Bất Giác mới xem như chính thức chui vào tầm ngắm của một loại động vật trong cánh rừng này.

Chẳng biết từ lúc nào, gáy hắn đã bị mấy con đĩa lá bám lên. Vì thấy giá trị sinh tồn giảm bớt nên Phong Bất Giác mới phát hiện ra sự tồn tại của chúng nó. Lúc hắn dùng dao nhỏ đem những động vật nhuyễn thể hút máu này cạo xuống khỏi cổ cũng mất chút máu. Cũng may trò chơi có nói rõ rằng trong tình huống tương tự, ký sinh trùng sẽ không chui vào trong quần áo mà chỉ sẽ công kích phần da lộ ra bên ngoài, bằng không Phong Bất Giác khẳng định sẽ cởi sạch mà cẩn thận kiểm tra một lần cho yên tâm.

Giờ phút này hắn rốt cục ý thức được cái giá phải trả cho sự hấp tấp. Ảnh hưởng của khí hậu nhiệt đới ẩm ướt bắt đầu hiện ra. Giá trị thể năng của hắn lấy một tần suất phi thường không ổn mà giảm xuống. Hiệu quả của [Tước sĩ chi vũ] ở địa hình gập ghềnh trong rừng hiển nhiên đã bị hạn chế,

mà trang phục trên người cũng khiến cho hần cảm thấy oi bức khó chịu, bất quá bởi vì bài học từ bọn đĩa lá cho nên hần cả tay áo cũng không dám xắn lên.

Lại qua nửa giờ, mảnh rừng trong đêm tối đã hiện ra một vẻ dữ tợn, bóng cây nặng nề che lấp thành màn. Làm cây cối chung quanh càng thêm rậm rạp, Phong Bất Giác bắt buộc phải thường xuyên leo lên đỉnh cây mà nhìn trời một chút, nếu không rất dễ bị mất phương hướng.

Càng đi vào sâu trong mảnh rừng rậm, khó khăn do hoàn cảnh mang đến càng thêm rõ ràng. Có vài khu vực thảm thực vật chừng ba đến năm tầng, từ trên xuống dưới trông như trướng bông khiến cho ánh trăng cũng mất đi tác dụng, đèn pin thành chỗ dựa vào duy nhất của Phong Bất Giác.

"Lúc trước khi xem mấy bộ sinh tồn trên hoang dã còn tưởng người ta làm bộ, hiện tại bản thân vừa vào rừng liền chật vật như thế... Quả nhiên là nhìn người khác làm thì không có gì phải lo ah... Độ khó thực sự của việc đi xuyên qua cánh rừng màn còn lâu mới có khả năng truyền đạt đủ a." Trong nội tâm Phong Bất Giác cảm khái. Hần không khỏi nghĩ tới trước kia bản thân có xem qua một vài chương trình mạo hiểm kinh điển, cái người dẫn chương trình khiến cho hần sinh ra một loại cảm giác "sinh tồn ngoài hoang dã có vẻ cũng không khó". Bất quá hần giờ phút này đã hiểu, người bình thường tuyệt đối không có khả năng làm loại hành vi cố gắng lặn lội đường xa trong hoang sơn dã lĩnh với con dao nhỏ này.

Đột nhiên, trong bóng tối từ phía bên phải Phong Bất Giác truyền đến âm thanh như tiếng thở dốc nặng nề của động vật, trong đó còn kèm theo âm thanh WEE——WEE——. Có vẻ như đó là một đầu heo rừng.

Phản ứng đầu tiên của Phong Bất Giác chính là trèo lên cây, hần cũng không muốn trong hoàn cảnh rừng rú đen như mực cùng một con vật bốn chân phân cao thấp. Tiếng thở càng lúc càng gần, theo đó âm thanh heo rừng đập lên mặt đất và cọ lên cây cối đã đến.

Phong Bất Giác rất nhanh đã trèo lên cây, hơn nữa hưởng ánh sáng đèn pin về nơi phát ra động tĩnh.

"Không đúng... Hình như còn có âm thanh khác..." Phong Bất Giác lơ mơ nghe được âm thanh một loại động vật khác, hẳn cũng nhanh chóng hiểu rõ vì sao một đầu heo rừng nửa đêm lại chạy gấp như vậy.

Hơn mười giây sau, đầu heo rừng kia xuất hiện trong tầm mắt Phong Bất Giác. Tứ chi thô to, thân thể cường tráng, trên lưng mọc lông bờm mỏng màu đen. Nó chạy trông rất mạnh mẽ, quả thực như một cái xe tăng nhỏ màu đen. Giờ phút này túm lông bờm trên cổ con heo rừng đã dựng đứng lên, hơn nữa nó không ngừng kêu, những dấu hiệu này chứng tỏ nó đang tương đối kích động, xem ra đã gặp phải thú ăn thịt nào đó phi thường lợi hại.

Heo rừng vừa xuất hiện, kẻ săn đuổi theo sát phía sau liền hiện ra, đó là một con cự mãng, dù không có khổng lồ khoa trương như con quái vật góc tây bắc đảo nhỏ nhưng kích thước này cũng không nhỏ.

Trên thực tế, phần lớn mọi người không thể tưởng tượng được lượng thức ăn một con trăn có thể nuốt được. Nói đúng ra, một con trăn dài năm thước có thể nuốt một con cá sấu dài hai thước, mà một con trăn dài tám thước có thể nuốt nguyên bảy con ngựa vằn.

Con trước mắt Phong Bất Giác lúc này chính là loại dài tám thước...

Có lẽ là do đầu heo rừng kia hoảng hốt chạy bừa, hoặc có lẽ do hệ thống cố ý an bài mà sự kiện xảy ra tiếp theo mắt nhìn cũng đoán được... Tóm lại, trong phạm vi đèn pin chiếu sáng lập tức diễn ra một màn phi thường kinh điển: heo húc cây.

Nhưng xà thì không như heo, nó vòng qua mà đi, dùng thân hình to lớn tạo thành một vòng vây nửa hình tròn, đem đầu heo rừng kia vây ở bên

cạnh thân cây. Cây kia rất to, phỏng chừng hai người trưởng thành cũng ôm không xuể, lúc này đã thành vách tường lấp kín đường chạy của heo rừng.

Cự Mãng co người ngẩng đầu lên, mắt nhìn xuống con mồi. Đầu heo rừng kia phỏng chừng cũng biết chạy trời không khỏi nắng, chuyển thành lần phản kháng cuối cùng, trở mình đem răng nanh nhắm ngay thân trần, móng dưới phát lực, bay thẳng mà đi.

Nó còn chưa đánh trúng thân thể trần, đầu trần liền cao tốc rơi xuống, một ngum bắt lấy heo rừng, trên không trung vung vẩy nửa vòng, sau đó nặng nề ngã xuống đất, trong sát na ngay sau đó nó nhả ra, liền lại lần nữa nuốt lại. Tốc độ kia nhanh đến mức làm cho người ta không kịp nhìn, giống như dùng hai ngón tay nhúng vào trong một nồi dầu nóng kẹp cục xà phòng lên.

Sau khi heo rừng chính thức vào miệng, Cự Mãng lập tức bắt đầu "dùng bữa", thời gian quá trình "nuốt" này dựa vào kích thước con mồi mà định ra, có khi lâu tới vài tiếng.

Phong Bất Giác đã giảm bớt độ sáng đèn pin miễn cho kinh động đối phương dùng bữa, sau đó liền rón rén mà hướng dưới cây bò đi. Hắn cũng không có thời gian chờ cự mãng đem nguyên con heo rừng chậm rãi nhét vào trong miệng. Hắn chỉ có thể cầu nguyện đối phương chỉ tập trung ăn mà đừng tới để ý tới mình.

Thuận lợi leo xuống phía sau cây, hắn cũng không có lập tức hướng về hướng đông nam chạy như điên mà chọn rời khỏi khu vực này trước, cùng con quái vật kéo ra một ít cự ly rồi nói sau.

Nào đoán được, đúng lúc này, Phong Bất Giác lại nghe âm thanh một loại động vật khác, một loại âm thanh nguy hiểm hơn rất nhiều.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Đảo Giết Người (6)

Tiếng sủa của chó săn cảnh báo nguy hiểm đã tới gần, hơn nữa loại nguy hiểm này hiển nhiên là nhằm vào Phong Bất Giác.

Hắn mở menu trò chơi ra, mắt nhìn thanh nhiệm vụ, lúc này thời gian biểu hiện là: [Cách mặt trời mọc còn: 203 phút]

Từ lúc tướng quân Nazarov xuất phát đã qua 37 phút, tuy Phong Bất Giác đã dùng mọi khả năng mà chạy hơn một giờ, nhưng khả năng đối phương lúc này đuổi kịp hắn vẫn rất lớn.

Tiếng chó săn sủa càng ngày càng gần, cự mãng cách đó không xa vậy mà lại từ bỏ việc tiếp tục bữa ăn, ném heo rừng xuống đất, hốt hoảng tiến vào trong rừng rậm hắc ám. Xem ra động vật trên cái đảo này hiểu rất rõ tiếng chó sủa có ý nghĩa gì. Chúng nó dù không sợ những con chó kia thì cũng sẽ e ngại chủ của chúng.

Phong Bất Giác nhận ra tình huống đã cấp bách, hắn phải làm ra ứng đối hữu hiệu mới được, dù nhất định khó thoát khỏi cái chết, thì cũng nên tận lực vì hai gã đồng đội kia tranh thủ thêm một ít thời gian, gia tăng khả năng qua cửa của bọn họ.

Ấn nút chỉ sợ là không thể thực hiện được, Phong Bất Giác dọc theo con đường này hoặc nhiều hoặc ít đã lưu lại một vài dấu chân. Với năng lực truy tung của tướng quân mà nói, đừng nói là dấu chân, kể cả làm gãy nhánh cây, giẫm qua cỏ dại vùn vùn, bất kể dấu vết nào cũng khó có khả năng tránh khỏi con mắt của hắn.

Huống chi Nazarov còn mang theo chó săn, mùi lưu lại trên bùn đất đối với loại động vật có khứu giác mạnh gấp trăm lần so với nhân loại mà nói quả thực rõ như vẽ biển báo giao thông.

Dưới loại tình huống này, thân là con mồi, một phương hãn là đã khẩn trương tới cực điểm: Trong hoàn cảnh tối tăm lạ lẫm lại nghe tiếng một con BOSS vô cùng mạnh mẽ đang dần tiếp cận, nhưng lại không biết vị ""săn người"" này sẽ tới lúc nào, dùng loại phương thức nào để phát động công kích. Loại cảm giác này không nói cũng biết, trong phần lớn trò chơi kinh dị hoặc hành động, việc bị thứ gì đó gắt gao đuổi theo thường đều mang tính khảo nghiệm khắc khe đối với tố chất tâm lý và kỹ năng người chơi.

Nếu đối thành người thường, phỏng chừng họ đã sớm cướp đường mà chạy, và cũng chẳng thèm nghĩ tới hướng nào, chỉ cố gắng rời xa tiếng chó sủa, chạy đến đâu hay đến đấy. Nhưng Phong Bất Giác vẫn tỉnh táo quan sát, hãn không thể có cảm giác sợ hãi. Hãn chỉ lặng lẽ nhanh chóng thu lại dao nhỏ, rồi dùng đèn pin xác nhận qua một chút hướng nào địa thế tương đối trắc trở, sau đó mới bắt đầu chạy.

Hãn cũng không lo việc ánh sáng đèn pin bạo lộ hành tung của bản thân, bởi vì cho dù hãn tắt đèn pin cũng không thể nào làm giảm tốc độ tiếp cận của đối phương, ngược lại sẽ làm cho chính bản thân trong bóng đêm di chuyển khó khăn.

Sau một lúc quan sát, Phong Bất Giác cảm thấy ở chính bắc có một con đường mòn tương đối bằng phẳng. Hãn liền dùng đèn pin chiếu sáng con đường phía trước, dùng tốc độ nhanh nhất bản thân có thể đạt được mà chạy. Phía sau hãn, tiếng kêu chó săn càng ngày càng gần, nhưng hãn không đếm xỉa tới loại sức ép lên thính giác này, cả một lần cũng không quay đầu lại nhìn hoặc phân tâm. Hãn đem toàn bộ lực chú ý đặt trên xin đường phía trước nhằm bảo đảm tốc độ bản thân không bị ảnh hưởng.

Dưới loại địa hình bất quy tắc này chạy trốn, người đào vong phải tránh việc cứ ba bước là quay đầu lại nhìn người đuổi theo, bởi vì làm như vậy trăm hại mà không một lợi.

Trong vô số phim kinh dị Phong Bất Giác từng xem, một trong những phân cảnh có tần suất xuất hiện cực kì thường xuyên chính là nhân vật nào đó (thường là mỹ nữ) bị quái vật nào đó đuổi theo, mà địa điểm truy đuổi thường chính là trong rừng. Mỹ nữ vừa chạy vừa la, thỉnh thoảng quay đầu lại, gương mặt lộ ra vẻ hoảng sợ. Màn ảnh thì chiếu theo góc độ thị giác quái vật đuổi theo sau nàng, không ngừng rung giật. Cứ chạy như thế được một lúc, gần như một trăm phần trăm là người kia sẽ ngã, sau đó là một đoạn hình ảnh được biên tập cắt nối hỗn loạn, toàn màn hình là sốt cà chua cùng một tiếng thét của heo bị chọc tiết. Quái vật đã đuổi kịp. Phong Bất Giác sẽ không phạm loại sai lầm này, muốn thấy hấn trượt chân là không thể nào, nói hấn đem quái vật cho trượt chân thì còn thực tế hơn.

Duy trì truy đuổi liên tục trong một khoảng thời gian ngắn, tiếng chó sủa rất cục tiếp cận cự ly chừng năm thước sau lưng Phong Bất Giác, hấn biết mình khẳng định đã tiến vào tầm mắt đối phương. Dựa theo lẽ thường phân tích, kế tiếp, Nazarov có hai lựa chọn: thứ nhất, thả chó săn ra, để cho con chó kia tự tiến tới hạ mục tiêu; thứ hai, dùng năng lực xạ kích cấp độ BOSS của hấn mà nổ súng thu phục mục tiêu.

Vô luận loại nào, Phong Bất Giác đều có thể trong mấy giây liền bị giết chết, chỉ khác nhau một chỗ là bị răng nhọn xé nát yết hầu hay là bị viên đạn bắn trúng óc mà thôi.

Bất quá có một câu nói rất hay: vết thương sau lưng kiếm sĩ là sỉ nhục. Ân... Hình như cũng không liên quan mấy với tình huống trước mắt.

Tóm lại, Phong Bất Giác quyết định, cho dù có chết thì cũng phải chết sau khi chống cự. Có vẻ như đã sắp OVER thì giá trị sinh tồn cùng giá trị thể năng cũng không còn ý nghĩa, hấn vừa nghĩ, lập tức mở [Linh thức tự

thân thuật], tốc độ đột nhiên tăng cao, lòng bàn chân đập mạnh, hướng bên cạnh nhảy vọt đến phía sau một thân cây.

Đây là lần đầu tiên Phong Bất Giác sử dụng cái kỹ năng này, sau khi sử dụng có cảm giác thập phần kỳ diệu, cứ như thể máu trong người trong nháy mắt sôi trào, toàn thân trên dưới ẩn ẩn tản ra một cỗ nhiệt năng. Loại "nhiệt" này không giống với cái oi bức do hoàn cảnh mang đến, chẳng những sẽ không khiến người dính dính khó chịu mà còn có thể mang đến một loại cảm giác phấn chấn trên tinh thần, gọi là nhóm lên ý chí chiến đấu cũng không đủ.

Khi phát động thì không cần tiêu hao bất cứ cái gì, hiệu quả nhắm tới của kỹ năng thuần túy thiêu đốt giá trị sinh tồn muốn chính là như vậy.

"Không đúng..." Phía sau cây Phong Bất Giác đột nhiên sinh nghi.

Sau khi sử dụng kỹ năng, các hạng năng lực của cơ thể Phong Bất Giác đều được tăng mạnh, tất nhiên ngũ giác cũng miễn cảm lên. Thính giác của hắn trở nên phi thường linh mẫn, tốc độ phản ứng cũng vượt quá thường nhân. Trực quan mà nói, phảng phất thời gian như chậm lại... Giờ phút này hắn có thể phân biệt rõ cùng tách các loại âm thanh nhỏ vụn lọt vào trong tai, bởi vậy hắn có thể phát hiện, che dấu dưới tiếng chó sủa chỉ có âm thanh bốn chân đập trên mặt đất, lại hoàn toàn không có tiếng chân người.

Hắn lập tức từ sau thân cây thoáng thò đầu ra, quả nhiên không nhìn thấy đèn pin hay bất kì thiết bị chiếu sáng khác. Tướng quân Nazarov không thể nào dưới trạng thái hai mắt không thấy gì dẫn chó săn đuổi theo, cho nên... Về cơ bản có thể xác định, ngay từ lúc mới bắt đầu chỉ có một con chó đuổi theo mà thôi.

Phong Bất Giác rất nhanh liền hiểu rõ, cái này xem như là kịch bản tự cấp người chơi một đường sống. Đánh giá của hắn đối với độ khó kịch bản phòng chừng có hơi cao. Vốn tưởng rằng tướng quân sau hơn nửa canh giờ

liền dẫn chó đuổi theo, hiện tại xem ra, Nazarov trước tiên ở trong thành thả một đoàn chó săn, bản thân thì từ từ săn đuổi.

Hoặc có lẽ là có liên quan tới việc Nhất Dao tử vong quá sớm và Tự Vũ mất kết nối. Có thể độ khó cái kịch bản này vốn căn cứ tình trạng người chơi trong một giờ trước khi BOSS xuất phát mà thay đổi. Dù sao sắp đặt như vậy xác thực phù hợp với phong cách cẩn thận trước sau như một của hệ thống.

Người chơi có thể chia ra, quái vật đương nhiên cũng có thể chia ra. Như vậy liền sẽ không xuất hiện tình trạng một đội người chơi không hề khó khăn mà qua cửa, một cái khác đội thì nhanh chóng lâm vào trạng thái tuyệt cảnh. Mỗi một đội người chơi đều chắc chắn sẽ gặp được loại khảo nghiệm ban đầu này, tương ứng, BOSS cũng sẽ xuất hiện đêm nay.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Đảo Giết Người (7)

"Chính là một con chó truy ta nửa ngày a!" Sau khi nhận ra được điều này, Phong Bất Giác cực kì khó chịu. Hơn nữa kỹ năng cũng đã mở rồi, nếu hiện tại đình chỉ rồi dùng trạng thái bình thường đi chiến đấu, giá trị sinh tồn tiêu hao hơn nửa phút vừa rồi coi như là mất trắng.

Hắn tranh thủ thời gian lách mình ra ngoài, ý định dùng thời gian ngắn nhất, công kích nhanh gọn hung mãnh giết con chó săn kia thành cặn bã.

Chỉ thấy Phong Bất Giác lướt ngang, tay trái nắm đèn pin chiếu về phía trước, tay phải thì nắm chặt cờ-lê, chuẩn bị tùy thời hạ độc thủ.

Nhưng mà khi thứ kia tiến vào trong tầm mắt Phong Bất Giác, hơn nữa bị đèn chiếu vào, hắn lập tức liên khiếp sợ, trong nội tâm không khỏi vui mừng bản thân đã sớm mở [Linh thức tỵ thân thuật]...

Sau một hồi tiếng bước chân dồn dập, xuyên qua đám sương hình thành do không khí ẩm ướt, một cái bóng đen to lớn, đáng sợ, xuyên qua sương mù đi tới.

Nó kiêu ngạo mà ngẩng cao đầu, mắt lóe lên, đỉnh đầu bằng phẳng, lỗ tai dựng đứng. Bộ răng trắng sắc bén lộ rõ ra, đáng người vạm vỡ mà lại chắc chắn, phần cổ hơi dài, kết hợp với cơ thể làm nó trông rất to lớn, phần lưng rắn chắc, to vừa đủ, đùi vừa dài vừa lớn, tỉ lệ cơ thể thập phần cân đối.

Những điều này là do đặc thù của giống tốt kết hợp với huấn luyện nghiêm khắc và thích hợp mang lại. Đương nhiên, là một quái vật trong Thiên Đường Kinh Khủng, mục đích tạo ra nó là để dọa người và giết

người chứ không phải đi thi đấu, cho nên nó còn có một số chỗ không giống với chó bình thường.

Toàn thân nó đen như than, con mắt lóe sáng như phát lửa, thân hình lớn tới mức khó tin, so với nó thì hổ chỉ là con mèo.

Nó nghe răng nanh, nước bọt từ trong kẽ răng rơi xuống. Điểm nổi bật nhất ở chó săn này chính là cả phần miệng và lông dưới cổ đều lóe sáng lên, trông cực kì giống chó địa ngục trong truyền thuyết, chỉ có điều con quái vật này chỉ có một đầu chứ không phải ba.

"Cái thứ này chắc là tác phẩm của thuật luyện kim a!" Phong Bất Giác đang phát ra âm thanh bất mãn thì chó săn kia đã sải bước nhào lên.

Quái vật kia chỉ cần đứng lên bằng chân sau liền có thể trực tiếp cắn cổ Phong Bất Giác, cho nên Phong Bất Giác không dám khinh thường. Hắn hướng phía sau ra sức nhảy, tránh khỏi đòn cắn của chó săn.

Lần này Phong Bất Giác nhảy rất xa, đến chính hắn cũng có chút giật mình. Gia thành do Linh thức tự thân thuật mang lại nằm ngoài ý muốn của hắn. Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được rõ ràng loại thân thể tổ chất hơn người này, tốc độ lẫn sức mạnh tăng lên trên diện rộng thậm chí còn khiến hắn có hơi không quen.... Như thị lực, chỉ cần hắn tập trung, mọi thứ trước mắt phảng phất chậm lại, con muỗi bay qua hắn cũng có thể nhìn rõ, hơn nữa hắn còn có cảm giác mình khẽ vươn tay là có thể dùng hai ngón tay chính xác mà bắt con muỗi này.

Trong phần cuối bộ [The Matrix] đầu tiên, hình như cũng giống với loại cảm giác sau khi Neo thức tỉnh. Dưới đòn tấn công cuối cùng của Smith, hắn thoải mái tiếp đòn, mặt mang vẻ nghi ngờ mà chuyển hai tay đỡ đòn thành một tay, đây là phản ứng bình thường sau khi bản thân thực lực đột nhiên tăng gấp mấy lần... Hơi không thích ứng.

Công kích của chó săn cũng không dừng lại. Nó kêu một tiếng, lại nhảy ra một đường vòng cung tương đương với cú nhảy vừa rồi của Phong Bất Giác, lại lần nữa giết tới.

Keng——

Trong rừng vang lên âm thanh kim loại va chạm, Phong Bất Giác bị quái vật kia đẩy ngã, nhưng hắn vẫn không bị cản, bởi vì cờ lê Mario trong tay hắn như cục xương tự đắc để ngang trong mồm chó.

Con chó săn này có lực cắn rất mạnh, hàm răng lại cứng như thép, dưới lực cắn kết hợp của cả hàm trên lẫn dưới lên vật cứng như cờ-lê mà nó cắn bản không có chuyện gì. Nếu là chó bình thường, chỉ sợ đã sớm răng lẫn lộn.

Tại loại cự ly cực gần này, Phong Bất Giác càng thấy rõ hơn, giống chó này thật đúng là không rõ ràng: đầu với lông như Dubin, cơ thể lại như chó ngao, vóc đầu so với tăn sư còn lớn hơn, hắn cũng muốn chiêm biếm cái thứ này là do nhiều con ghép lại.

Sức mạnh Phong Bất Giác hiện tại cũng rất lớn. Hắn dùng tay phải cầm chặt cờ-lê, giữ miệng chó lại, xem như tạm thời có thể cầm cự với quái vật kia. Tay trái hắn thì thả đèn pin ra, từ trong bọc hành lý trong lấy dao găm Nazarov cho, hướng phần bụng mềm của chó, một nhát đâm vào.

Trong sát na, mặt Phong Bất Giác liền bị máu chó phun lên, nhưng hắn biết chiến đấu còn chưa kết thúc, trước khi địch nhân hoàn toàn tắt thở không được ngừng tấn công. Hắn không quan tâm máu đen trên mặt, tiếp tục dùng lực kéo dọc thành một đường thẳng, cắt một đường từ bụng lên cổ chó săn. Quái vật kia dù sao cũng chỉ là chó, sau khi bị áp chế bởi vết thương trí mạng, ngoại trừ liều chết vật lộn với nhân loại mang vũ khí kia thì nó không còn biện pháp nào.

Con chó săn trước khi chết vẫn bộc phát sức mạnh kinh người, lưu lại dấu răng rất sâu trên cò-lê, đáng tiếc lực lượng của nó còn chưa đủ để đem cái trang bị này phá hủy. Tiếng kêu kinh khủng cuối cùng chuyển thành gào thét, máu nó như nước giội lên thân người Phong Bất Giác, sau đó tuyên bố xong đời, thân hình mất lực mà nằm xuống. Phong Bất Giác vội vàng dùng sức đẩy thân hình khổng lồ kia ra, cho nó ngã về hướng bên cạnh. Hắn đang thoát lực rất nhanh, sợ rằng chốc nữa bị đè dưới thi thể chó săn thì có muốn bò cũng không được.

Sau khi giải quyết con... có thể coi như là chó... hung dữ này, Phong Bất Giác lập tức giải trừ linh thức tự thân thuật. Trong khoản thời gian ngắn ngủn không đến ba phút này, hắn lấy tốc độ mỗi năm giây tiêu đốt 2% giá trị sinh tồn, lượng máu tăng thêm trước khi chiến đấu bắt đầu cũng không còn mấy. Giờ phút này giá trị sinh tồn của hắn đã rơi xuống 32%, cách mặt trời mọc còn ba giờ, nếu cứ như vậy, không cần Nazarov tự thân động thủ, chỉ cần thêm một con chó như vậy, hoặc là lại gặp một hai lần "sự kiện sơn diệt", Phong Bất Giác chính mình liền treo.

"Ha... Ha..." Giải trừ kỹ năng, Phong Bất Giác ngửa mặt há to miệng thở hổn hển. Cảm giác đau đớn, mệt mỏi, khó chịu... mãnh liệt kéo đến, xem ra sau khi sử dụng linh thức tự thân thuật sẽ có chút di chứng. Loại bệnh trạng này không thể biểu hiện rõ thông qua thuộc tính hay nội dung menu, nó tương tự như một loại mệt nhọc sau khi trên tinh thần vận động quá độ.

Bất quá không có dư thời gian cho Phong Bất Giác nghỉ ngơi, hắn liền tiếp tục gấp rút lên đường. Mỗi một bước đi về phía Đông Nam là cách nguy hiểm xa hơn một bước, với kế hoạch dùng không gian đổi thời gian, phải tranh thủ không gian, đồng thời cũng không thể lãng phí thời gian.

Đem hô hấp ổn định lại một chút, Phong Bất Giác liền nhặt lên đèn pin, thu vũ khí, tiếp tục đi.

Hắn cực kì khó chịu, trên người toàn là máu đen của chó săn, khiến cho quần áo dính lên da, hoàn cảnh ẩm ướt cùng nhiệt độ càng lúc càng cao khiến cho hắn chịu đủ loại dày vò.

Bất quá Phong Bất Giác có một loại tính cách cứng cỏi. Độ kiên nhẫn của hắn phi thường tốt, so với người khác quả thực có hơi kinh khủng. Loại tính cách này thể hiện trên rất nhiều phương diện, trừ việc duy trì sinh tồn bằng canh sông mì sợi trong thời gian dài còn có... Nói ví dụ như, hắn có thể đứng ở trên xe công cộng chật chội bị một vài bác gái thích tựa lên người người khác khi dễ hơn 40" cũng không phát tác; hắn có thể dễ dàng ăn đồ ăn bạn hắn làm, cho dù có khó ăn tới cực điểm thì hắn vẫn giữ nguyên thần sắc phi thường bình tĩnh, hơn nữa ăn hết tất cả, lại nói một tiếng "Không tệ"; hắn còn có thể một tuần không tắm rửa không thay quần áo...

Tóm lại, khó chịu trên sinh lý đối với Phong Bất Giác có lực sát thương rất nhỏ, một ít máu chó dính trên người còn chưa đủ để khiêu chiến lực chịu đựng như khổ hạnh tăng của hắn.

Nếu là người chơi nữ gặp loại tình huống này, phỏng chừng đã sớm không chịu được, nếu trong thời gian ngắn không tìm thấy nước để thanh lý một chút, trực tiếp logout cũng có khả năng.

Nói đến người chơi nữ, tình huống Nhất Kiếm Khuynh Thành cùng Bất Phạ Mỹ Mi bên kia cũng không quá lạ quan.

Bọn họ cũng gặp phải một con chó săn, tình huống cũng không khác mấy với Phong Bất Giác. Cũng may bọn hắn có hai người, hơn nữa Nhất Kiếm Khuynh Thành dù gì cũng là người chơi lấy chiến đấu làm chủ. Nếu chỉ nói về lực chiến đấu, hắn khẳng định là mạnh hơn Phong Bất Giác lúc không dùng [Linh thức tỵ thân thuật] một chút.

Vừa mới bắt đầu chiến đấu, Nhất Kiếm đã xông lên, dựa vào di động tốc độ cao mà không ngừng dùng trường kiếm tiếp đón chó săn. Nhưng một lúc

sau, hần dần dần xuống thế hạ phong. Trong lòng của hần vô cùng rõ ràng, một khi bản thân bị quái vật kia đẩy ngã thì đó chính là một ngậm cắn đứt yết hầu, trực tiếp đi đời nhà ma. Bởi vậy chỉ có thể dựa vào du đấu, tiêu hao giá trị thể năng của bản thân để đổi một ít máu của quái vật kia.

Cứ như vậy hơn mười chiêu, Bất Phạ đứng ở một bên cũng nhìn ra Nhất Kiếm một người chỉ sợ là làm không nổi. Việc hần chết để nàng một người tiếp tục chơi là tình huống nàng cực kì không muốn phát sinh. Năng lực đặc biệt do danh hiệu [Đóa Miêu Miêu] của nàng mang lại là kỹ năng chủ động, tên là [Đếm tới mười]. Cái kỹ năng này phát động tốt nhất là dưới tình huống có đồng đội, cho nên nàng tận lực không đánh đơn.

Bởi vậy, Bất Phạ quyết định tạm thời buông tha bộ dáng kẻ yếu "cần người khác bảo vệ", nàng lấy ra vũ khí của mình, lặng lẽ tiếp cận phía sau chó săn...

Cách đó không xa, phạm vi hoạt động của Nhất Kiếm đang bị chó săn không ngừng làm nhỏ lại. Hần dần lui đến bên cạnh một thân cây, không gian xô dịch trốn tránh từng bước biến mất. Trong lòng của hần đã ước lượng tương đối chính xác về độ chênh lệch giữa chiến lực của bản thân và quái vật kia... Tốc độ trời đa khi toàn lực ứng phó xác thực nhanh hơn ba phần so với chó săn kia, nhưng cũng không tạo ưu thế, bởi chênh lệch về mặt lực lượng rất lớn, cơ hồ vô pháp chống lại chính diện.

Chiến đấu chính là như vậy, giữa lúc trước khi đánh và lúc đánh được một nửa, tâm tính người trong cuộc rất dễ biến hóa. Thông tin có thể đạt được thông qua "quan sát" đối thủ còn lâu mới thực tế, chi tiết thì phải sau vài ba chiêu mới chứng thực được. Đấu võ mà mang loại tâm lý may mắn trước khi đấu kiểu "Đối phương có thể mạnh bao nhiêu a", thông thường mà nói chiến đấu từ nay về sau sẽ nhanh chóng thảm bại.

Giá trị thể năng tiêu hao rất không ổn, tình thế chuyển biến cũng không hoàn toàn nằm trong khống chế của Nhất Kiếm, hiện tại hần phải quyết

đoán chọn lựa giữa việc tổn thất lượng lớn giá trị sinh tồn, tiến lên dùng sức mạnh va chạm mấy chiêu kết quả thắng thảm hay là tiếp tục đông dài như vậy, cho đến khi tìm ra biện pháp khác.

Đang lúc Nhất Kiếm do dự khó quyết, một cảnh tượng khiến cho hãn mở rộng tầm mắt xuất hiện.

Địa phương bọn họ chiến đấu vừa vặn tới gần một chỗ thạch bích, chung quanh cây cối không nhiều, trên trời đêm những vì sao sáng tỏ đẹp đẽ, lóng lánh tỏa ánh sáng lạnh, trắng sáng treo trên cao giữa trời, khiến cho nơi đây chìm trong ánh sáng mờ mờ nhu hòa.

Ở dưới ánh trăng này, đột nhiên có một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn nhảy lên thật cao, kéo ra một đường vòng cung, sau lưng chói sáng từ trên trời giáng xuống. Quái vật kia cùng Nhất Kiếm Khuynh Thành đồng thời sửng sờ đứng nguyên chỗ, con kia là vì cảm thấy sự nguy hiểm, hãn thì là bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc đến ngây người.

Bất Phạ Mỹ Mi đang dùng hai tay giơ một cây đại chùy cán dài lên cao, thế như mãnh hổ xuống núi, hướng quái vật kia vùng thẳng xuống.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Đảo Giết Người (8)

Chiến đấu nhanh chóng đã kết thúc, đại chuỳ gào thét đánh xuống tràn ra một cổ khí thể không màu không sắc, khiến cho diện tích cùng lực sát thương đột ngột tăng lên. Chó săn còn chưa kịp phát ra tiếng rên đã bị đánh trúng, cơ thể bị cắt thành hai đoạn.

Chiêu thức Bất Phạ vừa dùng có tên gọi là [Tượng đề được kích], là một kỹ năng chủ động, điều kiện học tập là sở trường chiến đấu cấp D, uy lực cũng có thể thấy rõ.

Đương nhiên, Nhất Kiếm không biết chút gì về những số liệu này. Hắn chỉ biết một con quái vật có thực lực về cơ bản tương đương với bản thân lại bị Bất Phạ Mỹ Mi trông có chút yếu đuối kia thành công đánh lén, một đòn giết chết.

Nhất Kiếm đã tới cấp mười lăm, cũng đã thử một chút "Trò chơi giết chóc". Hắn biết rõ, nếu bây giờ đang dưới loại hình thức này, đối mặt với đối thủ như Bất Phạ, chỉ cần một sơ hở thì hắn sẽ có kết cục giống như đúc chó săn kia.

Thất ánh mắt của Nhất Kiếm, Bất Phạ cảm thấy cũng không cần phải giả bộ tiếp, thần sắc thiên chân khả ái nguyên bản của nàng không còn sót lại chút gì, mà ngay cả ngữ khí yếu đuối ôn tồn cũng đều biến mất, khẩu khí nói chuyện trở nên giống như một thiếu nữ bất lương: "A... Không còn cách nào khác, vốn cho rằng không cần phải tự thân động thủ..." Nàng dùng một tay kéo đại chuỳ cán dài, đi thẳng về phía trước, âm thanh ma xát của chuỳ với mặt đất tạo ra một loại cảm giác về sức nặng kinh người của nó.

"Không nghĩ tới tiểu tử người kém đến vậy a..." Nàng đứng bên cạnh thi thể chó săn, cánh tay vung mạnh, đầu chùy trên không trung vẽ nửa vòng rồi nặng nề rơi xuống. Vốn chó săn sau khi bị đánh thành hai đoạn, phần thân nửa trước còn run rẩy động đậy, nhưng lần này, cả đầu chó cũng bị đập bể.

Cái đòn last hit hung tàn làm tung tóe máu chó này khiến Nhất Kiếm vẻ mặt khiếp sợ, cả người ngậy ra như phồng mà đứng ngốc ở đằng kia.

"Ừ..." Nhất Kiếm đến lúc này mới thôi một mực bày ra cái vẻ "Để ca bảo kê người". Giờ phút này, âm thanh nói chuyện của hắn cũng không dám quá lớn, dùng giọng điệu cẩn thận nói: "A... Ha ha... Nguyên... Nguyên lai người lợi hại như vậy a... Vậy... Vì sao lúc gặp phải heo rừng với hổ ban nãy..."

Mấy chữ cuối cùng Nhất Kiếm muốn nói là "... người đều trốn ở bên cạnh bày ra bộ dáng sợ hãi a." Nhưng lời hắn còn chưa nói hết đã bị Bất Phạ cắt đứt.

"Người nói cái gì?" Giọng nói của nàng giống mấy tên du côn như đúc: "Này, tiểu tử người đang xem thường ta sao?" Nàng nghiêng đầu, hung dữ mà trừng mắt đối phương, giờ đại chùy thẳng đứng lên "Dám nói chuyện với lão nương như vậy..." Một loại cảm giác áp bách đập vào mặt hắn: "Làm thít người..."

"Đại... Đại tỷ... Ta sai rồi." Nhất Kiếm dựa lưng vào thân cây, mặt mũi đầy mồ hôi, tuy đồng đội không thể phát động công kích nhưng dựa vào khí thế, hắn đã không khác mấy người chết: "Cái gì... Với thực lực của tiểu đệ cũng chỉ có thể giết mấy loại quái vật tạp ngư mà thôi, đại tỷ ngài mới làm cho ta mở rộng tầm mắt... Ha... Ha ha ha." Hắn cuối cùng ngoài nặn ra vài tiếng cười thì vẻ mặt như muốn khóc.

"Vây còn được." Bất Phạ thu đại chuỳ vào bọc hành lý, hai tay vòng trước ngực, nghiêm nhiên mang bộ dáng đại tỷ đầu gấu phát biểu: "Nói ra... tiểu ca "Điên khùng chưa phát giác ra" kia dường như cũng không tệ lắm nha, đến lúc này vẫn không nghe thông báo tử vong, chứng tỏ một mình hắn đã đem chó săn thu thập, thực lực ở trên người a..."

"Sao người biết hắn cũng bị chó săn đuổi giết?"

"Nói nhảm, lúc người đang ở trong thành không thấy số chó ư, ta đoán rằng người chơi chia làm bao nhiêu đường thì Nazarov sẽ thả ra bấy nhiêu, thậm chí là nhiều hơn."

"Ách... Kỳ thật, nói ra thì con chó săn này ta cũng miễn cưỡng một mình đấu được..." Nhất Kiếm khúm núm bồi thêm một câu.

Nói còn chưa dứt lời lại bị Bất Phạ la to cắt đứt "Đừng dài dòng, đầu hói!"

"Đầu... Đầu hói..." Tạo hình hiệp khách tóc dài của Nhất Kiếm lại bị khó hiểu mà bị gọi thành đầu hói.

"Người có thuộc tính cộng thêm của xã đoàn, hơn nữa cấp cũng so với hắn cũng lớn hơn, việc hắn có thể làm được như người cũng đã nói rõ thực lực hắn tương đối mạnh." Bất Phạ cũng thực sự không phải là cố tình gây sự, lời nói của nàng cũng tương đối có lý: "Stop đề... Sớm biết như thế thì đã đi theo hắn rồi, tính sai mất."

Nhất Kiếm bị châm biếm tâm tình hạ xuống, cúi đầu nhẹ giọng thì thầm: "Đúng vậy... Thật xin lỗi, ta yếu kém như vậy đã gây thêm phiền toái cho ngài..."

"A, không sao, hói đầu chính là hói đầu a." Bất Phạ tỷ thập phần hào sảng mà "tha thứ" cho hắn.

Nếu trong trò chơi có hiệu ứng của anime, trên đầu Nhất Kiếm hiện tại khẳng định đã là một mảng ử rữ mù mịt.

"Tốt, bây giờ không phải là lúc để thần thờ." Bất Phạ đưa tay chỉ: "Hướng Tây Bắc ở đó, tiếp tục mở đường."

"Ách... Đây, ta đã biết phía đó là bắc..."

"Dài dòng!"

"Vâng... Đúng... "

...

Trước mắt vẫn là rừng cây rậm rạp không thấy mặt trời, địa thế cao thấp phập phồng cheo leo, dưới chân khi thì là bùn đất, khi thì là đường mòn đá vụn khúc chiết uốn lượn.

Bôn ba ở trong đó, Phong Bất Giác đối với cảm giác khó chịu trên người dần dần chết lặng, loại chết lặng này lấy đi sự thư giãn trên tinh thần, mệt nhọc như một gánh nặng đặt ở trên người hắn. Giá trị sinh tồn dưới loại tình huống không ngừng hành tẩu này hoàn toàn không hề khôi phục, giá trị thể năng tiêu hao cũng khiến cho người ta phải lo lắng. Tuy nói cái kỹ năng chủ động [Sửa chữa bảo hành qua loa] dưới loại kịch bản không có phương tiện máy móc gì có thể không cần dùng, nhưng hai phát [Gấu con vung chân đá ngang] còn lại nhiều nhất vẫn cần 200 điểm thể năng. Nếu giá trị thể năng giảm xuống tới một mức nhất định, vạn nhất gặp phải tình huống đột phát thì rất dễ tử vong.

[Cách mặt trời mọc còn: 153 phút]

Lúc này, đã qua nửa giờ từ lúc Nazarov xuất phát. Trên lý thuyết mà nói, tính tới lúc này, các người chơi hắn cũng đã chạy được 146 phút.

Đương nhiên, Phong Bất Giác trên thực tế đã vô ích thủ tiêu một phần của 146 phút này. Hẳn hướng đồng đội giải thích tình huống, quay lại tòa thành yêu cầu công cụ đều tốn hẳn một chút thời gian, bất quá có thể chắc chắn một điều là, hẳn ít nhất đi trước tướng quân Nazarov 40 phút.

Giết chết chó săn cũng không tốn thất quá nhiều thời gian của Phong Bất Giác, bởi vì lúc ấy hẳn còn gia tốc chạy một đoạn đường. Sau đó trên đường đi, hẳn lại gặp hai ba lần sự kiện tương tự như mãng xà đi săn heo rừng, cũng may mỗi lần hẳn đều cảnh giác nhận ra, dưới tình huống không gây chú ý với những động vật kia đã trốn.

Thời hạn sinh tồn năm giờ đã qua một nửa, dù cho bỏ qua sự thật là tốc độ Nazarov đi nhất định là nhanh hơn so với Phong Bất Giác, cho dù là BOSS cố ý dùng tốc độ cao nhất đuổi theo cũng vô ích. Đến thời điểm này, chắc hẳn đã đuổi theo.

Nếu như 20" tiếp theo, Nazarov vẫn không xuất hiện, vậy chỉ có một khả năng chính là hẳn không đi hướng Đông Nam mà là đuổi theo hai người kia.

Bởi vậy, Phong Bất Giác tự đáy lòng không thể chờ đợi được mà chờ mong thời khắc sẽ nghe được thông báo đồng đội đã chết từ hệ thống...

Hẳn cũng không phải chán ghét cái hai gã đồng đội này, nhưng cái kịch bản này vốn là như vậy, dù sao cũng phải có người hy sinh, đối với mỗi bên mà nói đều là 50%, hẳn tin tưởng tâm tình đối phương cũng giống như hẳn vậy.

Lại qua hơn 10", Phong Bất Giác dứt khoát dừng bước lại, hẳn ngồi lên một tảng đá lớn tương đối bằng phẳng, dùng tay xoa bóp chân, hưởng thụ một lát nghỉ ngơi này.

Rất hiển nhiên, đến lúc này, kế hoạch dùng không gian đổi thời gian xem như đã thành công. Dù cho tướng quân hiện tại lập tức giết chết Phong Bất

Giác hoặc hai người kia, hắn cũng rất khó vòng vèo ra sau đuổi theo người sống sót còn lại ở phía khác đảo nhỏ.

Giờ phút này, kế hoạch của Phong Bất Giác xem như tiến vào giai đoạn thứ hai: lấy bảo vệ tính mạng làm chủ, giảm chậm tốc độ. Giai đoạn này không liên quan tới hai người kia, lý do rất đơn giản... Bọn họ có hai người, nhưng Phong Bất Giác thì lẻ loi một mình. Tướng quân Nazarov nếu thật sự lập tức xuất hiện giết chết chính mình, hắn cũng không thể nói gì hơn. Nhưng nếu tướng quân đi góc tây bắc, Phong Bất Giác từ giờ trở đi phải cẩn thận gấp bội. Vạn nhất quân còn không có tới truy hắn, hắn lại bị vật gì đó khác giết chết, khiến cho người cuối cùng trong đội ngũ vẫn chết hết, vậy cũng thành đại bi kịch a.

[Thành viên đoàn đội, Nhất Kiếm Khuynh Thành, đã chết] Thông báo hệ thống đột nhiên vang lên.

Ngay khi Phong Bất Giác nghe được câu này, hắn không biết xấu hổ mà cười, nhưng vài giây sau, nụ cười của hắn cứng lại trên mặt "Vì sao chỉ chết có một người?"

Hắn sốt ruột chờ thông báo Bất Phạ Mỹ Mi cũng bị treo, chỉ có nghe được cả hai người đều chết hắn có thể an tâm. Bởi vì Phong Bất Giác tin rằng, với thực lực của Nazarov, vô luận muội tử [Đóa Miêu Miêu] có kỹ năng gì cũng đều vô dụng, nhiều nhất chính là giúp nàng sống lâu hơn một chút mà thôi.

Nhưng mà... Nếu thông báo Bất Phạ Mỹ Mi chết trong thời gian dài vẫn không truyền tới thì có rất nhiều biến số. Xác suất nhỏ nhất là nàng có thể tử trong tay tướng quân bỏ trốn, khả năng lớn hơn là không phải... Nhất Kiếm Khuynh Thành chết khooh liên quan tới Nazarov, hắn có thể chết trong sự kiện nào đó.

Dựa theo mạch suy nghĩ này, tình huống xấu nhất chính là Nazarov trên thực tế vẫn là đuổi theo Phong Bất Giác, mà Nhất Kiếm cùng Bất Phạ lại gặp nguy hiểm khác khiến cho một chết một trốn. Hơn hai giờ tiếp theo sẽ biến thành Bất Phạ Mỹ Mi một mình hành động, đi đối mặt các loại uy hiếp tử vong, mà bản thân Phong Bất Giác...

Nghĩ đến đây, áp lực trên người Phong Bất Giác lại trở về, hắn mân mê môi dưới, hướng phần tóc trên trán thổi: "Hồngбет... Hiện tại đã không còn cách nào khác để đoán tướng quân rốt cuộc là đi đâu."

[Thành viên đoàn đội, Bất Phạ Mỹ Mi, đã chết] Thông báo hệ thống lúc này lại vang lên.

"Ôi chào!" Phong Bất Giác sững sờ, lập tức thở một hơi dài nhẹ nhõm: "Hô... Ta có thể yên tâm rồi, xem ra bọn họ xác thực gặp phải Nazarov."

Đưa ra được cái kết luận này, Phong Bất Giác giải sầu không ít. Việc hắn hiện tại cần làm chịn là dưới tình huống cam đoan bản thân an toàn, hướng về phía Đông Na chậm rãi tiến lên.

Kỳ thật lưu tại nguyên chỗ cũng là một loại biện pháp. Trong loại kịch bản như thế này, dừng lại hắn là sẽ không bị hệ thống coi là trò chơi tiêu cực. Nhưng Phong Bất Giác phi thường kiêng kị Nazarov, vạn nhất tướng quân hiện tại tăng nhanh tốc độ đi vòng mà đến, khoảng cách bản thân hiện nay vẫn không đủ bảo hiểm.

Vì vậy, lại nghỉ chừng mười phút, Phong Bất Giác liền lần nữa lên đường.

Lần này hắn chỉ đi đại khái 300m liền dừng lại, bởi vì sau khi đi ngang qua một đoạn địa hình lòng sông có mực nước cao hơn so với mặt biển, hắn ở bên cạnh một cái khe núi nhỏ phát hiện một vật: một bộ hài cốt nhân loại.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Đảo Giết Người (9)

Phong Bất Giác dùng đèn pin chiếu sáng chung quanh, sau khi xác nhận gần đó không có các loại bẫy rập gì đó hắn mới ngang nhiên xông qua.

Thi thể đã thành hài cốt, dựa vào khung xương hắn là đàn ông. Sau khi hắn chết chắc đã bị dã thú lật qua lật lại, có thể là bị tha từ chỗ khác đến nơi đây, rất khó để nói hắn chết ở chỗ nào.

Quần áo bộ xương này hắn là bị xé nát trong lúc mấy con thú dùng bữa, Phong Bất Giác ngồi xổm sát vào kiểm tra một phen, rất nhanh từ trong túi quần hắn tìm được một cái hộp sắt nhỏ.

Cái hộp sắt này mỏng chừng chỉ tay, nhỏ cỡ một tấm hình nhỏ, có lẽ dùng để đựng ảnh chụp. Hộp sắt đã hơi rỉ sét, trong hoàn cảnh ẩm ướt này thì đó cũng là chuyện bình thường. Phong Bất Giác lấy dao găm ra, cạy mở hộp sắt dọc theo nắp hộp.

Trong hộp không có ảnh, nhưng lại có một tờ giấy gấp lại, trên giấy tràn ngập chữ viết bằng bút mực.

[Tên: Di chúc người chết nào đó]

Loại: Có liên quan tới nội dung kịch bản

Phẩm chất: Rách nát

Công năng: Không biết

Có thể mang ra kịch bản hay không: Không

Ghi chú: Tuy người tìm được cái này nhưng cũng không cần phải đọc nó, bởi vì một khi người xem nội dung, mọi thứ đều sẽ không còn như trước.]

Cái bắt mắt nhất trong giải thích vật phẩm chính là ghi chú, Phong Bất Giác liền ần ần cảm thấy tình huống có chút kỳ quặc. Có vẻ như thông tin người chết lưu lại này có ý nghĩa tương đối quan trọng, nhưng lại "không cần phải" đọc, ý nó là gì?

"Chẳng lẽ... Đọc cái trang giấy này xong thì nội dung kịch bản sẽ lập tức thay đổi?" Phong Bất Giác lẩm bẩm: "Nên hay không xem đây... Hiện tại trong kịch bản chỉ còn ta một người chơi, hai giờ tiếp theo chỉ cần cẩn thận một chút, khả năng thành công qua cửa liền hơn chín thành. Nhưng vạn nhất xem cái này lại đưa tới biến hóa không tốt..."

Đổi thành người khác, có lẽ liền sẽ buông tha, nhưng loại tình huống này lại chính là tử huyệt của Phong Bất Giác. Người nếu tìm một đại mỹ nữ đi dụ dỗ hắn, hắn có lẽ trong lòng vẫn không loạn; nhưng người nếu bày một chồng giấy ở trước mặt hắn, lại tuyên bố đó là một tình tiết chưa người nào suy luận ra, hắn khẳng định là nhào tới đoạt.

Ngay lúc này "thích đọc" của Phong Bất Giác lại phát tác. Tâm hắn ngứa ngáy khó chịu, trừ phi có một đồng đội như Tự Vũ lấy thứ đó khỏi tầm mắt hắn, nếu không hắn nhất định phải đọc.

Mở trang giấy ra, dùng đèn pin để chiếu sáng, chữ trên mặt giấy lại là tiếng Nga.

Trong nội tâm Phong Bất Giác lúc ấy liền lộ bộ một chút, một cái ý nghĩ phi thường đáng sợ hiện ra ở trong đầu hắn, cũng trong vài phút tiếp theo trở thành sự thật.

Tuy vị tiểu thuyết gia truyện trinh thám này có chút bác học, nhưng tiếng Nga hắn thực sự không biết, cũng may hệ thống có kèm theo công năng phiên dịch, trong menu có hiện ra phiên bản tiếng Trung.

[Nếu có người đọc được tờ giấy này có nghĩa là ta đã chết. Điều này cũng rất tốt, với ta mà nói, đây là một loại giải thoát, hơn nữa ta sống đã đủ rồi.

Tên của ta là Nazarov, là chủ nhân của cái đảo này. Có thể lúc trước người đã ở trong thành gặp qua một người đàn ông khác tự xưng là tướng quân Nazarov, cũng có thể là chưa. Bất kể như thế nào, người hiện tại nên biết một chuyện: Hắn là kẻ giả mạo, tên hắn là Raines Ford.

Ta phát minh một loại trò chơi săn bắn, ở trên đảo săn người, mà Ford đã từng là con mồi của ta, cũng là người duy nhất sống sót từ trò chơi săn người của ta. Đến nay ta còn nhớ rõ từng cái chi tiết lần độ sức kia. Hắn rất xuất sắc, dùng một cây dao găm có thể tạo ra dụng cụ bắt người La Mã cùng bầy hổ Myanmar. Ta vẫn khá tốt, luôn luôn chiếm quyền chủ động, còn cố ý buông tha hắn mấy lần.

Kết quả hắn thành công sống qua ngày thứ ba, thắng trận này đánh này. Ta tuy thua nhưng tâm tình không tồi, đó là một chuyến săn vui vẻ. Dựa theo ước định, ta để cho hắn nghỉ ngơi đầy đủ, lại cho hắn đủ thức ăn và nước, đưa hắn lên con thuyền đơn tuyến, để cho hắn rời khỏi tiểu đảo.

Ta cho là ta cùng Ford tiên sinh cả cuộc đời này cũng sẽ không gặp lại. Nhưng không nghĩ tới, ước chừng sáu tháng sau, hắn lại một lần nữa lên đảo.

Hắn lại nói cho ta biết, sau khi rời khỏi đảo nhỏ, hắn bắt đầu hoài niệm loại trò chơi này, những trò chơi giải trí cùng vận động khác đã không thể gây cho hắn bất kì kích thích nào, hắn muốn tham gia với ta.

Ban đầu ta không có đáp ứng hắn, cũng yêu cầu hắn rời đi, nhưng hắn không ngại mà lần nữa lấy lợi thế con mồi đến khẩn cầu ta.

Ta cho là mình đã rất điên cuồng rồi, nhưng một khắc đó, ta nghĩ hắn mới là kẻ điên thật sự.

Vì vậy ta cùng Ford bắt đầu lần săn bắn thứ hai, hơn nữa ta tuyên bố trước, lúc này ta sẽ không lại hạ thủ lưu tình, nếu như hăn vẫn có thể dưới sự săn đuổi của ta thành công sống quá ba ngày, ta liền sẽ để cho hăn trở thành đồng bọn săn bắn.

Ta thật sự không ngờ hăn lại một lần nữa thành công, thậm chí so với lần đầu tiên còn dễ dàng hơn, ta thậm chí không hiểu hăn đã làm như thế nào. Trong ba ngày này, Ford không một lần nào xuất hiện trong tầm bắn của ta. Hăn dường như có thể nghe được âm thanh từ rất xa. Mỗi một lần, ta còn chưa kịp tiếp cận thì hăn đã nhanh hơn ta một bước rời đi. Tung tích hăn lưu lại cho thấy hăn linh hoạt như khỉ vậy, mà việc làm cho người ta khó hiểu nhất chính là, hăn tựa hồ ngay cả ăn cơm, bài tiết, ngủ, thậm chí cả nghỉ ngơi cũng không cần.

Ngày thứ ba, ta thả chó săn chạy ba đường, để chúng nó tự đuổi theo Ford. Nhưng sau đó, ta chỉ tìm được ba con chó chết, không hề có một cái bẫy rập chết người hay là vũ khí gì, chúng nó là bị người dùng tay không giết chết.

Sau này, Ford liền bắt đầu đi săn chung với ta. Một đoạn thời gian từ đó, biểu hiện của hăn càng ngày càng dị thường. Hăn không ngừng yêu cầu ta tận khả năng mà mang nhiều người này tới đây hơn. Ta nói cho hăn biết sự cố trên biển quá nhiều sẽ khiến phía chính phủ chú ý, nhưng hăn như một kẻ nghiện tham lam, vĩnh viễn không đủ.

Hăn tiến hành cải tạo đối với "Bầy thuyền", còn thông qua nhiều loại phương thức mua rất nhiều mãnh thú lên trên đảo. Ta nói cho hăn biết những động vật kia cũng mang lại nguy hiểm cho chúng ta, nhưng hăn vẫn không thềm để ý chút nào, Ford triệt để điên khùng, hăn so với ta điên cuồng hơn gấp mười lần, cũng tà ác hơn gấp mười lần.

Nửa đêm trăng sáng, ta định thừa lúc hăn ngủ say thì giết hăn. Đây không phải hành động của thân sĩ, nhưng ta không có lựa chọn nào khác,

rất có thể chính ta đã tạo ra ác ma này, cho nên nên chính tay ta đem hắn giải quyết.

Khi ta rón rén mở cửa phòng hắn, hắn đã đứng ở phía sau cửa, mang vẻ mặt cười nhe răng chờ ta đến.

Eve từ phía sau đem ta đẩy ngã, chế phục, ném vào trong phòng giam. Hắn là thủ hạ trung thành nhất của ta, tuyệt sẽ không phản bội. Ta không phải người mê tín, nhưng ta chỉ có thể cho rằng, Eve đã bị Ford dùng nào đó chú ngữ tà ác nào đó khống chế, bởi vì nếu vậy thì rất nhiều chuyện có thể giải thích được.

Hôm nay, chính mình thành con mồi. Ban đêm, Ford một mực biết rõ ta ở nơi nào, điểm ấy ta rất rõ ràng, nhưng hắn sẽ không tới giết ta, cũng sẽ không tới tìm ta, càng sẽ không để cho ta tiếp cận tòa thành hoặc là thoát khỏi đảo nhỏ. Hắn muốn cho ta ở trong tuyệt vọng bị những động vật kia giết chết, bị những "con mồi" kia xé thành mảnh nhỏ. Đối với tay thợ săn nhất lưu cao ngạo như ta mà nói, đây là một sự châm biếm to lớn.

Tối ngày thứ tư, ta đã gặp qua một thủy thủ hấp hối sau khi bị hổ tập kích. Bọn họ nói cho ta biết, có một người đàn ông tự xưng là tướng quân Nazarov bắt hắn tham gia một trò chơi. Khi đó ta liền hiểu rõ, ta đã bị thay thế.

Hiện tại, hết thảy đều chấm dứt, ta đã vết thương chồng chất, thân nhiệt giảm dần, cũng không biết đã bao lâu rồi không chớp mắt. Nếu như tử vong sớm muộn gì cũng tới, giờ phút này ta chỉ hi vọng có thể tới được nơi an tường nhanh chóng.

Ta viết ra những lời này không phải để sám hối, cũng không muốn chuộc tội. Ta chỉ muốn cảnh cáo người đọc được cái di chúc này nhắn... Ford căn bản không phải nhân loại, mà là hóa thân của một thứ tà ác bí ẩn nào đó.

Mau trốn a! Trốn càng xa càng tốt! Cho dù nhảy xuống chết đuối dưới biển cũng đừng đứng ở trên đảo!

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Đảo Giết Người (10)

"Đậu xanh rau má!" Phong Bất Giác chửi ầm lên, bành bạch tát bản thân hai cái, "Sao ta lại xem a!"

Hắn cầm tờ giấy đứng lên, kiểm tra trạng thái bản thân trong menu trò chơi. Sau chừng 20" nghỉ ngơi vừa rồi, giá trị sinh tồn chỉ trở lại 34, giá trị thể năng ngược lại hồi được thêm một chút, bây giờ là 452/1400, nhưng vấn đề là... Dưới loại trạng thái này liệu có thể hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến?

"Ôi chao! Sở trường có tăng lên a" Phong Bất Giác lúc này phát hiện trong thanh sở trường trên menu, sở trường thông dụng của bản thân đã đổi mới, lên tới cấp D.

Sở trường thông dụng có quan hệ trực tiếp với giá trị kỹ xảo thu hoạch được, đương nhiên quan hệ giữa hai thứ này không phải theo phần trăm. Với cái loại thường xuyên có thể phá giải thế giới quan như Phong Bất Giác, chỉ cần là hành vi góp phần tăng năng xuất kịch bản đều sẽ tích lũy kinh nghiệm sở trường thông dụng, về mặt đó thì cực kì tương tự với giá trị kỹ xảo.

Thông thường mà nói, trợ giúp năng xuất kịch bản càng nhiều, cấp sở trường thông dụng lại càng cao, cho nên đây là một sở trường bất kì ai cũng có thể luyện lên cấp S, điểm khác nhau giữa cao thủ và người chơi bình thường bất quá chỉ là lúc nào lên tới mà thôi. Đương nhiên, trên cấp S còn có cấp khác, bất quá đó không phải là cấp bình thường, cũng không phải là thứ ai cũng có thể mở được, cái khái niệm này sau này sẽ nói.

Hiện tại, Phong Bất Giác lần thứ hai phá giải thế giới quan, cấp thông dụng liền cũng theo đó tăng lên. Chính hẳn một chút cũng không có cảm giác thành tựu gì, bởi vì lần phá giải này hoàn toàn không liên quan tới suy luận, đó là dựa vào vận khí, cẩn thận cùng đảm lượng.

Nói đi cũng phải nói lại... Có vận khí mới phát hiện được bộ xương trong núi này, cũng phải cẩn thận mới tìm được hộp sắt nhỏ, có can đảm mới dám đi đọc tờ giấy kia...

Dù sao việc đã đến nước này, hẳn dù sao cũng phải ngẫm lại đối sách, hiện tại thời hạn sinh tồn đã bị hủy bỏ, bất kể như thế nào Ford cũng sẽ đuổi theo, bị giết rơi chỉ là vấn đề thời gian.

Hơn nữa theo Phong Bất Giác phỏng đoán, thời gian... cũng còn không nhiều lắm, lý do có hai:

Thứ nhất, đây là một kịch bản hình thức không phải giấc ngủ, đọc giao lưu của các người chơi trên diễn đàn liền biết, thời gian thực tế đến cần thiết để qua cửa một cái kịch bản đoàn đội dù ăn bữa bụng thì cũng chỉ có bốn tiểu, đại bộ phận đều từ 20" đến một giờ liền có thể giải quyết. Mà cái kịch bản Phong Bất Giác đang trải qua này trước mắt đã được chừng mười phút thời gian thật tế. Nếu hẳn không thấy tờ giấy kia thì thôi, hiện tại ngược lại có thể đẩy nhanh tiết tấu kịch bản.

Thứ hai, Nazarov đã giấy trắng mực đen viết rõ, Ford người này vô cùng có khả năng cũng không phải là người, cho nên cho dù hẳn mọc cánh bay tới thì cũng không kỳ quái.

Có thể nói, nội dung ghi chú của tờ giấy kia đúng là cực kỳ đúng chỗ: Một khi người đọc, tất cả mọi thứ đều sẽ thay đổi.

Quả nhiên, sau khi xem xong, thế loại cái kịch bản này liền từ kinh dị thật tế biến thành kinh dị ma huyền...

"Cái đầu mỗi này chính là chọn một trong hai... Giết BS kia (Hkt: Bullshit-nhảm nhí, cứt bò) hoặc là chạy khỏi đảo" Phong Bất Giác cười lạnh: "Hừ... Ta nếu có thể lấy trạng thái hiện tại đơn thương độc mã thu phục Ford thì lúc trước đã sớm cùng Nhất Dao Khuynh Thành cùng nhào tới." Hắn liếm môi, theo thói quen mà dùng ngón tay gõ trán, lại đưa xuống phía dưới sờ sờ mũi: "Vấn đề là... Ngay cả tướng quân Nazarov thật cũng không thể chạy khỏi cái đảo này, ta một người chơi mới tới nơi đây liệu có thể thành công?"

Hắn lại một lần nữa cảm thờ di chúc để tới trước mắt mà mình tư khổ tưởng. Tuy nội dung hắn đã nhớ kỹ mười phần, nhưng trực tiếp quan sát hiển nhiên là thoải mái hơn.

"Ha ha... Khó a." Hắn phát ra tiếng cười từ nội tâm.

Trên cái thế giới này, có người nghiện thức ăn ngon, có người nghiện nữ sắc, cũng có người nghiện một số loại bột màu trắng...

Mà Phong Bất Giác thì nghiện tự hỏi, điều tra suy luận và phá giải tình thế tuyệt cảnh nguy hiểm cầu sinh. Ba thứ này có thể mang đến cảm giác vô cùng thỏa mãn cho cái người tự kỷ này, bởi vậy hắn làm không biết mệt.

"Lúc trở lại đảo, Ford có tổ chất cơ thể kinh người, thể lực gần như vô hạn, không cần ngủ không cần nghỉ, thậm chí không cần ăn; có thể tay không giết chết chó săn hung mãnh; hắn có giác quan nào đó có thể dò xét hướng đi sinh vật trên cự ly dài; lại cực kì gian xảo... Nhưng độ ưu tiên giết người của hắn rõ ràng tương đối cao, nếu không người nổi tiếng như hắn sẽ không bốc lên phong hiểm, không ngừng gia tăng tần suất đưa đội thuyền từ bên ngoài vào săn." Phong Bất Giác đem nội dung trong thư chuyển thành thông tin đơn giản yên lặng nói, tập trung vào điểm nhấn, mà tất cả những phần râu ria kia bị hắn ném tới một góc, "Hắn khao khát giết chóc như vậy thì vì sao không trực tiếp giết người mà tiếp tục sử dụng trò chơi tướng quân phát minh... Ford căn bản không cần làm mấy cái trò xiếc "đi

săn" dư thừa này, hăn không cần khống chế Eve làm người hầu của hăn, cũng không cần nuôi mấy con chó săn kia, càng không cần đi giả mạo tướng quân, nhưng vì sao hăn đều không ngoại lệ mà làm? Có thật chỉ vì tìm kiếm kích thích?"

Suy nghĩ của Phong Bất Giác đi vào ngõ cụt, bất quá hăn rất nhanh quay đầu đi ra: "Đợi một chút..." Hăn lại nhìn trang giấy: "Thủy thủ Nazarov gặp được khi còn sống là bị hổ giết chết, bản thân Nazarov cũng chết tại dã ngoại, bọn họ đều không phải do Ford tự tay giết chết." Phong Bất Giác thầm nghĩ: "Động vật là do Ford đề xuất, khi hăn nói về những thủy thủ Tây Ban Nha bị Eve xé nát kia để thị uy với động vật có vẻ rất tự nhiên... Nhưng lúc nói về việc mình săn nhân loại, hăn chỉ rập khuôn lời thoại của Nazarov trong tiểu thuyết nguyên tác."

"Còn nữa... Nếu muốn tìm kiếm kích thích, hưởng thụ săn bắn thì tại sao hăn từ lúc bắt đầu lại thả chó săn đuổi giết con mồi... Vạn nhất ta trực tiếp bị chó cắn chết, hăn còn cái gì mà săn" Phong Bất Giác thì thầm: "Chẳng lẽ... Hăn thật ra là hóa thân của Tà Thần đứng trên lập trường động vật nào đó biến thành? Mắt tinh như ưng, chạy nhanh như báo, tai thính như sói, người khỏe như gấu?"

Hăn làm nhiều chuyện như vậy, duy trì và bồi dưỡng dã tính mãnh thú trên đảo chính là để "động vật" ở chỗ này săn "người" a..." Phong Bất Giác lập tức lại nghĩ tiếp: "Nhưng năng lực giao tiếp của Ford và động vật có vẻ không khác mấy so với nhân loại bình thường, ngoại trừ chó săn do chính hăn nuôi, những động vật khác trên đảo cũng không chịu nghe lệnh hăn, nếu không ở trong lần thứ hai đối đầu với Nazarov hăn cũng không cần phải giết chết ba con chó do đối phương thả ra."

Phong Bất Giác sau khi phân tích được cái đồng rắc rối này lại vẫn như trước không rõ hăn đến tột cùng là cái gì.

"Xem ra phải trở về thành mới có thể tìm được nhiều manh mối hơn." Phong Bất Giác thở dài, "Vô luận lựa chọn cách nào để qua cửa, quay lại là lựa chọn duy nhất, cũng là nguyên nhân tướng quân Nazarov không thể thoát khỏi toà đảo này: Phương pháp rời khỏi đảo giấu ở trong thành, mà nơi đó là địa phương duy nhất hẳn không đi trên cả toà trên đảo này, cũng là cách duy nhất giải thích vì sao người từng là chủ của hòn đảo lại cuối cùng chết trong rừng."

"Ai... Thật khó a, bây giờ ta nên làm gì đây... Không lẽ đi vòng về thành sao? Giá trị thể năng của ta cả một phần ba cũng chưa tới, trên đường trở về ít nhất còn phải nghỉ ngơi một hai lần, cho dù có thể tránh được Ford, thuận lợi trở lại toà thành nhưng ta khẳng định đã kiệt sức, sau đó còn phải lên vào.. Có thể lúc đó trời đã sáng..." Phong Bất Giác khó chịu mà gãi đầu làm đầu tóc lộn xộn cả lên.

"Ta vốn cho rằng người sẽ chết trước hai người kia, thật không ngờ một mình người lại có thể sống đến hiện tại, hơn nữa... Tựa hồ người còn phát hiện một ít sự việc rất thú vị." Tiếng nói của Ford trong bóng đêm đột ngột vang lên.

Phong Bất Giác phản ứng thần tốc, một bên hạ thân nhanh chóng thối lui, một bên dùng đèn pin hướng về phía âm thanh truyền đến.

Ford hai tay chấp sau lưng, đứng từ cao trên một khối nham thạch. Một phần ánh trăng chiếu lên người hắn, chiếu sáng khuôn mặt đang nhe răng cười: "Người hiện tại nhất định rất kỳ quái vì sao ta lại xuất hiện tại nơi này nhanh như vậy."

"Nói thật, hiện tại đã không còn gì có thể khiến ta cảm thấy ngạc nhiên." Phong Bất Giác trả lời, hẳn không có vội vã xoay người chạy trốn mà chỉ đề phòng mà bảo trì khoảng cách với đối phương. Hắn biết rõ, nếu người này muốn giết mình sẽ không cần phải mở miệng nói chuyện, trực tiếp

đánh lén là xong. Cho nên đoạn đối thoại này hẳn là một phần nội dung kịch bản, là cơ hội thu được tin tức trọng yếu.

"Ha ha... Người du hành từ thế giới khác, ta biết người đã thông qua phương pháp nào đó biết được hai gã đồng đội đã tử vong" Ford nói: "Người vừa rồi nhất định cho rằng, là ta giết bọn họ."

Phong Bất Giác hiểu rõ tiếp theo hẳn định nói gì, liền nói tiếp: "Nói như vậy... Bọn họ là chết ở trong tay thứ khác, mà người ngay từ lúc mới bắt đầu đã đuổi theo ta."

"Ha ha ha ha..." Ford cười to: "Phong Bất Giác..." hẳn vậy mà gọi thẳng ID người chơi, trước đây chỉ có diễn sinh giả như X-23 mới làm được, "Đại nhân Satsuma Deere kêu ta chào người một tiếng."

"Cáp" Phong Bất Giác nghe vậy sững sờ, lập tức trừng to mắt, lại dùng giọng vang dội hơn hô lại một tiếng: "Cáp!"

...

Lời thoại cuối cùng của Satsuma Deere hiện lên trong đầu Phong Bất Giác. Hẳn hỏi: "Người vậy mà với có quan hệ Satsuma Deere? Ta nói... Ford lão huynh, xin hỏi bây giờ là năm nào? Còn nữa... Nơi này là không phải là Địa Cầu ư?"

"Năm nào? Hừ... Chuyện này không có ý nghĩa gì. Một cái thời đại của nhân loại bất quá chỉ là một vài bọt nước trong dòng sông thời gian. Còn địa điểm để làm gì? Người có thật là biết bản thân mình ở đâu không?" Ford vỗ quần áo bản thân: "Áo chống đạn ta đang mặc đến từ chính cái gọi là tương lai của thời đại nào đó. Mà người, Phong Bất Giác, đến từ một nơi ta không biết, nhưng những điều này có thật là quan trọng không?"

"Ha... Ha ha..." Phong Bất Giác gượng cười vài tiếng: "Có lý, ta đây có thể hỏi một chút hay không, người làm sao lại có quan hệ với Satsuma

Deere. Còn nữa, người đến tốt cùng là cái gì, Ford tiên sinh?"

"Ta tất nhiên còn là người, chẳng qua là sau khi theo Satsuma Deere đại nhân đạt được một ít năng lực không giống người thường." Ford nhún vai trả lời: "Nhiều năm trước, ta sống sót từ trò chơi săn bắn của Nazarov, hẳn cho ta thuyền nhỏ để rời khỏi hòn đảo này, nhưng con thuyền này cuối cùng cũng không trở lại thế giới mà ta biết kia, mà đến một nơi xa lạ.

Tại đó, ta gặp những thứ trước đây chưa từng nhận thức qua, khiến tôn giáo tín ngưỡng cùng tri thức khoa học của ta lúc trước dường như không đáng một đồng. Người biết nhân loại vì sao dù cuối cùng tìm được "đáp án" rồi lại phạm sai lầm mà đưa ra kết luận ngu xuẩn không? Bởi vì chúng ta thật ra không thể nào chấp nhận "chân tướng".

Đoán trước tương lai, chẳng khác nào cướp lấy tương lai. Thiếu hiểu biết chỉ đem lại bất lợi cho bản thân, thậm chí là hủy diệt.

Nếu người vượn biết rõ tác dụng của lửa, bọn họ sẽ không ăn thịt dã thú sống. Vài ngàn năm trước, nếu người ta biết được sự tồn tại của y học thì sẽ không trực tiếp chôn sống người nhiễm bệnh. Mấy trăm năm trước, nếu như tiên nhân biết đến chân tướng của Đạo, tự cũng không biến thiếu nữ vô tội thành Nữ Vu đem đốt sống.

Mà ta, sau khi biết được một việc, liền biến thành như bây giờ "

"Hừ..." Phong Bất Giác cười nhạt với lời nói của hắn, hắn lại nói ra một cái vấn đề đánh trúng chỗ hiểm: "Giao dịch giữa Satsuma Deere và người là gì?"

Ford rất bình tĩnh mà trả lời: "Ta cung cấp hắn linh hồn mỗi một tuyệt vọng, hẳn cho ta tánh mạng vĩnh hằng cùng lực lượng siêu phàm" hẳn dừng một lát: "Sau khi Nazarov chết, ta thử tiến hành tra tấn đối với tất cả những người xui xẻo tới đây rồi giết chết, nhưng ta rất nhanh ý thức được, trong

thành không có nhiều nhà tù như vậy, mà hai người ta cùng Eve cũng bận không rảnh tay được."

"Xem ra lượng đơn đặt hàng rất lớn ah..." Phong Bất Giác cười lạnh nói.

"Ta phải cảm tạ phát minh của Nazarov: Trò chơi săn "người". Kết quả cuối cùng chứng minh đây vẫn là loại phương thức hữu hiệu nhất." Ford nói: "Ta không cần tự thân động thủ, ta chỉ cần tuyên bố một vài quy tắc đối với những người kia, sau đó nhìn bọn họ tự sinh tự diệt cùng với bản năng cầu sinh trong lúc sợ hãi tuyệt vọng."

"Thì ra là thế, vậy thì ta hiểu rồi..." Phong Bất Giác nói: "Như vậy, lối ra vào thực sự của hòn đảo này chắc nằm dưới tòa thành của người?"

"Hừ... Người quả thực sáng suốt như lời Satsuma Deere đại nhân nói." Ford cười lạnh: "Đoán không sai, ngoài mặt đảo có một đường sông bí mật, từ dưới mặt đất tòa thành thông thẳng đến phía tây, một mặt dưới vách đá. Nhưng mà dù cho người phát hiện cái chỗ kia thì cũng vô dụng, bởi vì trên đảo này chỉ ven ven có vài con thuyền, tất cả đều ở trong thành của ta."

"Được rồi, xem ra ta trốn không thoát" Phong Bất Giác như có suy nghĩ mà nói: "Như vậy... Giờ phút này người không lập tức động thủ giết ta mà nói cho ta biết trước những điều này cũng đều là ý của Satsuma Deere a."

"A... Đương nhiên" Ford cười nói: "Linh hồn người là cái đại nhân muốn thu được nhất. Ta muốn thỉnh giáo một chút, hiện tại, người đã đủ mệt mỏi cùng tuyệt vọng chưa? Nếu như vẫn chưa, thì ta có thể... Ha ha... Người cảm thấy mình có thể sống ở trên đảo này bao nhiêu ngày? Có thể dài hơn Nazarov?"

"Người quá coi thường ta, Ford tiên sinh." Đến lúc này, tâm tính Phong Bất Giác ngược lại trở nên rất nhẹ nhàng, hắn bắt đầu trêu chọc tên này: "Trùng hợp là ta chính là một trong những sinh vật có lực sinh tồn mạnh nhất trên đời."

"Ừ? Chẳng lẽ người muốn nói mình không phải là nhân loại hay sao?" Ford trả lời.

"Nếu như cả người cũng có thể tính là người thì ta đương nhiên cũng là người." Phong Bất Giác trả lời, "Nhưng mà, mọi người đều biết, người Trung Quốc dị hình như SP682 vân vân... đều là tồn tại vô cùng ương ngạnh, ôm thái độ để cho ta tự sinh tự diệt là vô dụng."

Ford đại khái trầm mặc tầm năm giây, "Tuy ta không biết người đang nói cái gì... Nhưng ta dường như hiểu được quan điểm của người, đã như vậy, liền để ta tự thân động thủ giải quyết..."

Chữ "người" còn chưa ra khỏi miệng, Phong Bất Giác tựa như một quả đạn pháo bắn ra, trong nháy mắt lao ra một khoảng cự ly hơn 10m, nơi hắn mới đứng chỉ lưu lại một dấu chân thật sâu, trong không khí dường như còn lưu lại một tia nhiệt lượng mang mùi máu tươi.

Ford cười dữ tợn, thuận thế đuổi theo. Động tác hắn so với Phong Bất Giác sử dụng Linh thức tự thân thuật nhẹ nhàng hơn nhiều. Hắn nhảy lên mấy trượng, hướng phía đối phương chạy, phiêu nhiên mà đi, hơn nữa càng chạy càng nhanh, đủ để mỗi lần tăng lực, thân thể tựa như tên rời dây cung. Người này thật sự là mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Nếu bàn về lực lượng, Phong Bất Giác không thể nào là đối thủ của Ford. Nhất Dao Khuynh Thành ở trạng thái mạnh nhất dưới một trổ cũng chỉ còn một hơi, với giá trị sinh tồn hiện tại của Phong Bất Giác, nhất định là một chút tổn thương cũng không thể nhận được. Cho nên hắn cũng không quan tâm tới tiêu hao của Linh thức tự thân thuật, dù sao tóm lại đều là một kích là lên đường, có xuống 1 cũng không sao.

Về mặt tốc độ thì Phong Bất Giác còn có thể đấu một trận với đối phương. Mặc dù tốc độ cùng sức bật của hắn nhỉnh hơn một chút, cự ly giữa Ford và hắn trong lúc này vẫn đang từng bước rút ngắn.

Độ quen thuộc địa hình của hai người khác nhau, hơn nữa người đuổi có thể nhìn hành động người chạy trốn rồi lập tức phán đoán đường đi phía trước, trong khi Phong Bất Giác thì phải bỏ mạng chạy như điên, trong lúc đó để ý để tránh một bước đạp không hoặc là tiến vào tử lộ. Nếu không phải thị lực của hắn cũng tăng lên nhiều, dựa vào một cái đèn pin ở trong rừng chạy như điên chỉ sợ sớm đã như heo đụng cây.

Hai bóng người một trước một sau, tại thời khắc hắc ám nhất trước sáng sớm, ở trong rừng rậm hăng hái đuổi nhau như viên đạn bắn ra, dựa vào hoàn cảnh chung quanh liên tục giữ vững gia tốc. Hắn như phù du lướt nước, nhẹ nhàng linh hoạt nhanh chóng, một chút cũng không rơi vào thế hạ phong.

Trận độ sức này không có kéo dài quá lâu. Hơn một phút sau, giá trị sinh tồn của Phong Bất Giác đã đốt còn chưa tới 10%, giờ phút này nếu hắn chủ động đình chỉ Linh thức tự thân thuật thì sẽ không thể nào lại mở ra, hắn chỉ có thể kiên trì tiếp tục đốt máu, chừng đó đại khái còn có thể chèo chống thêm hai mươi giây.

Ford càng đuổi càng gần, dần dần đã tiếp cận cự ly mười mét. Chính tại lúc này, trước mắt hai người ánh sáng rộng mở, bọn họ cuối cùng đã xuyên qua cánh rừng, đi đến đầm lầy tử vong góc Đông Nam đảo nhỏ.

Phong Bất Giác căn bản không quan tâm, ôm tâm tính chơi bạc mạng đem hết toàn lực hướng phía ao đầm phóng đi. Hắn dùng tốc độ như thiểm điện bước qua tầng vũng bùn bên trên, thân hình hắn thành công xệt qua phía trên, sau khi vào sâu trong đầm hơn 10m có thêm một vài tầng đá, đây là nơi yên ổn hiểm hoi chính giữa vũng bùn lớn.

Lúc đứng lại, giá trị sinh tồn của Phong Bất Giác cũng đã thấy đáy, tiếp cận 1%. Hiện tại chỉ cần một con ong chích hắn một cái thì hắn lúc ấy cũng có thể treo a.

Mà Ford thì đứng ở biên giới đầm, không đi tiếp.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Đảo Giết Người (11)

"Người thật khó chơi như người đã nói." Ford nói: "VẬY mà lại may mắn nhảy tới loại địa phương này."

"Ta khinh! May mắn?" Phong Bất Giác nói khoác mà không biết ngượng: "Đây là thực lực, chiêu này của ta chính là khinh công lướt trên cút trong truyền thuyết."

Boss không thèm đưa ra bình luận đối với ô ngôn uế ngữ của hắn, lặng yên từ trên người móc ra một khẩu súng...

"Không đỡ được!" Phong Bất Giác thấy thế sừa một tiếng, lại biến mất không thấy nữa.

Nhìn kĩ lên phía trên, nguyên lai hắn giấu mình dưới chân khối đá lớn nhô lên này. Trong miệng hắn ngậm đèn pin, co cơ thể lại, ôm lấy hòn đá. Bởi vì ảnh hưởng của khoảng cách nên thân thể hắn vừa vịn ở góc chết trong tầm mắt Ford.

Tuy trời còn chưa sáng nhưng thị lực của Ford so với người thường mạnh hơn nhiều, nương theo một vài tia sáng đèn pin từ mặt sau tảng đá là hắn có thể thấy rõ ràng. Đáng tiếc, góc độ bắn thì bất khả thi.

Phong Bất Giác hai tay hai chân đều gắt gao ôm chặt hòn đá, chỉ có cái miệng dính vào vũng bùn, diện tích tiếp xúc chừng ấy cũng không đến mức làm hắn chìm xuống, trước khi giá trị thể năng hao hết, hắn vẫn có thể dùng cái tư thế này kiên trì một khoảng thời gian ngắn tương đối dài.

"Lẽ ra ta nên đem súng săn đến" Ford cười thu súng ngăn lại: "Mặc dù kỹ năng của ta không tệ, nhưng súng ngắn xác thực không thích hợp để nhắm mục tiêu trong cự ly xa, nhất là trong đêm tối như vậy."

"Là người bị tuyệt thế khinh công của bốn đại gia dọa tới mức run tay à!" Phong Bất Giác hô. Để tiến hành loại khiêu khích gần như vô sỉ này với boss, hắn ngay cả đèn pin trong miệng cũng không cần, buông lỏng miệng thả vào trong vũng bùn.

"Ha ha... người thực sự cho rằng trốn ở đằng kia có thể bình yên vô sự hay sao?" Ford nhe răng cười: "Người thực cho rằng ta không dám làm hay sao?"

"Ít nói nhảm!" Phong Bất Giác dùng ngữ khí càng thêm kiêu ngạo trả lời: "Ta là một người rất bận rộn, không rảnh đánh với người, cho nên mời người thẳng thắn chút mà tự hướng phía ta chạy tới." Trong hai giây hắn buông một tay ra, vươn tay hướng boss dựng thẳng ngón giữa, sau đó nhanh chóng lần nữa ôm chặt tảng đá.

"Ồn hỗn đản..." Boss đột nhiên bị hắn chọc giận mắng tục một câu.

Ford lập tức liền rời khỏi biên giới ao đầm, lui ra phía sau một đoạn, chạy lấy đà cho đoạn cự ly Phong Bất Giác "lướt trên cút"... Ford thực sự chưa từng xem tiểu thuyết kiếm hiệp, hắn không thể giải thích định nghĩa này. Nhưng với thể thuật của Ford, chỉ cần chuẩn bị đầy đủ, hắn có thể trực tiếp nhảy lên trên tảng đá lớn Phong Bất Giác đang ôm.

Giờ phút này, đèn pin của Phong Bất Giác đã hoàn toàn chìm vào trong bùn, Ford thì căn bản không mang theo thiết bị chiếu sáng nên cảnh vật chung quanh rất tối. Trăng sáng đã không còn, mặt trời lại còn chưa bay lên, thiên không hiện lên một màu đen tím. Mặc dù từ chỗ gò đất của cái đầm lầy tử vong này, với thị lực của Phong Bất Giác cũng chỉ có thể nhìn thấy đại khái hình dáng vật thể cách chừng năm thước.

Giờ khắc này, xung quanh vô cùng yên tĩnh, âm thanh bong bóng nổi lên từ ao đầm rồi vỡ có thể lọt vào trong tai Phong Bất Giác đang nín hơi ngưng thần. Đang nghe động tĩnh Ford bên kia, rất nhanh hần chột nghe thấy tiếng bước chân, tần suất phi thường cao, so với lúc đuổi theo mình thì cao hơn nhiều, hơn nữa rất có lực, mỗi bước rất ngắn, điều này nói rõ vài bước này thực sự không phải để tăng tốc mà là để súc tích lực bật lên.

Cuối cùng chỉ nghe một tiếng chân nặng nề đập trên đất bùn.

Ford nhảy ra một đường vòng cung, cao cao bắn lên, bay vọt mà đến.

Mà Phong Bất Giác nghe thấy đối phương nhảy lấy đà thì ra sức mà một lần nữa trèo lên hòn đá, không nghĩ ngợi mà móc súng lục ra, nhắm giữa không trung bằng bằng liên tục hai phát. Hai viên đạn này không cần trúng mục tiêu, hần chỉ muốn mượn nhờ tia lửa để thấy Ford đã nhảy đến nơi nào.

Hai phát này thực sự không trúng mục tiêu, bết bát hơn là ước chừng một giây sau, Ford đã cách Phong Bất Giác chưa tới hai thước.

Phong Bất Giác không có thời gian do dự, lập tức lại nả một phát súng bắn trúng cơ thể Ford. Dưới loại tầm nhìn như thế này cũng không thể tính tới chuyện nhắm vào đầu, có thể đánh trúng đã tốt rồi.

Người bình thường cho dù mặc áo chống đạn, tại cự ly gần như vậy bị bắn tất nhiên sẽ bị ngã về phía sau, thậm chí còn bị sốc không thể hô hấp được, nhưng Ford, có thể một bước cũng không lui, chỉ là vẻ mặt nhăn lại, coi đó chỉ như là một quyền thôi.

"Ha ha ha..." Ford đắc ý cười lên. Phong Bất Giác biết rõ boss này cũng không có ý định dùng vũ khí mà chuẩn bị tự tay dạy tên hỗn đản này một bài học, dùng tay không đem cái tên trước mắt xé nát.

"Hắc hắc hắc..." Phong Bất Giác còn cười đắc ý hơn, sử dụng cái kỹ năng còn một lần [Gấu con vung chân đá ngang], nghiêng người một cước vấp Ford.

Hiệu quả không quan tâm tới đẳng cấp sở trường mà làm trượt chân hết thảy quái vật trên lý luận có thể ngã đã được dùng ở chỗ này, dùng ở ngay trên người boss này có thể nói là quá phù hợp.

Ford hướng phía sau ngửa mặt ngã xuống, hai tay của hắn trên không trung nắm bắt loạn, thần sắc hoảng sợ. Kỳ thật boss có loại thực lực như thế này hoàn toàn có thể trong quá trình thân thể ngã xuống làm ra phản ứng, thay đổi tư thế hoặc thay đổi phương hướng, thậm chí là một cái xoay người một lần nữa đứng vững... nhưng dưới ảnh hưởng của kỹ năng này của Phong Bất Giác, vô luận quái vật gì đều phải bị "trượt chân", chỉ có sau khi hoàn thành hành động "ngã xuống đất" thì kỹ năng mới tính là chấm dứt.

Vì vậy... Ford từ trên hòn đá ngã xuống, rơi vào trong đầm...

Phong Bất Giác không nói hai lời. Sau khi mở kỹ năng, thuận thế lại trốn qua hòn đá bên kia, một lần nữa quay lại tư thế ôm tảng đá, ngăn cách giữa mình cùng Ford để bản thân không xuất hiện trong tầm mắt đối phương.

Đã đến nước này, Phong Bất Giác tuyệt đối sẽ không lộ ra sơ hở. Vạn nhất Ford trước khi chết rút súng ra bắn loạn hoặc là ném một khối bùn ném tới, làm cho giá trị sinh tồn ít ỏi còn lại của mình bị trừ thì đó chính là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Dù không cần thiết thì cẩn thận vẫn tốt hơn, cho nên Phong Bất Giác liền bảo trì cái tư thế này, yên lặng nghe tiếng chửi bới của Ford trước khi chết và âm thanh hắn ra sức giãy dụa trong vũng bùn. Sau hơn ba phút, âm thanh rốt cục dừng lại, Ford một giây trước khi miệng chìm trong bùn vẫn

còn đang mắng, cho đến khi những thứ uế vật dừng mãnh vào phổi, cản trở hô hấp của hắn, hắn mới rốt cục đình chỉ.

[Nhiệm vụ trước mắt đã hoàn thành, toàn bộ nhiệm vụ chính tuyến đã hoàn thành]

[Bạn đã hoàn thành kịch bản, sau 180 giây tự động truyền tổng]

Xem ra dựa theo hướng đi của kịch bản, sau khi giết chết boss sẽ không dẫn đến sự kiện Eve cuồng bạo. Điều này cũng là đương nhiên, nếu không độ khó kịch bản này cũng quá khoa trương.

Sau khi Phong Bất Giác bò lên trên hòn đá lập tức nghĩ: có lẽ sau khi đọc được di chúc của tướng quân Nazarov, cái kịch bản này còn một loại phương pháp khác để qua cửa chính là lên vào tòa thành, tiếp đãi Eve ở bên trong, tìm ra vị trí cảng dưới mặt đất, cuối cùng dùng thuyền đào tẩu. Bất quá loại tình huống đó chỉ sợ chỉ có thể làm được dưới tình huống số người chơi tương đối nhiều. Nói đơn giản, để chính hắn làm môi dụ Ford rời khỏi tòa thành, những người kia nhân cơ hội vào trong thành...

Hắn rất nhanh liền tiến hành truyền tổng, bởi vì giá trị sinh tồn không cho phép hắn ở lâu.

Phong Bất Giác sau khi rời đi không lâu, thân ảnh cao lớn của Eve liền từ trong rừng rậm xuất hiện. Hắn đứng ở bên cạnh ao đầm, nhìn chăm chú vào vùng bùn trước mặt, đang lên kế hoạch nên như thế nào để vớt chủ nhân đang chìm ở dưới đi lên...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 96

[Kịch bản đã hoàn thành, đang tính toán ban thưởng

Kinh nghiệm nhận được: 5.500

Tiền trò chơi: 55.000

Nhận được vật phẩm/trang bị: Dao găm

Hoàn thành / tiếp nhận nhiệm vụ: 2/2

Đặc thù, hoàn thành 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 : 0

Phá giải thế giới quan: Nazarov giả mạo

Giá trị Kinh Hải tăng vọt: 0 lần

Giá trị Kinh Hải cao nhất: 0%.

Giá trị Kinh Hải trung bình: 0%

Đánh giá mức độ sợ hãi của bạn là: gan cùng mình, có thể nhận được ban thưởng thêm vào hạng nhất, xin lựa chọn sau.

Nhận được giá trị kỹ xảo: 420

Giá trị kỹ xảo tăng thêm kinh nghiệm: 4.200

Tiền trò chơi: 42.000

Ban thưởng qua cửa kịch bản: tăng thêm 80% trụ cột kinh nghiệm: 4.400

Tính toán đã xong, mời tiếp tục]

Lập tức lại có hai cái thông báo hệ thống vang lên:

[Danh hiệu của bạn đã được cập nhật thành: người thăm dò nội dung kịch bản]

[Bạn đã lên tới cấp 15, hạn mức cao nhất của giá trị thể năng tăng lên, hiện tại là 1500/1500]

[Đã mở khóa hình thức trò chơi mới, bạn có thể xem trong danh sách hạng mục]

Thu hoạch lần này rất lớn, bất quá Phong Bất Giác cũng không cho là vậy. Bản thân hắn thực sự cũng không nghĩ tới chuyện xử lý Ford, cuối cùng lại hoàn thành loại hành động vĩ đại này cho nên hắn cần phải được phần thưởng tương xứng.

Từ giá trị kỹ xảo có thể nhìn ra, phá giải thế giới quan bất quá cũng chỉ đem lại 200 điểm giá trị kỹ xảo, nhưng hành động của hắn ngược lại giúp hắn nhận thêm 220 điểm, có lẽ việc giết chết boss chiếm hơn một trăm trong đó.

Sau khi Phong Bất Giác xem hết tổng kết, đầy tiên hắn đến nhà kho để trang bị [Mặt nạ Kaixi Jones] cho, đồng thời nhận được thông báo hệ thống: [Bạn có thể chọn biểu hiện hoặc không đổi với loại trang bị mặt nạ]

Phong Bất Giác lựa chọn khoanh biểu hiện, sau đó lại kiểm tra menu. Tính cả sở trường thông dụng và chiến đấu đã đề cao một bậc, trạng thái hiện tại của hắn là:

[Danh hiệu: Người thăm dò nội dung kịch bản]

Kinh nghiệm: 1000/15000

Giá trị kỹ xảo: 1080

Tiền trò chơi: 339000

Sở trường: Thông dụng D, Khí giới E, Điều tra E, Chiến đấu D, Xạ kích D, Chữa bệnh F, Linh thuật F,???

Bọc hành lý 5/10: Cờ lê Mario, Con mắt thù hận, Súng ngắn A1, Hồi âm khôi giáp, Dao găm.

Trang bị: Tước sĩ chi vũ, Mặt nạ Kaixi Jones

Không gian đăng nhập: 1/30 (Bính đồ bài: hầu)

Kỹ năng: [Sửa chữa bảo hành qua loa] [Gấu con vung chân đá ngang] [Linh thức tụ thân thuật] [Quyết thắng thiên lý]

Trong đó, [Quyết thắng thiên lý] là năng lực danh hiệu mới của hân. Khác với [Não chấn động], đây là một cái kỹ năng chủ động.

[Tên: Quyết thắng thiên lý]

Loại: Chủ động

Hiệu quả: Trực tiếp thấy số liệu về năng lực của boss cuối của kịch bản (nếu có), kể cả chiều cao, khối lượng, chủng tộc, chiêu thức, nhược điểm vân vân. Kỹ năng có thể sử dụng nhiều lần, thời gian cold-down là 1 giây. Nếu năng lực boss phát sinh biến hóa, cần phải dùng kỹ năng lại mới có thể thấy số liệu sau khi biến hóa.

Ghi chú: Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.]Năng lực của cái kỹ năng này đối với người chơi phụ trách bày mưu tính kế mà nói là phi thường hữu dụng, hơn nữa còn không tiêu hao.

Không nói tới kỹ năng bị động, loại kỹ năng danh hiệu không tiêu hao như thế này bình thường đều sẽ có hạn chế, ví dụ như cái chiêu [Đầu rơi xuống đất] của Nhất Dao Khuynh Thành cũng không cần tiêu hao để phát động, bởi vậy thời gian cold-down dài đến hai giờ. Nếu như không gặp phải boss người mà là quái vật hình người, hẳn khẳng định phải xem lại một chút có đáng để sử dụng hay không.

Mà mấy loại kỹ năng danh hiệu có tiêu hao như [Tia chớp xông tới] của Long ca hồi trước và [Lui nhanh chém mau] của tiểu Thán đều phải mất 30% giá trị thể năng tối đa mới có thể phát động được, cho nên thời gian cold-down tương đối ít, cái đầu là một giờ, cái kia thì dùng lúc nào cũng được. Lại nói về mặt hiệu quả, cái dùng lúc nào cũng được kia tất nhiên là hơi kém hơn một chút... Chỉ có thể dùng để chạy trốn chết, lực sát thương căn bản là không.

Về phần chiêu [Quyết thắng thiên lý] mới của Phong Bất Giác này chẳng những không tiêu hao, hơn nữa cơ hồ không có thời gian cold-down, cho nên hiển nhiên không thể nào là kỹ năng chiến đấu. Thông thường mà nói, cái kỹ năng này lúc trong kịch bản chỉ cần dùng một lần, cùng lắm là sau khi nhìn thấy boss lại xác nhận một lần. Đối với một người có trí nhớ rất tốt mà nói, xem lại số liệu là không có ý nghĩa gì.

Tới đây cần phải bổ sung một chút, trừ kỹ năng danh hiệu, bình thường trong các kỹ năng có thể học cũng có một số không tiêu hao. Kỳ thật, [linh thức tự thân thuật] chính là một trong số đó. Tuy nói dưới tình trạng duy trì kỹ năng liên tục thì có giảm giá trị sinh tồn, nhưng khoảnh khắc "phát động" lại không có tiêu hao, cả 1 điểm giá trị linh lực hay giá trị thể năng cũng không cần. Mà loại kỹ năng có thể khởi động không tiêu hao thì không cần phải tính "xác xuất phát động thành công" nên dù cho sở trường có là cấp F thì cũng có thể 100% phát động được.

Cũng giống như người nào đó có một cái kỹ năng không tiêu hao, hiệu quả là búng tay có thể bạo chết kỳ đà cản mũi, cho dù hạn chế hẳn chỉ có

20% xác xuất thành công thì cùng lắm là khiến hấn búng tay thêm mấy lần mà thôi, dù sao cũng không tổn thất thể năng... Linh thức tự thân thuật cũng giống như thế, nếu kỹ năng có thể phát động thất bại, dưới tình huống không tiêu hao chỉ cần lặp lại việc phát động cho đến khi thành công mới thôi là được. Thời gian cold-down chỉ tính sau khi "kỹ năng đình chỉ", những kỹ năng không phát động thành công thì không tồn tại khái niệm đình chỉ, cho nên thêm vào cái thiết lập xác xuất phát động thành công của kỹ năng không tiêu hao này liền trở nên vô nghĩa.

"Ah... Vậy là cũng đã mười lăm cấp a." Phong Bất Giác đuổi người: "Nếu đã đến cấp này thì dường như cũng không vội tăng kinh nghiệm. Ủ... Nếu vậy... Thừa dịp giá còn cao đi kiếm trang bị, cho dù không tốt cũng có thể đem bán với giá tốt."

Việc này không nên chậm trễ, hôm nay là ngày đầu tiên Beta, cục diện còn rất loạn, ai cũng không biết lần sau đăng nhập thì sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Phong Bất Giác đi đến trước trụ thủy tinh, nghe thấy thông báo hệ thống quen thuộc: [Mời bạn lựa chọn ban thưởng thêm: [Xin lựa chọn ban thưởng tặng thêm: Một, ngẫu nhiên rút ra một món trang bị phù hợp đẳng cấp. Hai, 50.000 tiền trò chơi. Ba, 6.000 điểm exp.]

Hắn chọn trang bị, có chút chờ mong mà nhìn ánh sáng đang dần tụ lại.

Hôm nay Phong Bất Giác đã mười lăm cấp, nếu là rút ra "trang bị phù hợp với đẳng cấp" thì ít nhất hắn sẽ không có khả năng lại ngẫu nhiên nhận mấy thứ như [Tảng đá], loại vật phẩm cấp bậc như vậy phỏng chừng chỉ có người chơi chưa đến cấp năm cộng với nhân phẩm ác liệt mới có thể may mắn rút ra.

Bất quá, lần này, kỳ vọng của hắn lại một lần nữa bị nhân phẩm của chính mình cô phụ...

[Tên: Gậy tròn trẻ em

Loại: Vũ khí

Phẩm chất: Bình thường

Lực công kích: Không

Thuộc tính: Không

Đặc hiệu: Không

Ghi chú: Để cam đoan trẻ em dưới mười tuổi khi tham gia môn bóng chày an toàn, chúng ta phát minh một loại gậy tròn an toàn, bên ngoài bọc lớp cao su dày, bên trong là không khí, dù đánh trúng đầu cũng sẽ không khiến người bị thương.]

"Lực công kích là "Không" mà còn không biết xấu hổ gọi là vũ khí a!" Phong Bất Giác cầm cây gậy tròn ra sức vung hai cái: "Trang bị tương ứng với người chơi cấp mười lăm chính là loại đồ chơi con nít này a!"

Hắn lười giữ lại cái đồ vật chiếm diện tích này, quyết định đi Thương Thành đem cái này trực tiếp bán cho cửa hàng hệ thống.

Trở lại trong thang máy, đợi cửa đóng lại, Phong Bất Giác ở trên màn hình thiết lập cố định phân khu Thương Thành số 10, trong lúc đó tranh thủ xem hòm thư, không nghĩ tới trong đó vậy mà có hai bưu kiện chưa đọc.

Bức thư thứ nhất tự là Tự Vũ Nhược Ly gửi đi đến, nội dung rất đơn giản: "Thật có lỗi, vừa nãy bị đứt kết nối, buổi tối sẽ liên lạc lại." Đây là nàng sau khi ăn cơm tối vẫn không an tâm nên lại online một lần, lúc ấy Phong Bất Giác còn trong trò chơi cho nên nàng liền viết lá thư này.

"Đúng là người rất nghiêm túc a..." Phong Bất Giác tự nhủ.

Phong thứ hai thì do hệ thống gửi tới, tiêu đề là [Vật phẩm bạn bán đã thành giao], nội dung có hai câu nói, "vật phẩm đấu giá của bạn bị người chơi [Mặc danh] lấy với giá: 140.000 tiền trò chơi. Nhấn để nhận tiền trò chơi thu được."

Phong Bất Giác nhấn vào, tiền trò chơi liền lên đến 479000, lúc này hắn xem như là dư dả, lấy ra mười vạn để mở xã đoàn thì sẽ còn lại cỡ ba mươi tám vạn, mua vài món trang phục thêm thuộc tính khẳng định là đủ rồi. Mặt khác, đạn cây A1 kia của Phong Bất Giác cũng dùng gần hết rồi, cần bổ sung thêm một ít; nếu có khả năng, hắn còn tính mua ít thuốc bổ sung giá trị sinh tồn, phối hợp với tiêu hao của linh thức tự thân thuật.

"Ồi chào!" Phong Bất Giác đột nhiên bày ra biểu lộ là lạ: "Trước khi vào kịch bản ta nên làm gì?" Hắn bỗng khựng lại một chút: "Ừ... Ăn cơm trước..."

.....

Từ trong cabin trò chơi ngồi dậy, xem thời gian thì đã là đêm tối, tuy nói canh suông mì sợi nấu không uống phí công phu gì hết, nhưng chờ hắn ăn được một ít phở cũng phải bảy giờ.

Phong Bất Giác ngồi thẳng lên, duỗi người, giãn xương sống ra. Nằm trong cabin trò chơi lâu quả nhiên là đối với thân thể cũng không tốt lắm, cũng không thoải mái bằng ngủ trên giường.

Hắn nhìn qua góc phòng khách. Trong xô cát của mèo Assas xuất hiện một vật chất hắc ám.

"À? Không thể nào." Hắn có chút kinh ngạc cảm thán một câu, quay đầu tìm. Chứng kiến Assas chính chủ đang nằm ngủ trên ghế sa lon, Phong Bất Giác cười nói: "Ha... Thiên tài ah! Mới học có một lần a, ta còn tưởng rằng ít nhất phải hai ba lần." Tâm tình hẳn rất tốt, một tay kê chống, nhảy khỏi cabin trò chơi, sau đó một cước dẫm nát một cục cứt mèo khác...

"Biết chọn vị trí như thế này!" Phong Bất Giác hô: "Người được lắm a!"

"Meo meo~" trên ghế sa lon Assas ngáp một tiếng, vung cái đuôi ở phía sau, quay đầu qua chỗ khác, phản ứng hờ hững đối với Phong Bất Giác.

Sau khi Phong Bất Giác thu thập sạch sẽ, hắn bưng mì sợi ngồi ở trước màn hình máy tính. Lúc này đã là bảy giờ mười lăm tối.

Hắn từ trong tủ lạnh tìm được một lọ tương ớt không biết đã qua bao nhiêu năm tháng, ngày sản xuất ghi trên bao bì có chút mơ hồ, bất quá... chỉ cần lớp ngoài không có mọc ra tóc xanh thì hắn liền dám bỏ vào trong miệng.

Sau khi bật máy tính lên, hắn theo thói quen mà mở lên phần mềm chat, kết quả là bất ngờ phát hiện biên tập gửi một tin nhắn cho hắn. Loại sự tình này rất không bình thường. Phong Bất Giác mở tin nhắn xem, lúc ấy đôi đũa liền rơi trên bàn...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 97

"Giác Ca, tối đúng lúc a, ta vừa đánh xong một cái kịch bản." Vương Thán Chi sau khi thêm Phong Bất Giác vào đội ngũ nói thẳng.

Thời gian lúc này là hai giờ rạng sáng, lúc Phong Bất Giác vào không gian đăng nhập liền nhận được lời mời tổ đội từ tiểu Thán.

"Người vậy mà luyện nhanh thật." Phong Bất Giác nhìn cấp của ba người kia trong đội ngũ, lần trước gặp tiểu Thán trong trò chơi hắc mới có cấp 12, mà lúc này hắc đã cấp 14 lại giống như Tự Vũ và Bi Linh các nàng.

"Ta mua vật phẩm gia thành kinh nghiệm, hơn nữa vừa mới qua cửa một cái kịch bản dài ở mức trung đẳng." Tiểu Thán trả lời.

"Rất tốt, lát nữa các người cứ tiếp tục tự sắp xếp, ta một người đi dò xét hình thức giết chóc hư thật như thế nào, sau đó lại cùng các người xếp kịch bản." Phong Bất Giác nói.

Âm thanh Bi Linh lúc này từ trong kênh nói chuyện vang lên: "Đừng quên đăng kí cái kia."

"À đúng rồi. Mở xã đoàn trước vẫn có lời hơn, như vậy còn có thể nhận thêm kinh nghiệm tổ đội." Phong Bất Giác nói: "Như vậy, ta mở phòng họp, mời các người gặp mặt rồi nói sau."

Hắc nói rồi chạm lên menu thao tác, phát ra lời mời vào phòng họp. Hắc lại dùng menu mở hạng mục xã đoàn, dựa theo thông báo nhấn vài cái theo

trình tự, sau đó thông báo hệ thống liền bắn ra: [Trước khi xác nhận vui lòng cam đoan trong bọc hành lý của bạn có ít nhất có một ô còn trống.]

Phong Bất Giác ấn xác nhận, lại có một cái thông báo khác bắn ra: [Mời nhập tên xã đoàn bạn muốn đặt để nhận đơn đăng kí.]

Đến đây hắn dừng lại, thầm nghĩ: "Ừ... Cái này vẫn nên thương lượng với bọn họ một chút a, nhớ tùy tiện đặt tên... Tiểu Thán ngược lại dễ xử lý, Tự Vũ cùng Bi Linh nói không chừng có thể không chịu đăng ký."

Phong Bất Giác rời khỏi màn hình, xoay người ấn nút phòng họp. Đợi cửa thang máy mở ra, hắn liền đi vào, lúc này ba người khác cũng đã ở bên trong.

Lúc này tiểu Thán và Bi Linh đều đã đổi trang phục lính mới.

Bi Linh mặc nguyên bộ đồ quân đội đột kích chống khủng bố màu đen, toàn thân cao thấp che kín không kẽ hở. Nếu như nàng dùng mặt nạ bảo hộ vải màu đen cùng mũ giáp thì bộ dáng phỏng chừng không khác mấy, từ phía xa nhìn cũng khó phân biệt được. Xem ra nàng đây là quyết định phát triển phương diện bắn tỉa.

Trang phục Tiểu Thán mua là đồ dành cho thích khách, hắn chọn áo khoác màu đỏ thẫm, phối hợp với áo choàng màu vàng; mặt sau có mũ trùm, đội lên có thể che khuất nửa trên của khuôn mặt; trên người, bên hông, chân đều có rất nhiều túi đựng phi đao đạn dược các loại; hai tay đeo bao tay, chân mang một đôi giày da hươu; trông quả thật có chút phong phạm thích khách.

Tạo hình hai vị này tuy võ trang đầy đủ, nhưng giờ phút này lại làm sự tình thập phần không khớp với hình tượng, Bi Linh một thân trang phục chống khủng bố đang ăn kem ly, mà tiểu Thán một thân trang phục thích khách lại đang ăn bịch khoai tây chiên.

"Ta nói... Vì sao lại có đồ ăn vặt?" Phong Bất Giác hỏi.

"Mua ở hệ thống cửa hàng a." Tiểu Thán nói: "Mặc dù chỉ là vị giác mô phỏng ảo nhưng có thể đỡ thèm." Hắn đem gói to khoai tây chiên đưa qua: "Giác Ca người cũng ăn một chút?"

"Ta biết có bán ở nơi nào, cái vấn đề ta hỏi là vì sao các người lại mua?" Phong Bất Giác nói.

"Ách... Nếu nói lý do... Hôm nay Open Server, khoai tây chiên còn nửa giá..." Tiểu Thán trả lời.

"Mua cái đầu của người a! Đây là lãng phí không gian bọc hành lý a!" Phong Bất Giác nói.

Bi Linh bổ sung: "Bọc hành lý cũng có thể mua nha." Nàng liếm miệng kem ly: "Đem bọc hành lý mười ô thăng cấp thành mười lăm tổn tổng cộng một trăm vạn tiền trò chơi."

"Đây không phải là một trăm viên rmb một ô lạc sao." Phong Bất Giác thốt ra, cơ hồ trong nháy mắt dựa theo tỉ suất hối đoái cỡ 1:2000 trong tuần đổi: "Ừ... Xem ra ta tiền trò chơi vẫn nên tỉnh táo một chút khi dùng thì tốt hơn, cái cần dùng tiền địa phương thật không ít."

Phong Bất Giác hiện tại không có tiền dư để nạp, còn chưa nói sau này hắn còn muốn dựa vào Thiên Đường Kinh Khủng kiếm thêm một ít tiền. Cho nên tiếp tục cái đề tài này cũng không có gì hay. Lúc này hắn quay đầu, thấy Tự Vũ đang đứng lưng tựa tường cạnh cửa. Với tính cách của Tự Vũ hiển nhiên là sẽ không mua đồ ăn vặt trong trò chơi. Sau khi ánh mắt hai người chạm nhau, vẫn là nàng mở miệng nói với Phong Bất Giác trước: "Việc xảy ra hồi chiều ta không cố ý."

"Ách... Không có sao." Phong Bất Giác trả lời: "Cái đó... Không phải người đã nói trong bưu kiện rồi sao?"

"Cứ như vậy..." Tự Vũ thì thầm: "Người là loại người này a..."

"Ừ... Người đang nói cái gì?" Phong Bất Giác ần ần cảm thấy ần ý trong lời nói của nàng.

Bi Linh ngồi ở bàn bên cạnh cười: "Biểu tở dường như thấy người thuộc loại người gửi một cái tin nhắn là có thể dứt khoát chia tay."

"Đừng nghe tiểu quý này nói bậy." Tự Vũ cải chính: "Ta chẳng qua là cảm thấy người thuộc về loại nói chuyện rất tốt."

"Này... Nghe còn có ần ý nữa a..." Phong Bất Giác khó chịu nói.

Tiểu Thán cười to đập bàn, trong miệng mớm khoai tây chiên phun ra: "Nói trúng tim đen a!"

"Ta một đao chọc chết người bây giờ." Phong Bất Giác nói. Bi Linh chen miệng nói: "Tốt, nam sinh các người sẽ có cơ hội phá nhau, trước tiên là nói về chính sự, đơn đăng ký xã đoàn đâu?"

"Không có." Phong Bất Giác trả lời: "Đang tính hỏi các người một chút, xã đoàn chuẩn bị gọi là gì?"

"A? Người còn rất dân chủ nữa." Bi Linh nói: "Lại nói tiếp... Vấn đề này thật đúng là chưa bàn qua."

Tự Vũ ở bên nói ra: "Hiện tại thương nghị a, các người đề xuất đề nghị, ta phụ trách chối bỏ những cái khó coi."

"Vũ Tử, chúng ta cái gì cũng chưa nói người đã biết sẽ có khó coi nha?" Tiểu Thán nói.

"Ôi chao! Mấy giờ không thấy tiểu tử này sao lại kêu thành tử rồi?" Phong Bất Giác quay đầu hỏi Tự Vũ.

"Người cũng muốn gọi vậy?" Tự Vũ dùng giọng điệu bình tĩnh trước sau như một lạnh lùng trả lời.

"Ta có gọi một lần rồi a, không phải người đã nói tuổi ta lớn hơn người nên không thích hợp sao?" Phong Bất Giác nói: "Gọi muội tử người lại cảm thấy ta chiếm tiện nghi... Nhé?"

"Vốn ta đã quên, bắt quá người đã nhắc lại..." Tự Vũ nói: "Vậy thì khi người tự động buông tha cho cái cơ hội này đi a."

"Stop đề... Ai mà thêm gọi, từ xưa đến nay người đi theo "xưng đề" làm tùy tùng, người cửu tử nhất sinh "xưng đế" ta mới mặc kệ chuyện này." Phong Bất Giác nói: "Ta cảm thấy gọi Tự Vũ như thế này là tốt rồi."

"Biểu tử đây là lạt mềm buộc chặt." Bi Linh trên mặt vẫn mang theo nụ cười, ngữ khí có vẻ rất nghịch ngợm, nhưng lời nói của nàng lại thường đánh trúng chỗ hiểm: "Nàng muốn người gọi nàng Tự Vũ."

"Người không nói lời nào không có người chê người không nói gì." Tự Vũ trừng mắt biểu muội bán đồng đội này, không nhanh không chậm mà đi qua ngồi ở bên cạnh nàng.

Bi Linh le lưỡi, tranh thủ thời gian chuyển chủ đề: "Ta đề nghị gọi xã đoàn là... Bi Vũ Thán Phong!" Trước khi nàng nói ba chữ đầu căn bản còn chưa nghĩ ra ở sau muốn nói gì, cũng thực thiệt thòi nàng có thể cái khó ló cái khôn mà đem những lời này nói ra.

Tiểu Thán nói: "Vì sao tên nữ sinh các người xếp trước chúng ta..."

"Người có ý kiến?"

"Ừ... Từ nay về sau chúng ta còn muốn thêm thành viên khác a, sau này Long ca hẳn là cũng sẽ thêm vào, cái tên này còn cần thương thảo a." Tiểu

Thán nói, bởi vì hắn không dám trả lời "Ta chính là có ý kiến", cho nên hắn rất uyển chuyển mà nói lý do phản đối cá nhân.

Phong Bất Giác hai tay giao nhau ở trước ngực, vẻ mặt trầm tư nói: "Ta đề nghị... Trung tâm nghiên cứu người bất thường."

"Phủ quyết." Tự Vũ bình tĩnh mà nói ra hai chữ sau khi Phong Bất Giác nói xong không thấy mấy giây.

"Vì sao?" Phong Bất Giác vô liêm sỉ mà hỏi thăm.

"Khó coi." Câu này không phải Tự Vũ nói mà là Bi Linh cùng tiểu Thán trăm miệng một lời trả lời.

"Này tiểu tử người đối diện coi..." Phong Bất Giác không cùng nữ sinh so đo, mà là dùng ánh mắt đe dọa nhìn Vương Thán Chi: "Không giả thích được... Đem người bầm ra cho heo ăn."

"Đối diện gì a! Người coi mình là ai a!" Tiểu Thán hô, "Ít nhất cũng phải cho ta nghĩ một chút a!"

"Dù sao cũng rảnh, mọi người cùng nhau từ từ suy nghĩ." Tự Vũ dựa vào thành ghế nói.

"Đầu tiên hắn nên định ra phong cách xã đoàn, như Trật Tự, Chư Thần các loại đều là tên phòng công tác, còn có một số đặt tên khí phách lộ ra ngoài như Vô Định Thiên Hạ, Quân Lâm Thiên Hạ, Hùng Bá Thiên Hạ gì đó hiển nhiên đều là muốn trong trò chơi kiếm được thứ hạng cao. tiểu xã đoàn như chúng ta tài lực cùng nhân số đều không thể đánh đồng với người ta, cho nên loại tên thập phần rêu rao cùng cường thế cơ bản có thể loại bỏ." Phong Bất Giác vừa nói vừa ngồi vào bàn hội nghị, bày ra tư thế chủ tọa, hai tay mười ngón giao nhau: "Tiếp theo, loại tên dài dòng làm cho người ta khó hiểu, nhìn qua liền thấy một loại khí tức trạch hủ đập vào mặt tốt nhất cũng không nên dùng, như mấy cái "Hiệp hội ma thuật phương

đông bí ẩn". Dùng loại tên này rất có thể sẽ khiến cho một ít trẻ trâu tuổi cỡ tiểu Thán muốn gia nhập."

"Này! Người rõ ràng nghiên cứu rất kĩ a! Như không có gì mà nói ra a! Lượng tin tức thật lớn a!" Tiểu Thán hô.

"Cuối cùng, tên nước ngoài như tiếng Anh, Nhật, Pháp vân vân hoặc là ngôn ngữ sao Hoả, đã dễ bị đọc sai, lại dễ bị nghi giả bộ [Bíp——] đương nhiên cũng phải loại bỏ." Phong Bất Giác nói tiếp.

"Dù có cách âm vẫn đem lời muốn nói nói ra được a! Người tốt cuộc là làm sao hay vậy!"

"Tốt, dưới một số điều kiện tiên quyết này, mọi người nên tiếp thu ý kiến quần chúng a." Phong Bất Giác nói: "Nếu ai nói không tốt, ta sẽ đem tiểu Thán băm vụn cho heo ăn."

"Người khác nói không tốt liên quan gì đến ta a!" Tiểu Thán trực tiếp cầm lấy mấy miếng khoai tây chiên hương Phong Bất Giác ném qua: "Cho dù ta nói không tốt cũng không thể nào bị băm vụn cho heo ăn a! Chưa nói trong trò chơi này làm sao có thể làm mấy việc như băm vụn cho heo ăn a!"

Việc đặt tên xác thực là rất phiền toái, trừ những thứ Phong Bất Giác đã nói còn có một số vấn đề cần cân nhắc. Một trong số đó là mỗi người có một sở thích khác nhau, tên xã đoàn dù không thể để cho người người đều thoả mãn nhưng cũng ít nhất không khiến cho một thành viên nào phi thường chán ghét. Mặt khác, tên đặc biệt khó coi hoặc người ngoài đọc không hiểu cũng không được, dù sao sau này còn phải đeo huy chương đi ra ngoài gặp người khác. Nếu thực sự dùng tục danh "không nằm trong nhận thức của người bình thường", đối với Phong Bất Giác dán lên áo cái nhãn này đi ra ngoài là không có vấn đề gì, không hề có cảm giác không khỏe, nhưng khiến cho phái nữ đeo cái huy chương này ra ngoài bị người ta coi thành quái a đi sẽ không tốt.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 98

Trải qua một phen thương nghị, vẫn là do Phong Bất Giác đề xuất một cái tên khiến mọi người tương đối thoả mãn: Địa Ngục tiền tuyến.

Cũng không phải nói vì hãn thân là tiểu thuyết gia nên năng lực đặt tên cao minh, tên này là từ linh cảm, hơn nữa còn là xuất phát từ tên nhân viên quản lý thần kinh tự xưng ma quỷ nào đó.

Phong Bất Giác đang tự hỏi, kinh nghiệm gặp gỡ lú đó vô tình hiện lên trong đầu, hãn liền nghĩ đến cái tên như vậy, liền nói ra.

Kết quả tất cả mọi người không có ý kiến gì, có lẽ là bởi vì lúc trước đã phủ quyết quá nhiều tên xã đoàn không giải thích được, độ kiên nhẫn của mấy người cũng đã mài đến không còn mấy, có lẽ là bởi vì lực chú ý của mọi người bắt đầu phân tán, muốn mau chóng giải quyết việc này. Dù sao dưới tình huống không có người phủ quyết, [Địa Ngục tiền tuyến] coi như là toàn bộ phiếu thông qua.

Phong Bất Giác lập tức liền trở lại không gian đăng nhập đăng ký cái tên này, khi thấy hệ thống thông báo [Tên xã đoàn có thể sử dụng] hãn mới nói lỏng tinh thần. Hãn còn lo đã có người đăng ký cái tên này, lại phải tìm một cái khác.

Sau khi nhận đơn đăng ký, vật phẩm liền trực tiếp xuất hiện trong bọc hành lý của. Đó là một trang giấy kèm theo một cây bút máy, hai thứ này cộng lại chiếm một ô vật phẩm.

[Tên: Đơn đăng ký - Địa Ngục tiền tuyến]

Loại: Tiêu hao phẩm]

Phẩm chất: Bình thường

Công năng: Xin thành lập xã đoàn

Ghi chú: sau khi nhận được vật phẩm, nếu trong hai bốn giờ không nộp lên, vật phẩm sẽ tự động biến mất. Mỗi người chơi mỗi ngày chỉ có thể nhận một đơn đăng ký, người chơi đã gia nhập xã đoàn không cách nào nhận. Cần có ít nhất bốn người đăng ký, đồng thời nộp 100.000 tiền trò chơi mới có thể thành lập xã đoàn, người ký trên danh sách sẽ coi như là thành viên xã đoàn.]

Cầm đơn đăng ký vào phòng họp, Phong Bất Giác lại trưng cầu ý kiến mọi người một chút, hỏi bọn hắn tính để cho ai làm đoàn trưởng.

Tự Vũ vốn đã muốn để Phong Bất Giác làm, tiểu Thán hiển nhiên cũng vẫn chọn Giác Ca, dù sao hắn không mất gì cả, Bi Linh thì không có lập trường, đối với nàng mà nói ai làm cũng giống nhau. Bất quá bản thân cô ta thì không muốn, nguyên văn lời nói là: "Muốn ta làm trưởng đoàn à? Ủ... Một là không có cái khí thế này, hai là không thích."

Vì vậy. Phong Bất Giác liền không có cách nào để từ chối, chỉ có thể thoáng nghĩ vài giây, cảm thán một câu, ở trên chỗ đăng ký đoàn trưởng viết lên id game của mình: Phong Bất Giác, sau đó đưa đơn đăng ký cho ba người khác.

Đợi bốn danh tự đều nổi trên giấy, Phong Bất Giác liền cầm lên. Lại quay lại không gian đăng nhập nộp cho hệ thống.

[Đang xác minh thông tin người chơi đăng ký, xin chờ một chút...]

[Xin xác nhận hành động của bạn: Tạo xã đoàn - Địa Ngục tiền tuyến]

Phong Bất Giác nhấn nút xác nhận.

[Thao tác thành công, mời xác nhận tạo xã đoàn một lần nữa, đồng thời đem trừ của bạn 100.000 tiền trò chơi. Xin đảm bảo trên người bạn (tiền trò chơi trong kho và bưu kiện không được dùng để chấp hành thao tác này). Nếu tiền trò chơi đủ xin hãy tiếp tục.]

Lại ấn đồng ý một lần nữa, đơn đăng ký trong tay Phong Bất Giác nhanh chóng hóa thành bạch quang biến mất, một giây sau, hắc liên tiếp nhận thông báo hệ thống, hơn nữa là văn bản lẫn giọng nói bên tai đồng thời xuất hiện, nói rõ những nội dung này rất quan trọng:

[Xã đoàn - Địa Ngục tiền tuyến, đã thành lập thành công]

[Bạn đã tham gia xã đoàn Địa Ngục tiền tuyến]

[Bạn đã trở thành đoàn trưởng xã đoàn Địa Ngục tiền tuyến, quyền hạn cụ thể mời nhấn liên kết phía dưới để xem]

[Nhà kho công cộng xã đoàn đã mở]

[Công năng buff của xã đoàn sau 24h sẽ mở ra, đến lúc đó sẽ dựa vào thứ hạng của xã đoàn bạn tại trên bảng xếp hạng nhận thêm hai loại buff]

[Kinh nghiệm gia thành thành viên xã đoàn cùng tổ đội đã mở]

[Xin hỏi bạn có muốn lập tức đặt huy chương xã đoàn không, nếu không đặt ra, tạm thời sẽ sử dụng kiểu dáng mặc định của hệ thống]

Sau khi thấy một câu thông báo cuối cùng, Phong Bất Giác nhìn kiểu dáng huy chương cơ bản xuất hiện trên màn hình, chính là một cái hình tròn rất đơn giản màu xám, bốn chữ bạch sắc "Địa Ngục tiền tuyến" để ngang chắn phía trước.

Phong Bất Giác tạm thời không có sửa, bởi vì hắn nhớ rõ trong giới thiệu trò chơi có đề cập qua, lần đầu tiên sửa là miễn phí, nếu muốn sửa nữa phải dùng tiền. Cụ thể tiêu bao nhiêu dựa trên nhân số xã đoàn mà định ra, càng nhiều người, phí sửa huy chương càng khổng lồ.

Đồng thời, Phong Bất Giác cũng đi xem mục xã giao. Trừ hảo hữu, người chơi chơi chung gần đây, số đen, hiện tại đã thêm một mục "xã đoàn".

Đang chuẩn bị xoay người trở lại phòng họp, Phong Bất Giác phát hiện trên bảng thao tác thang máy chẳng biết lúc nào lại có thêm một cái nút, trên đó viết [Kho hàng công cộng]. Kho hàng cam chịu tồn lấy quyền hạn là: chỉ có đoàn trưởng mới có thể lấy lẫn bỏ vào tiền trò chơi cùng vật phẩm, mà các thành viên xã đoàn khác chỉ có thể cất vào bên trong. Đường nhiên, hiện ở bên trong hắn là trống rỗng.

Phong Bất Giác trở lại phòng họp, đạo một câu: "Thật đúng là sự tình phiền toái gì đâu." Hắn cảm thán một phát: "Chỉ thành lập thôi đã phiền toái như vậy thì đừng nói tới quản lý ah..." Hắn là một người rất có trách nhiệm, chỉ cần nhận được quyền lực, cho dù là phi thường nhỏ, hắn cũng hi vọng có thể đem nghĩa vụ tương ứng làm hoàn mỹ. Hoặc là sẽ không làm, đã làm phải quản tốt. Không phải thẹn với lương tâm, đây chẳng qua chỉ là thái độ. Người có năng lực luôn muốn làm cho mình không thẹn với lương tâm, để cho người khác cũng không thể nói gì hơn.

Kỳ thật... Dưới tình huống bình thường, Phong Bất Giác sẽ kiên trì chọn từ mới bắt đầu cũng không có quyền lực gì cả, cho nên lúc trước hắn còn ôm một tia ảo tưởng đem chức vị đoàn trưởng để người khác làm. Đáng tiếc, cuối cùng vẫn là hắn lên làm. Lấy tính cách của hắn, kế tiếp xác thực chính là hai chữ "phiền toái".

Ngồi ở trong phòng họp, ba người cũng đều nghe được hệ thống thông báo, hơn nữa trên trang phục bọn họ đều lập tức xuất hiện huy chương.

Trên trang phục tiểu Thán cùng Bi Linh, huy chương xã đoàn đều xuất hiện trên cánh tay trái, trang phục Tự Vũ bởi vì là không có tay cho nên huy chương xuất hiện phía dưới bên trái xương quai xanh của nàng.

"Giác Ca, cái huy chương này là người thiết kế à?" Tiểu Thán hỏi.

"Mặc định của hệ thống." Phong Bất Giác trả lời: "Ta xem qua, còn có rất nhiều đồ án có thể chọn, thậm chí có thể tự vẽ. Bất quá chúng ta phải đem dân chủ tiến hành đến cùng a. Vạn nhất ta không hỏi một tiếng sẽ lập tức có một vở kịch rất tìm kiếm cái lạ, lại khó coi, đến lúc đó các người còn phải buộc ta dùng tiền đi sửa."

"Dùng hình đầu sơn dương màu đen, điểm hai cái mắt màu đỏ, ở dưới dùng ngọn lửa màu xám, chữ màu đen, chung quanh chữ dùng màu đỏ như máu." Tự Vũ lại lập tức cho ra một cái thiết kế thập phần cụ thể.

"Ừ... Biểu tượng ác ma cùng ngọn lửa à... Cũng rất hợp với tên xã đoàn a... Ôi chao, từ khi nào người lại có chủ ý nhanh như vậy a? Hơn nữa lại đặc biệt tín nhiệm." Phong Bất Giác hỏi.

"Rất bình thường, người am hiểu văn tự, lại không cho phép ta am hiểu vẽ tranh?" Tự Vũ trả lời.

"A? Không lẽ người là nhà thiết kế? Kỹ sư? Hay tác giả Manga?"

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 99

Sau khi Phong Bất Giác trở lại không gian đăng nhập liền rời khỏi tổ đội, miễn cho lát nữa lúc bọn Tiểu Thán xếp kịch bản do ảnh hưởng của chính mình mà không vào được đội ngũ. Hắn đã đem quyền hạn phó đoàn trưởng giao cho Tự Vũ, huy chương cũng liền giao cho nàng đi xử lý. Tuy nói từng có một lần mất NET ngoài ý muốn, nhưng nhìn biểu hiện nữ hiệp trước sau như một của nàng mà nói, hiển nhiên là một người vô cùng đáng tin cậy, sự tình này giao cho nàng, không đến mức làm hư hại.

Phong Bất Giác không có lập tức liền xếp kịch bản, sau khi mất 10 vạn tiền trò chơi, tiền trò chơi của hắn còn 379000, đủ để cho hắn võ trang chính mình một phen.

Đầu tiên hắn đi vào trong thương thành phân khu số 10, đem cây gậy bóng chày nhi đồng kia bán cho cửa hàng hệ thống. Giá tiền thật đúng là công đạo, chỉ có 1000 tiền trò chơi, cũng chính là 5 nguyên, thập phần phù hợp với lực công kích "không" này, hơn nữa không hề có bất kỳ thuộc tính trang bị có ích nào.

Đạn, thuốc bổ sung cùng thiết bị chiếu sáng là các loại tiếp tế phẩm Phong Bất Giác dự định mua, nhưng lúc này hắn không có vội vã mua mà là đi xem trang phục trước. Đó mới là loại vật phẩm cần chi tiêu rất lớn, nhưng bù lại có thể gia tăng thuộc tính, hơn nữa là loại vật phẩm sớm muộn cũng phải mua, để xem 38 vạn có thể mua được loại trang phục gì rồi lại nói tiếp.

Phong Bất Giác đối với hình tượng của chính mình trong trò chơi cũng không quá quan tâm, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không quan tâm. Mặc trang phục mặc định của tân thủ hắn cảm thấy cũng không có gì, dù sao ai cũng đều từng mặc, hơn nữa là miễn phí. Nhưng nếu như hiện tại phải dùng tiền đi mua, hắn cũng không muốn mặc một bộ trang phục loạn thất bát tao chỉ vì muốn thêm điểm thuộc tính, sau đó đi ra ngoài rêu rao khắp nơi, dù sao hắn cũng không có tự tin có thể ăn mặc phong phạm giống như Tê Lợi Ca.

Trước vô số trang phục, nhìn qua từng cái từng cái một chỉ sợ phải xem đến hừng đông, cho nên Phong Bất Giác tất nhiên có cách chọn. Ngay từ đầu hắn đã như mắc bệnh nhị, sinh ra xúc động mãnh liệt muốn mua một bộ trang phục theo phong cách siêu anh hùng Mỹ. Nhưng hắn rất nhanh liền phát hiện trang phục tạo hình siêu anh hùng đều đắt đến kinh người. Ví dụ như trang phục "Dr.Doom" có giá là 90 vạn tiền trò chơi, bộ đồ này chia làm 3 bộ phận, theo thứ tự là mặt nạ cộng thêm giáp, trang phục bên ngoài cùng với áo choàng có mũ, tức là có ba chỗ có thể gia tăng thuộc tính. Nhưng bộ đồ này lại không thể mua từng phần, chỉ có thể dùng 90 vạn mua cả bộ.

Một chút tiền trò chơi ấy của Phong Bất Giác tựa hồ có chút không đâu vào đâu.

So với loại người chơi có thể dùng 100 vạn tiền trò chơi, tương đương với 500 nguyên đi mua 5 ô không gian hành lý như Tiểu Thán, Bi Linh, từ lúc Phong Bất Giác bắt đầu chơi đến bây giờ, 38 vạn trên người tính ra cũng tương đương với khoảng 190 nguyên. Mà kế hoạch của hắn là muốn kiếm đủ tiền bằng 1 cái cabin trò chơi đấy, đây tuyệt đối là gánh nặng đường xa. Phải biết rõ, hắn đang sử dụng cabin trò chơi một người tiêu chuẩn NL2055, giá bán thế nhưng là 5 số. Dùng giá tiền của 2 cái cabin trò chơi là đủ để đi mua một chiếc xe rồi, đương nhiên không nói tới giấy phép...

"Ân... Kỳ thật bộ này cũng không tốt nha, mũ màu xanh lá đấy, hơn nữa khô giáp cộng áo choàng hành động cũng bất tiện." Phong Bất Giác tự mình an ủi nói.

Sau đó hắn lại tìm được một bộ trang phục nhân vật hắn muốn mua: Deadpool, một bộ trang phục đen đỏ giao nhau, tương đối bó sát người, cũng không có áo choàng gì đó, hành động tuyệt đối thuận tiện, hơn nữa trên người có đai lưng, móc treo... có thể trợ giúp mang theo đao kiếm súng, tiết kiệm không gian bọc hành lý. Bộ này chỉ có hai bộ phận, chia làm trùm đầu cùng bộ đồ toàn thân, cũng có nghĩa là chỉ thêm hai loại thuộc tính.

Nhưng mà, bộ đồ Deadpool giá cũng lên đến 70 vạn...

Phong Bất Giác lại tự mình an ủi một lần nữa: "Ân... Quá tiện, quá hèn mọn bỉ ổi, không phù hợp với hình tượng cao lớn của ta..."

Nếu lời này của hắn bị người bên ngoài nghe được, người ta khẳng định phải hỏi hắn hai câu, câu đầu tiên: "Vậy người còn tìm làm gì?" Câu thứ hai: "Vậy người nghĩ hình tượng người như thế nào?"

Hắn lập tức lại tìm bộ đồ vài nhân vật khác. Tổng kết lại, trên cơ bản mấy bộ đồ nhân vật giá bán đều trên 50 vạn. Điều kỳ quái nhất chính là bộ đồ Batman, lại cần 200 vạn tiền trò chơi, dựa theo tỉ suất hối đoái của tuần này, tương đương với 1000 nguyên rồi. Đương nhiên, bộ này xác thực cũng tương đối ưu việt, tổng cộng chia làm năm bộ phận: trùm đầu, phần trên, phần dưới, đai lưng, áo choàng (ô trang phục chia làm năm ô: đầu, chân, phần trên, phần dưới, vật phẩm trang sức, vô luận bộ đồ nhân vật có mấy bộ phận đi nữa, dù chỉ có một bộ phận, cũng sẽ chiếm toàn bộ 5 ô). Cũng tương đương với việc có thể thêm năm loại thuộc tính, hơn nữa trên người còn có thể mang theo không ít trang bị công cụ, vô cùng tiết kiệm không gian bọc hành lý.

Sau khi Phong Bất Giác xem một lượt liền quyết định buông tha, bộ đồ xem ra không hợp với mình, tốt nhất vẫn nên mua từng món phối hợp lại a, đầu tiên phải mua phần trên cùng phần dưới, hai cái thuộc tính tới tay lại nói tiếp, nếu còn dư tiền, lại tiếp tục mua vật phẩm trang sức.

Nghĩ đến đây, Phong Bất Giác bỗng nhiên hiện lên một cái linh cảm, hẳn dựa theo nhan sắc cùng kiểu dáng tìm kiếm một chút, cuối cùng thành công tìm được một kiểu phối hợp làm mình rất hài lòng, cuối cùng còn lộ ra vẻ tươi cười đắc ý.

Nếu như Batman là một loại nghề nghiệp, như vậy ngưỡng cửa nhập chức ngoại trừ năng lực trời sinh ra có lẽ phải có thêm một hạng: tài sản 700 triệu đô la. Nhưng để trở thành đối thủ của hắn thì thành phẩm lại không mắc, như một vị làm hắc đầu đầu nhất, với thái độ đối với tiền tài cùng tánh mạng tràn đầy coi rẻ cùng cười nhạo.

Đầu tiên Phong Bất Giác bỏ ra mười hai vạn tiền trò chơi mua một món trang phục phần trên, kiểu dáng trang phục là: một bộ áo khoác ngoài màu tím kiểu tây, vạt áo dài đến đầu gối, bên trong là áo sơ mi caro màu xanh đậm, phủ thêm một chiếc áo gi-lê màu xanh lá cây kiểu tây kèm theo cà-vạt. Lại dùng tám vạn tiền trò chơi, mua một chiếc quần dài có màu đậm hơn áo khoác ngoài một chút với tư cách trang phục phần dưới. Cuối cùng lại dùng bốn vạn mua một đôi găng tay da.

Tổng cộng tiêu phí 24 vạn tiền trò chơi, Phong Bất Giác liền mua được một bộ bộ đồ Joker. Đương nhiên, hắn còn không đến mức nhuộm tóc thành màu xanh lá, trên mặt đánh đầy phấn trắng, lại dùng dao cắt quai hàm hai bên, tiện bôi thêm son... Hắn cũng không cuồng như vậy.

Sau khi mua được trang phục, nếu muốn trang bị, phải lựa chọn thuộc tính ngẫu nhiên, phần trên sinh ra ba loại thuộc tính lần lượt là: gia tăng tốc độ khôi phục giá trị thể năng lên một chút, giảm bớt thể năng tiêu hao khi di chuyển vật nặng một chút, gia tăng tốc độ khôi phục giá trị sinh tồn lên

một chút. Phong Bất Giác hầu như không cần cân nhắc liền lựa chọn tốc độ khôi phục giá trị sinh tồn, bởi vì hạng này có thể phục vụ cho Linh Thức Tự Thân Thuật của mình. Trên lý luận mà nói, Linh Thức Tự Thân Thuật tại hậu kỳ trò chơi vẫn có thể phát huy hiệu quả cao, cho nên có thể phối hợp thuộc tính cũng không tệ.

Thuộc tính ngẫu nhiên của trang phục phần dưới có chút mang bom bên người, lần lượt là: dưới tình huống trồng cây chuối(dùng lực lượng của bản thân) gia tăng tốc độ khôi phục giá trị thể năng rõ rệt; gia tăng độ bật cao lên một chút; gia tăng tốc độ khôi phục giá trị linh lực trên diện rộng, nhưng tốc độ khôi phục giá trị sinh tồn cũng giảm xuống theo cùng tỷ lệ. Trong ba hạng này, hạng cuối cùng Phong Bất Giác nhất định sẽ bỏ đầu tiên đây, hạng thứ nhất càng xem càng lừa người, tuy viết "gia tăng rõ rệt", nhưng lúc trồng cây chuối thể năng giá trị có lẽ sẽ giảm a... Bù trừ cho nhau, cái này cùng "Tăng lên một chút" có gì khác nhau sao? Căn bản chính là đang đùa người. Cho nên Phong Bất Giác vẫn chọn cái thứ hai có thuộc tính nhìn qua dường như bình thường nhất.

Gỡ tay thuộc về loại vật phẩm trang sức, Phong Bất Giác rút được thuộc tính ngẫu nhiên lần lượt là: giảm bớt giá trị thể năng tiêu hao khi di chuyển vật nặng một chút, giảm bớt ảnh hưởng khi xuất hiện trạng thái đổ máu một chút cùng tăng lực công kích của nắm đấm lên một chút. Ba hạng này đều có khuynh hướng riêng, hạng thứ nhất tương đối trung dung, hạng thứ hai có khuynh hướng phòng thủ, hạng thứ ba tự nhiên là khuynh hướng công kích.

Phong Bất Giác cân nhắc trong chốc lát, cuối cùng chọn hạng thứ hai, hẳn đã có ba món vũ khí nơi tay, ống cò-lê, tiểu đao, súng ngắn để chọn. Dưới tình huống vũ trang đầy mình này, không cần vì tăng lên "một chút" hiệu quả này mà sử dụng nắm đấm, cái này chính là ném dưa hấu lấy hạt vừng. Hơn nữa Tự Vũ ở trong kịch bản Trường trung học phổ thông Yousuke bị đánh trạng thái đổ máu thảm như thế nào, Phong Bất Giác vẫn

còn nhớ rõ ràng. Hiện tại trong xã đoàn đường như còn không có ai tăng trưởng theo khuynh hướng sở trường chữa bệnh đấy, hẳn cũng không có khả năng luôn luôn chuẩn bị đầy đủ băng vải, thuốc giải độc, thuốc chữa bỏng, vật phẩm giải trừ hiệu quả đặc thù gì đó..., không phải không có tiền, mà là thùng vật phẩm không đủ dùng. Cho nên chọn một hiệu quả đặc thù như vậy, lo trước khỏi hoạ. Lại nói tiếp gắng tay cũng không đắt, đợi về sau có tiền, lại dùng 4 vạn mua thêm một đôi giống đôi này, một lần nữa lựa chọn giữa ba cái thuộc tính ngẫu nhiên cũng được.

Nghĩ như vậy, Phong Bất Giác sờ cái ót nói: "Hắc! Vừa nãy quên nói Tiểu Thán trả Winchester lại cho ta rồi. Vài ngày không thấy, tiểu tử này tám phần cũng đã quên." Bất quá hẳn lập tức nhún nhún vai, thầm nghĩ: "Bất quá món vũ khí kia rất thực dụng đấy, lại để cho hẳn cầm cũng tốt, đối với hẳn trợ giúp khá lớn."

Sau khi Phong Bất Giác lựa chọn xong thuộc tính trang phục, tổng kết lại một chút, tiêu hết 24 vạn này, tốc độ khôi phục giá trị sinh tồn của hẳn tăng lên, gia tăng độ bật cao, sau khi dính trạng thái đổ máu, tốc độ xói mòn giá trị sinh tồn sẽ chậm hơn một chút. Trên hết là... Tạo hình tạo nên phong cách của mình.

Trong ô trang phục của hẳn, trước mắt còn thừa hai ô trống, theo thứ tự là đầu cùng chân. Bất quá Phong Bất Giác lúc này còn thừa lại 140.000 tiền trò chơi, nếu như mua một món, mấy món còn lại tám phần là mua không nổi rồi. Hơn nữa, hẳn còn có ý định mua thêm tiếp tế phẩm, vì vậy liền không xem xét trang phục nữa.

Đồ vật đã trang bị ở trong ô trang phục rồi, bất quá muốn thay đổi bề ngoài phải trở về không gian đăng nhập mới tiến hành được. Bởi vậy, không có tình huống người chơi đổi tới đổi lui bề ngoài ở khu vực công cộng.

Phong Bất Giác lập tức lại mua năm bình máu, hẳn không có mua bình lớn mà mua thuốc bổ sung giá trị sinh tồn. Ở phương diện định giá, thuốc bổ sung thực sự là không dựa theo tỉ lệ đấy, 30 bình nhỏ giá bán là 2.000 tiền trò chơi, 50 bình trung cần 6.000, mà bình lớn hồi đầy máu lại cần 12.000. Loại định giá này hiển nhiên là căn cứ vào bình máu cùng ghi chú trong Thiên Đường Kinh Khủng: xếp chồng lớn nhất là 5, liên tục sử dụng vật phẩm thì hiệu quả sẽ từng bước yếu bớt. Nhìn như bình nhỏ có lợi nhất, nhưng nếu uống nhiều mà nói..., ba bình nhỏ nói không chừng chỉ hồi máu nhiều hơn một chút so với một bình trung đồng giá, nhưng lại chiếm nhiều ô hành lý hơn.

Nói trắng ra là, mua thuốc bổ sung bình lớn rất tiết kiệm không gian, bảo đảm nhất, mà loại thuốc an toàn đáng tin cậy lại nhanh và tiện này tất nhiên là cần tốn nhiều tiền đấy...

Cuối cùng, Phong Bất Giác lại mua một cái đèn pin, lại mua hai thoi nạp đạn tương ứng cho súng ngắn, mỗi thoi nạp đạn là bảy viên, bởi vì trong súng của hắn còn có một viên đạn cuối cùng chưa bắn, hai thoi nạp đạn này mỗi cái liền chiếm một ô không gian trong bọc hành lý. Cũng may hắn hiện lúc mua trang phục, tuy không giống như các bộ đồ chuyên nghiệp kèm theo bao đựng dao, túi đựng đạn dược, nhưng trong áo khoác ngoài có mấy cái túi, lát nữa mặc vào có thể đem thoi nạp đạn đặt ở trong đó.

Sau khi mua sắm xong, Phong Bất Giác liền rời khỏi thương thành, trở về không gian đăng nhập, đợi sau khi cửa thang máy đóng lại, hắn liền nhận được thông báo hệ thống: cột trang phục của bạn đã được mở ra.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 100

Menu trò chơi tự động hiện ra trước mắt Phong Bất Giác, một mũi tên chỉ vào cột trang phục, giọng nói thông báo của hệ thống cũng phối hợp nói ra: Sau khi bạn hài lòng với điều chỉnh vật phẩm trong cột trang phục, bạn có thể lựa chọn mục "Thay đổi trang phục" trong không gian đăng nhập, hệ thống sẽ lập tức đổi mới hình tượng của bạn.

Nếu như bạn đem tất cả trang phục cởi ra hoặc đặt chế độ ẩn, nhân vật sẽ quay lại hình tượng trang phục mặc định.

Chú ý: Người chơi trong bất luận kịch bản nào đều không thể mặc vào hoặc cởi trang phục ra khỏi cột trang phục. Khi ở không gian công cộng có thể tiến hành cởi hoặc mặc, nhưng hình tượng nhân vật sẽ không biến đổi. Chỉ khi ở trong không gian đăng nhập, bạn mới có thể tiến hành thao tác thay đổi trang phục.

Phong Bất Giác nghe xong thông báo, trước mắt hắt lại bắn ra một cửa sổ xác nhận lơ lửng: Mời xác nhận trên người có mặc trang phục khác hay không, nếu như có tình huống như vậy, sau khi hoàn thành thao tác thay đổi trang phục, trang phục cũ sẽ bị chuyển vào trong bọc hành lý hoặc phòng chứa đồ của bạn. Nếu như không đủ chỗ trống, trang phục sẽ chuyển hóa thành bưu kiện hệ thống gửi vào hòm thư của bạn, thời gian bưu kiện bảo tồn là 24 tiếng thời gian thực.

"Không ngờ thông báo này lại chu đáo như vậy." Phong Bất Giác nói thầm một câu, bất quá hắt vồn mặc bộ trang phục mặc định của tân thủ, thiết kế chu đáo như vậy đoán chừng cũng chỉ có thể cho hạt cát vào.

Hắn đem toàn bộ trang phục thiết lập thành biểu hiện, riêng mặt nạ vẫn là ẩn, tiếp theo trên chân tức thì biểu hiện Tước Sĩ Chi Vũ. Tiếp đó, cả người Phong Bất Giác đều hóa thành bạch quang, nhìn qua giống như sắp truyền tống trong kịch bản, nhưng chỉ là lóe lên một cái, thay đổi trang phục liền đã hoàn thành.

Nhìn vào hình tượng mới của mình trong gương, Phong Bất Giác rất là hài lòng. Ở trạng thái biểu hiện trang phục, bọc hành lý vốn đeo chéo ở trước ngực đã bị ẩn đi, ngay cả cảm giác đang đeo bọc cũng không có. Lúc người chơi muốn lấy vật phẩm, trực tiếp thò tay tới vị trí vốn là bọc hành lý cầm ra là được, đồ vật sẽ từ một khe nứt thứ nguyên đi ra.

Lúc trước có mua tiếp tế phẩm, Phong Bất Giác tiêu hết hơn ba vạn tiền trò chơi, hiện tại hắn còn có 104.600, lưu chút tiền bên người vẫn rất quan trọng đấy, nếu tiêu sạch không còn, lúc kiếm được trang bị có thể bán giá tốt, đến lúc đó nếu đến thủ tục phí cũng không có thì sẽ rất lúng túng.

Về phần 1080 giá trị kỹ xảo kia Phong Bất Giác quyết định vẫn tạm thời giữ lại, hắn hiện tại không thiếu trang bị, chỉ thiếu kinh nghiệm chiến đấu. Hồi Âm Khôi Giáp đã ở trong bọc hành lý của hắn đến ba kịch bản rồi, đến bây giờ vẫn không có trang bị được, nếu cứ trông vào kịch bản để đem sở trường tăng lên tới điều kiện trang bị, cũng không thể thành công. Trước mắt xem ra, mới cấp 15 có thể đem sở trường thông dụng luyện đến cấp C hiển nhiên là không thực tế, hắn chỉ có thể kỳ vọng sở trường khí giới có thể tăng lên trong trò chơi giết chóc kế tiếp.

Có sách thì dài, không sách liền ngắn. Trên thực tế thời gian Phong Bất Giác mua sắm, đồng thời chỉnh đốn và sắp đặt cũng xài có hơn hai mươi phút thời gian ảo mà thôi. Bất quá trong chốc lát này, Tự Vũ đã thiết kế xong huy chương xã đoàn.

Kỳ thật lúc Phong Bất Giác trở lại không gian đăng nhập, phù hiệu trên tay áo trái của trang phục tân thủ kia đã thay đổi, chẳng qua lúc đó hắn

cũng không để ý, đợi sau khi thay đổi trang phục, lúc hần nhìn vào trong gương mới phát hiện biến hóa.

Tiếp đó hần đi xem cột xã đoàn trong mục xã giao, Uổng Thán Chi, Bì Linh Tiểu Cốt, Tự Vũ Nhược Ly ba cái tên đều biểu hiện đã ở trong trò chơi, bất quá trên thực tế bọn hần vẫn chưa vào được bao lâu. Trong cột hảo hữu, trừ ba người này ra, danh tự Long Ngạo Mân vẫn là trạng thái logout màu xám, đoán chừng đêm nay Long ca chắc sẽ không online rồi, chuyện vào xã đoàn vẫn là để lần sau gặp rồi nói.

Phong Bất Giác lấy hai thoi đạn ở trong bọc hành lý ra đặt ở trong túi áo khoác ngoài, hít sâu thoáng một phát, đem lực chú ý chuyển đến menu trò chơi, mở ra mục lựa chọn kịch bản. Lúc đến cấp mười lăm, người chơi xem như triệt để kết thúc giai đoạn tân thủ cùng giai đoạn tiến giai sơ kỳ, tiến nhập trung kỳ trò chơi với nội dung phong phú hơn.

Từ cấp 5 đến cấp 14 chỉ vền vền có hai loại hình thức trò chơi, hiện tại tăng thành bốn cái, theo thứ tự là: Hình thức sinh tồn một người, Hình thức sinh tồn một người <Ác mộng>, Hình thức sinh tồn đoàn đội cùng với trò chơi giết chóc.

Trong đó, cách chơi trò chơi giết chóc có bốn loại: 1v1, 2v2, 3v3, cùng ngẫu nhiên hỗn chiến cùng 3-6 người khác.

Ba loại cách chơi đầu tiên bình thường có thể chọn xếp hàng gia nhập, ngẫu nhiên gặp địch, cũng có thể chọn tổ đội tiến vào, nhưng người cùng tổ đội phải gia nhập trận doanh đồng nhất, cho nên tối đa cũng chỉ có thể có ba người chơi cùng xếp, đội bốn người không thể chơi trò chơi giết chóc rồi, hơn nữa đội ba người cũng chỉ có thể đánh 3v3, không thể sắp xếp đánh 2v2. Tóm lại, muốn xếp một cái nằm vùng vào phe đối phương là không thể nào đấy.

Mặt khác còn có một loại phương thức tiến vào, chính là "khiêu chiến". Mời người chơi khác tiến vào phe đối địch cùng người chiến đấu, chức năng này có thể có, cũng phải có, bất quá cũng phải thiết lập một ít điều kiện.

Đầu tiên, phe khiêu chiến cùng phe bị khiêu chiến ít nhất phải có tên ở trong danh sách xã giao của nhau, cũng chính là trong mục sổ đen, cột người chơi cùng chơi gần đây và cột xã đoàn. Sổ đen trong Thiên Đường Kinh Khủng là một mục bị động tăng thêm, cho nên... Nếu như người mới chỉ nghe nói qua id một người chơi nào đó nhưng lại chưa bao giờ cùng hấn gặp mặt ở trong trò chơi, biện pháp duy nhất chính là trước thêm hấn làm hảo hữu, sau khi đối phương đồng ý mới có thể đưa ra khiêu chiến.

Nhờ thiết lập này, người chơi trên bảng xếp hạng có thể tránh khỏi tình huống hằng ngày bị đại lượng khiêu chiến mù quáng, cùng lắm chỉ là khi bọn họ trở lại không gian đăng nhập phải cự tuyệt một số lượng lớn lời mời hảo hữu, đồng thời xóa bỏ một số lượng lớn bưư kiện... Đã thành danh nhân, chút áp lực ấy tự nhiên vẫn phải thừa nhận. Bọn hấn cũng không cần lo lắng lúc thao tác với số lượng lớn lỗ xóa phải người thực sự mình muốn thêm làm hảo hữu, bởi vì từ trong cột người chơi gần nhất cùng chơi trò chơi có thể tìm lại.

Điều kiện "khiêu chiến" thứ hai chính là ngoại trừ solo 1v1, những người tham gia khiêu chiến của song phương đều phải ở trong trạng thái tổ đội mới có thể khai chiến, cái này đồng dạng là để phòng ngừa hiện tượng "Năm vùng". Ví dụ như ở hình thức 3v3, ba người khiêu chiến một người, mà người kia kỳ thật là cùng một nhóm với bọn họ, chuẩn bị làm năm vùng đi lừa gạt hai đồng đội xếp hàng tiến vào... Loại sự tình này sẽ không phát sinh đấy, bởi vì lúc đội ba người phát ra khiêu chiến, phe đối phương cũng phải có đội ba người mới có thể tiếp nhận.

Đương nhiên, ngẫu nhiên xếp hàng mà nói... trong trận doanh của hai bên quả thật có thể sẽ có tình huống quen biết lẫn nhau... Tuy loại tình

huống này rất ít, nhưng vạn nhất xảy ra, khái niệm "Trò chơi tiêu cực" của hệ thống cũng sẽ áp dụng trong trò chơi giết chóc, hơn nữa tác dụng không đơn giản chỉ là dần dần gia tăng giá trị kinh hãi của đồng đội.

Người chơi trong hình thức giết chóc bị phán định thành cố ý trợ giúp đồng ngũ của đối phương hoặc cố ý lừa gạt đồng đội của mình sẽ bị giảm giá trị kỹ xảo... Nếu giảm hết lượng giá trị kỹ xảo đạt được trong kịch bản thì sẽ bắt đầu giảm lượng giá trị vốn có, nếu như lượng giá trị vốn có không còn nhiều, còn có thể giảm thành giá trị âm... Cho nên, nếu có người chơi ác ý quấy rối ở trong trò chơi giết chóc, tổn thất sẽ cực lớn, ngoại trừ giá trị kinh hãi đến thời gian nhất định sẽ bị tăng max mà cường chế cắt đứt kết nối, giá trị kỹ xảo tổn thất cũng rất kinh người. Người chơi bị nhiều lần kiểm tra đo lường vẫn phát hiện hành vi này, có khuynh hướng vô đã mẻ lại sút, sẽ bị khóa tài khoản lại để xử lý.

Về loại cách chơi cuối cùng, ngẫu nhiên hỗn chiến cùng 3-6 người khác thì rất dễ giải thích. Chỉ có thể xếp đơn, chém giết đến khi còn lại một người, người còn sống cuối cùng chính là người thắng.

Lúc ở giai đoạn Closed Beta, chính Thôn Thiên Quỷ Kiêu ở trong hình thức này gặp phải ba gã đồng đội ở trong phòng làm việc Trật Tự, không lưu tình chút nào mà đem bọn họ giết sạch rồi. Loại sự tình này cũng chỉ có thể ở trong Closed Beta mới phát sinh, bởi vì lúc ấy người chơi cấp cao có thể chơi loại hình thức này còn rất có hạn, cho nên bốn người bọn họ mới có thể trùng hợp gặp nhau. Hiện tại đã tiến vào giai đoạn Open Beta này chỉ sợ là muốn đụng cũng không đụng được rồi.

Phong Bất Giác sớm đã nghĩ kỹ đến cấp 15 phải thử trò chơi giết chóc một chút, bất quá lúc này nếu như là lần đầu tiên tiến vào, đối với chiến thắng hẳn không ôm kỳ vọng quá lớn, chủ yếu là để làm quen hình thức mới một chút, bởi vậy loại hình thức đồng đội hẳn không định bon chen đi vào. Một là sợ liên lụy người khác, hai là sợ còn không có hiểu rõ chơi như thế nào đã bị treo mất.

Vì vậy, Phong Bất Giác liền chọn trò chơi giết chóc, ấn vào chiến đấu 1v1, đội ngũ tiến nhập ngẫu nhiên...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Phích Lịch Sơ Lâm Thiên (Thượng)

[Phong Bất Giác, cấp 15]

[Mời lựa chọn hình thức trò chơi bạn muốn gia nhập.]

[Bạn đã chọn trò chơi giết chóc 1V1, xin xác nhận.]

[Đã xác nhận, kịch bản đang tạo ra...]

[Bắt đầu tiến vào, xin chờ một chút.]

Kế tiếp, trước mắt Phong Bất Giác liền biến thành một mảnh đen kịt, một ít văn tự thuyết minh hiện ra trong tầm mắt của hắn, phụ đề phối hợp với giọng nói thông báo bắt đầu chuyển động lên trên:

[Trò chơi giết chóc lấy người chơi đối chiến nhau làm hạch tâm, trong hình thức sẽ giảm bớt tính chất kinh dị của bản thân kịch bản, có khả năng xuất hiện thế giới quan hoặc nhiệm vụ, mức độ lớn nhỏ của bố cục địa đồ sẽ căn cứ vào số lượng người chơi và năng lực của chính mình mà tạo ra.]

[Bạn có thể ở trong cột đoàn đội quan sát được nick name của đồng đội cùng đối thủ, đẳng cấp cùng trạng thái sinh tồn.]

[Hình thức vẫn áp dụng quy tắc ảnh hưởng lẫn nhau giữa người chơi trong hình thức sinh tồn đoàn đội thuộc điều khoản A-E như cũ, nếu như bạn chưa rõ những điều khoản này, xin ấn vào link liên kết phía dưới để quan sát.]

[Phía trên là thông báo chỉ được cung cấp lần đầu tham gia trò chơi giết chóc, chúc bạn chơi vui vẻ.]

Xem xong thông báo, Phong Bất Giác cũng không nghe được giọng nói "Chào mừng đến với Thiên Đường Kinh Khủng", nhưng lại nghe được một giọng nam có khẩu âm Miền Nam nói một câu: "Khiến cho đối thủ của người sợ run a, khiến cho bọn họ cảm nhận sự sợ hãi tột độ a!"

Nguyên lai câu nói mở màn của trò chơi giết chóc không giống với các kịch bản bình thường. Sau khi nói xong câu này, thông báo kế tiếp liền xuất hiện:

[Đã hoàn tất tiến vào kịch bản, trước mắt bạn đang tiến hành trò chơi giết chóc.]

[Hình thức có cung cấp giới thiệu tóm tắt kịch bản, cũng có tỷ lệ xuất hiện chi nhánh/ **【Ấn Tàng nhiệm vụ】** và thể giới quan đặc thù.]

[Ban thưởng kịch bản thắng lợi: 50 điểm giá trị kỹ xảo.]

[Sắp phát giới thiệu tóm tắt kịch bản, sau khi chiếu xong trò chơi sẽ lập tức bắt đầu.]

Trước mắt Phong Bất Giác lập tức xuất hiện CG mở màn, trong tấm hình là một vùng trống trải mà u ám, dưới chân là một mảng lớn núi đá bằng phẳng, phía bên phải có một mặt vách núi, trên vách đá treo đầy cây khô cùng khô lâu. Vầng trăng mờ lung chiếu sáng khung cảnh thê lương này.

Tiếp đó, hắn đã nghe được một đoạn giới thiệu tóm tắt kịch bản khó thể tin được... [Truyền thuyết Ma Giới nhuộm Thần Châu, Huyền Tông Kỳ Giả rung chuyển cõi trần. Hiên Viên kiếp này cầu một bại, Quỷ Tướng khó tái tạo sinh linh.]

"Này... Đây là cái gì... Phích Lịch Thần Châu à..." Trong nội tâm Phong Bất Giác đã có dự cảm bất thường.

[Đêm nguyệt thực, lộ ra sương mù mênh mang mang theo sầu bi, tinh quang ảm đạm, chiếu rọi xuống mệnh đăng! Lục mang âm trầm, quý ảnh hư ảo, giống như cảnh địa ngục! Treo thi dưới vách đá, cuồng phong gào thét, hai người đến từ dị giới, một người thu lại tâm thần bất định mà đợi, một người lãnh khốc yên lặng cầm kiếm mà chờ.]

[Ai thắng? Ai bại? Ai chết? Ai sống?]

"Thật vậy a..." Phong Bất Giác thầm nghĩ: "Lại nói dựa theo tính chất bãi nước tiểu này, tiếp theo chính là tạo ngộ chiến?"

Hoàn toàn chính xác, hần đã đoán đúng.

Giới thiệu tóm tắt kịch bản tiếp theo chính là mấy câu nói đó. Sau khi kết thúc, Phong Bất Giác liền lấy được năng lực hành động, hần lập tức quay đầu quan sát bốn phía, phát hiện ở một chỗ sau lưng chừng hơn trăm thước có một bóng người đang đứng đấy, cũng như mình, đối phương cũng vừa vặn xoay người lại.

[Đã gây ra nhiệm vụ chính tuyến]

[Giết chết toàn bộ thành viên của đội ngũ địch quân]

[Đã gây ra **【Ẩn Tàng nhiệm vụ】**]

[Sáng tạo một bài thơ thuộc về người sẽ thu được Linh Năng vũ khí tương ứng với chính mình]

Hệ thống thông báo liên tiếp vang lên, Phong Bất Giác đối với kịch bản này triệt để im lặng, **【Ẩn Tàng nhiệm vụ】** vậy mà cứ như vậy trực tiếp

xuất hiện rồi, hơn nữa dựa trên nhiệm vụ mà nói, trong kịch bản có thể lấy được vật phẩm ban thưởng, đây là trò gì?

Kỳ thật... Thiết lập này là hệ thống lưu đường sống cho loại người chơi như Phong Bất Giác này.

Trò chơi giết chóc 1V1 bình thường sẽ không quá phức tạp, tình huống gặp mặt liền đánh có rất nhiều, có khả năng vài phút sẽ phân ra thắng bại, cho nên ban thưởng của người thắng rất ít, mà người bại ngoại trừ trong chiến đấu lấy được lẻ tẻ giá trị kỹ xảo ra thì không còn gì nữa. Bất quá, trong một vài trường hợp, cũng có kịch bản 1V1 đánh nhau mất mấy giờ, thậm chí một hai ngày cũng tồn tại, ví dụ như hai người chơi sở trường xạ kích bị ném tới một hòn đảo hoang rất lớn, hệ thống thiết lập rừng rậm, sở nghiên cứu bí mật, căn cứ hải tặc... ở trên đảo. Loại tình huống đó nhiệm vụ chi nhánh sẽ rất phong phú, ban thưởng thắng lợi khẳng định cũng sẽ nhiều hơn một chút, mà ở trong trò chơi giết chóc 2V2, 3V3 hoặc hỗn chiến, kịch bản hơn phân nửa đều vô cùng phức tạp, hệ thống có thể sẽ để cho các người chơi lần lượt gia nhập trận doanh bất đồng, hoặc đem ngoạn gia ném ở trong một hoàn cảnh đối lập nhau nhưng có độ tự do tương đối cao, lại định ra một ít quy tắc cổ quái giống như trong kịch bản 7 điều cấm kỵ trong trường học để cho các người chơi am hiểu bày mưu tính kế có thêm không gian phát huy.

Bất quá dưới tình huống 1V1, kịch bản đơn giản trực tiếp vẫn tương đối nhiều, không thể nghi ngờ loại hình người chơi chuyên về chiến đấu mới là chủ yếu, chiếm hữu ưu thế tương đối lớn. Mà loại hình người chơi chuyên về giải đố... Như tình huống lúc này Phong Bất Giác gặp phải mà nói, nếu hệ thống không tuyên bố 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 này, vậy hẳn liền không có biện pháp đánh rồi.

Hiện tại cơ hội đã có, có thể nắm bắt hay không, còn phải xem chính hắn.

Đương nhiên, nhiệm vụ này song phương đều có, rất công bằng. Nếu đối thủ của Phong Bất Giác trí dũng song toàn thì không có gì để nói, người ta tất nhiên sẽ thắng rồi. Một người chơi mưu trí cùng vũ lực đều rất cường đại đi xếp 1V1, có thể chiến thắng người chơi thuần túy giải đố hoặc thuần túy chiến đấu cũng là hợp tình hợp lý đấy.

Phong Bất Giác thật sự rất không may, hãn trùng hợp liền gặp được một đối thủ có thể nói văn võ song toàn. Người này tên gọi [Cuồng Tung Kiếm Ảnh], xã đoàn: Giang Hồ. Hãn là một trong những người chơi chiêu bài của phòng làm việc Giang Hồ, cùng với đoàn trưởng [Tiểu Văn Thương Sinh] của hãn và một game thủ chuyên nghiệp cấp minh tinh khác tên là [Vô Dao Khách] được xưng là tam đại cao thủ Dao Kiếm Tiểu.

Nhắc tới "Kiếm thiếu" "Tiểu chủ" cùng "Vô đao", cho dù là Studio luôn luôn dùng năng lực chiến đấu làm khuôn mẫu như Chư Thần cũng phải thừa nhận thực lực của họ. Trên thực tế, Chư Thần cùng Trật Tự, hai đầu rồng của ngành sản xuất này đã từng đánh chủ ý với ba người, nhưng nhiều lần đào góc tường đều bị cự tuyệt. Trật Tự thậm chí từng chế định qua một kế hoạch thu mua sát nhập thôn tính, muốn chiếm đoạt toàn bộ Studio Giang Hồ, nhưng cuối cùng phương án vẫn không có áp dụng. Dù sao đây là sinh ý, vì ba người chơi đi mua một cái công ty, cao tăng hiển nhiên sẽ không đồng ý, vạn nhất sau khi sát nhập, thôn tính hoàn thành ba người kia liền rời khỏi Trật Tự, tự lập môn hộ, lúc đó Trật Tự đã trở thành người mai mối đưa tiền rồi.

Dùng thực lực của Cuồng Tung Kiếm Ảnh, muốn tiến vào top 20 bảng xếp hạng sức chiến đấu là không có vấn đề đấy, nhưng trước mắt hãn vẫn không có tên trên bảng, bởi vì lúc Closed Beta, sau khi tạo nhân vật hãn liền không đăng nhập nữa, sau khi Open Beta mở ra hãn mới bắt đầu đi train level. Cùng Phong Bất Giác giống nhau, hãn cũng mới vừa luyện đến cấp 15, lần thứ nhất tiến vào trò chơi giết chóc.

Bất quá Cường Tung Kiếm Ảnh khác với nhóm cao thủ đứng đầu khoan thai train level của Trật Tự kia, thời gian hẳn tiến vào trò chơi tương đối muộn, cũng không phải bởi vì không muốn chơi Closed Beta, mà bởi vì hẳn xác thực không có đủ thời gian hiện thân.

Studio Giang Hồ ở trong hiện thực là một công ty rẻ cở, lúc ban đầu quy mô cùng tổ bốn người Băng Đế do Tích Bộ Thiếu Gia suất lĩnh không sai biệt lắm. Tiểu Vấn Thương Sinh, Vô Dao Khách cùng Cường Tung Kiếm Ảnh chính là toàn bộ nhân lực lúc ban đầu của Studio. Ba người bọn họ cũng không có bối cảnh phú nhị đại giống như Tích Bộ Thiếu Gia. Tích Bộ Thiếu Gia nếu lẫn lộn không làm nên trò trống gì, tối đa chính là giày xéo một chút tiền trong nhà, mà ba người bọn họ lại có khoản nợ từ ngân hàng cùng bằng hữu thân thích đẩy, Studio nếu kinh doanh thất bại, như vậy... Xấu nhất, đồng thời cũng là kết quả có khả năng phát sinh nhất chính là cha mẹ của bọn họ cùng bọn họ ngủ ngoài trời, trốn nợ khắp nơi.

Cũng may bọn họ thành công, dựa vào thực lực của mình cùng vận hành, ba người một đường đem Studio kinh doanh đến quy mô hôm nay, Studio Giang Hồ đã đứng ở thượng tầng kiến trúc trong ngành sản xuất này. Sau khi trả hết nợ nần, công ty chuyển vào ký túc xá chuyên biệt, thủ hạ công nhân hiện đã hơn trăm. Bọn họ coi như là từ game thủ chuyên nghiệp biến thành chủ xí nghiệp, thanh niên xí nghiệp.

Nhưng ở trong thế giới của các game thủ chuyên nghiệp, thời gian về hưu thường thường không phải do mình quyết định, cái thế giới này xác thực rất giống một cái "Giang hồ", cao thủ há có thể muốn lui là có thể lui, huống chi trên đời này lại có bao nhiêu cao thủ sẽ cam tâm tình nguyện quy ẩn trong thời điểm mà chính mình còn có thể đánh.

Cho nên, ba vị chương môn nhân Dao Kiếm Tiểu vẫn tự mình ra trận như cũ, bọn họ chẳng những muốn quản lý sự tình ở bên ngoài trò chơi, còn muốn kinh doanh xã đoàn trong trò chơi. Lúc Closed Beta, bọn họ căn bản không có thời gian vào trò chơi. Studio mở rộng hạng mục trò chơi

mới, sự tình cần làm nhiều lắm. Kỳ thật đến bây giờ vẫn còn không hết bận đấy, trước khi hết thầy đi vào quỹ đạo, bọn hân cũng chỉ có thể online lúc buổi tối đi ngủ.

Trở lại ván trò chơi giết chóc này.

Phong Bất Giác được an bài quyết thắng thua cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh, cũng từ đó nói rõ một vấn đề: rất hiển nhiên, hệ thống cho rằng thực lực của hân cùng đối phương không sai biệt lắm... Đẳng cấp chênh lệch lớn nhất giữa người chơi trong trò chơi giết chóc là năm cấp, trong một cái kịch bản, vô luận là đồng đội hoặc địch ta song phương, tuyệt đối sẽ không xuất hiện hai người chơi chênh lệch sáu cấp, nếu như hai người chơi ở cùng tổ đội có đẳng cấp chênh lệch lớn hơn năm cấp sẽ không có cách nào tiến vào đội ngũ.

Trong tình huống nhiều người đối chiến, hệ thống sẽ tận lực an bài hai đội ngũ có thực lực không kém gặp nhau. Mà ở trong chiến đấu 1V1, hệ thống cũng sẽ không đẩy hai người chơi có thực lực chênh lệch cách xa nhau đi solo.

Bởi vậy, trên lý luận mà nói, mỗi một hồi trò chơi giết chóc đều có khả năng thắng, cũng kể cả trận này.

"Ân... Tên ở đối diện kia vừa nhìn là thấy chuyên về chiến đấu đấy, tình huống không ổn a..." Phong Bất Giác thấp giọng thì thầm một câu. Hân nhìn Cuồng Tung Kiếm Ảnh ở phía xa, đối phương một thân cẩm bào màu đen, tóc dài búi ở phía sau thành một cái đuôi ngựa, trường kiếm trong tay đã xuất, hàn mang dày đặc. Kết hợp với ID của vị nhân huynh này cùng câu đầu trong CG kia "Một người lãnh khốc yên lặng cầm kiếm mà chờ", Phong Bất Giác đã hiểu ra rất nhiều chuyện.

Mà Cuồng Tung Kiếm Ảnh quan sát Phong Bất Giác, lại rất khó để phỏng đoán phong cách của hân. Người nam nhân ở phía xa kia một thân

áo khoác ngoài màu tím kiểu tây, bề ngoài giống như cosplay Joker trong Batman, trên tay cầm vũ khí, dường như là một khẩu súng lục cùng... một cây cờ-lê.

Trong nội tâm Cuồng Tung Kiếm Ảnh không khỏi nghi hoặc: Vị này đến tột cùng là làm gì vậy? Có vẻ không giống loại người chơi thiên về vũ lực, vũ khí cận chiến. Trên tay là một công cụ, tay kia lại cầm lấy một món vũ khí viễn trình, chẳng lẽ hẳn luyện sở trường khí giới nhân tiện luyện xạ kích? Vừa rồi hệ thống thông báo nói "Một người thu lại tâm thần bất định mà đờ" là chỉ hẳn a... Nói cách khác, người này nhìn như rất trấn định, trong nội tâm kỳ thật là lo sợ?

Hai người giảng co không có tiếp tục quá lâu, Cuồng Tung Kiếm Ảnh động trước rồi. Hẳn đối với thực lực của mình vẫn tương đối có tự tin đấy, tóm lại trước tấn công dò xét thử rồi nói tiếp, dù sao thử lại không mất tiền, vạn nhất đối thủ này không chịu nổi một kích, tức là nhân phẩm của mình rất tốt, không có biện pháp.

[Uống... Quanh thân Cuồng Tung Kiếm Ảnh tỏa ra một luồng khí tức dồi dào, từ thân phóng thẳng lên trên không. Sát khí nhập vân, sắc trời đột nhiên biến đổi, mây đen mù mịt xuất hiện trên bầu trời đêm.] Giọng nam mang theo khẩu âm Mân Nam lại một lần nữa vang lên bên tai.

"Cáp?" Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh đều có phản ứng giống nhau, rõ ràng đánh nhau trong kịch bản có thể nghe được lời tự bạch giải thích?

Theo lời tự bạch miêu tả, sắc trời thật sự bắt đầu trở nên lờ mờ, gió cũng lớn hơn vừa rồi, mây đen tức thì che lấp ánh trăng.

"Xem như người lợi hại!" Phong Bất Giác quay đầu bỏ chạy, sau khi nghe xong lời bộc bạch sắc bén kia, hẳn hoàn toàn bỏ sạch ý định xung đột chính diện cùng đối phương, quyết định trước chạy trốn rồi lại nói tiếp.

Cuồng Tung Kiếm Ảnh thấy hắc muốn chạy, trong nội tâm càng nhiều thêm vài phần lực lượng. Hắc cũng mới tiến vào trò chơi giết chóc, trong Thiên Đường Kinh Khủng còn là lần đầu tiên cùng người chơi khác đối chiến, vốn hắc đối với thực lực của đối thủ vẫn có vài phần kiêng kỵ trong lòng đấy. Nhưng Phong Bất Giác chạy trốn, không thể nghi ngờ là đang yếu thế rồi. Cuồng Tung Kiếm Ảnh thấy thế, liền buông tay buông chân, dùng thể công cường thế truy kích đến.

[Thân như du long, như có cánh bay vút lên, tìm khe hở thoát chiến, bước nhanh tuyệt trần. Rất gấp gáp! Phong Bất Giác thấy khó có thể chống đỡ, liền xoay người đi nhanh.]

[Kiếm như biển, khí như sóng, kiếm tự nhiên như sóng đang gào thét! Cuồng Tung Kiếm Ảnh cầm kiếm bên tập, sát ý càng tăng lên, to lớn như cấp vùn dưng động, thế như thiên uy hách hách!]

"Có lầm hay không! Ta rõ ràng đang chạy trốn cũng có thể nói thành có khí thế như vậy!" Phong Bất Giác vừa chạy vừa hô lên.

Cuồng Tung Kiếm Ảnh chạy ở phía sau hắc hơn mười thước cũng cười cười: "Bằng hữu, một khi đã tiếp nhận loại thiết lập này, kỳ thật vẫn rất có ý tứ nha."

Phanh -- Phong Bất Giác không có trả lời, chẳng qua là quay đầu lại bắn một phát súng, đem viên đạn còn dư lại trong M1911A1 dùng xong. Sau đó hắc tháo thoi nạp đạn ra, một bên tốc độ không giảm xông về trước lấy, một bên lấy một thoi nạp đạn khác ra từ trong túi áo khoác ra thay đổi.

"Xem ra kỹ năng của người rất bình thường a...." Cuồng Tung Kiếm Ảnh cười lạnh nói, viên đạn căn bản không có đụng đến hắc, hắc vẫn đuổi theo đằng sau.

Cho dù để cho Phong Bất Giác đứng lại nhắm trúng, muốn bắn trúng mục tiêu di động cũng vô cùng khó khăn, chớ nói chi là dưới loại tình

huống chạy trốn này rồi. Kỳ thật một phát này của hắn mục đích chủ yếu vốn không phải trúng mục tiêu mà muốn xem phản ứng của đối phương.

Kết quả, phản ứng của Cuồng Tung Kiếm Ảnh đối với Phong Bất Giác mà nói... thật không tốt. Sau khi Cuồng Tung Kiếm Ảnh nghe được tiếng súng vang lên vẫn không có làm ra động tác né tránh, cũng không có giảm bớt tốc độ chạy về phía trước, cái này đã nói lên hai điểm: thứ nhất, tố chất tâm lý của hắn tuyệt đối vượt qua thử thách, ít nhất ở trong trò chơi, hắn đã có thể vượt qua một ít phản ứng theo bản năng của nhân loại; thứ hai, cũng là một trong những điều kiện để có thể làm được điểm thứ nhất, nhất định hắn có phương pháp nào đó để phòng ngự viên đạn.

Phiền toái hơn chính là sau đó hắn còn bình luận trào phúng về kỹ năng của Phong Bất Giác, kẻ có thể trong khi chạy trốn đuổi kịp Phong Bất Giác đang đeo [Tước Sĩ Chi Vũ], còn có dư lực nói chuyện, thể thuật mạnh cỡ nào không cần nói cũng biết.

"Làm thơ làm thơ làm thơ" Phong Bất Giác giống như đòi mạng mà lẩm bẩm, hắn đang thúc đầu óc của mình có thể xoay chuyển nhanh hơn nữa: "Nhanh nghĩ ra một cái a... Bằng không thì nhất định phải chết."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Phích Lịch Sơ Lâm Thiên (Trung)

Edt: Hck -3-

[Mây trôi khê biển, oanh lôi muốn động! Bộ pháp dày như mưa, đập trên đại địa hoang vu, thân ảnh nhanh như gió, xẹt qua vách tường hiu quạnh.]

[Căn cơ chênh lệch khá xa, chiến lực mạnh yếu rõ ràng. Cuồng Tung Kiếm Ảnh không muốn đánh lâu, đối mặt với đối thủ bỏ chạy, hãn sử dụng sát chiêu lăng lệ ác liệt.]

Lời tự bạch so với tình huống phát sinh thực tế chậm hơn một chút, dù sao hệ thống đem chuyện đang xảy ra biến thành câu nói cũng cần có thời gian, cho nên lúc miêu tả truyền vào trong tai Phong Bất Giác, công kích của Cuồng Tung Kiếm Ảnh đã giết tới.

[Chỉ thấy Cuồng Tung Kiếm Ảnh quét khí trong gió, lập tức thân kiếm hàn mang kích động. Dưới ánh trăng mờ hồ, bóng người đu đưa. Trong tích tắc nín lặng, kiếm quang, là động thái duy nhất, nhưng ngưng, là chăm chú thấu triệt. Phù vân yếm nguyệt, đại địa một mảnh hắc ám, hãn xuất kiếm rồi!]

[Uống—— Cuồng Tung Kiếm Ảnh lắc mình đánh tới, khoảng cách hơn mười bước không còn sót lại chút gì, chiêu thứ nhất, liền bắn ra ngàn vạn âm thanh loong coong. Dưới vách núi đá, giữa đồng trống, âm thanh của kiếm hết sức run rẩy.]

Lúc này, Cuồng Tung Kiếm Ảnh đang sử dụng kỹ năng [Huy Ảnh Trảm] của danh xưng [Khoái Kiếm Như Gió] của hãn.

[Tên: Huy Ảnh Trảm

Loại: Chủ động

Tiêu hao: 15% giá trị thể năng tối đa, 15% giá trị linh lực tối đa

Hiệu quả: lập tức xuất hiện ở khoảng cách 10m ngay phía trước một mục tiêu, đồng thời đạt được tốc độ công kích tăng lên 80% liên tục ba giây, thời gian cold-down 10 phút.

Ghi chú: Kiếm chiêu quang cùng ám đan vào nhau, tốc độ cực nhanh, hung hiểm dị thường, khiến cho địch không kịp nhìn, vội vàng không kịp phòng bị.]

Lúc Cuồng Tung Kiếm Ảnh đột nhiên xuất hiện ở chính diện Phong Bất Giác, hần thiếu chút nữa trực tiếp đụng vào kiếm của đối phương. Cũng may Phong Bất Giác phản ứng thần tốc, theo bản năng tránh sang một bên, đồng thời giơ cờ-lê lên ngăn cản.

Mũi kiếm cùng cờ-lê chạm nhau, sát qua, ánh lửa tóe hiện, phát ra thanh âm boong boong. Nhưng Phong Bất Giác mới chỉ chặn được kiếm thứ nhất của đối phương tránh khỏi chỗ hiểm mà thôi, kế tiếp, trong quá trình hần cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh cận thân, khoái kiếm trong tay đối phương liên múa, tốc độ công kích tăng thêm, liên tục quét trúng vài kiếm về phía Phong Bất Giác, khiến cho cạnh ngoài chân trái, vai trái, sau lưng của hần đều để lại miệng vết thương, đồng thời tăng thêm hiệu quả [Đổ máu].

[Tuyệt thức sơ hiện, Phong Bất Giác tế ra binh khí độc môn, khoát tận toàn năng, xảo chuyển càn khôn, dùng thân pháp kỳ diệu tránh mũi kiếm mà đấu! Từng bước kinh, từng bước hiểm! Nhưng cảnh giác trong chốc lát không nhanh bằng kiếm khí trong chốc lát. Kiếm như mạng lưới, nhận la lân quang, Phong Bất Giác vết thương đầy thân, lại lưu một mảnh mưa máu gió tanh.]

"Thật đúng là nói rất hay a...! Ta thì sắp bị người chém chết rồi!" Phong Bất Giác tiếp tục chạy về phía trước, nói rõ chưa nhận thua. Hắn vô cùng rõ ràng, kỹ năng vừa rồi của Cuồng Tung Kiếm Ảnh không thể nào ở trong thời gian ngắn sử dụng liên tục, nếu không cái này không giống sức chiến đấu ở cấp 15 mà là cấp 25 mới đúng.

[Đôi mắt lạnh lẽo, ra tay như gió, ngay khi ánh trăng lộ ra ánh sáng rực rỡ, Cuồng Tung Kiếm Ảnh quay người đuổi theo, cổ tay đâm tới, là chiêu thứ hai!]

"Lại nữa?" Lúc Phong Bất Giác nghe được giải thích, kiếm chiêu của đối phương đã gần trong gang tấc, mũi kiếm gần như đã chạm đến sau lưng của hắn rồi.

[Cuồng tung khiêu hoành phách, kiếm ảnh tố vô tình.]

Đánh đến lúc này, Cuồng Tung Kiếm Ảnh cũng không bị những lời tự bạch này làm cho lúng túng nữa, hắn còn rất HIGH đấy. Chiêu thứ hai này là kỹ năng bình thường, [Khom Bước Đâm Thẳng] của hắn, thừa dịp Phong Bất Giác còn không có kéo ra khoảng cách, hắn vừa vặn có thể mượn động tác này một kích truy thân.

Lúc này, Cuồng Tung Kiếm Ảnh cơ bản đã thăm dò xong toàn bộ nội tình của Phong Bất Giác, trong nội tâm đã chắc chắn. Theo phương thức đón đỡ lúc đánh giáp lá cà vừa rồi của Phong Bất Giác có thể thấy được hắn căn bản không phải người chơi tăng trưởng theo sở trường chiến đấu. Tuy hắn đáng giá khích lệ vì có thể trốn khỏi Huy Ảnh Trảm, nhưng chỉ vậy thôi. Dùng loại tốc độ này mà nói, kiếm này hắn không có khả năng né được, chiến đấu sẽ kết thúc tại chiêu này.

[Cảnh ban đêm im ắng, chỉ thấy sắt phong quét hàn ảnh, huyết ảnh phá hư không, một kiếm quyết định thắng bại, vậy mà thất bại!]

"Có loại sự tình này?" Kỹ năng của Cuồng Tung Kiếm Ảnh đánh hụt, thần sắc biến đổi, chỉ thấy tốc độ của Phong Bất Giác bỗng tăng lên, lập tức kéo ra khoảng cách mấy chục thước, trong không khí còn lưu lại một mùi máu tươi nhàn nhạt.

"Hừ... Quả nhiên không có đơn giản như vậy, tiểu tử này có chỗ giữ lại a...." Cuồng Tung Kiếm Ảnh cười cười, lòng tranh đấu càng thêm dâng trào.

[Như lâm bại cục, sinh tử một cái chớp mắt! Phong Bất Giác đột nhiên thi triển dị chiêu, thoát thai hoán cốt, thân hình linh hoạt, như lôi điện chạy đi.]

Rầm rầm rầm...

Nếu như đã mở ra Linh Thức Tụ Thân Thuật, Phong Bất Giác cũng không chỉ chạy trốn nữa, sau khi kéo ra khoảng cách nhất định, hắn xoay người lại, nhắm Cuồng Tung Kiếm Ảnh nơi xa, giơ súng liền bắn, trong vòng mười giây liền bắn xong một thoi đạn.

"Loại công kích từ xa này là vô dụng thôi." Cuồng Tung Kiếm Ảnh cười, một lần nữa tới gần.

Hắn ngược lại cũng không phải vì có kỹ năng bị động nào đó có thể bỏ qua công kích của viên đạn, mà bởi vì đồ phòng ngự trên người hắn, cả mũ bảo vệ, hộ giáp, cùng bảo vệ đùi đều bị ẩn đi, toàn bộ thuộc tính phòng ngự đều là chiết xạ, hơn nữa đều là cấp tốt. Đạn súng ngăn đối với Cuồng Tung Kiếm Ảnh mà nói là rất khó tạo thành tổn thương đấy, trừ phi kỹ năng của đối thủ như thần mới có thể liên tục mấy phát đánh vào cùng một nơi, hoặc trực tiếp bắn vào mắt cùng cổ của hắn, nếu không căn bản không phá được phòng ngự.

Đương nhiên, nếu như ở trong 10m dùng Winchester bắn, hoặc là ở cự ly xa dùng súng trường xạ kích vẫn có thể tạo thành tổn thương nhất định đấy,

vấn đề là Phong Bất Giác hiện tại không chuẩn bị những điều kiện này, hẳn cũng không phải là người chơi chuyên luyện sở trường xạ kích.

Sau khi tháo thoi đạn, thay đổi một thoi đạn cuối cùng, Phong Bất Giác lại đem súng thu lại.

"Bảo hành sửa chữa qua loa không dùng được, hài tử gấu vung chân đá ngang chỉ có thể sử dụng đối với quái vật, quyết thắng thiên lý vừa rồi đã thử qua, cái gì cũng nhìn không thấy..." Phong Bất Giác trong nội tâm thì thầm: "Kỹ năng ta có thể dùng được chỉ có Linh Thức Tụ Thân Thuật, nhưng nó cũng không thích hợp để sử dụng lâu dài..." Nhìn như chạy trốn chết, trên thực tế Phong Bất Giác bất cứ lúc nào cũng đều tỉnh táo mà phân tích tình huống đối phương: "Người này đã dùng xong hai kỹ năng chủ động, chiêu thứ nhất thuận di thêm công kích mạnh phi thường, tám phần là kỹ năng của danh hiệu, thời gian cold-down không thể chấm dứt nhanh như vậy; chiêu thứ hai cho dù không CD, cũng cùng lắm là một chiêu đột kích uy lực khá lớn mà thôi, có thể tránh được đấy."

Phong Bất Giác lấy tiểu đao trong bọc hành lý ra, dùng tay trái nắm chặt, tay phải vẫn như cũ cầm cờ-lê, "Nhờ hỗ trợ của mặt nạ Casey Jones, sở trường chiến đấu của ta là D, đẳng cấp nhân vật của hắc và ta giống nhau, sở trường chiến đấu tối đa cũng là D, trên lý luận mà nói năng lực chiến đấu của hắc và của ta ở trình độ đồng nhất, cho nên vừa rồi ta không sử dụng kỹ năng cũng có thể tránh được sát chiêu của hắc..." Lúc ý niệm của hắc nghĩ tới đây, đối phương đã dần dần tới gần, "Ta hiện tại đã mở ra Linh Thức Tụ Thân Thuật, tốc độ cực hạn cùng lực lượng khẳng định đều đã ở trên hắc, lại nói tiếp lúc này ta mang theo thuốc bổ sung giá trị sinh tồn, một trận chiến này... có thể đánh!"

[Cuồng kiếm cuốn theo công kích trở lại, Bất Giác đáp lễ lại kiếm chiêu như sóng dữ! Ân ~ uống! Thân ảnh hai người giao thoa, chiêu tới thức đi.]

[Hạo nhiên nhất kiểm hồn độn khai, ngàn luyện trăm tôi đến từ trong lồng ngực, kiểm khí linh lực của hai bên giao phong, nhất thời thắng bại khó phân.]

Sau khi Cuồng Tung Kiếm Ảnh nhìn thấy đối phương gia tốc liền đã chuẩn bị tâm lý, Phong Bất Giác phản công là ở trong dự liệu của hắn, lúc này hắn cũng không hoàn toàn áp dụng thế công, mà là trước tiên phòng ngự cẩn thận trước người, dùng một ít hư chiêu tốc độ nhanh để kiềm chế đối phương.

Có lẽ căn cứ vào trực giác chiến đấu của game thủ chuyên nghiệp nhiều năm chiến đấu, Cuồng Tung Kiếm Ảnh mơ hồ cảm thấy trạng thái lúc này của Phong Bất Giác sẽ không duy trì quá lâu, chỉ cần kéo dài chiến đấu, người này sẽ tự sụp đổ.[Phong Bất Giác đối mặt cường địch không màng tổn thương trên người, càng đấu càng hăng, chiến ý đột nhiên tăng, khoái ý liều lĩnh. Uống ——]

"Bằng hữu, không sai a..., có muốn gia nhập xã đoàn của chúng ta không, ta dẫn tiến người vào." Cuồng Tung Kiếm Ảnh cùng hắn đấu một hồi, dần dần đã bày ra hoàn toàn thủ thế.

Có đạo là một tắc ngăn một tắc hiểm, lúc này Phong Bất Giác đem đao kìm hai thanh binh khí ngắn múa nhanh như thiểm điện, tốc độ di chuyển cũng đã ở trên đối thủ, vây quanh Cuồng Tung Kiếm Ảnh tấn công mạnh không ngớt.

Cảnh tượng này biểu hiện ra là Phong Bất Giác chế trụ đối phương, kỳ thật hoàn toàn trái lại, hắn mới là bên đang đi về hướng thất bại.

Lần này công thủ phản ánh ra thực lực chiến đấu chênh lệch cực lớn giữa hai người. Dưới tình huống Cuồng Tung Kiếm Ảnh tại tốc độ cùng lực lượng cũng không chiếm ưu thế, nương tựa theo kinh nghiệm chiến đấu cùng kỹ xảo vượt trội cũng có thể ở thế bất bại. Mà Phong Bất Giác lại

đang tiêu hao dần thể năng cùng giá trị sinh tồn của chính mình trong loại quần chiến đánh không thắng này.

"Không cần, tên gia hỏa như người ta cũng không muốn gặp lại lần thứ hai." Phong Bất Giác trả lời, lời này kỳ thật có thể tính là khen.

"Ha ha a... Nếu như biết rõ sắp bại, hà tất lại đau khổ chèo chống làm gì?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh lại nói.

Phong Bất Giác không có trả lời, tiếp tục công kích, cũng không biết hẳn có ý đồ gì. Giá trị thể năng của hắn tại đây trong lúc giao thủ ngắn ngủi này đã hao tổn đi một phần ba; giá trị sinh tồn càng là không xong, cho dù trang phục trên người hắn có thể giảm một chút ảnh hưởng của hiệu quả [Đổ máu], nhưng giá trị sinh tồn xói mòn cũng không triệt để đình chỉ, tổn thương bị công kích lúc trước cùng với Linh Thức Tụ Thân Thuật cứ 5 giây tiêu hao 2% khiến cho lượng máu của hắn đã nhanh chóng rút xuống dưới 30%.

Đối mặt với đối thủ như Cuồng Tung Kiếm Ảnh, Phong Bất Giác tuyệt đối không dám có chút chủ quan nào, đợi máu rút xuống 10% mới bổ sung mà nói... rất có thể bởi vì một cái sai lầm mà trực tiếp OVER, cho nên lúc giá trị sinh tồn của hắn xuống 30%, hắn liền sử dụng bình thuốc bổ sung giá trị sinh tồn đầu tiên.

"Người đây là đang lãng phí vật phẩm." Cuồng Tung Kiếm Ảnh càng đánh càng ung dung, phong cách công kích của Phong Bất Giác hắn đã dần dần quen thuộc, vì vậy hắn nói cũng nhiều hơn: "Ta không ngại nói thẳng, kéo dài đối với người không có chỗ tốt gì, chỉ càng ngày càng có lợi đối với ta."

Phong Bất Giác nói: "Người ngược lại là rất thẳng thắn đấy, đã như vậy, ta không ngại nói thẳng..." Hắn bỗng nhiên dừng thể công lại, hướng về phía sau nhảy ra khỏi vòng chiến.

[Thân hình bị thương, chiến đấu không có phần thắng. Tuy là không cam lòng, lại không biết làm sao.]

[Sát ý lạnh lùng như băng vẫn còn đó, điên cuồng tấn công dữ dội như sóng lớn đã dừng lại. Tình thế lúc này, đến tột cùng là kẻ bại tuyệt vọng thờ đốc, vẫn là kia đều đốt bồi thủy ngưng lập.]

"Người cảm thấy kéo chiến có lợi đối với người, là xuất phát từ góc độ chiến đấu cân nhắc vấn đề." Phong Bất Giác tiếp tục nói: "Mà trên thực tế, ta cũng hi vọng người có thể áp dụng thế thủ, không nên gấp gáp muốn cùng ta phân ra thắng bại, bởi vì ta cũng cần thời gian, suy nghĩ đáp án của **【Ẩn Tàng nhiệm vụ】**."

Phần thông dong kia biến mất trên mặt Cuồng Tung Kiếm Ảnh, đổi lại sắc mặt hẩn nghiêm nghị.

"Cười nhìn thương minh thiên quân phá, sách định càn khôn tính nhân quả. Không cảm giác không sợ khinh sinh tử, không phải quỷ không phải thần mà tựa như phong ma (ma điên)." Phong Bất Giác đọc bài thơ của hẩn ra, lập tức liền nghe được hệ thống nhắc nhở:

[**【Ẩn Tàng nhiệm vụ】** đã hoàn thành]

[Ngài đã đạt được Linh Năng vũ khí dành riêng cho mình: Tú lơ khơ tử vong]

[Linh Năng vũ khí cùng người chơi vĩnh viễn khóa lại, không có cách nào giao dịch, vứt bỏ hoặc phá hư, cũng không chiếm dụng thùng vật phẩm, chỉ cần tiêu hao giá trị linh lực hạn mức cao nhất 2% là có thể tùy thời tạo ra, thuộc tính vũ khí sẽ theo đẳng cấp người chơi phát triển.]

Phong Bất Giác thu hồi hai món vũ khí đang cầm trên tay, tâm thần khê động, lập tức có bạch quang hội tụ trong tay, cũng nhanh chóng biến thành

một bộ bài. giá trị linh lực của hắc cũng tương ứng mà tiêu hao một điểm, biến thành 147/150.

Hắc rất nhanh xem thuộc tính vật phẩm, tiếp đó, lại giải trừ Linh Thức Tụ Thân Thuật.

[ngâm nhẹ bài thơ, tụ liễm linh đào, tuyết dật thân ảnh, khí thể hạo miếu.]

[hai ngón tay Phong Bất Giác giương nhẹ, ngón giữa bí mật mang theo lấy một tia linh khí, vô chiêu không thức, không công không thủ, chỉ thấy một đạo lưu quang lóe sáng, trực chỉ Cuồng Tung Kiếm Ảnh, bay nhanh mà tới.]

"Không phải đã nói loại công kích cự ly xa này đều không có..." Mấy chữ cuối cùng của Cuồng Tung Kiếm Ảnh nghẹn ở trong cổ họng, chỉ thấy một lá bài tú lơ khơ xẹt qua gương mặt của hắc, cắt ra một miếng máu.

"Đó là cái gì..." Thần sắc Cuồng Tung Kiếm Ảnh đột nhiên thay đổi, nếu không phải hắc mắt thấy tình huống không đúng, vội vàng đem đầu hơi nghiêng, chỉ sợ công kích kia liền trực tiếp đánh trúng mắt của hắc rồi.

Phong Bất Giác bình tĩnh mà trả lời: "Một lá bài."

"Thì ra là thế... Đây là uy lực của Linh Năng vũ khí à." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói ra: "Xem ra 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 này có giá trị để làm a...."

"Người cảm thấy ta sẽ cho người thời gian từ từ nghĩ thơ, sau đó đợi người lấy được Linh Năng vũ khí mới đánh tiếp sao?" Phong Bất Giác nói xong, lại ném ra hai lá bài. Sau khi bài tú lơ khơ rời tay hắc, như vật sống, gió rít mà ra, trên không trung kéo lê ra đường vòng cung không thể tưởng tượng, bay về phía Cuồng Tung Kiếm Ảnh.

[lại là hai đạo tặc quang đánh úp lại, thế như kinh hồng. Cuồng Tung Kiếm Ảnh giơ kiếm đón đỡ, kiếm khí tràn trề như gió. Uống ——]

[kiếm thiếu linh nguyên đề, kiếm khí quan bạch hồng, lực lượng cuộn cuộn càn quét mà ra, hai đạo lưu quang bay nhanh tới.]

Tay Cuồng Tung Kiếm Ảnh cầm kiếm đang run rẩy, bởi vì kiếm của hắn vẫn còn đang rung động, "Quý tích vận động quý dị, tốc độ không tầm thường, hơn nữa còn có lực lượng mạnh như vậy.." Lòng hắn thầm kêu không ổn, trên tay đối phương có những năm mươi bốn lá bài tứ lơ khơ đấy, tuy hắn né được một lá, sử dụng kiếm ngăn lại hai lá, nhưng dựa theo tình huống phát triển này, mình bị tiêu diệt chỉ còn là vấn đề thời gian.

"Tốt rồi, chào hỏi liền dừng ở đây, kế tiếp ta muốn chính thức bắt đầu công kích." Phong Bất Giác nói ra.

[tình thế nhanh chóng đảo ngược, tuyên ngôn càn rỡ, khiến cho thần sắc Cuồng Tung Kiếm Ảnh trở nên hoảng sợ.]

"Cắt..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nghe lời tự bạch nói như vậy, tuy trong nội tâm không quá phục, nhưng cũng không thể nói gì hơn, bởi vì vừa rồi lúc Phong Bất Giác ở trong hoàn cảnh xấu, người ta có thể hoàn toàn không có lộ ra bất kỳ thần sắc "Hoảng sợ" gì, tối đa chính là nhả rãnh một chút.

Lúc này Phong Bất Giác một lần rút ra năm lá bài, bày ra trên tay, "Trước thử đồng hoa thuận một chút." (10 - J - Q - K - A thì phải)

[Trong lúc Cuồng Tung Kiếm Ảnh còn đang do dự, Phong Bất Giác xuất chiêu rồi!]

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Phích Lịch Sơ Lâm Thiên (Hạ)

Edt: Hckt

[Tên: Tú Lơ Khơ Tử Vong

Loại: Vũ khí Linh Năng

Phẩm chất: Tốt

Lực công kích:???

Thuộc tính: Không biết

Đặc hiệu một: Vô hạn:

Đặc hiệu ba: Tâm linh:

Điều kiện trang bị: Đã mở ra sở trường Linh Thuật

Có thể mang ra khỏi kịch bản hay không: Có

Ghi chú: lúc Gambit bị Apocalypse biến đổi thành kỵ sĩ Death, một phần năng lực của hắn sinh ra ý thức tự chủ, phản bội chủ nhân, biến thành một cỗ năng lượng không biết tên du đãng trong vũ trụ đa nguyên. Cho đến ngày nào đó, nó gặp được một linh hồn cường đại khác, liền đem chính mình hóa thành bài, trở thành người hầu trung thành mà cường đại của hắn.]

Vũ khí Linh Năng không thể nghi ngờ là đồ tốt, theo đẳng cấp người chơi đề cao, các hạng thuộc tính của vũ khí cũng sẽ biến hóa, phát triển, đặc hiệu cũng càng ngày càng gia tăng, cũng có thể sẽ xuất hiện biến dị cường hóa. Với tư cách vũ khí đặc thù chỉ sở trường linh thuật mới có, phương pháp có được cũng chỉ có thể ngộ mà không thể cầu đây. Đồ vật này ở trong cửa hàng khẳng định mua không được, trong cái hộp kính hải cũng không có, chỉ có thể thông qua một ít kịch bản có nội dung cốt truyện đặc thù hoặc là 【Ấn Tàng nhiệm vụ】 mới có thể đạt được, điểm này giống với phương thức thu hoạch sở trường S.

Vũ khí Linh Năng tương tự với danh hiệu, đều là hệ thống vì người chơi đặc biệt chế tạo theo yêu cầu. Nếu phong cách người chơi trong trò chơi dần dần phát sinh cải biến, như vậy đặc hiệu vũ khí Linh Năng cũng sẽ tùy theo diễn biến, nhưng hình thái cơ bản của vũ khí sẽ không biến hóa đây. Cho nên, nói như vậy, người chơi ít nhất cũng phải đến 30 cấp, đợi phương thức chiến đấu cùng phong cách chơi của nhân vật đều định ra rồi mới có thể có được thứ này.

Bất quá Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh không thể xem như người bình thường. Nói về Cuồng Tung Kiếm Ảnh a, cho dù hãn đến cấp 50, khẳng định cũng chỉ dùng kiếm, hiện tại liền cho hãn một món vũ khí Linh Năng có hình thái kiếm cũng không có gì không ổn. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hãn có thể hoàn thành 【Ấn Tàng nhiệm vụ】.

Về phần Phong Bất Giác, hãn là người rất toàn năng, mỗi một loại sở trường đều hơi biết một hai, mà bộ "Tú Lơ Khơ Tử Vong" hãn lấy được này liền áp dụng cho người chơi có nhiều loại sở trường, đặc hiệu thiên biến vạn hóa. Phong Bất Giác mới cấp mười lăm, hãn căn bản khó có thể tưởng tượng được sau khi năng lực của trang bị hoàn toàn triển khai ra sẽ có bao nhiêu đáng sợ.

[Nguy cấp nguy cấp nguy cấp! Sát chiêu đã đến, trong lúc nhất thời thiên âm địa ám, thần chạy quỷ kinh.]

Phong Bất Giác phi đồng hoa thuận xoay tròn giao thoa trên không trung, hầu như lập tức đã đến trước mặt Cuồng Tung Kiếm Ảnh, tốc độ cùng lực lượng này so với lần công kích trước lại tăng lên rõ rệt.

[Cuồng Tung Kiếm Ảnh đánh đòn phủ đầu, quyết ý phá chiêu trước. Âm ~ âm ——]

Cuồng Tung Kiếm Ảnh đổi thành hai tay cầm kiếm, cúi người đi nhanh về phía trước, xông về phía chính diện năm chùm tia sáng, hẳn muốn sử dụng kiếm để che chắn, dùng tốc độ tranh thủ không gian, từ trong khe hở xuyên qua, nhờ đó tiếp cận Phong Bất Giác, đem chiến đấu một lần nữa dẫn vào cận chiến.

[Quát khê một tiếng, kiếm thiếu chân nguyên lại vận, khí thế bàng nhiên hùng hồn, phát ra quanh thân, vừa chặn linh quang chi uy. Trong nháy mắt, trong gió đột nhiên vang lên âm thanh phá không, phong vân dừng động ở phía chân trời, một cỗ khí thế trọc mang che đi ánh mắt người khác mà đến.]

[Quang ảnh giao nhau, Cuồng Tung Kiếm Ảnh đột nhiên mà đến. Vài phần điên cuồng, ánh mắt lãnh ngạo tăng thêm hoành phách! Một thân gan, một thanh khoái kiếm thề trăm cường địch!]

Năm lá bài, ba lá bị mũi kiếm ngăn lại, một lá thành công tránh được, nhưng còn có một lá xẹt qua dưới nách trái của Cuồng Tung Kiếm Ảnh ba phân, miệng vết thương bỗng nhiên trào ra một hồ lô đỏ thẫm, máu bắn năm bước. Bất quá cái này cũng không thể ngăn cản được bộ pháp tiến lên kia, Cuồng Tung Kiếm Ảnh vẫn như cũ giết đến trước mặt Phong Bất Giác.

Nhưng Phong Bất Giác cũng sớm có chuẩn bị, hẳn biết rõ, năm lá bài kia vẫn không thể giải quyết chiến đấu, đối phương nhất định có thể đột phá, cũng nhất định sẽ giết đến. Cho nên, hẳn đã làm tốt chuẩn bị.

Linh Thức Tự Thân Thuật lập tức mở ra, cờ-lê cầm nơi tay. Thị lực, tốc độ, sức bật của Phong Bất Giác, tất cả đều tăng mạnh. Cuồng Tung Kiếm Ảnh lúc này cũng đang chảy máu giống hần, điều kiện tương đương, bất đồng chính là lúc này kiếm thiếu không thể không tới gần đối thủ, nếu không căn bản không hề có phần thắng. Mà Phong Bất Giác lại là dĩ dật đãi lao (dùng khỏe ứng mệt), tính toán đúng thời cơ nghênh địch liền đánh.

[Kiếm khí đựng linh năng, thân ảnh giao thoa, thần lực va chạm. Dưới vách đá treo cây, đại địa rung chuyển.]

Phong Bất Giác vốn muốn dùng một kích bạo đầu chấm dứt chiến đấu, hần cũng xác thực bắt được thời cơ thoáng qua tức thì, trọng kích đã đến đầu đối phương, đáng tiếc, Cuồng Tung Kiếm Ảnh lại có mũ bảo hộ đấy... Tuy hần đã ẩn trang bị bị, thế nhưng lúc bị công kích, hình dáng vô hình kia vẫn sẽ hiển hiện một giây, phát huy hiệu quả xứng đáng của đồ phòng ngự bình thường.

Thắng bại chưa phân, Phong Bất Giác lúc này nếu muốn kéo ra khoảng cách một lần nữa thì không dễ dàng như vậy rồi. Kiếm chiêu của Cuồng Tung Kiếm Ảnh xuất liên tục, thân pháp như gió, dĩ nhiên là nghiêm túc dùng toàn lực rồi. Chênh lệch giữa game thủ chuyên nghiệp đứng đầu cùng người chơi không chuyên về chiến đấu như Phong Bất Giác lại một lần nữa khiến hần bị lâm vào khốn cảnh, khó có thể bứt ra khỏi kiếm chiêu không ngớt của đối phương.

[Cận chiến, từng chiêu vô tình, thức thức hung hiểm. Huyết dịch vẩy ra, tích tích rót vào trong đất, nhuộm thành một mảnh tanh hồng.]

[Hai người ra chiêu liên tục, linh khí tổng tử quan, kiếm quang tuyệt sinh lộ. Đánh giáp lá cà, cuối cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh hơn một chút, lợi kiếm bức giết, ngay trong lúc mệnh Phong Bất Giác đang nguy, đột nhiên...]

[Càn khôn sợ hãi, oanh lôi đảo ngược, vân toái thiên băng. Trong chốc lát, tử lôi bay lên không, ngục hỏa mở đường. Trong đêm tối, ở phía xa xôi, truyền đến một cỗ khí tức khắc nghiệt.]

Sự tình phát triển cùng hoàn cảnh quanh mình đều theo lời bộc bạch miêu tả mà biến hóa, bởi vì tự nhiên đột phát sấm đánh cùng thiên hỏa, hai người chỉ đành đình chỉ quần chiến, chiếm cứ một phương. Đối với Phong Bất Giác mà nói, lại là tránh được một kiếp.

Bọn hắn cùng nhau nhìn lại về phía vách núi, chứng kiến một bóng người chậm rãi bước đến.

[Trước mắt, là cảnh tượng khó có thể tin, là thân ảnh khiến người khiếp sợ, là vong giả vĩnh viễn rơi vào vô gian, càng là quỷ thần trọng sinh từ địa ngục.]

Người này tướng mạo cao lớn oai hùng, khí thế nổi bật bất phàm. Tóc dài màu đen đến eo, chỉ duy nhất hai đám tóc trên trán là màu trắng. Mặc một bộ chiến bào màu đen, bên ngoài phủ một bộ áo gấm màu trắng, hai bên vai là da hổ, áo choàng hai màu hồng đen ở sau lưng đón gió mà bay. Hắn cầm trong tay một thanh trường kích, là binh khí do thương, mâu hợp thể, ở trước chuôi là mũi nhọn thẳng dùng để đâm địch, bên cạnh có mũi nhọn nằm ngang.

Phong Bất Giác chỉ liếc liền nhận ra đây là "Thánh Kích Thần Thán", thần binh này dùng thiên thạch để đúc ra, chủ nhân của nó không nói cũng hiểu, chính là đệ nhất chiến thần Khổ Cảnh.

Tự bạch của kịch bản chẳng biết tại sao sau khi vị này xuất hiện liền đình chỉ, không có nói thêm câu nào nữa.

"Táp phong triêm, vấn đồ hàn, thù dữ cộng âm, thù cảm đáng quan? Yến kích quy mệnh nhân bất hoàn."

Người đến ngâm thơ, đi đến trước mầy hai gã người chơi, mở miệng liền nói: "Các người không thuộc về nơi đây."

Trong lòng Phong Bất Giác rất bồn chồn, âm thầm nghĩ: Ta rốt cuộc là ở đâu thời kỳ nào của thế giới Phích Lịch... Yến Quy Nhân còn không có thói lui? Thế nhưng nghe lời tự bạch miêu tả, có vẻ ý là chết mà phục sinh.

Hắn cũng không dám nói lung tung, chẳng qua là không kiêu ngạo không siểm nịnh mà ứng lại một câu: "Phân ra thắng bại, liền đi."

Yến Quy Nhân nhìn hắn một cái thật sâu, không nói gì, lập tức lại quay đầu, nhìn Cuồng Tung Kiếm Ảnh: "Nếu ta muốn các người hiện tại liền đi thì sao?"

"Hừ... Vậy trước tiên phải hỏi qua kiếm trong tay của ta đây..." Lời hắn còn chưa dứt, bài tú lơ khơ của Phong Bất Giác liền lại một lần nữa bay về phía hắn.

Bất quá lần này Phong Bất Giác giống như cố ý thả lướt nước, chỉ phi một lá bài, cũng không cấu thành uy hiếp gì, chỉ muốn làm cho đối phương cảm miệng.

"Người muốn bị nháy mắt giết chết là chuyện của người, chớ nói lời lung tung, ta cũng không muốn cùng bất kỳ một NPC nào trong thế giới này là địch, mười cái mạng cũng không đủ chết." Phong Bất Giác nói ra.

"Phong Bất Giác, người yên tâm, ta sẽ không cùng người là địch, đây cũng là ý của bọn hắn..." Yến Quy Nhân nói ra.

"Cáp?" Phong Bất Giác nghe vậy liền ngây ngẩn cả người.

"Phong, Điền" hai chữ phát âm giống nhau, hắn cũng không biết đối phương rốt cuộc là kêu cái danh tự nào của hắn. Bất quá lúc trước trong kịch bản kia, Sanger Rainsford đã từng kêu lên ID [Phong Bất Giác] của

chính mình, còn nói là Satsuma Diehl cho hấn đến chào hỏi, cái kia nói rõ những NPC trong kịch bản này tám phần đều là có thể tùy thời chứng kiến nick name của người chơi.

Bây giờ vấn đề là những lời này của Yến Quy Hồn tựa hồ ám chỉ gì đó, hấn đến tột cùng là có ý gì?

"Người làm cái gì..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh vẻ mặt vẻ nghi hoặc, nghe có vẻ như khách không mời mà đến đột nhiên xuất hiện trước mắt này vậy mà cùng đối thủ là một đám hay sao? Trong lòng của hấn không khỏi suy tư: Tiểu tử này chẳng lẽ tiếp một cái nhiệm vụ chính mình không có? Không có khả năng a..... Từ đầu tới đuôi ta cùng hấn một mực đánh, ngoại trừ nhiệm vụ chính tuyến giết chết đối phương cùng 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 làm thơ nhận vũ khí Linh Năng kia ra, nếu như hấn gây ra những nhiệm vụ khác, ta có lẽ cũng sẽ gây ra mới đúng.

"Ta..." Phong Bất Giác vốn muốn nói "Ta cũng không hiểu ra sao", không ngờ, một giây sau, trước mắt hấn bỗng nhiên hiện ra bạch quang, lúc phục hồi tinh thần lại, mình đã đứng ở trong không gian đăng nhập rồi.

"Có ý gì? Ta bị cưỡng chế truyền tống rồi hả?" Hấn lập tức ấn vào menu kết toán, nội dung biểu hiện phía trên đúng là: [Kịch bản thất bại, ngài bị NPC giết chết, bại phương trong trò chơi giết chóc không có ban thưởng.]

Phong Bất Giác không nói hai lời, mở ra mục xã giao của chính mình, tìm được ID [Cuồng Tung Kiếm Ảnh], ném cái lời mời hảo hữu qua. Ước chừng mười mấy giây sau, đối phương lựa chọn đồng ý.

Phong Bất Giác lập tức liền xin trò chuyện, sau khi kết nối trò chuyện qua lại thành lập, hấn cũng không có nửa câu khách sáo, mở miệng liền hỏi: "Người thắng?"

Đối phương hiển nhiên cũng sửng sốt, qua vài giây mới trả lời: "Người có phải cũng bị truyền tống rồi hả?"

"Đúng." Phong Bất Giác nói: "Hệ thống nói ta bị NPC giết chết."

Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Kỳ quái... Ta cũng thế." Hắn như có điều suy nghĩ nói: "Chẳng lẽ vừa rồi cái gia hỏa cầm kích kia là một BOSS hệ ảo thuật? Hắn trực tiếp phóng ra kỹ năng miểu sát nào đó với chúng ta?"

"Hắn không phải..." Phong Bất Giác nói: "Nếu hắn muốn giết chúng ta, trực tiếp động thủ cũng là ba giây giải quyết..."

"Ý của người là chúng ta gặp phải BUG trò chơi nào đó rồi hả?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh hỏi, hắn dừng lại một chút, nói tiếp: "Ah! Ta nói, ách... Phong huynh, người thêm ta hảo hữu chính là để hỏi cái này?"

"Chẳng lẽ còn có chuyện khác sao?"

"Ha ha..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh cười nói: "Chúng ta có thể đánh tiếp một lần, phân thắng bại a...."

Đích một tiếng, Phong Bất Giác quyết đoán mà cắt đứt trò chuyện...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 104

Nhìn hai gã người chơi trước mắt song song hóa thành bạch quang biến mất, thần thái trên mặt Yến Quy Nhân khẽ biến. Hắn bỗng xoay người sang chỗ khác, nhìn về phía sau lưng vốn không hề có một bóng người nào. Cách đó mấy mét, chẳng biết từ lúc nào đã có một thân ảnh lặng im đứng ở đó.

Người này mặc một bộ đồ tây màu đen, mái tóc màu nâu, vẻ mặt anh tuấn, mắt sắc như kiếm, quanh thân tỏa ra khí thế điên cuồng khó nén.

"Chiến Thần Địa Ngục, chúng ta lại gặp mặt." Yến Quy Nhân nói.

Simon trả lời: "Người căn bản không nên xuất hiện trước mặt bọn hắn."

"Người là vì bọn hắn mà đến?" Yến Quy Nhân hỏi.

Simon không có trả lời vấn đề của hắn, chỉ chú ý nói điều hắn muốn nói: "Bất luận người là cố ý hay vô ý, chỉ cần lại để cho ta phát hiện người có ý đồ lộ ra bất luận sự tình gì mà bọn hắn không nên biết thêm một lần nữa... Như vậy, đến lúc đó phải đi không chỉ có bọn hắn."

"Chân thân của người ở một dị giới còn cao xa hơn cả thiên giới a." Yến Quy Nhân quay đầu, không tiếp xúc với ánh mắt của hắn: "Người cùng bọn hắn giống nhau, chẳng qua đều là hình chiếu mà thôi. Vậy mà người cũng muốn cùng ta động thủ?"

"Hỏi ngu xuẩn." Thái độ của Simon vĩnh viễn là từ trên cao nhìn xuống, không coi ai ra gì: "Hình chiếu của ta ít nhất sẽ không yếu hơn so với hình

chiếu của tên mượn thánh ma nguyên thai đến thế gian kia."

"Vậy sao?" Yến Quy Nhân mặt không đổi sắc, cầm kích quay người.

Hai người giương cung bạt kiếm, Chiến Thần Cảnh Khổ cùng Đệ Nhất Chiến Thần Địa Ngục, hết sức căng thẳng.

"Hắc hắc hắc... Hai vị bớt nóng." Một tiếng cười hèn mọn bĩ ối đột ngột chen vào, một nam tử mặc đồ tây màu đen lập tức xuất hiện ở giữa hai người, trên kính mắt của Woody phát ra bạch quang, cười nói: "Yến tráng sĩ, người cũng phải thông cảm một chút, hắc hắc hắc... Chúng ta đều có công vụ trên người."

Yến Quy Nhân thấy Woody xuất hiện liền không nói gì nữa, chỉ là lặng yên quay người rời đi, tựa hồ không muốn nói thêm gì với bọn họ.

Đợi hãn ly khai, Woody tiếp tục cười nói: "Simon, người thế nhưng là trọng tài a... không thể bởi vì muốn cùng cường giả chiến đấu mà theo cảm tính..."

"Là người để cho Phong Bất Giác mới cấp thấp như vậy đi vào cái thế giới này sao?" Simon đã cắt lời hắn: "Hay là... "Hệ thống" do người một tay thành lập đã càng ngày càng khó khống chế?"

"Ai nha nha... Ha ha... Dường như nói thế nào cũng là ta không đúng." Woody trả lời, chẳng khác gì là không trả lời.

"Người muốn cho người mình chọn sớm nhận được Linh Năng hơn so với tên Vincent đặt cược kia sao?" Simon cũng không cần Woody trả lời, hắn hừ lạnh nói: "Hừ... Cứ cố xài mấy trò vật."

"Nếu như bị người xem thấu, ta cũng không cần giải thích gì." Woody nhún vai nói: "Làm phiền người tới đây một chuyến."

"Nếu lại để cho ta phát hiện người có gì mờ ám, ta sẽ đem người làm thịt giống như xử lý các tạp cá khác." Simon nói. Hắc chưa bao giờ nói giỡn...

"Hắc hắc hắc... Đa tạ hạ thủ lưu tình." Woody cười nói: "Đúng rồi, tiểu quỷ Thôn Thiên Quý Kiêu người xem trọng kia... hiện tại cũng đang cùng vài tên cao thủ độ sức ở trong trò chơi giết chóc đấy, tuy người thân là trọng tài không có đặt cược, bất quá... Hắc hắc... Có muốn đến xem không?"

"Không cần." Simon liếc xéo về phía Woody, cũng không quay đầu lại nói: "Loại cấp bậc chiến đấu này còn không bằng đấu dễ."

...

Cùng một thời gian, trong một kịch bản trò chơi giết chóc khác.

Trong phế tích của một tòa thành thị, một hồi ác chiến đang khai hỏa, song phương đang chiến đấu đều là chiến lực mạnh nhất trước mắt trong Thiên Đường Kinh Khủng.

Một phương 3V3 là ba người trong Tứ Thiên Vương của "Chư Thần": [Vishnu], [Brahma], [Yama], trên bảng xếp hạng sức chiến đấu, thứ hạng của bọn hắn lần lượt từ 3 - 5.

Còn ba người bên kia đến từ Studio "Trật tự", phân biệt là [Dũng Giả Không Sợ] đứng thứ 8 trong bảng xếp hạng sức chiến đấu, [Mộng Kinh Thiên] đứng thứ 9 và đệ nhất cường giả đứng đầu bảng [Thôn Thiên Quý Kiêu].

Ba người Chư Thần đều cấp 26, mặc đồng phục thống nhất, kiểu dáng quần áo giống như quân trang của sĩ quan cấp giáo, màu sắc chủ đạo là lam đậm cùng xám tối. Huy chương của "Chư Thần" lộ ra trên cạnh ngoài cánh tay trái của bọn hắn, đồ án giống như nhật thực đã qua được một nửa, hai chữ Chư Thần màu vàng nổi lên ở trước đồ án.

Hình tượng Vishnu là một gã nam tử hơn 20 tuổi, tóc ngắn màu đen, thân cao trung bình, cơ bắp cân xứng, tướng mạo không tầm thường, danh hiệu [Cửu Diện Huyền Giáp].

Brahma nhìn qua lớn hơn vài tuổi so với người vừa rồi, tóc dài lả tả, trên cằm để râu, dáng người có thể liều mạng cùng Long Ngạo Mân, danh hiệu [Cầm Nhật Nguyệt].

Mà nick name Yama là một người chơi nữ, tuổi tương tự như đồng đội, dáng người cao vút, trên trán là mái tóc màu xanh da trời cắt ngang trán rủ xuống che gần nửa khuôn mặt, lộ ra một bên mặt trắng như ngọc, ngũ quan thanh lệ, danh hiệu của nàng là [Hình Tác].

Lại xem Trật Tự bên này, huy chương của bọn hắn là cán cân màu trắng, ở dưới là phong nền màu xanh nước biển, đồng phục thống nhất là một kiện áo khoác ngoài màu trắng kiểu tây khoác trên vai, trang phục ở những vị trí khác ngược lại có thể tự do phối hợp. Bộ áo khoác ngoài màu trắng này thuộc về loại trang phục tương đối đặc thù. Lúc mua nó, sau lưng mặc định viết hai chữ phồn thể "Chính Nghĩa", sau khi mua xong, người chơi có thể đổi chữ ở đằng sau một lần, tối đa có thể đổi thành bốn chữ. Hơn nữa trang phục này cũng không chiếm ô "phần trên" mà xem như "Vật phẩm trang sức" bởi vì nó chỉ có thể "khoác trên vai" chứ không thể "mặc" vào.

Đương nhiên, một món trang phục như vậy nhất định rất đắt tiền, cần 50 vạn tiền trò chơi mới có thể mua được, đã vượt qua giá tiền của trang phục rồi, bất quá nguồn tiêu thụ vẫn rất tốt. Đầu tiên xã đoàn Trật Tự mỗi người một kiện, đem hai chữ "Chính Nghĩa" sau lưng đổi thành "Trật Tự" với tư cách đồng phục thống nhất. Tiếp theo, cũng không thiếu người chơi đau trứng (tất nhiên toàn bộ đều là nam) vì đùa bỡn mà không tiếc tiền dù chỉ mặc một thân trang phục tân thủ, cũng muốn khoác trên lưng một bộ áo khoác ngoài loại này, sau đó đem chữ đổi thành kiểu như "Duy Ngã Độc Tôn" khiến cho người khác dở khóc dở cười.

Trở lại với ba người Trật Tự... Dũng Giả Không Sợ, dưới áo khoác ngoài là đồ tây màu trắng, hình tượng anh vĩ, để tóc ngắn, danh hiệu [Thương Hào]. Tuy hắn là người chơi đầu tiên luyện đến cấp 20 ở giai đoạn Closed Beta, nhưng đến giai đoạn Open Beta, nhiệm vụ Studio phân phối cho hắn cũng không phải tăng level, cho nên trước mắt cấp bậc của hắn cùng ba người đối diện giống nhau, đều là 26. Mặt khác đáng nhắc tới chính là... Trải qua một ngày Open Beta, vị trí thứ 6 trên bảng xếp hạng sức chiến đấu của hắn đã rớt xuống thứ 8.

Mộng Kinh Thiên, 25 tuổi, không mập không gầy, vẻ mặt chất phác, kiểu tóc xoã tung, người chia theo tỉ lệ 3:7, cấp 21, danh hiệu [Sát Thủ Mặt Lạnh]. Hắn là một trong những người chơi chủ lực mà lúc Open Beta mở ra Trật Tự mới đưa vào, Studio Giang Hồ có "Đao Kiếm Tiểu", Trật Tự cũng có tổ hợp cùng loại, được người ta xưng là "Túy Sinh Mộng Tử", Mộng Kinh Thiên liền là một trong số đó.

Cấp bậc của hắn có thể nói trực tiếp phản ánh ra sự cường đại của lý luận đặt nền móng tin tức trong Trật Tự. Có trang bị, tài lực, tin tức tam trọng ủng hộ, các người chơi cực hạn của Trật Tự hầu như chỉ dùng 24 tiếng đồng hồ thời gian thực liền đuổi kịp chênh lệch 48 tiếng đồng hồ Closed Beta kia.

Bất quá trước mắt, ngoại trừ áo choàng do xã đoàn phát, trên người Mộng Kinh Thiên lại chỉ có trang phục mặc định của tân thủ, làm cho người ta có cảm giác... tiền trò chơi của người này phi thường eo hẹp. Nhưng đồng thời, trên tay của hắn lại cầm một ít tiêu hao phẩm không tất yếu (cùng loại với khoai tây chiên mà Tiểu Thán mua, một loại đồ chơi để cho người chơi đỡ thèm). Tay phải của hắn kẹp một điếu thuốc, tay trái còn cầm một chai bia.

Xem đến đây, mọi người có lẽ cũng đã minh bạch, Mộng Kinh Thiên có ba sở thích lớn: hút thuốc, uống rượu, uốn tóc.

Cũng có bằng chứng làm nguyên nhân cho việc này: muốn làm Thần Tiên, cười hạc phi thiên, sửa đá thành vàng, tuyệt không thể tả, uốn tóc, uống rượu, hút thuốc~

Cuối cùng nói một chút về Thôn Thiên Quỷ Kiêu, hẳn là người chơi minh tinh trẻ tuổi nhất từ khi Trật Tự thành lập đến nay, có thể nói là thiên tài chiến đấu.

Trên cái thế giới này, mỗi người đều giỏi về một cái gì đó, nhưng cũng không phải ai cũng có cơ hội thi triển những sở trường kia. Đây là vấn đề về thời vận. Lấy Phong Bất Giác nêu ví dụ, nếu như hắn sinh ở dân quốc, không chừng có thể trà trộn vào trong Bộ Giáo Dục, kém nhất cũng có thể lẫn lộn thành một người soạn bản thảo cho tòa soạn báo nào đó. Cả ngày ghi chút ít văn về hận đời, phát biểu công khái một ít ngôn luận kinh thế hãi tục, động một chút liền đem đương cục cùng dân chúng phê phán như cháu trai, làm vậy có thể áo cơm không lo. Hơn nữa khẳng định còn có thể được văn nghệ nữ thanh niên ưu ái, vợ ít nhất phải lấy hai, một là tiểu thư khuê các điển hình, còn lại là học sinh của mình, loại so với bản thân nhỏ hơn mười tuổi. Đương nhiên... Những thứ này chẳng qua đều là giả thiết. Rất đáng tiếc, Phong Bất Giác sinh ở một cái pháp chế hoàn chỉnh, xã hội hài hòa, thời đại mà văn minh tinh thần kiến thiết cao kiến hiệu quả, cho nên hắn chỉ có thể viết tiểu thuyết lẫn lộn lấy tiền nhuận bút vân vân.

Cũng đạo lý tương tự, đặt ở trên người Thôn Thiên Quỷ Kiêu cũng là như thế, nếu hắn sinh ở một cái thế giới kiếm cùng ma pháp, hoặc là đạo thuật cùng đấu khí, chẵn chẵn có thể thành một gã tuyệt thế cao thủ, tiền đồ bất khả lượng. Đáng tiếc, hắn sinh ở địa cầu, hơn nữa là đang trong một niên đại thập phần hòa bình.

Bởi vậy, việc chém chém giết giết tốt nhất vẫn nên hoàn thành ở trong trò chơi ảo a.

Lúc này Quỷ Kiêu là cấp 22, tuy nói sau buổi tối ngày Closed Beta thứ hai hắn bị tổ trưởng cường chế tan ca nhưng sáng sớm ngày thứ hai server liền đóng lại, cho nên kỳ thật hắn cũng không có tổn thất bao nhiêu thời gian trò chơi.

Lúc Open Beta mở ta hắn đã cấp 15, mà bây giờ lại qua gần hai mươi giờ thời gian thực, đạt tới cấp này là đúng đấy. Trên thực tế, với tư cách game thủ chuyên nghiệp, hơn nữa là người chơi minh tinh của Trật tự, tốc độ đi train level của Quỷ Kiêu đã xem như "tiêu cực biếng nhác" rồi. Cả loại người chơi lúc Open Beta mở ra chỉ mới cấp 1 như Mộng Kinh Thiên cũng đã cấp 21 trong khi hắn chỉ mới 22.

Thế nhưng... Mặc dù đẳng cấp so với ba người đối phương thấp hơn bốn cấp, Quỷ Kiêu ở trên bảng xếp hạng sức chiến đấu vẫn một mực chiếm vị trí thứ nhất, cái này không thể nghi ngờ nói rõ rất nhiều vấn đề.

Hắn ở trong trò chơi đem kiểu tóc thiết lập thành một đầu tóc dài màu lửa đỏ, dưới áo khoác ngoài màu trắng là một bộ trang phục ngụy trang màu đen, thân hình gầy yếu, không quá cao, hình thể cùng thiếu niên chưa tròn 20 bình thường không có gì khác nhau.

Thế nhưng, hệ thống phán định ở trên thực lực chiến đấu thuần túy, hắn là người chơi mạnh nhất, hơn nữa cho hắn một danh hiệu làm cho người ta chỉ liếc qua nhưng cũng khó có thể quên: [Kẻ Gieo Rắc Sợ Hãi]

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Trong sáu người thì có năm người là ở trong phế tích người tới ta đi, đạn bay kiếm tới, đấu chừng hơn mười phút. Chiến lực của Dũng Giả Không Sợ cùng Mộng Kinh Thiên vốn ở trong hoàn cảnh xấu, hướng chi còn lấy hai địch ba, tất nhiên là dần dần rơi xuống hạ phong.

Quỷ Kiêu lại chỉ ngồi ở phía xa nhìn, coi sự tình bên kia như không có chút quan hệ nào với mình.

Đây không phải một trận ước chiến, mà là một lần tạo ngộ chiến, bởi vì thực lực của hai đội ngũ này tương đương cho nên mới gặp phải nhau.

Thôn Thiên Quỷ Kiêu tuy không di chuyển nhưng ba người Chư Thần cũng không dám khinh thường, bọn hãn cũng là lần đầu tiên gặp gỡ vị thiếu niên xếp hạng đệ nhất trên bảng xếp hạng sức chiến đấu này, còn không biết chi tiết như thế nào, không thể bài trừ khả năng hãn ở một bên lén sử dụng kỹ năng nào đó, bởi vậy ba người một mực đề phòng gió thổi cỏ lay ở phía bên đó.

Nhưng ba người bọn họ cũng không có ý định trước khi chấm dứt chiến đấu ở đây liền chủ động phát động tiến công về phía Quỷ Kiêu, vạn nhất tiểu tử này bởi vì xem thường người khác hoặc là cùng đồng đội bất hòa mới ở một bên xem cuộc vui, vậy thì cứ để cho hãn nhìn xem là tốt rồi. Hiện tại ba đối hai ưu thế rõ ràng, sau khi giết chết hai người kia, liền biến thành ba đánh một, đến lúc đó, cho dù hãn có mạnh đến mấy, đối mặt với ba gã cường giả có tên trên bảng xếp hạng sức chiến đấu cùng vây công cũng không có khả năng có phần thắng.

"Ha..." Quý Kiều ngáp một cái, nhìn chiến cuộc thay đổi trong nháy mắt ở phía xa tự nhủ: "Thật nhàm chán a...."

Lúc này, Dũng Giả Không Sợ vừa lúc bị Yama nắm được sơ hở, khiến cho trận chiến "nhàm chán" này có thêm một gợn sóng.

Từ danh hiệu [Hình Tác] Yama cũng có thể đoán được đại khái: nàng sử dụng một cây roi dài. Lúc này, thân hình nàng lóe lên, cây roi ra, như rắn trườn sóc đột. Dũng Giả Không Sợ mới vừa cùng Vishnu chính diện chống đỡ một chiêu, vừa lúc đặt chân chưa ổn, vội vàng không kịp đề phòng, roi dài thuận thế giết đến, quấn lên cổ của hắn.

Yama xoáy cổ tay rung lên, xé ra, muốn mượn cơ hội này trực tiếp siết gãy cổ của đối phương.

Trong nháy mắt, Mộng Kinh Thiên kịp thời giết đến, một kiếm chém vào trên thân roi, một cổ xảo kinh thoát ra, ở trong thời gian ngắn chặn lực lượng Yama truyền đến trên cây roi, Dũng Giả Không Sợ liền thừa thế trở mình mà ra, thoát khỏi cây roi quấn trên cổ.

Trong tích tắc vừa rồi có thể nhìn ra chiến lực cao cường của Mộng Kinh Thiên. Hắn mắt thấy Dũng Giả Không Sợ gặp nguy hiểm, căn bản không cần nghĩ ngợi, lập tức tăng tốc, hư vũ một chiêu, bức lui Brahma đang cùng mình quần chiến, xoay người tới cứu trợ đồng đội. Brahma đúng là người có tốc độ chậm nhất trong ba người Chư Thần, Mộng Kinh Thiên chỉ cần một chiêu đơn giản cũng có thể thoát ra được, hắn không thể làm gì.

"Cắt..." Dũng Giả Không Sợ vượt phần cổ có dấu đỏ nóng rát của chính mình, thật sự nhìn không được: "Tiểu quý!" Hắn hướng về phía Quý Kiều hô: "Còn muốn xem cuộc vui tới khi nào?"

"Ân... Nếu không chịu nổi cứ việc nói thẳng là không chịu nổi, hỏi ta xem khi nào làm gì? Ai..." Quý Kiều lười biếng mà đứng lên: "Nhiệm vụ của các người (chỗ này nói về nhiệm vụ Studio Trật Tự giao cho người

làm) là nắm chặt thời gian tăng lên sở trường chiến đấu, thuận tiện kiểm giá trị kỹ xảo sinh ra trong chiến đấu." Hắc bắt đầu vận cổ, "Mặc dù bị giết cũng sẽ không ảnh hưởng đến hai chuyện này, cho nên ta không động, các người mới có thể làm được hai điểm này."

Mộng Kinh Thiên cùng Dũng Giả Không Sợ đã nhảy ra khỏi chiến đoàn, đi tới bên cạnh Quỷ Kiêu, ba người Chư Thần thấy tiểu quỷ kia rất cực động cũng liền xốc tinh thần, chuẩn bị nghênh đón khiêu chiến của đệ nhất cường giả.

Bọn hắc sở dĩ sẽ kiêng kỵ Thôn Thiên Quỷ Kiêu dù mới lần đầu gặp như vậy có nguyên nhân rất lớn là bởi vì một người khác, chính là người chơi xếp hạng thứ hai trên bảng xếp hạng sức chiến đấu [Shiva]. Với tư cách người mạnh nhất trong Chư Thần Tứ Thiên Vương, hắc sử dụng ID trò chơi đại biểu "Hủy Diệt Chi Thần", thân kiêm chức đoàn trưởng xã đoàn Chư Thần. Dùng thực lực 1V1 mà nói, Vishnu, Brahma cùng Yama không có người nào thắng qua hắc, một ván cũng không có.

Lúc các thành viên của Chư Thần lần đầu tiên chứng kiến bảng xếp hạng trong thương thành, bọn hắc triệt để chấn kinh rồi, một gia hỏa tại bảng xếp hạng đẳng cấp nhìn không thấy tên vậy mà có thể xếp trên đoàn trưởng của bọn hắc trên bảng xếp hạng sức chiến đấu, nói tiểu tử này mở auto hoặc là có công năng đặc dị gì bọn hắc cũng tin.

"Tiểu quỷ, nghe ý của người là, chỉ cần người động, ngay cả đồng đội của người cũng không cần phải ra tay sao?" Vishnu hỏi.

"Kỳ thật nếu như không phải Không Sợ đại thúc kéo xuống sức chiến đấu bình quân của đội ngũ, có lẽ ta không động cũng có thể thắng đấy."

Quỷ Kiêu ở trong hiện thực là một thiếu niên rất dễ ở chung, cũng rất hiểu lễ phép, nhưng một khi tiến vào trong trò chơi, hắc sẽ trở thành một người hơi có chút tố chất thần kinh.

"Nói cái gì đó!" Dũng Giả Không Sợ còn kém chút nữa là giận đến nhảy lên.

Hắn đã sớm khó chịu với tiểu tử Thôn Thiên Quỷ Kiêu này. Lần Closed Beta kia, hắn bởi vì đẳng cấp đã luyện đầy nên có thời gian tự do chơi trò chơi, xếp hàng hỗn chiến ngẫu nhiên 3-6 người. Đi vào vừa nhìn thì gặp ba người tất cả đều là người một nhà, trong đó có hai vẫn là cấp dưới cùng tổ với mình, lập tức trong nội tâm xác định, mọi người ngầm hiểu lẫn nhau mà giúp nhau nâng lên đẳng cấp sở trường, cuối cùng sẽ để cho hắn thắng. Ai ngờ tiểu quỷ Quỷ Kiêu này vậy mà giống như trào phúng mà tuyên bố muốn một đánh ba, để cho bọn họ cùng lên. Lúc ấy Quỷ Kiêu chỉ có cấp mười lăm, đáng vẻ kiêu ngạo như vậy, các vị tiền bối không thể không giáo huấn một chút, vì vậy, liền đã xảy ra một hồi thảm kịch... Đương nhiên, khó chịu là chuyện của khó chịu, cũng chỉ là tâm tình trong chốc lát, Dũng Giả Không Sợ cũng không vì một ván trò chơi mà mang thù, chỉ là cảm thấy hài tử gấu này có chút náo động mà thôi. Không có ngờ tới, vào đêm Open Beta, thời điểm phân phối công tác, hắn bị phân đến cùng một chỗ với Thôn Thiên Quỷ Kiêu, Mộng Kinh Thiên, nhiệm vụ là đi đánh trò chơi giết chóc 3V3, luyện sở trường cả đêm... Lúc này bị Quỷ Kiêu trần trụi mà quở trách, lại là trước mặt đối thủ cạnh tranh lớn nhất, Chư Thần, có là Phật cũng phải sinh ra ba phần nóng tính.

"A... Không nên tức giận nha, chỉ là tiểu hài tử nói chuyện thôi." Mộng Kinh Thiên khuyên nhủ, hắn nói chậm rãi, biểu lộ trên mặt giống như người già đang phát mộng tưởng hảo huyền, biểu hiện này cùng phong cách chiến đấu khéo léo, nhanh, linh hoạt của hắn hoàn toàn khác hẳn, "Nhìn ta lúc này như vậy thôi chứ lúc còn trẻ ta cũng giống hắn..." Hắn xuất ra bình rượu, ừng ực ừng ực uống hai phần, sau đó còn nắc một cái: "Ờ ~ lúc trước ta cũng tương đối xằng bậy lắm a..."

"Người 'như bây giờ' là cái gì a...! Người bây giờ rất tốt chắc...! Không phải là hút thuốc uống rượu uốn tóc ư!" Dũng Giả Không Sợ hô: "Còn có..."

Người chỉ lớn hơn hẳn vài tuổi mà thôi! Hiện tại người vẫn còn trẻ a!"

"Ha ha... Được rồi, dù sao ta hiện tại cũng nên đứng lên, nhanh giải quyết chiến đấu a." Quỷ Kiêu bẻ khớp xương tay của mình, đi về phía trước: "Ngày mai ta đi xin phép một chút, về sau bất kể hình thức gì đều xếp đơn là được rồi, các người xếp cùng một chỗ với ta cũng sẽ rất vất vả a..."

Brahma gặp đối phương một mình tiến đến, cười lạnh một tiếng: "Này... Tiểu quỷ, người sẽ không phải là khờ dại cho rằng bằng một người là có thể đem ba người chúng ta giải quyết xong a?"

"Có ý tứ, coi như là đoàn trưởng cũng không thể nào làm được loại sự tình này... Người thấy thế nào, Yama?" Vishnu quay đầu hỏi.

"Hừ... Muốn chết." Yama hừ lạnh nói.

Nhưng lúc này biểu lộ trên mặt Quỷ Kiêu lại là một loại thần sắc nhẹ nhõm đến lười nhác, "Tùy các người nghĩ như thế nào." Hắn liền vũ khí đều không có, duỗi ra một tay, làm cái động tác "mời", bàn tay hướng về phía mình mở ra: "Đừng lãng phí thời gian, cùng lên đi."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Hắc Bạch Quỷ Vực (1)

Cái gọi là thực tế, có lẽ chỉ là một loại hư ảo do con người ta miêu tả mà chúng ta không có cách nào khống chế được.

.....

[Phong Bất Giác, cấp 15]

[Mời lựa chọn hình thức trò chơi bạn muốn gia nhập.]

[Bạn đã chọn hình thức sinh tồn một người <Ác mộng>, xin xác nhận.]

[Đã xác nhận, kịch bản đang tạo ra...]

[Bắt đầu vào, xin chờ một chút.]

Trong tai lại truyền vào giọng nói của một người phụ nữ trẻ tuổi: "Chào mừng đến với Thiên Đường Kinh Khủng".

Bởi vì hình thức 1V1 lúc trước cũng không tiêu hao bao nhiêu thời gian, kịch bản sinh tồn đoàn đội của nhóm Tiểu Thán hiển nhiên còn chưa xong, cho nên Phong Bất Giác liền xếp thử một hình thức mới mà phải cấp mười lăm mới mở ra, chính là hình thức sinh tồn một người độ khó "Ác mộng".

[Hoàn tất tiến vào kịch bản, hiện tại bạn đang tiến hành hình thức sinh tồn một người <Ác mộng>]

[Hình thức có cung cấp giới thiệu tóm tắt kịch bản và có tỷ lệ xuất hiện chi nhánh hoặc 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 và thể giới quan đặc biệt]

[Ban thưởng qua cửa: Ngẫu nhiên rút ra hai lá bính đồ bài.]

[Sắp chiếu giới thiệu tóm tắt kịch bản, sau khi chiếu xong trò chơi sẽ lập tức bắt đầu]

Trước mắt Phong Bất Giác xuất hiện một con đường rất bình thường, hai bên đường là tường ngoài của nhà dân. Bầu trời mù mịt, nhìn qua không thấy bất kỳ cao ốc gì, kiến trúc cao nhất cũng chỉ khoảng sáu bảy tầng, thoát nhìn đây là một trấn nhỏ.

Đáng nhắc tới chính là hình ảnh CG mở màn lần này hoàn toàn là đen trắng đấy.

Giọng nói hệ thống vang lên theo: [đây là một buổi tối chạng vạng bình thường, người đang trên đường đi về nhà.]

[Tiểu trấn người hiện đang ở cách đây không lâu đã bị một cơn bão đổ bộ, chỗ ở ban đầu của người bị phá hoại tương đối nghiêm trọng, nhà dân ở phụ cận hầu như toàn bộ sụp đổ.]

[Tuy người vẫn bình an vô sự nhưng phải tìm một chỗ ở khác.]

[Người bị tạm thời thu xếp vào ở trong một gian phòng bỏ không trong tiểu trấn, đó là một gian phòng bị bỏ hoang ở Sanchome.]

[Truyền thuyết kể rằng chỗ đó thường xuyên có quỷ hồn qua lại, cho nên không người nào dám tới gần. Nhưng sau khi bão đến, người cùng hai hộ gia đình bị mất nhà khác đều bị bức bách mà chuyển vào, trở thành láng giềng.]

Giới thiệu tóm tắt của kịch bản đến đây liền chấm dứt, Phong Bất Giác đã có thể tự do hành động, hầu như đồng thời, hắn liền nghe được giọng nói thông báo [Đã gây ra nhiệm vụ chính tuyến] của hệ thống.

Mở ra menu trò chơi, thanh nhiệm vụ cho thấy nội dung nhiệm vụ chính tuyến, nhiệm vụ này thật đúng là không thể đơn giản hơn được nữa, chỉ có hai chữ: [Về nhà].

"Ân... Là một kịch bản ma quái a..." Phong Bất Giác thì thầm: "Cũng không có thời gian hạn chế, kịch bản độ khó "Ác mộng" này có vẻ như còn không khẩn trương bằng kịch bản Saw lần trước nha."

Hắn bắt đầu kiểm tra miệng túi của mình, muốn tìm xem có chứng minh thư hay bản đồ gì đó không. Phong Bất Giác một bên tìm kiếm, một bên quan sát hoàn cảnh chung quanh. Kỳ quái ở chỗ, sau khi CG kết thúc, thế giới này vẫn là đen trắng, giống như hắn đã bị bệnh mù màu. Hơn nữa hắn còn mơ hồ nghe được một vài tiếng vang nhỏ, cùm cụp cùm cụp đấy. Âm thanh đó vô cùng nhẹ, cũng không biết từ chỗ nào truyền đến, mỗi khi hắn định tập trung tư tưởng để lắng nghe, thanh âm kia liền biến mất. Lúc hắn lơ đãng, liền sẽ vang lên lần nữa.

Mấy chục giây sau, Phong Bất Giác đã lục xong tất cả các túi, chỉ tìm được một chùm chìa khóa ở bên trong túi quần bên phải, tổng cộng có ba chiếc.

[Tên: Ba chiếc chìa khóa

Loại: Có liên quan tới nội dung cốt truyện

Phẩm chất: Bình thường

Công năng: Khóa mở cửa

Có thể mang ra khỏi kịch bản hay không: Không

Ghi chú: tìm được cánh cửa bị khóa tương ứng có thể sử dụng.]

Phong Bất Giác cầm chìa khóa, đưa tới trước mặt tường tận xem xét. Vén vén từ bề ngoài phán đoán, ba chiếc chìa khóa này nhìn qua đều rất bình thường, từ răng cửa cùng đường vân phán đoán, khóa cửa tương ứng cũng không quá phức tạp.

"Giả sử có một chiếc là chìa khóa nhà, vậy hai chiếc còn lại là gì..." Phong Bất Giác trầm ngâm nói: "Xem tạo hình của cột đèn đường cùng thùng rác, đây là thế kỷ 20... Chìa khóa xe có lẽ còn không có loại gấp cùng điện tử đây, chắc cũng là loại chìa khóa truyền thống này." Hắn đi đến trước giao lộ, nhìn về phía hai bên đường: "Phụ cận không giống như có bãi đỗ xe, như vậy... Cho dù có một chiếc là chìa khóa xe, chiếc xe kia cũng không ở gần đây rồi."

Hắn gãi đầu: "Thông tin nhận được hình như hơi thiếu a... Ta đến tốt cùng là dùng thân phận người chơi ở trong trò chơi hay là đang sắm vai nhân vật "Ta" này... Nếu như làm người khác mà nói... thân phận của "Ta" có trọng yếu hay không, có thể ảnh hưởng đến nội dung cốt truyện hay không. Sau khi "về nhà" sẽ có chuyện gì xảy ra hay không?"

Với tình huống của hắn hiện tại, những vấn đề này hiển nhiên là không giải thích được. Phong Bất Giác quyết định trước tiên cứ đi theo nhiệm vụ chính tuyến đi, dù sao đây là độ khó ác mộng, dù bề ngoài nhìn như bình tĩnh, nói không chừng đi nhầm một bước sẽ tử vong. Mặc dù không có thời gian hạn chế, tùy tiện ở trong tiểu trấn đi loạn cũng rất nguy hiểm đấy.

"Nói lại... Tuy nói cho ta biết "Một gian phòng bị bỏ hoang ở Sanchome" hình như là thông tin về địa chỉ, nhưng Sanchome là ở đâu..." Phong Bất Giác tự nhiên không có khả năng biết đường của tiểu trấn, cho nên dù biết rõ địa chỉ cũng vô dụng thôi.

"Nếu là "Trên đường đi về nhà"... Phương hướng ban đầu của ta là..." Phong Bất Giác quay người nhìn phía về phía bên kia, nhưng ở nơi đó

chính là một giao lộ hình chữ Y, "Àn... Trước tiên đi tìm bản đồ hoặc kiếm người hỏi a."

Hắn cũng không muốn dùng vận khí để chọn một trong hai, lý do không cần nói cũng biết.

Ý niệm tới đây, vừa vặn có một người đi đường chậm rãi đi tới. Đó là một người phụ nữ tóc dài màu đen, mặc áo khoác, quần dài, trên cổ quấn khăn quàng, còn đeo khẩu trang che đi nửa dưới khuôn mặt. Từ lúc Phong Bất Giác đứng ở trên đường đến bây giờ, đây là người đi đường đầu tiên hắn thấy. Bất quá nếu là "tiểu trấn", việc trên đường lúc chạng vạng tối có ít người cũng có thể lý giải.

"Làm phiền một chút, xin hỏi..." Phong Bất Giác đi tới, muốn hỏi đường.

Kết quả hắn mới chỉ nói nửa câu, người phụ nữ kia lại đã cướp lời của hắn: "Ta đẹp không?"

"Ách... Cái gì?" Phong Bất Giác lập tức cảm thấy tình huống có chút không đúng, tay của hắn đã theo bản năng thò vào trong bọc hành lý.

"Ta đẹp không?" người phụ nữ kia quay mặt lại, lại hỏi một lần, bất quá mặt của nàng bị khẩu trang cùng khăn quàng cổ che khuất, căn bản không có lộ ra.

"Đẹp!" Phong Bất Giác lúc này đã kịp phản ứng, người trước mắt có khả năng chính là Kuchisake Onna trong truyền thuyết... Nghe vậy, nàng lập tức mở khẩu trang ra, lộ ra cả khuôn mặt. Hai bên quai hàm của nàng bị cắt ra hai lỗ lớn hiện ra vết rách, hầu như một mực rách ra đến hai bên tai.

"Như thế này có đẹp không?" Nàng lại hỏi.

Phong Bất Giác lúc này cảm thấy thực sự may mắn khi không có đem tạo hình Joker làm đến tận cùng, nếu không hắn cùng bà chị này cũng có

thể thành một đôi.

Nhìn quái vật có thể đem tiểu hài tử dọa khóc ở trước mắt này, Phong Bất Giác mở to hai mắt nhìn, như chém đinh chặt sắt mà nói, "Ân! Đẹp." Tay hắn nắm cờ-lê tùy thời chuẩn bị phát lực, trong nội tâm thì thầm: Tam bát, ta cũng khen người hai câu rồi, nếu người dám đem liêm đao móc ra, đừng trách lão tử phẫu thuật thẩm mỹ lần thứ hai cho người. (Edt: Tam bát là phát âm tiếng Trung của stupid, cũng là đọc ngược của 8/3, ý là chỉ loại phụ nữ mà không ra phụ nữ)

Qua vài giây, Kuchisake Onna lại nói: "Người vừa rồi muốn hỏi gì?"

Phong Bất Giác hiện tại cũng có chút do dự có nên hỏi nàng tiếp hay không, có ai nguyện ý đem địa chỉ bại lộ cho yêu quái đâu. Nhưng hắn nghĩ lại, chính mình cũng không phải thật sự ở chỗ này, vì vậy liền mở miệng nói: "Xin hỏi làm sao để đi tới Sanchome?"

"Bên kia, quẹo trái, khi đến một cái ngã lại quẹo trái, đi thẳng." Kuchisake Onna chỉ vào giao lộ chữ Y. Sau khi nói xong, nàng liền đeo khẩu trang lên một lần nữa, quần kỹ khăn quàng cổ liền rời đi.

Phong Bất Giác không có ý định đuổi theo nói lời cảm tạ. Hắn đưa mắt nhìn đối phương ly khai khỏi tầm mắt của mình, sau đó thở dài một hơi, buông lỏng ra cờ-lê trên tay: "Ta khát... Còn chưa về nhà đã gặp phải yêu quái rồi... Sau khi trở về là thỏa thích mà đụng quỹ a."

Tuy nghĩ như vậy nhưng nếu chơi trò chơi kinh dị tất nhiên phải biết rõ nhà có quỷ, thiên hướng trong nhà. Phong Bất Giác lập tức đi theo lộ tuyến mà Kuchisake Onna chỉ dẫn.

Lúc này sắc trời càng ngày càng tối, cộng thêm bốn phía hết thảy đều là đen trắng, bầu không khí quỷ dị vô cùng, đối thành người chơi khác chỉ sợ chỉ là đứng ở trên đường không có một bóng người này liền sẽ cảm giác sợ nổi da gà rồi.

Một hồi gió lạnh thổi qua, Phong Bất Giác lại đem áo khoác che kín một chỗ. Lúc này, một đạo bạch ngân xẹt qua bầu trời màu đen, tia chớp dữ tợn đốt sáng bầu trời. Sau khi tia chớp qua đi mấy giây, tiếng sấm vang lên. Xem ra chẳng những là gió nổi lên mà còn muốn mưa nữa.

Lúc Phong Bất Giác ngẩng đầu nhìn tới, ánh mắt trùng hợp thấy được một dị tượng ở chỗ cao.

Trên một sợi dây điện, chỗ góc chết đèn đường không chiếu tới có một bóng đen hình người, thân còng ngồi xổm ngồi ở đằng đó. Lúc tia chớp đem thể giới đen trắng này chiếu sáng, Phong Bất Giác thấy rõ hình dạng của "nó". Chỉnh thể của quái vật kia giống như một lão phu nhân mặc kim-nô màu trắng, đằng sau đầu búi tóc mai hình tròn, trên mặt đầy nếp nhăn. Hai mắt lồi ra từ trong hốc mắt. Da tay nhăn nheo màu đen, hơn nữa đầy mụn, ngón tay thì mở ra giống như quỷ trảo.

Tia chớp chấm dứt, bóng người kia liền trốn vào hắc ám một lần nữa, Phong Bất Giác không thể nào lại thấy rõ. Hắn cũng không có hứng thú đến gần nhìn xem quái vật kia đến tột cùng là cái gì, dù sao chỉ cần đối phương không từ chỗ đó nhảy qua đây, hắn cũng làm như không nhìn thấy gì.

Phong Bất Giác vùi đầu tiếp tục đi về phía trước, tăng nhanh bộ pháp thêm một lần nữa, hầu như đã tiếp cận với chạy. Đoạn đường này rất cuộc không có gặp người qua đường, một mực đi đến cột mốc đường Sanchome hắn mới dừng lại.

Mưa cũng rơi xuống ở thời điểm này.

Trận mưa như trút nước mà đổ xuống, tưới lên trên người Phong Bất Giác. Hắn nhanh chóng đã tìm được chỗ cần đến, nhìn từ ngoài vào trong sân nhà có thể thấy ba gian phòng ốc đơn sơ nối liền với nhau, chắc hẳn là đây.

Phong Bất Giác tranh thủ thời gian chạy vội tới dưới mái hiên, đem tóc ẩm ướt trên trán vuốt ra phía sau, sau đó lấy ra chìa khóa.

Căn cứ giới thiệu kịch bản mà suy đoán, khu nhà này có ba gia đình, hẳn còn có hai hàng xóm, Phong Bất Giác cũng không biết gian phòng nào là của mình, đành phải từng cái thử xem.

Cũng không biết có phải hay không vận khí tốt, ở cánh cửa thứ nhất, lúc hẳn thử chiếc chìa khóa thứ nhất liền trực tiếp thành công. Đẩy ra cửa phòng bằng gỗ, trong phòng là một mảnh đen kịt, còn tản mát ra mùi gỗ ẩm đặc thù.

Phong Bất Giác thò tay mò mẫm ở bên cạnh cửa, liền tìm được công tắc điện, sau khi gạt lên đèn trong phòng liền sáng.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Hắc Bạch Quỷ Vực (2)

"Nhà chỉ có bốn bức tường a... Đây là..." Phong Bất Giác đi vào trong phòng.

Gian phòng này rất cũ nát, giàn khung đều làm bằng gỗ, cột nhà cũng vậy, bốn phía vách tường có rất nhiều vết rách, vài chỗ có dấu vết của xi măng lấp vào, có vẻ như mới sửa lại gần đây. Trong phòng chỉ có một cánh cửa sổ, rộng chừng một thước, lại còn là loại có khung gỗ chắn chứ không phải là cửa sổ thủy tinh. Phía trên cửa có một thanh gỗ thô sơ, rèm cửa treo ở trên. Nếu hiện tại gió thổi từ bên ngoài cửa sổ vào trong phòng, mưa khẳng định sẽ trực tiếp ập vào từ ngoài khung gỗ.

Trong phòng chia ra hai gian, chính giữa được chắn bằng một khung cửa, không có cánh cửa. Gian phòng đầu tiên sau khi vào nhà này tạm thời xem như phòng khách rồi, đại khái chỉ có khoảng 10m², sàn nhà cũng làm bằng gỗ, có một bộ tủ bát cao ngang ngực đặt dựa vào tường, ở giữa gian phòng đặt một chiếc bàn tròn thấp, bên cạnh có ba chiếc thảm nền Tatami.

Trần nhà tương đối thấp, chính giữa là dây điện cùng bóng đèn lúc này đang phát ra ánh sáng.

Phong Bất Giác đi vào trong gian phòng bên cạnh bắt đầu thăm dò. Gian phòng này so với "phòng khách" càng hẹp hơn, bộ đệm trải trên mặt đất đã chiếm mất một nửa không gian, bên cạnh khung cửa còn đặt một tủ quần áo, phòng này cả đèn cũng không có. Nói cách khác, người ở trong phòng này lúc muốn lên giường đi ngủ phải đi vào trong phòng khách tắt đèn, sau

đó ở trong bóng tối mò mẫm đi vào trong gian phòng thứ hai này rồi nằm xuống đệm.

Đương nhiên... Trong phòng này xác thực không có đồ dùng gì, trên lý thuyết mà nói, mò mẫm cũng không sợ đụng phải vật gì.

"Quá kiêu ngạo đi à nha..." Phong Bất Giác đóng cửa chính lại, tự nhủ: "Chỉ có điện không có nước a..... WC cũng là công cộng a." Lúc hẩn ở ngoài phòng liền đã chú ý, ở trong sân của khu nhà này có một gian nhỏ giống như buồng điện thoại, đoán chừng đó là một WC giản dị.

[Nhiệm vụ trước mắt đã hoàn thành, nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

Còn chưa ngồi nóng mông, thông báo của hệ thống liền vang lên. Phong Bất Giác mở ra menu, thấy được bên cạnh nhiệm vụ [Về nhà] đã đánh dấu ✓, mà nhiệm vụ mới xuất hiện là: [Ở trong phòng đợi cho tới hừng đông]

"Cáp?" Phong Bất Giác vẻ mặt khó chịu: "Còn phải đợi cả đêm?"

Lúc này ngoài phòng mưa to gió lớn, sấm sét vang dội. Tuy đã kéo màn, nhưng từng đợt gió lạnh vẫn từ bên ngoài khung gỗ chui vào, phía sau rèm bóng lờ mờ cũng không biết có phải là của nhánh cây đung đưa theo gió hay là có thứ gì đó ở bên ngoài bồi hồi... Trong phòng này mặc dù có điện, nhưng vật duy nhất cần dùng điện chính là đèn, đừng nói tới TV, cả radio cũng không có, cho dù Phong Bất Giác không bị sợ hãi tra tấn cũng sẽ bị nhàm chán tra tấn..."Còn tưởng rằng độ khó ác mộng chính là độ khó chiến đấu trở nên cực cao..." Phong Bất Giác đi tới bên cạnh tủ bát trong phòng khách: "Kết quả là một cái thiết lập như vậy a..." Hẩn kéo cửa tủ bát ra, nhìn một chút, trong tủ có một phích nước, hai chén trà, một ấm trà, tất cả đều bày ở trên một cái khay gỗ hình tròn.

Bởi vì tất cả đều là đen trắng, màu sắc của những vật này Phong Bất Giác cũng không phân biệt ra được. Hẩn thử cầm lên, phích nước vẫn còn đầy, vì vậy hẩn đem những này đều lấy ra, đặt ở trên bàn thấp.

Sau đó hắt lại lục tủ bát, ở một tầng tìm được một ống nhỏ đựng lá trà, phía trên ống viết một chữ "Trà", còn những thứ khác như tên, loại, ngày sản xuất đều không có.

"Ân... Tuy nói là gặp thiên tai tạm thời tìm chỗ ở, nhưng như vậy thật có thể sống sao..." Phong Bất Giác nói: "Đến nước uống cũng không có, muốn đi WC còn phải ra bên ngoài. Tắm rửa liền phải đi nhà tắm công cộng, mà ngay cả bát đũa ăn cơm cũng không có... bất quá cho dù có, ở trong nhà này cho dù cơm nước xong xuôi cũng không có cách nào rửa chén." Hắt dùng nước nóng trong phích tráng ấm trà một chút, tiện tay liền đổ đầy nước vào trong ấm trà. Sau đó mở ống trà ra, cầm một nắm bỏ vào trong ấm trà, pha một ấm đồ uống không rõ ràng, rót cho mình một chén.

Bởi vì ở trong kịch bản không thể thay đổi trang bị bên trong ô trang phục, cũng không có cách nào cởi thân quần áo này, cho nên Phong Bất Giác đành phải tận lực vắt sạch nước trên y phục, sau đó mặc y phục ướt nhẹ, đợi nó từ từ hong khô.

Lúc hắt đã pha được một ấm trà nóng cầm trong tay, tốt xấu gì cũng có thể hóa giải một chút rét lạnh trên thân thể.

"Tối giản tin tức cùng mạnh mẽ, hơn nữa thiết trí rất nhiều FLAG có thể khiến người ta chết ngay lập tức, thuận tiện quảng cáo độ kinh dị một chút... Cái này là khúc nhạc dạo của độ khó ác mộng a." Phong Bất Giác trầm nghĩ: "Một ít lựa chọn nhìn như lơ đãng, nhưng có khả năng sẽ dẫn đến tai họa ngập đầu." Lúc này hắt lại hồi tưởng lại chuyện đã trải qua vừa rồi, mới có điều hiểu ra: "Ta nếu nói sai, hoặc là biểu hiện ra hoảng sợ, chỉ sợ Kuchisake Onna sẽ giết chết ta luôn. Còn có quái vật trên cột điện kia cũng thế..."

Hắt ngẩng đầu nhìn hướng cửa sổ, bên ngoài vẫn mưa to như trút nước: "Nhìn như không có hạn chế về thời gian cùng không gian, nhưng nếu muốn thật sự bỏ qua nhiệm vụ chính tuyến đi ra ngoài thăm dò mà nói...",

nói không chừng đi đến trên đường liền gây ra FLAG gì đó dẫn đến mất mạng, nhìn tổng thể thế giới quan của kịch bản này, phải có năng lực tác chiến linh thuật cường hãn mới có thể đạt được tự do độ nhất định... Nếu không thì khó nói trước rồi."

Lại uống xong một ngụm trà nóng, hần lẩm bẩm: "An phận đi theo đầu mỗi chính đi... Đoán chừng tối đa là bị hù dọa liên tục, ở phương diện chiến đấu có lẽ không đến mức lâm vào tuyệt cảnh." Hần đặt chén trà xuống, "Bất quá... Thật đúng là nhàm chán a... chẳng lẽ muốn ta ngủ ở trong kịch bản sao? Lại nói trong gian phòng này ngay cả tờ báo cũng không có a..."

"Ah —— "

Bỗng nhiên, vang lên một âm thanh quỷ dị.

"Ô —— ách —— "

Ngay sau đó lại là hai tiếng, âm thanh kéo dài, nghe như của một lão vu bà.

Âm thanh truyền đến từ vách tường, cũng chính là ở trong phòng "Hàng xóm".

"Nhà người muốn náo loạn gì a....." Phong Bất Giác đem mặt chuyển hướng tới bên cạnh nói: "Gió to mưa lớn đấy... Ở trong phòng nhảy đại thần à?" (một loại phong tục của Shaman giáo, kiểu như lên đồng ý)

Phong Bất Giác nghĩ, tình huống này hẳn là một bộ phận của đầu mỗi chính, hẳn phải làm ra chút ít phản ứng mới đúng.

"Này... vị ở bên kia, người không sao chứ?" Hần rống to về phía vách tường.

Tiếp đó, thanh âm kia liền im bật lại.

"Sao vậy... Chết rồi à?" Phong Bất Giác vốn ngồi xếp bằng trên sàn nhà, nghe đối diện đột nhiên không có động tĩnh, hắn liền lấy tay cùng đầu gối chống xuống sàn, tận lực yên lặng đi đến bên tường, vênh tai, dán sát vào tường nghe ngóng.

Két... là tiếng mở cửa, sau đó là tiếng bước chân, nghe có vẻ như gia hỏa bên cạnh kia mở cửa đi ra khỏi phòng rồi.

"Không phải là chuẩn bị đến gõ cửa phòng ta ư." Phong Bất Giác lại di chuyển đến phía sau cửa phòng mình, nhưng chỉ có thể nghe được tiếng gió táp mưa sa ở bên ngoài. Hắn đợi trong chốc lát, đối phương không có gõ cửa, thực sự không có nghe được tiếng người nào đi đến trước cửa phòng mình.

Dù sao Phong Bất Giác cũng không sợ, cho nên hắn định mở cửa nhìn xem vị hàng xóm này đến cùng là có xảy ra chuyện gì. Hắn đứng dậy, một tay cầm cờ-lê, tay kia chậm rãi vặn tay nắm cửa, cửa từ từ mở ra một khe hở nhỏ, nhìn trộm từ trong nhà ra bên ngoài...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Hắc Bạch Quỷ Vực (3)

Một nửa gương mặt già nua, trắng bệch xuất hiện ở bên ngoài khe cửa, đồng tử đầy tia máu của lão bà trong thế giới đen trắng này biến thành màu đen, nhìn chăm chăm về phía Phong Bất Giác.

Lúc này cửa chưa hoàn toàn mở ra, Phong Bất Giác có hai loại lựa chọn: thứ nhất, dứt khoát kéo cửa ra, cầm cờ-lê ra chào hỏi; thứ hai, nhìn kỹ một chút, chờ một chút đã rồi nghĩ tiếp...

"Ta có làm phiền người không?" Đối phương vậy mà nói chuyện.

Phong Bất Giác không có trực tiếp trả lời câu hỏi này mà là hỏi dò: "Xin hỏi... Người có cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào không? Ta mới nghe thấy tiếng la."

"Bệnh cũ, nếu như làm phiền người thì thật có lỗi."

"Đâu có đâu có... Là do ta không có hiểu rõ tình huống, không có ý tứ." Phong Bất Giác trả lời.

Lão phụ kia nghe vậy lại nhìn Phong Bất Giác, sau đó quay người, chậm rãi đi trở về phòng của mình.

Phong Bất Giác đóng cửa lại, nhẹ giọng thì thầm: "Người này đến cùng là người hay quỷ..." Hắn hướng đi về phía thảm nền Tatami: "Nếu là người... Người này hẳn là mắc bệnh phong thấp đau nhức nghiêm trọng, nếu là quỷ..." Hắn ngồi xếp bằng, cầm ấm trà trên bàn, lại cho mình thêm một hớp trà: "Từ sau khi ta tiến vào trong kịch bản này cho tới bây giờ, cả

một người bình thường còn chưa từng gặp qua, tất cả đều là yêu ma quỷ quái rồi."

Kéo kẹt kéo kẹt —— lại có âm thanh vang lên trên đầu hần.

"Lần này là cái gì?" Phong Bất Giác ngẩng đầu, nhìn xà nhà bên dưới trần nhà, âm thanh là truyền đến từ phía trên đó.

Bỗng nhiên bóng đèn trên đỉnh đầu hần chớp lóe hai cái. Một giây sau, dây điện treo bóng đèn đột nhiên đứt ra, bóng đèn cũng theo đó mà tắt, BA~ một tiếng vỡ vụn trên sàn nhà.

Trong phòng biến thành một mảng đen kịt, mà lúc này ngoài cửa sổ vừa vụt sáng lên một đạo thiểm điện, xuyên qua khung cửa sổ cùng bức màn, lưu lại một đạo tàn ảnh quỷ dị trên sàn nhà.

Hai giây sau, một nguồn sáng khác phát ra ánh sáng.

Phong Bất Giác bình tĩnh mà lấy ra đèn pin, mở ra, trực tiếp chiếu lên phía trên, trong miệng lẩm bẩm: "Chắc là con chuột a...."

Đáng tiếc, không phải con chuột.

Từ lúc đèn trong phòng tắt đến khi Phong Bất Giác mở ra đèn pin, bất quá chẳng qua là mấy giây, nhưng lúc này, thứ treo trên xà nhà cũng không phải bóng đèn nữa, mà là một cổ tử thi.

Đó là một nữ thi, cách ăn mặc như của bà chủ gia đình, nhìn qua còn rất trẻ tuổi, có vẻ chưa đến ba mươi, biểu hiện trên mặt vằn vẹo, mắt trợn trắng, miệng mở to, khoe miệng có vết nước miếng.

Mặt thi thể đối diện với Phong Bất Giác giống như từ trên cao nhìn xuống. Ở dưới bầu không khí này, cho dù nữ thi đột nhiên hoạt động công kích Phong Bất Giác cũng không có gì là kỳ quái.

Nhưng chuyện phát sinh kế tiếp lại một lần nữa nằm ngoài dự kiến của Phong Bất Giác.

Hắn bỗng mất đi quyền khống chế đối với cơ thể của mình, đồng thời khôi phục loại trạng thái quan sát kịch bản lúc xem CG mở màn, tình cảnh trước mắt cũng bắt đầu biến hóa.

Tiếp đó, hình ảnh trong mắt Phong Bất Giác theo gian phòng rách rưới biến thành một con phố bị sương mù bao phủ, mà hắn liền đứng ở trên lối đi bộ.

Càng không hiểu chính là, giọng nói hệ thống vậy mà ở lúc này vang lên lần nữa:

[Đây là một buổi chiều tháng 11, người đang chuẩn bị một mình đi thăm một người bạn trên thị trấn.]

"Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ lại giới thiệu tóm tắt kịch bản thêm một lần nữa?" Đây là lần đầu tiên Phong Bất Giác gặp loại tình huống này, bất quá hắn vẫn như cũ rất thành thật mà nghe từng chữ miêu tả của hệ thống.

[Một giờ trước, bầu trời vẫn rất trong lành, ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi, trên bầu trời xanh thẳm không hề có một áng mây đen. Nhưng một trận sương mù không hề bask trước mà hàng lâm, quanh thân bị hắc ám bao phủ, cảm giác sợ hãi quẩn quanh người, ý chí của người gần như tan vỡ, cuồng loạn mà chạy trốn, trốn khỏi một loại uy hiếp nào đó không hề tồn tại. Cuối cùng bị mất phương hướng ở trong sương mù.]

[Đầu người là một đồng hồ hỗn loạn, ký ức trở nên mơ hồ không rõ, người không biết hết thảy quanh mình đến tột cùng là chân thật hay là hoang tưởng, người không biết... Chính mình còn có thể đến nơi muốn đến không.]

Đoạn văn này chấm dứt, Phong Bất Giác liền khôi phục năng lực hành động, hơn nữa lại nhận được nhiệm vụ mới:

[Đã gây ra nhiệm vụ chính tuyến]

[Tìm địa chỉ nơi ở của người bạn rồi đến đó.]

"Không thể nào... Hai cái đầu mỗi chính?" Phong Bất Giác ở trong menu trò chơi quả thật là thấy được một nhiệm vụ chính tuyến khác, cái [Ở trong phòng đợi cho tới hừng đông] lúc trước vẫn còn tồn tại, hơn nữa không có đánh dấu v, nhưng hiện tại phía dưới lại tăng thêm một cái.

"Ân... Lúc trước cỗ thi thể kia là gì? Tại sao ta lại bị đưa tới đây? Ở trong kịch bản này một mình ta phải sắm vai nhiều nhân vật à?" Phong Bất Giác trầm ngâm nói: "Hay là... Ta hiện tại vẫn đang ở bên trong gian phòng kia, chẳng qua là thấy được một đoạn ảo giác trước khi người này tử vong?"

Kịch bản của hình thức ác mộng này này càng ngày càng khó hiểu rồi, nhiệm vụ chính tuyến vền vền chỉ có một dòng nên làm cái gì, nhưng không để lộ ra bất luận tin tức gì có quan hệ tới mục đích cuối cùng của kịch bản. Bây giờ Phong Bất Giác đối với nội dung cốt truyện này có thể nói không có đầu mối, chỉ có thể bị năm mũi dẫn đi.

Sương mù dày đặc bắt đầu chuyển động quanh quẩn ở chung quanh hắn, không hề có gió, tựa hồ đám sương mù này do ý thức của bản thân mà chuyển động.

Phong Bất Giác dựa theo lệ cũ kiểm tra xem trên người mình có thêm đạo cụ của nội dung cốt truyện nào không, kết quả phát hiện chuỗi chìa khóa kia đã không thấy, mà trong túi áo của hắn có thêm một tờ giấy.

Hắn lấy ra xem, trên giấy viết: số 4-5 Rokubancho.

"Bà mẹ nó... Lại nữa..." Phong Bất Giác nói.

Lần này gần chỗ hắt vẫn có bóng người. Ở trong sương mù, những bóng người kia xuất hiện, biến mất, lại xuất hiện, lại biến mất... nói rõ hắt cũng không phải chỉ là một người cô độc. Phong Bất Giác có thể nghe được tiếng bước chân của những bóng người này, bọn hắt phảng phất đang di động quanh mình, bảo trì khoảng cách nhất định, không có một ai tới gần.

Cùm cụp cùm cụp cùm cụp... Thanh âm phiến lòng kia vẫn còn, rất nhẹ, rất xa, như có như không, lúc cẩn thận nghe thì lại biến mất.

Phong Bất Giác mở rộng bước chân, cẩn thận sai bước chân đi về phía trước, xuyên qua hắc ám làm cho người ta hít thở không thông kia. Trên đường cái ngẫu nhiên sẽ có xe chạy qua, nhưng ở tầm nhìn hiện tại, trong một trấn nhỏ như vậy, những chiếc xe tự nhiên sẽ lái rất chậm. Tựa như nguyên một đám quái vật khổng lồ chậm rãi nhúc nhích, cái bóng mơ hồ từ xa đến gần, đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất.

Tuy hoàn cảnh hắc ám mà quỷ dị bao phủ Phong Bất Giác nhưng hắt không đắm chìm vào trong loại không khí này, vẫn cảnh giác mà quan sát đồng thời phân tích mọi thứ chung quanh.

Không khí âm lãnh ẩm ướt lan tràn trong biển hắc ám này, đèn xe ngẫu nhiên chiếu qua bên người cũng không mang đến bao nhiêu ánh sáng. Phong Bất Giác thử dùng đèn pin chiếu sáng, nhưng ánh sáng căn bản không xuyên qua được sương mù dày đặc trước mắt, tầm nhìn chưa đủ ba mét.

Hắt cả đường cũng thấy không rõ, càng không nói đến việc tìm một cái địa chỉ lạ lẫm trong một trấn nhỏ lạ lẫm rồi.

Đi được một đoạn, hắt nhìn thấy một cột đèn đường cách đó không xa. Cột rất kiên cố, dựng thẳng tắp, phát ra vầng sáng yếu ớt, mờ mịt. Phong Bất Giác vịn vào lan can bên đường, nhanh chóng đến gần.

Bên cạnh cột đèn có một trạm xe buýt, Phong Bất Giác nhanh chóng đi tới, muốn nhìn một cái xem ở đó có mấy thứ gì đó như bản đồ trấn hay không.

Kết quả làm cho hắn rất vui mừng, ở đây quả thật có bản đồ.

Phong Bất Giác rất nhanh liền tìm được phương vị của trạm xe mình đang đứng, lại tra được vị trí của Rokubanchō, theo tỉ lệ của địa đồ mà ước chừng, lộ trình đi bộ cũng chỉ có 2 km mà thôi, dùng tốc độ của hắn, tối đa 20 phút có thể đến nơi.

Đã biết lộ tuyến, sự tình liền dễ dàng hơn nhiều. Trí nhớ của Phong Bất Giác rất tốt, nhìn qua địa đồ một lần liền không có khả năng lạc đường. Vì để phòng ngừa vạn nhất, hắn còn nhớ kỹ tên của tất cả các con đường gần lộ tuyến của mình, tiếp đó liền xuất phát.

Đi thêm vài phút đồng hồ, hắn nhớ tới một chuyện khác, nếu như hiện tại dùng [Quyết Thăng Thiên Lý] sẽ thấy cái gì?

Xem tình trạng trước mắt, có lẽ kịch bản này cũng không có tổng BOSS mà do rất nhiều quái vật loạn thất bát tao tạo thành, nội dung cốt truyện cũng rất khó bề phân biệt, vô cùng quái đản. Bất quá nếu tất cả là do là một loại thể, ví dụ như quái vật Tà Linh chế tạo tạo ảo giác, nếu dùng kỹ năng mà nói..., nói không chừng có thể lấy được manh mối có tính đột phá nào đó.

Dù sao kỹ năng cũng không tiêu hao, ngu sao mà không dùng, ý niệm Phong Bất Giác tới đây liền đã phát động ra.

Ai ngờ, một giây sau, trước mắt của hắn lại nhanh chóng hiện lên mặt của mình. Một gương mặt mờ mịt, hoảng sợ, hai mắt trợn lên, đồng tử lại không có một chút tức giận.

Trong menu không có bất kỳ tin tức truyền đến, chỉ có đau đầu kịch liệt, thử tưởng tượng một chút, loại cảm giác đau đớn phát sinh bên trong sọ não này giống như bị thiết chùy đập vào ngón tay...

"Là cái gì?" Phong Bất Giác vịn trán: "Vừa rồi là cái gì? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ở kịch bản này? Chẳng lẽ kỹ năng của ta không có hiệu quả trong độ khó ác mộng?"

Tựa như ở trong kịch bản này phát sinh chuyện khác, hắn không nhận được đáp án. Hết thấy đều lộ ra thần bí, không rõ, làm cho người ta không rét mà run.

... Đoạn đường này Phong Bất Giác đi mất gần 30 phút, thực tế khoảng cách này cùng dự đoán của hắn có chênh lệch nhất định, hơn nữa ở trong đám sương mù quỷ dị này khó tránh khỏi ảnh hưởng đến tốc độ.

Bất quá hắn vẫn thành công đi đến nơi muốn đến, đó là một Dương Quán kiểu tây, bên ngoài là tiểu hoa viên, trong hoa viên hoa nở rộ, nhưng ở trong đám sương mù ẩm ướt này lại không hề ngửi được chút hương thơm nào. (kiểu như mấy biệt thự cổ phương tây)

Cổng sắt ngoài hoa viên không có khóa, đẩy nhẹ liền mở ra, Phong Bất Giác trực tiếp xuyên qua hoa viên, đi tới trước cửa Dương Quán, hắn gõ cửa, không có ai đáp lại, chờ một lát cũng vẫn vậy.

Phong Bất Giác thử vặn tay nắm cửa, cửa vậy mà lại mở ra, hắn đẩy cửa đi vào, tiến nhập đại sảnh tối đen. Trong phòng tuy bày biện đầy đủ nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác vô cùng trống rỗng đấy.

[Nhiệm vụ trước mắt hoàn thành, nhiệm vụ chính tuyến đã đổi mới]

[Thăm dò Dương Quán]

Một luồng ánh sáng lập lòe sáng lên từ hành lang lầu hai, đối với chỉ dẫn rõ ràng này, Phong Bất Giác tự nhiên là vui vẻ tiếp nhận, hần dọc theo bậc thang đi đến lầu hai, bước chân kiên định, hô hấp đều đặn, chẳng qua là mỗi khi tiến một bước, tấm ván gỗ bị hần dẫm lên liền phát ra tiếng vang kêu kệt vô cùng chói tai.

Sau khi đi lên lầu hai, ánh sáng kia liền biến mất, bất quá trên tay Phong Bất Giác còn có đèn pin chiếu sáng. Phía trước là một chỗ rẽ, hần bước nhanh về phía cánh cửa thứ nhất đối diện với mình, không do dự, trực tiếp đẩy cửa ra.

Ngay khi mở cửa, một cỗ khí tức kỳ quái truyền vào trong mũi Phong Bất Giác, đó là một loại mùi vô cùng đậm đặc, là hỗn hợp giữa nước hoa cùng huyết dịch.

Trong phòng có một chiếc giường đôi cực lớn, trên giường có một nữ nhân đang nằm ở đó, nói chính xác hơn là... nữ thi.

Nàng mặc dù không mảnh vải che thân nhưng thân thể đã hoàn toàn thối rữa, máu đen nhuộm đỏ cả giường. Ánh mắt của nàng vẫn mở ra, mặt liền hướng phía về phía cửa, hai mắt trống rỗng đang nhìn chăm chăm vào vị trí Phong Bất Giác đứng.

Mà ở bên cạnh giường, có một con quái vật đang đứng đó, thân gù, cổ cùng đầu giống như ừng, nửa thân trên là nhân loại, nửa thân dưới thì giống như nhện mọc ra túi tơ cực lớn cùng tám cái chân.

Trong miệng quái vật kia tràn đầy máu tươi đang chậm rãi nhỏ xuống từ khóe miệng, xem ra khách không mời mà đến Phong Bất Giác đã quấy rầy nó dùng cơm.

Thấy có người đẩy cửa tiến vào, trong cổ họng quái vật kia phát ra tiếng kêu cạc cạc kì quái, hơn nữa vòng qua giường tới gần Phong Bất Giác.

Đối với gia hỏa xương cốt kỳ dị này, Phong Bất Giác cũng không muốn đánh cận chiến, hắn nhanh chóng móc súng lục ra, hướng về phía quái vật kia bóp cò, bắn liên tục năm phát. Tại khoảng cách không đến 5 m này, lại là ở trong phòng, với sở trường xạ kích tốt xấu gì cũng là D của Phong Bất Giác, toàn bộ đạn đều trúng mục tiêu.

Không nghĩ tới chính là... Quái vật kia lại ngoài dự đoán không chịu nổi một kích, hai phát đạn đầu tiên bắn trúng ngực dường như đã khiến cho nó mất đi năng lực hành động, sau ba phát đạn kế tiếp, nó đã té trên mặt đất bất động.

"Cái quái gì..." Phong Bất Giác nhìn quái vật tạo hình buồn nôn này, càng ngày càng cảm thấy kịch bản này không hiểu thấu.

Hắn thu hồi súng, đi đến bên cạnh nữ thi trên giường, muốn nhìn một chút xem có manh mối gì không. Thi thể toàn thân duỗi thẳng, vẫn không nhúc nhích. Phong Bất Giác chợt phát hiện, gương mặt của nữ thi này có chút quen mắt.

"Đợi một chút... Đây không phải là nữ thi thắt cổ kia sao?" Phong Bất Giác đột nhiên ý thức được.

Đúng vào lúc này, nữ thi kia đột nhiên chuyển động, thân thể thối rữa kia bỗng nhiên ngồi dậy, đối mặt với Phong Bất Giác, mở miệng rộng ra, phát ra một tiếng gào thét vô cùng âm u.

Phong Bất Giác cảm thấy màng nhĩ của mình như sắp bị đâm rách rồi, vừa định chuẩn bị vung cờ-lê làm cho nàng câm miệng, không ngờ một màn quỷ dị lại phát sinh lần nữa... Hắn lại một lần đã mất đi quyền khống chế đối với thân thể, thứ đồ vật nhìn thấy lại biến thành hình ảnh CG. Nữ thi vùng dậy, quái vật kỳ dị, Dương Quán ở phía sau hoa viên... Tất cả đều không còn tồn tại, tình cảnh lại một lần nữa phát sinh biến hóa.

Trong chớp mắt, hoàn cảnh trước mắt Phong Bất Giác biến thành một văn phòng, hắn ngồi ở phía sau một chiếc bàn làm việc rộng rãi, máy vi tính trên bàn vẫn còn là kiểu màn hình CRT, thùng máy cũng đặt trên bàn, bên cạnh chất đầy văn bản tài liệu cùng dụng cụ văn phòng.

[Xí nghiệp người công tác gặp phải nguy cơ đóng cửa, thượng cấp đã đưa ra quyết định giảm biên chế.]

"Tình tiết chuyển đổi cũng quá nhiều a! Cái gì cũng nên có một mức nhất định thôi nha..." Phong Bất Giác lúc này thật sự là không hiểu ra sao rồi.

[Người với tư cách là phó trưởng phòng trẻ tuổi nhất trong công ty bị bổ nhiệm thành người phụ trách công tác giảm biên chế. Người phải giảm biên chế với rất nhiều tiền bối có tư lịch già hơn so với chính mình, đồng thời phụ trách giải thích cho bọn hắn, vì vậy gặp phải áp lực cực lớn.]

"Này! Đây là loại tình tiết gì a? Để cho ta ở trong quỹ ốc ở một đêm hoặc là vào trong Dương Quán giết yêu quái vân vân a..." Trong nội tâm Phong Bất Giác kinh hô: "... đột nhiên liền biến thành loại tình tiết đề tài xã hội thực tế này a! Cái này mới là kinh khủng nhất a! Lại nói cái này cùng hai cái nội dung cốt truyện vừa rồi có quan hệ sao? Sẽ không phải đều là một người a? Không thể nào! Phòng ở của người này bị bão phá hủy, ban ngày đi làm phụ trách giảm biên chế, khuya về nhà gặp chuyện ma quái, bằng hữu là quái thúc thúc ở trong Dương Quán nuôi dưỡng yêu quái à? Người này còn coi như là một người ư?"

[Lúc thời gian nghỉ trưa qua đi, trong văn phòng lại một lần nữa trở nên bận rộn...]

Giới thiệu tóm tắt lại kết thúc, đồng dạng chẳng qua là khai báo một ít thiết lập có cũng được mà không có cũng không sao, sau đó lại ném cho Phong Bất Giác một cái nhiệm vụ chính tuyến:

[Đã gây ra nhiệm vụ chính tuyến]

[Làm việc đến khi tan tầm.]

Chỉ có một thứ thủy chung như một, đó chính là mọi thứ chung quanh vẫn là đen trắng đấy.

Phong Bất Giác lại có thể hoạt động, bất quá bây giờ hẳn thật muốn dùng đầu đi đụng màn hình: "Nói làm việc đến khi tan tầm... Ít nhất cũng phải giải thích một chút công tác của "Ta" đến tột cùng là cái gì chứ... Còn nữa, đơn vị này đến khi nào mới tan tầm a..."

Trong văn phòng mỗi người đều đang bận rộn làm việc, hoặc cầm văn bản tài liệu chạy tới chạy lui, hoặc ngồi trước máy tính hai tay ở trên bàn phím nhanh chóng đánh chữ, hoàn toàn nhìn không ra có người nào đang lười biếng hay không.

Vài nữ nhân viên trẻ tuổi đang đánh máy thứ gì đó đều lộ ra vẻ hấp tấp, đừng nói ăn đồ ăn vặt, soi gương, ngay cả nói chuyện phiếm cũng không có. Nam nhân viên càng làm ra một bộ như lâm đại địch, vẻ mặt biểu lộ táo bón, có người còn buộc một sợi ruy băng trắng trên đầu, trên đó viết các loại chữ kiểu như "Tập trung", giống như lớp học trước kỳ thi đại học.

"Ân... Cái này là uy lực của giảm biên chế a." Phong Bất Giác nói: "Lại nói tiếp... Bọn hẳn như bây giờ kỳ thật chính là đang làm cho ta xem a."

"Hirata-kun!" Một thanh âm đã cắt đứt suy nghĩ của Phong Bất Giác.

Phong Bất Giác quay đầu, thấy một nam nhân trung niên đầu hói, mang theo kính đen, ước chừng hơn 40 tuổi.

"Hắn đang nói chuyện với ta a..." Phong Bất Giác thầm nghĩ, "Nguyên lai tên của ta là "Hirata" a... Loại danh tự nhất định sẽ trứng vớ nhân vong này do ai đặt a..."

"Ân... Vâng..." Phong Bất Giác nhìn đối phương đáp.

"Đây là báo cáo tài vụ quý trước, hôm nay trưởng phòng tan tầm sớm." Trung niên nam tử một bên đưa lên một phần văn bản tài liệu, một bên nói.

Phong Bất Giác thầm nghĩ: Trưởng phòng tan tầm sớm, người giao cho phó trưởng phòng ta là có ý gì... Cho dù bộ trưởng đi ị rồi, người cũng có thể đặt ở trên bàn công tác của hã a? Người muốn bày ra năng lực làm việc ở trước mặt ta? Hay là sợ mang thứ đó đặt trên bàn công tác của trưởng phòng sẽ có những đồng nghiệp khác lạng lẽ đem báo cáo người làm tốt ném vào máy cắt giấy để chơi người?

Phong Bất Giác thở dài, thấp giọng nói: "Ta đi nghĩ cái này làm gì... Liên quan gì đến ta."

"Hirata-kun, người nói cái gì?" Trung niên nam tử không có nghe rõ hã nói gì, có chút nghi ngờ hỏi.

"À? Ah... Ah, ta đã biết, ta sẽ chuyển cho trưởng phòng, người cứ giao cho ta tốt rồi." Phong Bất Giác thuận miệng đáp.

Trung niên nam tử kia tất cung tất kính làm động tác cúi mình vái chào của văn bối: "Làm phiền rồi, Hirata-kun." Sau đó mới quay người ly khai.

"Cái này đến cùng là cái gì nha... Kịch bản này muốn nói cho ta biết thất nghiệp so với ma quái còn khủng bố hơn a..." Phong Bất Giác một bên khước miệng nhếch lên, nới lỏng cổ áo, tiện tay đem phần báo cáo kia ném qua một bên, sau đó liền bắt tay vào tìm kiếm manh mối có quan hệ với trò chơi.

Trên bàn công tác này có nhiều vật như vậy, trong văn phòng có nhiều người như vậy, hã cũng không tin chính mình liên tình huống căn bản của "Hirata-kun" cũng tìm không ra.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Hắc Bạch Quỷ Vực (4)

Hck: mấy chương này là bắt đầu hack não rồi đây:3

Lịch treo tường biểu hiện hôm nay là ngày 24 tháng 11 năm 1990, Phong Bất Giác đang làm việc ở trong một công ty sản xuất thiết bị điện tử, ở thị trấn cũng xem như là xí nghiệp lớn, nhưng so với xí nghiệp lớn trên thành phố lớn thì còn kém xa lắm.

Trước khi Phong Bất Giác bắt đầu điều tra, hắc y theo lệ cũ sờ miệng túi của mình, ba chiếc chìa khóa kia lại xuất hiện, cái này rất có thể nghĩa là sẽ phải lập tức dùng đến vật phẩm này.

Là một người sinh hoạt tại những năm 50 của thế kỷ 21, dưới tình huống ở trước mặt có một giàn máy tính, hắc nhất định sẽ khởi động trước rồi lại nói tiếp. Sau đó... sẽ không có sau đó nữa. Nhìn vào màu đen màn hình, con trỏ lập lờ, đối với người căn bản dốt đặc cán mai về dos như Phong Bất Giác liền trực tiếp trợn tròn mắt rồi.

Hắc rất bất đắc dĩ bắt đầu đọc qua những chồng văn bản tài liệu bằng giấy chất trên bàn, bỏ ra 20 phút, cơ bản xác định những thứ này đều là giấy lộn vô dụng. Vì vậy hắc đành phải đi kiểm tra ở từng ngăn kéo của bàn công tác, không ngoài dự kiến, có một ngăn kéo đã bị khóa. Hắc lấy chìa khóa ra thử, quả nhiên có một chiếc vừa.

Sau khi mở ra ngăn kéo, Phong Bất Giác thấy được một phong thư lớn, bên trong phình to, ở trong phong thư lớn, còn có một phong thư nhỏ, trên đó viết ba chữ "Thư từ chức".

Phong Bất Giác lén lén lút lút mà hết nhìn đông tới nhìn tây, sau đó mở hai phong thư ra xem, bên trong phong thư lớn có chứa lý lịch sơ lược của Hirata Shuichi, tiểu tử này không ngờ lại tốt nghiệp Đại Học Kyoto đấy, khó trách tại sao hắn mới 30 tuổi lại có thể ngồi vào vị trí phó trưởng phòng, thật không biết tại sao hắn phải đến loại trấn nhỏ này làm việc.

Trong phong thư nhỏ không ngờ lại là thư từ chức, Phong Bất Giác cũng nhìn một chút, đại khái đã hiểu một ít tình huống. Gã Hirata này ngược lại là một người tốt, hắn muốn tận lực mà giữ lại nhiều công nhân có hoàn cảnh tương đối khó khăn một chút, mà chính hắn đã có giác ngộ từ chức.

Sau khi xem xong, Phong Bất Giác liền bỏ toàn bộ về trong ngăn kéo, đem ngăn kéo khóa kỹ một lần nữa, sau đó đi WC.

Sở dĩ trốn vào trong WC bởi vì hắn muốn lại thử sử dụng Quyết Thăng Thiên Lý thêm một lần nữa. Hắn cũng không muốn sử dụng ở trong một văn phòng với đông đảo nhân viên, vạn nhất loại cảm giác đau đầu muốn nứt kia lại đến, hắn đột nhiên ôm đầu từ trên ghế ngã xuống đất vân vân, lúc đó có thể tạo thành bạo động rồi.

Hít sâu một chút, Phong Bất Giác liền lại phát động kỹ năng danh hiệu của hắn, kết quả giống hệt với lần sử dụng đầu tiên, cảm giác đau đến tận xương tủy bắn ra từ trong sọ não, mà trước mắt hắn vẫn không có manh mối hay số liệu gì, hiện lên vẫn chỉ là gương mặt của mình. Gương mặt này cùng lần trước chứng kiến giống nhau, biểu lộ chết lặng, hai mắt trợn lên, ánh mắt vẫn không hề có thần thái.

Trong lúc Phong Bất Giác bụm lấy đầu, dần dần khôi phục từ trong mê muội cùng đau đầu, hắn đã nghe được tiếng cửa WC bị mở ra, nghe tiếng bước chân có thể đoán ra có hai người đi đến.

Hai người kia đi đến bên cạnh bồn tiểu tiện, một bên giải quyết vấn đề, một bên trò chuyện câu đi câu lại.

"Này... Vừa rồi ở đầu cầu thang người có nhìn thấy không."

"A... đúng vậy a, lá gan của tên trưởng phòng cận bã kia càng lúc càng lớn."

"Xuyt! Cần thận bị người khác nghe được..."

"Cắt... Nghe được thì cứ nghe, dù sao ta đã sớm không muốn làm. Tên hỗn đản Fukui kia, công ty biến thành như vậy không phải do hắn thì do ai." Người nọ nhổ nước miếng, bực tức nói: "Luôn làm ra quyết định ngu xuẩn, lại đem trách nhiệm đổ lên trên đầu người khác. Nghe nói hắn tham ô công khoản cũng đã không phải ngày một ngày hai rồi, công ty bên này sắp phải đóng cửa..., hắn còn chế giễu, mấy ngày hôm trước còn như không có việc mua một Dương Quán xa hoa đồng thời chuyển vào đó... Cũng bởi vì có loại sâu mọt như vậy, mọi người mới bị thất nghiệp a."

"Ai... Cho dù biết rõ, những công nhân tầng dưới chót như chúng ta lại có thể làm được gì."

Hai người lúc này đã đi tới bên cạnh bồn rửa tay, sau khi rửa tay, âm thanh châm lửa hút thuốc vang lên, mỗi người riêng phần mình hút một điếu, nói tiếp: "Đáng thương nhất chính là Hirata-kun, luôn phải thu thập cục diện rối rắm do tên khốn kia tạo ra. Để Hirata đi phụ trách loại sự tình dễ gây thù chuốc oán nhất như giảm biên chế này tám phần cũng là chủ ý của tên kia."

"Thật sự là người tốt không có hảo báo a..., ta còn nghe nói phòng ở của Hirata ở khu vực bị bão phá hư nghiêm trọng nhất lần trước, hiện tại hắn cùng lão bà chỉ có thể dọn đến Sanhome ở tạm rồi."

"Cáp? Chỗ đó người có thể ở sao?"

"Ai nói không thể." Người nọ nhả khói: "Bất quá tội nghiệp nhất vẫn là lão bà của hắn đội nón xanh cho hắn a."

"Đúng vậy a, dám ngang nhiên anh em em với trưởng phòng ở thang lầu, ngay cả người ngoài đứng xem như chúng ta cũng nhìn không được a." Người nọ cũng nhả khói: "Nghe nói mấy năm trước Hirata-kun buông tha cho tiền đồ tại Tokyo, cố ý về cố hương chính là vì Haruko. Lúc trước Haruko có thể tới công ty này làm việc, cũng là nhờ Hirata-kun đi khắp nơi cầu người. Hiện tại nữ nhân kia lại vì tiền cùng gã trưởng phòng cặn bã ở cùng một chỗ cả ngày, ở trước mặt lão công không coi vào đâu mà làm chút ít hoạt động bẩn thỉu, thật làm cho người ta buồn nôn."

Phong Bất Giác nghe xong lời hai NPC này đối thoại quả thực chấn kinh rồi, kịch bản này tuyệt đối là kinh điển tự ngược. Hirata Shuichi người này không phải là bất hạnh bình thường a... Phòng ở bị bão hủy, lão bà cùng cặn bã lên giường, công tác nhanh không có, tiền tựa hồ cũng không nhiều, buông tha cho tiền đồ cùng thanh xuân kết quả cái gì cũng không nhận được, nhưng lại cả ngày đụng quý đụng yêu đấy, loại hàng này tốt nhất nên nhanh chóng tự sát a.

"Này... Trong phòng kế hình như có người." Hai người đang đối thoại bỗng nhiên đem thanh âm ép tới rất thấp.

"Bị nghe được a... Lại nói bên trong là ai a..."

"Nguy rồi... Vừa rồi lúc đi ngang qua văn phòng, Hirata-kun hình như không có ở đó, có phải hay không là..."

Thanh âm của hai người kia dần dần thấp đến mức Phong Bất Giác nghe không được rồi.

Hắn còn đang suy nghĩ, làm sao để đi ra khỏi đây... Không nghĩ tới, vấn đề này đã trực tiếp được giải quyết, bởi vì Phong Bất Giác lại một lần mất đi quyền khống chế với thân thể.

"Không thể nào! Lại nữa?" Phong Bất Giác thầm nghĩ, "Đừng nói cho ta kịch bản này có bốn hoặc càng nhiều đầu mối chính hơn a...! Rất cực có

định để yên cho ta hay không?"

Đáp án dĩ nhiên là, có, hơn nữa đã xong.

Lúc này, cả giọng nói hệ thống cũng không có vang lên, cảnh vật trước mắt Phong Bất Giác cũng không biến thành CG mà biến thành một hình chiếu trên vách tường, lúc này, hẳn dĩ nhiên đã ở trong một căn phòng do bốn vách tường xi-măng cấu thành, không có cửa sổ, cửa không ở trong tầm mắt của hẳn.

Lúc hẳn phục hồi lại tinh thần, phát hiện mình đột nhiên có thể nhìn được màu sắc rồi, thanh âm cùm cụp cùm cụp bên tai cũng dần dần rõ ràng.

Lúc này, Phong Bất Giác đang mặc một bộ quần áo bệnh nhân của người bị bệnh tâm thần, hai tay giao ngang nhau trước ngực, hai tay áo không có ống, vòng qua thân thể, ở sau lưng đối diện với hàm, cổ, eo, hai chân cùng mắt cá chân của hẳn đều bị dây lưng đặc chế khóa chặt, đem thân thể cố định ở trên một cái ghế, cả người chỉ có thể bảo trì tư thế ngồi, cả giấy giụa cũng phải rất cố sức.

Mà để cho hẳn cảm thấy không thoải mái nhất chính là mí mắt của hẳn bị băng dán cố định ở trên hốc mắt, không có cách nào khép lại, lúc này hẳn chỉ cảm thấy hai mắt khô khốc, vô cùng khó chịu.

Thanh âm cùm cụp cùm cụp kia phát ra từ một chiếc máy chiếu phim loại nhỏ trên bàn phía sau hẳn, cỗ máy này đang chiếu thẳng về phía vách tường trước mắt Phong Bất Giác, chiếu ra hình ảnh đen trắng quay chụp được, mà hình ảnh cuối cùng kia, chính là WC vừa rồi.

BA~, BA~.

Có người vươn tay, đánh hai cái búng tay ở trước mặt Phong Bất Giác. Phong Bất Giác đem ánh mắt chuyển tới, chứng kiến một nam tử ước chừng hơn ba mươi tuổi, mặc một bộ âu phục ô vuông kiểu dáng rất cũ kỹ,

nhưng chất liệu cùng quá trình chế tác hiển nhiên rất tỉ mỉ, nói rõ giá cả xa xỉ của nó.

Nam nhân kia mang một bộ kính đen, kiểu tóc trung quy trung củ, tướng mạo bình thường, thần sắc hiền lành, bất quá lúc này ánh mắt hẩn nhìn qua Phong Bất Giác mang theo một chút nghi hoặc.

"Hirata-kun, người có khỏe không?" Người kia hỏi.

"Người là ai?" Phong Bất Giác trả lời.

Người nọ thần sắc khẽ biến, lấy từ trong túi tiền ra một chiếc đèn pin mini, soi ngay vào mắt của Phong Bất Giác, cũng để sát vào để quan sát.

Mắt của Phong Bất Giác bị ánh sáng kích thích càng trở nên khó chịu: "Hắc hắc! Đừng như vậy! Quá chói mắt rồi. Người đến cùng là người nào? Bác sĩ?"

"Ta là bác sĩ Watanabe, người không nhận ra ta sao?" Người kia hỏi.

"Tại sao ta lại ở đây? Người muốn làm gì?" Phong Bất Giác hỏi.

"Ta cũng đã sớm nói, bác sĩ, người đang lãng phí thời gian." Một thanh âm khác truyền đến từ sau lưng Phong Bất Giác, đó là góc chết trong tầm mắt của hắn, bất quá chủ nhân của thanh âm rất nhanh liền đi tới từ phía sau.

Người nọ ước chừng 50 tuổi, tóc hoa râm, tướng mạo hung ác quả cảm, mặc áo khoác, cầm trong tay một điều thuốc đã hút một nửa.

"Tachibana-keibu, xin đừng cắt đứt lời ta, hiện tại rất trọng yếu." Watanabe nói ra. (Edt: Keibu tiếng nhật nghĩa là cảnh sát)

"Cắt..." Tachibana khó chịu mà dập tắt tàn thuốc, hai tay cầm ở trong túi áo, mắt sáng như đuốc mà đe dọa nhìn Phong Bất Giác, hoặc là nói, trừng

mắt nhìn Hirata Shuichi.

"Người có nhớ lại gì không? Hirata-kun." Watanabe hỏi.

"Ta..." Phong Bất Giác cũng không biết nên trả lời như thế nào, trước mắt hắn có thể xác định, ba câu chuyện mình trải qua vừa rồi, tất cả đều là ký ức của Hirata Shuichi, hắn quyết định ăn ngay nói thật, nhìn xem NPC này sẽ phản hồi cho mình tin tức gì: "Ta ở trên đường đi về nhà, gặp được Kuchisake-Onna..."

Hắn vừa nói ra câu đầu tiên, Tachibana ở bên cạnh liền quát một tiếng lớn: "Khốn kiếp! Tiểu tử ngươi cố tình đùa ta có phải không?" Hắn nói xong liền muốn đi lên nắm tóc của Phong Bất Giác, nhưng cuối cùng bị bác sĩ Watanabe ngăn ở chính giữa.

"Keibu, người tỉnh táo một chút!" Watanabe quát bảo hắn dừng lại.

"Keibu..." Phong Bất Giác từ lúc này liền bắt đầu suy tư về tình huống trước mắt, lúc này, hắn đã có một suy luận can đảm: "Có phải ta đã giết người hay không?"

"Có phải đã giết người hay không?" Tachibana lập lại lời hắn nói một lần, sau đó cười lạnh, lại cười to: "Tiểu tử ngươi rốt cục nhận tội rồi sao? Ta còn tưởng rằng ngươi chuẩn bị chống chế đến cùng chứ."

"Bác sĩ Watanabe, người là bác sĩ tâm lý sao?" Phong Bất Giác lại quay đầu hỏi.

"Ân, đúng vậy." Watanabe trả lời.

"Vậy người nhất định hiểu rõ chứng nhân cách phân liệt đa trọng rồi?"

Watanabe chần chờ một chút, trả lời: "Đương nhiên, ta hiểu rõ."

"Có ý tứ gì, tiểu tử này muốn giả điên thoát tội sao?" Tachibana đứng ở một bên cao giọng nói, lửa giận kia giống như muốn đốt lên đến tận mái tóc.

Phong Bất Giác bỏ qua hẳn, phối hợp nói: "Ta không phải Hirata Shuichi."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Hắc Bạch Quỷ Vực (5)

Phong Bất Giác nói: "Các người có thể gọi ta là, ách... F tiên sinh."

"Chết tiệt..." Tachibana chửi tục xong liền lao đến gần Phong Bất Giác, nhìn bộ dáng kia của hắn, nhào lên đánh đấm một chầu cũng rất có khả năng đấy.

Bác sĩ Watanabe một bên thò tay ngăn hắn lại, một bên nói với Phong Bất Giác: "F tiên sinh, người biết thi thể của cảnh viên Yamada hiện đang ở đâu không?"

Phong Bất Giác nói: "Không biết, ta không biết ai là Yamada, nhưng ta đại khái có thể phỏng đoán đã xảy ra chuyện gì."

"Là vậy sao... Như vậy, F tiên sinh, Hirata biết rõ sự hiện hữu của người không?" Watanabe lại hỏi.

"Trước kia... Hắn có lẽ không biết đến sự hiện hữu của ta, nhưng lúc này... Ta cũng không rõ lắm." Phong Bất Giác trả lời: "Ta đối với hành vi phạm tội của Hirata chỉ có một chút ký ức mơ hồ, cho nên có chút vấn đề muốn hỏi người, bác sĩ Watanabe."

Tachibana ở bên cạnh hô: "Bác sĩ! Tiểu tử này rõ ràng tạm thời bịa một cái tên ra, tự xưng tinh thần phân liệt để lừa dối vượt qua kiểm tra!"

Watanabe nói: "Phân biệt những bệnh trạng này là thật hay giả là phạm trù công tác của ta, keibu, xin người tin tưởng ta, để cho ta hoàn thành việc phải làm."

"Cắt..." Watanabe lại rời khỏi tầm mắt của Phong Bất Giác, đứng ở một góc khác phía sau lưng hắn, rất nhanh liền truyền đến âm thanh châm thuốc một lần nữa của hắn.

Watanabe thở ra một hơi, nói với Phong Bất Giác: "Người muốn hỏi điều gì?"

"Ân... Xin hỏi, vừa rồi ta vẫn một mực đang xem video đúng không?" Phong Bất Giác nói.

"Đúng vậy." Watanabe trả lời.

"Tại sao phải cho ta xem thu hình lại?"

Watanabe nhìn chăm chăm vào con mắt Phong Bất Giác, tổ chức lại ngôn ngữ một chút, sau đó trả lời: "Người... Không, sau khi Hirata-kun bị bắt, biểu hiện ra chứng tưởng tượng nghiêm trọng, hắn khẳng khẳng chính mình không có giết qua bất luận kẻ nào." Hắn dừng lại một chút: "Hắn nói cho cảnh sát, mình chỉ từng giết qua một con yêu quái."

"Người là đến xem xét tinh thần của Hirata có thật sự thất thường hay không?" Phong Bất Giác hỏi.

"Đúng vậy"

"Vừa rồi phim nhựa cho ta xem là gì?"

"Đây là cảnh sát hiệp trợ quay chụp đấy, tái hiện lại một ít đoạn ngắn tương quan." Watanabe trả lời.

"Có phải người đã đảo ngược lại trình tự thời gian cho ta xem hay không?" Phong Bất Giác hỏi.

Watanabe sửng sốt một chút: "Đúng, như vậy càng có thể dễ dàng thức tỉnh người..."

Hắn còn chưa nói xong, Phong Bất Giác liền ngắt lời nói: "Có thể dựa theo trình tự đúng chiếu lại cho ta xem một lần không."

Watanabe cùng Tachibana trao đổi ánh mắt một chút, người kia nổi giận, không muốn nói chuyện, chỉ khẽ gật đầu.

Watanabe đi đến bên cạnh bàn, thao tác vài cái, máy chiếu phim lại bắt đầu chuyển động thêm một lần nữa.

"Bác sĩ, có thể tháo băng dán này ra hay không, để cho ta nháy mắt mấy cái." Phong Bất Giác nói ra.

"Tốt." Watanabe sáng khoái đáp ứng, hắn vốn không đề nghị làm như vậy, chỉ là trước kia Hirata Shuichi vừa nhìn thấy hình ảnh trên tường liền kinh ngạc mà la to, nhắm chặt hai mắt, vì vậy Tachibana-keibu liền đem sự tình biến thành cục diện hiện tại.

Ở trong đầu Phong Bất Giác đã có một vài đầu mối, hắn hiện tại cần nhiều manh mối hơn để chứng minh suy luận của mình.

Thu hình lại bắt đầu phát ra, hình ảnh đen trắng, bên cạnh máy chiếu phim bên cạnh cũng không có mấy thiết bị phối hợp như loa vãn vãn, ngoại trừ âm thanh cùm cụp cùm cụp, không còn âm thanh khác, đương nhiên, cũng không cần âm thanh.

Nội dung thu hình lại rất đơn giản, độ dài kỳ thật cũng rất ngắn, chẳng qua chỉ tái hiện lại những đoạn mang tính mẫu chốt, trợ giúp Hirata Shuichi đang nổi điên tiến hành hồi ức, diễn viên đều là người ở trong cục cảnh sát, người quay chính là bác sĩ Watanabe.

Đoạn thu hình thứ nhất, chính là lúc Hirata ở trong công ty. Màn ảnh đầu tiên chính là bàn công tác của Hirata; màn ảnh kế tiếp, là ở bên trong thang lầu, một nam một nữ đang ôm nhau bộ dạng thân mật; màn ảnh cuối cùng là ở trong WC, hai nam nhân đang hút thuốc lá, nói chuyện với nhau.

"Đoạn tái hiện này căn cứ từ khẩu cung hai gã đồng sự của Hirata." Watanabe ở bên cạnh giải thích nói: "Bọn hăn nói ngày đó Hirata ở trong WC đã nghe được bọn họ nói chuyện, có khả năng chính vì vậy mà sinh ra động cơ giết người."

Phong Bất Giác một bên tập trung tinh thần quan sát, một bên nhẹ gật đầu. Đoạn thứ hai nhanh chóng bắt đầu, cũng là một đoạn mấu chốt nhất.

Màn ảnh đầu tiên quay chụp toàn cảnh Dương Quán, rồi bắt đầu quay tới địa chỉ biển số nhà, số 4-5 Rokubancho, phía trước Dương Quán là một tiểu hoa viên. Màn ảnh thứ hai là cảnh tượng bên trong Dương Quán, đại sảnh trống rỗng, cùng với một đoạn cầu thang đi lên tầng hai. Nơi phát sinh của màn ảnh thứ ba, chính là gian phòng Phong Bất Giác chứng kiến yêu quái kia. Tình tiết của màn ảnh thứ ba này là: một cảnh viên sắm vai Hirata, cầm một khẩu súng ngắn giả, đẩy cửa đi vào gian phòng, một nữ cảnh viên thì sắm vai Haruko, nằm ở trên giường. Người còn lại thì sắm vai tên trưởng phòng kia, khi hăn chứng kiến người cầm súng tiến đến, liền kinh hoảng mà đứng lên từ trên giường, một bên nói gì đó, một bên vòng qua giường, muốn đi đoạt súng, sau đó diễn viên sắm vai Hirata trong màn ảnh liền nổ súng bắn chết hăn.

"Đoạn này tái hiện lại quá trình xảy ra vụ án, bởi vì không có người chứng kiến..." Watanabe lại quay đầu nhìn thoáng qua Phong Bất Giác: "Mà khẩu cung của Hirata - kun lại không có cách nào tiếp nhận, cho nên chỉ có thể căn cứ tình huống điều tra hiện trường mà phỏng đoán đại khái quá trình phát sinh."

"Thuận tiện hỏi một chút, tên người chết là..." Phong Bất Giác hỏi.

"Fukui Shinichiro." Giọng nói trầm thấp khàn khàn của Tachibana-keibu truyền đến từ phía sau: "Là người lãnh đạo trực tiếp trong công ty của người."

Thu hình rất nhanh đã đến đoạn thứ ba, nội dung đoạn này người sắm vai Hirata hỏi đường một người qua đường.

Watanabe nói ra: "Người có thể thấy, ngày đó Hirata hỏi nàng Sanchome đi như thế nào. Ngay từ đầu còn rất bình tĩnh, nhưng đột nhiên liền biểu hiện ra dáng vẻ kinh hoảng. Ta cho rằng, lúc ấy tinh thần của Hirata-kun đã ở vào bờ biên giới, chuẩn bị sụp đổ rồi, hẳn quên địa chỉ chỗ ở của chính mình, hơn nữa bắt đầu sinh ra ảo giác."

Màn ảnh thu hình kế tiếp liền chuyển tới một gian phòng, diễn viên Hirata đi vào, đóng cửa lại. Màn ảnh kế tiếp là một cảnh viên, khom người đi gõ cửa.

Lúc này Watanabe lại nói: "Buổi tối lão bà bà nhà hàng xóm nghe được Hirata đang la to, vì vậy liền đi qua gõ cửa hỏi thăm, kết quả Hirata lại trả lời nói mình chưa từng kêu to." Hẳn dừng lại một chút: "Nhưng lão bà bà từ lúc mở ra một khe cửa liền nhìn thấy một bóng dáng kỳ lạ, sau đó nàng liền báo cảnh sát."

Sau khi cảnh sát đi đến, phát hiện thi thể của Haruko đang treo ở trên xà ngang, mà Hirata lại bình tĩnh mà ngồi ở bàn uống trà. Cảnh sát ở trong phòng đã được khẩu súng lục mất tích không lâu trước đó của cảnh viên Yamada."

Thu hình đến đây liền đã xong, trong phòng lâm vào trầm mặc ngán ngùi.

Vẫn là Tachibana-keibu đứng ở phía sau phá vỡ cục diện bế tắc: "Như vậy, F tiên sinh, người bây giờ đã hài lòng chưa? Nhanh nói cho ta biết tung tích của Yamada rồi ngoan ngoãn nhận tội." Hẳn không kiên nhẫn nói: "Hay là... Người chuẩn bị làm bộ mất trí nhớ thêm một lần nữa, sau đó tự xưng là A tiên sinh B tiên sinh gì đó?"

Phong Bất Giác không để ý tới hắc, mà lâm vào trong trầm tư, qua gần năm phút đồng hồ, hắc mới mở miệng hỏi: "Hôm nay là ngày bao nhiêu?"

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Thế Giới Của Hirata (6)

Edt: Hoconkut3

"Ngày 2 tháng 12." Watanabe trả lời.

Phong Bất Giác nói: "Có phải thời gian phát sinh của đoạn tái hiện thứ nhất là ngày 24 tháng 11 hay không?"

"Không sai."

"Xin hỏi thời gian phát sinh của đoạn thứ hai và thứ ba là?" Phong Bất Giác lại hỏi.

Watanabe không có trả lời ngay, hắn tựa hồ cần suy nghĩ một chút, nhưng Tachibana-keibu liền tương đối quen thuộc phản bác kiến nghị, ở phía sau nói tiếp: "Ngày Fukui bị bắn chết là ngày 26 tháng 11, xế chiều hôm đó, hắn bảo tất cả người hầu trong nhà rời đi, lý do là... để gặp thê tử Haruko Sato của người." Khi hắn nói xong lời này thoáng chần chờ một chút, đoán chừng là muốn tìm từ cho phù hợp, "Cá nhân ta cảm thấy tên gia hỏa như Fukui chết chưa hết tội, bất quá người vì bị phát hiện hung khí gây mà rơi vào trong tay của ta, ta tuyệt đối sẽ không vì tình cảm mà tha cho người."

Lúc này Watanabe bổ sung: "Thi thể của Fukui đến giữa trưa ngày thứ hai mới bị phát hiện, bởi vì bị bắn chết, tiến độ điều tra vô cùng cẩn thận. Mà ngày đó, Hirata-kun cũng đi làm ở công ty như thường ngày, biểu hiện vô cùng trấn định, Haruko Sato thì nghỉ làm rồi, mà vào đêm hôm qua liên xảy ra sự tình ở trong đoạn tái hiện thứ ba."

Phong Bất Giác nói: "Như vậy... thời điểm cảnh viên Yamada mất tích có phải ở trong khoảng thời gian từ ngày 24 tháng 11 khi Hirata rời khỏi công ty đến giữa trưa ngày 26 tháng 11 a?"

Tachibana-keibu nói tiếp: "Tối ngày 25, hắn cưỡi xe đạp đi ra ngoài tuần tra, từ đó trở đi cũng không có ai nhìn thấy hắn nữa."

"Xe đạp bị phát hiện rồi sao?" Phong Bất Giác hỏi.

"Ta bây giờ là hỏi người người đang ở đâu!" Tachibana quát.

"Nói như vậy nghĩa là không có ư..." Phong Bất Giác trầm ngâm nói, "Àn... Thì ra là thế."

"Cái loại ngữ khí này của tiểu tử người là muốn ăn đòn sao?" Tachibana ném tàn thuốc trên tay xuống, lại lao đến một lần nữa.

Phong Bất Giác bỏ qua hấn, phối hợp nói tiếp: "Theo ta được biết, trị an của Nhật Bản cũng không tệ lắm, tổng cảnh sát chiếm tỉ lệ khá cao trong tổng nhân khẩu. Nếu như ở thành phố lớn mà nói... cảnh sát hình sự cùng đặc công mới có thể có súng lục. Bất quá ở trong loại trấn nhỏ này, ta đoán chừng... Theo tình trạng an ninh đến vụ án hình sự tất cả đều do một nhóm ít người phụ trách cố định, cho nên Yamada biến thành mục tiêu cũng liền không kỳ quái." Hấn dừng lại một chút, nói tiếp: "Ta là nghĩ như vậy đấy, giả thiết Hirata có kế hoạch đi cướp súng lục của Yamada, hấn có hai loại lựa chọn, thứ nhất là trộm, thứ hai chính là đoạt.

Trộm cũng phải có kỹ thuật, huống chi là trộm một món đồ như súng cảnh sát, một khi bị bắt, lúc đó chắc chắn phải vào tù, ý đồ mưu sát Fukui cũng sẽ theo đó mà bại lộ. Hirata làm sự tình này là bất kể hậu quả đấy, nhưng đó là dưới điều kiện tiên quyết thành công giết chết Fukui, trước khi gây án hoàn thành, hấn không thể thất bại. Như vậy... Đoạt hiển nhiên so với trộm càng lớn hơn, đương nhiên, tội cũng càng nặng hơn, nhưng với

một nam nhân có kế hoạch muốn giết người hiền nhiên đã sớm có loại giác ngộ này.

Nếu là đoạt, vậy thì không cần kỹ thuật gì, chỉ cần thừa dịp buổi tối, chọn một địa phương bốn bề vắng lặng, từ phía sau lưng tập kích Yamada ở trong trạng thái không hề phòng bị, sau đó lấy đi súng lục là được rồi. Nhưng nếu nói như vậy, Yamada không có khả năng bị mất tích... Hẳn tối đa chỉ bị té xỉu ở ven đường mà thôi.

Trước mắt Yamada xác thực mất tích, điều này đã nói lên trong quá trình Hirata đoạt súng đã xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, có lẽ hẳn vốn chỉ định đánh ngất cảnh viên Yamada, nhưng lúc hành động lại thất thủ dẫn đến việc phải giết chết hẳn..."

"Khốn kiếp!" Lần này Tachibana thật sự nổi điên rồi, hẳn đi lên nắm lấy cổ áo của Phong Bất Giác: "Rốt cục nhận tội sao! Nói! Thi thể của Yamada ở đâu!"

Phong Bất Giác tiếp tục bình tĩnh mà tự thuật: "Ta không biết, ta chỉ căn cứ vào manh mối các người nói cho ta biết mà phỏng đoán... Ách..." Hẳn nói đến chỗ này, trên bụng đã trúng một trọng quyền của Tachibana, giá trị sinh tồn vậy mà trực tiếp giảm xuống 30%, hơn nữa bị dính phải trạng thái tê liệt.

"Tachibana-keibu!" Watanabe đi lên kéo đại thúc kia ra: "Xin đừng lạm dụng tư hình đối với người bị hiềm nghi!"

"Người bị hiềm nghi? Tiểu tử này ít nhất giết hai người!" Tachibana quát.

"Tốt rồi, Tachibana-keibu, có chừng có mực a." Watanabe khuyên nhủ.

Phong Bất Giác âm thầm chịu đau, trong lồng ngực hẳn thở gấp không đều đặn, cả buổi mới dần dần ổn định lại. Hẳn bất tri bất giác liền đảm

chìm ở trong niềm vui thú suy luận, làm theo ý mình, một quyền này lại để cho hãn một lần nữa ý thức được, chính mình đang ở trong kịch bản độ khó ác mộng, cho dù trước mắt hai cái này là loại NPC hình người có thể câu thông, cũng tuyệt đối không có loại chuyện như "An toàn", bất kỳ một sai lầm nhỏ đều có thể khiến mình xong đời. Nói sai một câu, thậm chí là thái độ ác liệt, đều có tỷ lệ gây ra flag tử vong, tùy tiện kiếm một NPC nào đó đều có khả năng nháy mắt giết hãn.

"Ha ha... Ha ha..." Phong Bất Giác thở hỗn hển, nuốt vào một ngụm nước bọt, sau đó tiếp tục nói: "Nếu như Hirata đánh chết cảnh viên Yamada ở trên đường hãn cười xe tuần tra, như vậy... Xe đạp đáng lẽ phải bị tìm thấy mới đúng."

Tachibana tựa hồ bình tĩnh lại, Watanabe liền buông lỏng tay ra, hai người quay đầu nhìn về phía Phong Bất Giác, muốn nghe xem hãn muốn nói tiếp cái gì.

"Lúc Hirata phát hiện mình thất thủ đánh chết cảnh sát, đơn giản chỉ có hai loại phản ứng, đầu tiên là lấy đi súng lục, trực tiếp chạy trốn; thứ hai là xử lý thi thể sau đó chạy trốn. Cho dù là loại tình huống thứ hai, hãn cũng không có khả năng đồng thời mang đi cả thi thể lẫn xe đạp. Tối đa chính là đem xe đạp giấu ở nơi phụ cận hẻm lách nào đó, sau đó nghĩ cách đem thi thể chuyển đi..." Hãn nói đến chỗ này, lại nói: "Đúng rồi, Hirata có xe không?"

Watanabe trả lời: "Không có, trên thực tế hãn cũng không có bằng lái xe."

"Vậy cơ bản có thể bài trừ khả năng hãn lái xe đâm chết Yamada, sau đó đem thi thể cùng xe đạp giấu ở trong cốp chở đi." Phong Bất Giác giống như có điều suy nghĩ mà nói, hãn lại dừng lại khoảng chừng mười giây đồng hồ, sửa sang lại mạch suy nghĩ một chút: "Suy luận của ta có ba, thứ nhất, sau khi Hirata tập kích Yamada, đem thi thể kéo đi, giấu ở địa phương

bí mật nào đó. Mà xe đạp rơi vào ven đường, sau đó bị người thứ ba phát hiện rồi nhặt đi, mà người thứ ba tám phần không có chính mắt trông thấy quá trình phát sinh vụ án, cho nên mới dám nhặt xe, có khả năng rất lớn là kẻ lang thang, đối phương hiện tại có lẽ đã đi ra khỏi tiểu trấn, hoặc giả sử sau này biết được chiếc xe này có quan hệ với vụ án, xuất phát từ tâm lý sợ hãi mà đem xe đạp ném vào trong sông hay thậm chí hủy đi thành linh kiện.

Thứ hai, sau khi Hirata tập kích cảnh viên Yamada, người kia không có chết, cũng không có hôn mê, hơn nữa hẳn còn thấy rõ mặt của Hirata. Hirata không có cách nào, nếu như để Yamada chạy thoát, chính mình rất nhanh cũng sẽ bị bắt, vì vậy hẳn đành phải dùng súng cướp được cưỡng ép cảnh viên Yamada, giam hẳn ở địa phương bí mật nào đó... Hoặc là sát hại rồi. Nói như vậy, xe đạp bị chính cảnh viên Yamada đẩy đi, mà Hirata ở bên cạnh cưỡng ép hẳn.

Thứ ba, sau khi Hirata phát hiện thất thủ giết người, trực tiếp cầm súng chạy trốn. Nhưng sau khi hẳn rời đi, có những người khác xử lý thi thể cùng xe đạp giúp hẳn."

"Có ý gì? Người còn có đồng mưu sao?" Tachibana-keibu lạnh lùng nói.

"Đây chỉ là giả thiết hợp lý, trên lý luận hoàn toàn tồn tại loại khả năng này. Ví dụ như có người ở chỗ tối thấy được chuyện đã trải qua, mà hẳn trùng hợp nhận thức Hirata. Vì vậy ngay sau khi Hirata đào tẩu hẳn liền xử lý sạch hiện trường, muốn đem sự tình che dấu đi. Sau này hẳn có thể dùng chuyện này vờ vết tài sản của Hirata, thậm chí lại để cho Hirata dùng khẩu súng kia đi giết người thay hẳn." Phong Bất Giác trả lời.

"Tốt rồi! Người nói nhảm quá nhiều rồi! Người chuẩn bị giả bộ tới khi nào! Mau nói ra tung tích của Yamada!" Kiên nhẫn của Tachibana-keibu sớm đã đến cực hạn.

"Xin đợi một chút, ta còn có chút sự tình không rõ ràng lắm..." Phong Bất Giác nói ra: "Buổi chiều ngày 24 tháng 11, Hirata sinh ra động cơ giết người; buổi tối ngày 25 tháng 11, đoạt được súng lục của cảnh viên Yamada; sau buổi trưa ngày 26 tháng 11, đi đến Dương Quán của Fukui, bắt kẻ thông dâm, giết người..." Hãn nhìn về phía Watanabe, "Nếu như không có người chứng kiến, làm sao các người biết xế chiều hôm đó lúc Hirata xông vào trong phòng, Haruko có mặt trong đó?"

Watanabe nói: "Là căn cứ vào miêu tả của Hirata-kun, kết hợp với kết luận điều tra hiện trường. Hãn nói khi hãn mở cửa phòng, chứng kiến Haruko đang ở trên giường, một con yêu quái đang tập kích Haruko, cho nên hãn liền dùng súng bắn chết con yêu quái kia. Sau đó chúng ta hỏi súng đến từ đâu, hãn liền nói nhớ không rõ rồi."

"Lúc ấy Haruko chưa chết sao?" Phong Bất Giác nói.

"Buổi tối ngày 27, cảnh sát nhận được báo động tiến đến, ở trong phòng của Hirata-kun phát hiện thi thể của Haruko Sato, từ dấu vết của hiện trường xác định là tự sát, thời gian tử vong ước chừng là ở buổi chiều ngày 27, khi đó Hirata đang ở công ty đi làm như thường lệ." Watanabe nói ra.

"Nói cách khác... ngày 26, sau khi Hirata đi Dương Quán giết người xong, liền mang Haruko về nhà. Đến ngày hôm sau, Hirata như không có việc gì xuất hiện ở công ty, mà vợ hãn tự sát ở trong nhà." Phong Bất Giác thì thầm; "Không có khả năng Haruko Sato vì tình nhân chết mà muốn tự tử theo, nàng cũng không có báo án cho cảnh sát... Điều đó nói rõ nàng tự sát hoặc do tinh thần chịu kích thích, hoặc lòng mang áy náy cùng sợ hãi đối với trượng phu mà tự sát."

"Loại sự tình này chúng ta đã biết, không cần người lặp lại." Tachibana ở một bên không kiên nhẫn nói.

"Sự tình các người biết rõ, đại khái là ba đoạn tái hiện này." Phong Bất Giác nói tiếp: "Mà sự tình các người không biết là... tung tích của cảnh viên Yamada chứa ở trong đầu Shuichi Hirata đã nổi điên." Hắn đem ánh mắt chuyển qua trên mặt bác sĩ Watanabe: "Cho nên bác sĩ Watanabe muốn giúp các người thức tỉnh lại ký ức của Hirata?"

Watanabe nói: "Người nhớ lại gì đó rồi sao? F tiên sinh?"

Phong Bất Giác trả lời: "Thật có lỗi, ký ức ta nhìn thấy cũng chỉ là ba đoạn tái hiện lại, bất quá nội dung cùng video của người không quá giống nhau, ta nhìn thấy là thế giới yêu quái trong tưởng tượng của Hirata-kun."

Watanabe thở dài nói: "Sau khi đại não của một người bị kích thích nghiêm trọng, ký ức có thể chịu ảnh hưởng. Nói ví dụ, một người khi còn bé nếu từng bị đánh đập, ngược đãi, bởi vì những ký ức kia vô cùng thống khổ, tinh thần vượt qua thừa nhận cực hạn, đầu óc của hắn có lẽ sẽ đem ký ức tương quan phong bế lại, người này sẽ triệt để quên đi những sự tình kia, coi như cho tới bây giờ chưa từng phát sinh qua; còn có chút thời điểm, ký ức cũng không bị "phong bế" mà chỉ bị "cải biến", ví dụ tình huống của Hirata-kun, có lẽ trong ký ức của hắn, hắn chỉ nhớ rõ chính mình nhìn thấy thê tử đang bị yêu quái công kích, nhưng trong hiện thực..."

"Ta biết rõ." Phong Bất Giác ngắt lời nói: "Phương diện này ta cũng hiểu sơ qua một ít." Hắn bỗng nhúc nhích phần cổ khó chịu do đang bị cố định: "Tình huống ký ức bị "phong bế", rất có thể dẫn đến chứng nhân cách phân liệt đa trọng, mà bị "Cải biến" mà nói..., thì là chứng ảo giác..."

"Nói nhiều như vậy, Yamada đến cùng đang ở đâu! Người đến cùng có biết hay không! Có nhớ hay không!" Tachibana-keibu đứng ở trước mặt Phong Bất Giác, hung dữ mà quát hắn, xem bộ dạng như vậy có vẻ như hắn lại muốn đánh rồi.

Phong Bất Giác tuy không muốn lại ăn một quyền, nhưng lúc này hắn liền một chút chỗ trống để phản kháng đều không có, toàn thân đều bị trói lại, chỉ có thể ngoan ngoãn bị đánh. Hắn không có đi ném thử Linh Thức Tụ Thân Thuật, bởi vì theo thiết lập trước mắt cùng lời nói và việc làm của hai NPC này mà nói, nếu hắn đột nhiên thi triển ra cái loại kỹ năng siêu tự nhiên này, như vậy... Khi hắn giãy giụa thành công, Watanabe sẽ cả kinh mà nhượng bộ lui binh, mà Tachibana sẽ lập tức quyết đoán rút súng xạ kích, loại phát triển này tất sẽ dẫn đến kết cục tử vong.

"Muốn biết rõ Yamada đang ở đâu, ta phải trở về..." Phong Bất Giác tranh thủ thời gian nói ra.

"Người nói cái gì?" Mặt Tachibana lộ vẻ nghi ngờ.

"Ta phải trở lại thế giới đen trắng kia, mới có khả năng điều tra ra." Phong Bất Giác nói.

Watanabe nhìn hắn, cau mày nói: "Người nói là... Người muốn trở lại bên trong thế giới tinh thần của Hirata?" Hắn hỏi dò: "Làm như thế nào? Lại xem video sao?"

"Không... Cái đó đã vô dụng." Phong Bất Giác nói: "Ta không phải mới vừa nhìn qua một lần sao, ta mới chỉ nhìn hình ảnh bình thường mà thôi... Lúc trước thời điểm "Hirata" đang xem video, ta ở trong thế giới tinh thần của hắn trong trải qua ký ức vụn vẹo, sau đó ta đến nơi này, có biện pháp nào để cho ta trở về không..." Hắn trầm ngâm nói: "Hơn nữa phải trở lại thời điểm trước chạng vạng tối ngày 25 tháng 11..."

"Rất tốt, người đã nguyện ý phối hợp, vậy thì có thể cùng nói chuyện với bác sĩ rồi." Ngữ khí của Tachibana đột nhiên thay đổi, bình tĩnh đến mức làm cho người ta bất an.

Phong Bất Giác nghe vậy sững sờ: "Cái gì?" Hắn lại nhìn về phía Watanabe: "Ta không phải vẫn đang một mực cùng bác sĩ Watanabe..."

Watanabe xen lời hăn: "Người đã tìm lại được hồi ức của tình tiết vụ án, cũng nhận thức được tình huống tinh thần của mình, hơn nữa đã tập trung vào điểm mù ký ức Yamada này, chúng ta có thể yên tâm."

"Cáp?" Phong Bất Giác hoàn toàn không minh bạch bọn hăn đang nói về cái gì, "Các người đột nhiên..."

Vấn đề của hăn còn không có hỏi ra lời, liền đã mất đi năng lực nói chuyện, bởi vì hăn lại biến thành trạng thái dùng ngôi thứ nhất quan sát CG, cảnh tượng trước mắt lại biến hóa thêm một lần nữa.

Phong Bất Giác cảm giác mình sắp bị kịch bản này đùa choáng váng rồi, lúc đầu hăn tưởng rằng thiết lập là câu chuyện ma quỷ bình thường, tiếp đó lại tưởng rằng sự kiện linh dị đa tuyến cùng tiến hành song song, kết quả lại phát hiện ba sự kiện ban đầu kia ở trên một tuyến thời gian bị đảo lộn, hơn nữa đây chẳng qua chỉ là ký ức vụn vụn của một người bệnh tâm thần, thiết lập kịch bản tức thì biến thành giết người ở thế giới thực tế.

Kế tiếp... Hăn cũng không biết kế tiếp sẽ là cái gì.

Tư ——

Đây là thanh âm đèn chân không phát ra, một luồng bạch quang chĩa mắt khiến cho Phong Bất Giác từ trong trạng thái thất thần ngẩn ngui khôi phục lại.

Hăn nhắm lại một con mắt, quay đầu đi, qua hai giây, hăn mới thích ứng với cường độ ánh sáng đột nhiên gia tăng, thấy rõ hoàn cảnh quanh mình.

Phong Bất Giác lúc này đang mặc một bộ quần áo bệnh nhân có hoa văn kẻ sọc đen trắng giống như quần áo tù nhân, ngồi ở trước một cái bàn, hai tay của hăn lần lượt bị hai bộ còng tay buộc ở trên hai tay ghế, hai chân thì bị còng ở cùng một chỗ.

Trên bàn đặt một cái đèn bàn, còn bày ra một ít văn bản tài liệu bằng giấy. Trên chỗ ngồi ở phía đối diện bàn, có một nam nhân mặc áo khoác trắng, nhìn qua hơn 50 tuổi, trên trán bõ đầy nếp nhăn, hắn cầm một trang giấy trong tay, đang dùng bút vẽ từng vòng tròn ở trên đó, trong tay còn cầm một cái máy ghi âm mini.

Gian phòng này cũng không phải phong bế đầy, ở trên cao có một cây quạt rất nhỏ, cửa sổ có lưới sắt, ánh trắng từ trong khe hở chui vào. Ở nơi hẻo lánh của gian phòng có một chiếc giường lớn, một góc khác là một bồn cầu tự hoại (nhà xí giặt nước). Bốn phía vách tường không còn là màu xi-măng đơn điệu, mà được sơn lên màu sáng nhẹ nhàng. Phong Bất Giác có thể chứng kiến cửa ra vào, trên cánh cửa có một cái cửa sổ nhỏ, cửa sổ nhỏ này cũng không phải do thủy tinh chế tác, mà do lưới sắt đan xen nhau vô cùng dày đặc tạo thành. Nửa dưới cửa còn bị khoét một cánh cửa nhỏ, bề ngoài giống như cũng chỉ có thể mở ra từ bên ngoài, chỗ ấy hẳn là lỗ hồng dùng để đưa cơm cho tù phạm.

"Như vậy... Hirata-kun, nếu như người chuẩn bị xong, chúng ta bắt đầu lần nói chuyện này a." Nam nhân mặc áo khoác trắng nói.

Phong Bất Giác thở dài: "Không có ý tứ, có ba sự kiện, làm ơn nói cho ta biết."

Nam nhân mặc áo khoác trắng trầm mặc hai giây, nhú mày nhìn nhìn hắn: "Là cái gì?"

"Người là ai, ta đang ở đâu, còn có... hôm nay là ngày bao nhiêu." Phong Bất Giác hỏi.

Đối phương cũng hít một hơi thật dài, sau đó nặng nề mà thở ra: "Ai..." Hắn cầm máy ghi âm mini trong tay, ấn vào nút ghi âm, miệng nói ra: "Ngày 9 tháng 3 năm 2005, người bệnh đánh số 0098, Shuichi Hirata.

Người nhận hồ sơ, Taro Takakura." Takakura đem máy ghi âm để qua một bên, nói với Phong Bất Giác: "Người không nhận ra ta sao?"

Phong Bất Giác không để ý tới hắn, ra sức cúi đầu xuống, lấy mu bàn tay đi sờ mặt của mình, sau khi sờ soạng hai cái, hắn cơ bản có thể xác định mặt của mình cũng không có già đi 15 tuổi. Tuy nhìn qua chính mình ăn mặc áo tù, nhưng mở ra menu trò chơi, ở bên trong ô trang phục vẫn không thay đổi. Bất quá vô luận như thế nào, theo thị giác NPC đến xem, người trước mắt không thể nghi ngờ chính là Shuichi Hirata hơn 40 tuổi.

"Người..." Takakura tựa hồ là người rất nhạy cảm: "Người là ai? Người là Hirata? Watanabe? Tachibana? Hay là người nào khác?"

Vấn đề này mang đến số lượng tin tức tương đối lớn, bất quá Phong Bất Giác cũng lập tức phản ứng lại: "Ta có chứng nhân cách phân đa trọng?"

"Đúng vậy." Takakura trả lời, hắn cầm văn bản tài liệu trên tay, lại thở dài một hơi: "Từ sau khi người bị giam vào năm 1991, không biết bao nhiêu danh y đã từng tiến hành trị liệu cùng nghiên cứu đối với người, trước mắt có thể xác định nhân cách có ba loại, chủ nhân cách là Shuichi Hirata, mặt khác còn có hai loại nhân cách, một người là bác sĩ tâm lý tên là Watanabe, cùng một người là cảnh sát tên là Tachibana. Như vậy, người là người nào? Hay là cũng không phải người nào hết?"

Phong Bất Giác khẽ dựa vào trên ghế: "Người có thể bảo ta F tiên sinh." Hắn nhìn trần nhà: "Watanabe đại biểu cho lý tính cùng trí tuệ của Hirata, Tachibana đại biểu cho lương tâm cùng tự trách của Hirata. Bản thân Hirata... Ta không biết, ta còn chưa gặp qua hắn."

"F tiên sinh? Lý trí? Lương tâm?" Takakura hừ lạnh một tiếng: "Được rồi, F tiên sinh. Như vậy người đại biểu cho cái gì? Thân phận của người, chức nghiệp..."

"Ta?" Phong Bất Giác nở nụ cười: "Ta là nhà tiểu thuyết suy luận, theo một duy độ rất cao mà đến, tiến nhập thân thể này." Hắc vẻ mặt nhẹ nhõm: "Ta đang từng bước giãy giụa khỏi lồng giam do tư tưởng chế tạo, chủ thể của nó có thể là Hirata-kun mà ta chưa từng bài kiến, cũng có thể là một thứ gì khác. Ta từ trong thế giới ký ức hỗn loạn cùng mơ hồ, đột phá đến trong thế giới tinh thần của tiềm thức bản thân, sau đó lại thu hồi một ít ký ức trọng yếu, sau đó đến nơi này." Hắc đi xê dịch thân thể về phía trước: "Ta hiện tại cực độ hoài nghi, bác sĩ Takakura, người, cùng gian nhà tù này, đến tột cùng là chân thật, hay là một lồng giam khác..."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Thế Giới Của Hirata (7)

Takakura thở dài thật sâu, quay đầu, nói vào máy ghi âm ở bên cạnh: "0098 sinh ra nhân cách mới, tự xưng là tiểu thuyết gia suy luận F tiên sinh, F tiên sinh có chứng suy tưởng siêu hiện thực khác với chủ nhân cách Shuichi Hirata, hẳn cho là mình là một loại tinh thể đến từ duy độ rất cao, đang nhập vào trong thân thể này."

Phong Bất Giác đợi hẳn nói xong, liền mở miệng hỏi điều mình muốn hỏi: "Bác sĩ, nếu như bây giờ là năm 2005, như vậy vụ án của Hirata đã sớm đưa ra phán quyết a, xin hỏi cuối cùng kết án như thế nào?"

Takakura trả lời: "Hẳn rắc tâm mưu sát hai người, trong đó một người lại là cảnh viên, tình tiết thập phần nghiêm trọng, bất quá cân nhắc đến động cơ cùng trạng thái tin thần của hẳn, cuối cùng phán quyết giam cầm suốt đời."

"Nơi đây là bệnh viện tâm thần?" Phong Bất Giác hỏi.

"Nơi này là ngục giam của phạm nhân bị bệnh tâm thần." Takakura nói tiếp: "Từng quý chúng ta đều thực hiện một lần đánh giá mới đối với tất cả phạm nhân." Hẳn dừng lại một chút: "Đó cũng là nguyên nhân lúc này chúng ta đang nói chuyện với nhau."

"Trong 15 năm này Hirata biểu hiện như thế nào?" Phong Bất Giác nói.

"Bình thường hơn người hiện giờ a." Takakura trả lời, "Hirata-kun vào thanh tỉnh nói cho ta biết, chỉ cần hẳn nhớ lại chuyện năm đó, sẽ đi vào trong một thế giới đen trắng, vô luận bao nhiêu lần, hẳn vẫn sẽ thấy được

hồi ức có chứa ma quỷ đó. Có đôi khi, nhân cách của Watanabe cùng Tachibana sẽ xuất hiện, lúc này Hirata-kun sẽ lầm bầm lầu bầu. Ta cũng từng thử trao đổi với hai loại nhân cách này, những gì bọn hắn về quá trình gây án, cùng ghi chép của cảnh sát nhất trí với nhau, ta cho rằng hai loại nhân cách này cũng không phải thật sự nhớ được chuyện phát sinh lúc ấy, bọn hắn chỉ đem những gì cảnh sát nói với Hirata về vụ án trở thành trí nhớ của mình." Ánh mắt của hắn từ trên văn kiện dời đi, rơi vào trên mặt Phong Bất Giác: "Người thì sao? F tiên sinh, người tựa hồ rất có hứng thú đối với bản án đó, điều đó nói rõ người cũng không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra đúng không?"

"Đúng, ta đang muốn hỏi, mười lăm năm qua đi, nếu như thẩm phán kết luận là hắn rắp tâm mưu sát hai người, như vậy... thì thể của cảnh viên Yamada đã được tìm thấy rồi đúng không?" Phong Bất Giác hỏi.

"Sau khi vụ án phát sinh được bảy năm, thi thể của cảnh viên Yamada mới bị tìm được." Takakura trả lời, "Ta cũng không sai biệt lắm là tại lúc đó mới bắt đầu tiếp xúc với người đấy."

"Như vậy... Năm đó cả thi thể của Yamada cũng không tìm được, cũng có thể định tội thành "Rắp tâm mưu sát hai người" sao?" Phong Bất Giác hỏi.

"Cái này sao..." Takakura nói: "Dùng tình huống lúc đó mà nói, tình tiết vụ án vô cùng rõ ràng. Hirata-kun đã tinh thần thất thường, hơn nữa không quen ai, không có một ai đứng ra biện hộ cho hắn, luật sư mà tòa án ủy nhiệm biện hộ cho hắn cũng biện hộ là hắn có tội, cho nên... Trên cơ bản kiểm sát trưởng nói cái gì là làm cái đó, tất cả chứng cứ đều chỉ hướng một sự thật, chính là giết cảnh viên, đoạt súng, sau đó giết người, nổi điên."

"Vớ vẩn." Phong Bất Giác nói: "Khi chưa bài trừ khả năng đã suy đoán lúc trước, sao có thể chắc chắn cho rằng đó chính là sự thật. Nói không chừng lúc đó Yamada giết chết Fukui, sau đó đem súng giấu ở trong nhà

Hirata, sau đó siết cổ giết chết Haruko Sato lúc đó đang ở trong phòng đồng thời ngụy trang thành tự sát, cuối cùng bỏ trốn... Như vậy, Hirata vào ngày 27 vẫn như không có việc gì đi công ty đi làm liên có thể giải thích thông rồi."

Takakura nhìn hẩn hai giây: "Ha ha... F tiên sinh, nếu như 15 năm trước người có thể xuất hiện, hơn nữa đã dùng thân phận Shuichi Hirata tiến hành biện hộ cho chính mình, có lẽ thật sự có khả năng cời tội." Hẩn cầm lấy một tờ văn bản tài liệu trên bàn: "Đáng tiếc, giờ này ngày này, chí ít có hai điểm có thể đã đảo giả thiết của người, thứ nhất, Yamada cùng ba người Fukui, Hirata, Haruko Sato, không có bất kỳ quan hệ, cảnh sát đã sớm điều tra, vô luận bằng hữu thân thích, quan hệ hợp tác... bọn hẩn đều không có chút liên quan nào với nhau, cho nên hẩn không có động cơ làm những sự tình này; thứ hai, địa phương phát hiện thi thể của Yamada là ở dưới phế tích căn nhà bị bão phá hủy của Hirata, khối thổ địa kia bảy năm sau mới bị chính thức bán ra, lúc đào móng cho công trình thi thể mới bị phát hiện. Thời gian tử vong theo suy đoán là khoảng bảy năm trước, thi thể tuy đã biến thành xương cốt, nhưng có dấu vết ngoại thương chí tử rõ ràng, đây không thể nghi ngờ là sau khi mưu sát giấu thi."

"Ân..." Phong Bất Giác trầm mặc vài giây, trả lời: "Được rồi, kỳ thật ta chỉ bất mãn với quá trình thẩm phán lúc trước, tùy tiện nói một giả thiết vụ án để có lý do biện hộ mà thôi."

"Hành vi phạm tội của Hirata - kun là không thể nghi ngờ đấy, F tiên sinh." Takakura nói ra: "Hiện tại, nếu như ta đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ của người, chi bằng người cũng hợp tác với ta một chút, trả lời một ít câu hỏi của ta..."

"Quả nhiên, người cũng không phải là chân thực đấy." Phong Bất Giác đã cắt đứt Takakura, trong nội tâm thì thầm: ý tứ của kịch bản này, ta cuối cùng đã có chút minh bạch.

Takakura trầm mặt, bỗng nhiên không nói.

"Người nói không lâu sau khi thi thể Yamada bị phát hiện, người liền bắt đầu tiếp xúc với Hirata. Nghe câu đó ta đã hiểu." Phong Bất Giác nói: "Sau khi vụ án phát sinh được bảy năm, lúc Hirata biết được thi thể của Yamada bị tìm thấy, hắn liền sinh ra một nhân cách khác... Người."

Takakura nói: "A... Người nói là, ta cùng Watanabe, Tachibana là một dạng tồn tại giống nhau sao?"

"Không, cấp độ của người cao hơn bọn hắn, theo ta thấy... thế giới tinh thần của Hirata có lẽ sở hữu bốn tầng." Phong Bất Giác không nhanh không chậm nói: "Tháng 11 năm 1990, sau khi Shuichi Hirata sát hại hai người đồng thời tận mắt nhìn thấy thi thể tử tử sát liền nổi điên. Từ đó trở đi, phần lớn thời gian tư tưởng của hắn đều đều bị giam cầm ở một tầng rất sâu, một thế giới khủng bố mà hỗn loạn."

Một tháng sau, vụ án điều tra từ từ rõ ràng, Hirata đã trải qua nhiều lần thẩm vấn, cũng ở trên toà án chiếm được nhất định tin tức, vì vậy hắn sinh ra hai loại nhân cách mới: bác sĩ Watanabe cùng Tachibana-keibu. Hai loại nhân cách có thể mang hắn ra từ trong hồi ức đen trắng hỗn độn vụn vụn, đưa đến tầng thứ hai của thế giới, khiến cho hắn đạt được thời gian thờ đốn nhất định, hơn nữa trợ giúp cùng đốc xúc hắn chối bỏ đi những ký ức về quỷ quái kia, nghĩ cách trở lại hồi ức chân thật như cũ."

Phong Bất Giác liếc môi khô: "Bác sĩ tâm lý tối đa chỉ là thôi miên phạm nhân tiến hành vấn đáp, sẽ không làm được loại tình trạng giống như quay chụp thu hình lại kia. Ta sớm phải biết không gian của Watanabe cùng Tachibana kia cũng là thế giới tinh thần... Chỗ ấy là một tầng tiềm thức càng sâu hơn so với nơi đây của người, xen giữa suy nghĩ lý trí cùng hồi ức vụn vụn." Hắn nhìn chăm chăm vào con mắt của Takakura: "Mà người, hoặc là nói, nhà tù mà chúng ta đang ở, chính là tầng thứ ba."

Takakura nói: "Ta đây đại biểu cho cái gì?"

"Cũng là ký ức." Phong Bất Giác nói: "Người đại biểu cho tám năm này... Ký ức bình thường, có thể tin trong đầu của Hirata." Hắn tựa lưng vào ghế, ngẩng đầu lên, vốn định làm động tác sờ mũi theo thói quen, nhưng ý thức được tay còn đang bị còng, đành phải nói tiếp: "Thời gian đã làm giảm bớt một ít gì đó, trải qua bảy năm trị liệu bệnh tâm thần, còn có hai loại nhân cách kia giúp hắn giảm bớt áp lực, hơn nữa ở trong ngục đã biết được tin tức Yamada đã chết cùng địa điểm tử vong của hắn, lại để cho Hirata tới tầng thứ ba này.

Tại tầng này, hắn có thể cùng người đối thoại, tỉnh táo khách quan mà phân tích một sự tình, tiếp nhận đồng thời nhận thức hiện trạng. Nếu như Hirata có thể một mực dừng lại ở nơi đây của người, không hề trở lại hai tầng càng sâu hơn kia, cho dù hắn không cách nào khôi phục ký ức khi đó, ít nhất hắn có thể khôi phục thành người bình thường." Ánh mắt của Phong Bất Giác chuyển qua cái máy ghi âm kia: "Ở bên trong máy ghi âm là đối thoại giữa hắn với người... Hoặc là nói, là ký ức do hắn một mình sửa sang lại, cho nên ta nói, những ký ức này là bình thường, có thể tin đấy, hắn không muốn lẫn lộn nó với những thứ khác. Nhưng máy ghi âm tồn tại cũng hoàn toàn nói rõ ra, thời gian Hirata ở chỗ này có hạn."

Trên mặt Takakura lộ ra thần sắc bất đắc dĩ: "F tiên sinh, người nói cơ bản đều đúng, nhưng ta phải thật đáng tiếc mà nói cho người biết, nơi đây chỉ có ba tầng." Hắn thở dài: "Chỗ này của ta, chính là tầng tiếp cận thế giới thực tế nhất rồi." Hắn quét một vòng chung quanh: "Máy ghi âm... Còn có những văn kiện trên bàn này, đều là ký ức của Hirata. Mà gian phòng này, đại khái chính là hình chiếu phòng giam trong hiện thực của Hirata, bất quá trong phòng giam chân thực không có bàn cùng đèn bàn."

"Chỉ có ba tầng?" Phong Bất Giác nói: "Làm sao có thể..." Hắn mặt lộ vẻ nghi ngờ, thầm nghĩ: "Hirata sinh ra động cơ khôi phục đoạn ký ức kia, hắn đã khôi phục được đoạn ký ức hắn giết Fukui dù bị bóp méo, đoạn ký ức

hắn chính mắt trông thấy Haruko Sato thất cổ tuy cũng bị vắn vẹo đấy nhưng cũng đã khôi phục lại. Những thứ này có lẽ đều là trước sau khi hắn bị bắt mới dần dần hiển hiện đấy, nhưng vì cái gì không hề có ấn tượng với ký ức về Yamada? Thậm chí là thẳng đến bảy năm sau, mới biết được tương quan tình huống tử vong của Yamada, nhân cách Takakura này cũng chỉ là nói ra một ít tin tức có hạn, đối với quá trình giết người hoàn toàn không biết gì cả..." Không có khả năng, nếu như không có một tầng nữa, điều đó nói lên cái chết của cảnh viên Yamada không có quan hệ với Hirata." Phong Bất Giác chém đinh chặt sắt nói: "Đoạn ký ức kia căn bản không tồn tại ở trong đầu của hắn, cho nên vô luận ở bất kỳ tầng nào đều không tìm được."

Takakura lắc đầu: "Có thể sự thật đều chỉ rõ..."

"Cho ta cái gương." Phong Bất Giác ngắt lời nói.

"Người muốn điều gì?" Takakura hỏi.

"Ta phải ly khai nơi đây." Phong Bất Giác trả lời.

"Người tối đa chính là trở lại trong thế giới hiện thực, mà khi người đã đến trong hiện thực, liền có nghĩa là Hirata sẽ quay về nơi này của ta, hoặc là ngã vào trong hai tầng càng sâu hơn." Takakura tựa hồ là đang khuyên bảo hắn.

"Ta không muốn đi lên." Phong Bất Giác nói: "Ta muốn đi bên cạnh."

"Bên cạnh? Người là có ý gì?" Takakura hỏi.

"Người sẽ không hiểu." Phong Bất Giác rốt cục bày ra tư thế của một sinh mạng đến từ duy độ cao: "Cho ta cái gương là được."

Trong chớp mắt, bác sĩ Takakura biến mất, trong phòng chỉ còn lại có Phong Bất Giác một người, mà trên mặt bàn trước mặt hắn, xuất hiện một

tấm gương nhỏ có khung, phía sau khung có một cái giá bằng nhựa plastic, chống từ phía sau tấm gương, mặt gương dựng nghiêng ở phía trên.

Phong Bất Giác kéo cái ghế dịch về phía trước hai cái, đi vào một góc độ có thể đối mặt với tấm gương ở khoảng cách gần, hắn nhìn vào nam nhân trong gương cũng không phải mình, đó là nam tử nhìn qua hơn 40 tuổi, râu ria xồm xàm, sắc mặt tái nhợt.

"Shuichi Hirata, chúng ta rốt cục gặp mặt." Phong Bất Giác nói với gương mặt ở trong gương, lúc đầu hắn ở trong thế giới đen trắng đã từng đọc được lý lịch sơ lược của Hirata, phía trên kia là có ảnh chụp đấy, tuy lúc này gương mặt trước mắt đã già đi mười mấy tuổi, nhưng hắn vẫn có thể nhận ra được.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Thế Giới Của Hirata (8)

"Người là ai?" Không ngờ khuôn mặt trong gương thật sự nói chuyện với Phong Bất Giác: "Ta không biết người." Hắn trả lời.

"Hừ..." Phong Bất Giác nở nụ cười, "Ta hiểu rồi, không bằng như vậy, kế tiếp để cho tiện nói chuyện với nhau, ta gọi người là Hirata, gọi tên ngu xuẩn kia là Shuichi được không?"

"Tùy người." Hirata nói.

"Sau khi tốt nghiệp, Hirata người ý định đi thành phố lớn phát triển, mà Shuichi hắn lại cố ý muốn về tiểu trấn ở cố hương, là như vậy a?" Phong Bất Giác hỏi.

"Người nói cũng không khỏi quá mức hơi hợt đi nha... Tên ngu xuẩn kia..." Hirata trong gương lộ ra nụ cười lạnh tàn nhẫn: "Hắn buông tha cơ hội làm việc ở Tokyo, hơn nữa chủ động chia tay với tiểu thư Mikako, đối phương thế nhưng là thiên kim của một đồng sự tập đoàn lớn, không biết bao nhiêu nam nhập nhìn chăm chăm vào... Sau đó, tên ngu xuẩn kia về tiểu trấn ở cố hương, cưới thanh mai trúc mã khi còn bé, chạy tới làm việc ở loại xí nghiệp nhỏ kia. Nhìn xem kết quả của hắn a, Haruko ti tiện kia lên lút gian dú với Fukui, mà hắn liều mạng công tác, công ty lại vẫn như cũ sụp đổ vì một tên cặn bã làm kẻ trung gian kiếm lời riêng vào trong túi, sáu năm nhân sinh của ta, tiền đồ cả đời này của ta, đều chôn vùi ở trong tay tên ngu xuẩn kia."

"Ân... Thì ra là thế." Phong Bất Giác nói: "Năm đó tốt nghiệp, Shuichi làm ra một lựa chọn nhân sinh trọng đại mà thống khổ, vì vậy người cùng

hắn liền phân ra làm hai nhân cách. Shuichi là nhân cách trung thực thiện lương, hắn lựa chọn trở về cố hương kết hôn. Mà Hirata người, có dã tâm, có năng lực, mà lại đầy đủ cường ngạnh cùng lãnh khốc, nhưng người cuối cùng vẫn thua bởi Shuichi." Hắn dừng lại một chút: "Thẳng đến sáu năm sau, ngày 24 tháng 11 năm 1990, lúc Hirata ở trong WC nghe được đoạn đối thoại giữa hai đồng sự của hắn, hắn triệt để sụp đổ, sau đó, người liền chiếm được thượng phong, lấy được quyền khống chế thân thể."

"Người đoán rất đúng, F tiên sinh." Hirata trả lời.

"Người thống hận Shuichi, thống hận lựa chọn năm đó của hắn, thống hận hắn làm chủ, càng thống hận hắn hủy tiền đồ của người." Phong Bất Giác nói tiếp: "Người muốn báo thù, triệt để hủy diệt nhân sinh của hắn." Hắn suy nghĩ hai giây, bắt đầu suy luận lúc trước tình tiết vụ án: "Làm một người nhận được giáo dục tốt đẹp, năng lực làm việc xuất sắc, mà lại đầy đủ lãnh khốc, ở trong chuyện phạm tội này, người so với Shuichi mạnh hơn nhiều. Muốn giết Fukui, có rất nhiều biện pháp, nhưng chỉ vẹn vẹn giết chết Fukui là không đủ... Dùng tính chất cùng tình tiết vụ án mà nói, cân nhắc đến việc sau khi Shuichi mưu sát Fukui mức hình phạt sẽ rất nhẹ, đồng nghiệp của hắn, thậm chí Haruko, đều sẽ ra tòa vì hắn nói chuyện, có lẽ chỉ cần ở trong tù vài năm hắn liền có thể đi ra." Phong Bất Giác nở nụ cười một tiếng: "Cho nên, trước tiên người đi giết một người cảnh sát, lại dùng súng của hắn đi giết Fukui, loại bản án này, Shuichi có mọc cánh cũng khó chạy thoát."

A... Người xác thực rất lợi hại. Theo logic mà nói, hành vi giết cảnh sát cũng có thể giải thích được, dù cho Shuichi nghĩ không ra, ở trước mặt chứng cứ hắn cũng không thể nói gì hơn. Nếu người vì mở rộng hành vi phạm tội mà tùy tiện đi giết người qua đường nào đó, như vậy không hề có động cơ, mà do Shuichi hoàn toàn không hề biết gì về đoạn ký ức kia nên sẽ trực tiếp bị coi là chứng nhân cách phân liệt đa trọng, như vậy tính cả chuyện hắn giết Fukui cũng có thể giải thích thành vấn đề về tinh thần."

Phong Bất Giác thở ra một hơi: "Hô... Cho nên nói người giỏi tính kế đều rất đáng sợ a." Hắc rụt cổ một cái: "Ân... Nếu như là ta đi làm vụ án này mà nói... Vào buổi sáng ngày 25 tháng 11, ta sẽ đem toàn bộ công cụ vũ khí thể đưa đến địa điểm mà mình chọn để hành động, khu phế tích bị bão phá hủy chính là một lựa chọn tốt.

Đầu tiên, người đối với chỗ đó rất quen thuộc, tiếp theo, vô luận sáng hay tối, cho dù ở chỗ ấy bị người quen nhìn thấy, người cũng có thể dễ dàng bịa ra một lý do có mặt ở đó.

Tóm lại, đến buổi tối, người sẽ tùy cơ tìm một cảnh viên có súng lục đang đi tuần tra, tìm một lý do đem hắc lừa gạt đến chỗ ấy, đột nhiên tập kích, sau đó che giấu ngay ở chỗ đó. Kỳ thật người cũng không muốn giấu quá lâu, chỉ cần trước khi giết chết Fukui không bị phát hiện là được rồi, ai ngờ cảnh sát một mực không có để ý đến mảnh đất kia, thế cho nên cuối cùng sau bảy năm thi thể mới bị phát hiện."

"Hả? Những thứ này đều là người bằng phỏng đoán nghĩ ra được sao?" Hirata hỏi.

"Đúng, kỳ thật ta sớm nên nghĩ ra, nhưng ngay từ đầu, ta cũng không biết sự hiện hữu của người." Phong Bất Giác trả lời: "Shuichi hắc sẽ không làm những sự tình này, hắc và người kém xa, tên kia dù cho muốn đoạt súng, cũng sẽ không vì thế mà giết người, hắc tối đa chính ở phía sau lưng đem đối phương đánh ngất xỉu, hy vọng trước khi chính mình giết chết Fukui, sự tình không bị bại lộ." Tròng mắt của hắc đảo qua một vòng, mặt mỉm cười nói: "Nhưng Hirata người không giống hắc, nếu như giả thiết là người gây án, ta có thể nắm chắc mà làm ra suy đoán phía trên."

"Hừ... Vậy người không ngại đoán thử sự tình sau đó xem." Hirata nói ra.

"Chuyện sau đó liền rất đơn giản, thời điểm người khổng chế, Shuichi ở trong trạng thái không có ký ức." Phong Bất Giác trả lời; "Sau buổi trưa ngày 26, không hề nghi ngờ đây, người biết rõ Haruko rời nhà đi tìm Fukui rồi. Vì vậy, người để ở trong túi áo một tờ giấy viết địa chỉ số 4-5 Rokubancho và một khẩu súng, đi vào phụ cận Dương Quán của Fukui, sau đó đem thân thể tạm thời trả lại cho Shuichi.

Hắn đột nhiên khôi phục ý thức, không biết làm sao, trong túi áo có khẩu súng, lại để cho hắn rất sợ hãi, sau đó hắn thấy được tờ giấy kia, dần dần mà đi tới Dương Quán của Fukui, đến lâu hai phá vỡ chuyện tốt của bọn hắn. Với bản tính của loại người như Fukui, nhất định hắn sẽ chửi bậy lao về phía Shuichi, muốn đem hắn đuổi đi.

Nổi giận, thống khổ, mê mang, hoặc là dưới tâm lý ám chỉ nào đó của người, có vô số khả năng dẫn đến tình huống: Shuichi ở trong trạng thái đầu óc hỗn loạn rút súng xạ kích, đây cơ hồ là tất phải phát sinh đây, đây là cái bẫy do người thiết lập.

Đến tận đây, Shuichi mới có đoạn ký ức thứ hai. Mà không lâu sau khi hắn nổ súng, người cũng tiếp quản lại thân thể, tiến hành bước tiếp theo..."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Thế Giới Của Hirata (Hết)

"Rất hiển nhiên, có một số việc Shuichi không có khả năng làm đấy, ví dụ như mặc kệ thi thể của Fukui ở đó." Phong Bất Giác nói: "Nhưng người, Hirata-kun, sự hiện hữu của người giải thích hết thảy. Với ta mà nói, một khắc khi người xuất hiện này, cả bản án liền trở nên không hề khó khăn.

Người không thể nào tự thú, tình tiết tự thú sẽ ảnh hưởng đến mức hình phạt. Người chỉ mang Haruko Sato về nhà, cố gắng đem nàng dọa sợ, sợ tới mức nàng cũng không dám báo động. Ở trong mắt của nàng, trượng phu bỗng nhiên tính tình đại biến đồng thời giết người, hơn nữa Fukui đã chết, nàng cũng có trách nhiệm, cho nên muốn hù dọa nàng cũng không khó. Súng dù sao cũng đã dùng xong, người tùy tiện giấu nó ở đâu đó là được, tóm lại chỉ cần khi cảnh sát điều tra có thể phát hiện ra là được rồi.

Ngày hôm sau, người như không có việc gì đến làm việc ở công ty của Shuichi, người mạnh mẽ hơn so với hần, hần không biết sự hiện hữu của người, nhưng tất cả trí nhớ của hần người đều có, người cố ý đến công ty của hần, chờ cảnh sát đến thẩm tra. Cảnh sát chỉ cần hiểu rõ tình huống một chút, người sẽ thuận lý thành chương bị bắt đi hiệp trợ điều tra. Kết quả bởi vì thi thể đến giữa trưa ngày 27 mới bị phát hiện, thẳng đến lúc tan việc người cũng không đợi được ai đến.

Trên đường trở về, có lẽ là ý tưởng đột phát a, người trả lại thân xác cho Shuichi, bởi vì người muốn xem màn hài kịch: lúc hần trở về đối mặt với Haruko, phản ứng của hai người là gì. Mà khi trạng thái tinh thần của Shuichi ở vào bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ, vô cùng hoảng hốt, thậm chí

nhớ không rõ đường về nhà nữa, đây chính là lúc đoạn ký ức thứ ba của hắn bắt đầu.

Tiếp đó, khi hắn trở lại gian phòng, lúc mở cửa chứng kiến thê tử đã thắt cổ tự sát, tinh thần triệt để sụp đổ, lập tức liền la to lên. Lão bà bên cạnh nghe được thanh âm đến gõ cửa, người liền tiếp quản thân thể một lần nữa đi ứng phó nàng, cố ý để cho nàng nhìn thấy một ít dị thường sau đó đem nàng đuổi đi, đợi nàng báo động. Nói cho cùng... Người không muốn chủ động báo động, do đó sinh ra tình tiết tự thú.

Cuối cùng, như người mong muốn, cảnh sát đi vào gian phòng bắt người lại, cũng tìm ra súng ngắn của Yamada, cái này giải thích vì sao lúc đó người vẫn còn bình tĩnh uống trà.

Sau khi bị bắt. Đại kế trả thù liền xem như thành công, người trở về thế giới ý thức một lần nữa, thẳng cho tới hôm nay.

Mà Shuichi, hắn nổi điên, ngục giam nhốt thân thể của hắn. Ba đoạn ký ức bị vặn vẹo ở trong đầu hắn đã trở thành hình ảnh kinh khủng. Ngày đêm giày vò tinh thần của hắn, hắn cứ như vậy trải qua 15 năm, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, loại tình huống này sẽ kéo dài đến khi hắn chết."

"Ha ha... Ha ha ha ha..." Hirata mở to hai mắt. Lộ ra một dáng tươi cười vô cùng quái đản, dí sát vào tấm gương nói: "Đáng đời tên ngu xuẩn kia."

"Không, trên thực tế, lựa chọn của Shuichi không thể nói đúng hay sai, chỉ có thể nói là người tốt không có hảo báo." Phong Bất Giác nói: "Nhưng nếu không phải người. Hắn cũng sẽ không bị dồn ép tới một bước hôm nay."

"Vậy người muốn thế nào? F tiên sinh?" Hirata cười lạnh hỏi: "Chẳng lẽ người có thể thay đổi nó sao?"

"Không thể, ta chỉ có thể mang cho người, cùng hăn, một cái giải thoát." Phong Bất Giác trả lời.

"Giải thoát? Hừ... Buồn cười, chịu tra tấn chính là hăn, ta không cần gì..."

"Ở chỗ này của ta có ba tầng ý thức, những năm Shuichi phải trải qua tối đa đúng là tầng sâu nhất đáng sợ nhất kia." Phong Bất Giác ngắt lời nói: "Ta không biết ở chỗ người có mấy tầng, nhưng ta xem trạng thái tinh thần của người, chắc hăn cũng chỉ có một tầng. Ân... 15 năm... Không. 21 năm qua, người thủy chung vẫn đang phải trải qua hồi ức đáng sợ nào đó cùng loại với tầng ý thức sâu nhất của Shuichi, ta nói không sai a?"

"Ta không biết người đang nói cái gì." Ánh mắt của Hirata lập loè, ngữ khí rõ ràng cho thấy đang nói láo.

"Ý thức của ta cũng không phải do thân thể này sáng tạo, ta ở trong các tầng tư tưởng lồng giam hoạt động rất thuận tiện. Ta biết rõ càng nhiều, có thể đi đến các tầng càng cao hơn, hiện tại, ta hoàn toàn có thể đi đến hiện thực tiếp quản thân thể của Hirata. Đồng dạng, ta cũng có thể đến bên kia của người. Sau đó đem người ném tới... Ân... Tùy tiện ở đâu đó." Phong Bất Giác trầm giọng nói.

"Điều đó không có khả năng!" Hirata quát: "Người..."

Hăn lời còn chưa dứt, tấm gương liền vỡ vụn...

Phong Bất Giác đứng lên, tất cả còng tay cùng còng chân của hăn đều biến mất, trang phục trên người, cũng khôi phục đã thành áo khoác ngoài màu tím kiểu tây. Hăn sờ túi, chìa khóa quả nhiên vẫn ở bên trong, ba chiếc chìa khóa, còn có một chiếc duy nhất chưa từng sử dụng qua.

Hăn đi vào cửa phòng bệnh, nhắm ngay khóa cửa, mở ra cánh cửa cuối cùng này, tượng trưng cho cánh cửa giam cầm tư tưởng.

Ngoài cửa, bạch quang bao phủ trong phòng, nuốt sống Phong Bất Giác, một giây sau, hắt một lần nữa trải qua tình cảnh chuyển đổi, nhưng lần này, dưới sự khống chế của ý thức bản thân, tiến nhập một thế giới chưa hề biết đến... Thế giới của Hirata.

"Hirata-kun... Có thật không vậy?"

Trước mắt xuất hiện một nữ tử tướng mạo thanh lệ, nhìn qua hơn 20 tuổi, mặc áo lông, đứng ở đối diện với mình.

Phong Bất Giác sáo trang Joker đứng ở trước mặt đối phương, lộ ra có chút quái dị, bất quá ở trong mắt của NPC, thấy hẳn là Shuichi Hirata.

Hai người đang đứng ở trên một cây cầu, nơi thổ lộ, chia tay, tự sát, hát rong, phát sinh các loại hành vi nguy hiểm trong truyền thuyết. Cảnh đường phố dưới cầu biểu hiện đây là đầu đường của một thành phố lớn, tuy đêm đã khuya, nhưng ở trong một thành phố lớn cao ốc mọc lên san sát như rừng, cảnh tượng vẫn xa hoa truy lạc, ngợp trong vàng son như cũ.

"Ách... Người nói đến chuyện gì?" Phong Bất Giác hỏi dò.

"Hirata - kun người mới vừa nói... Sau khi tốt nghiệp phải trở về cố hương, đi... đi lấy tiểu thư Sato." Thời điểm cô bé kia hỏi vấn đề này, trong mắt đã ẩn lệ lập loè.

"Tiểu thư Sato... Như vậy nữ nhân này là Mikako à. Lựa chọn của Shuichi chính là Haruko, mà Hirata..." Phong Bất Giác thầm nghĩ: "Những năm gần đây của Hirata, mỗi ngày hẳn đều phải trải qua tình cảnh chia tay với Mikako trước đây a... Đó là lựa chọn của Shuichi, nhưng cũng là trí nhớ của hẳn. Vô số lần nhìn xem người thích mình rơi lệ, rời đi, nhưng không có cách nào cải biến bất cứ chuyện gì... Duyên phận bỏ qua liên tục xuất hiện ở trước mắt, đây là một trong những loại tra tấn thống khổ nhất a."

Hắn thử một chút, thân thể có thể tự do hoạt động đấy, hắn thậm chí có thể lấy ra cờ-lê hoặc là súng, bất quá tình huống trước mắt làm như vậy dường như không quá phù hợp. Xem ra chỗ này cùng thế giới đen trắng kia giống nhau, càng là thế giới tinh thần ở tầng sâu hơn, độ tự do ngược lại càng cao, mà ở những tầng tiếp cận lý trí kia, thân thể ngược lại gặp phải các loại trói buộc đấy.

"A..." Phong Bất Giác mỉm cười, phờ phời mà hất đầu, đi về phía trước, dáng đi nghênh ngang, đến gần đối phương, sau đó một tay ôm Mikako vào trong lòng, đương nhiên, hắn coi như tương đối có nhân phẩm, không có hôn đối phương.

"Ta đời này cũng sẽ không đi. Ta yêu người." Hắn dùng ngữ khí như đang lập lời thề son sắt mà đem lời kịch nói ra, cái lời ở trong sinh hoạt thực tế không có bao giờ nói qua mà nói... ở trong trò chơi có thể nói đến nghiêm. Bởi vì là đó là nói thay Hirata - kun, cho nên hắn có thể nói ra khỏi miệng.

Kỳ thật Phong Bất Giác đã từng bị bạn gái yêu cầu nói qua ba chữ kia, kết quả hắn trả lời: "Loại lời như "Ta yêu người", nam nhân cả đời chỉ có thể nói một lần, ở thời điểm người sắp chết ta sẽ nói."

Từ đó về sau, liền không còn có nữ tử nào đó đui mù mà cùng hắn kết giao qua, thực là đại hạnh của thế gian.

Nhiệm vụ trước mắt đã hoàn thành, nhiệm vụ chính tuyến đã toàn bộ hoàn thành.

Hệ thống nhắc nhở hợp thời vang lên, Phong Bất Giác mở ra menu trò chơi, nhìn thấy ba nhiệm vụ chính tuyến chưa hoàn thành: ở trong phòng đợi cho tới hừng đông, thăm dò Dương Quán cùng làm việc đến khi tan tầm cũng không có được đánh dấu ✓ ở bên cạnh mà là lần lượt bị gạch ngang bỏ đi.

Một nhiệm vụ mới hiện ra ngay lúc này, vị trí đó vốn không xuất hiện, tựa hồ cho thấy nhiệm vụ này từ lúc mới bắt đầu liền tồn tại, chẳng qua là hăn nhìn không thấy mà thôi: tu chỉnh thể giới tinh thần của Hirata.

Ngay khi giọng nói thông báo vang lên, nhiệm vụ này biểu hiện ra, bên phải trực tiếp bị đánh lên một dấu ✓.

Theo lý thuyết, kế tiếp Phong Bất Giác nên nghe được gợi ý truyền tống, nhưng kỳ quái là hăn không nghe thấy, mà là về tới trạng thái ngôi thứ nhất quan sát CG.

"Hả? Chẳng lẽ cái kịch bản này còn có đoạn phim CG kết cục sau khi qua cửa?" Phong Bất Giác thầm nghĩ: "A... Không sai a... so với cái không thể không đánh có ý tứ hơn."

Sau khi quan sát kết cục sẽ tự động truyền tống, hệ thống cho ra thông báo này.

Trước mắt hình ảnh dần dần thay đổi... Đây là một buổi chiều trời đầy mây, một con phố nhìn qua có vài phần nhìn quen mắt. Chung quanh hết thảy tự nhiên là màu sắc rực rỡ, nói rõ nơi này là thế giới thực tế trong kịch bản.

Phong Bất Giác rất nhanh nhận ra, nơi này chính là con phố hăn đi qua lúc mới vào kịch bản.

Hình ảnh lại chuyển, hai bóng người từ đằng xa đi tới, đó là một nam một nữ, nam lớn lên nhả nhặn, mặc một bộ âu phục vừa vặn, nữ thanh lệ ưu nhã, khí chất thoát tục, mặc một bộ áo khoác màu đậm.

Phong Bất Giác cũng nhận ra bọn hăn, đó là Shuichi Hirata nhìn qua chỉ có hơn hai mươi tuổi cùng Mikako vừa rồi hăn đã gặp qua.

Bên tai, dần dần vang lên đối thoại giữa hai người.

"Đã sắp đến chưa? Hirata - kun."

"Ân... Còn phải đi một đoạn, cũng sắp rồi."

"Giao thông tại cổ hươu của người thật đúng là bất tiện đấy."

"Đúng vậy a, ha ha... Một địa phương rất quê mùa a." Hirata gãi đầu: "Đón xe điện đi theo ta đến địa phương xa như vậy, còn phải đi bộ, thật sự là làm khó Mikako rồi."

"Ân~" Mikako lắc đầu: "Không, cùng Hirata - kun cùng một chỗ mà nói..., đi bộ cũng rất tốt..." Nàng nói xong, thẹn thùng mà cúi đầu.

Phong Bất Giác khó chịu mà nhả rãnh: "Này... Đây coi là cái gì, nội dung cốt truyện sau khi tuyến thế giới bị ta cải biến sao? Bốn đại gia đánh tới Good End, kết quả chính là để xem loại đạn tia chớp này sao? Hirata người hay là đi chết đi a!"

"Ah, đúng rồi, người biết không, ở phía trước không xa a... có một gian phòng cổ xưa, nhớ rõ khi còn bé nghe lão nhân đã từng nói qua, chỗ đó có chuyện ma quái ah." Hirata nói ra.

"Này! Người bỗng nhiên nói đến cái này làm gì vậy! Tự lập flag a...!" Phong Bất Giác lập tức đã có dự cảm bất thường.

"Trên đời này nào sẽ có ma quỷ a... đều là do con người tưởng tượng ra thôi." Mikako nói ra.

Hirata cười nói: "Ha ha, nói cũng đúng..."

Đúng lúc này, màn ảnh kéo đến xa xa, biến thành góc độ toàn cảnh của tiểu trấn. Trên bầu trời tối tăm u ám, đột ngột xẹt qua một đạo thiểm điện, một giây sau khi bạch quang kia hiện lên, Phong Bất Giác tình tường thấy được ở cách đó không xa, sau lưng Hirata cùng Mikako, trên một cây cột

đền đường, có một bóng người quý dị mặc ki-mô-nô màu trắng đang núp ở đó...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 115

Edt: Hkct:3

Một màn này chính là hình ảnh cuối cùng kịch bản để lại cho Phong Bất Giác, xem xong hẳn liền bị truyền tống. Sau khi trở lại không gian đăng nhập, hẳn liền mở ra menu nhận tổng kết ban thưởng.

[Kịch bản đã hoàn thành, đang tính toán ban thưởng

Kinh nghiệm nhận được: 5.000

Tiền trò chơi: 50.000

Nhận được vật phẩm/trang bị: Không

Hoàn thành / tiếp nhận nhiệm vụ: 3/6

Ban thưởng kết cục đặc biệt: quà tặng của Chủ nhân thời gian chi chủ tặng, xin lấy sau

Đặc thù, hoàn thành 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 : Không

Phá giải thế giới quan: Không

Giá trị Kinh Hải tăng vọt: 0 lần

Giá trị Kinh Hải cao nhất: 0%.

Giá trị Kinh Hải trung bình: 0%

Đánh giá mức độ sợ hãi của bạn là: gan cùng mình, có thể nhận được ban thưởng thêm vào hạng nhất, xin lựa chọn sau.

Nhận được giá trị kỹ xảo: 500

Giá trị kỹ xảo tăng thêm kinh nghiệm: 5.000

Tiền trò chơi: 50.000

Ban thưởng qua cửa kịch bản: bánh đồ bài *2

Tính toán đã xong, mời tiếp tục]

"Này! Cái này không phải là lừa người ư!" Sau khi Phong Bất Giác bị truyền tống, ngược lại cũng không phải quá để ý đến số liệu kết toán trên màn hình mà là nhìn không được hô: "Kết cục này còn không bằng đánh một hàng chữ "Shuichi Hirata khuôn mặt mãi nguyện mà chết ở trong ngục giam" a! Loại kết cục theo tiêu chuẩn của phim kinh dị này quá Bad End đi nha! Dựa theo mạch suy nghĩ bình thường mà suy đoán, kết cục này chẳng phải biến thành... Sau khi tốt nghiệp đại học Hirata cùng Mikako về cố hương kết hôn, sau đó cùng một chỗ bị quỷ giết chết sao? Có làm hay không a...!"

Hắn thở hỗn hển hô to cho thống khoái với màn hình. Rõ là qua cửa rồi, nhưng lại hoàn toàn không có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, cũng không có cảm giác thành tựu khi hoàn thành kịch bản độ khó ác mộng, ngược lại cảm thấy tương đối phiền muộn.

Bất quá Phong Bất Giác dù sao cũng là Phong Bất Giác, hắn rất nhanh bình phục tâm tình. Là một người trẻ tuổi có thể chống lại sóng gió cùng ngăn trở, ngẫu nhiên gặp phải một hai cái tác phẩm có Bad End cũng hoàn toàn có thể tiếp nhận. Hắn coi mình giống như một hạt bụi trong thế tục, hít vào thật sâu, thở ra thật sâu...

"Ai... Mọi thứ vẫn phải quan sát theo chiều hướng tốt đẹp a, hình thức sinh tồn một mình với độ khó ác mộng, giá trị kỹ xảo tăng thêm kinh nghiệm cùng tiền trò chơi sau khi qua cửa đều là tiêu chuẩn của hình thức sinh tồn đoàn đội..." Lòng hắc nói: "Hơn nữa lại có thể rút trang bị. Loại kết cục tràn ngập ác cảm này tốt nhất nên sớm quên đi a."

Kỳ thật nhìn chung toàn bộ kịch bản, Phong Bất Giác có thể thuận lợi qua cửa xem như tương đối may mắn đấy. Trong kịch bản này khắp nơi rải "Flag chết ngay lập tức", hay chính là loại diễn biến nội dung cốt truyện mà sau khi gây ra lập tức xong đời. Trong giai đoạn đầu của kịch bản, thế giới đen trắng chính là một lần khảo nghiệm giá trị kinh hãi đối với người chơi. Dù cho Phong Bất Giác đã mất đi sợ hãi, nhưng là người đã từng trải qua 23 năm có cảm giác sợ hãi bình thường, hẳn biết rõ những thứ kia đều tương đối dọa người đấy, chỉ là mình không có sinh ra phản ứng xứng đáng mà thôi. Nếu như đổi thành người chơi khác, có lẽ cũng sớm bởi vì sợ hãi mà làm ra lựa chọn sai lầm.

Bởi vì hệ thống là căn cứ đặc điểm của người chơi mà tạo ra kịch bản, cho nên Phong Bất Giác ngoại trừ huấn luyện tân thủ ra, phàm là tiến vào hình thức sinh tồn một mình, gặp phải đều là loại kịch bản giải đố, kèm theo các loại cảm giác gấp gáp cùng khủng bố quấy nhiễu, hầu như không có cơ hội tiến hành chiến đấu công bình nào, Flag chết ngay lập tức chỗ nào cũng có.

Sau đó không lâu Phong Bất Giác cũng có chút hiểu rõ, ý vào đặc điểm giá trị kinh hãi không hề biến đổi của mình, nếu muốn đi xoát kinh nghiệm ở hình thức sinh tồn một mình... Chỉ sợ áp dụng không có đơn giản như vậy. Nếu muốn cầm kinh nghiệm, qua cửa mới là điều kiện tiên quyết. Nếu ở trong hình thức sinh tồn một mình mà tử vong thì một chút kinh nghiệm cũng không có, mà dùng thời gian đồng dạng đi chơi kịch bản đoàn đội, mặc dù trên đường bị giết chết, chỉ cần cuối cùng các đồng đội qua cửa, vậy thì ít nhất có thể nhận được kinh nghiệm có quan hệ trực tiếp với độ cống hiến

trong kịch bản. So sánh giữa hai loại, hiển nhiên sắp xếp hình thức đoàn đội tương đối bảo đảm tiền lời hơn. Bởi vì ở trong hình thức đoàn đội, tỉ lệ bù đắp thành công sai lầm của cá nhân rất cao, ví dụ như kịch bản đảo sân người kia. Năm người chơi, một người mất NET, một người tự nộp mạng, cuối cùng vậy mà vẫn qua cửa rồi.

...

Bạch quang ngưng tụ quen thuộc. Hai lá bài xuất hiện ở bên trong trụ thủy tinh. Bính đồ bài chỉ có tên, không có miêu tả kỹ càng vật phẩm. Phong Bất Giác quan sát hai lá bài này, lẳng lơ là: [Bính đồ bài: Kính râu] cùng [Bính đồ bài: Xoay tròn], căn bản không có liên quan với nhau, nếu như đặt cùng một chỗ với lá [Bính đồ bài: Hầu] mà hắn có được thì...

Trong đầu Phong Bất Giác hiện ra hình ảnh một con khỉ đeo kính râu, dùng một chân đứng thẳng, xoay tròn tại chỗ.

"Ân... Có lẽ không nên nghĩ tiếp nữa." Trong lòng của hắn thì thầm.

Bất quá nếu như hệ thống bộ bài đã mở ra, ôm tâm lý tạm thời thử một lần, hắn vẫn lấy lá [Bính đồ bài: Hầu] từ trong kho hàng ra, cầm trên tay cùng với hai lá bài mới lấy được, mở ra menu, lựa chọn mục "Tổ hợp".

Kết quả hắn lấy được thông báo hệ thống là: không tìm được danh sách hợp lý. Nói cách khác, hai lá trong trong ba lá bài này tùy ý để cùng một chỗ, hoặc là ba lá cùng một chỗ, cũng không thể được xem là một series.

Vì vậy Phong Bất Giác dứt khoát ném cả ba lá bài vào trong kho hàng, dù sao mười ô không gian trữ vật của nhà kho vẫn đang trống rỗng.

"Dù sao bộ bài có thể 100% đối trang bị từ cấp tốt trở lên, quả nhiên không dễ như vậy liền góp ra một bộ." Phong Bất Giác nghĩ như vậy.

Lúc trước hần ở trong phòng bán đấu giá của thương thành cũng từng tìm qua bộ bài, kết quả vậy mà đến một lá cũng không tìm được. Có thể là bởi vì Open Beta vừa mới bắt đầu, cộng thêm binh đồ bài vốn hi hữu, không có nguồn cung cấp. Cũng có thể là các người chơi đều lưu lại cho riêng mình, cảm thấy binh đồ bài là một trong những cách hữu hiệu đạt được trang bị cấp hoàn mỹ trở lên, mang ra bán không quá hợp tính toán. Còn có một loại khả năng là... Chỉ cần là binh đồ bài, vừa đưa ra đã bị người khác dùng giá mua ngay để thu mua, bởi vậy thời điểm Phong Bất Giác đi dạo bán đấu giá vừa vặn không thấy được.

Tóm lại, bản thân Phong Bất Giác cũng sẽ không dễ dàng đem binh đồ bài bán ra đây, hần chủ yếu là cảm thấy hệ thống bộ bài này rất có ý tứ, muốn thử tổ hợp ra một series.

"Được rồi, ta cũng không tin, chẳng lẽ ta còn có thể liên tục rút thăm được loại đồ chơi như gậy bóng chày trẻ em hai lần?" Hần sát khí đằng đằng mà đi tới trước một trụ thủy tinh khác, còn không có nghe xong thông báo hệ thống liên quen việc dễ làm lựa chọn ban thường trang bị.

Lần này bạch quang hội tụ ra hình dáng khẳng định không phải gậy bóng chày nhi đồng, đương nhiên cũng không phải tảng đá, nhưng nhìn hình dáng trang bị lại khiến cho Phong Bất Giác cảm giác cảm thấy rất không ổn rồi...

[Tên: Ghế gãy thập bát đồng nhân (số 5)]

Loại: Vũ khí

Phẩm chất: Rách nát

Lực công kích: Yếu kém

Thuộc tính: Không

Đặc hiệu: Lúc công kích sinh vật hình người, tuyệt đối sẽ không phát sinh hư hao, hơn nữa có tỷ lệ nhất định khiến cho mục tiêu dính phải hiệu quả chảy máu.

Ghi chú: Ghế gãy, có thể ẩn nấp ở bên trong khu dân cư, tiện tay lấy được; cũng có thể ngồi ở trên, che dấu sát cơ. Bởi vì không tính là hung khí, dù cho bị cảnh sát bắt, bọn hắn cũng không làm gì được người. Được vinh dự bầu là vũ khí đứng đầu trong bảy loại binh khí dùng để đánh nhau trên đường phố.]

Mặt ghế hình tròn, phía dưới là giá đỡ hình thang, được làm bằng sắt, toàn thân màu đen, bề ngoài nhìn qua xác thực phù hợp với cấp bậc "Rách nát" mà thuyết minh trò chơi giải thích: cũ kĩ, có chỗ thiếu sót, nhưng so với không có còn tốt hơn.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 116

Edt: Hkct -v-

Bởi vì cột xã giao biểu hiện trạng thái của đám Tiểu Thán vẫn là "Trong trò chơi", vì vậy Phong Bất Giác lại đi dạo cái hộp kinh hải thêm lần nữa. So với xế chiều, hàng hoá bên trong hầu như tăng lên gấp ba, hơn nữa số lượng còn đang không ngừng gia tăng, lúc này cho dù chỉ nhìn tên, hắc cũng không có khả năng xem hết, chỉ có thể tiến hành tìm tòi ngẫu nhiên.

Cứ như vậy bất tri bất giác qua đi một giờ, Phong Bất Giác trở lại không gian đăng nhập lại nhìn cột hảo hữu, vừa vặn nhìn thấy trạng thái của đám Tiểu Thán lần lượt biến thành "Rảnh rỗi". Ba người này hầu như đồng thời ly khai kịch bản, trên cơ bản chỉ có hai loại khả năng, loại thứ nhất chính là ở cùng một thời điểm, ba người đều tử vong, loại thứ hai đương nhiên chính là truyền tống sau khi thành công qua cửa.

Phong Bất Giác vẫn cho rằng loại thứ hai có khả năng lớn hơn một chút, chủ yếu là bởi vì hắc rất có lòng tin đối với sức chiến đấu của hai vị phụ nhân... Hắc cũng không có mời trò chuyện mà trực tiếp mời ba người tiến vào phòng họp của mình. Sau khi Tiểu Thán nhận được tin tức, liền thuận tay đem Phong Bất Giác mời nhập đội, sau đó đem quyền hạn đội trưởng cho hắc.

Tự Vũ là người thứ nhất đi tới, nàng nhìn biểu lộ của Phong Bất Giác, theo trực giác mà hỏi một vấn đề có liên quan đến hắc: "Trò chơi giết chóc đánh thua?"

"Xem như thế đi..." Phong Bất Giác trả lời.

Lúc này, cửa mở ra lần thứ hai, Bi Linh vừa mới đi vào đã nghe được đối thoại giữa hai người, nàng cười chen miệng nói: "Đoàn trưởng, thua chính là thua, "Xem như thế đi" rốt cuộc là cái gì a?"

"Không nói tới cũng được." Phong Bất Giác cảm thấy chỉ có thể dùng những chữ này để trả lời.

Cửa vừa đóng lại, lập tức lại mở ra một lần nữa, Tiểu Thán cũng đi đến, trong tay hắn cầm đồ ăn vặt, trong miệng mơ hồ không rõ mà hỏi thăm: "O, Giác Ca, tạo hình này là bắt chước Joker sao?"

"Không sai, kẻ hèn này tự mình phối hợp đấy." Phong Bất Giác có chút đắc ý trả lời.

"Phẩm vị này không dám khen tặng." Bình luận của Tự Vũ gọi cho hắn một chậu nước lạnh.

"E hèm..." Phong Bất Giác lập tức giả làm bộ dạng nghiêm trang, kéo sang chủ đề khác: "Cái kia... Ngoại trừ hình thức giết chóc, hình thức sinh tồn một người độ khó ác mộng, ta cũng đã thử qua rồi."

"Kết quả cũng không thể qua cửa ư?" Bi Linh ác ý mà nói tiếp, lộ ra dáng tươi cười nghịch ngợm.

"Qua cửa thì ngược lại là qua cửa rồi..." Phong Bất Giác sắc mặt ngưng trọng: "Bất quá cảm giác sau khi qua cửa, nói như thế nào đây... Còn không bằng nửa đường liền tử vong."

"Vậy chính là nội dung cốt truyện Bad End rồi." Tự Vũ đã nhạy cảm mà nhận ra cái gì đó.

"A... Dù sao cá nhân ta không đề nghị các người... Nhất là Tiểu Thán đi chơi cái loại hình thức này." Phong Bất Giác nói.

"Có cho ta đi ta cũng không đi a... dù không phải hình thức một mình sinh tồn độ khó "Ác mộng" ta cũng thật không dám chơi a...." Tiểu Thán trả lời.

Bi Linh liếc xéo, dùng ánh mắt khinh bỉ nói với hắn: "Lúc chơi hình thức đoàn đội người còn không phải hô to gọi nhỏ sao, bởi vì cùng một xã đoàn với người cho nên ta cũng thật mất mặt..."

"Cứ như vậy đi, thời gian dài người sẽ thành thói quen. Nếu như Tiểu Thán không có bị dọa đến mất NET, hơn nữa còn sống đến lúc qua cửa, vẫn nên thừa nhận hắn có thực lực nhất định rồi." Phong Bất Giác nói.

"Ân... Dùng một loại ngữ khí giải vây cho ta, lại nói ra nội dung giống như đang bố đạo... Có gan đấy." Tiểu Thán đau buồn mà nuốt xuống lại một miếng đồ ăn vặt.

Phong Bất Giác không để ý tới hắn, bắt đầu nói chính đề: "Được rồi, giờ bàn một chút ván kế tiếp chơi cái gì a. Cân nhắc đến chúng ta là bốn người, muốn cùng nhau chơi trò chơi giết chóc mà nói... phải là 2v2 nội chiến, hoặc là vẫn tiếp tục chơi hình thức sinh tồn đoàn đội?"

"Người còn chưa xếp hình thức đoàn đội sinh tồn với chúng ta lần nào a, vậy thì sắp xếp một lần." Tự Vũ trả lời.

"Đồng ý." Bi Linh đáp.

"Tán thành." Tiểu Thán nói tiếp.

"Mặt khác, sau khi qua cửa kịch bản này, nhóm nữ chúng ta cần phải logout rồi." Tự Vũ nói ra.

"Minh bạch, ngủ quá lâu trong cabin trò chơi cũng không tốt nha." Phong Bất Giác cười nói, lời Tự Vũ nói buổi chiều hắn vẫn nhớ rõ đấy,

"Các người lần này đăng nhập cũng đã vượt qua hai kịch bản đoàn đội nha, chơi thêm một kịch bản nữa cũng nên đến lúc nghỉ ngơi."

"Như vậy, nếu như chúng ta cũng đã ngồi ở trong phòng họp rồi, tốt nhất nên hiểu rõ trạng thái lẫn nhau rồi mới bắt đầu sắp xếp." Tự Vũ nói ra.

"Có đạo lý, miễn cho việc sau khi tiến vào kịch bản lại không rõ chi tiết của đồng đội." Phong Bất Giác gật đầu đồng ý: "Vậy thì đầu tiên nói về tình huống của bản thân nha."

Tự Vũ lập tức giống như làm mẫu mở miệng nói trước: "Ta bây giờ là cấp 15, danh hiệu đã đổi mới thành Linh Kiếm Sĩ, kỹ năng của danh hiệu là bị động gia tăng sát thương khi sử dụng kiếm đối kháng với sinh vật linh thể; sở trường cao nhất là chiến đấu cấp D, kém nhất là chữa bệnh cùng triệu hoán, đều chưa mở ra; vũ khí chủ lực của ta vừa mới đổi, hiện tại món này có lẽ có thể dùng trong khoảng thời gian tương đối dài." Nàng nói xong, lấy một món trang bị từ trong bọc hành lý ra, dùng hình thức số liệu biểu hiện hình chiếu 3D ở trên bàn hội nghị.

[Tên: Phong Thánh

Loại: Vũ khí

Chất lượng: Bình thường

Lực công kích: Trung đẳng

Thuộc tính: Không

Đặc hiệu: Người cầm nó tốc độ khôi phục linh lực gia tăng 50%

Điều kiện trang bị: Sở trường chiến đấu D

Ghi chú: Lực lượng chính thức của thanh kiếm này bị phong ấn, chỉ khi số lượng tà linh giết chết tích lũy đến nhất định, phong ấn mới bị giải trừ,

kiếm này mới có thể phát huy uy lực vốn có.]

"Ah... Cái này rất mạnh a... rõ ràng không phải vũ khí Linh Năng, nhưng là một món trang bị có thể phát triển a." Phong Bất Giác nói.

"Vũ khí Linh Năng?" Ba người khác đều tò mò nhìn qua hắn.

Phong Bất Giác liền đem Tú Lơ Khơ Tử Vong của mình dùng hình thức số liệu biểu hiện trên bàn, thuận tiện học phương thức của Tự Vũ nói ra tình huống của mình.

Lúc này, ta lấy thị giác của thượng đế, tương đối kỹ càng mà bày ra trạng thái của Phong Bất Giác hiện tại.

Danh hiệu: Người Thăm Dò Cốt Truyện, kinh nghiệm: 11.000/15.000, giá trị kỹ xảo: 1.580, tiền trò chơi: 204.600

Sở trường: thông dụng D, khí giới E, điều tra E, chiến đấu D (mặt nạ tăng thêm), xạ kích D, chữa bệnh F, linh thuật F, triệu hoán n/a

Bọc hành lý 7/10: Cờ lê Mario, Con mắt thù hận, Súng ngắn m1911a1 (còn lại hai phát), Hồi âm khôi giáp, Thuốc bổ sung giá trị sinh tồn (trung)*4, Dao găm, Đèn pin.

Trang bị: Tước sĩ chi vũ, Mặt nạ Casey Jones, Tú lơ khơ tử vong.

Không gian 3/10: binh đồ bài - hầu, binh đồ bài - kính râm, binh đồ bài - xoay tròn.

Kỹ năng: Sửa chữa bảo hành qua loa, Gấu con vung chân đá ngang, Linh thức tự thân thuật, Quyết thắng thiên lý.

Nghe xong Phong Bất Giác giới thiệu, ba người khác đều lộ vẻ tương đối giật mình. Đương nhiên, hắn miêu tả cũng không cụ thể như vậy, chẳng qua là học phong cách của Tự Vũ, nói một chút về kỹ năng của danh hiệu, sở

trường cao nhất cùng sở trường chưa mở, đồng thời bày ra Tú Lơ Khơ Tử Vong một chút.

Bất quá, chỉ dựa vào những tin tức này cũng đủ để kết luận hãn mạnh phi thường rồi. Trên thực tế, dùng tiêu chuẩn của một người chơi cấp 15 mà nói, Tự Vũ cơ bản đã đại biểu cho trình độ cao nhất của người chơi bình thường, chênh lệch giữa nàng cùng game thủ chuyên nghiệp đơn giản chỉ là thời gian online cùng thái độ chơi game mà thôi. Dưới tình huống ngang cấp cùng trang bị, tiêu chuẩn chiến đấu của Tự Vũ tuyệt đối sẽ không kém hơn Giang Hồ Dao Kiếm Tiểu hay Chư Thần Tứ Thiên Vương. Nhưng nàng cũng chỉ mới có sở trường chiến đấu luyện đến cấp D, hơn nữa nàng cũng chưa có được vũ khí Linh Năng.

Giống như Phong Bất Giác, ngoại trừ triệu hoán, sở trường đã mở ra toàn bộ, hơn nữa có ba cái cấp D, hai cái cấp E, không quan tâm hãn có dùng trang bị tăng thêm hay không, chỉ bằng loại số liệu toàn diện này cũng đủ để khiến người ta muốn nhưng không thể thành rồi.

Đương nhiên, Phong Bất Giác luyện thành như bây giờ cũng có nhiều tai họa ngầm. So với những người chơi chuyên luyện một hay hai hạng sở trường mà nói, thứ hãn khiếm khuyết nhất chính là kinh nghiệm chiến đấu thực dụng. Trong trận chiến với Cuồng Tung Kiếm Ảnh, có thể nhìn ra một chút dấu hiệu. Hơn nữa, đến nay hãn cũng không có một kỹ năng chiến đấu nào có thể chính thức làm chủ lực. Linh Thức Tụ Thân Thuật chẳng qua là tăng cường tổ chất thân thể hãn, đối với người chơi hoàn toàn không thông thạo kỹ xảo chiến đấu như hãn mà nói, liền giống như đổ xăng 97 vào trong máy kéo... Kỳ thật, phải là dầu ma-dút mới đúng.

Thực lực bản thân của người chơi cùng thực lực số liệu của nhân vật là hai cái khái niệm khác nhau. Nếu như nói kỹ năng danh hiệu Quyết Thắng Thiên Lý là kỹ năng chiêu bài của hãn, vậy trên thực tế hãn cũng không quá đáng chỉ là một người chơi thuộc loại hình chuyên giải đố có đẳng cấp sở trường rất cao mà thôi.

"Giác ca, món vũ khí này là vô địch a...! Làm thế nào người lấy được?"
Tiểu Thán hỏi.

"Ở bên trong trò chơi giết chóc làm cái 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】." Phong Bất Giác trả lời: "Lại nói tiếp... Không nói đến kết quả, kịch bản kia ngược lại là rất không tệ đấy, mượn thiết lập "Phích Lịch", chỉ cần ta có thể làm ra một bài thơ phù hợp coi như hoàn thành nhiệm vụ."

"Thơ? Thứ như vậy mà người cũng nghĩ ra?" Bi Linh hỏi.

"Nói cái gì, đây chính là nghề chính của ta a...." Phong Bất Giác nói, "Lại nói nick name của hai người cũng có trong phạm trù Phích Lịch, có muốn ta làm hai bài giúp các người hay không."

"Không cần."

"Cảm ơn, không cần."

Hai vị nữ sinh liền lập tức cự tuyệt.

"Ách... Được rồi." Phong Bất Giác lúng túng nói, "Vậy tiếp tục a, Tiểu Thán nói một chút tình huống về chiến lực của người."

Tiểu Thán đem một khối khoai tây chiên bỏ vào trong miệng, mút ngón tay vài cái. Nét mặt của hắn trông như là đang tự hỏi, hoặc ngay cả trạng thái cơ bản của mình cũng không rõ ràng lắm, đang liếc trộm menu trò chơi. Mấy giây sau, hắn mở miệng nói ra: "Àn... Ta hiện tại cũng là cấp 15, danh hiệu cuối cùng đã thay đổi, từ Kẻ Đánh Lén Hoảng Hốt biến thành Kẻ Du Đấu Khẩn Trương, ta nghĩ nó tốt hơn một chút... Kỹ năng của danh hiệu là một kỹ năng chủ động, gọi là Ong Đốt, có thể cho địch nhân kèm theo trạng thái đổ máu; sở trường cao nhất là chiến đấu cấp D, sở trường linh thuật cùng triệu hoán chưa mở ra, thông dụng cùng xạ kích là cấp E, ba cái còn lại đều là cấp F. Vũ khí sở trường của ta là vũ khí trong cửa hàng, đoản kiếm Đa-mát phẩm chất bình thường, dao bếp đã bị ta bán đi; cát chảy

chậm rãi ta đến bây giờ vẫn chưa dùng tới... Ah, đúng rồi, Giác ca, Shotgun Winchester của người vẫn còn ở chỗ ta, lúc trước quên trả cho người."

Phong Bất Giác khoát tay áo, nói: "Khẩu súng kia người cứ giữ đi, ta bây giờ vũ khí rất phong phú." Hắn nói đến đây liền đứng lên, thuận thế đem ghế ngồi vừa rời của mình gơ lên.

Bởi vì bị bàn hội nghị che mắt, mọi người đến bây giờ mới chú ý tới, nguyên lai từ lúc mới bắt đầu, Phong Bất Giác không ngồi ở ghế kèm theo của phòng họp, hắn một mực ngồi ở trên một cái ghế gãy.

"Chứng kiến phản ứng của chư vị làm ta an tâm." Phong Bất Giác nói như vậy xong, liền đem ghế gãy thu vào bên trong bọc hành lý, chiếm ô thứ tám trong bọc.

"Này... Đó cũng là vũ khí sao?" Tiểu Thán hỏi.

"Không sai, hơn nữa trải thí nghiệm vừa rồi, ta rất xác định..." Phong Bất Giác nói: "Món đồ vật này thật sự khi ngồi có thể che dấu sát cơ."

"Chẳng lẽ người chuẩn bị ở trong trò chơi giết chóc dùng cái này đi đánh lén người khác sao..." Bi Linh rất nhanh hiểu rõ ý nghĩ của hắn.

"Chắc chắn là vậy rồi."

"Chúc người thành công..."

Phong Bất Giác nhún vai, lập tức nói với Tiểu Thán: "Trở lại chuyện chính, kỹ năng Ong Đốt của người có thể nói cụ thể một chút không?"

[Tên: Ong Đốt

Loại: Chủ động

Tiêu hao: 7% hạn mức cao nhất thể năng giá trị

Hiệu quả: Khi đánh trúng mục tiêu có thể lập tức phát động, khiến cho mục tiêu ở trong hai phút dính hiệu quả đổ máu nhẹ, hiệu quả tối đa có thể chồng lên mười tầng, bất kể tầng nào, thời gian duy trì đều dùng lần sử dụng cuối cùng để tính toán. (không có thời gian cold-down, cần phải dùng vũ khí lạnh cắt rách da của mục tiêu mới có thể sử dụng, cùng một thời gian chỉ có thể có tác dụng với cùng một mục tiêu)

Ghi chú: Nếu như người đang ở trên lực lượng không chiếm ưu thế, đừng ngại thử tiêu hao chiến một chút.]

Tiểu Thán đại khái đem hiệu quả của kỹ năng miêu tả một chút, Phong Bất Giác nghe xong gật đầu: "Rất không tồi a... phối hợp với thuốc bổ sung giá trị thể năng mà nói... không chừng có thể mài từ từ một người chơi mạnh cho đến chết đấy."

"Người chơi?" Tiểu Thán nở nụ cười: "Ta có thể dùng cái này đối phó với loại boss công kênh nặng nề cũng không tệ rồi, nếu như là cùng người chơi đối chiến, người ta cũng sẽ dùng thuốc hoặc là băng vải a."

"Không, đặc tính kỹ năng buồn nôn của người rất thích hợp để đối phó với người chơi." Phong Bất Giác lắc đầu nói: "Chỉ cần đánh trúng liên đổ máu, nhưng lại có thể dùng liên tục mà không cần CD, ở trạng thái giá trị thể năng đầy đủ có thể khiến cho đối phương dính vài chục lần đổ máu... Thời gian duy trì ngắn, mất máu không nhiều, nhưng nếu mặc kệ sẽ chồng lên, nếu để ý tới nó thì lại lãng phí băng vải. Đến lúc đó đối thủ của người nhất định sẽ rất đau đầu với "Ong Đốt" này, thời điểm hiệu quả nhỏ dùng băng vải quá lãng phí, nhưng đợi đến lúc hiệu quả nghiêm trọng phải hao tổn rất nhiều bình máu."

Tự Vũ hiển nhiên rất đồng ý với Phong Bất Giác, cũng ở bên cạnh nói tiếp: "Về phần người nói, mài từ từ loại boss công kênh nặng nề cho đến chết, đó là người nghĩ nhiều..."

Tiểu Thán vẻ mặt mờ mịt: "A? Vì sao?"

Phong Bất Giác thở dài: "Nếu quả thật có cái loại boss này, chỉ dựa vào năng lực khôi phục cũng đủ để triệt tiêu hiệu quả kỹ năng này của người, đây là đạo lý rất đơn giản, quái vật nhanh nhẹn thường rất yếu, mà chậm chạp thì khẳng định có lực phá hoại kinh người hoặc năng lực phòng ngự cao."

Tiểu Thán nói: "A... Như vậy a... bất quá nói thật, ta thật không muốn đối chiến với người chơi, ta có cảm giác dường như nó không thích hợp với ta."

"Được rồi, bọn hăn chỉ nói về kỹ năng của người thôi." Bi Linh nói với hăn xong, lập tức quay đầu nói: "Đến phiên ta a, ta thì... Đăng cấp hơi thấp một chút xiu, cấp 14, danh hiệu cũng không thay đổi, vẫn là Tay Súng Khôn Khéo, kỹ năng danh hiệu của ta là bị động, bất quá cùng chiến đấu không có quan hệ gì, hiệu quả là có thể tại một ô bất kỳ trong bọc hành lý để đó loại đạn của ba loại vũ khí khác nhau. Sở trường am hiểu nhất tất nhiên là xạ kích cấp D, ngoại trừ triệu hoán ra, những sở trường khác của ta đều đã mở ra, bất quá không có lợi hại như đoàn trưởng, ba hạng thông dụng, khí giới, điều tra đều là cấp E, còn lại đều là cấp F. Vũ khí mà nói... Ta không có vũ khí chủ lực đặc biệt, súng thường dùng thì có ba loại."

Bốn người coi như trao đổi xong rồi, Phong Bất Giác suy nghĩ trong chốc lát liền nói: "Ân... Phối trí đội ngũ ta đã nắm chắc, như vậy... Chuẩn bị lên đường đi."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Vấn Đáp Tử Vong (1)

[Phong Bất Giác, cấp 15

Uổng Thán Chi, cấp 15

Tự Vũ Nhược Ly, cấp 15

Bi Linh Tiểu Cốt, cấp 14]

[Mời lựa chọn hình thức trò chơi tổ đội muốn gia nhập.]

[Bạn đã chọn hình thức sinh tồn đoàn đội, xin xác nhận.]

[Đã xác nhận, đã chọn ngẫu nhiên số thành viên tổ đội là: bốn người.]

[Đã tham gia tổ đội, đang tìm cá nhân hoặc tổ đội khác đã sẵn sàng]

[Sắp xếp đội ngũ đã xong, đang cân đối kết nối thần kinh, kịch bản đang tạo ra...]

[Bắt đầu tiến vào, xin chờ một chút]

Xem ra lần này bốn người bọn họ vô cùng "May mắn" mà ngẫu nhiên đi vào một cái kịch bản bốn người. Bất quá, sự tình khác thường đã xảy ra trong giai đoạn tạo ra kịch bản...

"Hoan nghênh đi vào Kinh Hải Thiên Đường", những lời này vậy mà không có vang lên.

Hơn nữa bốn người cũng không có bị truyền tổng trước khi bắt đầu hình thức sinh tồn đoàn đội, sau đó dùng thị giác ngôi thứ nhất quan sát phim CG mở đầu. Bọn hắn chỉ cảm giác được thang máy di động một đoạn, tiếp đó, liền nghe được giọng nói thông báo của hệ thống.

[Hoàn tất tiến vào kịch bản, hiện tại bạn đang tiến hành hình thức sinh tồn đoàn đội]

[Hình thức có cung cấp giới thiệu tóm tắt kịch bản và có tỷ lệ xuất hiện chi nhánh hoặc **【Ẩn Tàng nhiệm vụ】** và thế giới quan đặc biệt]

[Ban thường qua cửa: Ngẫu nhiên rút ra một tấm thẻ kỹ năng có thể học tập.

[Sắp chiếu giới thiệu tóm tắt kịch bản, sau khi chiếu xong trò chơi sẽ lập tức bắt đầu]

Một giây sau, không có cái gì xảy ra, vậy mà không có giới thiệu tóm tắt.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Bốn người riêng phần mình ở trong thang máy đều đang suy tư cùng một vấn đề.

Đột nhiên, bọn hắn đều là cảm thấy dưới chân trống không, liền lập tức rơi xuống.

Sàn nhà thang máy không hề có dấu hiệu mà mở ra, biến cố trong chớp nhoáng này khiến không ai kịp phản ứng, bất quá cũng may đây không phải thiết lập kịch bản mới bắt đầu liền phát sinh "Mở cửa giết" nào đó, các người chơi chỉ té rớt từ độ cao khoảng 2m, sau đó té vào trên một ống trượt. Một lực lượng vô hình hút lấy thân thể của bọn hắn, khiến cho bọn họ trượt về phía trước theo ống trượt của riêng mình.

Ống trượt này thiết kế khá giống với loại ở công viên nước, nhưng không có nước mà dựa vào lực hút cùng sức đẩy khiến vật thể di động trên ống

trượt, hơn nữa tốc độ rất nhanh.

Lúc này bốn người đều đang ở trong một mảnh đen kịt, thân bất do kỷ di động về phía trước, bọn hã không biết vị trí của đồng đội, cũng nhìn không ra bất kỳ vật gì, chẳng qua là dùng tốc độ siêu nhanh tiến về phía trước trong ống trượt của riêng mình.

Không bao lâu, màn mở màn không hiểu thấu này liền đã xong, bọn hã trước sau liền đi tới cuối đường ống trượt của riêng mình.

Phong Bất Giác bị lực lượng vô hình kia đẩy ngã ở trên một mặt ghế có chỗ tựa lưng rất lớn, sau đó cái ghế này liền tự động quay vòng rồi bay lên, đến khi vòng quay dừng lại, Phong Bất Giác đã bay đến một không gian có vẻ khá rộng rãi. Ánh sáng chung quanh rất tối, hã nhìn không tới địa phương ở xa, chỉ có thể mơ hồ chứng kiến cảnh vật trong 10m.

Nhìn xung quanh một phen, Phong Bất Giác liền phát hiện Tiểu Thán, Tự Vũ cùng Bi Linh cũng giống như mình, lần lượt ngồi ở trên ba chiếc ghế bành giống nhau, trước mặt mỗi người đều có một bàn điều khiển khá cao, mỗi người chiếm cứ một phương, chính giữa là một khối đất trống hình tròn có đường kính khoảng 10m, sàn nhà do gạch men sứ lát thành, đồ án gạch men sứ là đen trắng đan xen giống như bàn cờ vua.

Trong lúc bọn hã vẫn còn không hiểu ra sao, trong bóng tối bỗng nhiên vang lên một giọng nói thâm trầm nhưng vô cùng có lực kích động: "Các nữ sĩ, các tiên sinh, cùng với các khán giả khác chẳng phân biệt được giới tính, hoan nghênh các vị đi vào trường quay "Vấn Đáp Tử Vong", cho mời người dẫn chương trình, Mr~Vưu!"

Một ngọn đèn hình trụ xuyên qua hoàn cảnh u ám, phóng đến một thông đạo tương liên với sân khấu hình tròn ở chính giữa, phần cuối thông đạo kia là một cánh cửa hình khô lâu cực lớn. Lúc này, cửa mở ra, vô số sương mù màu trắng tuôn ào, cũng không biết đây rốt cuộc là băng khô hay là mây

mù thật sự. Một giây sau, hơn mười ngọn đèn đẹp mắt màu sắc rực rỡ quét loạn xạ khắp nơi, nường theo âm nhạc Gangnam Style, một tên mập nhảy điệu cười ngựa từ trong cửa nhảy ra ngoài. Mà trong bóng tối xung quanh cũng vang lên tiếng hoan hô ồn ào vô cùng.

Vị Mr.Vưu này đầu trọc, mặc một bộ áo bành tô thiết kế cho riêng thân hình mập mạp của hắn, đeo kính râm tròn nhỏ, trên đỉnh đầu trụ lúi còn đội một cái mũ dạ đen. Tướng mạo của hắn trông có vẻ ngây thơ chân thành, thân hình mặc dù béo nhưng lúc nhảy về phía trước lại có vẻ rất linh hoạt, hắn tựa như một con chim cánh cụt nhảy đến giữa sân khấu, khi âm nhạc kết thúc, hắn bày ra động tác bắt chước tượng điêu khắc "Người Suy Tưởng" của Musée Rodin...

"Này... Đây là trò gì... Ý là nhảy điệu cười ngựa còn có thể tái chiến 30 năm à..." Phong Bất Giác nói.

"Chào mừng mọi người! Nơi đây là~" Vưu tiên sinh cầm microphone trong tay giơ lên cao, vươn lên giữa không trung.

Lúc này, ngọn đèn chung quanh bỗng sáng lên, Phong Bất Giác cuối cùng có thể nhìn rõ ràng mọi thứ rồi. Không gian này rất giống với trường quay của mấy gameshow cỡ lớn, trên trần nhà đều là giá đèn, ở khắp nơi có thể thấy dây kết nối âm thanh. Bốn gã người chơi bọn hắn đều ngồi đối mặt với sân khấu hình tròn ở chính giữa, bàn điều khiển ở trước mặt có một microphone loại có thể uốn cong, một cái nút lớn cỡ cái chén để giành quyền trả lời cùng bốn cái nút nhỏ tương ứng với bốn đáp án abcd, ngoài ra còn có một màn hình để hiển thị thông tin.

Mà hướng bọn hắn đưa lưng cũng chính bốn phía khán đài, đang ngồi vô số yêu ma quỷ quái số lượng có thể dùng hàng nghìn để tính, hầu như loại quái vật gì cũng có, quỷ hồn phương đông phương tây, yêu quái, bán thú nhân, tiểu yêu tinh, quỷ hút máu, người sói, frankenstein... Ở chỗ này, có lẽ nhân loại mới xem như dị loại.

"Vấn! Đáp! Tử! Vong!" Dưới tình huống hoàn toàn không có đạo diễn ở hiện trường chỉ huy, khán giả vẫn rất nhiệt tình, chỉnh tề mà lại vang dội mà đáp lại lời giới thiệu của MC.

"Ồ ồ ồ..." Vưu tiên sinh phát ra tiếng cười theo phong cách của huấn luyện viên Anzai (trong Slam Dunk), sau đó vỗ tay phát ra tiếng, bàn tay vốn trống rỗng xuất hiện một cây thủ trượng.

Vưu tiên sinh một tay cầm microphone, tay kia giơ trượng lên nói: "Như vậy... Hãy để cho ta giới thiệu một chút về bốn vị thí sinh hôm nay." Thủ trượng linh hoạt xoay tròn vài vòng trên một tay của hắn. Tiếp đó, hắn chỉ một ngón tay về phía Phong Bất Giác: "Số 1, Phong Bất Giác." Hắn cứ thế mà chỉ tiếp, giới thiệu từng người một: "Số 2, Uông Thán Chi. Số 3, Tụ Vũ Nhược Ly. Số 4, Bi Linh Tiểu Cốt."

"Phần thưởng cho người xuất sắc nhất hôm nay là..." Vưu tiên sinh dùng tay cầm microphone lấy từ trong túi ra một lọ thuốc màu trắng bằng nhựa plastic, ở thân lọ không có bất kỳ nhãn hiệu hoặc văn tự nào, "Một lọ scp-500 gồm 20 viên [Thuốc vạn năng]." Hắn giơ nó lên phô bày một chút, sau đó giống như làm ảo thuật tiện tay để xuống, lọ thuốc liền biến mất. "Đương nhiên, nếu như toàn bộ đều chết ở trong trò chơi, phần thưởng cũng sẽ được giữ lại."

Trong đoạn thời gian này Phong Bất Giác cũng không có nhàn rỗi, hắn đã dùng Quyết Thăng Thiên Lý, muốn nhìn một chút xem boss trong kịch bản là ai, kết quả hắn thấy chính là số liệu của vị MC mập mạp trước mắt.

Số liệu biểu hiện như sau:

[Tên: Vưu tiên sinh

Chủng tộc: Bán thần

Đăng cấp: Vượt qua giá trị tối đa có thể kiểm tra

Thân cao: 160 cm

Thế trọng: 103 kg

Phương thức chiến đấu:???

Nhược điểm:???

Kỹ năng có được:???

Mức độ nguy hiểm: Trí mạng cực độ.]

Lúc này, Vưu tiên sinh vừa vắn nói ra: "Được rồi, tiếp theo là vài lời của các vị tuyển thủ trước khi bắt đầu trò chơi! Đầu tiên là số 1, Phong tiên sinh."

"Ách... Ta cho rằng, tốt nhất nên dựa theo quy tắc của trò chơi này để chơi." Phong Bất Giác một bên nói, một bên điên cuồng nháy mắt với các đồng đội.

Bởi vì trước khi kịch bản bắt đầu mọi người đã hiểu rõ tình huống của nhau, cho nên ba người còn lại tự nhiên đều rất rõ ràng kỹ năng danh hiệu của Phong Bất Giác có tác dụng gì, lúc nghe được câu này, trong nội tâm bọn hắn đã hiểu... Ngàn vạn chớ phản kháng, nếu trái với quy tắc của kịch bản này, nhất định chỉ còn đường chết.

Kỳ thật cho dù Phong Bất Giác không nói lời này, mọi người cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ đấy, cho dù bọn họ không biết tên mập hòa ái trước mắt có cường hãn hay không thì cũng phải cố kỵ thực lực của đám khán giả chung quanh, nhiều quái vật cường lực như vậy, chỉ dùng số lượng cũng có thể đem bốn người bọn họ diệt sạch.

"Hình như đây là một câu nói nhảm không có ý nghĩa gì." Vưu tiên sinh cười nói, khán giả cũng bật phát ra một tràng cười, sau đó hắn lại chỉ vào

Tiểu Thán nói: "Tuyển thủ số 2."

"À? Ta à?" Tiểu Thán sững sờ: "Cái kia... Liệu có khả năng, hiện tại ta có thể rời khỏi đây không?"

"Hỏi rất hay, đáp án dĩ nhiên là..." Vưu tiên sinh dừng lại một chút, cười nói: "Không."

Người xem lại bộc phát ra một tràng cười, khóe miệng Tiểu Thán cũng co quắp gượng cười hai tiếng.

"Như vậy... Tuyển thủ số 3." Vưu tiên sinh mặt hướng Tự Vũ nói.

"Không có lời đặc biệt nào muốn nói." Tự Vũ lạnh lùng trả lời.

"Vị mỹ nữ kia thật lạnh lùng a...." Vưu tiên sinh nhún vai nói, tiếp đó, hẳn lại chuyển hướng Bi Linh nói: "Tuyển thủ số 4."

"Ta có thể hỏi một chút phần thưởng có tác dụng gì không?" Biểu hiện của Bi Linh vào lúc này vẫn rất thiết thực đấy.

Vưu tiên sinh giương lông mi lên, lộ ra thần sắc thân mật, có thể tin tưởng mà trả lời: "Chữa khỏi bách bệnh."

"Ah, ta đây có thể hay không hỏi thêm một cái..." Bi Linh còn muốn nói tiếp, lại bị Vưu tiên sinh cắt đứt.

"Tốt rồi! Các vị, trước khi vòng thứ nhất bắt đầu, để cho chúng ta giới thiệu ba vị khách mời hôm nay..." Vưu tiên sinh chỉ một ngón tay về hướng một hàng chỗ ngồi phía trước khán đài, ngọn đèn cũng đúng lúc này chiếu đến đó.

Ngồi ở bên trái chỗ đó nhất chính là một người phụ nữ da trắng tóc vàng, mặc một thân âu phục màu đen, hai tay chấp nhau bên ngoài bộ ngực cao

ngất. Nàng nhìn qua cỡ ba mươi tuổi, lớn lên ngược lại là rất đẹp, nhưng trên mặt biểu lộ tràn đầy vẻ khinh thường cùng xem thường.

"Vị thứ nhất, phu nhân "Superbia" đến từ The Seven Deadly Sins." Vưu tiên sinh giới thiệu nói.

"Hừ..." Lúc màn ảnh nhắm ngay nàng, Superbia chỉ hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Bất quá tiếng vọng của người xem rất nhiệt liệt, tiếng hoan hô cùng huyết sáo liên tiếp.

Trên chỗ ngồi bên cạnh Superbia là một nam tử trẻ tuổi nhìn qua chừng hai mươi tuổi, đồng dạng là một thân âu phục màu đen. Hắn tết tóc đuôi ngựa, trên mặt không có chút huyết sắc nào, ánh mắt không tiêu cự, dường như đang ngủ trên chỗ ngồi.

"Vị thứ hai, thiếu gia Pestilence trong Four Horsemen of the Apocalypse." Vưu tiên sinh nói ra.

Ngọn đèn chiếu về phía Pestilence, hắn dùng tay che con mắt, cứ như ngọn đèn có thể làm bị thương thân thể suy yếu kia. Hắn ho khan hai tiếng, nói ra: "Khục... Khục khục... Hình như ta có chút không thoải mái..."

"Lần nào thấy người người cũng nói vậy a... không có chuyện gì đâu a... người còn tốt hơn nhiều so với Công Tử Thận Hư." Vưu tiên sinh nói tiếp.

Phía khán đài lại bộc phát ra một tràng cười.

Ngọn đèn lập tức liền chiếu đến trên người vị khách mời cuối cùng kia, ngồi ở đằng kia là một nam nhân trung niên, khuôn mặt cương nghị, hai mắt có thần, mặc một bộ áo ngắn tay thêm quần jean, trên cánh tay lộ ra cơ bắp rõ nét giống như là tượng điêu khắc.

"Kế tiếp là vị thứ ba, Hỏa thần Hephaestus tiên sinh." Vưu tiên sinh còn bổ sung: "Đồng thời hẳn là người tài trợ phần thưởng cho kỳ tiết mục lần này của chúng ta."

"Kỳ thật chỉ vì ta cảm thấy nhàm chán với đám Cyclops cả ngày ở khu vực khai thác mỏ nên mới đến đây." Hephaestus nói.

Người xem cho ra vài tiếng vỗ tay lẻ tẻ, bất quá trong đó có một bộ phận khán giả đúng là Cyclops, bọn hắn dùng hư thanh tỏ vẻ bất mãn.

"Tốt rồi, các vị, kế tiếp, tiết mục của chúng ta sắp chính thức bắt đầu..." Vưu tiên sinh bỗng nhiên trong nháy mắt di động, đi tới trước ống kính camera, đem khuôn mặt kia mặt biến thành đặc tả chi tiết, đồng thời giương đầu nói ra một câu nói kinh người: "Tiết mục do cái hộp kinh hãi làm nhà tài trợ duy nhất, người thắng cuộc gọi tin nhắn dự đoán đúng liền có cơ hội đạt được một món quà tinh xảo do cái hộp kinh hãi cung cấp trị giá 1000 quỹ tệ, ngài cũng có thể đăng nhập trang web ở dưới màn hình tham gia trực tiếp cùng chúng ta. Làm giao dịch, được kinh hãi cái hộp! Thắng phần thưởng, xem Vấn Đáp Tử Vong! Cảm tạ các vị tiếp tục chú ý!"

"Khó trách kịch bản này không có giới thiệu tóm tắt, cũng không có nói "Chào mừng đến với Thiên Đường Kinh Khủng"." Phong Bất Giác nhìn tên mập đang tiến hành quảng cáo kia, thầm nghĩ: "Nguyên lai toàn bộ hành trình đều có MC giải thích quy tắc a..."

Phong Bất Giác quan sát đám quái vật chung quanh một chút, mỗi con nhìn qua đều là nhân vật không dễ trêu, hơn nữa Vưu tiên sinh kia có lẽ có thực lực trong một giây liền đem hắn giết thành cặn bã, xem ra khả năng động võ ở trong kịch bản này rất thấp. Dưới tình huống không nhiều độ tự do này, đến giờ còn không biết quy tắc của "Vấn đáp tử vong này" như thế nào, bất quá từ cái tên cùng lời nói vừa rồi Vưu tiên sinh, trong quá trình chơi hiển nhiên sẽ có khả năng tử vong, nhưng muốn qua cửa mà nói... dường như cũng chỉ có cách tham dự đến cùng mà thôi.

"Đầu tiên là vòng thứ nhất, câu hỏi bắt buộc phải trả lời!" Vưu tiên sinh đưa tay ném cây thủ trượng lên trên không, theo một tiếng vang "Bành" nhỏ, thủ trượng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Tiếp đó, hắn liền từ trong túi áo lấy ra một chồng thẻ, thẻ lớn cỡ phong thư, chất liệu khá cứng, mặt sau in logo của Vấn Đáp Tử Vong, về phần nội dung chính diện chỉ có MC mới có thể nhìn thấy.

"Quy tắc của vòng này là, ta dựa theo thứ tự dãy số lần lượt đưa ra câu hỏi cho bốn vị tuyển thủ, thời gian trả lời mỗi câu hỏi là 45 giây, người trả lời đúng thêm 10 điểm, trả lời sai hoặc bỏ qua trừ 10 điểm, có tổng cộng 16 câu hỏi, người có điểm số thấp nhất khi hết giờ, sẽ phải tiến vào trường giác đấu." Vưu tiên sinh đọc xong quy tắc, lập tức chuyển hướng Phong Bất Giác, "Như vậy, xin hãy nghe câu hỏi thứ nhất!"

Phong Bất Giác cũng không có thời gian đi cân nhắc "Trường giác đấu" là có ý gì, liền không thể không tập trung tinh thần mà bắt đầu nghe câu hỏi.

"Đây là một câu hỏi về lĩnh vực lịch sử." Vưu tiên sinh ngữ khí trầm bổng du dương, tiết tấu nắm giữ rất khá: "Xin hỏi..."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Vấn Đáp Tử Vong (2)

Vưu tiên sinh mặc dù đã nói ra "Xin hỏi", nhưng hắn không có lập tức đọc câu hỏi lên, mà cười híp mắt nói với Phong Bất Giác: "Câu hỏi đầu tiên thường rất đơn giản, không cần khẩn trương ah."

"Ta có nói qua chính mình khẩn trương sao? Lịch sử là sở trường của ta a...." Phong Bất Giác bình tĩnh trả lời.

"Ok, xin hỏi... Địch Nhân Kiệt..." Ba chữ kia của Vưu tiên sinh vừa ra khỏi miệng, Phong Bất Giác liền nhẹ nhàng thở ra, hắn vốn có chút lo lắng đối phương đặt câu hỏi liên quan đến thế giới giả tưởng đấy, ví dụ như mới mở miệng liền nói về Lý Nguyên Phương vân vân, cũng may tên mập kia nói ra một nhân vật lịch sử chân thật. Như vậy đã nói lên kiến thức dự trữ của mình có thể cần dùng đến.

"Địch Nhân Kiệt mỗi người chúng ta đều rất quen thuộc ha ha, tế tướng thời kỳ Vũ Chu, nghe nói xử án rất có thủ đoạn." Vưu mập lại chỉ nói nửa câu liền quay sang chuyện tào lao.

"Người làm ơn hỏi cho xong a...!" Phong Bất Giác quát.

"Ha ha... Thật có lỗi thật có lỗi." Vưu tiên sinh nói: "Xin hỏi! Địch Nhân Kiệt thuộc tuổi gì?"

"Cáp?" Phong Bất Giác nghe vậy, liền ngây đại.

Tiểu Thán bọn hắn vốn còn muốn giúp đỡ chút, nhưng nghe xong câu hỏi, tất cả đều bối rối.

"Thời gian suy nghĩ 45 giây bắt đầu!" Vưu tiên sinh thừa cơ nói ra, cùng lúc đó, toàn bộ âm-li trong trường quay vang lên âm thanh tí tách đếm giây.

"Cái này mà là lịch sử a..... Thuận tiện khảo thi trình độ toán học của ta a." Phong Bất Giác nhẹ giọng thì thầm: "May mà năm sinh và năm mất của Địch Nhân Kiệt đều là số nguyên, rất dễ nhớ, ân... năm 630-700, năm nay là 2055, là năm hợi..."

"Còn 30 giây." Vưu tiên sinh nhắc nhở, nét mặt của hắn ngược lại là rất nhẹ nhàng.

"Tuổi dần!" Phong Bất Giác bất vi sở động, cũng không do dự, nhanh chóng nói ra đáp án.

"Trả lời chính xác." Vưu tiên sinh nói ra.

Khán giả đáp lại bằng tiếng vỗ tay, Vưu tiên sinh thì giơ tay lên, tấm thẻ câu hỏi thứ nhất liền bị ngọn lửa đốt cháy, hóa khí mà tán.

"Câu hỏi thứ hai." Vưu tiên sinh chuyển hướng về phía Tiểu Thán: "Tuyển thủ số 2 nhìn qua rất khẩn trương a...."

"Cái kia... Câu hỏi thứ nhất vừa rồi thật sự là câu hỏi đơn giản nhất sao?" Tiểu Thán mặt mũi trắng bệch.

"Ha ha... Đó là đương nhiên." Vưu tiên sinh khẽ cười nói: "Tốt rồi, xin chú ý nghe câu hỏi. Đây là một câu hỏi... về lĩnh vực thể thao." Hắn nhìn vào trong thẻ thì thầm: "Hãy đưa ra tên của ba vị vận động viên bất kỳ đã từng đoạt chức vô địch snooker vương quốc Anh mở rộng." Hắn ngẩng đầu nhìn Tiểu Thán: "Thời gian suy nghĩ bắt đầu."

"Nhất định phải là tên đầy đủ sao?" Tiểu Thán hỏi.

"Đúng vậy." Vưu tiên sinh trả lời, "Xin chú ý, không thể nói sai, nói sai một dù chỉ một người cũng sẽ tính thành toàn bộ sai, mặt khác xin hãy nắm chặt thời gian."

"Ách... Joe Davis" Tiểu Thán trước tiên nói ra một cái tên mà mình nắm chắc nhất.

"Chính xác, một cái." Vưu tiên sinh nói.

"Stephen Hendry."

"Chính xác, hai cái." Vưu tiên sinh nhắc nhở: "Còn 30 giây."

"Đình Tuấn Huy!" Tiểu Thán lập tức trả lời.

"Ân..." Vưu tiên sinh trầm mặc hai giây: "Hoàn toàn chính xác."

"Hô..." Lúc này Tiểu Thán liền nắm sắp ở trên bàn điều khiển.

Hiện trường vang lên tiếng vỗ tay cổ vũ.

"Ha ha... Cho nên ta mới nói không cần khẩn trương nha, câu hỏi này vượt qua rất đơn giản a." Vưu tiên sinh nói: "Hầu như đều là câu hỏi thông thường." Hắn lấy ra microphone, hắng giọng một cái, sau đó mặt hướng về phía Tự Vũ nói: "Tuyển thủ số 3, xin nghe câu hỏi thứ ba."

Đốt xong tấm thẻ thứ hai, Vưu tiên sinh liền nhìn vào trong tấm thẻ thứ ba nói với Tự Vũ: "Đây là một câu hỏi... về lĩnh vực câu đố."

Tự Vũ ngược lại là không có biểu lộ gì cả, Phong Bất Giác ngồi ở đối diện nàng mặt lại phảng phất đang nói "Đây là đang tặng điểm a...!"

"Xin hỏi, một con gà, một con ngỗng, bỏ vào trong tủ lạnh, gà đông lạnh chết rồi, ngỗng vẫn còn sống, vì sao?" Vưu tiên sinh nói, "Thời gian suy nghĩ bắt đầu."

"Bởi vì gà đông lạnh (kích động) rồi hả?" Tự Vũ lập tức trả lời.

"Thật đáng tiếc... Trả lời sai." Vưu tiên sinh cười nói: "Đáp án chính xác, bởi vì... nó là chim cánh cụt." (con ngỗng hán việt là thương nga, còn chim cánh cụt hán việt là xí nga)

Khán giả lập tức phát ra một mảnh thanh âm thốn thức, màn hình biểu hiện điểm trên bàn điều khiển của Tự Vũ lập tức biến thành -10 điểm. Vưu tiên sinh hướng về phía màn ảnh đưa ra bình luận: "Tuyển thủ số ba đường như đưa ra đáp án dựa trên phương thức suy nghĩ bình thường, đáng tiếc đây là câu đố."

"Cắt... Đáp án vậy mà lại là đồng loại của người a..." Tự Vũ lạnh lùng thốt một câu.

Người xem bộc phát ra một hồi cuồng tiếu, Vưu tiên sinh lấy ra khăn tay, lúng túng lau mồ hôi, xoay người sang chỗ khác ngược với hướng của Bi Linh, đem tấm thẻ thứ tư đưa tới trước mắt: "Tốt rồi, tuyển thủ số 4, xin nghe câu hỏi thứ tư."

"A...~ loại độ khó này của học sinh tiểu học a... hỏi đi hỏi đi." Bi Linh kích động nói.

"Đây là một câu hỏi... về lĩnh vực trò chơi." Vưu tiên sinh nói: "Xin hỏi, ba người trong "Bộ ba Demacia" là ai? Thời gian suy nghĩ bắt đầu!" (Hckt: trong LOL tên 3 thằng này là Garen, Xin Zhao, Jarvan IV)

"Cáp?" Bi Linh mở to mắt, vẻ mặt mờ mịt.

Tự Vũ không giúp được nàng, nhưng hai người Phong Bất Giác cùng Vương Thán Chi đều nháy mắt ra hiệu ở đằng kia điên cuồng khoa tay múa chân, không ngừng dùng khẩu hình nói ra tên của ba người.

"Ha ha, không được phép nhắc đáp án ah." Vưu tiên sinh nói: "Nếu như các người thật sự đem đáp án nói cho nàng, câu hỏi này liền trực tiếp tính là trả lời sai."

"Ah! Ta đã biết, bộ ba à!" Bi Linh một giây trước còn bĩu môi, bộ dạng vô kể khả thi, một giây sau lại chột cười một tiếng.

Ai ngờ, câu trả lời của nàng là: "Là Luffy, Ace cùng Sabo!" (Hckt: ai đọc OnePiece chắc cũng biết bộ ba này)

Phanh—— phanh——

Hai tiếng này là âm thanh mặt của Giác Ca cùng Tiểu Thán đập trúng bàn điều khiển.

Khán giả càng là kính mắt rơi đầy đất.

"Trả lời sai." Vưu tiên sinh nói: "Bất quá câu hỏi này đối với tuyển thủ nữ mà nói xác thực đúng là điểm mù của họ."

Vì vậy, điểm của Bi Linh cũng thành -10 điểm.

"Tốt rồi, bốn câu hỏi đầu tiên đã qua, chúng ta hãy nhìn số điểm hiện tại của họ." Vưu tiên sinh nói: "Hai vị nam tuyển thủ đều đạt được 10 điểm, mà hai vị nữ tuyển thủ đã thành -10 điểm." Hãn ngẩng đầu lên nói: "Xin mời ba vị khách quý đưa ra bình luận."

Ngọn đèn cùng màn ảnh đều chiếu đến chỗ của ba vị khách quý, nữ vương Superbia nghiêng đầu hãnh về một bên, vênh váo tự đắc hừ lạnh một tiếng, bộ dạng hoàn toàn khinh thường nói chuyện với Vưu tiên sinh.

Thiếu gia Pestilence một bên ho khan một bên nói: "Ta cảm thấy phải trao đổi một chút về vấn đề nam nữ tuyển thủ, ta nghĩ bọn hãn đều có khả năng lấy được điểm."

Hephaestus thì cần nhần lằm bằm lâu bầu: "Đem Cyclops bỏ vào tủ lạnh mà nói..."

Ngọn đèn lại chiếu về phía Vưu tiên sinh, hắn bắt đắ dĩ giang tay ra, nói tiếp: "Được rồi, cảm ơn lời bình luận của ba vị, kế tiếp..." Hắn lại chuyển hướng về phía Phong Bất Giác, "Độ khó của câu có lẽ sẽ tăng lên một chút ah."

"Tại sao ta có cảm giác trong vòng thứ nhất câu hỏi của ta là khó nhất..." Phong Bất Giác mặt không thay đổi mà châm biếm.

Vưu tiên sinh bỏ qua lời hăn, nói: "Bắt đầu từ câu hỏi này, ta sẽ không nhắc đến lĩnh vực của câu hỏi. Xin nghe đề..." Hắn cầm lấy thẻ, đọc lên: "Xin hỏi... Số Pi, tức π có số lẻ thứ chín là bao nhiêu? Thời gian suy nghĩ bắt đầu."

"3." Phong Bất Giác chỉ dùng một giây liền trả lời rồi. (Hckt: $\pi=3.141592653...$)

"Người đoán mò hả?" Vưu tiên sinh hỏi.

"Không phải" Phong Bất Giác trả lời.

"Rất tốt, chính xác." Vưu tiên sinh nói.

Trên khán đài nhắc lên một tràng vỗ tay, điểm của Phong Bất Giác cũng đã tăng lên thành 20.

"Người bình thường thường chỉ nhớ đến số lẻ thứ bảy, xem ra Phong tuyển thủ trí nhớ rất tốt a...." Vưu tiên sinh nói.

"Cũng được." Phong Bất Giác đây là khiêm tốn, kỳ thật hăn nhớ được đến số lẻ thứ 200. Hăn coi π như một kho mật mã, lấy đại ở trong 200 số đó

một đoạn sáu số, tám số thậm chí mười số cũng có thể sử dụng như mật mã, hơn nữa còn có dấu vết mà lần theo.

"Xem ra khoảng cách của tuyến thủ số 1 càng ngày càng xa trường giác đấu rồi." Vưu tiên sinh không có hảo ý mà nhìn về phía Tiểu Thán: "Tuyến thủ số 2, xin nghe đề."

Vừa rồi lúc Tiểu Thán nghe được độ khó của câu hỏi tăng lớn liền khẩn trương lên rồi, biểu lộ kia giống như là học sinh tiểu học đang xếp hàng chờ tiêm phòng.

"Xin hỏi... Cái gọi là "Tuổi cập kê" là chỉ nữ tử bao nhiêu tuổi? Thời gian suy nghĩ bắt đầu." Vưu tiên sinh vừa đọc xong câu hỏi, lập tức liền nghiêng mặt ngó Phong Bất Giác nói: "Không nên thử ra dấu hoặc là dùng khẩu hình nhắc nhở ah, nếu không Uổng tuyến thủ sẽ bị trừ điểm."

"Nguy rồi... Không biết a...." Tiểu Thán mắt nhìn Giác Ca, đối phương rõ ràng quăng đến ánh mắt khinh bỉ, lòng hăn nói: không phải chứ... Loại chuyện này không biết là rất bình thường a... cái thần thái "Đây là kiến thức phổ thông" kia là gì a...!

"Còn 30 giây." Vưu tiên sinh nhắc nhở nói.

Tiểu Thán cảm thấy có nghĩ tiếp cũng nghĩ không ra, dứt khoát liền tùy tiện đưa ra một đáp án: "18 tuổi!"

"Trả lời sai." Vưu mập tươi cười đầy mặt mà tuyên bố: "Điểm về 0."

Câu hỏi tiếp theo lại chuyển về phía Tự Vũ, Vưu tiên sinh lau mồ hôi, nhìn thề câu hỏi nói: "Hô... Tuyến thủ số 3, thế nào, hồi hộp không?"

Tự Vũ không có trả lời, nàng học bộ dạng của Superbia, cái đầu chậm rãi nghiêng hướng bên cạnh, hừ lạnh một tiếng.

Vừa mập lại chịu đả kích, đành phải tiếp tục: "Được rồi, câu hỏi thứ bảy, xin hỏi... Đàn tranh loại thường có tổng cộng bao nhiêu dây cung? Thời gian suy nghĩ bắt đầu."

"21." Tự Vũ trả lời vô cùng nhanh.

"Chính xác." Vừa tiên sinh nói ra, hắn cũng liền không hề bình luận nhiều, miễn cho lại nói bậy.

Khán giả lại vỗ tay cổ vũ, sau đó chính là câu hỏi thứ tám, cũng chính là câu hỏi cuối cùng trong vòng thứ hai.

"Tuyển thủ số 4, xin nghe câu hỏi..." Vừa tiên sinh nói: "Xin hỏi... 'Thanh sơn như lãng nhập chương châu', câu tiếp theo là gì? Thời gian suy nghĩ..."

"Đồng tước đài tây bát cửu khâu." Bi Linh không đợi hắn đọc xong câu hỏi liền đã trả lời.

MC còn không có tuyên bố kết quả, người xem cũng đã vỗ tay rồi, rất hiển nhiên nàng nói đúng. Xem ra phương diện thi từ cũng không chỉ là sở trường riêng của Phong Bất Giác.

"Ân... Chính xác." Vừa tiên sinh đem thẻ câu hỏi đốt đi rồi cười nói: "Vòng này các tuyển thủ của chúng ta đều rất lợi hại a...." Hắn ý vị thâm trường mà cười nói: "Bất quá... Chắc chắn sẽ có một người phải tiến vào trường giác đấu đấy, ồ ồ ồ..."

Một vòng này hắn không để cho khách quý bình luận mà là ngay lập tức đọc câu hỏi thứ chín cho Phong Bất Giác, "Tuyển thủ số 1, xin nghe câu hỏi." Hắn nhìn thẻ câu hỏi: "Ah! Đây là một câu hỏi đặc thù, nếu trả lời đúng người sẽ được cộng thêm 20 điểm, nhưng nếu trả lời sai sẽ bị trừ đi 20 điểm, nên lưu ý a..."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Vấn Đáp Tử Vong (3)

"Đương nhiên... Nếu là câu hỏi đặc thù gấp đôi điểm thì tất nhiên sẽ khó hơn một chút, xin nghe câu hỏi..." Vưu tiên sinh giơ thẻ câu hỏi lên nói: "Green Lantern... Chắc hẳn mọi người đều biết." (Hckt: lại 1 bộ truyện tranh Mỹ về anh hùng của DC Comics) Hãn liếc mắt về phía màn ảnh: "Khởi nguồn năng lượng của bọn họ, là 'Lực ý chí'..." Hãn ngẩng đầu nhìn Phong Bất Giác nói: "Trong DC Universe, Green Lantern đại biểu lực ý chí, như vậy... Các Lantern khác đại biểu cho điều gì? Xin hãy nói ra ít nhất bốn loại, thời gian suy nghĩ bắt đầu!"

Loại vấn đề này không thể nào làm khó được Phong Bất Giác đấy, cho dù không phải là vì thu thập tư liệu sáng tác, hẳn xuất phát từ hứng thú cũng xem qua không ít. Cho nên lúc này hãn chỉ nhớ lại một chút, liền mở miệng trả lời: "Ân... Ta dựa theo xếp đặt nhan sắc mà nói a. Red Lantern, phần nộ; Orange Lantern, tham lam; Yellow Lantern, sợ hãi; Green Lantern, lực ý chí; Indigo Lantern, đồng tình; Blue Lantern, hi vọng; Violet Lantern, tình yêu. Còn có một loại là Black Lantern, đại biểu cho tử vong."

Toàn trường lặng ngắt như tờ, Vưu tiên sinh nhìn đáp án trên tay, trầm mặc vài giây, sau đó đột nhiên dùng ngữ khí kiên quyết nhanh chóng nói: "Hoàn toàn chính xác!"

Trên khán đài bộc phát ra tiếng vỗ tay như thủy triều gần giống với lúc mở màn.

"Tuyển thủ số 1 thật sự là bác học a..., mới qua ba câu hỏi đã đạt được 40 điểm rồi, mà ba vị tuyển thủ còn lại hai vòng đi qua vẫn còn là 0 điểm,

tuyển thủ số 1 cơ bản đứng ở thế bất bại a." Vưu tiên sinh giải thích, hắn quay đầu đi, nhìn về phía ba vị khách mời: "Xin hỏi ba vị khách mời cảm thấy tuyển thủ số 1 biểu hiện thế nào?"

Sau khi màn ảnh nhắm ngay chỗ ngồi của ba vị khách mời, phu nhân Superbia bất ngờ lần đầu tiên mở miệng nói chuyện, nàng chỉ nói hai chữ: "Tử trạch." Nói xong lại nghiêng đầu đi, hừ lạnh một tiếng. (Hckt: là trạch nam đó)

Pestilence co quắp ở trên chỗ ngồi, dùng đôi tay gầy trơ xương của hắn nâng quai hàm lên, da trên tay hắn trắng đến mức gần như trong suốt, có thể chứng kiến mạch máu ở dưới da, cái tư thế này càng lộ ra thần sắc tiều tụy có bệnh: "Lại nói tiếp... Tại sao không có một loại nhan sắc đại biểu cho ôn dịch (Pestilence)..."

Nhà quay phim [U Linh mờ nhạt] lại đem màn ảnh chuyển về phía Hephaestus, người này bình luận vẫn như cũ không hiểu được: "Cắt... Không phải chỉ là mấy cái đèn lồng (Lantern) cùng nhẫn (Power Ring) thu thập năng lượng rồi rắc thôi sao, loại đồ vật này muốn sản xuất số lượng lớn mà nói... chỉ cần Cyclops làm việc chăm chỉ thì muốn bao nhiêu cũng có..."

"Tốt rồi, cảm tạ lời bình của ba vị." Vưu tiên sinh không đợi tên kia đem lời nói hết liền cướp lại, mặt hướng về phía Tiểu Thán nói: "Tuyển thủ số 2, xin nghe câu hỏi thứ 10." Hắn đốt tấm thẻ câu hỏi cũ đi, đọc câu hỏi trên tấm thẻ tiếp theo: "Mời dùng tiếng Anh, chuẩn xác viết bệnh niệu Phenylceton. Thời gian suy nghĩ bắt đầu."

Âm thanh đếm giờ vừa mới vang lên, Vưu tiên sinh liền quay người trò chuyện cùng khán giả: "Mọi người đều biết, trong tiếng Anh, thuật ngữ y học là một thứ làm cho người ta phi thường đau đầu, những thứ đó rất dài dòng khó nhớ đấy..."

"Phenylketonuria, tên gọi tắt PKU." Tiểu Thán trả lời, tiếp đó, hắn đọc ra từng chữ cái một.

Vương tiên sinh sửng sốt vài giây, dùng tay đang cầm Microphone nâng kính râm trên sống mũi lên, trợn tròn hai mắt, cẩn thận xác nhận lại đáp án trên thẻ câu hỏi: "À... Chính xác!"

Điểm của Tiểu Thán tăng thành 10 điểm, tiếng vỗ tay của khán giả cũng tùy theo đó mà đến.

"Xem ra câu hỏi này vừa vặn đã hỏi tới lĩnh vực chuyên môn của tuyển thủ số 2, hoặc tiếng Anh của hắn đặc biệt tốt?" Vương tiên sinh bình luận.

"Cái này kỳ thật rất đơn giản đây..." Lời của Tiểu Thán còn chưa nói hết, Vương tiên sinh liền phối hợp mà lên giọng, lại nói: "Như vậy... Kế tiếp..."

Vương tiên sinh lần nữa chuyển hướng Tự Vũ: "Tuyển thủ số 3, hiện tại chỉ có người cùng tuyển thủ số 4 vẫn còn là 0 điểm, câu hỏi này rất mấu chốt a...."

"Ah." Tự Vũ lạnh nhạt lên tiếng, nhìn thái độ kia, tựa hồ muốn nói "Không có gì lớn".

"Xin nghe câu hỏi..." Vương tiên sinh đem thẻ câu hỏi đưa ra trước mặt, sau khi nhìn thoáng qua, nói: "Xin hãy nói cho ta biết, công thức hóa học xuất hiện ở trên màn hình đại biểu cho cái gì? Thời gian suy nghĩ bắt đầu!" Hắn vừa dứt lời, màn hình nhỏ trên bàn điều khiển của Tự Vũ cùng với màn hình lớn trên trường quay đều xuất hiện một cái công thức hoá học giống nhau: $C_6H_{12}O_6$.

"Glucose." Tự Vũ suy nghĩ một chút, lập tức trả lời.

"Chính xác!" Vương tiên sinh nói.

Người xem lại nhắc lên một mảnh hoan hô.

"Xem ra các tuyển thủ của chúng ta đều rất lợi hại a... hồi hộp sẽ lưu lại đến vòng cuối cùng chẳng? Hay là một người sẽ phải dừng lại ở câu hỏi kế tiếp?" Vưu tiên sinh chuyển hướng về phía Bi Linh.

"Này! Lời này chẳng lẽ là ám chỉ sau câu hỏi kế tiếp điểm của ta sẽ biến thành -10 sao?" Bi Linh suy nghĩ, trừng mắt nhìn Vưu mập: "Cho dù thật sự biến thành -10 điểm, vòng tiếp theo ta vẫn còn có cơ hội a."

"Ha ha... Ta nói như vậy là vì..." Vưu mập đã giơ thẻ câu hỏi kế tiếp lên: "Câu hỏi thứ 12 này, lại là một câu hỏi đặc thù."

Trên khán đài lại truyền đến âm thanh xôn xao.

"Xin nghe câu hỏi!" Vưu tiên sinh nhìn thẻ câu hỏi thì thầm: "Mời nói ra tên của ba vị cầu thủ đạt được Quả Bóng Vàng Châu Âu trong thế kỷ 20, không cần tên đầy đủ, thế nhưng... Quốc tịch của ba người không thể lặp lại. Thời gian suy nghĩ bắt đầu!"

Bi Linh lại mân mê miệng, vẻ mặt biểu lộ khó xử.

"Câu hỏi này về lĩnh vực thể thao, có lẽ đối với nam tuyển thủ mà nói là vô cùng đơn giản, ta nghĩ nếu như là tuyển thủ số 1 hoặc số 2 rút phải, 20 điểm này giống như biểu không, đáng tiếc, là nữ tuyển thủ của chúng ta gặp phải câu hỏi này." Vưu tiên sinh nói xong, nhắc nhở: "Còn thừa 30 giây."

"Beckenbauer, Platini." Bi Linh vậy mà thật sự nói ra hai cái tên.

"Trước mắt mà nói... Chính xác." Vưu tiên sinh nói: "Rất có ý tứ... Tuyển thủ số 4 nhắc tới hai vị này, không chỉ là cầu thủ xuất sắc, hơn nữa về sau đều trở thành chủ tịch."

"Ronaldo!" Bi Linh tựa hồ đột nhiên nhớ tới cái tên này, sau đó nói.

"Tuyển thủ số 4, xin hỏi một chút... Vì sao người cho rằng, một người Brazil lại đạt được danh hiệu Quả Bóng Vàng Châu Âu?" Vưu tiên sinh mặt mỉm cười mà hỏi thăm.

"Cáp? Đó là một người Brazil sao?" Bi Linh hỏi ngược lại.

"Ách... Người đã không biết hẳn, tại sao phải trả lời cái tên này?" Vưu tiên sinh nói.

"Bởi vì trong ấn tượng của ta có rất nhiều cầu thủ có cái tên này, cho nên ta nghĩ... Nói không chừng trong đó sẽ có một người đạt được Quả Bóng Vàng gì đó đấy." Bi Linh trả lời.

"Ân..." Vưu tiên sinh nói: "Được rồi, vô luận như thế nào, câu hỏi này trả lời... Chính xác!"

Tiếng vỗ tay của khán giả vang lên, điểm của Bi Linh lập tức liền lên tới 20 điểm.

"Tốt rồi, các nữ sĩ, các tiên sinh, cùng với các vị khán giả chẳng phân biệt được giới tính..." Vưu tiên sinh tâm tình sục sôi nói: "Vòng thứ nhất tiến hành đến đây, còn thừa lại bốn câu hỏi cuối cùng, chúng ta hãy xem lại điểm số của bốn vị tuyển thủ."

"Tuyển thủ số 1 dùng 40 điểm xa xa vượt lên đầu. Tuyển thủ số 2 được 10 điểm, nhìn qua vẫn có vẻ tương đối khẩn trương. Tuyển thủ lạnh lùng số 3 cũng được 10 điểm. Mà tuyển thủ số 4 nương theo câu đặc thù may mắn phát huy, trước mắt đã có 20 điểm." Màn ảnh theo Vưu tiên sinh giải thích, chiếu đến từng người một.

"Như vậy... Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, tuyển thủ tiến vào trường giác đấu, sẽ là một trong ba vị tuyển thủ số 2, 3, 4." Vưu tiên sinh bắt đầu kích động bầu không khí, cao giọng nói ra: "Hiện tại, mời các vị

nín thở tập trung tư tưởng suy nghĩ, tiến vào bốn câu hỏi cuối cùng trong vòng thứ nhất!"

Hắn chuyển hướng Phong Bất Giác, cầm lấy thẻ câu hỏi: "Câu hỏi lần này..." Hắn cố ý dừng lại một chút: "Không phải một câu hỏi đặc thù."

"Ý của người là, dù cho ta trả lời sai cũng không có sao?" Phong Bất Giác nói.

"Không sai, bất quá ta phải nhắc nhở một chút, người chơi đứng thứ nhất mỗi vòng sẽ đạt được một hạng ưu thế thần bí ah." Vưu tiên sinh dùng cánh tay cầm thẻ câu hỏi làm thủ thế "1", ngữ khí nói chuyện vô cùng giàu tính ám chỉ.

"Ưu thế sao..." Phong Bất Giác như có điều suy nghĩ nói: "Tóm lại... Người hỏi đi."

"Xin nghe câu hỏi!" Vưu tiên sinh nói ra: "Xin hỏi... "And the will therein lieth, which dieth not. Who knoweth the mysteries of the will, with its vigor? For God is but a great will pervading all things by nature of its intentness. Man doth not yield himself to the angels, nor unto death utterly, save only through the weakness of his feeble will." "hắn nói đến đây dừng lại một chút: "Đoạn văn phía trên, là ai nói? Thời gian suy nghĩ bắt đầu!"

"Hừ... Quả nhiên là vòng cuối cùng, câu hỏi này rất âm hiểm a..." Phong Bất Giác cười lạnh, xem thái độ của hắn, tựa hồ đã tính trước: "Ở đoạn văn mở đầu "Ligeia", tác giả trích dẫn đoạn văn này của Joseph. Glanvill, để đón ý hòa theo tư tưởng trung tâm của toàn văn."

"Như vậy đáp án của người chính là Joseph..." Vưu tiên sinh vừa mở miệng.

Phong Bất Giác liền ngắt lời nói: "Thế nhưng!" Hắn dùng ngón tay chỉ về phía Vưu mập: "Thế nhưng... tác giả của "Ligeia" là Allan Poe, tên tửu

quỷ này không thể dễ tin đấy." Hắc mìm cười nói: "Glanvill là người nổi tiếng về luận duy thần, mà Poe chính là nhìn trúng điểm ấy... Kỳ thật đoạn văn vừa rồi là do chính Poe viết, hắc bịa đặt mấy hàng chữ như vậy, sau đó thêm một dấu gạch nối, viết tên của Glanvill vào để cho người khác tưởng rằng hắc đang trích dẫn tác phẩm của tổ tiên, mà trên thực tế... Đây là bút tích của Poe."

Vưu tiên sinh nói: "Cho nên... Đáp án của người là?"

"Không hề nghi ngờ. Allen Poe." Phong Bất Giác nói.

"Hoàn toàn chính xác!" Vưu tiên sinh vung tay lên, đốt đi thẻ câu hỏi. Khán giả lại một lần nữa bộc phát ra tiếng vỗ tay cùng hoan hô.

"Hô..." Vưu tiên sinh thở dài nói: "Tuyển thủ số 1 đáp đúng toàn bộ bốn câu hỏi của vòng thứ nhất, trong đó còn có một câu hỏi đặc thù, trước mắt 50 điểm đủ để cho hắc lấy được đệ nhất danh rồi." Hắc chuyển hướng về phía Tiểu Thán bên kia: "Như vậy vận mệnh của tuyển thủ số 2 sẽ như thế nào?"

Tiểu Thán đã là một thân mồ hôi lạnh, cười khan nói: "A... Ha ha... Ta đã chuẩn bị tinh thần đi vào trường giác đấu gì đó..."

"Vậy sao... Ồ ồ ồ..." Vưu tiên sinh cười nói: "Bất quá câu hỏi của vòng cuối cùng dường như đều rất khó, cho nên... Xin nghe câu hỏi!" Hắc nhìn thẻ câu hỏi nói: "Chúng ta cũng biết... Có một vị nhân vật hư cấu tên là Kick-Ass. Lúc khi cởi bỏ trang phục siêu anh hùng, thân phận của hắc là một học sinh. Xin hỏi, học sinh này tên gọi là gì?" Vưu tiên sinh buông thẻ câu hỏi, nhìn Tiểu Thán nói: "Thời gian suy nghĩ bắt đầu!"

Tiểu Thán nghe xong vấn đề liền choáng váng cả người, hắc là loại người dấu không được chuyện trong nội tâm, theo biểu lộ trên mặt có thể nhìn ra... Hắc căn bản không biết đáp án.

"Ân..." Tiểu Thán có xem qua series này, thậm chí không chỉ một lần, nhưng hoàn toàn không có nhớ kỹ nhân vật chính tên gì.

"Còn 30 giây." Vũ tiên sinh một bên nhắc nhở hần, vừa hướng khán đài chiêm chọc: "A..., ta xem thần sắc của tuyển thủ 1 sẽ hiểu, hần biết rõ đáp án đấy, rất đáng tiếc câu hỏi này không phải do hần trả lời."

Âm thanh tích tắc vang lên không ngừng, Tiểu Thán hoàn toàn không có đầu mối.

"Còn 15 giây." Vũ tiên sinh lại đưa tin.

"Được rồi, ta không biết." Tiểu Thán chịu không được không khí khẩn trương này rồi, hần cũng không đợi hết thời gian liền tuyên cáo buông tha.

Trên khán đài phát ra một mảnh hư thanh.

"Thật đáng tiếc, điểm của tuyển thủ số 2 lại một lần nữa về 0, trước mắt là người thấp điểm nhất." Vũ tiên sinh nói ra, lập tức liền đi tới trước bàn điều khiển của Tự Vũ: "Tuyển thủ số 3, chỉ cần người trả lời đúng câu hỏi tiếp theo, người liền an toàn, mà chỉ cần tuyển thủ số 4 không gặp phải câu hỏi đặc thù một lần nữa, như vậy dù cho nàng đáp sai, kết quả cũng sẽ không thay đổi. Có thể nói... Câu hỏi thứ 15 này, sẽ vô cùng có khả năng quyết định kết quả của vòng thứ nhất."

"Ah." Phản ứng của Tự Vũ cùng vòng trước không có sai biệt bao nhiêu.

Vũ tiên sinh khóe miệng co quắp hai cái, hần nói cả buổi, kết quả đối phương vẫn hoàn toàn bất vi sở động như cũ, hần chỉ có thể cầm lấy thẻ câu hỏi đọc ra: "Ân... Xin hỏi, trong truyền thuyết... Thập Điện Diêm Vương, điện thứ hai, điện thứ năm cùng điện thứ mười, theo thứ tự là tam vương nào? Thời gian suy nghĩ..."

Trước khi đối phương nói hết lời Tự Vũ liền cấp ra đáp án: "Sở Giang Vương, Diêm La Vương, Chuyển Luân Vương."

Vưu tiên sinh đốt thẻ câu hỏi: "Chính xác!"

Trên khán đài lại là một tràng vỗ tay, cùng lúc đó, nhà quay phim cũng vô cùng khôn khéo mà đem màn ảnh nhắm ngay vị trí số 2 của Tiểu Thán, quay được bộ mặt mướt đảnh của hắn.

Vưu tiên sinh về tới chính giữa sân khấu, mặt hướng về phía Bi Linh, nhìn tấm thẻ câu hỏi cuối cùng trên tay, nói ra: "Câu hỏi thứ 16 này..." Hắn cố ý ngừng lại những 10 giây: "Vậy mà..." Người này phảng phất mỗi lần nháy ra hai chữ từ trong miệng lại phải dừng một lần: "Vậy mà lại là một câu hỏi đặc thù!"

Khán giả trong nháy mắt lại yên tĩnh trở lại.

"Hiện tại tuyển thủ số 4, Bi Linh Tiểu Cốt, điểm là 20." Vưu tiên sinh nói: "Nếu như nàng trả lời sai câu hỏi này, điểm sẽ lại về 0." Ngữ khí của hắn trầm bổng du dương: "Hồi hộp... Lưu đến một khắc cuối cùng."

"Hắc, mập mạp, nếu ta cùng hắn đều biến thành 0 điểm, như vậy ai sẽ vào trường giác đấu?" Bi Linh đột nhiên hỏi.

"Ách... Mập mạp..." Vưu tiên sinh thần sắc ảm đạm: "Được rồi, nghe có vẻ như đang nói ta..."

Hắn muốn không thừa nhận cũng không được, chính giữa sân khấu trừ hắn ra cũng chỉ có một nhà quay phim U Linh mà thôi, đem nhà quay phim kia đặt lên bàn cân đoán chừng cũng chỉ có 21 g.

"E hèm... Nếu như xuất hiện tình huống hai người cùng đứng thứ nhất, như vậy sẽ tăng thêm một câu hỏi để xác định." Vưu tiên sinh hăng giọng

một cái để che dấu xấu hổ: "Mà nếu như xuất hiện tình huống hai người cùng xếp cuối, hai tuyển thủ đó sẽ cùng nhau tiến vào trường giác đấu."

"Hả?" Bi Linh giảo hoạt mà cười: "A... Câu hỏi này ta trực tiếp bỏ quyền a."

Người xem một mảnh xôn xao, Vưu tiên sinh thì chỉ cười mà không nói.

Một bên khác Phong Bất Giác nhìn qua Bi Linh, hướng nàng giơ lên ngón tay cái, một là khen sách lược của nàng chính xác, hai là ca tụng nghĩa khí của nàng đáng khen.

Tiểu Thán quả thực là cảm động đến rơi nước mắt, mặc kệ trường giác đấu kia là cái gì, hai người cùng đi, trong lòng của hắn liền an tâm hơn nhiều.

"Cả nội dung câu hỏi cũng chưa nghe liền từ bỏ... Xem ra ta cũng không cần hỏi người có chắc chắn hay không." Vưu tiên sinh ý vị thâm trường mà cười nói: "Như vậy... Xin mời nhị vị, trường giác đấu!"

Hắn vừa mới nói xong, chỗ ngồi của Tiểu Thán cùng Bi Linh liền xoay tròn chìm xuống phía dưới, sau khi xuống đến không gian hắc ám dưới sàn nhà mặt kia, hai người lại một lần bị một lực lượng vô hình hút ra khỏi chỗ, lại chui vào trong hai cái ống trượt, dùng tốc độ cao trượt về phía trước.

Màn hình lớn trên trường quay hợp thời hoán đổi màn ảnh, trong màn ảnh xuất hiện một mảnh sa mạc trống không. Không bao lâu, trên mảnh cát vàng vụn dậm kia, Tiểu Thán từ trên trời giáng xuống, ngã bốn chân chống lên trời. Một giây sau, Bi Linh cũng là từ trên trời giáng xuống, hai chân vững vàng dẫm vào trên bụng Tiểu Thán, an toàn rơi xuống đất.

"Hôm nay kẻ hành hình xuất hiện đầu tiên trong trường giác đấu sẽ là ai đây?" Vưu tiên sinh nói: "Bốn vị tuyển thủ của chúng ta tuy không tính là vật chất cao giai, thế nhưng... Bất luận đẳng cấp tánh mạng gì thì lúc giãy

giữa ở bên bờ tử vong, tính chất của màn này đều là không gì có thể so sánh nổi đấy." Hẳn dùng ngữ điệu cao vút điều khiển tâm tình của người xem: "Đến tốt cùng là "ai" hoặc "cái gì" sẽ đảm nhiệm nhiệm vụ máu tanh lấy một địch hai này đây?" Hẳn đi sát vào, nhìn chăm chăm màn ảnh camera, âm nhạc ở trường quay cũng trở nên khẩn trương quý dị lên.

Bỗng nhiên, Vưu tiên sinh thần sắc biến đổi, dùng tốc độ nhanh đọc ra: "Trước đó, các khán giả đang xem tiết mục của chúng ta xin chú ý, các bạn hiện tại vẫn như cũ có thể thông qua phương thức dưới đây, gửi tin nhắn hoặc là đăng nhập vào trang web của tiết mục dự đoán người chơi thắng cuộc cuối cùng, bạn sẽ có cơ hội đạt được một phần quà tinh xảo do cái hộp kinh hãi cung cấp trị giá 1000 quý tệ! Làm giao dịch, được kinh hãi cái hộp! Thắng phần thưởng, xem Vấn Đáp Tử Vong! Rất mong được bạn ủng hộ!"

"Này! Thời điểm mấu chốt nhất còn làm quảng cáo gì a...!" Phong Bất Giác hô.

"Ha ha... Xem ra tuyển thủ số 1 của chúng ta có chút gấp a...." Vưu tiên sinh cười nói: "Bất quá, trước khi ta tuyên bố kẻ hành hình đầu tiên trong trường giác đấu hôm nay, trước tiên hãy để cho ba vị khách mời của chúng ta bình luận một chút về biểu hiện của các tuyển thủ trong vòng này, thuận tiện đưa ra một ít dự đoán của bọn họ đối với kẻ hành hình hôm nay."

Màn ảnh lại một lần nữa chuyển đến Superbia, nàng vênh váo tự đắc mà nhìn về phía Vưu mập ở phía xa, nói một câu: "Nếu như ta bình luận mà nói... người có thể đi tìm góc tường mà tự sát không?"

"Tại sao phải đưa ra loại yêu cầu này a... Đã khinh bỉ ta đến loại trình độ này rồi sao." Vưu tiên sinh lau mồ hôi trả lời, "Ách... Chỉ sợ không được."

"Hừ..." Vì vậy Superbia liền không nói.

Tiếp đó, màn ảnh trực tiếp chuyển đến Hephaestus, xem ra nhà quay phim đã hiểu ra, tốt nhất nên để cho gã Pestilence tương đối đáng tin cậy kia nói chuyện cuối cùng.

"Kẻ hành hình sẽ là Cyclops sao?" Lời bình của Hephaestus quả nhiên lừa người như trước.

"Nếu đúng vậy ta liền tìm góc tường tự sát!" Vưu mập quát.

Cuối cùng, màn ảnh chuyển đến Pestilence, hắn chậm rãi mở miệng với Vưu tiên sinh: "Biểu hiện của bọn hắc trong vòng thứ nhất cơ bản biểu lộ ra lĩnh vực mà bọn hắc am hiểu, đáng nhắc tới đúng là tuyển thủ số 1, có thể nói vô cùng toàn diện. Về phần kẻ hành hình nha...Không có gì phải dự đoán hay không dự đoán, a... Khục, khục khục... Ta thế nhưng là kỵ sĩ a... tự nhiên đã biết rõ trong mảnh sa mạc kia có đồ vật gì rồi, cho nên... Vẫn là do MC người phụ trách tuyên bố a."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Vấn Đáp Tử Vong (4)

"Được rồi, cảm ơn lời bình coi như nghiêm chỉnh của thiếu gia Pestilence..." Vũu tiên sinh nói. Hắc vương tay ra, hướng về phía màn hình lớn nói: "Liên để cho chúng ta công bố đáp án a!"

Trong sa mạc, Tiểu Thán cùng Bi Linh không nghe được bất luận âm thanh gì đến từ trường quay, hơn nữa bọn hắc cũng hoàn toàn không thấy được chung quanh có mấy thứ như camera, hình ảnh truyền về thế nào không ai biết rõ.

Vừa rồi hai người ở trong ống trượt được một lát, đột nhiên trước mắt liền biến thành một mảnh không gian sáng rõ, ánh mặt trời chói mắt phá vỡ hắc ám, nhiệt độ quanh mình cũng bỗng nhiên lên cao, có cảm giác giống như bọn họ rơi ra ngoài từ trong khe nứt không gian nào đó.

Mảnh sa mạc này có vẻ rất yên bình, liếc nhìn lại, ngoại trừ cát vàng thì tìm không ra bất kỳ vật gì khác, không có cây xương rồng, không có xương thú, cũng không có nham thạch, càng không có khả năng có ốc đảo... Quý dị nhất chính là, trong địa phương rộng rãi này lại không có gió, hơn nữa sa mạc trước mắt hoàn toàn bằng phẳng, trong tầm mắt cả một cái cồn cát hơi cao cũng tìm không ra.

"Loại điều kiện này ngược lại là rất thích hợp cho xạ kích." Bi Linh đưa tay che ở trên trán, quan sát bốn phía, mở miệng nói ra.

Tiểu Thán ngượng ngùng cười, vốn là nói cảm ơn: "Cái kia... Cảm ơn người đã đi theo ta."

"Oa~ không có sao a... đây cũng là sách lược, nếu như trong chiến đấu có thể có nhiều người cùng chia sẻ áp lực, liền nên tận lực lợi dụng quy tắc nha, ai bảo người vừa ngốc vừa yếu chứ." Bi Linh một bên dùng ngữ khí bất đắc dĩ trả lời, một bên giơ tay lên, dùng ngón trỏ nới lỏng cổ áo. Nàng mặc nguyên bộ trang phục của bộ đội đặc chủng, dưới loại nhiệt độ này tất nhiên là rất nóng.

Tiểu Thán không có quá để ý đến đánh giá của Bi Linh đối với chính mình, hẳn cũng biết lời này không có ác ý gì, "Lại nói... Tại hoàn cảnh như vậy, địch nhân sẽ đến từ đâu?" Hẳn ngẩng đầu, đỉnh đầu là mặt trời treo trên cao, vạn dặm không mây, ánh sáng mãnh liệt khiến cho người ta không có cách nào mở to hai mắt: "Nếu đến từ trên không, sẽ là các loại quái vật kiểu như kền kền đen khổng lồ sao?"

"Nói như người, nếu như quái vật đến từ dưới đất thì chính là côn trùng đặc biệt lớn rồi?" Bi Linh nói tiếp.

Bọn hắn đều đã đoán sai... Lúc này, trong trường quay, Vưu tiên sinh vừa vận công bố đáp án, hắn nói một câu: "Nó chính là... Đến từ Cybertron... Liệt! Hổ! Sa! Mạc!"

Trên khán đài một tiếng hoan hô vang lên giống như biển gầm.

Cùng lúc đó, Liệt Hổ Sa Mạc cũng tiến vào trong ánh mắt của Tiểu Thán cùng Bi Linh.

Nó xuất hiện trên đường chân trời phía xa, dùng tốc độ kinh người tới gần, sau lưng nhấc lên một mảnh bụi mù.

Bề ngoài của Liệt Hổ Sa Mạc chính là một cỗ máy khổng lồ hình hổ, vỏ ngoài kim loại của nó cũng là vân hổ vàng đen đan xen. Tuy nó vẫn chưa đến gần nhưng Tiểu Thán ở cự ly xa đã nhìn thấy con quái vật này... Hoặc là nói vị Transformers này có hình thể cũng không quá lớn. Đoán chừng sau khi biến hình cũng chỉ cao năm sáu mét.

Bành—— tiếng súng đã vang lên.

Tiểu Thán quay đầu nhìn lại mới phát hiện Bi Linh đã nằm rạp xuống trên mặt đất, súng ngắm cũng đã chuẩn bị tốt rồi, hơn nữa đã bắn ra phát thứ nhất.

Ở trên trường giác đấu không gió sáng ngời rộng rãi này, là một người chơi chuyên tấn công xạ kích, nếu như trước khi địch nhân tới gần vẫn không làm gì đó thì khẳng định là không hợp cách. Dù cho không có cách nào tại cự ly xa trực tiếp chấm dứt chiến đấu, cũng không thể khiến cục sắt lớn kia bình yên vô sự mà tiếp cận.

Dưới điều kiện tốt nhất để xạ kích, Bi Linh quyết đoán mà nhắm ngay đầu nổ súng. Nhưng rất đáng tiếc, phát súng đầu tiên của nàng không bắn trúng đầu hổ. Đương nhiên, nguyên nhân là bởi vì Liệt Hồ Sa Mạc đang di động, nếu như đối phương bất động mà nói... tại loại hoàn cảnh này, dùng một khẩu súng bắn tỉa có ống ngắm hơn nữa lại có tính năng bình thường, dù có là người chơi sở trường xạ kích F cũng có thể bắn trúng mục tiêu.

"Thật phiền phức..." Bi Linh liếm môi, lập tức chuẩn bị xong phát thứ hai, đồng thời bóp cò súng.

Bành—— lần này cự ly với mục tiêu càng thêm gần, đã có thể trông thấy trên kính ngắm, hầu như đã gần trong gang tấc. Mà một phát này, cũng xác thực đã trúng mục tiêu.

Có lẽ là trùng hợp, có lẽ là vận khí, lần này Liệt Hồ Sa Mạc chẳng những bị bắn trúng, hơn nữa viên đạn vừa vận bắn trúng mắt trái, lưu lại một lỗ thủng đen ngòm trên mắt hổ, lúc trúng mục tiêu còn tuôn ra một vành lửa. Nhưng Liệt Hồ Sa Mạc cũng không phải là sinh vật hữu cơ mà là người máy có sinh mạng, bởi vậy công kích như vậy cũng không nguy hiểm đến tánh mạng.

Bành—— phát thứ ba.

Sau khi bắn xong một phát này, Bi Linh thậm chí không nhìn xem có trúng mục tiêu hay không, nàng thuận thể liền thu hồi súng ngăm vào trong bọc hành lý, sau đó lấy ra một khẩu súng tiểu liên mp5 kiểu Đức, giờ súng nhắm.

Khẩu súng này mặc dù là trang bị của cửa hàng nhưng giá cả xa xỉ, đối với người chơi sở trường xạ kích hơn nữa có năng lực nhất định mà nói, khẩu súng tiểu liên là lựa chọn tuyệt hảo ở giai đoạn sơ kỳ của trò chơi. Sức nặng không đến 3 kg, tốc độ bắn nhanh, sức giạt thấp, độ chính xác cao, tốc độ nạp đạn cũng nhanh. Với tư cách một món vũ khí chế tác tỉ mỉ, mp5 rất đáng tin cậy, tính năng ưu dị, trong một đoạn thời gian tương đối dài đều là lựa chọn số một của rất nhiều bộ đội đặc chủng trên toàn thế giới.

Đát đát đát đát... Lúc khoảng cách giữa Liệt Hồ Sa Mạc với hai người chưa đến 30m, Bi Linh bắt đầu xả súng tiểu liên trong tay. Phát súng thứ ba lúc trước nàng bắn ra đã trúng ngực quái vật, thế nhưng bọc thép lại tương đối dày, đạn súng ngăm cũng không thể xuyên qua mà chỉ để lại một vết đạn.

Tiểu Thán cũng lấy Winchester ra, nâng ở trước mặt. Tuy tim hần đã đập rộn lên, trong lòng bàn tay đổ mồ hôi nhưng hần cũng không có vội vã bóp cò súng. Trải qua mấy kịch bản tôi luyện, ít nhất Tiểu Thán đối với đặc tính của mấy món vũ khí trên người mình đều đã có trình độ hiểu rõ nhất định, hần biết rõ khẩu Shotgun trong tay phải nổ súng ở khoảng cách gần mới có thể phát huy uy lực lớn nhất. Nếu bắn ở khoảng cách ngoài 10m mà nói... cho dù hiện tại xông đến không phải Transformers mà là một chiếc xe bọc thép rách rưới, đoán chừng cũng không tạo được tổn thương gì.

Đạn mp5 đều quét ở chính diện Liệt Hồ Sa Mạc, đánh cho tia lửa văng khắp nơi, bất quá cũng không thể chậm lại tốc độ của nó. Lúc tiếp cận hai gã người chơi hơn mười thước, hai cái chân sau liền mãnh lực đạp một cái, nhảy lên thật cao... Ánh mặt trời trên mặt cát chiếu ra một cái bóng mãnh

hồ cực lớn, trong ngần ngời mấy giây Liệt Hồ Sa Mạc dừng ở trên không, cái bóng trên mặt đất đã xảy ra kịch biến.

Rất hiển nhiên, là Liệt Hồ Sa Mạc biến hình ở giữa không trung. Đầu hồ bỗng mở ra, một cái đầu lâu máy từ trong thân thể kia thò ra, bốn cái chân thú vượn vẹo theo góc độ quỷ dị, áp súc, lại kéo dài ra, cánh tay cơ giới thò ra từ trong thân thể, hồ văn bọc thép ở bên ngoài bám vào tầng ngoài tứ chi giống như khôi giáp. Vết đạn đánh vào đầu hấn vừa rồi, lúc này đã chuyển dời đến vị trí không có ảnh hưởng xấu gì với nó, xem ra hình thái hồ là để đẩy cao tốc độ cùng chịu đòn.

Toàn bộ quá trình biến hình nhìn qua hỗn loạn vô cùng, nhưng lại nhanh chóng và lưu loát, con mãnh hồ nhảy dựng lên này, ở trước khi rơi xuống đất liền biến thành một chiến sĩ người máy cao hơn sáu mét tiến về phía hai gã người chơi.

Sau khi biến thân hoàn thành, nó nói chuyện... Không mang theo bất cứ tia cảm tình nào, giọng nói máy móc vang lên: "Nhân loại... Loại bỏ... Cải tạo..."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Vấn Đáp Tử Vong (5)

Đối với Liệt Hồ Sa Mạc mà nói, bản tính của nhân loại luôn biến đổi thất thường giống như vũ trụ đa nguyên, hỗn loạn mà lại thiếu kiểm chế. Bọn chúng bị bản năng sinh tồn, dục vọng giao phối cùng tham lam vô tận chi phối, chỉ mang đến suy vong cùng sa đọa, chỉ có hủy diệt cùng cải tạo mới có thể lại thấy ánh mặt trời.

Thái độ của Liệt Hồ Sa Mạc đối với loài người giống như bà chủ gia đình thích sạch sẽ đối mặt với vết bẩn trên bếp lò. Chỉ cần nó thấy nhân loại thì liền sẽ không chút do dự thanh lý sạch sẽ...

Oanh ——

Năm dặm của Liệt Hồ Sa Mạc nện lên trên mặt cát, nhấc lên một trận cát bụi cuồn, lực đánh khiến Tiểu Thán cùng Bi Linh song song bị bức lui, hai người lão đảo nhảy về phía sau một khoảng cách. Mặc dù không bị công kích này trực tiếp đánh trúng, thế nhưng cỗ lực lượng rung động lắc lư này liền khiến cho bọn nó tổn thất 8% giá trị sinh tồn, hơn nữa lại bị dính trạng thái xấu trong mấy giây.

Trong trường quay lại là một tràng hoan hô, xem ra khán giả rất hài lòng với phương thức chào hỏi của kẻ hành hình.

"Đây là... Lôi đình nhất kích a..." Phong Bất Giác nâng quai hàm, nhìn màn ảnh trực tiếp, nhẹ giọng thì thầm: "Đối thủ là Transformers... Kỹ năng danh hiệu của Tiểu Thán có lẽ đã vô dụng, dù có viết là hiệu quả bổ sung, nhưng dùng ở trên người mới chưa chắc đã có tác dụng." nó nghiêng đầu:

"Bi Linh chủ yếu là dùng súng, mặc dù có ích hơn đao kiếm, nhưng đối mặt với loại đối thủ này, chỉ sợ rất khó giải quyết a...."

Lúc này, trên màn hình lớn, Liệt Hồ Sa Mạc đã phát động ra vòng công kích tiếp theo.

Thân là một người máy, chứng kiến con người trước mắt nó nổ súng, nếu nó không sử dụng chút hỏa lực hạng nặng thì thật mất mặt. Cạnh ngoài hai đầu gối của nó bỗng phóng ra một bộ phóng hình chữ nhật, theo sau hai tiếng sừ sừ... Hai viên đạn bắn về phía Tiểu Thán cùng Bi Linh đang lui về phía sau.

Oanh —— oanh ——

Hai lần bạo tạc quy mô nhỏ, tạc ra hai cái hố cát, làm vô số cát vàng tung lên. Bất quá Tiểu Thán cùng Bi Linh đều không có bị bắn trúng, hai người đều tránh được công kích, chỉ phải nhận một ít tổn thương do sóng xung kích.

Vì vậy mới nói... Loại đồ chơi như đạn đạo này, bất kể là loại liên lục địa hay là mini. Công kích mục tiêu cỡ lớn còn được, chứ công kích người sống là không có biện pháp truy tung định vị đấy, dùng đạn đạo còn không bằng cầm súng máy quét.

"Hắc! Mr. Vũ." Phong Bất Giác mở microphone trước mặt, nhẹ giọng nói với Vũ tiên sinh cách mình không xa: "Ta có thể hỏi một chút hay không... Kẻ hành hình trong trường giác đấu dựa vào cái gì để bố trí? Là ngẫu nhiên? Hay là dựa vào chủng tộc, số lượng, hay là điểm trả lời câu hỏi của tuyến thủ?"

Vũ tiên sinh liếc mắt nhìn hắn, cười cười. Hắn cũng không dùng microphone, chẳng qua là thấp giọng trả lời: "Đem toàn bộ lời người nói tổng hợp lại là được rồi... Là căn cứ thực lực của hai người kia."

Phong Bất Giác hỏi dò: "Nói cách khác... Nếu như vừa rồi một mình Uổng tuyển thủ tiến vào trong trường giác đấu, hẳn cũng sẽ không gặp phải tên kia sao?"

"Ha ha... Đó là đương nhiên, một người cùng hai người, thực lực là không giống nhau a." Vưu tiên sinh cấp ra đáp án chính xác.

"Thì ra là thế..." Phong Bất Giác trầm nghĩ: "Khó trách vừa rồi mập mạp kia dùng câu "Nhiệm vụ máu tanh lấy một địch hai"... Xem ra nhiều người tiến vào trường giác đấu cũng không mang đến chỗ tốt gì. Mà dưới tình huống một mình tiến vào, cho dù là Tự Vũ đi cũng sẽ không sinh ra ưu thế gì... Bởi vì người chơi thực lực mạnh sẽ gặp phải quái vật càng mạnh hơn nữa." Hắn ngẫm vài giây: "Ân... Cân nhắc đến giá trị sinh tồn cùng giá trị thể năng tiêu hao, có lẽ nên thay phiên nhau xếp cuối mỗi vòng. Như vậy có thể chia sẻ một ít áp lực chiến đấu."

"Mau nhìn, tuyển thủ số 4 tựa hồ sắp phản kích rồi!" Tiếng hò hét của Vưu tiên sinh vào microphone đem lực chú ý của Phong Bất Giác lại trở lại trên màn hình lớn.

Trong màn hình, thân ảnh nhỏ xinh xắn của Bi Linh trực tiếp xông về phía tên người máy to xác cương cân thiết cốt kia, hơn nữa lúc này trong tay nàng cũng chỉ cầm một khẩu súng mà thôi.

Tiểu Thán cũng không rõ Bi Linh muốn làm gì, bất quá hẳn vẫn can đảm chạy về phía trước, liên tục nổ súng về phía Liệt Hồ Sa Mạc tiến hành yểm hộ.

Liệt Hồ Sa Mạc gặp đối thủ không lùi mà lại tiến cũng không chút khách khí, vung cánh tay lớn quét ngang về phía Bi Linh. Bi Linh linh hoạt mà sát người xuống đất cát, tránh được một kích này. Lập tức nàng nhanh chóng đứng dậy, dùng tư thế quỳ một chân trên đất, hai tay ngang nhau. Dùng súng trong tay nhắm ngay ngực Liệt Hồ Sa Mạc.

Tại khoảng cách như vậy bắn vào mục tiêu lớn như vậy, Bi Linh chắc chắn sẽ không thất thủ đấy, nàng cũng chính vì phải cam đoan 100% bắn trúng bộ vị trọng yếu của đối phương nên mới mạo hiểm tới gần, bởi vì... Một phát này không thể thất bại.

Trên thân súng bỗng nhiên ngưng tụ lại tia sáng chói mắt, tiếp đó...

Một phát này không có phát ra tiếng vang tương xứng, tiếng vang giữa không trung chính là tiếng hét dài lúc hùng ưng chụp con mồi. Viên đạn bay ra từ họng súng phát ra ánh sáng chói lòa, ở giữa không trung biến ảo thành một con đại bàng ngân sắc phát sáng, đánh về phía Liệt Hồ Sa Mạc.

Một giây sau, ngực Liệt Hồ Sa Mạc ngực giống như bị một quả đạn đạo RPG đánh trúng, xuất hiện loại phản ứng cùng loại với bạo phá. Người máy cao sáu mét, nặng vài tấn này lại bị cỗ cự lực này đánh trúng làm hai chân rời khỏi mặt đất, ngã về phía sau.

[Tên: Điều hâu phá không

Thuộc tính: Chủ động, sau khi sử dụng một lần sẽ biến mất

Loại: Xạ kích

Hiệu quả: Đem linh lực rót vào trong viên đạn phóng ra, tạo thành uy lực cực lớn kèm theo tổn thương bạo phá đối với mục tiêu (lúc phát động kỹ năng phải sử dụng súng ngắn, hơn nữa trong súng phải có ít nhất một viên đạn).

Ghi chú: chiêu thức đơn giản thực dụng, chỉ cần có tri thức trụ cột về linh thuật là có thể lý giải nguyên lý của chiêu này. Tiêu hao giá trị linh lực càng nhiều, lực công kích sẽ càng mạnh. Xạ thủ có năng lực thân thể không đủ sau khi sử dụng chiêu thức này, trong thời gian ngắn sẽ bị kèm theo trạng thái tê liệt. Mà vũ khí phóng ra điều hâu phá không trong 15 phút kế tiếp sẽ không có cách nào sử dụng.]

Đây là kỹ năng Bi Linh sử dụng, ở mấy kịch bản trước nàng rút được thẻ kỹ năng này, cũng đã chọn học tập, chẳng qua là một mực không có cơ hội sử dụng.

Rất hiển nhiên, đó là một chiêu thức đánh bạc. Mà đối với đối thủ trước mắt, Bi Linh cho rằng, đáng giá đánh bạc.

Nàng phân tích tình thế rất chuẩn xác, hành động cũng tương đối quyết đoán, hữu hiệu. Dem chiêu này giữ lại, đợi khi lâm vào tuyệt cảnh bị ép sử dụng ra, còn không bằng sớm dùng chiêu này quyết thắng thua. Dù cho không thể đem quái vật kia nhất kích tất sát, dưới tình huống giá trị sinh tồn vẫn còn đủ, trận chiến này vẫn có phần thắng.

Sau khi Bi Linh bắn xong một phát này, liền ngồi xổm trên mặt cát không đứng lên nổi, nàng mở menu trò chơi ra xác nhận một chút, trong miệng lầm bầm: "Cắt... Quả nhiên bị dính trạng thái xấu."

Mà Liệt Hồ Sa Mạc bên kia ngay cả một giây cũng đều không có dừng lại. Nó là người máy, nó cũng sẽ không giống như thân thể máu thịt của nhân loại sau khi ngã xuống đất còn phải thở một ngụm vân vân. Sau khi trúng đạn, trên ngực để lại một mảnh cháy đen, trên hồ văn bọc thép lõm xuống cũng xuất hiện vết rách. Bất quá mạch điện trong đầu nó dùng không thấy mấy giây tính toán trình độ hư hại một chút, sau đó phản hồi cho nó một cái tin tức: "Còn có thể di chuyển", vì vậy, nó liền lập tức bò dậy từ trên mặt đất.

Rầm rầm rầm ——

Tiểu Thán nhìn ra tình huống không ổn, liên tục lên đạn, không ngừng xạ kích, chạy như bay về phía trước, tuy vậy hắn vẫn không đủ nhanh.

Thiết quyền to như tử lạnh của Liệt Hồ Sa Mạc từ trên trời giáng xuống, từ bên trên đánh về phía Bi Linh, một kích này nếu đánh trúng, dùng ba từ

có thể giải thích cảnh tượng sẽ xuất hiện kế tiếp: người, thịt vụn, bạch quang.

Bi Linh ngồi quỳ dưới đất, nhìn một bóng ma hướng chính mình đánh xuống nhưng không có biện pháp gì, thân thể của nàng không nghe lệnh, ngay cả lẫn mình sang bên cạnh cũng làm không được, nàng chỉ có thể cắn răng, chuẩn bị nghênh đón đau đớn mô phỏng sắp đến.

Lúc này, kỳ tích đã xảy ra.

Động tác của Liệt Hồ Sa Mạc lại đột nhiên trì trệ, giống như là hình ảnh tốc độ cao bị máy ảnh chụp được, trở nên rất chậm, tốc độ quả đấm của nó sắp tiếp cận với rùa, cảm giác chính là có bị đánh trúng cũng không chết được.

Người xem ở trường quay phát ra một hồi kinh hô.

Vưu tiên sinh hiển nhiên người biết nhìn hàng, "Úc! Các vị khán giả mời xem! Tựa hồ có người ở phụ cận sử dụng Cát thời gian!"

"Không, chẳng qua là một ít bụi thời gian có tạp chất hoặc là loại kém mà thôi, cát thời gian thật sẽ không chỉ có chút hiệu quả ấy."

Màn ảnh thuận thế chuyển tới, khán giả kinh ngạc phát hiện, người nói lời này dĩ nhiên lại là Hephaestus, thì ra hẳn vẫn có thể cho ra vài câu bình luận đứng đắn đấy.

Tiểu Thán một tay cầm Winchester, trong lòng bàn tay của cánh tay còn lại đang rỉ máu.

Hắn cũng không có cách nào, muốn sử dụng, phải đập vỡ cái bình, mà bốn phía đều là đất cát mềm mại, tình thế khẩn cấp, hắn chỉ đành lấy tay bóp vỡ cái bình thủy tinh nhỏ kia.

Nắm đấm của Liệt Hồ Sa Mạc tiếp tục tới gần, bất quá hiệu quả trì hoãn kia trợ giúp Tiểu Thán thành công chạy tới vị trí của Bi Linh. Hắn không nói hai lời, khiêng đồng đội lên rồi bỏ chạy, một hơi chạy ra thật xa.

"Đồ dân! Người muốn chạy đến đâu a? Thừa dịp hiện tại đánh nó a!" Bi Linh thấy Tiểu Thán giống như Trư Bát Giới cồng vợ càng chạy càng xa, hoàn toàn không có ý dừng lại, tranh thủ thời gian hô hào nhắc nhở.

"Ah! Hiếu!" Tiểu Thán bừng tỉnh đại ngộ, buông tay ra, trực tiếp ném Bi Linh xuống mặt đất, quay người lại chạy về hướng Liệt Hồ Sa Mạc.

Đợi sau khi hắn rời đi được vài giây, Bi Linh liền khôi phục năng lực hành động, nàng mặt đen đứng lên từ trên mặt đất, xoa xoa hạt cát trên mặt, hít sâu một lần: "Tên đại ngu ngốc này... Xem ta sau này ở trong trò chơi giết chóc đánh cho người kêu cha gọi mẹ..." Nàng tuy rất tức giận nhưng vẫn rất rõ nặng nhẹ, lúc này không phải thời điểm giận dữ.

Bi Linh lại lấy súng ngắm ra từ trong bọc hành lý, trong ngăn ngùn vài giây liền đã chuẩn bị xong, bắt đầu nhắm bắn. Ở trạng thái gần như bất động của Liệt Hồ Sa Mạc, nàng vẫn là lựa chọn dùng vũ khí có uy lực lớn nhất trên người để công kích.

Tiểu Thán thì về tới dưới chân Liệt Hồ Sa Mạc, thân hình linh hoạt từ trên cánh tay còn chưa hoàn toàn thu hồi lại của đối phương leo lên trên, một đường xông lên đầu vai của người máy.

Một khắc trước khi Cát chảy chậm rãi mất đi hiệu lực, họng súng Winchester trong tay Tiểu Thán đã đặt trên đầu Liệt Hồ Sa Mạc ở cự ly 0. Ngay khi nó bóp cò, súng bắn tỉa của Bi Linh cũng đã vang lên.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Vấn Đáp Tử Vong (6)

Đầu Liệt Hồ Sa Mạc bị Winchester bắn vỡ một khối lớn, mà đạn súng ngắm thì không có bay về phía đầu. Vị trí Bi Linh nhằm là phần ngực bán thép vừa mới bị bắn trúng của Liệt Hồ Sa Mạc. Một phát này thành công xuyên qua lớp bọc thép, đánh trúng vào hạch tâm năng lượng của nó.

Không có phát sinh bạo tạc nổ tung kịch liệt, quái vật kia cũng không có làm cái gì vùng vẫy giãy chết, nó giống như đồ điện gia dụng bị mất điện, mất đi năng lực hành động, không hề có phản ứng.

Còn chưa chờ thần kinh của Tiểu Thán cùng Bi Linh thư giãn lại, dị biến lại sinh ra, mặt trời chói mắt phía trên cao lại đột nhiên di động với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy, nguồn sáng này dời đi với tốc độ cao khiến cả bóng trên mặt đất cũng bị kéo dài theo, nhiệt độ cũng theo đó mà hạ thấp. Bọn hăn ngẩng đầu nhìn lại, "Bầu trời" trên đỉnh đầu vậy mà được mở ra. Mảnh trời xanh kia giống như là một cái nắp hộp đựng giày, mặt trời giống như là một cái bóng đèn được gắn trên cái nắp này, mà lúc này, cái nắp này bị người ta nhấc lên...

Phía ngoài "Bầu trời", ở một vị trí xa tít tắp lại có thể chứng kiến đồ án ô vuông đen trắng của trần nhà, ánh sáng không biết từ đâu mà đến cũng trở nên giống như nguồn sáng nhân tạo trong phòng. Không bao lâu, một khuôn mặt cực lớn, có vẻ chất phác dần dần hiện ra, che ở trên bầu trời, mắt nhìn xuống hai người đang đứng ở trên đất cát.

Cảnh tượng này có vẻ hoang đường vô cùng, nhưng có thể giải thích rất nhiều chuyện.

Có thể miêu tả như sau... Trường giác đấu này là một cái hộp hình chữ nhật, dưới đáy bằng phẳng, phủ lên một tầng đất cát, bốn phía tường cùng đỉnh bằng giấy các-tông đều đã được ngụy trang thành bầu trời chân thật theo thị giác nhìn lại. Tiểu Thán cùng Bi Linh tựa như hai con kiến bị bỏ vào trong hộp, Liệt Hồ Sa Mạc cùng lăm cũng chỉ là một món đồ chơi mini.

Mà bây giờ, người ở phía ngoài cái hộp, Vưu tiên sinh, đem đỉnh hộp nhắc lên rồi, vì vậy con kiến trong hộp, có thể nhìn trần nhà ngoài phòng cùng ánh sáng...

Ngay khi Liệt Hồ Sa Mạc bị giết chết, màn hình lớn trong trường quay đã dừng trực tiếp. Vưu tiên sinh tự nhiên vẫn còn đứng ở trên võ đài, không có rời đi. Đương nhiên, với tư cách "Bán thần", muốn đồng thời xuất hiện ở hai địa phương bất đồng cũng không tính là khó khăn.

Tiểu Thán cùng Bi Linh chứng kiến cảnh tượng trên đầu, kinh ngạc nói không ra lời. Vưu tiên sinh hướng về phía bọn hắn cười cười. Sau đó dùng cái tay mập ục ục kia, cầm hai cái buồng điện thoại đồ chơi bỏ vào bên trong "Sa mạc", sử dụng một loại âm lượng Tiểu Thán cùng Bi Linh có thể tiếp nhận nói ra: "Cứ vào là được rồi." Nói xong, hắn lại cầm lấy cái nắp, đập lại "Bầu trời" một lần nữa.

Hai người trong hộp hai mặt nhìn nhau, vẫn là Tiểu Thán mở miệng trước: "Khó trách Giác Ca ám chỉ chúng ta không nên xằng bậy... Quái vật trong kịch bản này không chỉ là nhiều không thôi, quả thực là nghịch thiên a...!"

Bi Linh phúi cát trên đầu, thu thập xong vũ khí liền trả lời: "Kịch bản này có nhiều điểm cổ quái, đến bây giờ chúng ta cả nhiệm vụ chính tuyến cũng chưa có nhận được."

“Ôi chào! Đúng vậy, người không nói ta suýt nữa đã quên.” Tiểu Thán đáp.

"Tóm lại, trước tiên cứ làm theo lời hăn nói." Bi Linh đã đi về hướng một buồng điện thoại cách mình tương đối gần: "Đi vào thì có thể trở lại trường quay vừa rồi nha, hô... Nơi đây nóng đến chết rồi."

Tiểu Thán thu lại vũ khí, liền đi vào cái buồng điện thoại còn lại.

Hai người lần này cũng đã có chuẩn bị tâm lý rồi, cho nên khi dưới lòng bàn chân cảm giác được đột nhiên trống không cũng không có quá nhiều bối rối. Bọn hăn chỉ thuận theo tự nhiên mà rơi vào trong một mảnh đen kịt, sau đó bị cái cổ lực lượng vô hình kia dẫn dắt, từ trong ống trượt về tới trên ghế ngồi. Xoay tròn bay lên, lại một lần nữa đi tới trường quay Vắn Đáp Tử Vong.

"Hoan nghênh trở về!" Trong trường quay Vưu tiên sinh phấn khởi hô.

Khán giả cũng bộc phát ra một hồi hoan hô.

"Ôi chào! Vừa rồi cái tên khổng lồ kia cũng là người sao?" Tiểu Thán hỏi.

"Đương nhiên là ta, nếu như ta nguyện ý. Có thể đồng thời xuất hiện ở rất nhiều địa phương, cái này cũng không quá khó khăn, bất quá quá trình ta đem nhị vị đón trở về sẽ không tiếp sóng ở nơi đây." Vưu tiên sinh một bên trả lời, một bên lại chuyển đến trước màn ảnh: "Các vị khán giả, nếu như các bạn đối với công tác hậu trường của ta có hứng thú, mời gửi tin nhắn đến số điện thoại dưới màn hình, hoặc là đăng nhập vào trang web của chúng ta để tham gia trực tiếp, vào năm cuối cùng ở mỗi giáp, chương trình sẽ chọn ra ngẫu nhiên 600 khán giả may mắn, đạt được bản thu hình chương trình số lượng có hạn của chúng ta, bên trong có ghi chép lại một ít màn ảnh ngoài lề mà lúc ngài xem trực tiếp không có a!"

Nói xong lời khách sáo, Vưu tiên sinh lại chuyển hướng về phía ba vị khách quý, trở lại chuyện chính: "Tốt rồi, đối với biểu hiện của tuyển thủ số 2 cùng số 4 trong trường giác đấu vừa rồi, không biết ba vị khách quý có đánh giá gì không?"

Màn ảnh lại chuyển về phía Superbia, nàng nói rất kiên quyết: "Nam nhân đều đi chết hết đi."

"Ân, nói hay lắm." Bi Linh cũng học tư thế của Superbia, hai tay giao nhau ở trước ngực, làm như có thật gật đầu đồng ý.

"Này! Ta làm cái gì a..." Tiểu Thán hô.

"Thực lực của hai người này không có gì hay để đánh giá. Bất quá có hai vấn đề mà lựa chọn của tiểu ca số 2 vô cùng không ổn." Đánh giá của Pestilence luôn khách quan, còn có trật tự: "Thứ nhất, người không nên dùng tay không bóp vỡ cái bình thủy tinh kia. Thứ hai, trên thực tế, phát súng cuối cùng người bắn vào đầu Liệt Hồ Sa Mạc là vô dụng đấy, cho dù người đem toàn bộ đầu của nó bắn nát cũng chỉ phá hủy hệ thống thu thập tin tức của nó, thực sự giết chết nó vẫn là hai phát của tuyển thủ số 4, phát súng đầu tiên phá hủy lớp bọc thép, phát súng thứ hai xuyên qua hạch tâm."

Pestilence vừa nói xong, Hephaestus bên cạnh hần liền nói tiếp: "Ta nói vị tiểu ca kia, bóp nát cái bình là hành vi vô cùng nguy hiểm, lúc này bụi thời gian ngấm vào trong vết thương trên tay người..." Hephaestus nghiêm trang mà nhắc nhở, "Thời gian thuộc về cánh tay trái của người đã bị tiêu hao, nếu không xử lý tốt mà nói... không lâu sau đó cái tay kia sẽ hóa thành bụi đất."

"A? Nghiêm trọng như vậy?" Tiểu Thán tuy nghe không hiểu ra sao nhưng có cảm giác... chuyện này thật là đáng sợ.

"Không sao cả."

Người xem trên khán đài, kể cả ba vị khách quý, lúc này toàn bộ đều đem ánh mắt quăng hướng về phía người nói ra ba chữ kia.

Phong Bất Giác dùng một loại ngữ khí đương nhiên nói tiếp: "Dùng một viên SCP-500 là có thể chữa khỏi."

"Ồ ồ ồ... Không hồ là tuyển thủ số 1, lập tức liền nghĩ đến phương pháp giải quyết." Vưu tiên sinh cười nói: "Như vậy hiện tại... Liền để cho chúng ta tiến vào Vấn Đáp Tử Vong, vòng thứ hai!"

DJ phát ra một đoạn BGM ngắn ngủi mà hữu lực, ngọn đèn lại lần nữa tập trung đến trung tâm sân khấu. Trên khán đài một mảnh nhảy múa hoan hô, quần ma loạn vũ chi cảnh.

"Tốt rồi, các khán giả xin hãy tỉnh táo một chút, không nên hưởng chung quanh hoặc giữa không trung phun lửa. Khán giả ở khán đài D3 kia, không sai chính là người, đem yêu quái bên cạnh người nhổ ra cho ta, đừng cho là ta không phát hiện! Đúng, cảm ơn!" Vưu tiên sinh duy trì trật tự trường quay một chút, tiếp đó chuyển hướng Phong Bất Giác nói: "Đầu tiên, tuyển thủ số 1, còn nhớ rõ lời ta nói... Người chơi đạt điểm cao nhất trong vòng thứ nhất sẽ đạt được một hạng ưu thể thần bí không?"

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Vấn Đáp Tử Vong (7)

"Người có quên thì ta cũng sẽ không quên." Phong Bất Giác lười biếng nằm ở trên ghế trả lời.

"Ồ ồ ồ... Như vậy..." Vưu tiên sinh phát ra tiếng vỗ tay, bàn điều khiển trước mặt Phong Bất Giác cùng ghế ngồi của hắn vậy mà tại lúc này di động về phía trước, hai thứ đồ này vốn đều gắn liền với sàn nhà, nhưng ở trong quá trình di động, sàn nhà ô vuông đen trắng đan xen biến mất giống như hình chiếu hư cấu, lại xuất hiện một lần nữa, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng.

"Vòng thứ hai là... Lựa chọn câu hỏi." Vưu tiên sinh nói ra, "Quy tắc của vòng này là, từng tuyển thủ lần lượt trả lời các câu hỏi, mỗi người nhiều nhất có thể trả lời bảy câu hỏi, ít nhất cũng phải trả lời một câu hỏi." Hắn lại một lần nữa lấy một chồng thẻ câu hỏi từ trong túi ra, đồ án mặt sau cùng vòng thứ nhất không có gì khác nhau: "Sau khi ta đọc xong câu hỏi, tuyển thủ có thể thông qua các nút trên bàn điều khiển để lựa chọn đáp án, một khi đã ấn xuống thì không thể đổi đáp án."

Phong Bất Giác nói: "Có phải chỉ cần trả lời sai một câu liền không thể tiếp tục trả lời hay không?"

"Không sai, mà ưu thế thần bí người đạt được ở vòng thứ nhất chính là..." Vưu tiên sinh lại dừng lại ở thời khắc mấu chốt, hiện trường vang lên tiếng trống dồn dập, phảng phất là ánh sáng lúc phối nhạc trong gánh xiếc thú. "Người có thể ở trong vòng thứ hai, tùy thời lựa chọn trực tiếp nhảy qua một câu hỏi đồng thời được cộng thêm điểm."

"Trong vòng này vẫn là người chơi có điểm thấp nhất tiến vào trường giác đấu sao?" Phong Bất Giác lại hỏi.

"Ha ha... Vòng thứ hai..." Vưu tiên sinh cười bi thảm: "Tuyển thủ có điểm cao nhất trong vòng này có thể tùy ý chỉ định một người tiến vào trường giác đấu."

"Thì ra là thế." Phong Bất Giác nói. "Ta hiểu rồi, bắt đầu đi."

"OK, xin nghe câu hỏi thứ nhất..." Vưu tiên sinh cầm thẻ câu hỏi đọc: "Điểm của câu hỏi này... là 10 điểm.

Xin hỏi... ngày sinh của Einstein là...

A. Ngày 13 tháng 3

B. Ngày 14 tháng 3

C. Ngày 15 tháng 3

D. Ngày 13 tháng 4"

Sau khi hỏi xong, hắn đem mặt chuyển hướng màn ảnh: "Chúng ta cũng biết, vòng thứ hai là một vòng phi thường mấu chốt, tuyển thủ nếu có thể trả lời được toàn bộ bảy câu hỏi sẽ vô cùng có khả năng nhận được được ưu thế cực lớn..."

Phong Bất Giác mặt không thay đổi trầm mặc vài giây. Lập tức liền cắt đứt Vưu tiên sinh: "Ta muốn nhảy qua câu hỏi này đồng thời cộng thêm điểm."

Trên khán đài một mảnh xôn xao.

Vưu tiên sinh cười nói: "Thật vậy chẳng? Tuyển thủ số 1, người định sử dụng cơ hội này ở ngay câu hỏi thứ nhất sao? Phải biết rằng các câu hỏi

phía sau càng ngày càng khó ah."

"Đúng." Phong Bất Giác thập phần tỉnh táo mà trả lời.

"Ha ha... Thêm điểm!" Vưu tiên sinh đốt thẻ câu hỏi trên tay, Trước bàn điều khiển của Phong Bất Giác, màn hình hiển thị điểm biến thành 60 điểm.

"Tuyển thủ số 1, xin hỏi tại sao người lại phải quyết đoán dùng ưu thế này?" Vưu tiên sinh nói: "Các tuyển thủ thám gia chương trình trước đây đều sẽ cố gắng đem cơ hội này lưu lại dùng cho các câu hỏi phía sau đây."

"Bởi vì câu hỏi này ta không biết a." Phong Bất Giác trả lời.

"Vì sao không thử đoán một chút? Bất quá chỉ là câu hỏi 10 điểm thôi a...." Vưu tiên sinh hỏi.

Phong Bất Giác trả lời: "Vấn đề toán học rất đơn giản. Giả thiết những câu hỏi này ta đều không biết đáp án, nếu như ở câu hỏi thứ nhất ta liền đoán mò. Đoán đúng là 60 điểm, đoán sai là 40 điểm. Mà bây giờ, đoán đúng có 80 điểm, đoán sai... Cũng giống với kết quả khi trả lời sai ở câu hỏi thứ nhất, 40 điểm.

Đồng dạng đều là xác suất 25%, mạo hiểm giống nhau, khả năng sinh ra tiền lời lại rất cao, cho nên ta đương nhiên sẽ đem cơ hội lần này dùng xong, bảo đảm tiến vào câu hỏi thứ hai lại nói tiếp." Hắn dừng lại một chút: "Huống chi... Vạn nhất đề thứ hai ta biết đáp án, vậy thì không cần đoán a."

Vưu tiên sinh bị lời nói của hắn làm cho sững sờ. Trên khán đài trầm mặc vài giây, bộc phát ra tiếng vỗ tay cùng hoan hô.

"Ô... Ha ha, tuyển thủ số 1 ngay cả khi không biết đáp án câu hỏi đều tỏ ra vô cùng bình tĩnh a...." Vưu tiên sinh cười nói.

Trên khán đài lại truyền tới một tràng cười.

"Cái này gọi là hợp lý vận dụng quy tắc, tiếp tục a." Hai tay Phong Bất Giác gối ở sau ót, tỏ ra rất nhẹ nhàng.

"Được rồi, tuyển thủ số 1, bắt đầu từ câu hỏi thứ 2, người có thể lựa chọn đáp hoặc không đáp..." Vưu tiên sinh đẩy kính râu tròn nhỏ trên sống mũi lên: "Điểm của câu hỏi thứ hai là 20 điểm, trả lời đúng được cộng thêm 20 điểm, trả lời sai, tất nhiên sẽ bị trừ đi 20 điểm." Hắn nhìn Phong Bất Giác: "Căn cứ lý luận vừa rồi của người. Cho dù là đoán, người cũng sẽ thử a?"

"Đó là đương nhiên." Phong Bất Giác trả lời.

"Xin nghe đề!" Vưu tiên sinh nhìn tập đề nói: "Ngày 30 tháng 4 năm 1943, một âm mưu nổi tiếng trong lịch sử bắt đầu mở màn, cũng chính là "Kế hoạch Mincemeat".

Xin hỏi, cỗ thi thể bị ngụy trang thành thiếu tá hải quân hoàng gia, tên thật của hắn là...

- A. William Martin
- B. Samuel Jackson
- C. Glyndwr Michael
- D. Charlie Sheen."

Phong Bất Giác không chút do dự ấn vào nút C.

Vưu tiên sinh nói: "Tuyển thủ số 1, đáp án một khi ấn xuống không thể sửa lại ah."

"A... ta biết rồi." Phong Bất Giác trả lời.

Hiện trường lại vang lên phối nhạc làm cho người ta khẩn trương, Vưu tiên sinh thì thần sắc ngưng trọng nhìn màn ảnh: "Đáp án chính xác là..."

"Người cứ táo bón làm gì a... B với D đều là tên diễn viên, có thể trực tiếp loại bỏ, mà William Martin không phải là tên giả của thân phận thiếu tá trong kế hoạch Mincemeat sao? Cho dù không biết người không biết đến kế hoạch Mincemat, giữa A cùng C suy nghĩ một chút cũng sẽ chọn cái tên tương đối giống tên thật nha..." Phong Bất Giác nói.

"Tuyển thủ số 1." Vưu tiên sinh khó chịu mà quay mặt lại: "Hay là người tới chủ trì a?"

"Tốt, chúng ta đổi vị trí, ta cam đoan đưa người vào trường giác đấu." Phong Bất Giác trả lời.

"Hả? Cái này cũng thú vị, nếu Vưu tiên sinh vào trường giác đấu... liền sẽ chọn một trong ba người chúng ta làm kẻ hành hình a." Pestilence ngồi ở trên hàng ghế khách quý lộ ra nụ cười tràn đầy thú vị.

Superbia tán thành nói: "Ý kiến hay."

"Căn bản là muốn cho ta chết a... Uy!" Vưu tiên sinh nói: "Đừng đổi chủ đề, ta đang tuyên bố đáp án đấy!"

"Là C nha." Khán giả bộ dạng đã nhìn thấu kịch bản nói.

"Được rồi... Nếu như mọi người đều biết rồi." Vưu tiên sinh lấy lại tinh thần: "Đáp án chính xác! Thêm 20 điểm!" Màn hình hiển thị điểm trên bàn điều khiển của Phong Bất Giác lập tức biến thành 80 điểm.

"Ân... Xem ra câu hỏi này hoàn toàn không có độ khó đối với tuyển thủ số 1." Vưu tiên sinh giơ tay lên, đốt đi thẻ câu hỏi, "Bất quá câu hỏi tiếp theo... giá trị 40 điểm." Hắn cố ý dừng lại vài giây, màn ảnh cũng đã chuyển về phía Phong Bất Giác, nhưng Giác Ca không hề có phản ứng gì đặc biệt.

"Hiện tại người có hối hận đã sử dụng ưu thế kia không, tuyển thủ số 1?"
Vưu tiên sinh hợp thời hỏi.

"Nói như vậy... Mỗi câu hỏi tiếp theo điểm đều tăng gấp bội sao?" Phong Bất Giác bỏ qua Vưu mậ, phối hợp nói.

"Ồ ồ ồ... Ai biết được?" Vưu tiên sinh cũng cho hấn một cái liếc mắt đại khái.

"Hừ..." Phong Bất Giác cười lạnh, trả lời vấn đề trước đó của đối phương: "Cảm thấy hối hận, liền không làm, làm, liền không hối hận."

Vưu tiên sinh huyết sáo, nhà quay phim lập tức dùng kỹ thuật chia đôi màn ảnh đồng thời đặc tả riêng hấn cùng Phong Bất Giác: "Như vậy... Tuyển thủ số 1, câu hỏi thứ ba này, người có muốn trả lời hay không?"

"Trả lời." Phong Bất Giác nói ra.

"Xin nghe đề!" Vưu tiên sinh nhìn xem tập đề nói: "Trong các chiêu thức phía dưới, cái nào không phải chiêu thức của Khí Thiên Đế... (Hckt:1 nhân vật trong Phích Lịch)

A. Thần Chi Diễm

B. Thần Chi Quang; C. Thần Chi Thủ

D. Thần Chi Tài."

Vấn đề này có tính mê hoặc nhất định, phần lớn chiêu thức của Khí Thiên Đế đều bắt đầu bằng "Thần Chi", trong lúc nhất thời Phong Bất Giác cũng không thể nói ra đáp án, cần tiến hành tìm tòi ở trong lầu các ký ức của hấn một phen.

"Tuyển thủ không nên gấp gáp, vòng thứ hai không có quy định thời gian hạn chế, nhưng nói như vậy, nếu như qua 3 - 5 phút người vẫn không nghĩ

ra được, ta sẽ đếm ngược 10 giây để người tùy tiện chọn một đáp án." Vưu tiên sinh nói xong lời này, lại đem mặt chuyển về phía chính giữa sân khấu: "Không bằng chúng ta thừa dịp tuyển thủ số 1 đang suy nghĩ, mời các tuyển thủ khác dự đoán một chút về biểu hiện tuyển thủ số 1 trong vòng này. Đương nhiên, nếu như chư vị biết rõ đáp án, đừng nên thử nhắc đáp án cho hẵn, nếu không hẵn sẽ trực tiếp bị trừ điểm." Hẳn chuyển hướng Tiểu Thán: "Tuyển thủ số 2, người cảm thấy tuyển thủ số 1 có thể trả lời được bao nhiêu câu hỏi."

Tiểu Thán đang cúi đầu yên lặng nhìn chăm chú lên tay trái của mình. Trước mắt mà nói, tay của hẳn vẫn chưa xuất hiện biến hóa gì rõ ràng, bị Vưu tiên sinh hỏi đến, hẳn cũng không ngẩng đầu lên mà trả lời: "Không biết, bất quá ta rất có lòng tin đối với Giác Ca, hẳn có thể trả lời được hết a."

"Tuyển thủ số 2, số 1 hiện tại điểm vượt lên đầu, nếu hẳn có thể trả lời đúng toàn bộ mà nói... người chơi cao điểm nhất vòng thứ hai liền sớm định ra, vạn nhất hẳn tuyển người đi trường giác đấu thì sao?" Vưu tiên sinh ném ra một vấn đề dường như khó trả lời.

"Cáp?" Tiểu Thán ngẩng đầu lên, nhìn Vưu tiên sinh: "Vậy thì đi a, nếu Giác Ca chọn ta đi thì có nghĩa là làm như vậy tương đối hợp lý a."

"Ha ha... Xem ra tuyển thủ số 2 thập phần tín nhiệm mưu trí của số 1 a." Vưu tiên sinh bình luận nói, lập tức chuyển tới Tự Vũ bên kia, "Như vậy... Xin hỏi số 3..."

"Pass." Tự Vũ lại không để cho Vưu tiên sinh nói hết lời, trực tiếp dùng loại phương thức "Mặc kệ người" tiến hành đáp lại.

"Ách..." Vưu mập cười xấu hổ, chuyển hướng về phía Bi Linh bên kia: "Cái kia... Tuyển thủ số 4 người có gì muốn nói không?"

"Đoàn trưởng, nếu người thật sự có thể trả lời đúng hết mà nói... liền chọn Tiểu Thán vào trường giác đấu a." Lời nói là nói với Phong Bất Giác, nhưng Bi Linh lại hướng về phía Tiểu Thán quăng đi một nụ cười đầy ác ý.

"Ta đến cùng đã làm gì a?" Tiểu Thán vẻ mặt vô tội.

"Đã mất đi tay trái, lại không có duyên với gái mà nói... đời này cũng chỉ có thể sống dựa vào tay phải a..." Phong Bất Giác lúc này rõ ràng dùng một loại giọng điệu hữu khí vô lực châm biếm một phát, nhìn thần thái thông dong kia của hắn, đoán chừng là đã có đáp án.

Hai mắt Vưu mập sáng ngời, nói: "A, tuyển thủ số 1, những lời này của người thật thú vị nha, sau này ta có thể trích dẫn không?"

"Tùy người..." Phong Bất Giác nói, "Ta đã chọn xong rồi, đáp án D."

Vưu tiên sinh xoay người nhìn về phía đáp án hiển thị trên màn hình bàn điều khiển số 1, nút Phong Bất Giác ấn xuống chính là D.

"Ok, đáp án của tuyển thủ số 1 là D, Thần Chi Tài..." Vưu tiên sinh lại bắt đầu sử dụng thủ đoạn hắn thường dùng, không nói hết cả câu, mỗi lần tại chỗ mấu chốt, có thể ngừng bao lâu liền ngừng bấy lâu, "Đáp án này..."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Vấn Đáp Tử Vong (Hết)

"Chính xác!" Thật lâu sau Vưu tiên sinh mới tuyên bố ra, điểm trên màn hình bàn điều khiển thuận thế gia tăng, Phong Bất Giác đã đạt đến 120 điểm.

Trên khán đài vang lên một mảnh hoan hô cùng tiếng vỗ tay, âm hưởng sư cũng thả ra một đoạn phối nhạc tiết tấu nhanh, ngọn đèn cũng hợp thời mà lập loè một phen.

"Ha ha, xem ra tuyển thủ số 1 rơi vào hoàn cảnh tốt a..." Vưu tiên sinh cười nói: "Như vậy... Kế tiếp hẳn phải đối mặt với câu hỏi thứ tư rồi." Hẳn đốt đi thẻ câu hỏi thứ ba, nhìn thoáng qua thẻ câu hỏi mới, trên mặt treo nụ cười giả tạo, nhìn qua Phong Bất Giác nói: "Câu hỏi này, giá trị 120 điểm!"

Trên khán đài một mảnh xôn xao, bọn Tiểu Thán nghe vậy cũng cả kinh.

"Tuyển thủ số 1, bốn vị các người..." Vưu tiên sinh ngẩng nhìn bốn phía: "Mục đích căn bản của bốn vị... là sinh tồn, mà không phải cạnh tranh. Ở trong vòng thứ hai này, ai thắng cũng không trọng yếu, mấu chốt chính là người thắng sẽ chọn ai đi trường giác đấu." Vưu tiên sinh nói ra: "Điểm của tuyển thủ số 2, 3, 4, theo thứ tự là 0 điểm, 20 điểm cùng 0 điểm. Có thể nói, người bây giờ đã có ưu thế tương đối lớn, chỉ cần tất cả bọn hắn đều buông tha ở câu hỏi thứ hai, liền có thể bảo đảm vị trí thứ nhất của người rồi."

"Ý của người là ta không cần phải mạo hiểm chơi tiếp sao?" Phong Bất Giác hỏi.

Vưu tiên sinh trả lời: "Ha ha... Ta chỉ thay người phân tích tình thế hiện tại mà thôi, nếu như người là người phụ trách bày mưu tính kế trong bốn người, ta nghĩ rằng các đồng đội của người cũng sẽ vui vẻ phối hợp đấy."

"Người nói đồng đội? Ha ha... Ngay từ lúc đầu người đã biết rõ mục đích của chúng ta là toàn bộ thành viên sống sót mà không phải tranh đoạt đệ nhất." Phong Bất Giác thần sắc biến đổi, hướng đối phương quăng đi một nụ cười lạnh đầy tà khí, phảng phất giống như Joker phụ thể, ngữ khí nói chuyện cũng thay đổi: "Ta muốn hỏi... An bài người đứng đầu mới có thể cầm phần thưởng còn có ý nghĩa gì khác không? Chúng ta là một đoàn đội, ai tới cầm phần thưởng có khác nhau sao?"

"Ách... Cái kia..." Vưu tiên sinh ấp a ấp úng, hẳn không phải là bị hỏi khó, mà là không muốn trả lời.

"Còn có, chỉ cần nhắc đáp án cho những tuyển thủ khác, như vậy tuyển thủ trả lời câu hỏi kia sẽ bị trừ điểm, quy định này hiển nhiên thiết lập cũng là nhằm vào đoàn đội hợp tác. Nếu như trong một trò chơi cạnh tranh với nhau, các tuyển thủ chắc chắn sẽ không nhắc đáp án cho nhau. Căn bản không cần loại hạn chế này." Phong Bất Giác cười lạnh: "Hừ... Xin hỏi ta có thể đưa ra một giả thiết như vậy hay không..." Hắn nâng một cánh tay lên, chỉ vào tiêu đề chương trình trên màn hình lớn, "Vấn Đáp Tử Vong, chương trình này biểu hiện ra là một trò chơi mà bốn gã tuyển thủ tranh đoạt đệ nhất, nhưng trên thực tế, lại là một trò chơi đoàn đội sinh tồn."

Phong Bất Giác dứt khoát ngồi thẳng, đem Microphone bày xong nói ra: "Từng vòng một đều sẽ có người tiến vào trường giác đấu. Thế nhưng chưa chắc sẽ dẫn đến tử vong, trường giác đấu chẳng qua là thí luyện khi kết thúc mỗi một vòng, người không đạt được điểm cao nhất cũng có thể sẽ phải tiến vào... Nói đơn giản, trả lời không đúng cũng không sao, người chơi có năng lực chiến đấu mạnh, cũng có thể tiến vào vòng tiếp theo." Phong Bất Giác nghiêng đầu, khuỷu tay chống ở trên bàn điều khiển, dừng ở trên cặp mắt lập lòe bất định của Vưu tiên sinh nói: "Cho nên... Những gì

chúng ta trải qua cho tới giờ chỉ là vì chuẩn bị cùng tích lũy cho vòng cuối cùng của trò chơi này, đó có thể là vòng thứ ba, vòng thứ năm... Ta không biết... Tóm lại, đến vòng cuối cùng, mới thật sự là "Vấn Đáp Tử Vong"... mà lúc đó..." Phong Bất Giác lại dựa vào trên ghế: "Điểm tích lũy lúc trước liền sẽ có một công dụng nào đó, một công dụng phi thường trọng yếu."

Hiện trường lặng ngắt như tờ, ngoại trừ có chút thời khắc phát ra âm thanh quái vật, ví dụ như tiếng yêu quái nấc vãn vãn, trong trường quay một mảnh nghiêm nghị.

Vưu tiên sinh cầm Microphone. Ngọn đèn chiếu một luồng sáng hình trụ về phía hắn, hắn đi đến trước camera, trên mặt dần dần lộ ra phần khởi cùng vui vẻ: "Các vị hãy xem, tuyển thủ số 1 hắn..." Lần này tiếng nói của Vưu tiên sinh rất thấp, bất quá bởi vì lúc này vô cùng yên tĩnh. Tất cả mọi người nghe được rất rõ ràng: "Hắn vậy mà đoán được quy tắc biến hóa ở vòng thứ ba... Cái này..." Hắn bỗng nhiên lên giọng: "Điều này là trước đây chưa từng có đấy! Hãy cho hắn một tràng vỗ tay nào!"

Khán giả sôi trào lên, tiếng vỗ tay, huýt sáo, một hồi quỷ khóc thần gào, chính giữa khán đài còn có một ít tiếng gào thét của người sói.

Vưu tiên sinh đem thân hình mập lùn kia của hắn lung la lung lay mà chuyển trở về trước bàn điều khiển của Phong Bất Giác: "Bất quá rất đáng tiếc, ta hiện tại không thể nói cho người biết quy tắc cụ thể của vòng cuối cùng."

"Ta nghĩ ta đã biết được khá nhiều." Phong Bất Giác nói: "Tóm lại, câu hỏi thứ tư, 120 điểm, ta lựa chọn trả lời."

"Xin nghe câu hỏi!" Vưu tiên sinh giơ thẻ câu hỏi lên nói: "Trong bốn nhân vật dưới đây, ai giàu có nhất..." Hắn dừng thoáng một phát:

"A. Tony Stark

B. Bruce Wayne

C. Scrooge McDuck

D. Forrest Gump."

Phong Bất Giác lập tức liền nhấn xuống nút C, Vưu tiên sinh không nhanh không chậm mà hỏi dò: "Đáp án của người là Scrooge McDuck?"

"Đương nhiên, con vịt kia không cùng một cấp độ với ba tên gia hỏa còn lại."

"Trả lời..." Sau khi trải qua dừng lại trong dự liệu, Vưu tiên sinh nói: "Chính xác!" Điểm của Phong Bất Giác lên tới 240 điểm, tiếng vỗ tay trong trường quay như sấm động.

Vưu tiên sinh đốt đi thẻ câu hỏi thứ tư, mắt nhìn câu hỏi thứ năm, nói: "Tuyển thủ số 1, nếu như hiện tại ta nói cho người biết, câu hỏi thứ năm, vô cùng, vô cùng khó trả lời, người có buông tha không?"

"Trước tiên người nói điểm của câu hỏi này a." Phong Bất Giác tự nhiên sẽ không dễ dàng bị đối phương lừa dối rồi.

"Giá trị của câu hỏi này là..." Thần sắc của vưu tiên sinh bỗng nhiên trở nên có chút kỳ quái, "Một nghìn điểm giá trị kỹ xảo."

Khán giả cùng khách quý đều không có phản ứng quá lớn, nhưng sau khi bốn gã người chơi nghe được câu này đều lộ ra thần sắc khó có thể tin.

"Cái gì... Giá trị kỹ xảo?" Phong Bất Giác hỏi dò.

"Nói nhảm, người nghĩ còn loại giá trị kỹ xảo nào nữa?" Vưu tiên sinh mở ra hai tay, hướng về phía màn ảnh cười nói, khán giả cũng bật phát ra một tràng cười.

"Ta muốn trả lời!" Phong Bất Giác kiên định nói: "Độc câu hỏi a." Hắn chỉ đành cho rằng trong kịch bản này, giá trị kỹ xảo cũng xem như khái niệm bình thường.

"Hừ..." Vưu tiên sinh cười lạnh một tiếng, cầm lấy thẻ câu hỏi nói: "Cho tới bây giờ, người ở trong Kinh Hải Thiên Đường chỉ đạt được một loại bình xét cấp bậc sợ hãi duy nhất..."

"Người nói cái gì?" Phong Bất Giác trừng lớn hai mắt. Cơ hồ là theo bản năng cắt đứt lời Vưu tiên sinh nói.

"Sao vậy? Có vấn đề gì không?" Vưu tiên sinh ngửa khí nhẹ nhõm mà hỏi.

"Đây rốt cuộc là gì..." Phong Bất Giác một bên hỏi một bên ý đồ đứng lên, nhưng Vưu tiên sinh nhẹ nhàng giơ ngón tay, một lực lượng vô hình liền ấn hắn trở về chỗ ngồi một lần nữa.

"Ai bảo người đứng lên?" Vưu tiên sinh dùng một loại ngữ khí đại nhân giáo huấn tiểu hài tử nói: "Nghe ta đọc xong câu hỏi."

Lúc này, Tiểu Thán, Bi Linh cùng Tự Vũ đều cảm nhận được một loại cảm giác áp bách khó nói lên lời, bầu không khí trong sân khấu bỗng nhiên thay đổi, trở nên áp lực mà khủng bố...

Vưu tiên sinh tiếp tục đọc câu hỏi trong tay hắn: "Cho tới bây giờ, người ở trong Kinh Hải Thiên Đường chỉ đạt được một loại bình xét cấp bậc sợ hãi duy nhất, xin hỏi đó là..."

A. Gan cùng mình

B. Dũng khí rất tốt

C. Thất kinh

D. Run như cây sậy."

Phong Bất Giác vẽ mặt hồ nghi mà nhìn Vưu tiên sinh, chậm rãi vươn tay ra, ấn vào nút A. Vưu tiên sinh còn không có tuyên bố đáp án, hắn liền nghe được thông báo hệ thống

"Chẳng lẽ ngươi là Diễn Sinh Giả?" Phong Bất Giác giảm thấp thanh âm hỏi, phản ứng đầu tiên của hắn là cái này, bất quá hắn sai rồi.

"Người hoài nghi ta là một loại sinh vật có duy độ thấp hơn người?" Vưu tiên sinh cười nói: "Ha ha a... Đừng đùa như thế được không?" Hắn đốt đi thẻ câu hỏi, lấy ra tấm thẻ tiếp theo: "Câu hỏi thứ sáu... Trả lời đúng ban thưởng một tấm thẻ thông hành đi vào "Thế giới bên trong" của Kinh Hải Thiên Đường." Hắn nói xong, giật giật ngón tay, ở giữa ngón trỏ cùng ngón giữa liền xuất hiện một tấm card nhỏ màu đen, "Nếu trả lời sai..., vũ khí Linh Năng của người sẽ biến mất."

Đại não của Phong Bất Giác đang vận chuyển nhanh chóng... Từ lúc tiến vào kịch bản đến bây giờ, các loại thay đổi bất thường không ngừng tích lũy, tựa hồ tại nơi này lập tức khiến cho hết thảy đã xảy ra biến hóa về chất.

"Đã đủ rồi." Một giọng nói lạ lẫm vang lên.

Đó là nam tử mặc một thân đồ vét, mái tóc màu râm nắng, hắn đột ngột mà xuất hiện ở giữa sân khấu. Đứng ở phía sau lưng Vưu tiên sinh một mét.

Trong chốc lát, Vưu tiên sinh thần sắc cứng đờ, dáng tươi cười cứng lại trên mặt. Ba người trên ghế khách quý thật giống như đang ngồi ở trong phòng làm việc tán dóc, đột nhiên chứng kiến lãnh đạo đi vào, tư thế ngồi cùng thần sắc toàn bộ đều thay đổi. Mà khán giả ở trong trường quay là một mảnh ngạc nhiên.

Quả boom tấn có tên là sợ hãi đã lắp đặt xong, chỉ chờ một chút lửa... Làm nổ toàn trường.

Simon đứng ở sau lưng Vưu tiên sinh. Từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống cổ gã mập: "Người chuẩn bị đưa lưng về phía ta nói chuyện sao?"

"A... Ha ha... Không dám... Không dám." Từ trong mũi của Vưu tiên sinh, mồ hôi đổ xuống như thác nước, khăn trương cùng sợ hãi trực tiếp viết trên mặt.

Simon lại đem ánh mắt quăng về phía nhà quay phim, hắn một chữ cũng không có nói, chỉ là một cái ánh mắt, u linh mờ nhạt liền phát ra tiếng kêu vô cùng thống khổ. Toàn thân đều bị một tầng cường quang bao phủ, sau đó chợt nổ tung giống như pháo hoa, hồn phi phách tán. Camera trước mặt tự nhiên cũng bị nổ tan rồi.

"Tạp cá, đều cút ra ngoài." Simon dùng âm lượng không cao không thấp, ngữ khí chân thật đáng tin, tại giữa vũ đài nói một câu như vậy.

Tất cả yêu ma quỷ quái trong trường quay giống như người gặp quỷ, phát ra các loại tiếng la giống như giết heo, té ngã lộn nhào dững mãnh lao về phía lối ra giống như gà bay chó chạy, trong lúc nhất thời bụi mù cuồn cuộn, huyết nhục văng tung tóe, trên cơ bản tất cả khung cửa ra đều bị đụng hỏng, thậm chí còn có tên phá tường mà ra cùng độn địa đào tẩu.

Ngắn ngủn không đến 30 giây, toàn bộ trường quay chỉ còn lại bốn gã người chơi, Simon, Vưu tiên sinh, cùng ba gã khách quý trên ghế.

"Đã lâu không gặp a..., Simon lão huynh, ha ha ha..." Hephaestus cười cười muốn lôi kéo làm quen.

Simon chỉ là nhàn nhạt trả lời, "Là người a..... Hàng ta đặt thế nào rồi?"

"Ách... Người cũng biết đấy, Simon lão huynh, vũ khí thích hợp với người chế tạo rất phiền toái, lại nói tiếp chúng ta không phải đã nói giao hàng trước khi thế kỷ 21 chấm dứt sao..."

"Nhưng ta xem người thật giống như rất rảnh rồi a?" Hãn ngắt lời nói.

"Minh bạch! Minh bạch! Ta lập tức biến mất! Ha ha! Ngài cứ tự tiện, ha ha..." Hephaestus nói như vậy xong, liền thực biến mất rồi.

"Không nghĩ tới người cũng tới loại địa phương này." Simon lại đem ánh mắt chuyển qua trên người Superbia.

"Hừ..." Nàng hừ lạnh một tiếng, "Người quản nhiều nhĩ..."

"Ta đây cũng là công sự." Simon trả lời: "Nếu như người có việc tư gì muốn nói với ta..."

"Hừ!" Superbia không đợi hãn nói hết lời, liền hóa thành một cỗ khói đen rời khỏi đây.

"Xem ta làm gì vậy?" Đến lượt thiếu gia Pestilence phải đối mặt với ánh mắt của Simon: "Ta cả xem không nói lời nào cũng không được a?"

"Người có đặt cược không." Simon trả lời.

"Trên cơ bản nhân viên cấp cao đều đặt cược a." Pestilence bày ra bộ dạng vô tội.

"Ta là trọng tài." Simon nói tiếp.

"Đó là bởi vì không có ai đánh thắng được người. Thế nhưng..."

"Còn có thể nhưng?" Simon trầm giọng thì thầm.

"Hảo hảo... Ta sai rồi, ta sai rồi, đi a, ta đi là được." Pestilence ho khan hai tiếng, hóa thành hắc quang rời đi.

Ánh mắt của Simon lần nữa về tới trên người Vương tiên sinh, "Tốt rồi. Xin người giải thích một chút, đây là ý gì?"

"Ách... Vị đại ca kia, ta có thể hỏi một chút hay không, đây rốt cuộc là tình huống gì?" Phong Bất Giác hướng về phía Simon phất phất tay, vẻ mặt chân thành mà hỏi xen vào.

Simon liếc về phía Phong Bất Giác, lập tức vỗ tay phát ra tiếng. Một giây sau, lọ SCP-500 kia liền xuất hiện trong tay hắn, hắn đem chai thuốc ném cho Phong Bất Giác, nói: "Các người đã qua cửa rồi."

Phong Bất Giác tiếp nhận lọ thuốc bay tới, cũng không có nhìn kỹ thuộc tính, lập tức lại hỏi: "Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra à? Kịch bản này..."

"Người yên tâm. Ta cam đoan loại tình huống này sẽ không phát sinh nữa, ít nhất trong thời gian ngắn sẽ không..." Simon nói xong câu đó, bốn gã người chơi liền hóa thành bạch quang bị cường chế truyền tống rồi.

.....

Trong không gian đăng nhập, Phong Bất Giác truyền tin cho đội ngũ: "Các người cũng đều bị truyền tống sao?"

Tiểu Thán nói tiếp: "Đúng vậy a."

"Kịch bản vừa rồi là tình huống gì a?" Thanh âm của Bi Linh cũng xuất hiện.

Thanh âm của Tự Vũ vang lên: "Giống như... Nhóm BOSS trong kịch bản xảy ra mâu thuẫn, sau đó đuổi chúng ta đi?"

Tiểu Thán nói: "Thật kỳ quái a..., ta chỗ này biểu hiện nhiệm vụ hoàn thành là 0/0, thế nhưng ban thưởng qua cửa ngược lại là rất đầy đủ, đây là BUG sao?"

Phong Bất Giác nói: "Nam nhân mặc âu phục đột nhiên xuất hiện kia... Nghe ngữ khí của hắn hình như là GM, không chừng chúng ta gặp phải đại

sự gì đó."

"Vậy làm sao bây giờ a?" Tiểu Thán hỏi.

"Còn làm sao bây giờ gì nữa? Ban thường qua cửa không phải đã cầm rồi sao? Người đi hỏi phục vụ khách hàng, đoán chừng hỏi gì cũng không biết, người cũng không thể trách cứ... Chơi một nửa liền trực tiếp qua cửa quá dễ dàng a." Phong Bất Giác nói.

"Bất Giác, người đến bây giờ nhận tất cả đánh giá mức độ sợ hãi đều là "Gan cùng mình" ư?" Tự Vũ đột nhiên hỏi.

"Đoàn trưởng, người sẽ không phải là mở auto a?" Bi Linh nói tiếp.

"A... Cái kia nha..." Phong Bất Giác thật đúng là chưa nghĩ ra nên trả lời vấn đề này như thế nào, hắn và các nàng cũng không quá quen thuộc, chẳng qua là bằng hữu mới kết bạn không lâu trong trò chơi mà thôi, chẳng lẽ thẳng thắn nói ra chuyện mình mắc tật bệnh không rõ về não bộ sao?

Bất quá hắn nghĩ lại. Nếu hiện tại bịa ra một lý do qua loa tặc trách, cho dù tạm thời lừa dối được, nói không chừng các nàng cũng sẽ từ chỗ Tiểu Thán thăm dò được chân tướng đấy... Cân nhắc trong chốc lát, Phong Bất Giác mới mở miệng nói: "Không phải mở auto, đương nhiên cũng không phải tiêm vào loại dược vật trấn tĩnh nào đó chơi trò chơi... Ta chỉ không cảm thấy được sợ hãi mà thôi."

Lời vừa nói ra, Tự Vũ cùng Bi Linh tất nhiên muốn tiếp tục truy vấn.

Trước khi các nàng truy vấn tiếp Phong Bất Giác liền đoạt trước nói ra: "Nhưng tại sao phải như vậy, thứ cho ta không thể nói, các người cũng đừng đi hỏi Tiểu Thán. Coi như là chuyện riêng của ta a, hi vọng các người có thể giữ bí mật."

Sau một đoạn im ắng trầm mặc, Tự Vũ nói: "Tốt, việc này cũng không nhắc lại."

Nghe nàng nói như vậy, Bi Linh cũng nói tiếp: "Ta không có ý kiến, yên tâm, miệng của ta luôn đóng rất chặt đấy."

"Ân... Cảm ơn, nếu không có việc gì nữa hôm nay cứ như vậy giải tán a." Phong Bất Giác nói.

"Tốt, ta cũng có chút mệt mỏi, logout." Tiểu Thán đáp.

Tự Vũ cùng Bi Linh cũng tỏ vẻ chuẩn bị logout, bốn người liền tạm biệt lẫn nhau, nhao nhao đi ra khỏi trò chơi.

.....

Thời gian thoáng trở lại mấy phút trước, trường quay Vấn Đáp Tử Vong.

Simon mắt nhìn xuống Vưu tiên sinh nói, "Ai cho phép người đem bọn họ mang đến trong trường quay Vấn Đáp Tử Vong? Chương trình này của người không định cứ như vậy tiếp tục đấy chứ?"

"Ân... Chẳng qua là hình chiếu mô phỏng, bọn hãn cũng sẽ không thật sự chết..." Vưu tiên sinh tựa hồ muốn giải thích.

"Vừa rồi người muốn làm gì?" Simon hỏi.

"Là tên Woody kia phạm quy trước a...! Hãn để cho Phong Bất Giác tại hơn 10 cấp liền tiến vào thế giới Phích Lịch, dễ dàng lấy được vũ khí Linh Năng a...." Vưu tiên sinh trực tiếp giải thích.

"Ý của người là... Người đang thay ta uốn nắn một ít kết quả sinh ra sau khi không tuân theo quy định sao." Simon hỏi.

Vưu tiên sinh mặt mũi trắng bệch, hẳn biết rõ những lời này cất giấu cạm bẫy cực độ nguy hiểm, nếu hẳn trả lời "Vâng", ngụ ý kia, chính là mình đang sử dụng quyền lực của trọng tài rồi. Với tính cách của Simon, chỉ cần cho hẳn một lý do chính đáng, đừng nói là bán thần, chân thần hẳn cũng dám giết.

"Không!" Vưu tiên sinh nói: "Ta tuyệt đối không có ý kia."

"Đầu tiên người đưa cho hẳn 1000 giá trị kỹ xảo, sau đó liền chuẩn bị cướp đi vũ khí Linh Năng của hẳn, tự cho là như vậy có thể giải quyết sao?" Simon nói ra: "Người cảm thấy Woody nếu biết rõ người đùa nghịch loại tiểu thông minh này, sẽ làm như thế nào?"

"Ách..." Vưu tiên sinh nhất thời nghẹn lời.

Simon lạnh lùng nói: "Hẳn sẽ không chút do dự đem người người đặt cược ném tới địa bàn của nhất cấp Diễn Sinh Giả, đem thực lực của hẳn đánh lui khoảng 10 cấp."

"Nhưng... Thế nhưng..." Vưu tiên sinh còn muốn nói gì tiếp.

"Phong Bất Giác lấy được vũ khí Linh Năng cũng không có gì không ổn, dùng thực lực của hẳn, căn bản không cần đợi đến lúc cấp 30 mới lấy. Đây là phán đoán với tư cách trọng tài của ta." Simon nói: "Từ nay về sau, mờ ám của các người cũng nên chấm dứt rồi." Hẳn hừ lạnh một tiếng: "Ta đã hoàn thành việc tu chỉnh hệ thống, cửa sau Woody lưu lại đã không còn tồn tại, các người đừng mơ tưởng lại tiến hành can thiệp cho dù là một giây."

Simon nói xong, đi về hướng máy quay cố định trên sân khấu, hẳn đứng ở trước màn ảnh, ánh mắt lạnh giá giống như lưỡi đao nói ra: "Ván bài hiện tại mới chính thức bắt đầu, ai dám đem bàn tay để lên trên mặt bàn, ta liền chặt tay hẳn."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 125

"Tay của người không sao chứ?" Phong Bất Giác hỏi.

"Cáp? Đương nhiên không sao, cho dù có sao cũng là nhân vật trong trò chơi a...." Tiểu Thán trả lời, "Giác Ca, người gọi điện thoại đến không phải là vì hỏi ta cái này a? Ta còn đang ở trong ca trực đấy."

Đây là buổi chiều ngày hôm sau, Phong Bất Giác ở nhà cùng Tiểu Thán trò chuyện.

"A..... Đương nhiên không phải, ta chỉ thuận tiện hỏi hỏi." Phong Bất Giác lập tức bắt đầu nói chính sự: "Là như thế này... Hôm nay ta đi ra ngoài cùng biên tập nói chuyện về một lần hợp tác không có liên quan gì tới sáng tác."

"Cái gì a?"

"Ngày kia, cũng chính là thứ bảy tuần này. Ta muốn đi đài truyền hình quay một cái chương trình, bên kia giao thông bất tiện, ngày đó người hẳn là được nghỉ đi, chở ta đến đó được không?" Phong Bất Giác nói.

"A?" Tiểu Thán vốn là sững sốt một chút, sau đó hô to một tiếng: "A?"

"Người sao vậy?" Ngữ điệu của Phong Bất Giác vẫn rất bình thường, "Vừa thất thần đem vi khuẩn nuôi cấy thành quả đông lạnh ăn?"

"Người rốt cục sắp lên TV sao Giác Ca! Đây là muốn phát hỏa sao?" Tiểu Thán hưng phấn mà hỏi.

"Không phải."

"A~ về sau người tốt cực cũng có thể nằm kiếm tiền a."

"Những lời này của người giống như là nói ta sắp đi làm ở ngành khác..."

"Ý của ta chính là người tốt cực có thể giống như những đại tác gia kia, không cần mỗi tháng đều cố gắng gõ chữ a..."

"Cho nên ta mới nói "Không phải" rồi." Phong Bất Giác nói: "Cái gì cũng không đổi, người suy nghĩ nhiều rồi."

Tiểu Thán hưng phấn đến mức hoàn toàn không nghe thấy Phong Bất Giác chối bỏ, hăng hái hỏi: "Đúng rồi! Là chương trình gì a? Giác Ca."

"Ta là viết lách." Hăng bình tĩnh mà trả lời.

"A? Ta biết rõ a..., ta là hỏi người tham dự chương trình gì a?"

"Ta là viết lách." Phong Bất Giác lặp lại một lần.

"Cáp?" Tiểu Thán tựa hồ lại biến sắc rồi.

"Ai..." Phong Bất Giác thở dài thật sâu: "Chương trình kia tên là "Ta là viết lách", là một gameshow người dự thi PK đào thải lẫn nhau."

"Hả? Vậy trừ người ra còn có ai tham gia không?" Tiểu Thán nói ra.

"Không biết, cũng không muốn biết." Phong Bất Giác trả lời.

Tiểu Thán nện bàn cười to: "Ha ha ha... Giác Ca, quả nhiên khí phách a..."

"Không biết là bởi vì những tuyển thủ khác giữ bí mật tin tức." Phong Bất Giác nói: "Không muốn biết là vì biết cũng vô dụng... Cá nhân ta hi vọng ngay ở vòng đầu tiên lập tức bị loại bỏ, miễn phải chơi tiếp."

"Cắt! Khó được cơ hội lên TV..."

"Kẻ hèn này không phải rất ưa thích xuất hiện ở nơi nhiều người, lưu lại quá nhiều hình ảnh tư liệu cũng không phải là mong muốn của ta..." Phong Bất Giác nói ra: "Thật ra bởi vì tiền thi đấu rất cao... Ta mới..."

"Giác Ca người nói cho Bao đại nhân chưa?" Tiểu Thán nói.

"Không có, dù sao ta nói cho người, người cũng sẽ gọi điện thoại cho hẳn đấy, cho nên cứ để người đi nói đi." Phong Bất Giác dừng một chút, lại nói: "Ta cường điệu một chút, người cùng Bao đại nhân tâm sự riêng là được rồi, không nên nói loạn khắp nơi."

"Ta sao có thể nói loạn được." Tiểu Thán đề cao ngữ điệu trả lời.

"Nhớ rõ lúc quyển sách thứ nhất của ta xuất hiện, lão bản cửa hàng trái cây cách nhà người năm sáu con phố cũng biết rồi." Phong Bất Giác nói.

"Ha... Ha ha... Cái kia nha..."

"Vây... Quyết định vậy nha. Giữa trưa thứ bảy người lái xe đưa ta tới đó, sau đó liền không có chuyện của người nữa. Bởi vì không biết phải quay bao lâu, sau khi kết thúc ta liền tự mình trở về là được, dù sao trong thẻ giao thông của ta vẫn còn tiền." Phong Bất Giác nói. (Hckt: một loại thẻ được sử dụng cho các loại phương tiện giao thông công cộng)

"Ta có thể vào trường quay xem không?" Tiểu Thán hỏi.

"Không được."

"Đi mà..."

"Không được."

"Được rồi." Tiểu Thán thất vọng mà nói: "Vậy chương trình đó lúc nào phát sóng?"

"Không biết."

"Được rồi, tự ta lên mạng tra."

"Người tiếp tục trực ban a... Buổi tối lại tán gẫu." Phong Bất Giác từ đầu tới đuôi bảo trì ngữ điệu hữu khí vô lực.

"Hảo hảo. Bye bye."

"Gặp lại."

Sau khi dập điện thoại, Phong Bất Giác lại thở dài thật sâu: "Ân... Chỉ có thể cầu nguyện tiểu tử này có chừng có mực đi nha."

Hai giờ sau...

Có người gõ cửa.

Phong Bất Giác ứng tiếng "Đã đến" liền đi ra cửa, ai ngờ hăn vừa đi đến gần cửa, người ở phía ngoài liền dùng chìa khóa mở cửa ra.

"Ta nói... Lưu a di... Ngài nếu không định chờ ta mở cửa, vì sao còn gõ cửa..." Phong Bất Giác hỏi.

Người đứng ở cửa ra vào đúng là chủ thuê nhà Lưu đại mục: "Người trẻ tuổi các người là có việc riêng tư nha. Vạn nhất trong nhà của người có cô nương ở đây? Vạn nhất người đang làm sự tình gì đó không thể đi ra mở cửa? Cho nên ta gõ cửa trước, nghe người ứng tiếng ta liền biết có thể vào được."

"Lời này của bác trước sau mâu thuẫn, hơn nữa logic này rất dễ sinh ra hiểu lầm a..."

"Chớ cùng ta nói những cái kia." Lưu đại mục nhìn hẩn từ trên xuống dưới: "Ta nghe nói... Người sắp đi đóng phim?"

Chữ thứ nhất nhảy ra từ trong nội tâm Phong Bất Giác là "Móa!" Bất quá ngoài miệng chẳng qua là ai thán một tiếng, trả lời: "Bác nghe ai nói vậy?"

"Tại chợ thức ăn nghe Vương a di nói a...." Lưu đại mục bắt đầu thao thao bất tuyệt: "Ai, ta nói, Tiểu Phong a... ngoại tôn nữ của ta năm nay mười tuổi, đặc biệt có thiên phú biểu diễn..."

Phong Bất Giác thật muốn một đập đầu chết ở trên khung cửa, "Lưu a di... Đầu tiên, ta chỉ đến đài truyền hình tham dự một chương trình gameshow mà thôi, vài giờ là hoàn thành. Lúc chương trình phát sóng ở trên TV, liền bị biên tập cắt nối thành vài chục phút rồi, mà phần diễn của ta cộng lại có lẽ cũng chỉ có mấy phút." Hẩn chậm rãi nói tiếp: "Hơn nữa... Cho dù ta có đi đóng phim, cũng không thể an bài cháu gái của ngài tham gia diễn, cái đó phải tìm người làm phim..."

"A? Như vậy sao?" Lưu đại mục nói: "Ta như thế nào nghe bảo an cư xá nói có bài bản hẩn hỏi đấy, nói người muốn tự biên tự đạo tự diễn..." Nghe ý này của nàng, người nghe nhăm đồn bậy không chỉ có một hai cái.

"Được được được... Bác quá lo rồi..." Phong Bất Giác tranh thủ thời gian khoát tay nói: "Lời đồn! Thuần túy là lời đồn! Ta không phải ăn chén cơm bên đó, cũng không có hứng thú tiến vào giới nghệ thuật. Ta chỉ đi tham gia gameshow kia mà thôi, cùng loại với chương trình vấn đáp có thưởng a."

"Ah..." Lưu đại mục gật đầu nói: "Ôi chao! Tiểu Phong a..., lúc nào chương trình phát sóng a?"

"Bác muốn làm gì?"

"Sao vậy? Dễ gì có người quen mặt mày rạng rỡ lên TV, đại mục ta xem một chút không được sao?"

"Ài..." Phong Bất Giác không có cách nào cản nàg, "Thứ bảy ta đi quay, quay xong ta liền hỏi bên sản xuất. Bác yên tâm, qua mấy ngày, ta sẽ trả tiền thuê nhà tháng này cùng với tiền nuôi mèo, đồng thời cung cấp tin tức cho bác, như vậy đã được chưa?"

"Một lời đã quyết... đại mù chờ tin tức của người a..." Lưu đại mù trả lời.

"Hảo hảo... Đi thông thả, không tiền..." Phong Bất Giác liền vừa đẩy vừa đỡ Lưu đại mù, đóng cửa lại. Hắn lưng tựa cửa thở dài: "Hiệu suất rải lời đồn và độ biến dị hơi kinh người a... Qua 48 tiếng đồng hồ nữa, nói ta sắp ra nước ngoài nhận thưởng Oscar đoán chừng cũng có người tin."

Hắn lắc đầu, trở lại gian phòng, đem ba ổ khóa phía sau cửa cài then toàn bộ, kể cả khóa dây xích. Sau đó trở về cabin trò chơi, cởi giày nằm vào.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 126

[Kịch bản đã hoàn thành, đang tính toán ban thưởng

Kinh nghiệm nhận được: 1.200

Tiền trò chơi: 12.000

Nhận được vật phẩm/trang bị: SCP-500

Hoàn thành / tiếp nhận nhiệm vụ: 0/0

Đặc thù, hoàn thành 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 : Không

Phá giải thế giới quan: Không

Giá trị Kinh Hải tăng vọt: 0 lần

Giá trị Kinh Hải cao nhất: 0%.

Giá trị Kinh Hải trung bình: 0%

Đánh giá mức độ sợ hãi của bạn là: gan cùng mình, có thể nhận được ban thưởng thêm vào hạng nhất, xin lựa chọn sau.

Nhận được giá trị kỹ xảo: 0

Giá trị kỹ xảo tăng thêm kinh nghiệm: 0

Tiền trò chơi: 0

Ban thưởng qua cửa kịch bản: thẻ kỹ năng *1

Tính toán đã xong, mời tiếp tục]

Sau khi Phong Bất Giác đăng nhập, trước tiên là nhìn tình huống tổng kết lần trước, ban thưởng của kịch bản Vấn Đáp Tử Vong có thể nói là vô cùng không đủ, kết toán giá trị kỹ xảo cuối cùng lại là 0, lúc trả lời câu hỏi lấy được 1000 điểm giá trị kỹ xảo cũng không xuất hiện trong danh sách tổng kết, nhưng lúc ở trong kịch bản đã tự động tăng thêm, lúc này giá trị kỹ xảo của Phong Bất Giác đã có hơn 2580 điểm.

Rút thăm được thẻ kỹ năng gì còn không biết, nhưng thu hoạch lớn nhất trong kịch bản lần này, không thể nghi ngờ chính là lọ SCP-500 gồm 20 viên.

[Tên: SCP-500 (20/20)

Loại: Tiêu hao phẩm

Phẩm chất: Hoàn mỹ

Công năng: Có thể trị liệu tất cả các trạng thái dị thường

Ghi chú: Ấn vào để xem tư liệu chi tiết]

Ghi chú của vật phẩm này lại là một đường liên kế. Sau khi Phong Bất Giác ấn vào, đoạn trước nhất của menu trò chơi nhảy ra một cửa sổ tư liệu về vật phẩm này.

Hạng mục #: SCP-500

Phân loại: Safe

Thủ tục lưu trữ đặc biệt: SCP-500 phải được bảo quản ở nơi thoáng mát tránh ánh sáng mạnh. Vì để tránh lạm dụng, chỉ có công nhân cấp 4 được

cho phép mới có thể sử dụng SCP-500.

Miêu tả: SCP-500 là một lọ nhựa plastic, bên trong chứa viên thuốc màu đỏ. Mỗi một viên thuốc sau khi uống sẽ trị hết tất cả tật bệnh trong vòng hai canh giờ, thời gian trị liệu cụ thể căn cứ vào tình huống của người uống. Cho dù đã tiến hành rất nhiều thí nghiệm nhưng mọi cố gắng để phân tích ra thành phần chủ yếu của SCP-500 đều đã thất bại.

Đây không phải toàn bộ, tiếp tục nhìn xuống còn có thể thấy rất nhiều ghi chép cùng phụ lục, cơ bản đều là một ít thí nghiệm về người đã sử dụng "Thuốc vạn năng" cùng với ghi chép về kết quả sau khi sử dụng.

Loại thuốc này đúng như Vưu tiên sinh nói, chính là "Chữa khỏi bách bệnh", theo một khía cạnh nào đó mà nói, thậm chí đã vượt qua khái niệm "Chữa bệnh". Ví dụ như có một ghi chép liên cho thấy, loại thuốc này có thể chữa khỏi cho người đã bị nhiễm biến dị Zombie, để cho hắn biến trở lại thành người một lần nữa.

Phong Bất Giác xem xong nội dung, liền đem vật phẩm cất kỹ, đối với thiết lập của SCP hắn có đọc lướt qua, đại khái biết rõ hiệu quả của loại thuốc vạn năng này, lúc này hắn xem tường tận thuyết minh cũng chỉ là muốn nhìn xem thiết lập của vật phẩm này trong Thiên Đường Kinh Khủng có thay đổi gì hay không, kết quả liền khiến cho hắn tương đối an tâm đấy, xem ra mặc kệ tay trái của Tiểu Thán đã bị ảnh hưởng như thế nào, chỉ cần một viên thuốc màu đỏ liền có thể phục hồi như cũ.

Tiếp đó, Phong Bất Giác đi tới phòng chứa đồ nhận phần thưởng của hắn.

Bởi vì liên tiếp mà rút thăm được một ít trang bị tương đối lừa người cho nên hắn có nhận thức mới đối với nhân phẩm của mình. Có chút thời điểm, dùng các loại từ ngữ như xác suất để tự an ủi mình cũng là vô dụng thôi, vận khí xấu chính là vận khí xấu, toàn bộ thế giới cũng chỉ có một mình

hắn mắc phải loại quái bệnh này, chẳng lẽ còn trông cậy trong trò chơi đụng đại vận rút thăm được trang bị cấp hoàn mỹ sao?

Cho nên lần này Phong Bất Giác rất an phận lựa chọn ban thưởng kinh nghiệm, hạn mức kinh nghiệm cao nhất trước mắt của hắn là 15000, 40% là 6000 điểm, tăng thêm kinh nghiệm ban thưởng, hắn liền thuận lợi lên tới cấp 16.

Sau đó hắn liền đi tới một trụ thủy tinh khác, rút thăm thẻ kỹ năng.

[Tên: Ác Ma Biên Bức Quỷ Ảnh

Thuộc tính: kỹ năng chủ động, nắm giữ vĩnh viễn

Loại: Điều tra

Hiệu quả: Thời gian cold-down 5 giây, lúc chạy trốn về phía trước với tốc độ cao có thể phát động, sau khi phát động trong vòng ba giây người chơi sẽ nhận được tàn ảnh song trọng yểm hộ, trước khi kỹ năng có thể trực tiếp xuyên qua mục tiêu/chướng ngại vật trước mặt (nếu như chướng ngại vật là vách tường, lúc người chơi gặp phải, trong phạm vi hình quạt 2m trước mặt phải có một khe hở có độ rộng qua vai mới có thể hoàn thành xuyên qua. Nếu vách tường hoàn toàn kín mít, nếu có độ cao vượt qua 3/4 chiều cao người chơi sẽ không có cách nào xuyên qua)

Tiêu hao: 100 điểm giá trị thể năng

Điều kiện học tập: sở trường điều tra E, sở trường chiến đấu E

Ghi chú: kỹ năng chiêu bài thường dùng của một Running Back số 21 trong môn bóng bầu dục, lợi dụng trọng tâm thân thể di động cùng bộ pháp biến hóa, dưới thị giác của đối phương sáng tạo ra một trọng ảnh phân thân, do đó xuyên qua ngăn cản của đối phương.]

(Hckt: đang nói về manga Eyeshield 21 --)

"Kỹ năng di động tốc độ cao đồng thời tiến hành né tránh a..." Phong Bất Giác dùng tay trái nâng khuỷu tay phải, tay phải vượt cằm nói: "Ân... Ta cảm giác học cái này có chút lãng phí a..." Hắc lẩm bẩm: "Kỹ năng này dường như thích hợp với Tiểu Thán hơn... Sở trường chiến đấu của hắc đã là cấp D rồi, nhưng sở trường điều tra chỉ có F, vẫn không thể học; Bi Linh đẳng cấp điều tra E, nhưng chiến đấu lại là F; trước mắt trong xã đoàn phù hợp với điều kiện học tập chỉ có ta cùng Tự Vũ a..." Hắc suy nghĩ một chút, quyết định trước tiên đem kỹ năng này ném vào trong kho hàng công cộng của xã đoàn, đợi buổi tối cùng các đồng đội thương lượng một chút lại quyết định xử lý như thế nào.

Đã lĩnh xong ban thưởng, cũng đã bỏ thẻ kỹ năng vào nhà kho xã đoàn, Phong Bất Giác liền chuẩn bị lại đi vào trong cái hộp kính hải đạo chơi, hôm nay giá trị kỹ xảo của hắc cũng coi như không ít, mua một ít vật phẩm cùng trang bị dưới cấp 20 có thể sử dụng đó là dư xài.

Đối với gian phòng đầy mặt gương lồi lõm vắn vẹo cùng cái hộp lớn ở chính giữa, Phong Bất Giác đã rất quen thuộc. Hắc quen việc dễ làm mà mở ra menu, dựa theo phân loại đi xem hàng hóa trong cái hộp kính hải.

Hắc đầu tiên vẫn tìm vật phẩm cấp "Truyền thuyết". Đương nhiên, hắc chỉ muốn coi thôi. Loại tâm tính này tựa như nữ nhân đạo phố, các nàng sẽ luôn luôn dùng ánh mắt giống như dã thú nhìn chăm chăm vào con mồi ở trước cái quầy hàng chuyên bán đồ xa xỉ, thế nhưng cũng không có nghĩa là các nàng sẽ đi mua cái gì.

Đàn ông cũng sẽ có tình huống tương tự. Lúc xem hàng hoá, xuất phát từ hiếu kỳ, ai cũng sẽ đi nhìn một chút món hàng tốt nhất, đắt tiền nhất, dù sao coi cũng không mất gì.

"Ồ! Thật sự có a!" Phong Bất Giác dựa theo phẩm chất tìm tòi, không nghĩ tới thật sự tìm được một món trang bị cấp truyền thuyết.

[Tên: Thiết Toái Nha (Tessaiga)]

Loại: Vũ khí

Phẩm chất: Truyền thuyết

Lực công kích: Không biết

Thuộc tính: Không

Đặc hiệu: Không

Điều kiện trang bị: sở trường chiến đấu A, sở trường linh thuật A, sở trường triệu hoán C, cấp từ 40 trở lên

Ghi chú: bảo đao trong truyền thuyết, do Tōtōsai chế tạo, nguyên liệu lấy từ răng của Inu no Taishou. Sau khi rót linh lực vào, Thiết Toái Nha sẽ chuyển biến thành hình thái chiến đấu cơ bản —— Nha Chi Kiếm, căn cứ vào cường độ linh lực, kỹ năng, trình độ thuần thục của người sử dụng, Thiết Toái Nha có thể biến hóa thành nhiều loại hình thái, mỗi loại hình thái đều có thuộc tính đặc biệt cùng đặc hiệu riêng, uy lực cũng có chỗ bất đồng.]

(Hckt: cái này thì từ bộ Inuyasha)

Theo thuyết minh của vật phẩm trước mắt, ngoại trừ điều kiện trang bị yêu cầu cực cao, phương diện khác cũng đều không nhìn được. Chỉ sợ phải cầm món vũ khí này trên tay, hơn nữa dùng linh lực sử dụng biến hóa hình thái mới có thể chứng kiến thuộc tính biến hóa.

Bất quá, xem giá cả mà nói, ít nhất Phong Bất Giác cho rằng, trước mắt trong trò chơi không có một ai có thể mua được món đồ này.

Giá của thanh Thiết Toái Nha này vậy mà đạt tới 90.000 điểm giá trị kỹ xảo. Giá trị kỹ xảo với tư cách là một loại tiền không cách nào giao dịch, muốn tích góp từng tí một đến 9 vạn điểm, bỏ qua độ chênh lệch giữa các người chơi, thời gian chơi trò chơi là điều kiện không thể thiếu. Vật phẩm trong cái hộp kinh hải chỉ có thể giữ lại 7 ngày, cho nên thanh vũ khí trước mắt này nhất định sẽ bị xóa bỏ rồi.

Đương nhiên, nếu cây đao này vào một ngày nào đó, xuất hiện trong một kịch bản nào đó một lần nữa, mà lúc kịch bản chấm dứt không có ai lấy được, vậy nó vẫn sẽ tiến vào trong cái hộp kinh hải làm người mẫu một tuần lễ đấy, cái này phải xem tình huống kịch bản tạo ra rồi.

Xem xong trang bị truyền thuyết, đã đem mắt nhìn nghiên, Phong Bất Giác liền bắt đầu tìm tòi vật mình cần. Hắn suy nghĩ một chút: Lúc tác chiến viễn trình, Tú Lơ Khơ Tử Vong là thần khí khó có thể thay thế, đã có món vũ khí Linh Năng này, đẳng cấp sở trường xạ kích cũng không quan trọng nữa. Lại nói tiếp hắn còn có một khẩu súng ngắn m1911a1 làm vũ khí viễn trình thông thường, cho nên không cần phải kiếm thêm trang bị loại súng ống.

Về phương diện vũ khí cận chiến, ngược lại là có thể suy nghĩ một chút... Cờ-lê không phải loại vũ khí cận chiến chủ lực đấy. Chờ đến trung kỳ trò chơi, những người chơi có kỹ năng chiến đấu hệ tương đối chính quy có lẽ đều sử dụng các loại vũ khí như đao thương kiếm kích búa rìu móc xiên, đem cờ-lê làm vũ khí cận chiến chủ lực một mực dùng tiếp là không thực tế đấy, cũng cực kỳ bất lợi đối với việc phát triển sở trường chiến đấu. Về phần cái ghế gãy kia... không cần nói tới.

Mặt khác, cũng có thể cân nhắc đi mua đồ phòng ngự. Hồi Âm Khôi Giáp đã để rất lâu trong bọc hành lý, ưu thế lớn nhất chính là lúc trang bị chỉ chiếm một ô đai lưng mà thôi. Ở phần ghi chú có viết "Người sử dụng mở ra đai lưng có thể đạt được một thân hộ giáp "Âm thanh" vô hình." Nếu là khôi giáp vô hình, nói cách khác, ngoài đai lưng ra, người chơi còn có

thể trang bị thêm đồ phòng ngự ở tay, chân... có thể chông lên song trọng phòng hộ.

Bởi vậy, Phong Bất Giác hiện tại chủ yếu tìm kiếm binh khí cận chiến cùng đồ phòng ngự.

Trải qua hơn hai mươi phút xem xét cùng so sánh, hắn đã tìm được một món trang bị khá thích hợp. Nhìn vào ngoại hình, là một thanh đao thép dài khoảng 60 cm.

[Tên: Người Máy Phải Chết

Loại: Vũ khí

Phẩm chất: Tốt

Lực công kích: Trung đẳng

Thuộc tính: Điện

Đặc hiệu: Lúc công kích địch nhân là máy móc, lực phá hoại tăng lên rõ rệt

Điều kiện trang bị: Cấp 15

Ghi chú: thợ rèn ả nhân truyền kỳ "Aure-Toàn Bộ Phải Chết" lúc còn sống, có rất nhiều câu chuyện đáng xấu hổ, mà hầu như phần cuối của mỗi câu chuyện đó, đều là kết thúc bằng việc một món vũ khí nào đó ra đời. Ví dụ như lần làm hắn cảm tức cùng khó có thể mở miệng kia. Lúc ấy hắn đang nghỉ phép ở "Núi Bánh Ngọt", lại bị lừa chơi tiên nhân khiêu một lần. Về sau hắn mới biết được, đối phương là hai gã tội phạm người máy có thể tùy ý biến hóa ngoại hình. Sau đó không lâu... Hắn chế tạo thanh đao thép này.]

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 127

Phong Bất Giác đương nhiên là có đủ điều kiện để trang bị món vũ khí này. So với cò-lê, lực công kích của cả hai đều là "trung đẳng", cũng đều có thuộc tính bổ sung; về đặc hiệu mà nói, cò-lê đối kháng với sinh vật hình người càng có thể phát huy tác dụng, mà thanh đao thép đối kháng quái vật máy móc không thể nghi ngờ có ưu thế cực lớn.

Phong Bất Giác cho rằng thanh đao thép này so với cò-lê có nhiều hơn hai ưu điểm. Đầu tiên, đây là vũ khí sắc bén chính quy, phạm vi công kích lớn hơn. Tiếp theo, đồng dạng là trang bị bổ sung thuộc tính, thuộc tính điện chẳng những có thể dùng để khắc chế máy móc, còn có thể sinh ra hiệu quả tê liệt đối với sinh vật.

Mặt khác, món vũ khí này không có hạn chế khóa lại, giá bán 500 giá trị kỹ xảo không đắt, sau này nếu có trang bị mạnh hơn để thay thế thì vẫn có thể ném tới phòng đấu giá treo giá mấy vạn tiền trò chơi, chỉ nói đến điểm ấy thì mua là không thiệt thòi.

Mua xong món vật phẩm này, bọc hành lý của Phong Bất Giác liền đầy. Nếu muốn đem [Bọc hành lý tân thủ] 10 ô hẵn đang sử dụng thăng cấp thành [Bọc hành lý tiêu chuẩn] 15 ô cần 100 vạn tiền trò chơi, hẵn không cầm ra được, cộng với vừa mới nhìn được giá bán của [Thiết Toái Nha] khiến cho hẵn chịu kích thích, sau khi Phong Bất Giác mua xong [Người Máy Phải Chết], hẵn liền rời khỏi cái hộp kinh hải.

Hắn đi thương thành xem xét biến hóa của các bảng xếp hạng trong khoảng thời gian này, tại bảng xếp hạng chiến lực xã đoàn cùng bảng xếp

hạng thực lực tổng hợp xã đoàn đã xảy ra tranh đoạt vô cùng kịch liệt, ngoại trừ hai vị trí đầu tiên, đằng sau biến hóa rất lớn, bất quá bảng xếp hạng chiến lực cá nhân cùng bảng xếp hạng đẳng cấp cũng vẫn khá ổn định. Đáng lưu ý chính là, vị max level đầu tiên trong giai đoạn Closed Beta [Dũng Giả Không Sợ] đã rời khỏi top 10 bảng xếp hạng chiến lực, mà hắn ở trên bảng xếp hạng đẳng cấp cũng không còn đứng đầu rồi. Một ít danh tự lạ lẫm... đã lặng yên lọt vào trong top 20 của cả hai bảng, mà những người này, chính là chủ lực chính thức của "Trật Tự".

....

Phong Bất Giác ở thương thành bổ sung bốn thoi đạn, hơn nữa bán đi cây dao găm lấy được trong kịch bản đảo săn người, dọn ra một ô trống trong bọc hành lý, sau đó hắn trở lại không gian đăng nhập, chuẩn bị đi xếp một cái kịch bản.

Lúc này cấp của hắn là 16, trạng thái là:

Danh hiệu: [Người Thăm Dò Cốt Truyện]

Kinh nghiệm: 3.236/16.000

Giá trị kỹ xảo: 2.080

Tiền trò chơi: 214.800

Sở trường: thông dụng D, khí giới E, điều tra E, chiến đấu D [mặt nạ tăng thêm], xạ kích D, chữa bệnh F, linh thuật F, triệu hoán N/A

Bọc hành lý 9/10: Cờ lê Mario, Con mắt thù hận, súng ngắn M1911A1, hời âm khôi giáp, thuốc bổ sung giá trị sinh tồn *4, đèn pin, ghế gậy, SPC-500(20/20), người máy phải chết.

Trang bị: tước sĩ chi vũ, mặt nạ Casey Jones, tú lơ khơ tử vong

Không gian 3/10: bính đồ bài - hầu, bính đồ bài - kính râm, bính đồ bài - xoay tròn.

Kỹ năng: [bảo hành sửa chữa qua loa] [Gấu con vùng chân đá ngang]
[Linh thức tự thân thuật] [Quyết thắng thiên lý]

Hình thức sinh tồn một mình độ khó ác mộng, Phong Bất Giác trong thời gian ngắn không định đi xếp nữa, cái loại kịch bản làm cho người ta đau đầu cùng ức chế này mỗi tuần tối đa chỉ chơi một hai lần, mỗi ngày đều chơi ai cũng không chịu được.

Mà hình thức sinh tồn đoàn đội, cùng đám Tiểu Thán sắp xếp hiển nhiên là có lợi nhất, bởi vì có ban thưởng kinh nghiệm khi thành viên xã đoàn tổ đội lẫn nhau. Tuy nói trước mắt Tiền Tuyển Địa Ngục cho dù tổ đầy bốn người, mỗi người cũng chỉ có thể thêm vào 3% kinh nghiệm (hạng thêm vào kinh nghiệm này không hiện ra trong menu tổng kết), nhưng có so với không có còn tốt hơn.

Vì vậy, Phong Bất Giác lại đánh chủ ý đến trò chơi giết chóc. Lần trước 1V1 có đầu không có đuôi vẫn chưa làm cho hắn thỏa mãn, bởi vì cái gọi là cùng người đấu vui mừng vô cùng, người chơi độ sức lẫn nhau xác thực rất có ý tứ. Mặc dù ở trong trò chơi giết chóc nguyên tố khủng bố giảm bớt rất nhiều, nhưng người với người chém giết vẫn có thể khiến cho adrenalin của người chơi tăng vọt, mang đến thể nghiệm tương đối kích thích.

Ý niệm tới đây, Phong Bất Giác liền chuẩn bị lại xếp một lần 1V1. Không nghĩ tới, ngay khi hắn đem ánh mắt chuyển qua menu sắp xếp, có người ném cho hắn một lời mời trò chuyện.

"Ân... Lại là tên này..." Phong Bất Giác thì thầm một câu.

Người phát ra lời mời chính là người chơi nick name [Cuồng Tung Kiếm Ảnh] kia.

Phong Bất Giác chọn đồng ý, lập tức mở miệng hỏi: "Chuyện gì?"

"Người khỏe không? Phong huynh hiện tại người có rảnh không?" Nghe thanh âm của Cuồng Tung Kiếm Ảnh, lúc này tâm tình của hắn dường như rất tốt.

"Ta đứng ở trong không gian đăng nhập trò chuyện với người, người hỏi có rảnh hay không?" Phong Bất Giác nói.

"Ha ha... Cũng đúng a...."

"Người cũng không phải là muốn tìm ta cùng xếp kịch bản a?" Phong Bất Giác ngữ khí quái dị mà hỏi thăm.

"Sao vậy? Chúng ta không phải là bạn tốt sao?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh trả lời.

"Để ta đoán xem... Trò chơi giết chóc đúng không?"

"Đúng vậy."

"Không đi không đi không đi." Phong Bất Giác dùng ngữ khí không kiên nhẫn nói liên tục ba lượt.

"Sao vậy?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh hỏi.

"Đánh không lại người." Phong Bất Giác gọn gàng mà trả lời.

"Ha ha..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh cười nói: "Ta là tìm người đi đánh 2V2 a...."

Phong Bất Giác nghe vậy sững sờ: "Không thể nào? Người thế nhưng là đại xā đoàn a, hơn nữa còn là một cao thủ, theo ta thấy có hơn chín thành là game thủ chuyên nghiệp a. Chẳng lẽ người không có đồng đội cố định?"

"Ban ngày ta vốn không rảnh online đấy, hiện tại lúc này xem như là thời gian chơi trò chơi ngoài dự tính, cho nên ta chuẩn bị tùy tiện nghỉ ngơi một chút." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Những người khác trong phòng làm việc đều đang ở trong kịch bản, cho nên mới tới tìm người rồi."

"Xã đoàn của các người chiêu mộ người chơi bình thường không thiếu à? Không có ai đăng cấp phù hợp có thể tổ đội với người sao?" Phong Bất Giác hỏi.

"Ta coi rồi, lúc này người online mà không phải game thủ chuyên nghiệp không nhiều lắm a... đăng cấp gần ta, mà lại đang rảnh rồi chỉ có tầm hai ba người a." Cuồng Tung Kiếm Ảnh trả lời, "Trước khi đăng nhập trò chơi ta một mực ở trong phòng làm việc xem xét tư liệu thành viên, mấy ID này ta đều có ấn tượng, đều là cận bã sức chiến đấu chỉ có 5." Hắc cười nói, "Tìm người sắp xếp khẳng định tốt hơn so với tìm bọn hắc."

"Người người này nói chuyện còn rất thẳng thắn a... Người trong xã đoàn của chính mình là cận bã sức chiến đấu chỉ có 5 người cũng không che giấu, cứ như vậy cùng nói ra với người ngoài a...." Phong Bất Giác nói.

"Ha... Có một câu nói mà thôi, loại đồ vật như thực lực này, được chính là được, không được chính là không được, ta lưu mặt mũi cho bọn hắc, bọn hắc cũng chưa chắc có thể tiến bộ được, chỉ khi chính bọn hắc phát triển đến lúc đủ cường đại, mới có thể cải biến cái nhìn của người khác."

Lời của Cuồng Tung Kiếm Ảnh xác thực cũng có lý, bất quá Phong Bất Giác vẫn là một người tương đối nguyên ý thông cảm người khác, hắc chẳng qua là cười cười, không đưa ra bình luận, cũng đổi chủ đề: "Như vậy... Mang theo đồng đội có sức chiến đấu cao hơn 5 một chút như ta, người 2V2 nắm chắc liên gia tăng thật lớn rồi hả?"

"Phong huynh khiêm tốn quá mức, biểu hiện của người đáng để kiêu ngạo a...." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói ra: "Thực lực của người, ít nhất ta và

người hai người đều biết rõ trong lòng. Ta cho người biết, lần trước người lấy tới món vũ khí Linh Năng kia vô cùng có khả năng chính là món thứ nhất trong Thiên Đường Kinh Khủng, thậm chí trước mắt là món duy nhất cũng nói không chừng."

"Ha ha... Được rồi được rồi, nhìn thịnh tình khó có thể chối từ của người, lại đem ta nâng lên cao như vậy, ta liền cố mà phụng bồi cùng người đi đánh một trận." Lời này của Phong Bất Giác kỳ thật tương đối vô sỉ. Hẳn vốn là muốn đi chơi trò chơi giết chóc, hiện tại chẳng khác gì là đang ôm đùi. Hơn nữa Cuồng Tung Kiếm Ảnh loại này tuyệt đối thuộc về loại đùi lớn giang hồ hào hùng, hiệp cốt nhu tràng. Vô luận trang bị, đẳng cấp hay kỹ xảo chiến đấu đều là trình độ cao cấp nhất trong người chơi hệ chiến đấu.

Cuồng Tung Kiếm Ảnh nghe hẳn đáp ứng, liền phát ra lời mời tổ đội, tiếp đó nói ra: "Vậy ta liền vào đội ngũ a."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Địa Cầu Phế Thổ Thiên (1)

[Cuồng Tung Kiếm Ảnh, cấp 17]

Phong Bất Giác, cấp 16]

[Tiểu đội của bạn đang bước vào trò chơi giết chóc 2V2.]

[Tiểu đội của bạn đã tiến vào đội ngũ, đang tìm cá nhân hoặc đội ngũ khác đã sẵn sàng.]

[Đã xác nhận, kịch bản đang tạo ra...]

[Bắt đầu tiến vào, xin chờ một chút.]

Đây là thông báo hệ thống Phong Bất Giác nhận được, so với lúc chính hắn làm đội trưởng có một chút khác nhau.

Lúc này giọng nói hắn nghe được rất là phổ thông, một giọng nam khàn khàn thì thầm: "Khiến cho đối thủ của người sợ run a, khiến cho bọn họ cảm nhận sự sợ hãi tột độ a!"

[Hoàn tất tiến vào kịch bản, hiện tại bạn đang tiến hành hình thức trò chơi giết chóc.]

[Hình thức có cung cấp giới thiệu tóm tắt kịch bản và có tỷ lệ xuất hiện chi nhánh hoặc 【Ẩn Tàng nhiệm vụ】 và thể giới quan đặc biệt]

[Ban thưởng thắng lợi: 30% điểm kinh nghiệm đăng cấp trước mắt.]

[Sắp chiếu giới thiệu tóm tắt kịch bản, sau khi chiếu xong trò chơi sẽ lập tức bắt đầu]

CG mở màn xuất hiện, trong màn ảnh, một mỹ nữ tóc dài mặc áo khoác trắng, dáng người có lồi có lõm đi tới từ một hành lang có ánh sáng lờ mờ.

[Năm 2000, trong phòng thí nghiệm Crystal Lake có giam giữ một tên sát nhân ma quỷ vĩnh viễn giết không chết: Jason. Đoàn đội thí nghiệm khoa học của chính phủ muốn dùng hắn với tư cách vật thí nghiệm, tiến hành nghiên cứu liên quan đến lĩnh vực khôi phục tế bào hoại tử.]

Nương theo lời trần thuật, nữ nghiên cứu viên kia đi vào trong một cánh cửa. Màn ảnh cũng không có theo sau nàng đi vào, hình ảnh như ngừng lại trong hành lang.

[Nhưng Jason cũng không dễ để bị giam như vậy. Bất luận cử động khinh địch, thư giãn nào đó đều sẽ gây ra hậu quả không thể挽回.]

CG đã giảm bớt phần lớn hình ảnh trong bộ phim gốc, chỉ dùng vài tiếng hét lên cùng với bóng tối đột nhiên phủ xuống liền nhảy vọt tới đoạn Jason đã mất đi khống chế, cùng với quá trình bị nữ nghiên cứu viên kia đóng băng.

[Năm 2455, nhân loại tiến vào thời đại tinh tế thực dân, nơi đây đã trở thành "Cực địa cầu", một địa phương tràn đầy gió lốc, khí độc mê-tan cùng vùng biển bị ô nhiễm.]

[Một đội khảo sát khoa học của nhân loại phản hồi địa cầu tiến hành khảo cổ nghiên cứu, bọn hắn phát hiện thi thể của Rowan cùng Jason, đồng thời mang về trên tàu...]

CG đến đây liền chấm dứt, Phong Bất Giác đã có thể hành động, bên tai hắn lập tức vang lên thông báo của hệ thống:

[Đã gây ra nhiệm vụ chính tuyến]

[Giết chết toàn bộ thành viên đội địch]

"Nguyên lai là bộ phim nát này." Cuồng Tung Kiếm Ảnh liền đứng bên cạnh Phong Bất Giác, lúc này chính bản thân bọn hắn đang đứng ở trong hành lang mở màn CG. Cũng chẳng biết tại sao, đèn trong hành lang vẫn sáng, nói rõ nơi này vẫn còn có điện.

"Tình huống không đúng..." Phong Bất Giác nói: "Vì sao chúng ta lại ở trong phòng thí nghiệm mà không phải trên tàu vũ trụ?"

Cuồng Tung Kiếm Ảnh nghe vậy nói: "Vậy thì như thế nào?"

"Câu chuyện trong bộ thứ 10 dòng phim "Friday the 13th" trên cơ bản đều phát sinh ở trên tàu vũ trụ, mà chỗ chúng ta đang ở... Khục... Khục..." Phong Bất Giác bỗng nhiên mạnh mẽ ho khan hai tiếng: "Căn bản không thích hợp cho nhân loại sinh sống."

Sau khi Cuồng Tung Kiếm Ảnh hít thở vài ngụm không khí nơi đây cũng cảm thấy có một chút không khỏe, hắn mở ra menu trò chơi xem xét, không có bất kỳ trạng thái dị thường, nhưng giá trị sinh tồn lại giảm bớt 1, xem ra hoàn cảnh chung quanh bổ sung hiệu quả giảm máu nào đó.

"Bọn hắn phát hiện ra thi thể của Rowan cùng Jason, đồng thời mang về trên..." Phong Bất Giác giống như trêu chọc nói ra: "Sau đó chờ tất cả bọn hắn đều đi khỏi, chúng ta ở trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất hoang phế mấy trăm năm này trình diễn phần ngoại truyện của bộ phim a."

"Nói cách khác... Kịch bản này chẳng qua là mượn thiết lập của bộ phim kia, không có bất kỳ quan hệ với Jason hoặc là nhân vật trong phim." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói tiếp: "Ha ha... Cái này không phải rất tốt sao, không có quá nhiều gút mắc phức tạp với nội dung cốt truyện, chỉ cần ở trong hoàn cảnh phong bế này cùng đối phương phân ra thắng bại là được."

"Có ba việc ta hi vọng người có thể biết rõ một chút." Phong Bất Giác giơ tay phải lên, duỗi ra ngón trỏ: "Thứ nhất, căn cứ thiết lập trong phim, đừng nói bên ngoài phòng thí nghiệm, chỉ nói đến vị trí cùng hoàn cảnh hiện giờ của chúng ta là ai cũng sẽ phải chết đấy, mà ta và người sở dĩ không chết có khả năng bởi vì chúng ta là "Người chơi" hoặc là hệ thống cố ý an bài." Hắn duỗi ra ngón tay thứ hai: "Thứ hai, lần đầu tiên ta xem bộ phim nát này liền chú ý tới, bỏ qua bản thân kịch bản vô nghĩa cùng với năng lực của đạo diễn chưa đủ, thiết lập của bộ phim này vẫn hơi có chút mùi vị của khoa học viễn tưởng, ví dụ như tu bổ linh kiện trên tàu vũ trụ, người nhân tạo... Nói ngắn gọn, đó là một thế giới có trình độ khoa học kỹ thuật vô cùng cao, nếu chúng ta có thể nghĩ cách tiến hành tiếp xúc với văn minh nhân loại trong thế giới này, phát ra tín hiệu cầu cứu, thoát ra khỏi phòng thí nghiệm này, vậy thì có thể thu hoạch lợi ích khó có thể dự đoán, so với giết chết đối thủ qua cửa có khả năng còn kiếm được nhiều hơn.

Hai người trong đoàn đội đối phương sớm muộn sẽ chết trong phòng thí nghiệm này, cho dù bọn hắn dựa vào thuốc bổ sung giá trị sinh tồn có thể cầm cự trong chốc lát thì cũng chỉ là vấn đề về thời gian sớm hay muộn mà thôi. Mà chúng ta có thể thừa dịp đoạn thời gian quý giá này thu hoạch vật phẩm, trang bị, kỹ năng... thậm chí mượn nhờ khoa học kỹ thuật của cái thế giới này để cường hóa thuộc tính của chính mình."

Phong Bất Giác lại duỗi ra ngón tay thứ ba: "Thứ ba..." Hắn lại ho khan hai tiếng: "Thứ ba, điểm này là trọng yếu nhất, người tốt nhất nên chú ý... Ta vô cùng hoài nghi quái vật bên trong phòng thí nghiệm này không chỉ có một mình Jason." Hắn nói xong, liền rút ra đao thép: "Trong phòng thí nghiệm có quy mô như thế này, nhất mười con quái vật có cấp bậc ngang với Jason cũng rất bình thường, nếu như ta là biên kịch, muốn mở rộng nội dung cốt truyện nhất định sẽ ra tay từ phương diện này a..." Hắn cười khò nói: "Tuy đã qua 455 năm, nhưng nếu hệ thống muốn tăng thêm chút vui thú cho trận 2V2 này mà nói... để một ít quái vật còn sống tới làm rồi là lựa chọn tuyệt hảo."

Cuồng Tung Kiếm Ảnh nghe hần nói xong, trong nội tâm cả kinh nói, "Ta xem người mới là quái vật a..." Hần vẻ mặt cung kính mà hỏi thăm: "Phong huynh, chỉ trong thời gian xem một đoạn CG, người liền nghĩ đến nhiều như vậy a?"

"Là tạm thời chỉ nghĩ tới nhiều như vậy, trong chốc lát có gì cần bổ sung ta sẽ nói cho người biết." Phong Bất Giác trả lời.

"Không hổ là [Người Thăm Dò Cốt Truyện], bội phục, bội phục!" Câu này của Cuồng Tung Kiếm Ảnh thế nhưng phát ra rất có cảm xúc.

"Đúng rồi... Trước tiên xem tình huống của đối phương a." Phong Bất Giác nói.

Bọn hần mở ra menu trò chơi quan sát, nick name của hai người đối phương vừa nhìn đã biết rõ cũng là cùng đội đấy, một người tên là [Tận Thế Tấn Công], cấp 19; một người khác tên là [Cuối Cùng Tấn Công], cấp cũng là 19. Ngoại trừ nick name cùng đẳng cấp, tin đáng giá cũng chỉ có một cái "Vẫn còn sống" thôi.

"Tấn Công à..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh cau mày nói.

Phong Bất Giác nhạy cảm mà từ trên nét mặt đồng đội bắt được cái gì: "Người có quen biết?"

"Chưa gọi là quen, bất quá ID cùng loại ta biết rõ." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Bọn hần có lẽ đều là người của phòng làm việc "Thi Dao"... Người của Thi Dao, danh tự đăng sau cơ bản đều là "Tấn Công" và "Vi Vương"."

"Hả? Ta nhớ hiện tại phòng làm việc đó xếp hạng thứ 5 trên bảng xếp hạng chiến lực a...." Phong Bất Giác nói: "Cao hơn Giang Hồ các người đấy."

"Hừ... Cái đó mới là thứ làm ta khó chịu a..." Ngữ khí của Cuồng Tung Kiếm Ảnh tựa hồ mang theo chút ít bất đắc dĩ: "Kỳ thật đám gia hỏa này cũng không mạnh, nhưng bọn hắc có biện pháp để xếp ở phía trên."

"Hả? Ý ngươi là..." Với trí thông minh của Phong Bất Giác, tất nhiên là hắc lập tức sẽ hiểu trong lời nói của đối phương có chuyện, vì vậy hắc biết thời biết thế mà để cho đối phương nói tiếp.

"Lời này để ta nói có lẽ cũng không quá phù hợp, ngươi có thể lựa chọn tin hoặc là không tin." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Đại bộ phận Studio trong ngành này đều có chung nhận thức, người của phòng làm việc Thi Đạo ăn gian."

"Ăn gian? Ngươi nói là, toàn bộ người chơi của phòng làm việc đều..."

"Thủ đoạn của bọn họ rất nhiều, chỉ cần là thứ người có thể nghĩ đến, bọn hắc đều đã làm." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Ví dụ như tự chủ nghiên cứu phát minh một ít thiết bị phụ trợ phi pháp, về phương diện phần mềm thì là một ít plug-in có chứa tính chất auto... Những sự tình này, người ở ngoại giới không rõ ràng lắm, giữa các người chơi bình thường chỉ có thể nói là lời đồn đại, bất quá những game thủ chuyên nghiệp như chúng ta sau khi cùng đối phương giao thủ mấy lần, hoặc nhiều hoặc ít đều phát giác được một ít sự tình đấy."

"Bên quản lý trò chơi mặc kệ sao?" Phong Bất Giác hỏi.

"Quản rất khó, không đáng." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Bên quản lý cũng chỉ muốn dựa vào trò chơi kiếm tiền, đối với rất nhiều lĩnh vực đen, chỉ cần không có đụng chạm đến ích lợi của bọn hắc, không có gây nhiễu động đến tình trạng dư luận xôn xao, bọn hắc cũng không đi quản." Hắc lắc đầu thở dài: "Quản những sự tình này, cũng là cần đưa vào các loại tài nguyên, nhân lực, thời gian, kỹ thuật... Theo ta thấy, trừ phi người đem chứng cứ đặt tới trước mặt đám quản lý, nếu không bọn hắc cũng chẳng

muốn quản." Hãn giống như chợt nhớ tới cái gì, lại nói: "Ah, còn một điều, ta nói, đám gia hỏa Thi Dao kia có rất nhiều thủ đoạn, chưa hẳn chỉ là ăn gian trong trò chơi. Có khi bọn hãn còn có thể thuê chút ít nhân lực, làm chút ít mờ ám, ví dụ như lên diễn đàn phát chút ít tin tức giả bôi đen người chơi của xã đoàn khác, hoặc là bọn hãn có thể trực tiếp làm ra một ít đánh giá ác ý với các phòng làm việc cạnh tranh trên Website Games, tóm lại liền là người xấu mua bán.

Lần ta ấn tượng sâu nhất là trong một trò chơi trước kia, bên quản lý làm một lần công khai tuyển cử hướng toàn thể người chơi, bình chọn ra một "Bang phái" mạnh nhất, kết quả Thi Dao trong bóng tối dùng tiền đi thu phiếu bầu, lại đem Trật Tự cùng Chư Thần đều loại bỏ. Nhưng mặc kệ kết quả như thế nào, dù sao công ty trò chơi chỉ muốn kiếm tiền, người nói bọn hãn có muốn quản hay không?"

"Thì ra là thế... Xem ra oán niệm của người rất sâu a...." Phong Bất Giác nói tiếp.

Cuồng Tung Kiếm Ảnh khoát tay, chẳng qua là cười khố: "Người không hiểu, chỉ khi ở địa vị của chúng ta mới minh bạch loại cảm thụ này. Nhiều khi, cho dù người cảm giác mình mạnh hơn, nhưng cuối cùng vẫn thất bại, thua như vậy rất uất ức, cũng làm cho lòng người nguội lạnh, nhưng cái này là thực tế." Hãn dừng lại một chút, giương mắt nhìn Phong Bất Giác: "Không có ý tứ, ta nói những thứ này, có khả năng người sẽ cảm thấy là lời nói bịa đặt..."

"Không, ta tin người." Phong Bất Giác nói: "Ta cũng tin tưởng Giang Hồ các người chắc chắn sẽ không cùng bọn họ thông đồng làm bậy đấy."

"Đó là đương nhiên." Cuồng Tung Kiếm Ảnh khi nói lời này dùng giọng điệu ngạo khí mười phần.

"Mà lý niệm của ta là..." Phong Bất Giác nói: "Hoặc là liền thông đồng làm bảy, hoặc là liền động thân mà ra." Hấn dừng lại một chút: "Cho nên... Chúng ta phải nghiêm túc một chút, giết chết hai tên kia, để cho bọn chúng nhìn xem cái gì mới gọi là thực lực."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Địa Cầu Phế Thổ Thiên (2)

Edt:... Err

Nhân loại, văn minh nhân loại, nhân loại dựa vào thổ địa để sinh sống, vòng đi vòng lại, lên lên xuống xuống. Vô luận là hạng nhân vật xuất sắc đến cỡ nào, hạng công tích vĩ đại đến cỡ nào, hạng thịnh vượng thịnh thế đến cỡ nào, đều sẽ bị thời gian quên đi vĩnh viễn.

Không có tấm bia nào có thể vĩnh viễn đứng lặng, bởi vì đến cuối chúng đều sẽ bị đẩy ngã.

Không có câu chuyện có thể được khen ngợi vĩnh viễn, bởi vì mọi người sẽ không ngừng viết những áng văn chương vĩ đại mới.

"Cự Địa Cầu", hay còn gọi là "Địa Cầu Thứ Nhất" chính là một địa phương đang bị mọi người dần dần quên đi như vậy...

Một ngày nào đó của thế kỷ 22, một buổi tối tĩnh lặng, thông qua kính viễn vọng của đài thiên văn Arecibo nằm trong thung lũng Puerto Rico của nước Mỹ, các nhà thiên văn học phát hiện trên bầu trời xuất hiện một điểm sáng mới. Có thể quan sát nó rõ ràng ở khu vực lân cận Sao Diêm Vương. Đài thiên văn của Nước Nga cùng Thụy Điển rất nhanh cũng xác nhận phát hiện này, cũng phỏng đoán ngôi sao nhỏ có khối lượng cùng nguồn gốc không rõ này đang lao nhanh về phía Hệ Mặt Trời.

Báo chí cũng đã tiến hành đưa tin nhiều về ngôi sao mới này, hằng thông tấn lại chỉ tóm lược một chút về tin tức này. Xem ra đối với đại đa số người

mà nói, tin tức có liên quan đến thiên văn học còn lâu mới hấp dẫn bằng một ít câu chuyện bát quái giải trí.

Vài ngày qua đi, các nhà thiên văn học mang tâm tình khẩn trương lại hiểu kỳ quan sát ngôi sao kia, suy đoán tình huống sắp sửa phát sinh ở chỗ đó. Kết quả phát hiện... Quy mô cùng độ sáng của ngôi sao kia đang tăng trưởng với tốc độ kinh người, hiện tại dùng phương pháp quay chụp bình thường cũng có thể quan sát được nó một cách rõ ràng. Nó càng tiếp cận Sao Diêm Vương, các nhà thiên văn học lại càng tâm thần bất định. Cho dù ở thế kỷ 22, phát sinh thiên thể va chạm ở một địa phương có khoảng cách gần nhân loại như vậy vẫn là sự tình không thể tưởng tượng nổi. Bất quá vào lúc đó xem ra, khoảng cách giữa hai thiên thể này vẫn còn rất xa.

Mà khi sự tình không thể tưởng tượng nổi nhanh chóng biến thành chuyện có khả năng xảy ra, truyền thông của các quốc gia trên thế giới cũng bắt đầu chú ý tới sự kiện đang diễn ra trên bầu trời, thậm chí có chút ít học sinh ở trường học đã chế tạo ra biểu đồ vận hành tương quan của thiên thể, hết thầy chứng cứ đều cho thấy, mọi người chỉ có thể bất lực mà nhìn ngôi sao kia lao về hướng Sao Diêm Vương.

Sau đó không lâu, toàn bộ thế giới đều đã đưa tin về chuyện này. Bởi vì va chạm trong tưởng tượng không có phát sinh, kết quả dĩ nhiên là lúc ngôi sao kia lao ngang qua bên cạnh Sao Diêm Vương, đem toàn bộ hành tinh kia kéo vào bên trong khối nhiệt độ nóng rực của chính mình...

Hai tinh thể đã dung nhập thành một khối cầu rất lớn màu trắng đẹp mắt, người trên địa cầu dùng mắt thường cũng có thể trông thấy.

Vì vậy, ngoài mặt trời cùng mặt trăng ra lại xuất hiện thêm một thiên thể mới chuyển động theo địa cầu, có quy luật mà xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người. Mỗi buổi đêm, mọi người đều đi quan sát khối cầu này mọc cùng lặn, mà mọi người cũng dần dần ý thức được, khối cầu mỗi lần mọc lên trở nên càng lúc càng lớn rồi...

Mọi người bắt đầu nghi kỵ, sợ hãi... Đưa ra một ít vấn đề như là "Vì sao vũ trụ lớn như vậy, ngôi sao kia hết lần này tới lần khác đến nơi này." Hỏi ra loại vấn đề này thật là ngu xuẩn đấy, tựa như đang hỏi vì sao mình sẽ ở trong vài tỷ đồng bào trở hết tài năng thuận lợi sinh ra.

Các nhà khoa học ở trong các mục tin tức giải thích rõ cho công chúng, giải thích một ít tri thức tương quan về phương diện vật lý học thiên thể, hơn nữa công bố ra một bộ phận của kết quả nghiên cứu. Đưa tin phô thiên cái địa, đều kể ra cùng một sự kiện: vị khách không mời mà đến xâm lấn Hệ Mặt Trời này, phương hướng vận hành cuối cùng nhất định là Mặt Trời. Chỉ có lực hấp dẫn của tất cả đại hành tinh mới có thể khiến cho tinh thể này rời đi quỹ đạo có tính chất hủy diệt kia. Nhưng vô luận như thế nào, tận thế của địa cầu đã đến.

Nhưng mà chuyện kể tiếp lại diễn ra ngoài dự đoán.

Nói cách khác chính là, địa cầu bị phán án tử hình, nhưng tạm thời trì hoãn tử hình.

Sau khi viên hỏa cầu này nuốt sống Sao Diêm Vương, tốc độ di chuyển liền trở nên rất chậm, nó ngừng lại tại một khoảng cách tương đối an toàn, giống như huynh đệ sinh đôi với mặt trời, chiếu sáng, sưởi ấm cái thế giới này. Trời đông giá rét biến mất, mùa lạnh nhất toàn cầu cũng giống như đầu hạ.

Lúc buổi sáng sớm thứ nhất chấm dứt, buổi sáng sớm thứ hai lại chiếu sáng trên bầu trời. Chói mắt như vậy, nóng hừng hực như vậy, giống như vòi rồng sóng nhiệt của Địa Ngục đốt cháy toàn bộ thế giới. Không ai biết rõ cuộc sống như vậy sẽ kéo dài bao lâu, nhưng tốc độ hòa tan của hai cực băng đang nhắc nhở mọi người, hành tinh này không phải nơi ở lâu.

Người lạc quan, người hoài nghi, người tuyệt vọng, người điên cuồng, phản ứng của mọi người không giống nhau. Địa cầu lâm vào trong hỗn loạn

vô tiền khoáng hậu. Tận thế rốt cục dùng một loại tư thái hữu hình xuất hiện ở trước mặt mọi người, không còn là cái gì "Vấn đề hoàn cảnh", "Người ngoài hành tinh xâm lấn", "Virus trí mạng" chỉ tồn tại ở trong phim ảnh mà là cái mọi người thường xuyên ở ngoài miệng nói là giả thiết đã là thiết thiết thực thực xuất hiện ở trên bầu trời, mỗi một ngày đều tuyên cáo với thế giới, kết cục đang ở trước mắt.

Không nghĩ tới, lần "Trì hoãn tử hình" này lại làm cho nhân loại đoàn kết lại với nhau. Trong mười năm sau đó, khoa học kỹ thuật của nhân loại phát triển thậm chí vượt qua hai trăm năm gần đây.

Toàn bộ nhân loại rốt cục vứt bỏ màu da, chủng tộc, quốc tịch, tín ngưỡng, khúc mắc, liên hợp cùng một chỗ, vì mục tiêu cộng đồng duy trì chủng tộc, dùng toàn bộ lực lượng, không hề giữ lại mà chia sẻ khoa học kỹ thuật, nhà khoa học, tài nguyên cao cấp nhất, hết thảy.

Rốt cục, hai mươi năm sau, nhân loại đặt bước chân đầu tiên vào thời đại thực dân tinh tế. Chiếc "Thuyền cứu nạn" tàu mẹ đầu tiên bay ra khỏi tầng khí quyển, số lượng nhân khẩu vận chuyển là một trăm vạn. Tiếp theo là chiếc thứ hai, chiếc thứ ba...

Sau đó, vì có một đường sinh cơ trốn khỏi địa cầu... rốt cục đã làm cho nhân loại lộ ra bản tính, địa cầu bạo phát một hồi chiến tranh, kết quả dùng đại bộ phận nhân loại tử vong cùng 93% phương tiện nhân tạo trên địa cầu bị hủy diệt mà chấm dứt.

27 năm sau, "Tận thế" giống như một trò đùa mà kết thúc. Đương nhiên, không có ai cười được.

Ngôi sao kia vậy mà vòng một góc 90 độ, một lần nữa gia tốc, đi khỏi Hệ Mặt Trời. Không ai biết là vì cái gì, có lẽ cái kia căn bản không phải là lưu tinh gì cả mà là phi thuyền của người ngoài hành tinh, có lẽ là sinh mạng

thể đặc thù nào đó, lại có lẽ là khảo nghiệm của thần minh không biết tên nào đó với nhân loại.

Tóm lại, lúc mọi người đã có năng lực trốn khỏi địa cầu, nguy cơ địa cầu bị hủy diệt lại không tồn tại nữa, rất đáng chiêm chọc là cái hành tinh này đã bị chiến tranh hạt nhân do chính loài người khai hỏa phá hư đến mức cảnh hoang tàn khắp nơi, không thích hợp để tiếp tục sinh tồn.

Cũng may nhân loại đã nắm giữ kỹ thuật bước nhảy không gian có tính mẫu chốt, du lịch ở khoảng cách xa trong vũ trụ cũng không còn là thiên phương dạ đàm. Vì vậy, nhóm người sống sót trên thuyền cứu nạn đã tìm được một ngôi nhà mới tại Hệ Ngân Hà, một tinh cầu không có người ở cực kỳ tương tự với Cựu Địa Cầu, một mảnh đất hoang còn chưa có tánh mạng có trí tuệ đặt chân ở đó: "Tân Địa Cầu", hoặc còn gọi là "Địa Cầu Thứ Hai".

Năm 2386, một hạng nghiên cứu phát minh kỹ thuật mới đã thành công, được xưng là "Con kiến". Đó là một loại người máy Nano cực kỳ nhỏ, có thể dùng để tu bổ tổ chức tế bào của sinh vật.

Mới đầu, "Con kiến" được dùng để cải tạo bộ phận thân thể bị đứt gãy của con người. Cho dù là người bệnh trường kỳ tê liệt trên giường, cơ bắp bị héo rút nghiêm trọng cũng có thể khôi phục thành trạng thái của người bình thường.

Về sau, lúc "Con kiến" giúp cho một người leo núi chết cồng trên tuyết sơn đã mấy năm được phục sinh, kỹ thuật này bắt đầu được coi trọng, ánh mắt của mọi người lại bắt đầu quăng về phía Địa Cầu Thứ Nhất...

Bắt đầu từ năm 2401, có một vài người "Tổ tiên" được tìm thấy ở Cựu Địa Cầu được phục sinh, chân tướng lịch sử, nền văn minh trong quá khứ, rất nhiều nghi vấn đã được giải đáp.

Cái này đã thành một cỗ thủy triều, cho tới hơn nửa thế kỷ về sau vẫn không có đình chỉ...

Một ngày nào đó của năm 2455, một chiếc phi thuyền tên là Grendel đệ tứ song thể đi tới Cựu Địa Cầu, tiểu đội nghiên cứu khoa học trên tàu phát hiện hai sinh vật cơ thể sống bị đóng băng trong phòng thí nghiệm tại Crystal Lake, đồng thời mang về phi thuyền. Một người trong đó là nữ nghiên cứu viên Rowan; mà người còn lại tên là Jason Voorhees, ác ma sát nhân bất tử.

Bọn hắn cũng không biết, cùng ngày đến thăm phòng thí nghiệm Crystal Lake dưới mặt đất, không chỉ có phi thuyền Grendel mà còn có một đội ngũ khác. Mang mục đích không thể cho ai biết, theo đuôi tiểu đội nghiên cứu khoa học cũng đi tới nơi đây. Đợi sau khi tiểu đội rời đi, đám người kia mới đi vào trong phòng thí nghiệm...

...

"Không nghĩ tới a... Gặp phải cường địch a." Cuối Cùng Tấn Công thì thầm.

"Một người trong Dao Kiếm Tiểu, Cuồng Tung Kiếm Ảnh, đối thủ tương đối khó giải quyết..." Tận Thế Tấn Công nói tiếp.

Hai người của phòng làm việc Thi Dao đều để đầu đỉnh, sắc mặt tái nhợt, thần sắc chết lặng, tiếng nói không lớn, ngữ điệu cũng vô cùng vững vàng. Bọn hắn đều mặc trang phục xanh đen đan xen, kiểu dáng rất giống đồng phục trong Star Trek, chẳng qua là nhan sắc bất đồng. Trên ngực trái đồng phục in huy hiệu của Thi Dao. Đồ án là một thanh loan đao khô lâu tinh điêu tể trác, văn tự tự nhiên là hai chữ Thi Dao màu đen.

"Gia hỏa tên gọi Phong Bất Giác kia cũng là cao thủ của Giang Hồ ư, ta như thế nào chưa từng nghe nói đến nhân vật như thế..." Tận Thế Tấn Công nói, "Gặp phải tổ hợp như vậy, người không cảm thấy kỳ quái sao?"

Cuối Cùng Tấn Công đáp: "Đích thật là kỳ quặc... Dựa theo chuẩn tắc của trò chơi này, thực lực của đội ngũ hai bên sẽ không kém nhau quá lớn đấy." Hắn dừng lại một chút, nói tiếp: "Không thể không thừa nhận, Cuồng Tung Kiếm Ảnh dù cho thấp hơn chúng ta hai cấp, thực lực cũng tuyệt đối không kém ta và người. Nhưng gia hỏa gọi Phong Bất Giác kia, vậy mà cũng chỉ mới có 16 cấp..."

"Nói cách khác... Hệ thống cho rằng, thực lực của hai người đối phương liên thủ, cùng hai gã người chơi 19 cấp chúng ta không kém bao nhiêu sao?" Tận Thế Tấn Công nói.

"Hừ... Nhất định là xảy ra vấn đề gì đó, chẳng lẽ tên vô danh gọi Phong Bất Giác kia đúng là cao thủ cùng trình độ với Cuồng Tung Kiếm Ảnh?" Cuối Cùng Tấn Công nói: "Nếu thật sự là như thế, khả năng duy nhất có thể xảy ra là... Hắn trên thực tế là người chơi cấp minh tinh nào đó, chỉ có điều ở trong Thiên Đường Kinh Khủng sử dụng một nick name mới."

"Có lý." Tận Thế Tấn Công nói tiếp: "Nhất định là cao thủ từ Studio nào đó đi ăn máng khác đến Giang Hồ, đổi ID trò chơi, hơn nữa cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh đạt thành hợp tác. Cái này liền có thể giải thích... vì sao chúng ta ở trong một trận 2V2 liền gặp được hai người chơi đều có cấp bậc thấp hơn rồi."

"Đây không phải càng tốt a." Cuối Cùng Tấn Công nói: "Khó được có thể ở trong trò chơi giết chóc gặp gỡ đối thủ có đẳng cấp thấp hơn chúng ta, phần thắng có lẽ càng lớn mới đúng."

"Ân..." Tận Thế Tấn Công gật đầu nói: "Bất quá cho dù biết rõ nhất định sẽ thắng cũng không được sơ suất. Người xem, giá trị sinh tồn của chúng ta đang từ từ giảm xuống, nói rõ kịch bản này là có thời gian hạn chế đấy. Nếu đối phương sử dụng chiến thuật trì hoãn không cùng chúng ta chính diện giao thủ, trận chiến này liền biến thành tiêu hao chiến về khả năng chữa trị cùng số lượng thuốc bổ sung giá trị sinh tồn. Lượng HP trong trò chơi này

không có trị số cụ thể, mà là dùng tỉ lệ phần trăm biểu thị, tình huống nếu như phát triển thành cục diện chơi trốn tìm, chúng ta liền không hề có ưu thế đáng nói rồi."

"Ta cũng nghĩ như vậy, chúng ta tốt nhất nên tốc chiến tốc thắng." Cuối Cùng Tấn Công đáp: "Đẳng cấp vượt lên đầu, lại có thứ "thuốc" kia phụ trợ... Như vậy mà còn thua... cũng quá khó coi đi."

...

Bên kia, Phong Bất Giác cầm đèn pin ở phía trước dẫn đường, Cuồng Tung Kiếm Ảnh đi theo hẵn, di động nhanh chóng mà yên tĩnh trong hành lang.

Phong Bất Giác đem mặt nạ Casey Jones biến thành trạng thái biểu hiện. Tuy đây không phải là mặt nạ phòng độc, nhưng có cảm giác đeo lên như vậy cũng có chút hiệu quả lọc không khí.

"Tiêu hao chiến là một loại phương thức tương đối có lợi với chúng ta." Phong Bất Giác vừa đi vừa nói. Bởi vì đeo mặt nạ nên tiếng nói chuyện của hẵn trở nên ồm ồm.

"Tiêu hao như thế nào?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Ý người là chỉ dùng vũ khí viễn trình hoặc là các loại chiến pháp như cạm bẫy để tiến hành quần chiến sao?"

"Không, chỉ cần không cùng đối phương chạm mặt cũng coi như là một loại tiêu hao." Phong Bất Giác trả lời.

Cuồng Tung Kiếm Ảnh cân nhắc một chút, liền hiểu ý của hẵn: "Người nói là... Lợi dụng hiệu quả giảm máu của nơi đây?"

"Không sai." Phong Bất Giác trả lời: "Cấp bậc của bọn hẵn cao hơn so với chúng ta, trên lý luận giá trị sinh tồn sẽ càng nhiều hơn một chút." Hẵn

lại ho khan một tiếng: "Nhưng hoàn cảnh làm giảm giá trị sinh tồn hiển nhiên là dựa theo tỉ lệ phần trăm đấy, điểm ấy ta và người vừa rồi cũng đã thẩm tra đối chiếu qua."

Vài phút trước bọn hắn mới trao đổi lẫn nhau về tình huống của giá trị sinh tồn, đẳng cấp của hai người chênh lệch một cấp, trước mắt giá trị sinh tồn đều là 95%, mà ngay cả thời điểm tỉ lệ phần trăm hạ thấp đều hầu như giống hệt nhau, chính xác đến từng giây. Điều này nói rõ tốc độ giảm máu cùng đẳng cấp không có quan hệ, chỉ cần hô hấp không khí của nơi đây, sau một thời gian ngắn cố định sẽ dựa theo tỉ lệ phần trăm giảm máu.

"A..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh cười nói: "Phong huynh, ta có thể hỏi một chút hay không, người mang theo bao nhiêu thuốc bổ sung giá trị sinh tồn?"

"Ta có bốn bình đấy." Phong Bất Giác trả lời.

"Không nói trước đối phương sẽ có bao nhiêu." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Ngay cả ta cũng mang nhiều hơn người a." Hắn lắc đầu: "Lại nói tiếp, vạn nhất trong hai người kia có một người luyện sở trường chữa bệnh, hoặc là hơi hiểu một chút về nó, vậy trận "Tiêu hao chiến" này của người chẳng phải là tự nguyện chịu thiệt sao?"

"Ta nói dùng tiêu hao chiến bắt đầu, cũng không nói dùng tiêu hao chiến chấm dứt a...." Phong Bất Giác nói ra: "Ý của ta là, trận chiến này, tốt nhất không nên bị kéo vào tiết tấu tốc chiến tốc thắng."

"Người cảm thấy đối chiến chính diện chúng ta sẽ thất bại?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh hỏi, kỳ thật ngữ khí hắn hỏi vấn đề này cũng đã biểu lộ hắn không cho là như vậy.

"Chưa hẳn." Phong Bất Giác nói: "Nhưng người đã tìm ta làm đồng đội nên rõ ràng, dùng tổ hợp này của chúng ta mà nói, trên thực lực tổng hợp ưu thế hơn xa so với cùng đối phương đánh giáp lá cà." Hắn thoáng quay đầu, lướt qua bờ vai của mình nói với Cuồng Tung Kiếm Ảnh: "Vận dụng

chiến lược, cũng là một bộ phận của thực lực." Hãn dừng lại một chút, mắt nhìn phía trước một lần nữa: "Nếu như người chỉ muốn cùng đối phương cứng đối cứng, cùng ta tổ đội còn không bằng đi tìm một người chơi hệ chiến đấu còn tốt hơn."

Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Được rồi, cái kia..."

Rống ——

Lời của hãn còn chưa dứt đã bị một tiếng gầm nhẹ quỷ dị cắt đứt, Phong Bất Giác cũng đúng lúc này dừng bước.

Hai người làm việc rất có ăn ý, bọn hãn đều là ngậm miệng không nói, rất tự giác mà phân biệt mặt hướng về hai hướng khác nhau phòng đi. Bọn hãn nín thở tập trung lắng nghe, chờ tiếng gào to kia vang lên một lần nữa nhằm phán đoán phương vị của nó.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Địa Cầu Phế Thổ Thiên (3)

ài giây sau, tiếng gầm rú thứ hai đúng hạn tới, lần này dưới tình huống Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh vô cùng tập trung, tất nhiên là nghe rõ phương vị của quái vật kia. Hai người trao đổi ánh mắt một chút, liền cùng nhau tiến về hướng đó.

Bước tiến của bọn hắn không nhanh nhưng vô cùng yên tĩnh. Phong Bất Giác lại đem mặt nạ chuyển thành trạng thái không hiện, sau đó từ trong bọc hành lý lấy ra [Con mắt thù hận] đeo lên. Trong mấy kịch bản trước đây, hắn hoặc là một mình hành động, hoặc là gặp phải loại tình huống giống như Vấn Đáp Tử Vong, bởi vậy rất lâu không dùng trang bị này, sử dụng vào lúc này là đúng tác dụng rồi.

Trong hành lang tuy có đèn nhưng cũng không đủ. Thường cách một đoạn khoảng cách sẽ có một khối bạch quang chiếu sáng khu vực, sau đó đi tiếp một đoạn đường lờ mờ khoảng 15m sẽ lại là một khu vực được chiếu sáng... cứ vậy mà tính. Cho nên Phong Bất Giác mới lấy ra đèn pin đi dò đường. Hắn chủ yếu là lo lắng ở trong đoạn đường lờ mờ bỏ qua manh mối trò chơi nào đó.

Hai người rón ra rón rén mà dọc theo hành lang đi tới trước mặt một giao lộ hình chữ T, lúc này tiếng gầm của quái vật lại vang lên, âm thanh so với lần trước càng vang hơn một chút.

Bọn hắn dừng lại trước ngã ba, nhìn về phía bên trái, đi hết một đoạn hành lang chừng 20m chính là điểm cuối, ở đó có một cánh cửa kim loại

dày đặc, trên cửa có một van mở, tiếng quái vật gầm to truyền ra từ trong cửa.

Phong Bất Giác nghiêng đầu nói khẽ: "Nếu như cửa đang đóng thì đã cho thấy đó là một nội dung cốt truyện có thể lựa chọn. Dùng cái này suy đoán... thực lực của con quái vật này sẽ không quá yếu, hệ thống sẽ để tự chúng ta quyết định giết hay không giết. Nếu như không giết, chúng ta rời khỏi từ một lối khác là được, mà nếu như mạo hiểm đi vào giết nó thì có thể đạt được tiền lời tương ứng."

Cuồng Tung Kiếm Ảnh cũng giảm thấp âm thanh xuống hỏi: "Vạn nhất đây là quái vật cấp boss còn mạnh hơn cả Jason thì sao?"

"Không có khả năng, Jason mới là quái vật mạnh nhất trong kịch bản này, cái này không hề nghi ngờ." Thời gian Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh tiếp xúc mặc dù không dài, nhưng hẳn cảm thấy người này vẫn tương đối quang minh cùng thẳng thắn, lúc cùng hẳn trao đổi không cần phải quá đa tâm, cho nên trực tiếp nói: "Kỹ năng danh hiệu của ta có thể trực tiếp xem số liệu của boss cuối kịch bản, lúc vào kịch bản ta liền nhìn, lão đại của kịch bản này chính là Jason."

"Hả? Còn có loại kỹ năng này?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh nghe xong lời này lập tức hào hứng hỏi: "Ai, trong kịch bản Phích Lịch mà chúng ta solo, người thấy được boss là ai?"

"Không thấy." Phong Bất Giác nói.

"Vì sao?"

"Ta vừa nghe xong thông báo nhiệm vụ người liền cầm kiếm xông lên rồi, chẳng lẽ ta còn ngốc đứng ở nơi đó xem menu sao?"

"Là đang trách ta ư?"

"Nói nhảm."

"Ha ha... Số liệu của Jason như thế nào? Có mạnh hay không?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh lại nói.

"Nói như thế nào đây... Chỉ xét về năng lực chiến đấu đơn thuần, có lẽ hẳn còn không bằng dị hình a... thiết huyết chiến sĩ a... Nói chung là các loại quái vật ngoài hành tinh. Nhưng muốn nói đến năng lực sinh tồn, hẳn còn khó giết hơn cả quỷ." Phong Bất Giác trả lời.

Số liệu quái vật Phong Bất Giác thấy lúc trước như sau:

[Tên: Jason Voorhees

Chủng tộc:???

Cấp: 20

Cao: 190cm

Nặng: 113kg

Phương thức chiến đấu: Cận chiến, quen dùng dao bầu, cũng biết sử dụng các loại vũ khí khác hoặc tay không tác chiến

Nhược điểm: Nghe lời mẹ

Kỹ năng sở hữu: Phục sinh (cho dù có bị hủy diệt triệt để ở mặt vật lý, chỉ cần tùy tiện tìm một lý do hoang đường là hẳn có thể xuất hiện lần nữa

Mức độ nguy hiểm: Trung đẳng]

Cá nhân Phong Bất Giác cho rằng, kỹ năng phục sinh kia hoàn toàn là đang ác ý châm biếm đám nhà làm phim con buôn đem series này quay thành n phần...

Rống——

Quái vật trong cửa lại phát ra tiếng gầm to một lần nữa. Bởi vì lần này cách gần đó, Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh còn nghe được âm thanh khác, tựa hồ là do tiếng kim loại xung đột phát ra. Nhỏ vụn, mà lại rất trầm trọng, còn có cảm giác dày đặc.

"Trước tiên tạm thời đem những sự tình không quan hệ để qua một bên, dù sao Jason lúc này đã ở trên phi thuyền vũ trụ. Dưới tình huống bình thường, thẳng đến khi chúng ta ly khai kịch bản đều khó có khả năng gặp phải hãn." Phong Bất Giác nói: "Trước tiên là nói về quái vật trước mắt, có muốn giết hay không?"

"A?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh sửng sốt một chút: "Không phải người đang phụ trách bày mưu tính kế sao? Hỏi ta?"

"Ah... Như vậy a....." Phong Bất Giác thì thầm: "Ta bảo người giết cái gì người liền giết cái đó a, vậy thì dễ nói rồi." Hãn đem đèn pin cùng đao thép đều thu vào trong bọc hành lý, tiến lên nắm lấy cái van trên cửa kim loại: "Ta hiện tại đem cửa mở ra, người lập tức xông vào chém lung tung, ta ở phía sau yểm hộ người."

"Này..." Lúc này Cuồng Tung Kiếm Ảnh đã hiểu rõ... Tại sao Phong Bất Giác phải trưng cầu ý kiến của hãn.

Chuyện cho tới bây giờ nói cái gì đều đã chậm, Phong Bất Giác đã vận van, dùng sức đẩy, cửa kim loại theo đó mở ra, quái vật trong phòng cũng chú ý tới tình huống bên này, còn chưa chờ Cuồng Tung Kiếm Ảnh xông vào, nó liền bắt đầu di động trước rồi.

Phong Bất Giác đẩy cửa xong liền lùi ra vài bước, một lần nữa rút ra đao thép. Cuồng Tung Kiếm Ảnh vừa muốn khom lưng phóng vào trong cửa, lại một lần nữa nghe được tiếng ma sát kim loại quỷ dị từ trong bóng tối bức tới. Cơ hồ là xuất phát từ bản năng, Cuồng Tung Kiếm Ảnh thu lại bộ

pháp cùng thể tiến, đem kiếm để ngang ngực. Nghênh hướng bóng đèn đang từ trong cửa xông ra bên ngoài.

Nường theo thân thể to lớn của quái vật từ trong cửa dò xét ra. Lúc toàn cảnh hiện ra ở trước mắt Cuồng Tung Kiếm Ảnh, hắn trực tiếp liền bỏ đi ý niệm sử dụng kiếm đi ngăn cản nó, cũng nhanh chóng lui về phía sau.

Quái vật kia đi tới hành lang, dưới ánh đèn, tướng mạo quái dị đến mức khó có thể hình dung của nó dần lộ ra.

Tưởng tượng một chút, đem một tờ báo mở ra, ở phía trên để một đồng vật dụng kim loại có hình dáng khác nhau như giá áo, đinh ốc, cây kéo, ống nước hình chữ l, một cuộn dây kẽm... sau đó dùng báo bọc lại những vật này, đồng thời tạo áp lực từ bên ngoài, vỏ viên tờ báo lại. Như vậy không hề nghi ngờ phần lõi ra của những vật dụng kim loại kia sẽ đâm rách tầng ngoài tờ báo đồng thời thò ra. Mà thứ nhận được cuối cùng chính là một đồng kim loại có hình dạng bất quy tắc, bên ngoài bọc một tầng giấy báo tràn đầy lỗ thủng.

Con quái vật từ trong cửa đi ra kia chính là một thứ gì đó cùng loại với hình thái ở trên, chỉ có điều thân bên ngoài của nó không phải giấy báo mà là một tầng da thối rữa. Tầng da này so với tấm đệm còn dày hơn, phía trên có rất nhiều lỗ thủng, một ít vật thể kim loại bừa bãi lộn xộn vươn ra từ những cái lỗ đó. Có thể thấy khung xe đạp, lưới sắt thành cuộn, linh kiện ô tô, lưới sắt của cửa chống trộm vân vân... Hầu như đều là rác rưởi rỉ sắt cùng tan hoang.

Thể tích của quái vật kia rất khó nói rõ ràng, cỡ như một chiếc xe. Lúc ở trong phòng, nó có thể biến thành hình dạng giống như cái bánh bao, nhưng lúc lao ra từ trong cánh cửa kim loại, nó cũng có thể đem mình biến thành hình dạng gà cuốn kiểu Mexico.

Nó lợi dụng vật dụng kim loại nhô ra trên da để di động trên mặt đất, nhìn như ốc sên đang bò, trên thực tế lại có vô số "Chân". Vừa rồi tiếng ma sát Phong Bất Giác bọn hắn nghe được chính là âm thanh phát ra lúc nó di động.

Mà tiếng gầm là vọng lại từ trong "thân thể" kia, chỉ có điều ngay cả Phong Bất Giác cũng rất khó tưởng tượng, trong một tầng da dày hơn 10 cm cùng vô số vật dụng kim loại bao bọc, bộ phận hạch tâm của con quái vật kia đến tột cùng là cái quái gì...

"Đây rốt cuộc là máy móc hay là sinh vật..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh lui về phía sau, cảnh giác nhìn chăm chăm vào con quái vật đang chậm chạp di chuyển về phía mình. Hắn cũng không phải bị ngoại hình quỷ dị này hù dọa, thật ra hắn chỉ cảm thấy muốn công kích cũng không có đường nào.

Phong Bất Giác đứng ở sau lưng Cuồng Tung Kiếm Ảnh cách vài mét nói tiếp, "Dù sao nhìn qua cũng không giống như là linh thể." Hắn nói xong, lại rút ra một món vũ khí từ trong bọc hành lý, lúc này hắn là một tay đao thép, một tay cờ-lê, mắt nhìn phía trước: "Cho nên ta có song bảo hiểm."

"Làm sao để ra tay a?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh thoáng quay đầu, dùng ánh mắt còn lại nhìn về phía Phong Bất Giác.

"Xé ra." Phong Bất Giác dùng giọng điệu thập phần tỉnh táo trả lời.

"Nói thì dễ, nó có nhiều "xúc tu" kim loại thể tích cực lớn dò xét ở bên ngoài như vậy, đến gần sẽ rất bất lợi..." Lời của Cuồng Tung Kiếm Ảnh còn chưa dứt.

Phong Bất Giác một bước dài tiến lên, cùng vùng hai món vũ khí mãnh liệt băm. Quái vật kia xác thực đã tiến hành phản kích, nhưng ngoài dự đoán của mọi người chính là... nó rất không cho lực. Những kim loại rỉ sắt kia dù sao cũng không phải vũ khí sắc bén gì, tốc độ huy động cũng không

phải rất nhanh, cả sức mạnh cũng quá bình thường. Tóm lại, công kích của quái vật kia trên cơ bản giống như là một người có thể lực bình thường vung một cái xe đạp đánh về hướng người. Trong sinh hoạt thực tế là có thể nện thương người đấy, nhưng ở trong trò chơi, tố chất thân thể của người chơi khác xa bình thường, tăng thêm cái thứ trên tay Phong Bất Giác, chỉ cần hơi chút ngăn cản lại sẽ không có đại sự gì.

Một hồi loạn bầm qua đi, Phong Bất Giác đào ra "da" của con quái vật kia. Một đồng lớn kim loại rỉ sắt phát ra khí tức ẩm ướt nấm mốc bại lộ ở trước mặt của hắn. Hắn không chút do dự, vung đao liền chém, dùng [Người Máy Phải Chết] đi chém đồng sắt vụn đồng nát kia như là dao nhựa plastic cắt bánh ngọt, thân hình kim loại của quái vật bị thuận thế chém ra một cái động lớn.

Cuồng Tung Kiếm Ảnh nhìn thấy con quái vật kia bất quá chỉ như vậy, bộ dạng bó tay bó chân hiện giờ của chính mình thật mất mặt, không nói hai lời, tiến lên chính là một chiêu "Huy Ảnh Trảm", dưới tốc độ công kích tăng thêm một trận mãnh công đánh tới, xoi tái thân hình của quái vật.

Bên trong tầng "Da" dày kia của quái vật chảy ra một loại chất lỏng cùng loại với dầu máy, sau khi bị bầm liên tung tóe khắp nơi. Trong lúc nhất thời, trên mặt đất rải đầy thịt nát, dầu đen, mảnh vỡ kim loại mục nát bị chém xuống...

Tương đối kỳ quái một chút là, quái vật lúc trước còn phát ra mấy tiếng gầm nhẹ, sau khi bị Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh công kích lại có vẻ rất yên tĩnh. Tuy nó đang không ngừng huy động kim loại trong cơ thể phòng ngự cùng phản kích, nhưng rốt cuộc không có xuất hiện thêm bất cứ tiếng gầm nào.

Trong 3 phút kế tiếp, hai người giống như là chuột gặm nuốt pho mát, triển khai mãnh công không dứt đối với quái vật. Mà về phương diện quái

vật, tứ chi kim loại phản kích tuy cũng không thể cấu thành uy hiếp quá lớn, nhưng cũng chưa từng đình chỉ qua.

Quá trình giết chết quái vật kia so với trong tưởng tượng càng thêm mệt mỏi. Nếu như trong cửa lao tới chính là một người sói vân vân, vậy còn tốt một chút, có lẽ năng lực công kích của nó sẽ mạnh hơn con quái vật này ít nhất 5 lần trở lên, nhưng giết chết tuyệt đối sẽ không khó khăn như vậy.

Rốt cục, sau khi giá trị thể năng của hai người tiêu hao ước chừng hơn 300 điểm, bọn hắn rốt cục thấy được hạch tâm của quái vật là cái gì. Lập tức, trình độ quái dị của quái vật kia lại thăng lên một độ cao mới...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Địa Cầu Phế Thổ Thiên (4)

"Đời này ta từng gặp qua không ít đồ vật buồn nôn, nhưng cái này..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Ta thậm chí cũng không muốn dùng kiếm chọc vào nó."

"Híz-khà-zzz... Đây là ấu trùng thiên nguưu sao..." Phong Bất Giác thì thầm: "Hoa văn trên người nó là thứ gì..."

Thứ xuất hiện ở trước mắt bọn hắn là một ấu trùng có thể tích như trẻ sơ sinh, bề ngoài nhìn vào chính là một con sâu đang trong quá trình gặm nuốt rau quả, thân ngắn, hình ống đồng, chia thành từng đoạn.

Thân thể của con sâu này không phải màu trắng sữa hoặc màu vàng nhạt bình thường. Ngoài thân của nó hiện đầy các loại đồ án tiền quốc gia, các loại phòng ngự tuyến (EDT: dấu hiệu đặc biệt trong mỗi sản phẩm để phân biệt với hàng giả), hoa văn, con số sắp xếp đặc thù, thậm chí là một ít đồ án mặt người, chia thành mảnh nhỏ khắc trên thân thể.

Mà chỗ nối giữa hai đoạn của con sâu này có vô số thứ rậm rạp chẳng chịt như sợi tơ mọc ra, trên sợi tơ bị thấm đầy dịch nhờn màu đen, tựa hồ những sợi tơ này là nơi trọng yếu giúp cho ấu trùng khổng lồ cùng con quái vật kim loại gỉ sắt kia thành lập mối liên hệ nào đó.

"Lúc chưa phát hiện ra tên này, nó trốn ở bên trong kê thần kê quý, phô trương thanh thế, bây giờ xé nó ra lại không thấy kê nữa..." Phong Bất Giác nói.

"Bất quá muốn đào những vật kia để móc nó ra xác thực không dễ dàng." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói tiếp.

"Ta nói, người mau cho nó một kích cuối cùng a." Phong Bất Giác một bên dùng vũ khí ngăn cản một khối kim loại đập tới, một bên nói.

"Ta không phải đã nói không muốn dùng kiếm chọc vào a." Cuồng Tung Kiếm Ảnh trả lời, thuận thế chém đứt đoạn ống nước đang từ bên cạnh đánh úp lại.

"Từ trình độ to mọng của con sâu này mà nói, một đao đâm xuống... Khẳng định sẽ phun nước giống như canh bò viên a." Phong Bất Giác nói, "Đao của ta lại mới mua a."

"Người chém xong ném vào trong bọc hành lý lại lấy ra không được sao." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói.

"Vậy người dùng kiếm chém a!" Phong Bất Giác nói: "Người không phải khoái kiếm như gió ư, nhanh chém chết nó đi, ta đứng ở xa một chút ủng hộ người trên tinh thần."

Cuồng Tung Kiếm Ảnh thở dài: "Được rồi... Ta vốn không muốn lãng phí ở chỗ này đây, đã như vậy..." Hắn lấy từ trong bọc hành lý ra một quả lựu đạn.

"Này... Người có cái đồ vật này sao không sớm lấy ra? Nếu người sớm dùng, vừa rồi chúng ta đem cửa vừa mở ra, ném một phát đi vào không phải xong rồi?"

"Ta đã nói rồi không muốn lãng phí ở chỗ này đây... Loại tiêu hao phẩm như lựu đạn này, ta cũng chỉ có hai quả mà thôi." Cuồng Tung Kiếm Ảnh trả lời.

Phong Bất Giác không để ý đến hấn nữa. Sau khi chặn lại một khối kim loại đánh tới, liền quay người rút lui về phía ngã ba.

Cuồng Tung Kiếm Ảnh thấy hấn đã chuẩn bị xong, liền đưa tay rút chốt lựu đạn, ném về phía hạch tâm của con sâu mập kia. Không có gì bất ngờ, những sợi tơ trong cơ thể con sâu kia đã dính chặt vào lựu đạn rồi.

Dưới tình huống bình thường, tốc độ của Cuồng Tung Kiếm Ảnh hiển nhiên nhanh hơn Phong Bất Giác, thân pháp di động thân pháp cũng càng tốt hơn, dưới bàn chân hấn điểm nhẹ một cái liền chuyển dịch, nhanh chóng thoát khỏi dây dưa của con quái vật, hầu như đi tới cùng kề vai sát cánh Phong Bất Giác.

Mấy giây sau, tiếng nổ mạnh vang lên sau lưng hai người, hạch tâm sâu mập bị tạc nát nát, toàn bộ đồng kim loại gỉ sắt kia đều rơi xuống mặt đất, mà tầng da phía ngoài cùng bắt đầu hóa thành nước mù.

.....

"Người có nghe không?" Cuối Cùng Tấn Công hỏi.

"Đương nhiên đã nghe được." Tận Thế Tấn Công trả lời: "Hình như là âm thanh nổ tung, không giống như là thuốc nổ uy lực lớn, khoảng cách... Tương đối xa, phương vị rất khó nói."

"Là Cuồng Tung Kiếm Ảnh bọn hấn sao?" Cuối Cùng Tấn Công nói xong, đem ánh mắt chuyển qua trên sàn nhà trước mặt mình: "Hoặc là bọn người này làm chăng?"

Trên mặt đất nằm một cỗ thi thể của nhân loại, người da trắng, giới tính nam, mặc một bộ trang phục phòng hộ màu cam có kiểu dáng cùng loại với trang phục du hành vũ trụ, từ cổ đến chân cơ bản hợp thành một thể, bất quá bộ quần áo này của hấn so với trang phục du hành vũ trụ của thế kỷ 21 có vẻ càng thêm tinh giản cùng thoải mái dễ chịu, bộ dạng cũng không phải

rất công kênh. Đầu hắc đội một cái mũ bảo hiểm tinh giản, chính diện mũ bảo hiểm là một cái mặt nạ bảo hộ trong suốt rất giống thủy tinh, lại cũng không phải, hắc là chất liệu nào đó càng thêm tiên tiến. Mũ bảo hiểm cùng cổ áo của hắc tương liên với nhau, đại khái có thể phán đoán trọn bộ trang phục là phong kín đấy, nhưng không có các loại trang bị như ba lô cung cấp đường khí, cho nên bộ trang phục ở bên trong tám phần còn có thành quả khoa học kỹ thuật tương lai nào đó có thể cung cấp đường khí.

Giờ phút này, trên mặt nạ bảo hộ của cỗ thi thể này có một lỗ thủng rất lớn, mặt của hắc đã biến thành huyết nhục mơ hồ. Rất rõ ràng, hai vị nhân viên của Thi Đạo vừa giết hắc. Cũng không biết nguyên nhân tử vong của hắc là do thương thế ở mặt hay là sau khi mặt nạ bảo hộ vị vỡ hít phải không khí... "Kịch bản này so với trong dự tính của ta còn phiền toái hơn, ngoại trừ người chơi ra còn có quái vật cùng đám người không rõ lai lịch này..." Tận Thế Tấn Công nói: "Chúng ta, Cuồng Tung Kiếm Ảnh bọn hắc, quái vật, cùng với những người này, đã là bốn thế lực rồi. Đồ vật còn sống càng nhiều, càng dễ dàng nhiễu loạn tầm mắt của chúng ta, khiến cho chúng ta không biết đi đâu mới có thể tìm được hai người thật sự phải giết kia."

Cuối Cùng Tấn Công lại quan sát tình huống trong menu: "Trước mắt có thể biết chính là, hai người đối phương vẫn còn sống, giá trị sinh tồn của bọn hắc..." Hắc dừng lại một chút: "Có lẽ giống với chúng ta, không tính đến tổn thương trong chiến đấu là đã trôi đi 32%, dù sao chúng ta có tất cả mười lăm bình thuốc bổ sung giá trị sinh tồn dung lượng lớn, cho dù uống liên tục sẽ có hiệu quả giảm dần, nhưng cũng có thể chống đỡ trong thời gian tương đối dài, tạm thời không cần lo lắng."

Tận Thế Tấn Công nói tiếp: "Hừ... Nói cũng đúng, nếu như không có cách nào phán đoán tiếng nổ mạnh có phải do bọn hắc phát ra hay không, chúng ta vẫn dựa theo kế hoạch làm việc, trước tiên thăm dò toàn bộ khu vực phòng thí nghiệm này lại nói tiếp..."

.....

"Phong huynh, người sang đây xem cái này." Cuồng Tung Kiếm Ảnh cầm đèn pin ngồi xổm phía trước một cái rương sắt cao giọng nói.

Phong Bất Giác đang kiểm tra lòng giam con quái vật, bất quá không có thu hoạch lớn gì. Hắn nghe vậy liền đi tới, dùng đèn pin của mình chiếu về chỗ ấy, nói: "Cái này rất hiển nhiên là bảo rương do hệ thống tạo ra a...."

"Ta biết rõ." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Cái rương này nhìn qua rất mới, không giống như là đã qua 455 năm, hơn nữa..." Hắn chỉ chỉ khóa vị trí: "Người xem một chút cái câu đố này của hệ thống là có ý gì? Cờ ca-rô sao?"

Phong Bất Giác đi đến gần cái rương, trước mắt nhảy ra menu hệ thống, trên cửa sổ biểu hiện ra chín ô vuông nối liền với nhau thành hình vuông như một mặt của khối Rubik, bất quá không có màu sắc, thông báo là: Mời điền nội dung phù hợp.

"Không phải là Cửu Cung Đồ ư." Phong Bất Giác thốt ra, "Chín một bên trong, trái ba phải bảy, hai bốn làm vai, sáu tám làm chân... Ah? Khi còn bé người không có chơi qua cái này?"

"Người nói ta đương nhiên cũng biết..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Hệ thống nhắc nhở "Điền con số phù hợp" mới khiến cho người ta xem không hiểu."

"Mở ra." Trong khi Phong Bất Giác đang nói chuyện, đã tiến hành mở khóa trong menu, rương sắt răng rắc một tiếng liền mở ra.

Bất quá trong bảo rương này lại trống không, không thấy thẻ kỹ năng, cũng không có vật phẩm trang bị, rỗng tuếch.

Lúc này, Phong Bất Giác đột nhiên vô cùng hoài nghi nhân phẩm của mình, lại có thể mở ra hòm rỗng... Cũng may giọng nói của hệ thống bỏ đi ý nghĩ này của hắn.

[Đã gây ra nhiệm vụ phụ tuyến]

[Bắt nó, giết nó!]

Nội dung nhiệm vụ này ngắn gọn, quái dị, hơn nữa không hiểu thấu... Nhưng Phong Bất Giác rõ ràng lập tức ý thức được cái gì.

Hắn đánh ánh mắt về cái rương sắt trống không kia, hai tay vươn vào bên trong một hồi mò loạn, sau đó lại tựa như phát điên phóng tới cánh cửa kim loại, rất nhanh đóng cửa lại rồi.

"Chuyện gì xảy ra?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh hỏi.

"Trong rương có gì đó." Phong Bất Giác trả lời.

Vừa rồi Cuồng Tung Kiếm Ảnh nhìn Phong Bất Giác mở ra rương sắt, rõ ràng là trống không... Trong căn phòng này không có đèn, hai cái đèn pin trong tay hai người chính là nguồn sáng duy nhất. Dưới bầu không khí này, Phong Bất Giác bỗng nhiên giống như phát điên nói loại lời nói chỉ hươu bảo ngựa này, không khỏi làm cho toàn thân Cuồng Tung Kiếm Ảnh nổi da gà.

"Nó đã chạy ra!" Phong Bất Giác lại nói.

Cuồng Tung Kiếm Ảnh đứng dậy, cảnh giới mà nhìn Phong Bất Giác, hắn hoài nghi vị đồng đội này đã bị ô uế tinh thần nào đó, hoặc là sinh ra ảo giác. Hắn hỏi dò: "Phong huynh... Người nhìn thấy gì?"

"Cái gì cũng không thấy được." Phong Bất Giác trả lời: "Vật kia vô hình!"

Cuồng Tung Kiếm Ảnh nghe xong lời này, lập tức bỏ đi ý tưởng vừa rồi, hẳn bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai ý nhiệm vụ chính là ý tứ này, "Nó ở đâu?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh dùng đèn pin bắt đầu dò xét mọi nơi.

"Sao người hỏi ta?" Phong Bất Giác nói.

"Kính bảo hộ người đeo chẳng lẽ không có đặc thù nâng cao thị giác sao?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh cũng không biết thuộc tính của Con mắt thù hận, chẳng qua là lúc trước hắn nhìn thấy lúc Phong Bất Giác gặp quái liền đeo lên liền suy đoán hiệu quả của nó.

"Cái đồ vật này là để nhìn quái vật có mục tiêu thù hận đấy." Phong Bất Giác trả lời: "Nhưng đầu tiên ta phải "nhìn" thấy quái vật kia mới được, nhìn không thấy quái vật liền không phát huy tác dụng." Hắn nói xong liền tháo Thù Hận Chi Nhân xuống bỏ vào trong bọc hành lý. "Thuận tiện nói một chút, con "Bánh bao thiết bao trùng" ở ngoài cửa kia mục tiêu cừu hận cũng không đo được, nó dường như chỉ biết dùng một loại phương thức tấn công sinh vật tiếp cận mình."

Cuồng Tung Kiếm Ảnh cẩn thận từng li từng tí mà di động tới, kiểm tra chung quanh: "Hoàn toàn không có âm thanh a... Người xác định vật kia không có chạy đi trước khi người đóng cửa chứ?"

"Nếu như nó dùng tốc độ nhanh hơn ta vọt tới cửa bên kia nhất định sẽ phát ra âm thanh, nếu như nó muốn giữ yên lặng liền không có khả năng nhanh hơn ta." Phong Bất Giác trả lời.

"Làm sao người biết? Nếu như nó vừa nhanh vừa yên tĩnh thì sao?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh hỏi.

"Nói nhảm... Vậy cũng không cần bắt, sinh vật ẩn hình lại vừa nhanh vừa yên tĩnh, lúc này nó có khi đang khiêu vũ bên cạnh chúng ta rồi." Phong Bất Giác nói: "Hệ thống sẽ để cho người bắt loại đồ vật không có khả năng bắt sao?"

"Vậy làm sao bây giờ?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Nó ở trong phòng này, vậy liệu nó có nghe hiểu đối thoại giữa chúng ta hay không?" Thần sắc của hắn trở nên khẩn trương: "Nếu như nó tập kích chúng ta..."

Phong Bất Giác ngắt lời nói: "Một sinh vật ẩn hình bị nhốt ở trong hòm sắt, chiều cao cùng thể trọng tối đa chính là cỡ học sinh trung học. Chỉ cần nó dám tiếp cận chúng ta..."

Bỗng nhiên, sau lưng Phong Bất Giác vang lên một tiếng trầm đục, một giây sau, hắn lập tức cảm thấy có đồ vật gì đó nhảy tới trên vai của mình. Ngay sau đó, một cặp móng vuốt gầy gơ xương đã bóp ở trên cổ họng của hắn. Không hề nghi ngờ, lúc này con quái vật kia muốn dốc hết sức bóp chết hắn.

Phong Bất Giác thể nhưng là nam nhân đã mất đi sợ hãi, lần đột nhiên tập kích này không những không đem hắn dọa ngốc, ngược lại khiến cho mỗi dây thần kinh của hắn đều trở nên căng lên. Trước khi đại não còn chưa kịp đưa ra đối sách cho tình huống này, thân thể theo bản năng mà bắt đầu chuyển động. Phong Bất Giác thuận thế giơ lên hai cánh tay bắt được quái vật ẩn hình trên vai, mười ngón ấn thật sâu vào trên hai vai của nó, quái vật kia bị đau, móng vuốt ở trên yết hầu Phong Bất Giác không thể không buông ra.

Hô hấp tự do lại khiến cho Phong Bất Giác bắt đầu phản công được, một hồi solo cực kỳ khẩn trương, nhưng nhìn qua tương đối quái dị đã bắt đầu... Ở trong mắt của Cuồng Tung Kiếm Ảnh, Phong Bất Giác đang nói phân nửa, bỗng nhiên bắt đầu biểu diễn nghệ thuật, biểu diễn một vũ điệu giống như cương thi múa, đèn pin trong tay trực tiếp bay ra ngoài, sau đó hắn lại dùng một tư thế có cảm giác thập phần vui mừng té nhào xuống đất, giãy giụa không rõ.

Lúc này tình huống rất phức tạp, Phong Bất Giác không có dư lực nói chuyện, hắn mỗi thời khắc đều phải đề phòng một cặp móng vuốt cường

trắng mà nhanh nhẹn công kích cổ họng của mình, hầu như mỗi một giây hắn đều ở trong trạng thái đấu sức cùng đối phương. Thân thể của con quái vật ẩn hình kia có chút trơn, bất quá cũng không phải loại cảm giác ướt sũng buồn nôn, chỉ là bởi vì thân thể kia trần trụi. Hình thể của nó như Phong Bất Giác đã dự đoán, giống như một nhân loại phiên bản mini, phương diện lực lượng rất không bình thường, hầu như tương xứng với Phong Bất Giác.

"Phong huynh... Người đây là..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh cầm đèn pin đi tới, chiếu vào Phong Bất Giác đang lăn qua lăn lại trên mặt đất.

"Ta... Bắt được..." Phong Bất Giác mặt đỏ bừng, từ trong kẽ răng nặn ra được một câu: "nó... rồi..."

Trong một phút Cuồng Tung Kiếm Ảnh nhìn mà không hiểu thấu, nhưng đối với Phong Bất Giác mà nói lại là một hồi solo trầm mặc, liều chết đến sức cùng lực kiệt, cũng may cuối cùng hắn đã chiếm thượng phong.

Phong Bất Giác dùng đầu gối chống vào ngực quái vật kia, đồng thời sử dụng tay nhéo ở cổ họng của nó, chiều dài cánh tay cùng ưu thế về hình thể giúp cho hắn tạm thời chế trụ được gia hỏa này. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, trong bóng đêm, có một thứ đồ vật cũng đang thờ phì phò giống như mình, trái tim cũng đang đập mạch kịch liệt, điều này nói rõ quái vật kia cũng đã sức cùng lực kiệt giống như mình.

"Đây là..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh thử lấy tay sờ soạng một chút, chạm đến quái vật kia, "Thật đúng là tàng hình a..."

"Đừng nói nhiều, tranh thủ thời gian động thủ." Phong Bất Giác nói. Hắn rõ ràng nhất, sau khi quái vật kia dừng lại mấy giây, lại bắt đầu giãy giụa mãnh liệt, móng của nó liền bắt lấy cánh tay Phong Bất Giác, nếu không phải yết hầu cùng ngực song trọng áp bách nghẹt thở làm giảm bớt lực

lượng của nó, chỉ sợ dùng khí lực Phong Bất Giác còn không chế trụ nổi nó.

"Đừng đưa tay tới, trong miệng quái vật kia có răng nanh, sử dụng kiếm chém đầu của nó." Phong Bất Giác lại nhắc nhở.

"Ách... Ở đâu là đầu của nó."

"Tay phải của ta đang bóp cổ của nó, phía trên chính là đầu."

"Đã hiểu." Cuồng Tung Kiếm Ảnh lên tiếng, nhắm ngay vị trí, tay nâng kiếm rơi.

Phốc một tiếng, có thứ gì đó bị bổ ra, Phong Bất Giác chỉ cảm thấy hai móng vuốt bắt lấy cánh tay của chính mình đột nhiên xiết chặt, sau đó lại buông ra. Ắn liền mình bạch, quái vật kia xem như đã xong.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Địa Cầu Phế Thổ Thiên (5)

Edt: Hoconkut3 (hửm, cái này có cần nói lại không:^)

[Nhiệm vụ phụ tuyến đã hoàn thành]

Thông báo hệ thống vang lên, Phong Bất Giác mới nhẹ nhàng thở ra, té ngồi trên mặt đất.

"Kỳ quái... Thứ này sau khi tử vong vẫn tàng hình sao?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh ngồi xổm xuống, thử chạm vào tử thi của con quái vật kia.

"Cái này đã nói lên..." Phong Bất Giác nói xong, xuất ra đao thép, cắt một khối da trên người con quái vật kia, đặt ở trên bàn tay mình: "Cơ chế ẩn hình của nó cũng không phải chủ động phát động, mà là một loại đặc tính bị động." Hắn lại vứt khối da kia đi nói: "Nó tàng hình không giống tắc kè hoa ở bên ngoài thân thể chế tạo một loại nguy trang quang học dung nhập với hoàn cảnh... Nó là trong suốt triệt để." Hắn một tay nhặt lên đèn pin của mình chiếu vào, tay kia lại dùng đao cắt vài cái vào thi thể trên sàn nhà, phát ra âm thanh cắt thịt phún huyết kết kết, "Không chỉ là da, cơ bắp, còn kể cả nội tạng, cốt cách, dịch thể... Tất cả đều là trong suốt, hừ..."

"Ân... Phong huynh." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Ta đã hiểu, người có thể dùng đùa giỡn thi thể quái vật được không?"

"Ta không phải đang đùa, ta chỉ là muốn thử xem da thịt của nó có thứ gì có thể sử dụng với tư cách đạo cụ nguy trang hay không." Phong Bất Giác nhếch miệng nói, "Kết quả không được a..."

"Nếu như được mà nói... chẳng lẽ người thật sự sẽ lột da của nó làm áo choàng phủ bên ngoài a..."

"Có thể xem xét." Phong Bất Giác trả lời.

"Ân..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh trầm ngâm nói: "Vừa rồi lựu đạn thật đúng là lãng phí... Ta thấy chỉ cần tiền lời đủ cao, cho dù bảo người nhào tới đem con mậ trùng cắn chết người cũng làm a."

"Tất nhiên... Nếu dùng miệng giết chết con sâu mậ kia có thể ban thưởng 500 vạn tiền trò chơi mà nói... đừng nói cần, bảo ta ăn nó cũng được a."

"Hay lắm... Người đừng hình dung tiếp nữa..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh tưởng tượng một chút đã cảm thấy buồn nôn.

"Vậy trở lại chuyện chính." Phong Bất Giác đứng dậy: "Hiện tại nhiệm vụ phụ tuyến cũng làm xong, vô luận ván trò chơi giết chóc này cuối cùng thắng hay bại, ít nhất lúc tổng kết có một nhiệm vụ phụ tuyến thêm vào ban thưởng." Hắn lại đi tới bên cạnh cửa, thu hồi đèn pin, dùng hai tay kéo cánh cửa kim loại trầm trọng kia ra, đèn trong hành lang chiếu sáng một ít khu vực ngoài cửa: "Kế tiếp liền dọc theo lối rẽ đối diện tiếp tục đi tới a, trong kịch bản này dừng lại nghỉ ngơi cùng tiêu hao không giống nhau, ta đề nghị một mực bảo trì trạng thái hành động." Hắn nói xong liền đi ra cửa.

Cuồng Tung Kiếm Ảnh ứng tiếng, liền cũng đi theo Phong Bất Giác ra ngoài. Hai người đạp trên đoạn đường dài 5-6m đầy nước mủ cùng kim loại gỉ sắt do quái vật kia tử vong lưu lại, sau đó lại đi thêm vài chục bước, xuyên qua hành lang hình chữ T, đi về hướng lối rẽ bên kia.

Tình huống chiếu sáng trong hành lang vẫn như cũ, một đoạn đường nhỏ mờ mờ nổi tiếp một khu vực sáng ngời, kéo dài về phía xa xa.

Bốn phía là tường sắt lạnh như băng cùng chất lượng không khí tồi tệ chế tạo một loại cảm giác áp lực khó chịu, nếu muốn ví von mà nói... Ở trong phòng thí nghiệm dưới mặt đất này mỗi một giây đồng hồ, phổi cũng giống như đang hô hấp không khí rỉ sắt. Loại cảm giác không khỏe này như bóng ảnh với người, không cách nào thoát khỏi, có quy luật mà làm tiêu hao giá trị sinh tồn của các người chơi... Lúc giá trị sinh tồn của Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiểm Ảnh rớt xuống 50%, Phong Bất Giác lấy từ trong bọc hành lý ra hai lọ thuốc bổ sung giá trị sinh tồn đưa cho đồng đội một lọ, chính mình trực tiếp uống một lọ khác.

"Phong huynh... Người chỉ có bốn bình thuốc bổ sung loại này thôi a." Cuồng Tung Kiểm Ảnh không có đi nhận thuốc mà nói ra: "Loại thời điểm này người cũng đừng ra vẻ hào phóng, giữ lại chính mình uống đi, trong bọc hành lý của ta có loại lớn này."

Phong Bất Giác không có buông thuốc bổ sung xuống mà trả lời: "Ta đề nghị về sau người không nên chỉ đem bình máu lớn. Thuốc bổ sung giá trị sinh tồn, tại bất cứ lúc nào đều dùng để uống là một loại lãng phí. Hiệu quả khôi phục là 100%, lúc uống theo lý thuyết là khi giá trị thấp nhất là 1%, nhưng nói thì nói vậy, hầu như lúc giá trị sinh tồn của người chơi rớt xuống 10% đã uống, bởi vì trạng thái tàn huyết này rất dễ dàng bị một kích tử vong, dẫn đến mất đi cơ hội bổ huyết."

Nói ngắn gọn, dưới tình huống bình thường, một lọ thuốc bổ sung dung lượng lớn có thể hồi 100% lại chỉ có thể cung cấp số lượng hồi từ 80% đến 90%, bộ phận còn dư lại chính là số liệu tràn ra. Nhưng có một phương pháp đơn giản, có thể giải quyết vấn đề này."

Cuồng Tung Kiểm Ảnh tuy còn chưa nghe xong trọn bộ lý luận của Phong Bất Giác, nhưng lúc này hắn đã nhận lấy bình thuốc bổ sung dung lượng trung kia đồng thời uống cạn, bởi vì hắn có cảm giác mãnh liệt... Bản thân rất nhanh cũng sẽ bị thuyết phục đấy.

"Đem đặc tính giảm dần của thuốc bổ sung giá trị sinh tồn cân nhắc vào mà nói..." Phong Bất Giác quay đầu tiếp tục đi về phía trước, cũng nói tiếp: "Chỉ cần trong bọc hành lý chuẩn bị đủ thuốc bổ sung dung lượng nhỏ hoặc trung... Ta đề nghị mỗi loại là năm bình, bởi vì mỗi năm bình thuốc bổ sung chiếm một ô vật phẩm. Khi lượng HP tổn thất, ưu tiên uống thuốc bổ sung dung lượng nhỏ đem giá trị sinh tồn bổ đầy, như vậy về sau vào thời khắc nào đó cần uống thuốc bổ sung dung lượng lớn, lãng phí cũng không có, bởi vì khi đó thuốc bổ sung dung lượng lớn vốn hồi không được 100%..." Hắn dừng lại một chút, lại nói: "Dùng kịch bản này mà nói, bỏ qua một bên tổn thương trong chiến đấu, phương thức của chúng ta càng thêm tiết kiệm, thành phẩm hồi máu thấp hơn, số lượng hồi phục sẽ không bị lãng phí."

Cuồng Tung Kiếm Ảnh hầu như cùng hắn kề vai sát cánh đi tới, nghe xong liền trầm mặc vài giây. Hắn cảm giác đoạn lời này tuy rất có lý, nhưng bề ngoài hình như có chỗ nào không thích hợp... "Phong huynh... Ta có thể lý giải như vậy hay không, người bây giờ cho ta một lọ máu trung, về sau trong kịch bản này, chỉ cần có nhu cầu, hai chúng ta mà bắt đầu uống bình lớn ta mang theo, uống hết mới thôi..."

"Đúng, bất quá bọc hành lý của ta có hạn, thuốc bổ sung dung lượng lớn trước tiên cứ để ở chỗ của ngươi. Lúc nào ngươi cảm thấy giá trị sinh tồn của chính mình nên hồi phục liền tự giác chia cho ta một lọ là được." Khi nói xong lời này biểu lộ cùng ngữ khí của Phong Bất Giác vẫn lễ thẳng khí hùng như vậy.

"Để cho ta lý giải tình huống một chút..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Đầu tiên người cường hành đưa cho ta một lọ trung giá 6000 tiền trò chơi, tiếp đó ta phải cung cấp bình lớn số lượng vô hạn giá 12000 cho hai người chúng ta."

"Đúng a." Phong Bất Giác trả lời, "Lời người mới nói vừa rồi chẳng phải có ý này sao? Có cần phải nói hai lần không?"

"Tiểu tử người thật đúng là không đem mình làm người ngoài a..."
Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói.

"Theo ta quan sát, loại trình độ cộng hưởng tài nguyên đoàn đội này hoàn toàn sẽ không vượt qua tâm lý mong muốn cùng năng lực kinh tế có thể thừa nhận của người." Phong Bất Giác nói ra: "Lại nói tiếp, nếu như trong vòng một canh giờ kế tiếp chúng ta có thể tìm được phương thức nào đó ngăn cản giá trị sinh tồn xói mòn, dùng tỉ lệ giá trị sinh tồn khi đó mà nói liền chưa hẳn phải dùng bình lớn của người. Nói như vậy, chính là người buôn bán lời một lọ trung huyết của ta." Hãn đuổi ra một ngón tay, "Huống chi người học được một bộ lý luận làm sao cho bình máu phát huy tiền lời càng lớn hơn, trong tương lai có thể giúp người tiết kiệm số lượng giá trị sinh tồn hồi phục khó có thể dự đoán, đem những thứ này đổi thành tiền..." Hãn quay đầu lại: "Sao người lại bày ra loại vẽ mặt này?"

"Bởi vì ta cảm thấy người đang từng bước thăng cấp từ lừa dối thành vơ vét tài sản..."

"Ta chỉ là nghiên cứu thảo luận một chút với người nha, hai người trưởng thành, nói chuyện phiếm về tri thức quyền tài sản vân vân, rất bình thường a."

"Đại ca, ta sai rồi... Bình máu của tại hạ ngài muốn bao nhiêu liền cầm bấy nhiêu..."

Hai người cứ như vậy vừa đi vừa tán gẫu, bỗng nhiên, phía trước truyền đến tiếng vang păng păng păng... âm thanh truyền đến từ một chỗ rẽ cách đó mấy chục thước, từ xa mà đến gần, nghe tần suất giống như tiếng bước chân, hình như là một sinh vật có hai cái đùi.

"Có thể là người... Bước chân trầm trọng, mất trật tự, có chút lảo đảo, lúc chạy đến dựa vào gần một bên tường..." Phong Bất Giác thì thầm: "Người này là đang chạy trốn a..."

Cuồng Tung Kiếm Ảnh cũng tập trung lắng nghe, hần nói tiếp: "Thứ đuổi theo hần tại sao không có tiếng bước chân?"

"Hơn nữa kẻ chạy trốn cũng không thở dốc hay là kêu cứu, điều này không thích hợp lắm..." Phong Bất Giác cảnh giác mà rút ra đao thép.

Rất nhanh, nhân ảnh chạy đến từ chỗ rẽ giải đáp tất cả nghi vấn của bọn hần.

Người kia mặc một bộ trang phục phòng hộ màu cam, đeo mũ bảo hiểm, cổ áo kết nối cùng một chỗ với mũ bảo hiểm. Lúc này đầu của hần bị một sinh vật giống như bạch tuộc siết chặt, chỉ có viền dưới mặt nạ bảo hộ còn lộ ở bên ngoài, vòi của con "Bạch tuộc" kia đã xuyên qua mũ bảo hiểm, đâm vào trong não của người này.

Quái bạch tuộc đã thay thế đại não của người này, khống chế hành động của hần, mà có vẻ như quái vật kia dường như không quá am hiểu sử dụng thân thể của nhân loại, lúc chạy trốn, hai tay người kia chẳng qua là vô lực mà rũ xuống, theo thân thể lay động mà đong đưa, như vậy sẽ ảnh hưởng đến cân đối, bởi vậy lúc hần chạy bộ luôn thất tha thất thểu.

Cuồng Tung Kiếm Ảnh nhìn gia hỏa đang chạy về phía bọn hần nói ra: "Người nói... Nếu lột thứ đồ vật trên đầu của hần xuống, liệu hần còn sống không?"

Phong Bất Giác lắc đầu, tiến lên vài bước, dùng một tư thế giống như đánh bóng chày, hai tay đem đao thép ra sức vung lên, liền chém bay đầu của tên kia.

"Ta có chút hoài niệm Shotgun rồi." Phong Bất Giác đi về phía đầu lâu rơi trên mặt đất, "Loại kịch bản lấy từ phim kinh dị khoa học viễn tưởng Âu Mỹ này, quái vật thật đúng là muốn bao nhiêu buồn nôn có bấy nhiêu buồn nôn..."

Con quái vật bạch tuộc kia vẫn còn sống, cũng tự mình tróc ra từ trên phần cổ của đầu lâu, lúc vòi của nó rút ra từ trên mũ bảo hiểm, có thể chứng kiến rõ ràng đầu người trong mũ bảo hiểm đã huyết nhục mờ mờ, trên sọ não ít nhất cũng có bảy tám cái lỗ thủng lớn rồi, không ít óc từ trong đó, cùng máu loãng chảy lên trên mặt đất.

Phong Bất Giác thực may mắn trước khi vào kịch bản mình đã mua thanh đao này, cũng đỡ cho hắn phải dùng cờ-lê đi nên chết loại động vật nhuyển thể này. Cho dù là Zombie tốt xấu gì cũng có sọ, dùng cờ-lê đập nát sọ não cũng chỉ là vấn đề thời gian, nhưng muốn đập chết sinh vật trước mắt có vẻ dẻo dai mười phần này, thời gian tiêu tốn đoán chừng không khác mấy với lược mì... Quái vật bạch tuộc không phản kháng quá mức kịch liệt, bị đao thép băm thành vài đoạn một cách đơn giản, chất lỏng màu sắc vi diệu trong cơ thể nó chảy đầy đất, sau đó nó liền đình chỉ hoạt động.

"Phương thức tập kích người của thứ này có lẽ cũng giống như "Facehugger" trong "Alien"..." Phong Bất Giác lắc lắc cựa bắp trên đao thép, sau đó trở về bên cạnh cái đầu lâu, một bên quan sát một bên nói: "Bất quá phương thức ký sinh tựa hồ có chút khác nhau, Facehugger sẽ không dùng nhiều lỗ thủng lớn như vậy chui vào đầu người, mà đem xúc tu vươn vào."

Lúc Phong Bất Giác băm bạch tuộc Cuồng Tung Kiếm Ảnh đã đi tới bên cạnh thi thể người chết triển khai lược soát, hắn tìm được một món đồ vật có vẻ giống như vũ khí, để ra trước mắt nhìn, thật sự đúng là vật phẩm có thể triệu hoán trong menu.

[Tên: Đạn Xạ Khí Phản Trọng Lực]

Loại: vũ khí

Phẩm chất: tốt

Lực công kích: trung đẳng

Thuộc tính: không

Đặc hiệu: có thể làm cho vật thể có trọng lượng ít hơn 10 kg, thể tích nhỏ hơn 1 m vuông lơ lửng, đồng thời bắn về phía trước.

Điều kiện trang bị: sở trường xạ kích D, sở trường khí giới E, cấp 15

Ghi chú: xin đừng thử hút tròng mắt của mình vào, ta có thể chắc chắn mà nói cho người biết, kết quả sẽ rất không tốt.]

"Phong huynh, đến xem món vũ khí này người có thể sử dụng không?"
Cuồng Tung Kiếm Ảnh đem món vật phẩm này đưa cho Phong Bất Giác.

Món Đạn Xạ Khí Phản Trọng Lực này nhìn qua tựa như cái bàn ủi, bất quá chính thể không có dây như vậy. Chỗ tay cầm có hai cái nút, rất rõ ràng, một cái là "hút vào", một cái là "bắn ra". Phong Bất Giác nhìn thuộc tính vật phẩm, sau đó rất tùy ý mà nhắm ngay một hướng khác, đem cái đầu rơi ở vài mét bên ngoài "hút tới". Cái đầu lâu đội mũ bảo hiểm kia liền lơ lửng ở phía trước món trang bị này khoảng mấy tấc, đồng thời món đạn xạ khí này còn phát ra một loại tiếng vang ong ong không ngừng.

Phong Bất Giác lại vung cánh tay, nhắm ngay phương hướng sau lưng bọn họ ấn vào nút bắn ra, cái đầu kia dùng vận tốc khoảng 70 mã bay ra ngoài, giống như một quả đạn pháo biến mất ở một chỗ khác của hành lang.

"Đây là công nghệ cao a." Phong Bất Giác khen: "Đáng tiếc người này không thể dùng cái này để cứu mạng của mình."

Cuồng Tung Kiếm Ảnh ánh mắt ngây ngốc nhìn cái đầu bay đi, "Người lại chơi với thi thể..."

"Ta nói lão Cuồng a..." Phong Bất Giác đặt tay lên bả vai Cuồng Tung Kiếm Ảnh đang muốn nói cái gì đó, người kia liền ngắt lời nói: "Người có thể gọi ta Kiếm thiếu..."

"Tiện thiếu đúng không... Được a..." Phong Bất Giác nói tiếp.

"Người nên biết ta nói Kiếm a?"

"Biết rõ~ đương nhiên biết rõ~" Phong Bất Giác nói: "Ta nói Kiếm thiếu a, món trang bị này..."

"Người muốn thì lấy dùng a, sở trường xạ kích cùng khí giới của ta đều thấp." Cuồng Tung Kiếm Ảnh cũng đoán được Phong Bất Giác chuẩn bị mở miệng nói chuyện này, hăn vừa rồi cũng bởi vì chính mình trang bị không được mới có thể dễ dàng như vậy liền giao cho Phong Bất Giác đấy.

"Ta đây liền không khách khí." Phong Bất Giác đem trang bị cất kỹ, nhìn cổ thi thể trên mặt đất kia nói: "Kịch bản này quả nhiên không đơn giản... Trong phòng thí nghiệm không ngờ còn có nhân loại."

Cuồng Tung Kiếm Ảnh trả lời: "Giới thiệu tóm tắt nội dung cốt truyện không phải đã nói tiểu đội "khảo cổ" nghiên cứu khoa học kia đã mang theo thi thể Jason rời đi a... Chẳng lẽ... Trừ bọn họ ra, còn có đoàn đội nhân loại khác tiến đến nơi này?"

"Trước mắt mà nói cũng chỉ có loại giải thích này." Phong Bất Giác một bên đáp lời, một bên bắt đầu cởi quần áo của tử thi ra.

"Này... Người muốn làm gì nha... Đây là đàn ông a." Cuồng Tung Kiếm Ảnh lên giọng: "Người chơi thi thể đến nghiệm rồi sao?"

Phong Bất Giác cởi trang phục phòng hộ của thi thể không đầu kia ra. Bên trong trang phục phòng hộ, tử thi còn mặc một cái áo lót màu trắng cùng một cái quần đùi. Phong Bất Giác giơ một cánh tay thi thể lên, chỉ vào hình xăm cạnh ngoài cánh tay trái nói: "Xem cái này."

Cuồng Tung Kiếm Ảnh lại sát vào nhìn, đó là hình xăm của một con thuyền, còn có một từ đơn scavenger. Hăn cân nhắc một chút, ngừng đầu

hỏi: "Này... Người này không lẽ là thành viên của tổ chức trộm mộ tương lai nào đó?"

"Nếu hình xăm là huy chương của một tổ chức nào đó, đó là một phỏng đoán tương đối đáng tin cậy." Lúc này Phong Bất Giác đã kiểm tra đến bàn tay người chết rồi, "Đương nhiên... cũng có thể hình xăm này không có ý nghĩa gì, chẳng qua là người này cảm thấy xăm hình rất ngẫu, giống như một kẻ lang thang xăm hình trên cánh tay."

"Cũng có loại người này ư?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói tiếp.

"VẬY CŨNG RẤT KHÓ NÓI." Phong Bất Giác đem bàn tay thi thể để sát vào mặt mình, gần như chạm tới chóp mũi: "Lúc ta học tiểu học đã từng nhìn thấy ở trong một game online nào đó, có một ít tiểu thí hài đem công hội của mình đặt mấy cái tên tương tự như "Nazi", tên đầy đủ cụ thể ta nhớ không rõ. Bọn hã còn giống như cảm giác nó rất tốt, từng người đầu đội tiêu chí chữ 万 đi dạo khắp nơi trong trò chơi." Hã kiểm tra xong bàn tay thi thể, lại bắt đầu kiểm tra mu bàn tay cùng móng tay: "VÌ VẬY MỚI NÓI... ĐEM MỘT HẠT GIỐNG NGU XUÂN, VÙI VÀO TRONG THỔ NHƯỠNG VÔ TRI, DÙNG *BÍP* LÀM PHÂN BÓN, LẠI DÙNG CHẬT ĐỘC GIÁO DỤC ĐI THI ĐỂ TƯỞI TIÊU, CUỐI CÙNG TÁM THÀNH SẼ KẾT XUẤT RA MỘT ÍT CẶN BÃ TỰ THÍCH RƯỚC LẤY NHỤC."

"Ta kháo... Phong huynh người có phải đã nghiên cứu qua hệ thống ngôn ngữ che đậy trong trò chơi này a... Đoạn văn này người có thể nói ra, hơn nữa chỉ có một chữ cách âm, không ảnh hưởng đến ý của toàn đoạn..."

"Người này đem vân tay của mình mài mất." Phong Bất Giác không có trả lời câu nói nhảm của Cuồng Tung Kiếm Ảnh mà bắt đầu chuyển đến chính đề: "Có lẽ là dùng nhựa cao su hoặc là một loại phương thức tương đối thô bạo khác... Tóm lại, hã không có vân tay." Hã dừng lại một chút: "Đôi tay này không giống như là tay của người làm lao động chân tay nặng nhọc, thân hình của hã cũng không tính là vạm vỡ..."

"Có loại trang bị giống như Đạn Xạ Khí Phản Trọng Lực này, tất nhiên là không cần thể lực cũng có thể đem rất nhiều chuyện làm xong." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói.

"Từ khuỷu tay của hắn mà xem, không giống như người thường xuyên sử dụng máy tính." Phong Bất Giác nói tiếp: "Bất quá không thể bài trừ khả năng trong tương lai nhân loại triệt để loại bỏ con chuột."

"Ta nói ngài thám tử, người sẽ không phải là chuẩn bị đem cỗ thi thể này lột sạch, sau đó từ đầu đến chân, thông qua từng chi tiết đem hắn phân tích một lần a?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh hỏi.

Phong Bất Giác cười cười: "Không có nhiều thời gian như vậy, lại nói tiếp nếu ta thật sự muốn làm như vậy thì đã không đem đầu của hắn tiện tay vứt bỏ." Hắn trả lời: "Ta chỉ muốn nhìn xem tứ chi của hắn có biến dị hay không, còn có..." Phong Bất Giác nói xong, lật áo lót thi thể lên, lại nhìn thân thể của hắn một chút: "Trên người có mọc thêm khí quan kỳ quái nào, hoặc là có làn da không đồng dạng với nhân loại chúng ta biết hay không."

"Người có ý gì?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói, "Thiết lập kịch bản này đến từ bộ thứ mười của "Friday the 13th", không phải đến từ X-Men hay gì đó khác a?"

"Ta chỉ là có cái giả thiết..." Phong Bất Giác trả lời: "Nếu như người này khác với những người trên phi thuyền kia thì sao? Nếu bọn hắn không phải đến từ vũ trụ thì sao? Có lẽ ở ngay trên Cự Địa Cầu này, vẫn tồn tại thành phố của nhân loại, chẳng qua là những nhóm "Di dân" kia không biết. Số ít hậu duệ của những người sống sót trốn ở nơi này, văn minh còn đang tiếp diễn..."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Địa Cầu Phế Thổ Thiên (6)

Một giờ sau, Tận Thế Tấn Công cùng Cuối Cùng Tấn Công đi tới ngã ba Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh gặp phải cự quái.

"Những thứ kia là cái gì?" Tận Thế Tấn Công nhìn đồng kim loại rác rưởi phát ra mùi hư thối trên mặt đất nói, "Cạm bẫy nào đó chẳng?"

"Ta nghĩ là thi thể của quái vật nào đó." Cuối Cùng Tấn Công nói: "Còn nhớ rõ âm thanh bạo tạc nổ tung kia không?"

"Ah... Thì ra là thế, nổ nát vụn sao." Tận Thế Tấn Công nói: "Nói cách khác... Hơn một giờ trước, có người ở nơi đây giết chết một con..." Hắn nhún vai, nhất thời cũng không tưởng tượng ra bộ dạng lúc còn hoạt động của bãi nước mủ cùng kim loại này, "Tóm lại là một con quái vật rất lớn."

"Chúng ta đã giết chết ba bốn gia hỏa mặc áo cam, trên người bọn họ không có vũ khí gì có thể nổ tung." Cuối Cùng Tấn Công nói: "Chỉ có Đạn Xạ Khí Phản Trọng Lực mà thôi, cho nên cơ bản có thể xác định vụ bạo tạc nổ tung này là do Cuồng Tung Kiếm Ảnh bọn hắn chế tạo ra."

Tận Thế Tấn Công nói tiếp: "Cái này đã nói lên chúng ta không đi sai đường."

Cuối Cùng Tấn Công gật gật đầu: "Phòng thí nghiệm dưới mặt đất này tuy lớn, nhưng cũng không phải mê cung gì, mấy cái lối rẽ cũng không quá sâu. Chúng ta đã thăm dò xong phần cuối của bên kia, kế tiếp đi theo hành lang này, nhất định có thể tìm được bọn hắn."

Tận Thế Tấn Công nói: "Bất quá... Chúng ta vừa rồi tìm trong khu vực không có cửa đi ra ngoài, cái này cho thấy phần cuối của phương hướng bọn hắc đi có thể sẽ có đường đi ra ngoài."

Cuối Cùng Tấn Công nói: "Vậy thì thế nào? Giới thiệu tóm tắt đã nói lên tất cả, trên "Cự Địa Cầu" này khắp nơi đều là gió lốc, độc đầm lầy, cả biển cũng bị ô nhiễm đấy, rất hiển nhiên tình huống bên ngoài so với dưới này càng hồng bét hơn."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi đến trước một cánh cửa kim loại ở đoạn cuối hành lang, cửa đã mở ra, gian phòng bên trong rất tối, còn tản mát ra mùi vị khác thường.

"Cẩn thận có mai phục hoặc là cạm bẫy..." Sau khi đi đến cửa, Tận Thế Tấn Công giảm thấp âm thanh xuống nói với đồng đội.

Cuối Cùng Tấn Công không có lên tiếng trả lời, chẳng qua là làm một thủ thế đơn giản, ý bảo đồng đội đi theo phía sau mình, đồng thời riêng phần mình phụ trách đi thăm dò một hướng, xem ra đối với việc tiến vào không gian tối tăm, bọn hắc sớm đã có sáo lộ phối hợp cố định.

Cuối Cùng Tấn Công là người thứ nhất vọt vào cửa. Ngay khi tiến vào hắc liền mở đèn pin, ánh sáng chiếu ngay về phía trước, theo ngược chiều kim đồng hồ; Tận Thế Tấn Công theo sát phía sau, bất quá đèn pin của hắc dựa theo chiều kim đồng hồ để điều tra.

Kết quả trong gian phòng đó bất cứ vật gì có giá trị cũng không có, chỉ có một lồng giam có cửa bị phá hỏng, cùng với một cái rương sắt rỗng tuếch.

"Xem ra bọn hắc giết hết quái vật, mở rương, sau đó rời đi rồi." Tận Thế Tấn Công nói.

"Ân, có lẽ liền..." Cuối Cùng Tấn Công một bên dạo bước một bên ứng với hân mà nói. Không nghĩ tới lại nói một nửa đột nhiên cắt đứt, chợt nghe thấy một tiếng trầm đục.

"Gì vậy?" Tận Thế Tấn Công quay đầu.

Cuối Cùng Tấn Công ngã chó gặm bùn. Hân bình tĩnh mà dùng một tư thế hít đất đem chính mình chống trên mặt đất, một lần nữa đứng vững, lau đi hai hàng máu mũi...

"Ta bị vật gì đó... Làm vấp chân."

Bộ dạng đối thoại của hai người này càng xem càng cảm thấy quái dị, cho dù lúc xuất hiện tình huống đột phát, nét mặt cùng ngữ khí của bọn hân vẫn là như vậy, lạnh như băng mà cứng ngắt, tốc độ nói chuyện cũng là không nhanh không chậm.

Cuối Cùng Tấn Công vượt bên chân, chỗ đó nhìn như không có vật gì, nói: "Nơi này có một thứ gì đó ẩn hình... Ân... Thi thể của sinh vật." Hân sở dĩ lập tức phản ứng ra là thi thể không chỉ vì tại khoảng cách gần có thể ngửi được một mùi vị gay mũi rõ ràng, càng là bởi vì hân mò phải nội tạng quái vật bị Phong Bất Giác rách ra, lúc này trên tay hân đã dính đầy dịch nhờn buồn nôn nhưng lại không thể thấy được.

Tận Thế Tấn Công cũng đã đi tới, muốn lấy tay xác nhận một chút.

"Đợi một..." Cuối Cùng Tấn Công còn chưa nói chữ "chút", đồng đội đã một chương ẩn ở trên lồng ngực thi thể rồi.

"Ách... Cái này..." Trong lòng Tận Thế Tấn Công vô cùng hối hận, đáng tiếc đã chậm.

"Người cũng đã dính phải, ta đây giải thích cũng dễ hơn một chút." Cuối Cùng Tấn Công nói: "Người có phát hiện hay không, thi thể này chịu rất

nhiều vết thương trí mạng..."

"Ân... Đầu bị vật gì đó chặt một đao. Thân thể..." Tận Thế Tấn Công thoáng cau mày nói: "Hai tên gia hỏa kia đang giải phẫu hay là ngược thi..."

"Có thể là trong quá trình chiến đấu, hai người công kích ở bộ vị bất đồng a." Cuối Cùng Tấn Công nói: "Cũng chỉ có thể nghĩ như vậy."

Hai người đã tham quan xong kiệt tác của Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh liền bước nhanh hơn tiếp tục đi về phía trước. Bọn hắc cũng hiểu rõ, dù cho trên đoạn đường này còn có quái vật, cũng đã bị hai người đối phương giải quyết hết, cho nên bọn hắc có thể yên lòng rút ngắn khoảng cách với đối thủ.

Chạy được một đoạn như vậy, bỗng nhiên trên đoạn hành lang sáng lờ mờ phía trước, bọn hắc lại nhìn thấy một thứ đồ vật gì đó.

Lần này là Tận Thế Tấn Công đi lên xem xét trước, hắc dùng đèn pin chiếu vào thứ đó, thì thầm: "Đó là một đầu người a..."

Cuối Cùng Tấn Công đi đến bên cạnh hắc, nhìn quanh một phen: "Nhưng thân thể ở đâu?"

"Bị quái vật ăn?" Tận Thế Tấn Công đáp.

"Người xem phần cổ dưới cái mũ... Vô cùng bằng phẳng." Lúc Cuối Cùng Tấn Công nói lời này, mồ hôi lạnh chảy xuống từ trên khuôn mặt đã tái nhợt của hắc: "Hiển nhiên là bị vũ khí sắc bén một nhát chặt đứt đấy."

Tận Thế Tấn Công quay sang, nhìn đồng đội: "Người không phải là muốn ám chỉ ta, là Cuồng Tung Kiếm Ảnh bọn hắc đem thi thể ăn mất chứ..."

"Làm sao có thể..." Cuối Cùng Tấn Công ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát đầu lâu trong mũ bảo hiểm, nói: "Bất kể là tiêu hủy thi thể ngay tại chỗ hay là kéo đi đều phải lưu lại lượng lớn vết máu mới đúng, nhưng nơi đây hầu như không có máu. Hơn nữa... người xem đầu của người này bên trong đã khô cạn, ngoại trừ một chút máu trên mặt, cả óc đều hầu như không còn."

Tận Thế Tấn Công nói: "Vậy kết luận là?"

"Ở ven đường chúng ta không phát hiện qua bất cứ thi thể hoặc là vết máu gì." Cuối Cùng Tấn Công trả lời: "Nói rõ địa điểm bọn hắc giết người là một địa phương ở phía trước, nhưng sau đó lại vòng trở lại, đem cái đầu người có dịch thể đã gần như khô cạn này đặt ở đây."

"Hừ... Muốn đem chúng ta dọa lùi sao?" Tận Thế Tấn Công hừ lạnh nói.

"Đoán chừng là vậy." Cuối Cùng Tấn Công nói: "Người xem những lỗ thủng trên mũ bảo hiểm này, không giống như là vũ khí tạo thành, cho nên... Trước khi người này bị chém, rất có thể đã bị quái vật giết chết, hút khô óc cùng máu bên trong sọ." Hắc đứng lên: "Bọn hắc chém đầu thi thể, sau đó lấy tới ném ở chỗ này, muốn chế tạo áp lực tâm lý với chúng ta sao? Ha ha... Xem ra Cuồng Tung Kiếm Ảnh cũng bất quá chỉ như vậy, chỉ biết đùa nghịch chút ít tiểu thông minh."

"Đây là chốt dạ a...." Tận Thế Tấn Công nghe xong lời này, lập tức tin tưởng cũng tăng gấp đôi: "Đao Kiếm Tiểu gì chứ, không phải đẳng cấp thấp cũng vẫn biết kinh sợ sao? Ha..."

"Gấp rút đuổi theo a." Cuối Cùng Tấn Công đi qua đầu tử thi nói: "Nếu như đối phương muốn trì hoãn tốc độ của chúng ta, đối sách tốt nhất chính là không để cho bọn họ như nguyện."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Địa Cầu Phế Thổ Thiên (7)

"Ta nghĩ chúng ta nên nghiên cứu lại sách lược của đối phương một chút..."

"Ân... Bọn hãn đến cùng muốn làm gì..."

Lúc Tận Thế Tấn Công cùng Cuối Cùng Tấn Công chứng kiến thi thể không đầu trang phục không chỉnh tề trên mặt đất, còn có sinh vật có vòi bị băm thành mảnh nhỏ rơi vãi cách đó không xa, hai người liền lập tức nhón nháo rồi.

Tận Thế Tấn Công nói: "Nếu cái đầu vừa rồi là muốn chế tạo áp lực tâm lý mà nói... vậy đây coi là cái gì?"

Cuối Cùng Tấn Công nói tiếp: "Người nói có phải như vậy hay không..." Về mặt cứng nhắc của hãn xuất hiện biến hóa ý bị sâu xa: "Sau khi bọn hãn chém đầu người này, tạm thời chia nhau làm việc. Cuồng Tung Kiếm Ảnh mang theo đầu người quay trở lại đường cũ, mà gia hỏa gọi..." Hãn nhìn lướt qua menu trò chơi: "Gia hỏa gọi Phong Bất Giác kia một người ở chỗ này, làm chút gì đó đối với thi thể này..."

"Tên kia là biến thái sao..." Tận Thế Tấn Công nói: "Lại nói Thiên Đường Kinh Khủng đối với hành vi tục tĩu này có hạn chế vô cùng triệt để a, hãn đến cùng làm thế nào?"

"Ta làm sao biết..." Cuối Cùng Tấn Công trả lời: "Ta cũng là tùy tiện đoán thử, có lẽ là chúng ta đã hiểu lầm a... Nói không chừng bọn hãn chỉ lục soát thi thể vô cùng cẩn thận mà thôi."

"Hi vọng như thế..." Tận Thế Tấn Công nuốt nước miếng một cái.

Hai vị của Thi Dao lúc này mới xem như cảm nhận được một loại áp lực tâm lý không hiểu, cái này so với lúc bọn họ chứng kiến đầu lâu vô cùng thê thảm kia còn có ảnh hưởng lớn hơn.

Cái này còn phải nói về "Thứ thuốc kia" mà bọn hắn sử dụng... Chính như Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói, thành viên của Studio Thi Dao luôn luôn ăn gian đấy. Cũng không thể nói bọn hắn chính là khối u ác tính của ngành này, chỉ là bọn hắn có cách làm của riêng mình.

Liền lấy điện ảnh làm ví dụ, chẳng hạn như có một vị biên kịch không có danh tiếng gì, dùng thời gian mấy năm thậm chí hơn mười năm, ở khắp nơi ghi kịch bản kéo tài trợ, hết lòng hết sức mới quay ra được một bộ phim giá thành nhỏ, cuối cùng đã kiếm được tiền bán vé gấp năm lần tiền đầu tư.

Mà một biên kịch khác hơi có quan hệ, dùng thời gian mấy tháng, tùy tiện viết ra một kịch bản nát bét, tìm mấy cái minh tinh làm diễn viên chính, lúc tuyên truyền tạo thế vô cùng hoành tráng khoa trương, giống như công khai lừa dối khán giả đi vào rạp chiếu phim, đồng dạng cũng có thể lợi nhuận chút tiền ấy.

Hai loại người này đạt được lợi ích kinh tế đến cuối cùng là giống nhau, bất đồng chính là, người phía trước có khả năng đã chiếm được một ít danh tiếng, cũng chính là tài sản vô hình, còn người sau thì bị một mảnh tiếng mắng bao phủ.

Nhưng kết quả thì sao, mọi người cuối cùng vẫn rất dễ quên đấy, người phía trước trong vài năm kế tiếp lại một lần nữa mai danh ẩn tích để viết kịch bản, người sau lại dùng tần suất mỗi năm một bộ tiếp tục chế tạo phim nát tương tự, đồng dạng thủ pháp, đồng dạng tiền lời... Ví dụ này có thể sử dụng ở trong vô số ngành khác. Trên thế giới này, muốn đạt tới mục đích, chưa hẳn chỉ có một con đường có thể đi, chỉ cần vứt bỏ đạo đức hoặc là

một số nguyên tắc trói buộc khác, liền có vô số loại phương thức có thể lựa chọn.

Studio Thi Dao, thăm dò trong lĩnh vực hắc ám của game online, cố gắng làm ra qua của họ là không thể bỏ qua, nói đến các loại nghiệp vụ như chui lỗ thủng, tìm bug, bọ hắc thậm chí còn nắm bắt trước cả các Studio hàng đầu như Chư Thần. Đương nhiên, dù cho đây là điểm mạnh nhất của Thi Dao, so với "Trật Tự" vẫn chênh lệch một ít. Trật Tự là đầu rỗng của ngành này, thực lực cùng nội tình vẫn còn đó, Studio có chênh lệch lớn như Thi Dao cuối cùng vẫn không có cách nào tiến vào hàng ngũ "Cực hạn".

Nhưng làm đến tình trạng trước mắt cũng đủ cho bọn hắc hưởng thụ rồi. Nói trắng ra là, mục đích căn bản của mọi người vẫn là kiếm tiền lợi nhuận, thanh danh vân vân. Xấu thì xấu, cái thế giới này rất thực tế đấy, chỉ cần tiền đến tay, tự nhiên sẽ có người đến nịnh bợ, rửa sạch.

Nhân viên công tác cùng game thủ chuyên nghiệp của Thi Dao ngay cả hợp đồng cũng không phải trực tiếp ký tên cùng Studio. Ký hợp đồng bên thứ ba có rất nhiều chỗ tốt, cho dù bị người khác tố cáo cũng không sao cả, đến lúc đó đem công ty kia giải tán, đăng kí cái mới là được, bất quá chỉ là đổi tấm bảng hiệu mà thôi.

Ở trong hiện thực có thể lách luật như vậy, ở trong trò chơi hiển nhiên càng là không kiêng nể gì cả. Studio Thi Dao thậm chí có đoàn đội chuyên nghiệp để nghiên cứu phát minh auto, trong rất nhiều trò chơi bọn hắc tiến vào chiếm giữ qua, đến nay đều có người chơi sử dụng auto thu phí do Thi Dao cung cấp.

Những trò chơi cùng loại với "Tiêu hao phẩm" kia, cho dù có bị khóa nick người chơi cũng không quan tâm. Trò chơi vốn là dùng cờ hiệu miễn phí vĩnh viễn để biến tướng thu phí, bên quản lý cũng chỉ muốn trước khi đóng cửa có thể kiếm bao nhiêu liền kiếm bấy nhiêu, bởi vậy tài khoản đăng kí thập phần cởi mở, căn bản không cần cùng ID thị dân để khóa lại,

cùng một người có thể đăng kí n cái tài khoản, khóa nick cũng không sao cả, lại đăng kí một cái khác rồi mở auto là được. Tâm tính của người chơi cũng có thể lý giải, muốn chơi thoải mái, muốn thắng, phải cùng người chơi khác liều tiền, tiền này giao cho công ty trò chơi tựa như quăng vào động không đáy, còn không bằng mở auto, vẫn thoải mái giống nhau, thắng giống nhau, tổng nợ tính toán so với đồng trang bị cùng đạo cụ có thời gian hạn định kia còn tiện nghi hơn, nếu không muốn chơi nữa liền đình trả phí auto là được.

Bất quá tại thời đại quang nào đòi thứ tư, tại kỹ thuật muốn auto mà không bị phát hiện đã trở nên vô cùng khó khăn, cho dù ở trong cabin trò chơi cắm vào một ít phần cứng phi pháp không cách nào bị kiểm tra đo lường để phụ trợ cũng rất khó làm được. Chỉ cần bên quản lý cùng bản thân trò chơi không phải quá rác rưởi, mở auto sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện đấy.

Bởi vậy, Thi Dao tự nhiên còn thủ đoạn khác. Bọn hăn nghiên cứu phát minh ra một ít "Plug-in" phi pháp để phụ trợ, công năng của phần mềm này cùng loại với auto, nhưng chỉ có thể nói là gần như, có lẽ trong các trận độ sức giữa các cao thủ đứng đầu loại này hiệu quả phụ trợ này hầu như có thể không cần tính, thế nhưng tại các trận độ sức tiêu chuẩn không cao, sử dụng công cụ này có thể đạt được ưu thế tương đối lớn.

Mặt khác, Thi Dao cũng không e dè hình tượng của Studio ngày càng ác liệt, thường xuyên làm chút ít hoạt động cạnh tranh ác tính, mục tiêu đơn giản chính là người cùng ngành. Đương nhiên, bọn hăn không dám đi động đến mấy tòa núi lớn như Trật Tự, Chư Thần, bọn hăn vẫn tự mình hiểu lấy, đối thủ quá lợi hại không thể trêu vào. Bất quá đối với Studio cùng mình không sai biệt lắm là không lưu tình chút nào, ở khắp nơi rải tin tức bôi đen người khác, công kích Server của đối phương... hiệu quả hoặc nhiều hoặc ít vẫn phải có, cũng xác thực làm suy sụp Studio của đối phương một chút.

Tóm lại, đám gia hỏa này vẫn rất chuyên nghiệp đấy, dựa vào trình độ của mình kiếm tiền bất chính, mở ra một mảnh tiền đồ tươi sáng.

Có câu nói, đi đêm lắm có ngày gặp ma. Cuối cùng Thi Dao đã ở trong một trò nào đó đụng phải một cái mũi đầy tro, không... Một cái mũi đầy máu. Trò chơi đó chính là Thiên Đường Kinh Khủng.

Hệ thống của trò chơi này quả thực là không chê vào đâu được, muốn ăn gian trên mặt số liệu căn bản không có cách nào.

Vì vậy, bọn hắn âm thầm tổ chức một lần công kích internet vào Server của "Công ty Mộng", thử xem độ dẻo dai của nó.

Kết quả... Đã xảy ra chuyện. Thi Dao chẳng những không công phá được tường lửa của công ty Mộng mà còn bị phản công kích, một loại virus không biết tên vượt qua vô số IP giả mạo cùng máy khôi lỗi, trực tiếp lây nhiễm đồng thời phá hủy hệ thống của chính Thi Dao.

Lúc đó, trên màn hình tất cả máy tính trong đại lâu của công ty, đều xuất hiện một khuôn mặt hoạt hình tròn trịa, đó là một gia hỏa đeo kính mắt hèn mọn bỉ ổi, không ngừng phát ra tiếng cười gian "Hắc hắc hắc..." tất cả số liệu của ổ cứng HDD bên trong máy tính đều bị tiêu hủy, tổn thất lớn đến khó có thể tưởng tượng, đã không thể dùng thương gân động cốt để hình dung, quả thực là tự chặt tay chân.

Mà sự kiện đáng sợ nhất chính là, chủ tịch Studio Thi Dao, Laptop trên bàn công tác của hắn vậy mà nổ tung... Trước kia hắn chỉ gặp ở trong phim ảnh, Hacker cấp bậc đặc công quốc gia từ xa có thể làm cho pin Laptop của đối phương quá nóng, do đó dẫn tới bạo tạc nổ tung. Không nghĩ tới chính mình sinh thời có thể trải qua một lần.

Bởi vì đặc thù của chuyện này, Studio Thi Dao chỉ đành ngậm bồ hòn mà im, cái gì nước đắng đều nuốt. Đối với công ty Mộng, bọn hắn cũng không dám đánh chủ ý công kích Server nữa... Về sau, ngành nghiên cứu phát

minh phần cứng của Thi Dao cũng đã tao ngộ đả kích. Bọn hản dùng thử các loại phần cứng phi pháp khác nhau, nhưng ở trong cabin trò chơi do Mộng công ty phát hành đều không có hiệu quả, nguyên nhân về kỹ thuật khó có thể tra ra, dù cho đem cabin trò chơi hủy đi cũng không tìm được vấn đề.

Loại tình huống này trước đó chưa từng có. Đầu năm nay, có được nhiều nhân viên kỹ thuật như vậy, rõ ràng làm chút ít thủ đoạn ăn gian trong trò chơi cũng không được, còn có thiên lý sao? Công ty Mộng này là Bộ Quốc Phòng chắc?

Vì vậy, các thành viên trong Studio Thi Dao đều đồng tâm hiệp lực, đoàn kết một lòng, sau nhiều lần họp nghiên cứu, rốt cục nghĩ được một biện pháp... Làm thí nghiệm ở trên người người chơi.

"PU63" là tên của một loại thuốc, tình huống của PU01 đến PU62 như thế nào mọi người không được biết. Dù sao PU63 nay đã thành phương pháp duy nhất để Studio Thi Dao tiến công chiếm đóng Thiên Đường Kinh Khủng.

Về quan hệ hợp tác giữa Studio Thi Dao cùng một xưởng chế thuốc vô lương nào đó, ở đây tạm thời không nhắc tới.

Tóm lại, sau khi người chơi uống xong loại thuốc này, trên tinh thần sẽ lâm vào một loại trạng thái được xưng là "Thanh tỉnh mê hoặc", hai từ này nhìn như rất mâu thuẫn với nhau, kỳ thật ý tứ đại khái cũng rất dễ lý giải, đây là một loại "Bị bắt buộc tỉnh táo".

Tất cả số liệu thí nghiệm đều cho thấy, người chơi sử dụng PU63, Giá Trị Kinh Hải trong kịch bản chưa bao giờ vượt qua 50%, dưới điều kiện tiên quyết là không ảnh hưởng đến hoạt động của tư duy, năng lực thừa nhận đau đớn sẽ tăng lên, hơn nữa dưới tình huống khẩn cấp (ví dụ như trong chiến đấu kịch liệt) có thể nhanh chóng làm ra phản ứng hơn.

Nói trắng ra một chút, đây là một loại thuốc có tác dụng gần với "Thuốc kích thích".

Cabin trò chơi chỉ giám sát tim đập, mạch đập, huyết áp... số liệu của người chơi, không có khả năng cung cấp công năng kiểm tra thuốc kích thích. Bởi vậy, loại thuốc này có thể sử dụng không kiêng nể gì.

Trước mắt PU63 chỉ có người chơi nội bộ của Thi Đạo mới có, bọn hắn còn chưa có ý định bán ra ngoài, bất quá kế hoạch tiêu thụ đã chuẩn bị xong rồi, tin tưởng trong hai tháng tương lai, thứ đồ vật này sẽ xuất hiện ở các trang web giao dịch trung gian, đương nhiên đó là nói sau này...

Trở lại chuyện chính... Vì thế mới nói, hai người của Thi Đạo này tự tin cũng không phải không hề có căn cứ đấy. Nhờ được vật phụ trợ, bọn hắn tuy vẫn sẽ sợ hãi, nhưng mức sợ hãi... ít nhất trên sinh lý sẽ có giảm bớt đấy.

Có loại ưu thế tâm lý nhờ nhân tố ngoại lực này, thêm vào ưu thế thực tế là đẳng cấp trong trò chơi, bọn hắn cho là mình tất thắng cũng rất bình thường.

"Đợi một chút... Người xem đó là cái gì..." Cuối Cùng Tấn Công nói xong lại ngồi xổm xuống. Lúc này hắn nhìn chăm chú quan sát, phát hiện nửa dưới của áo lót dường như có chút dấu vết.

Tận Thế Tấn Công nghe vậy cũng ngồi xổm xuống nhìn sát vào.

Cuối Cùng Tấn Công vạch lên áo lót của tử thi, thấy rõ tình huống của chỗ đó. Cách phía trên dạ dày của thi thể không xa bị khắc lại một hàng chữ, chữ khắc rất sâu, một mực cắt vào trong thịt.

"Why So Serious?" Tận Thế Tấn Công đọc ra hàng chữ này, ngẩng đầu nhìn đồng đội hỏi "Đây là cái gì?"

"Đây là..." Cuối Cùng Tấn Công cũng mang về mặt nghi hoặc, bỗng nhiên, hắn phát hiện ở chỗ dấu "?" cuối cùng, có một sợi dây kim loại nhô ra từ dưới da, hắn vươn tay ra, dùng hai ngón tay kẹp lấy đầu sợi dây kim loại, muốn lôi nó ra xem...

Phanh! (Hct3: lol)

Cùng một thời gian, một chỗ khác trong phòng thí nghiệm, sau khi Phong Bất Giác nghe được tiếng nổ mạnh, quét mắt nhìn menu trò chơi, sau đó vô tình mà thì thầm: "Cắt... Chỉ tạc chết một người thôi sao..."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Địa Cầu Phế Thổ Thiên (8)

Một giờ trước...

Cuồng Tung Kiếm Ảnh đang đứng cách cổ thi thể không đầu kia khoảng 5m canh chừng cho Phong Bất Giác.

"Người nhất định phải làm như vậy sao?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh nhìn Phong Bất Giác đang ngồi xõm bên cạnh thi thể bần rợn, ánh mắt kia phảng phất như đang nói: người thật sự rất biến thái.

"Không phải ta đang làm ư. Sao, không nỡ bỏ lựu đạn?" Phong Bất Giác trả lời.

"A... Nói thật, so với chuyện lựu đạn có lãng phí hay không, ta càng chú ý là trạng thái tâm thần của người..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh liếc xéo hần nói.

"Cái đó và trạng thái tâm thần có quan hệ gì sao?" Phong Bất Giác trả lời: "Ta chỉ ở trong một trò chơi giả thuyết, lợi dụng tử thi để bố trí một cái bẫy mà thôi. Bất kỳ một người chơi có tâm thần bình thường nào chỉ cần có thể nghĩ ra được sách lược này đều không chút do dự mà làm đấy."

"Ha ha... Người nói sao cũng được a..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh không muốn cùng hần tranh luận bất cứ thứ gì, lúc này hần xem như đã hiểu một chút vì sao ID của người này lại gọi là "Phong Bất Giác".

Phong Bất Giác đem một sợi dây kim loại xuyên vào chốt lựu đạn buộc chặt lại, dùng tay cầm lựu đạn, vung tay áo lên, trực tiếp thô bạo luồn tay

vào trong tử thi nhét lựu đạn vào trong dạ dày. Mà ở phía trước thi thể chỉ cần một miệng vết thương nhỏ để cho sợi dây kim loại có thể nhô ra từ trong dạ dày lên trên da là được.

Kế tiếp chính là khắc chữ, ở vị trí sợi dây kim loại nhô ra dùng một dấu "?" để tân trang một chút, chờ đối phương mắc câu.

"Vì sao người phải lưu lại chữ, lại chỉ che một nửa?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh nhìn bố trí của Phong Bất Giác hỏi.

"Nếu hoàn toàn không che, bọn hắc đứng ở xa cũng có thể thấy rõ ta viết cái gì." Phong Bất Giác nói: "Mà nếu che khuất toàn bộ, bọn hắc có thể sẽ không phát hiện được hàng chữ này." Sau khi hắc bố trí xong, liền dùng quần áo tử thi để lau tay, đứng lên nói: "Nửa che nửa đậy mà nói... bọn hắc sẽ ngồi xổm xuống, xốc quần áo lên, nhìn xem đến tột cùng là cái gì. Khi đó... Chỉ cần thị lực của bọn hắc bình thường thì sẽ phát hiện ra phần đầu của sợi dây kim loại này."

"Người dựa vào cái gì chắc chắn bọn hắc sẽ động đến sợi dây này?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh hỏi.

"Ai nói ta chắc chắn bọn hắc sẽ động đến sợi dây?" Phong Bất Giác trả lời.

"Cáp?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh tựa hồ không có hiểu ý của hắc.

Phong Bất Giác lại nói: "Đây nhìn qua có giống như một cái bẫy không?"

"Ân... Không giống."

"Vì sao không giống?"

Cuồng Tung Kiếm Ảnh muốn đuổi kịp ý nghĩ của hắn: "Cạm bẫy đáng lẽ phải đặt ở một địa phương nào đó mang tính đột nhiên mà đối phương phải đi qua, ví dụ như sau lưng một cánh cửa."

Phong Bất Giác gật đầu: "Vậy là được rồi."

"Đã xong?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh vẫn là không hiểu.

"Ta lại lấy một ví dụ.." Phong Bất Giác nói: "Nhớ rõ lúc trước chúng ta nhận được nhiệm vụ chi nhánh từ cái rương sắt kia không?"

"Đương nhiên nhớ rõ."

"Nếu như chúng ta mở rương ra sẽ dẫn phát một lần bạo tạc nổ tung, vậy chúng ta không phải đã trúng chiêu rồi sao?"

"Hệ thống sẽ không thiết trí như vậy." Cuồng Tung Kiếm Ảnh trả lời: "Như vậy người chơi căn bản không có khả năng chạy trốn, nếu cái rương kia thật sự sẽ bạo tạc nổ tung, trước khi mở ra nhất định sẽ có một chút manh mối nhắc nhở."

"Ah." Phong Bất Giác nói: "Ta đây có phải là hệ thống không?"

"Không..."

"Ta có giống loại người sẽ đi thiện ý nhắc nhở đối phương không?"

"Cái này..."

"Mặt khác, người sẽ không cần nghĩ ngợi mà cho rằng trong cái rương kia không là FLAG tử vong mà còn có một lý do khác." Phong Bất Giác lại nói.

"Bởi vì... Gian phòng kia là nhiệm vụ có thể lựa chọn, chúng ta có thể không mở cửa, trực tiếp theo một con đường khác ly khai. Dù cho về sau

giết hết quái vật, chúng ta cũng có thể lựa chọn không mở rương trong phòng." Cuồng Tung Kiếm Ảnh lẩm bẩm nói tiếp.

Phong Bất Giác chỉ vào thi thể: "Cổ thi thể này nằm trên mặt đất, bọn hã có thể mặc kệ, không nhìn tới nửa hàng chữ còn dư lại kia. Dù cho nhìn, cũng có thể lựa chọn không đụng vào sợi dây kim loại kia."

Cuồng Tung Kiếm Ảnh vò đầu, cái hiểu cái không: "Đây coi như là một loại... ám chỉ tâm lý?"

Phong Bất Giác đã cất bước, ý bảo đối phương đuổi theo, hã vừa đi vừa nói: "Muốn cho một người đi làm một chuyện nhìn như không có gì nguy hiểm, kì thực đối với sự tình bất lợi kia, đầu tiên phải để cho hã cảm thấy chuyện này có thể làm hoặc không làm, hã cũng không bị bắt buộc đi làm. Sau đó, biểu hiện của chuyện này nhìn qua rất "bình thường", mà cái gọi là bình thường... chính là không quá khó, nếu quá khó sẽ làm không được, cũng không thể quá dễ, quá dễ sẽ khiến đối phương nghi ngờ."

Ví dụ như lúc người giết người, người bị hại tiến hành phản kháng, đây là một loại "bình thường", nhưng phản kháng kịch liệt quá độ sẽ khiến cho người bỏ cuộc nửa đường, mà hoàn toàn tỉnh táo đợi làm thật sẽ khiến cho người sinh nghi.

Lại ví dụ như người muốn đi vào công trình nào đó đặt bom, cường độ bảo an vô cùng sâm nghiêm sẽ khiến cho người từ bỏ, mà phòng vệ quá lỏng lẻo lại sẽ khiến cho người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi..."

Phong Bất Giác liếc bờ môi, ho khan hai tiếng: "Cho nên ta giấu lựu đạn ở trong thi thể, đồng thời đặt sợi dây kim loại ở một nơi bọn hã có thể lựa chọn đụng đến hoặc không đụng đến, lời nhắc lại của ta không khắc vào mặt ngoài, cũng không khắc vào trên móng thi thể nơi mà bọn hã không phát hiện được." Hã thở dài: "Cuối cùng... Chuẩn bị cho bọn hã một cái kinh hỉ ngoài dự đoán là được."

"Vạn nhất bọn hắc không có phát hiện ra sợi dây kim loại, thậm chí căn bản không có nhìn kỹ thi thể liền rời đi thì sao?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh hỏi.

"Bọn họ là game thủ chuyên nghiệp đúng không?" Phong Bất Giác nói.

"Ân..."

"Nếu như là người, liệu người có cái gì cũng không quan tâm liền rời đi không?"

Cuồng Tung Kiếm Ảnh vẫn chưa trả lời, Phong Bất Giác lại nói: "Đương nhiên, tình huống xấu nhất, đơn giản chỉ là tổn thất một quả lựu đạn mà thôi."

"Dù sao người cũng không có tổn thất đúng không..."

"Đúng." Phong Bất Giác vô sỉ mà trả lời.

Bọn hắc nói chuyện với nhau một hồi, ước chừng đã hơn mười phút. Sau khi vượt qua chỗ rẽ nào đó... bỗng nhiên, một khối kim loại cỡ như quả bóng rổ từ ngay phía trước gào thét mà đến, xoẹt qua má trái của Phong Bất Giác.

Phản ứng đầu tiên của Phong Bất Giác là cúi người đồng thời lấy ra súng ngắn chuẩn bị đánh trả, hắc nhìn về phía trước, phát hiện ở một đoạn hành lang lơ mờ phía xa có một bóng người đang đứng ở đó, rất hiển nhiên là người nọ đã phát động lần tập kích này.

Cuồng Tung Kiếm Ảnh cũng chú ý tới kẻ tập kích, động tác của hắc cực nhanh, không nói lời gì, cấp tốc xông về trước, trường kiếm đã ở trong tay.

Mặc kệ người phát động công kích là ai, hoặc là cái gì, đối với Cuồng Tung Kiếm Ảnh mà nói, chỉ cần đạt tới khoảng cách phát động [Huy Ảnh

Trảm], hắn liền tuyệt đối có lòng tin không rơi vào thế hạ phong.

Bóng người kia nhìn thấy Cuồng Tung Kiếm Ảnh đánh tới tựa hồ là sửng sốt một chút, ngây người ở đó hai giây, sau đó bắt đầu xoay người chạy trốn.

Lúc này Phong Bất Giác cũng đã chạy về phía trước, hắn chú ý tới phản ứng của đối phương liền hô về phía Cuồng Tung Kiếm Ảnh đang chạy ở phía trước: "Giữ người sống!"

Cuồng Tung Kiếm Ảnh không rảnh trả lời, bất quá lời nói hắn đã nghe được.

Phong Bất Giác toàn lực chạy cũng rất nhanh, từ trong kịch bản hai người bọn hắn solo có thể thấy được, lúc Phong Bất Giác toàn lực chạy trốn, đại khái ngang với bảy tám phần tốc độ của Cuồng Tung Kiếm Ảnh, mà sau khi mở ra [Linh Thức Tự Thân Thuật], Cuồng Tung Kiếm Ảnh sử dụng toàn lực ứng phó cũng không đuổi kịp Phong Bất Giác.

Lúc này hai người dùng tốc độ ngang nhau tiến hành đuổi theo, rất nhanh liền tới gần kẻ chạy trốn này. Người nọ cũng mặc trang phục phòng hộ màu cam, tốc độ chạy bộ so sánh với hai gã người chơi hoàn toàn không ở cùng một đẳng cấp, mà trên tay hắn còn cầm một cái [Đạn Xạ Khí Phản Trọng Lực]. Chứng kiến những thứ này, Phong Bất Giác đã có thể chắc chắn cơ bản người đánh lén bọn hắn này chính là NPC, cho nên hắn lại hô một câu: "Bắt sống."

Không bao lâu, Cuồng Tung Kiếm Ảnh rốt cục đạt tới khoảng cách có thể phát động Huy Ảnh Trảm, hắn một lần thuận di liền xuất hiện ở ngay phía trước đối phương. Người nọ thấy thế liền cực kỳ sợ hãi, cũng đã không dừng được bước chân rồi, Cuồng Tung Kiếm Ảnh một giò quét ngang ở xương quai xanh của hắn, hắn liền người ngã ngựa đổ.

Tuy người nọ đã ngã hôn mê rồi nằm trên mặt đất rên rỉ nhưng Cuồng Tung Kiếm Ảnh vẫn không chút khách khí nào vịn cánh tay của hắn, đem mặt ấn xuống trên mặt đất. Đồng thời tước đoạt đạn xạ khí của hắn.

Phong Bất Giác lúc này cũng thúc ngựa đi đến, bất quá hắn cũng không giống như người ta cao thủ khí định thần nhàn. Mắt thấy cục diện đã bị khống chế, hắn liền dùng hai tay chống đầu gối, tiếp đến là một trận thở gấp mãnh liệt.

"Nói, người là ai?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói với tù binh của bọn hắn.

Người nọ đã sớm chạy trốn đến mức thở không ra hơi, lại bị một giò đánh ngã xuống đất, làm sao có thể nói lời được.

Phong Bất Giác nói: "Buông hắn ra đi, không có chuyện gì đâu."

Cuồng Tung Kiếm Ảnh buông tay ra, lui ra phía sau hai bước, vẫn cầm kiếm cảnh giác nhìn kẻ tập kích đang nằm trên đất.

Người nọ lật người, mặt hướng lên, ngực phập phồng biên độ lớn, cả buổi vẫn không có thở đều lại. Từ trong mặt nạ trong suốt có thể thấy được hắn là một người da trắng, nhìn qua còn rất tuổi trẻ, ước chừng hai mươi tuổi, cái đầu rất nhỏ, chiều cao khoảng một mét sáu, lại có vẻ khá gầy yếu, mái tóc màu đen tựa như mì ăn liền.

Đợi khôi phục lại một ít, người nọ liền ngồi xuống, lấy tay chống đất lui về phía sau, một mực lui đến bên tường, đồng thời vẻ mặt hoảng sợ nhìn hai người trước mắt.

"Bây giờ chúng ta nói chuyện." Phong Bất Giác ngồi xổm xuống, lại để cho tầm mắt của mình cùng ánh mắt của hắn ngang nhau, nói: "Người tên là gì?"

"Người từ ngoài đến! Đám ma quỷ các người! Dị giáo đồ!" Người nọ dùng hai tay ôm mũ bảo hiểm, hô lớn: "Đừng mơ dùng 'ma ngữ' của các người để thôi miên đầu óc của ta! Đừng mơ!"

Cuồng Tung Kiếm Ảnh nhìn Phong Bất Giác: "Ai... Cái này giống như càng ngày càng phức tạp a... Đây chẳng lẽ không phải kịch bản khoa học viễn tưởng sao? Tại sao lại xuất hiện thiết lập tôn giáo ma huyền rồi hả?"

Phong Bất Giác thoáng chần chờ một chút, sau đó lộ ra nụ cười lạnh: "Không, ta nghĩ cái này là thiết lập khoa học viễn tưởng tương lai không sai." Hắn nói xong, liền rút đao thép từ trong bọc hành lý ra.

Người nọ thấy thế liền bắt đầu dốc sức liều mạng điên cuồng hét lên.

"Câm miệng..." Phong Bất Giác vốn là dùng âm lượng bình thường nói một câu, đối phương lại la to, Phong Bất Giác lập tức liền quơ đao thép gác ở trên cổ tên kia, quát lên một tiếng lớn: "Câm miệng!"

Người nọ bị hắn hù sợ lập tức ngậm miệng, chẳng qua thần sắc vẫn hoảng sợ như trước.

"Người, tên, là, gì." Phong Bất Giác từng chữ một mà hỏi.

"Han... Hank." Hank trả lời.

"Hank, người nghĩ ta là cái gì thì cũng không quan trọng. Ta không cần tín nhiệm của người, cũng không cần giải thích cho người bất cứ chuyện gì. Thế nhưng, người phải thành thật trả lời vấn đề của chúng ta, nếu không, người sẽ phi thường... vô cùng thống khổ mà chết đi." Phong Bất Giác nói.

"Không... Đừng..." Hank nói: "Không nên, ta còn có mẹ ở nhà.. Huynh đệ của ta đều chết hết... Ta không thể..."

"Đừng nói nhảm!" Phong Bất Giác ngắt lời nói: "Ta hỏi, người đáp."

Hank gật đầu, lúc này tâm tình của hắn so với một phút trước có bình tĩnh hơn một chút, tựa như một tiểu hài tử đang khóc bị dọa sợ dừng lại.

"Người đang làm gì, tại sao lại tới nơi đây?" Phong Bất Giác hỏi.

"Ta... Ta là thành viên của tiểu đội "Scavenger"... Đạt được chỉ lệnh tới nơi này tiến hành tìm kiếm." Hank trả lời.

"Tiểu đội của các người có tổng cộng mấy người?" Phong Bất Giác nói.

"Năm người..." Hank trả lời: "Nhưng những người khác... Mấy giờ trước ta liền mất đi liên hệ với bọn họ rồi." Lúc hắn nói lời này, dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn Cuồng Tung Kiếm Ảnh.

"Đừng nhìn ta như vậy, ta cũng không giết đồng bạn của người." Cuồng Tung Kiếm Ảnh tất nhiên là đã nhận ra. Hắn đã thu hồi kiếm, thuận miệng nói: "Chúng ta bái kiến một đồng bạn của người, nhưng lúc nhìn thấy hắn... Hắn đã chết, bị quái vật giết chết." Ý hắn chính là người bị bạch tộc ký sinh kia.

"Cái gì... Quái... Quái vật? Ah, trời ạ... Đáng chết." Thân thể của Hank không ngừng run rẩy, hắn giống như nhanh muốn khóc lên: "Khó trách bọn hắn nói thấy được thứ gì đó kỳ lạ..."

"Các người là thông qua phương tiện giao thông gì để tới đây?" Phong Bất Giác lại hỏi.

""Giao thông?" Hank giống như nghe không hiểu nghĩa của từ này.

"Các người là cười cái gì đến đây?" Phong Bất Giác thay đổi cách hỏi.

Là "Khoang Thuyền Cá Mập". Thành viên của Scavenger đều cười cái này." Hank trả lời.

Là một thứ đồ vật cùng loại với thuyền hay xe sao?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh xen vào một câu.

"Xe?" Hank lại là vẻ mặt không hiểu.

Phong Bất Giác lắc đầu, thở dài, tiếp tục hỏi: "Người vốn lưu thủ ở trên "Khoang Thuyền Cá Mập", mà bốn gã đồng bạn khác của người cùng tiến vào phòng thí nghiệm này thăm dò, bởi vì cùng bọn họ đã mất đi liên lạc cho nên người cũng tiến vào phải không?"

"Đúng." Hank gật đầu trả lời.

"Vì sao lại tập kích chúng ta?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh hỏi.

"Người... Các người..." Hank nhìn bọn họ, nơm nớp lo sợ mà nói: "Bởi vì các người là người từ ngoài đến..."

"Người có thể giải thích một chút hay không, người từ ngoài đến là gì?" Phong Bất Giác nói.

Hank trả lời: "Ma quỷ! Người ở bên ngoài thôn!"

"Vậy người làm sao lại biết chúng ta là người từ ngoài đến?" Phong Bất Giác hỏi.

"Y phục của các người..." Hank nói: "Ta chưa bao giờ thấy qua y phục như thế, hơn nữa các người không cần đồ phòng hộ cũng có thể sinh tồn ở chỗ này."

"Hả?" Phong Bất Giác nhíu lông mi: "Sao? Chẳng lẽ người hô hấp không khí ở nơi đây liền sẽ chết sao?"

"Đương nhiên! Chỉ khi ở trong thôn mới có thể hô hấp không khí sạch sẽ! Không khí ở bên ngoài là trí mạng đấy! Là do người từ ngoài đến rải khí độc!" Hank cao giọng nói.

Phong Bất Giác đứng dậy, tiến đến bên cạnh Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Người còn nhớ rõ phần mở đầu bộ thứ mười của "Friday the 13th" như thế nào không?"

"Người muốn nói gì cứ nói..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Dù sao người nói cái gì ta làm cái đó..."

"Nghĩa là không nhớ rõ." Phong Bất Giác nói.

"Nói nhảm, làm gì có ai nhớ rõ chi tiết của một bộ phim ra đời từ thời nào?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói, bất quá sau khi lời này ra khỏi miệng hắn ý thức được cái gì, liền lập tức bồi thêm một câu: "Được rồi, không tính người..."

Phong Bất Giác nói: "Ta nhớ rất rõ, phần mở đầu của bộ phim kia, các thành viên của tiểu đội nghiên cứu khoa học đến từ vũ trụ kia ở trong phòng thí nghiệm này có thể tháo mũ bảo hiểm xuống hô hấp đầy. Đương nhiên... Điều kiện tiên quyết là bọn hắn đã kiểm tra đo lường chất lượng không khí cùng tình huống vi khuẩn của cảnh vật chung quanh."

"Nói điểm chính đi." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói tiếp.

"Trọng điểm là... Người trước mắt chúng ta, chính như ta đã phỏng đoán lúc trước..." Phong Bất Giác một bên thấp giọng nói chuyện. Một bên dùng ánh mắt nhìn chăm chú vào Hank đang tựa lưng vào tường co lại thành một cục: "... Hắn là hậu duệ của người sống sót trên Cự Địa Cầu, nhưng không biết tại sao, hắn ở trên sinh lý chẳng những không có thích ứng hoàn cảnh mà trở nên mạnh mẽ hơn, ngược lại lại có xu thế thoái hóa. Cho dù là những người di dân trong vũ trụ kia, hô hấp không khí bên trong phòng thí nghiệm này một thời gian ngắn cũng không thành vấn đề, nhưng hắn lại không được."

"Cái này thật kỳ quái?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói.

"Đác-uyn có phải là một thần côn không?" Phong Bất Giác hỏi ngược lại.

"Ách..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Được rồi, phương diện sinh vật ta không quá am hiểu. Bất quá... chắc hẳn người muốn ám chỉ, loại tình huống này không phù hợp với thuyết tiến hóa sao?"

"Một đám người sinh hoạt ở trong phi thuyền vũ trụ, công năng tim phổi cùng tiêu chuẩn của nhân loại hơn bốn trăm năm trước hầu như không đổi." Phong Bất Giác nói: "Nhưng đám người sống sót sinh hoạt ở trên Cự Địa Cầu hoàn cảnh ác liệt như vậy lại là một bộ hít một hơi thuốc liền sặc chết." Hắc dừng lại một chút: "Còn có, người còn nhớ rõ gia hỏa bị quái vật bạch tuộc kia giết không?"

"Người là chỉ cái tên bị người chém đầu, cường hành nhét lựu đạn vào trong dạ dày, trên bụng còn bị khắc chữ kia sao?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh suy nghĩ một chút liền giả dối mà nói: "Ha... Muốn quên hẳn thật đúng là không dễ..."

"Chiều cao cùng hình thể của hắn so với Hank không sai biệt lắm, cũng vô cùng gây yếu." Phong Bất Giác nói.

"Cho nên?"

"Bọn hắn là người da trắng... Ta nhắc nhở người một chút, tại thời đại của chúng ta, nam nhân ở các quốc gia Tây Âu tính bình quân chiều cao phổ biến khoảng chừng 1m8, ở Bắc Âu tiếp cận 1m9." Phong Bất Giác nói.

"Chẳng lẽ người không biết là ở trên tinh cầu có loại hoàn cảnh này, dinh dưỡng không đầy đủ mới là hiện tượng phổ biến sao?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói, "Lại nói tiếp đây chỉ là một trò chơi, người hà tất phải quan tâm đến những chi tiết vụn vặt này..."

Phong Bất Giác lắc đầu: "Nhân loại trên Cự Địa Cầu này tổng cộng còn có bao nhiêu ta không rõ ràng lắm, nhưng có thể chắc chắn chính là... "Thôn" của Hank nhất định có vấn đề."

"Phong huynh... Người có nhớ hay không, chúng ta là đến tham gia trò chơi giết chóc 2v2 đấy, không phải đến cứu vớt thôn của NPC nào đó."

Phong Bất Giác vươn tay, giơ lên ba ngón tay, nghiêm trang mà liệt ra ba lý do: "Trong thôn của bọn họ hô hấp không khí sẽ không tiêu hao giá trị sinh tồn, thực lực khoa học kỹ thuật của bọn họ có thể chế tạo [Đạn Xạ Khí Phản Trọng Lực], hơn nữa thôn dân ở đó không chịu nổi một kích."

"Ah... Người không phải đi cứu vớt thôn mà là đi đốt nhà cướp của đúng không?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh xem như đã hiểu rõ.

Phong Bất Giác trả lời: "Là cứu vớt hay là cướp đoạt sau này lại nói tiếp... Chỉ cần chúng ta nghĩ cách leo lên "Khoang Thuyền Cá Mập" của Hank ly khai phòng thí nghiệm này liền đứng ở thế bất bại. Trước khi hai tên gia hỏa kiên nhẫn của Thi Dao kia đem thủ đoạn hồi máu dùng hết, chúng ta có nhiều loại sách lược có thể lựa chọn, quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Địa Cầu Phế Thổ Thiên (9)

Cựu Địa Cầu, vùng đất bị chiến tranh hạt nhân quy mô lớn chà đạp đã khó có thể khôi phục lại diện mạo ngày xưa, biển cũng bị ô nhiễm nghiêm trọng ăn mòn. Sau nguy cơ "tận thế", tình cầu này đã xảy ra biến hóa không thể nghịch chuyển.

Hơn 50% lục địa đã hóa thành sa mạc, màu của biển đã chuyển sang màu tím, màu đen... Khu vực có độ ô nhiễm bất đồng cũng có biểu hiện bất đồng. Biển cạn đã hầu như không có sinh vật còn sống, hệ sinh thái bị cắt đứt dẫn đến sinh vật trong biển sâu cũng đã xảy ra biến dị nhất định, loài thích nghi được có thể sống sót, không thể thích nghi được hoàn cảnh biến hóa liền diệt tuyệt.

Chính như rất nhiều dự đoán của các nhà khoa học thế kỷ 21, hai cực băng cuối cùng cũng đều hòa tan, sau đó, sơn cốc Ohio bị hồng thủy bao phủ, toàn bộ Châu Úc chìm vào trong biển, New York tức thì đã thành một vùng bùn...

Chiến tranh mang đến chết chóc, chết chóc đình chỉ chiến tranh.

Lúc cuối cùng một số người nhìn thấy gia viên của mình hoang tàn khắp nơi, phát hiện "mặt trời" thứ hai kia biến mất ở trên bầu trời, nóng bức, khát khao, thống khổ, hối hận, tuyệt vọng... hết thở xông lên đầu, đồng thời bởi bạn cùng bọn hắn, cho đến khi cái chết hàng lâm.

Phóng xạ mãnh liệt làm ô nhiễm vùng thổ địa phì nhiêu phụ cận xích đạo, phế tích thành thị phát ra ánh sáng trong đêm tối, loại tình huống này

giăng co suốt trăm năm. Một ít loài biến mất, còn lại đều xảy ra biến dị cùng tiến hóa.

Thời gian cực nhanh, mây đen bắt đầu tụ tập ở một vài mảnh đất cằn cỗi, hoang vu, mưa to mưa như trút nước rơi xuống, làm lạnh nước biển đang sôi trào trên mặt đất, xua tan không khí không trong lành, trị liệu những miệng vết thương bị vỡ ra của địa cầu.

Lúc mưa nóng cọ rửa qua đi lộ ra một mảnh đại địa tinh mịch.

Chắc chắn sẽ có những người còn sống sót. Tánh mạng nhân loại yếu ớt như con sâu cái kiến, đương nhiên cũng sẽ ương ngạnh như con sâu cái kiến.

Những người sống sót leo ra từ trong phế tích văn minh, bước lên con đường mưu sinh. Bọn hắn phát hiện nhiệt độ nóng hơn so với quá khứ, tại khu vực không phải sa mạc, hơi nước trong không khí cũng dày hơn so với trước kia, trên đỉnh đầu là bầu trời màu da cam, mặt trời phát ra ánh sáng chói mắt.

Bên trong phế tích, một ít thực vật quý dị bắt đầu nảy mầm, dù cho không có ai tưới tiêu, dù cho liên tục phơi nắng dưới ánh nắng mặt trời chói chang. Những thực vật hoang dại có màu sắc, hình dạng kỳ quái cũng sinh trưởng tốt không ngừng, bao trùm một mảnh lại một mảnh lục địa.

Đối với địa cầu tang thương mà nói, loại biến đổi khí hậu lớn này không phải là lần đầu tiên rồi... Kỷ băng hà, lớp vỏ trái đất thay đổi, núi lửa phun trào đều từng lưu lại dấu vết, nhưng không có cải biến quỹ tích vận hành của địa cầu. Hiện tại, nó vẫn giống như ba tỷ năm quá khứ kia, bất vi sở động mà tự quay ở trong không gian, chuyển động theo quỹ đạo vòng quanh mặt trời.

Khoa học kỹ thuật đã thành hoa cúc hôm qua, những người sống sót sau tai nạn về tới trạng thái sinh tồn nguyên thủy. Hình thành kết cấu xã hội

cùng loại với bộ lạc, du đãng ở trên địa cầu, tìm kiếm đồ ăn... Đồng thời tìm kiếm điểm dừng tránh gió đáng tin.

Trong một ít khu vực không phải sa mạc có đầm lầy kịch độc, hạp cốc tinh mạch, đất trũng lầy lội, sơn mạch hoang vu... Bất quá trừ những nơi đó ra, trên địa cầu to lớn như vậy, xác thực vẫn tồn tại một ít nơi có tịnh thổ giống như thế ngoại đào nguyên...

Trong hạp cốc nào đó của đại lục Bắc Mĩ có một chỗ như vậy. Đó là một cái động lồi dưới đất lớn như một thành thị, chính thể là hình túi, thậm thực "Mây" dày đặc giống như chòi hóng mát che ở đỉnh ngăn cản đại bộ phận ánh mặt trời thiêu đốt. Nơi này có nhiệt độ thoải mái dễ chịu; thổ địa thích hợp cho cây nông nghiệp sinh trưởng; nguồn nước ngầm sạch sẽ, dồi dào... Quan trọng nhất là, nơi này có xác của "Nửa chiếc" phi thuyền tinh tế.

Không ai biết rõ chiếc phi thuyền này tại sao lại ở chỗ này, có lẽ ở đây đã từng là căn cứ nghiên cứu khoa học bí mật của một quốc gia nào đó, có lẽ đây là phi thuyền rơi xuống sau một lần tranh đoạt nào đó.

Tóm lại, cuối cùng có một bộ lạc phát hiện ra chỗ này. Hoàn cảnh cho bọn hãn căn cứ sinh tồn, xác của phi thuyền tinh tế khiến cho bọn hãn nhặt lại mối lửa của văn minh. Tánh mạng lại một lần hưng vượng lên, một xã hội loài người mới được tạo dựng lên.

Gần ba thế kỷ đi qua. Nơi đây đã trở thành một căn cứ của nhân loại còn sống trên địa cầu, người ở trong đó gọi nó là Thôn Thần Phù Hộ.

.....

Trong phòng thí nghiệm Crystal Lake dưới mặt đất.

Tận Thế Tấn Công đã nhìn thấy phần cuối của con đường. Hãn đã kiểm tra tất cả các đường rẽ, theo hành lang một mực đến nơi này. Lúc này, phía

trước mặt hắn có một đoạn cầu thang hướng lên trên tựa như loại cầu thang chữa cháy sử dụng ở trong các khu chung cư bình thường, bên cạnh là lan can bằng sắt, bậc thang cũng làm bằng kim loại, có khe hở lỗ mờ dưới chân giúp hắn nhìn thấy tình huống ở phía trên.

Hắn rút vũ khí ra, cẩn thận từng li từng tí tới gần. Ánh sáng nơi đây cũng không tốt, từ phía dưới nhìn quanh rất khó phát hiện có mai phục hay không.

"Nhị vị Giang Hồ đừng lẫn trốn nữa, ta đã nhìn thấy các người rồi!" Tận Thế Tấn Công hiển nhiên là đang phô trương thanh thế, hắn cũng không sợ bại lộ hành tung, bởi vì hắn biết rõ nơi đây đã là phần cuối của phòng thí nghiệm, phía trên không thể nghi ngờ chính là lối ra. Cuồng Tung Kiếm Ảnh cùng Phong Bất Giác nếu như muốn mai phục chỉ có thể chọn chỗ cuối cùng này, còn đối với hai người mai phục từ trên cao nhìn xuống mà nói, hành tung của mình khẳng định đã sớm bị phát hiện rồi.

"Mánh khéo lựu đạn thật sự là cao minh, hả?" Tận Thế Tấn Công nói: "Cuồng Tung Kiếm Ảnh, người chỉ có một ít bốn sự như vậy sao? Đám rùa đen rút đầu Giang Hồ các người ngược lại rất biết chơi lừa bịp nha." Hắn cực tận khả năng dưới tình huống không bị che từ cấm tiến hành gây chiến, muốn kích động đối phương chủ động hiện thân. Dù sao lúc này địch ở trong tối, hắn ở ngoài sáng, không quá có lợi.

"Sao vậy? Còn không dám đi ra?" Tận Thế Tấn Công hừ lạnh nói: "Các người thế nhưng là hai đánh một a..., chẳng lẽ như vậy cũng sợ sao?"

Đáp lại hắn chỉ có tiếng vang của chính mình.

"Hừ... Các người nên nghĩ thông suốt." Tận Thế Tấn Công nói: "Dưới hiệu quả giảm giá trị sinh tồn giống nhau, hai người các người tiêu hao so với ta cao hơn gấp đôi, dưới tình huống chiếm cứ ưu thế mà lại sợ chiến thì chỉ lãng phí giá trị sinh tồn mà thôi." Hắn dừng lại một chút, tiếp tục bổ

sung: "Ta có thể không ngại quay người ly khai, rời các người càng xa càng tốt, đến lúc đó chúng ta liền đấu hao tổn thuốc bổ sung giá trị sinh tồn, xem ai hao tổn xong trước. Cho dù cuối cùng ta thua, các người ít nhất cũng phải lãng phí được tề gấp đôi so với ta."

Lời của Tận Thế Tấn Công trông cũng có lý, nhưng nếu như lúc hăn này xuất hiện ở đây đã nói lên hăn cũng không có lựa chọn sách lược như vậy.

Nếu như Tận Thế Tấn Công cảm giác mình ở phương diện đối kháng chính diện không hề có phần thắng liền không có khả năng tiếp tục tiếp cận đối thủ. Sau khi Cuối Cùng Tấn Công bị tạc chết, hăn nên chạy trốn theo hướng ngược lại, tìm địa hình có lợi để mai phục, dùng khỏe ứng một chờ đối phương tìm đến hăn. Vạn nhất hăn đánh lén đắc thủ, có thể trực tiếp tiêu diệt một người, vậy còn có phần thắng.

Cho nên... Nguyên nhân Tận Thế Tấn Công tới đây, chỉ có một, chính là hăn có tự tin có thể lấy một địch hai, hơn nữa chiến thắng, mà căn cứ của loại tự tin này hiển nhiên chính là kỹ năng hoặc đạo cụ cường đại nào đó.

Hô một hồi lâu. Trên bậc thang lúc này vẫn như cũ không phản ứng chút nào, cái này ngược lại làm cho Tận Thế Tấn Công lúng túng, hăn không khỏi nghĩ đến: chẳng lẽ theo thang lầu này đi lên phòng thí nghiệm còn có một tầng nữa? Tầng phía trên kia cùng phía dưới cũng lớn như nhau?

Nghĩ tới đây, hăn liền cẩn thận mà chạm cầu thang, chậm rãi leo lên, hăn cũng chỉ có thể làm như vậy. Thứ nhất, đối phương nếu là chết cũng không hiện thân, hăn cũng không có biện pháp. Hoặc là đi lên, hoặc là ly khai. Thứ hai, nếu phía trên thật sự còn có một tầng, vậy hăn ở chỗ này hô một giờ đối phương cũng không nghe thấy.

Hăn đi vòng vèo, cẩn thận leo từng bậc, lại thật không có đụng phải mai phục, thậm chí ngay cả một điểm dấu hiệu cạm bẫy cũng không phát hiện ra được. Bất quá Tận Thế Tấn Công không dám chủ quan chút nào, ký ức

về sự kiện lưu đạn lúc trước vẫn còn mới mẻ, đồng đội bởi vì đến gần quá mà trực tiếp đi đời nhà ma, mà hắn cũng suýt nữa bị tạc chết. Loại giáo huấn này chỉ sợ trong toàn bộ chức nghiệp kiếp sống của hắn, thậm chí trong cả cuộc đời đều không quên được.

Cầu thang này cao ước chừng ba tầng lầu, bốn lần đi tới đi lui, hắn đi mất trọn năm phút. Lúc thuận lợi lên đến tầng trên, Tận Thế Tấn Công lại ngây ngấn cả người. Trước mắt hắn là một đoạn hành lang, hành lang trống rỗng, phần cuối liền ở 10m phía trước. Mặt tường chỗ đó chính là một đại môn, cửa phân hai bộ phận trái phải, khe hở chính giữa là hình răng cửa hợp cùng một chỗ, độ dày cánh cửa này tuyệt đối không kém hơn bất luận kho bảo hiểm của ngân hàng nào. Mà chốt mở bên cạnh cửa đã bị phá hư hết...

"Người đâu?" Đây là phản ứng đầu tiên của Tận Thế Tấn Công.

Hắn và Cuối Cùng Tấn Công đã thăm dò xong phần cuối của phòng thí nghiệm bên kia, mà phần cuối của bên này chính là lối ra. Một đường tới chỗ này, hắn thấy được dấu vết Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh lưu lại, cũng trùng cạm bẫy bọn hắn bố trí, còn đi lục soát qua mỗi một cái lối rẽ, hắn nhất định là đi đúng rồi, nhưng vì sao... Nơi đây không có ai?

"Chẳng lẽ bọn hắn đã ra khỏi đây?" Ý nghĩ này hiện lên trong đầu Tận Thế Tấn Công, nhưng hắn lập tức liền hủy bỏ phỏng đoán này: "Không có khả năng... Căn cứ giới thiệu tóm tắt của kịch bản, hoàn cảnh phía ngoài so với trong này càng khắc nghiệt hơn, nói không chừng giá trị sinh tồn sẽ giảm nhanh hơn. Lại nói tiếp chốt mở này đã bị phá hư... Bọn hắn sao có thể đi ra ngoài được?" Hắn liền bắt đầu suy đoán: "Chẳng lẽ... Bọn hắn ra bên ngoài trước rồi đóng chốt cửa lại, trước khi cửa đóng lại liền phá hư chốt cửa, muốn giam ta ở bên trong?"

"Cũng không đúng a... Đi ra ngoài căn bản không có chỗ tốt a..." Tận Thế Tấn Công biểu lộ cứng ngắc mà đi qua đi lại. Đã qua cả buổi, hắn rất

cục nghĩ tới một phỏng đoán tự cho là chính xác: "Không sai! Nhất định là như vậy!" Tư tưởng của hắn bỗng bừng tỉnh đại ngộ, bất quá mặt cùng ngữ khí vẫn như vậy: "Bọn hắn đi vào cuối hành lang, phá hủy chốt cửa, chế tạo biểu hiện giả là chúng đã ra khỏi phòng thí nghiệm, tiếp đó liền quay trở lại... Bọn hắn nhất định là thừa dịp ta đi lối rẽ kiểm tra, từ thông đạo chính lặng lẽ rời đi, bỏ qua ta... Lúc này chỉ sợ bọn hắn đã trốn đến phần cuối của bên kia phòng thí nghiệm rồi."

.....

Cùng một thời gian, bên ngoài phòng thí nghiệm.

Dưới bầu trời mờ nhạt là một mảnh biển cát phẳng phồng kéo dài. Trên không trung cuồng phong gào thét, bão cát màu đen tàn sát bừa bãi khắp bốn phía. Nhân loại nếu như không hề có bảo hộ mà đứng ở trong loại hoàn cảnh này, muốn mở to mắt cũng rất khó khăn, chỉ cần há miệng nói chuyện, chắc chắn sẽ ăn một miệng cát, hơn nữa âm thanh quá năm mét là truyền không đến.

Một chiếc "Khoang Thuyền Cá Mập" đang di động lơ lửng ở trên biển cát này. Khoang thuyền thân dài 20m, rộng sáu mét, cao hơn bốn mét, tạo hình bên ngoài nhìn qua giống như một con cá mập khổng lồ bọc thép, bất quá Khoang Thuyền Cá Mập này không có "vây cá", trên đỉnh là thiết kế kiểu dáng khí động bằng phẳng. Màu sắc của Khoang thuyền bị tẩy thành màu vàng đất giống như sa mạc, phía trước không có lắp kính chắn gió, hoàn toàn là dựa vào ra-đa dò xét cùng thiết bị dẫn đường để chạy.

Không khí trong Khoang Thuyền Cá Mập đã trải qua xử lý, tuy hai gã người chơi không có mặc trang phục phòng hộ nhưng trạng thái giá trị sinh tồn xói mòn của bọn hắn đã dừng lại.

Lúc này, Phong Bất Giác hai tay gối đầu, thanh thoi ngồi ở trên ghế lái chính. Hắn không tốn quá lâu liền học xong cách lái Khoang Thuyền Cá

Mập, giao diện thao tác của những thiết bị này cũng không phức tạp, mà tọa độ của nơi muốn đến đã sớm đưa vào, chọn auto là được rồi.

Lúc Phong Bất Giác ra khỏi phòng thí nghiệm rồi xem hoàn cảnh bên ngoài thì hẳn liền minh bạch, trên tinh cầu này, điều khiển bằng tay căn bản là không có ý nghĩa đấy, bởi vì căn bản không có "đường". Đừng nói là đường, mà ngay cả thứ giống như vậy đều không có, bởi vậy Khoang Thuyền Cá Mập này khẳng định phải dựa vào thiết bị dẫn đường tự động mới có thể chạy đến nơi muốn đến.

Như vậy... Vấn đề lại tới nữa, đám người kia làm thế nào tìm được phòng thí nghiệm Crystal Lake?

Hank nói tiểu đội của bọn họ là "Đạt được chỉ lệnh" mới đến tìm tòi đấy, những lời này hẳn có nghĩa là thượng cấp hướng bọn hắn khi truyền đạt chỉ lệnh đã có được tọa độ cụ thể của phòng thí nghiệm Crystal Lake.

Vì vậy lại sinh ra vấn đề mới, thượng cấp của bọn họ đã sớm dò xét đến tọa độ này rồi, hay là hôm nay mới phát hiện được? Bọn hắn là thông qua thủ đoạn gì tìm tới nơi này, chẳng lẽ là người máy dò xét mini?

Phong Bất Giác đoán... Đoàn người này không tới sớm không tới trễ, Nhóm "Di dân tinh tế" chân trước vừa đi, bọn hắn liền chân sau đã tới, cái này kỳ thật đã nói rõ một sự tình... Mà phản ứng của Hank lúc mới gặp gỡ "người từ ngoài đến" tức thì lại để cho Phong Bất Giác có thêm căn cứ suy luận tiến thêm một bước. Lúc này tuy còn chưa đến tòa thôn trang kia nhưng Phong Bất Giác cơ bản đã có thể xác định tình huống của chỗ đó rồi.

"Vì sao không giết hắn?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh ngồi ở trên ghế lái phụ bên cạnh, nghiêng đầu nói với Phong Bất Giác, "Giữ lại hắn, người không sợ sinh biến sao?" Lúc hắn nói lời này tự nhiên đã ép âm thanh xuống rất thấp, sẽ không để cho Hank đang bị trói ở trong góc phía sau nghe được.

"Không oán không cừ, hà tất động chút liền giết người." Phong Bất Giác trả lời.

Cuồng Tung Kiếm Ảnh gượng cười hai tiếng: "Không thể nào... Người bây giờ mới làm bộ mình là phe chính nghĩa không khỏi quá muộn a?"

"Cái đó không liên quan tới có phải là phe chính nghĩa hay không, chủ yếu là NPC này còn hữu dụng." Phong Bất Giác trả lời: "Chúng ta còn phải dựa vào trợ giúp của hắn, lẫn lộn đến trong thôn."

"Hắn sẽ giúp chúng ta?" Lúc Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói chuyện lại thoáng quay đầu, dùng con mắt còn lại liếc qua Hank sắc mặt trắng bệch ở phía xa, "Dựa vào cái gì? Hắn bây giờ là không có cách nào chống cự, nhưng đợi trở về thôn, hắn tùy thời có thể tìm cơ hội chạy trốn, cũng có thể trực tiếp hô to để người khác đến bắt chúng ta."

Khóe miệng Phong Bất Giác mỉm cười, trả lời: "Mỗi người đều có nhược điểm, một khi bị bắt lấy, bọn hắn sẽ phản bội nguyên tắc của mình. Tiếp đó, bọn hắn sẽ dựa theo ý của người đi làm một số chuyện gì đó." Hắn đứng lên từ trên chỗ ngồi, nói khẽ: "Đối với Hank... Chỉ cần thông qua vũ lực uy hiếp cùng áp bách tâm lý đơn giản là được." Hắn dứt lời, liền đi về phía Hank...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Địa Cầu Phế Thổ Thiên (10)

Phong Bất Giác đi đến trước mặt Hank. Hãn tựa hồ muốn nói cái gì đó, bất quá không có lập tức mở miệng mà suy nghĩ một chút.

Hank vẻ sợ hãi đầy mặt, khẩn trương mà nhìn qua "Người từ ngoài đến" này, hoàn toàn đoán không được đối phương muốn làm gì, loại trầm mặc ngăn ngủ của Phong Bất Giác kia nghiêm nhiên đã biến thành một loại áp lực vô hình.

Ước chừng 30 giây sau, Phong Bất Giác lấy súng lục từ trong bọc hành lý ra, mở miệng hỏi: "Người biết đây là cái gì không?"

Hank lắc đầu.

"Đây là một loại vũ khí lưu hành tại thế kỷ 20-21." Phong Bất Giác nói ra, ""Vũ khí" nghĩa là gì chắc người phải biết a?"

Hank gật đầu nói: "Ta biết rõ... Nhưng... Thế kỷ... Là cái gì?"

Phong Bất Giác thầm nghĩ: cả khái niệm này cũng không có sao... Xem ra bọn hãn bị nô dịch rất triệt để a....

Hãn bất động thanh sắc, lại nói: "Nói một cách khác, một loại vũ khí mà mọi người sử dụng cách đây khoảng 400 đến 500 năm trước."

Hank nơm nớp lo sợ mà hỏi thăm: "Vì sao... lại nói cho ta biết cái này?"

Phong Bất Giác cười lạnh, "Chủ yếu là hi vọng người có một khái niệm đối với thứ này." Hãn nói xong, dùng ngón tay chỉ về phía nòng súng: "Chỉ

cần ta nhúc nhích ngón tay, sẽ có một thứ đồ vật gọi là viên đạn từ nơi này bay ra ngoài, tốc độ của nó so với lúc Đạn Xạ Khí Phản Trọng Lực phóng ra vật thể còn nhanh hơn, nếu dùng nó để công kích nhân loại..." Hắc bắt đầu hù dọa Hank: "Đánh trúng đầu, óc sẽ vỡ tung, đánh trúng thân thể, nội tạng sẽ nát bấy, đánh trúng tứ chi, tứ chi sẽ mất đi năng lực hoạt động đồng thời không ngừng chảy máu..." Hắc bày ra thần sắc thập phần đáng sợ, giống như một người bệnh tâm thần đang cố nén giết người.

Biểu lộ là một loại ngôn ngữ quốc tế, hơn nữa còn là vượt qua thời đại đấy. Cho dù hai người cách xa nhau một ngàn năm, hỉ nộ ái ố ghi ở trên mặt vẫn có thể hiểu được, bởi vậy Phong Bất Giác rất thành công dọa sợ đối phương.

Nói đến chỗ này, hắc bỗng nhiên lại đình chỉ chủ đề về súng lục, ngược lại hỏi: "Thôn của ngươi, tổng cộng có bao nhiêu người?"

"Cái này... Ngươi hỏi cái này làm gì?" Hank khẩn trương mà hỏi ngược lại.

"Sao vậy? Ngươi không muốn nói cho ta biết?" Phong Bất Giác cười nói: "Ngươi sợ ta dùng khẩu súng này đi đối phó với bọn họ sao?" Hắc đây là biết rõ còn cố hỏi. Đầu tiên phô bày một món vũ khí đối phương hoàn toàn không biết, sau đó lập tức hỏi đến vấn đề nhân khẩu, ai cũng sẽ nghĩ về phương diện kia đấy.

"Chúng ta... Thôn của chúng ta có mười vạn người!" Hank tựa hồ là nổi lên dũng khí, tăng lớn thanh âm trả lời.

"Vậy sao... Ha ha..." Phong Bất Giác ngữ khí thoải mái cười nói, hắc quơ súng lục ở trước mặt Hank: "Theo thiết bị dẫn đường tự động, ước chừng 20 phút nữa chúng ta sẽ đến thôn của ngươi. Theo ta quan sát, thôn của các ngươi mang địch ý tương đối mãnh liệt đối với người từ ngoài đến a..." Hắc dừng lại một chút. Nói tiếp: "Nếu như bọn hắc vừa thấy chúng ta

liền phát động công kích... Trong khẩu súng lục này của ta còn có một nghìn phát, cho dù tỉ lệ nhắm bắn chính xác của ta chỉ khoảng sáu bảy thành, người nói thôn của các người sẽ chết bao nhiêu người?"

Cuồng Tung Kiếm Ảnh ở phía xa nghe vậy chỉ kém chút nữa là té xuống từ trên ghế, thầm nghĩ: tiểu tử người thật đúng là dám lừa dối, một khẩu súng, một nghìn phát? Vậy nó chứa ở đâu? Hộp đạn dĩ thứ nguyên chắc? Lại nói tiếp với tốc độ xạ kích của súng lục, cho dù người thật sự có một nghìn phát, hơn nữa cánh tay cùng vai có thể chịu đựng được, bắn xong một nghìn phát cũng phải mất nửa giờ rồi, người trong thôn chẳng lẽ đứng xếp hàng từng bước từng bước đi lên cho người giết chắc?

"Không... Cầu người... Đừng giết người trong thôn!" Hank cầu khẩn nói, "Thôn của chúng ta chỉ có năm ngàn người..."

"Này! Thực tin a...!" Trong nội tâm Cuồng Tung Kiếm Ảnh cả kinh nói. Bất quá hăn vẫn biểu hiện ra vẻ trấn định, đưa lưng về phía hai người kia, ngồi ở ghế lái phụ tiếp tục làm bộ ngẩn người.

"Ta có thể đáp ứng người không giết người." Phong Bất Giác nói: "Nhưng người phải hợp tác với chúng ta."

"Tốt... Tốt... Người muốn ta làm cái gì." Hank run rẩy nói ra.

"Người nhìn, Hank." Ngữ khí của Phong Bất Giác lại trở nên có chút thành khẩn, cái này gọi là vừa đấm vừa xoa: "Mặc kệ người có thành kiến như thế nào đối với "người từ ngoài đến", người có lẽ cũng nhìn thấy, ta cùng bằng hữu của ta cũng không phải loại người vô cùng thích giết chóc kia, cho dù người dùng Đạn Xạ Khí tập kích chúng ta trước, chúng ta cũng không có giết chết người, đúng không?"

Hank gật gật đầu.

Cuồng Tung Kiếm Ảnh lúc này cũng đang lắc đầu, thấp giọng thì thầm: "Tuy nói là không có giết hãm, nhưng đe dọa thủ tiêu đang không ngừng thăng cấp đúng không..."

"Chúng ta chỉ là muốn đến thôn của người tham quan một chút, sau đó sẽ rời đi." Phong Bất Giác nói tiếp: "Người yên tâm, đây không phải điều tra gì cả, không có "quân đội của người từ ngoài đến" đến tấn công các người. Hai chúng ta chẳng qua là người lữ hành, chỉ đơn thuần xuất phát từ hiếu kỳ, muốn đến tham quan thôn của các người."

Hank đối với lời nói này là bán tín bán nghi. Hắn xác thực cảm thấy khả năng tồn tại của cái gọi là "quân đội của người từ ngoài đến" không lớn, nhưng nếu nói hai người này chỉ là thuần túy đến tham quan thôn, đánh chết hắn cũng không tin.

"Bất quá... Thôn của các người hiển nhiên vô cùng bài ngoại, đối với người ngoài thôn có hiếu lắm lắm căn cứ để." Phong Bất Giác vừa quan sát thần sắc của Hank, vừa nói: "Dưới tình huống bình thường, ta nghĩ bất cứ người nào trong thôn của các người đều không hỏi nguyên do mà tiến hành hạ sát đối với chúng ta, song phương căn bản không có cơ hội câu thông." Hắn lắc đầu: "Một khi phát sinh xung đột vũ lực, kết quả người có lẽ rất rõ ràng." Hắn giơ tay lên, dùng ngón tay cái chỉ vào sau lưng Cuồng Tung Kiếm Ảnh: "Ta cam đoan, bằng hữu của ta chỉ dùng vũ khí lạnh cũng có thể tiêu diệt hơn một nghìn người của các người."

Lúc này Cuồng Tung Kiếm Ảnh rốt cục nhìn không được quay đầu lại châm biếm nói: "Người nghĩ mình đang chơi Dynasty Warriors chắc?"

Dù sao Hank cũng nghe không hiểu hắn đang nói cái gì, Phong Bất Giác liền thuận thế, vẻ mặt ngưng trọng nói tiếp: "Ý của những lời này chính là, đối với hắn mà nói, giết một nghìn người cũng dễ dàng giống như thu hoạch cây trồng."

Hank sớm đã đổ mồ hôi lạnh khắp người. Nghe được câu này, lúc trước một màn Cuồng Tung Kiếm Ảnh xuất hiện ở trước mặt hắn giống như quỷ tắc lập tức lại hiển hiện ở trước mắt, lại để cho hắn càng thêm vững tin lời dạy bảo của tổ tự trong thôn: người từ ngoài đến đều là ma quỷ, cường đại, giảo hoạt, giỏi mê hoặc lòng người, vô luận bọn hắn biểu hiện ra vô hại, đáng thương thậm chí mỹ mạo cỡ nào đều phải sát hại không chút do dự, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không được cho bọn hắn.

Lời nói của Phong Bất Giác vẫn còn tiếp tục: "Tin tưởng ta, ta và người cũng không muốn chứng kiến loại tình huống đó phát sinh." Hắn một tay vỗ bả vai của Hank, "Chỉ cần người làm theo kế hoạch ta nói, mang bọn ta vào thôn, ta cam đoan sẽ không làm thương tổn đến bất luận kẻ nào, ta cùng bằng hữu của ta tối đa sẽ ở trong thôn của người vài giờ, sau đó chúng ta liền rời đi, sau đó, người liên tự do, người muốn làm gì cũng được, lập tức để cho người đến đuổi giết chúng ta cũng không sao." Hắn dừng lại hai giây, nhìn Hank thần sắc biến hóa, lập tức lại bổ sung: "Lúc này người có thể không tin lời của ta, nhưng người phải cân nhắc một chút, nếu người không phối hợp, tình huống sẽ biến thành bộ dáng gì." Hắn xoay người, khóe miệng treo lên một tia cười lạnh: "Thời gian không nhiều lắm, nếu người cân nhắc quá lâu, Khoang Thuyền Cá Mập sẽ đến nơi muốn đến, khi đó... Chúng ta chỉ đành hành sự tùy theo hoàn cảnh, dùng vũ lực tiến vào..."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Địa Cầu Phế Thổ Thiên (11)

Khoang Thuyền Cá Mập chậm rãi lái vào trong một hạp cốc, địa thế trước mắt nghiêng về hướng nam, hai bên mọc ra một ít thực vật không biết tên, những thực vật kia sinh trưởng thừa thớt, bề ngoài trông yếu ớt còi cọc, vừa nhìn liền biết không có ai chăm sóc, đoán chừng là cỏ dại nào đó.

Xuôi theo sườn dốc chính là một cửa vào huyết động cực lớn, lỗ thủng chính giữa vách đá kia đủ để cho cả chiếc Titanic lái vào bên trong.

Nơi đây hiển nhiên đã trải qua xây dựng cùng gia cố của con người, đã không còn thuần túy là cảnh quan tự nhiên. Đường ray bằng sắt lấy hàng ngàn mà tính như giá kim loại che kín sơn nham, có một số đi vào trong, có một số điểm nổi ở giữa không trung tựa như một mạng nhện phức tạp bằng sắt thép. Một ít tiểu kiến trúc giống như túp lều trang trí ở trên sơn nham, ngoài ra cũng có rất nhiều nhân viên công tác mặc trang phục phòng hộ đi đi lại lại trên giá kim loại. Nếu như Phong Bất Giác bọn hắn có thể từ xa quan sát cảnh tượng này chắc hẳn cũng sẽ cảm thán kỳ cảnh tráng lệ này.

Lúc Khoang Thuyền Cá Mập tới gần lối vào liền nhận được thông báo từ bên ngoài, một thanh âm lả lẩm vang lên: "Đây là Đài Quan Sát, xin trình thân phận."

Hank ngồi ở trên ghế điều khiển hướng Phong Bất Giác đưa qua một ánh mắt hỏi thăm, Phong Bất Giác chỉ mở hai tay ra, làm động tác "Mời".

"Tiểu đội Scavenger, số 24, ta là người điều khiển Hank." Hank tận lực bảo trì trấn định mà đem lời nói nói ra, "Sáng hôm nay rời thôn, khẩu lệnh là "Cung tiễn"."

Tại Thôn Thần Phù Hộ, tiểu đội ra ngoài đều lưu lại ghi chép, lúc rời đi cũng nhận được một khẩu lệnh khác nhau, phải báo ra khẩu lệnh đó mới có thể vào thôn. Nếu như nói không ra khẩu lệnh, cũng không có ghi chép, đã nói lên những ngưỡng người này lên đi ra ngoài đấy, thậm chí có thể là người từ ngoài đến giả mạo đấy.

Người bên thông tin cùng bọn họ thoáng trầm mặc một hồi, hẳn là đang thẩm tra đối chiếu đánh số cùng khẩu lệnh, cũng không lâu lắm liền trả lời: "Khẩu lệnh chính xác, hoan nghênh trở về, tiểu đội 24, mời tiến vào nơi cập bến tương ứng với đánh số của các người, nhân viên tiếp tế đang trên đường đến đó rồi."

Khoang Thuyền Cá Mập thuận lợi lái vào cửa động, xuyên qua một thông đạo uốn lượn đi tới một không gian vô cùng rộng lớn. Ở đây tựa như một bãi đỗ xe lập thể, vách tường như tổ ong, có vô số gian phòng hình sáu cạnh ở trên đó, Hank dưới sự trợ giúp của hệ thống dẫn đường điều khiển khoang thuyền ngừng ở trong một gian phòng trên đó.

Lúc hai gã người chơi chính thức xuyên qua "cửa" của Thôn Thần Phù Hộ, hệ thống thông báo vang lên bên tai bọn hắn:

[Đã gây ra **【Ấn Tàng nhiệm vụ】**]

[Ở trong Thôn Thần Phù Hộ tìm được "con của thần" York Cobain]

"Phong huynh, người vẫn một mực chắc chắn kịch bản này thuộc về thiết lập khoa học viễn tưởng ư?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh xem xong nhiệm vụ liền hỏi.

"Đúng, thập phần chắc chắn." Phong Bất Giác trả lời.

Lúc này bọn hắn đã riêng phần mình mặc vào một bộ trang phục bảo hộ, cùng Hank bước ra khỏi Khoang Thuyền Cá Mập.

Hệ thống khoa học của Thôn Thần Phù Hộ vô cùng kỳ quái. Trên nhiều khía cạnh, trình độ bọn họ thấp đến mức làm cho người khác khó có thể tin, ngay cả thường thức cơ bản cũng không có, ví dụ như ba chốt sinh vật, y học, thiên văn học quả thực chính là nhận thức tiêu chuẩn của bộ lạc nguyên thủy, bất quá bọn hắn trên lĩnh vực năng lượng, kiến trúc cùng nông nghiệp thập phần phát đạt, hơn nữa có đủ kỹ thuật để chế tạo trang bị phản trọng lực cùng tinh luyện kim loại.

Đến cùng vì sao khoa học kỹ thuật của đám gia hỏa này lại quái dị như vậy, hay là để sau hăn nói, trước mắt nên nói đến tình cảnh của đám Phong Bất Giác.

Kế hoạch rất đơn giản, mặc trang bị phòng hộ vào, giả mạo Scavenger, lẫn lộn đến khu cư trú trong thôn.

Mà áp dụng, kỳ thật độ khó cũng không lớn, bởi vì trong thôn căn bản không có mấy thứ như máy ảnh.

Có lẽ có người sẽ hỏi, vậy còn các loại thiết bị điện tử truyền bá hoặc ghi chép lại hình vẽ như điện thoại hay trí tuệ nhân tạo vân vân thì sao? Thật đáng tiếc, cũng không có mấy thứ này, khoa học kỹ thuật trong Thôn Thần Phù Hộ cũng giống như đám Đức Quốc Xã trong "Iron Sky" kia, rất khó nói bọn hắn rốt cuộc là tiến bộ hay là lạc hậu, chỉ có thể nói là trong hoàn cảnh đặc thù sinh ra văn minh đặc thù.

Có lẽ lại sẽ có người hỏi, như vậy người trong thôn muốn kiểm tra thân phận chẳng phải là vô cùng khó khăn? Đúng vậy, bất quá vấn đề này cũng không là gì, trước khi phát minh ra máy chụp ảnh cùng CMND, văn minh nhân loại đã bắt đầu từ lâu, nhiều năm như vậy, mọi người cũng đã sớm quen rồi.

Đương nhiên, lớp ngụy trang của Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiểm Ảnh hiển nhiên còn có rất nhiều vấn đề. Đầu tiên, trong thôn này tuy

có nhiều màu da khác nhau, nhưng vẫn là người da trắng chiếm tuyệt đại đa số, hai người da vàng bọn họ liền tương đối dễ khiến cho người khác chú ý. Tiếp theo chính là chiều cao, nam trong Thôn Thần Phù Hộ thân cao bình thường sẽ không vượt qua 1m7, mà hai gã người chơi đều cao chừng 1m8, cho dù bọn hắn cố ý còng lưng rút cổ thì vẫn như cũ có vẻ rất cao. Thứ ba, theo Hank nói, bên trong khu cư trú không cần mặc trang phục phòng hộ, nhưng nếu hai người bọn họ cởi trang phục phòng hộ ra thấy một quái khách mặc âu phục, một hiệp khách mặc áo vải, nếu bị người trông thấy, chắc chắn sẽ xảy ra bạo động.

Bất quá ý tưởng của Phong Bất Giác là: Chỉ cần trong thời gian ngắn không bị vạch trần là được, dù sao thời gian cho bọn hắn thăm dò vốn có hạn, gia hỏa gọi Tận Thế Tấn Công kia sau khi tìm được cửa ra phòng thí nghiệm, tối đa kiên trì thêm khoảng hai giờ nữa liền sẽ bỏ cuộc, đến lúc đó... cho dù về mặt giá trị sinh tồn hắn còn chịu đựng được, nhưng phương diện tâm lý chỉ sợ cũng kiên trì không nổi. Cho nên việc cấp bách hiện giờ là trà trộn vào khu cư trú rồi lại nói tiếp.

C-K-Í-T..T...T ——

Âm thanh cơ giới chuyển động từ xa tiếp cận, một giàn giáo chở một cái máy có bánh xe cùng năm tên nhân viên mặc trang phục phòng hộ đi tới giàn giáo gian phòng của đám Phong Bất Giác.

"Tiểu đội Scavenger... Số 24 đúng không?" Người dẫn đầu hỏi, trên tay hắn cầm một miếng kim loại, trên đó dính một chồng giấy, lúc này hắn đang nhìn một tờ trong đó. Trên giấy tất nhiên không có khả năng có ảnh, chẳng qua là ghi chép một ít tin tức cơ bản, ví dụ như thời gian tiểu đội ly khai thôn, khẩu lệnh, nguyên nhân xuất phát, tọa độ mục tiêu còn có số người cưỡi Khoang Thuyền Cá Mập cùng với tên của những người này.

"Đúng vậy." Hank trả lời. Bởi vì mặc trang phục phòng hộ cùng cách xa nhau một khoảng cách, đối phương liền rất khó nhìn thấy nét mặt của hắn.

Kỳ thật, người này lúc này đang vô cùng căng thẳng, trên mặt tràn đầy mồ hôi.

"Tại sao lại thiếu đi hai người?" Người dẫn đầu hỏi tiếp, hẳn đã đem ánh mắt chuyển qua trên người Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh.

"Đã chết... Lúc thăm dò di tích của "người từ ngoài đến", bị quái vật giết chết." Phong Bất Giác chủ động tiến lên trả lời vấn đề của đối phương, hơn nữa hẳn còn có ý giả bộ ngữ khí có chút thương cảm.

Người dẫn đầu lại hỏi: "Thi thể có mang về không?"

Phong Bất Giác lắc đầu: "Không có, ba người chúng ta cũng rất vất vả mới thoát ra được, những quái vật kia rất hung mãnh, căn bản không có cách nào mang thứ gì đi ra."

Đối phương trầm mặc vài giây, "Tên của người?"

"Javie." Phong Bất Giác trả lời: "Đây là Hank." Hẳn đưa tay chỉ, "Tên kia là Joy."

Tên của năm người trong tiểu đội Scavenger này trước đó Phong Bất Giác đã hỏi qua Hank rồi, hơn nữa hẳn cũng hỏi rõ ràng, người trong Thôn Thần Phù Hộ vô luận màu da như thế nào, tên đều là tiếng Anh, còn nữa, văn bản tài liệu trên tay của những "nhân viên tiếp tế" trước mắt này chỉ ghi chép danh tự, về phần những tin tức cụ thể hơn như màu da cùng đặc trưng bên ngoài đều là không có.

"Tốt rồi, ta hiểu." Người nọ cũng thở dài, đánh dấu vài nét bút trên giấy: "Hô... Lại là hai người tử vong... Một ngày tồi tệ."

"Ân..." Phong Bất Giác lên tiếng. Hẳn cũng đã nhìn ra, đối với những người này mà nói, người trở về từ bên ngoài thôn chết một hai cũng chỉ là chuyện thường ngày.

Người nọ dừng lại vài giây, lại mở miệng hỏi: "Như vậy... Phương diện vật phẩm thu hồi là 0 đúng không?"

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Địa Cầu Phế Thổ Thiên (12)

"Đúng vậy." Phong Bất Giác trả lời.

Người nọ nghe vậy gật gật đầu, "Được rồi, không sao, đi qua thông đạo lọc a." Hắc nói xong câu này liền bảo bốn người bên mình mang theo thiết bị đi tiến hành tiếp tế nhiên liệu cùng bảo trì khoang thuyền.

Hank dẫn Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh ra khỏi giàn giáo này. Bốn hắc không đi thang máy mà đi xuống một đoạn cầu thang bên cạnh, thang máy là chuyên dụng của tiểu đội tiếp tế.

Lúc đi trên bậc thang, Cuồng Tung Kiếm Ảnh rốt cục nhìn không được hỏi: "Không cảm thấy kỳ quái sao?" Hắc nhìn Phong Bất Giác nói: "Người chẳng qua là miệng nói một chút không có thu hồi được thứ gì, hắc liền tin." Hắc lập tức lại đem mặt chuyển hướng Hank: "Chẳng lẽ các người không cần tiếp nhận kiểm tra vân vân sao? Nhìn xem có vật phẩm tư tàng hay không."

Hank kinh ngạc mà trả lời: "Tư tàng? Người đang nói gì a... Ai lại làm vậy? Một khi bị phát hiện liền là tử tội a!" Hắc dừng lại một chút: "Lại nói tiếp tư tàng vật phẩm có chỗ tốt gì?"

Cuồng Tung Kiếm Ảnh ngược lại bị loại phản ứng này của đối phương làm cho nói không ra lời.

Phong Bất Giác cười nói: "Không nên nói về chế độ tư hữu tài sản với nô lệ. Đối với bọn họ mà nói, ngay cả tiền cũng không có ý nghĩa gì, thứ duy

nhất có giá trị để tư tàng chính là đồ ăn, nhưng ở dưới tình huống không chết đói, vì ăn nhiều hơn mấy miếng mà mạo hiểm là rất không đáng."

"Nô lệ..." Hank thì thầm: "Người có ý gì? Còn có... Chế độ tư hữu là gì?"

Phong Bất Giác nhún vai: "Có một số việc người không nên biết mới tốt, Hank."

Ba người một đường đi xuống phía dưới. Sau khi đi xuống tầng dưới chót thì tiếp theo đi vào một cái lối đi. Thông lộ này nhìn qua rất không bền chắc, bởi vì bốn vách tường cũng không phải đều là kim loại mà là được trộn lẫn với nham thạch, thiết bị chiếu sáng ở đỉnh đầu cũng rất đơn s. Chính thể mà xem, thông đạo này giống như một mỏ quặng có hệ số an toàn cực kém, có bỗng dưng sụp đổ thì cũng không lạ.

Đi được khoảng 300m, bọn hắn đi tới một chỗ giống như là trạm gác. Đó là một trạm gác hình sáu cạnh bằng kim loại, có một cánh cửa sổ hướng ra ngoài, trông giống như là trạm thu phí trên đường cao tốc, chẳng qua là hình khác mà thôi.

Bọn hắn dừng lại ở trước cửa sổ, nhân viên công tác ngồi ở bên trong dùng một loại ngữ khí công thức hoá nói: "Số, tên, thời gian rời thôn."

"Tiểu đội Scavenger, số 24. Hank, Javie, Joy." Hank trả lời, "Sáng hôm nay rời thôn."

Đối phương nhìn văn bản tài liệu trong tay, lại giương mắt nhìn ba người trước mắt: "Mất hai người?"

"Đúng vậy." Phong Bất Giác trả lời.

"Thật đáng tiếc." Người nọ lên tiếng, lại nói: "Chìa khóa phòng thay quần áo không bị mất a?"

"Không." Hank trả lời. Tiểu đội Scavenger bình thường đều đem chìa khóa phòng thay quần áo để lại bên trong Khoang Thuyền Cá Mập, không có đội viên nào sẽ mang ở trên người đi ra ngoài.

Người nọ ngẩng đầu nhìn thời gian (Thôn Thần Phù Hộ chia thời gian một ngày thành mười thời đoạn, có đồng hồ đặc thù tương ứng), sau đó lại viết lung tung vài nét bút trên văn kiện, đồng thời nói: "Vào đi, xin hãy đảm bảo phòng thay quần áo sạch sẽ, trong quá trình "lọc" phải bảo trì thân thể bất động để tránh tạo thành sự cố tổn thương." Lúc hăn nói lời này có chút không yên lòng, đoán chừng vài câu này là thuật ngữ quy định, hăn nói nhiều đến mức muốn nhổ ra càng nhanh càng tốt.

Ba người tiếp tục đi về phía trước. Phía trước là một đoạn thông đạo khác, toàn bộ đều cấu thành từ kim loại. Đoạn đường này không dài, khoảng chừng trăm mét, hơn nữa bốn phía dần dần trở nên rộng rãi, cánh cửa ở tận cùng cao hơn 5m. Khu vực sau khi xuyên qua cửa rất giống như sân ga, diện tích lớn cỡ một mẫu đất, hình quạt, đỉnh cao bảy tám mét, có không ít cây cột sắt đứng sừng sững trong đó, trên mỗi một cây cột đều có đánh số.

Dưới sự dẫn dắt của Hank, Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiểm Ảnh xuyên qua khu vực này, ở đối diện với đại sảnh hình quạt, cũng chính là phần vòng cung của hình quạt, là vô số cánh cửa kim loại dựng san sát nhau như rừng, độ cao khoảng 1m9, rộng 1m, những cánh cửa này đều đang đóng, mà bên trong tất nhiên là phòng thay quần áo.

Hank dùng chìa khóa mở cửa, bọn hăn đi vào một gian trong đó, bên trong lại chật hẹp ngoài dự đoán của mọi người. Trước mặt chính là năm gian phòng tựa như buồng điện thoại, những gian phòng này là thiết bị "lọc" của tiểu đội Scavenger.

Hank giải thích nói: "Đi vào ngồi trong đó, chờ một lát là được rồi."

Phong Bất Giác gật gật đầu, lại liếc mắt truyền ý cho đồng đội một cái. Cuồng Tung Kiếm Ảnh lúc này đã là một loại phản ứng lộn chết không sợ nước sôi, có cảm giác trò chơi giết chóc đã chơi thành đoàn đội sinh tồn, hăn cũng bó tay rồi, dù sao Phong huynh nói cái gì, hăn liền nghe theo a... Theo ý nào đó mà nói, Tận Thế Tấn Công còn lại so với người chết cũng không có gì khác nhau, cho nên Cuồng Tung Kiếm Ảnh bây giờ là một loại tâm tình không sao cả.

Hăn nguyên lai tưởng rằng câu nói "Chúng ta phải nghiêm túc một chút, giết chết hai tên kia, để cho bọn chúng nhìn xem cái gì mới gọi là thực lực" của Phong Bất Giác lúc trước có ý là đánh một trận kinh thiên địa quỷ thần khiếp, phân cao thấp với đối phương về năng lực chiến đấu, để cho bọn họ biết rõ cao thủ chân chính khi treo cũng có thể chiến thắng, tuyệt đối không nghĩ tới... ba từ "ng nghiêm túc", "thực lực" cùng "giết chết" này trong miệng của Phong huynh hoàn toàn là một loại khái niệm khác.

Có câu nói gọi là binh không chiến liền khuất phục, cách làm của Phong Bất Giác thì là không chiến liền đưa người khác vào chỗ chết. Chuyện cho tới bây giờ Cuồng Tung Kiếm Ảnh xem như đã minh bạch, Phong huynh không hổ là nam nhân "Cười nhìn thương mình thiên quân phá, sách định càn khôn tính nhân quả". Đối với một người chơi không phải hệ chiến đấu mà nói, chiến đấu chính là sách lược bết bát nhất, ý định xấu nhất, dưới tình huống không cần mạo hiểm có thể đạt được mục đích, mới là thể hiện thực lực chân chính.

Nếu không phải Phong Bất Giác, Cuồng Tung Kiếm Ảnh vẫn thật không nghĩ tới có thể thắng được một trận trò chơi giết chóc theo cách như vậy. Hăn không khỏi cũng có chút may mắn nghĩ mà sợ, nhớ tới trận solo lúc trước, vạn nhất hăn và Phong Bất Giác thực sự không phải là ngay từ đầu liền gặp nhau, hoặc đó là một trận đoàn chiến 2v2, 3v3, lúc đó chỉ sợ kết cục của chính mình rất có thể cũng giống như hai người Thi Dao, cho dù có thể đánh tiếp cũng vô dụng.

Trong quá trình tiến hành kịch bản này, Cuồng Tung Kiếm Ảnh càng ngày càng cảm thấy Phong Bất Giác người này giá trị phi phàm. Trong một ít trò chơi khác, đánh giá cơ bản đối với người chơi cấp minh tinh đều xem năng lực chiến đấu cao hay thấp, nhưng ở trong Thiên Đường kinh khủng, người chơi giống như Phong Bất Giác mang đến lợi ích thậm chí có khả năng còn vượt qua người chơi có tên trong top 10 bảng xếp hạng sức chiến đấu.

Chỉ tiếc, mời Phong Bất Giác gia nhập Giang Hồ tựa hồ là không thể nào. Cuồng Tung Kiếm Ảnh mặc dù không giỏi nhìn người giống như đoàn trưởng [Tiểu Vãn Thương Thiên] của bọn hắn, nhưng trực giác của hắn cũng rất chuẩn. Hắn biết rõ, trong thế giới trò chơi này, người giống như Phong Bất Giác chắc chắn sẽ không khuất phục trước người khác đâu. Cho dù hắn tạm thời trở thành thủ hạ của người khác thì cũng sẽ không lâu dài.

Loại người chơi này theo đuổi một loại tự do tự tại, còn có niềm vui thú, thứ ghét nhất chính là bị người khác phân công. Đương nhiên, bọn hắn cũng không thích đi miễn cưỡng làm việc cho người khác. Bản thân Cuồng Tung Kiếm Ảnh kỳ thật cũng là loại người này, [Tiểu Vãn Thương Thiên] cùng [Vô Dao Khách] đều là các huynh đệ của hắn trong thực tế, hơn nữa bản thân ba người bọn họ chính là người sáng lập Studio Giang Hồ, bởi vậy hắn có mới ở lại. Nếu muốn để cho hắn đi Studio khác làm công, đãi ngộ cho dù tốt hắn cũng sẽ không đi, hắn thà làm một mình. Đây cũng chính là lý do vì cái gì lúc trước kế hoạch đào góc tường ba người Dao Kiếm Tiểu đồng thời thôn tính Giang Hồ của Trật Tự không thể thành công.

Đối với loại người chơi như Phong Bất Giác này, Cuồng Tung Kiếm Ảnh vẫn có chút thưởng thức đấy, có chút ý tứ tinh táo tương tích. Tuy mời vô vọng, lôi kéo, hợp tác vẫn là có thể suy tính. Huy hiệu của "Địa Ngục tiền tuyến" Kiếm thiếu cũng đã nhớ kỹ, mặc kệ quy mô của xã đoàn này như thế nào, dù sao trong đó có người chơi giống như Phong huynh, tuyệt đối

không thể nào là loại tổ chức tụ tập ngốc X cùng cặn bã sức chiến đấu 5, dù cho không thể hợp tác cũng phải tận lực tránh phát sinh ra xung đột.

Tóm lại liền một cái lý niệm, dưới tình huống điều kiện cho phép, tốt nhất không nên cùng loại người như Phong Bất Giác này trở thành địch nhân...

...

Ba người riêng phần mình đi vào một gian phòng, trong gian phòng chỉ có một chỗ ngồi. Đợi bọn hắn ngồi vào chỗ của mình, chuyện phát sinh kế tiếp liền thập phần ác liệt.

Cái ghế Phong Bất Giác ngồi dần dần trầm xuống, sau khi sát sàn nhà liền bắt đầu chậm rãi di động về phía trước.

Hắn cảm giác mình giống như là một cỗ xe đang bị tẩy rửa ở trong bãi rửa xe, tuy trước mắt tối đen nhưng thân thể có thể cảm giác được nước cùng khí lưu cọ rửa.

Nói đây là trừ độc cho người ta, còn không bằng nói là đem người ta coi là giá áo để tẩy rửa trang phục phòng hộ.

Cũng may quá trình này không dài, cũng không thể nói là thống khổ. Không đến một phút liền đã "lọc" xong, một miếng kim loại ngay phía trước tự động bay lên, ánh sáng chiếu sáng con đường phía trước. Lúc này trước mắt ba người mới thật sự là "phòng thay quần áo" theo nghĩa đen.

Phong Bất Giác đứng dậy đi ra ngoài, miếng kim loại phía sau hắn lại rơi xuống một lần nữa. Lúc này gian phòng hắn đang đứng ước chừng khoảng 20m², có một dây tủ chứa đồ dựa vào tường, ở giữa gian phòng còn đặt một bộ ghế dài cố định trên sàn nhà, bốn vách tường cũng đều làm bằng kim loại, ánh sáng từ trên trần nhà chiếu xuống coi như đầy đủ.

Hank cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh hầu như đồng thời đến nơi này, Hank nói: "Bên trong tủ chứa đồ có quần áo để đổi, sau khi cởi trang phục phòng hộ có thể để vào trong đó." Hãn cũng không biết hai gã người chơi này không có biện pháp thay quần áo ở trong kịch bản. Bọn hãn mặc được trang phục phòng hộ là vì trang phục phòng hộ bị định nghĩa là vật phẩm có công năng của nội dung cốt truyện, hơn nữa là phủ ở phía ngoài trang phục. Lúc phủ trang phục phòng hộ phục vào, bản thân trang phục của người chơi kỳ thật cũng không có thay đổi, nhưng đồng quần áo trong tủ này thì liền không có cách nào mặc vào.

Phong Bất Giác không nói gì, chẳng qua là đi lên trước, tùy tiện mở ra một ngăn tủ, như hãn đã đoán trước, những ngăn tủ này đều không có khóa lại, hơn nữa hãn liền lập tức phát hiện quần áo của tất cả mọi người đều là một kiểu.

Cuồng Tung Kiếm Ảnh cũng mở ra một ngăn tủ, lấy quần áo ở bên trong ra nói: "Ta còn là lần đầu tiên tìm được "trang phục" ở trong một kịch bản." Hãn cười cười: "Nếu như bây giờ còn là Closed Beta, mặc hai bộ này đi ra ngoài khẳng định bị coi là thần."

"Ân... Đáng tiếc bây giờ không phải là Closed Beta rồi." Phong Bất Giác nói: "Loại trang phục không hề đẹp mắt này cho dù mang ra khỏi kịch bản đoán chừng cũng bán không được bao nhiêu tiền."

Hãn nói không sai, quần áo cùng trang sức tiêu chuẩn của thôn dân Thôn Thần Phù Hộ thiết kế giản lược đến cực điểm, ống tay áo áo phối hợp với quần dài, màu đều là nâu xám, trên quần áo không có đồ án hoặc là hoa văn gì, vị trí túi cùng kiểu dáng cũng đều là trung quy trung củ, cổ áo thì là cổ tròn bình thường.

"Làm sao bây giờ? Chúng ta lại không thể điều chỉnh đồ vật của cột trang phục bên trong kịch bản." Cuồng Tung Kiếm Ảnh hỏi.

Phong Bất Giác dùng ngữ khí đương nhiên trả lời: "Tiếp tục mặc trang phục phòng hộ chứ sao."

Hank ở một bên nghe vậy, nói: "Thế nhưng ở bên trong khu cư trú, chúng ta đều mặc..."

Phong Bất Giác khoát tay áo, liền cắt đứt Hank: "Ta đã có tính toán, một mình người thay quần áo là được."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Địa Cầu Phế Thổ Thiên (13)

Edt: Hoconkut3

Ra khỏi "Phòng thay quần áo", vẫn không phải là khu cư trú mà là một khu vực rộng lớn khác cùng loại với sân ga, cây cột của khu vực này hầu như giống với khu vực lúc trước đi qua, đoán chừng hai khu vực này được kiến tạo theo hai tầng kính tượng trên dưới.

Đến nơi này, không khí quanh mình đã có thể cung cấp cho người bình thường như Hank hít thở trôi chảy. Xuyên qua nơi đây lại trải qua một đoạn thông đạo khúc chiết, phía trước một mảnh rộng rãi, ba người rốt cục đi tới bên trong Thôn Thần Phù Hộ.

Đối với hai gã người chơi mà nói, cảnh tượng chứng kiến trước mắt thật là kỳ cảnh. Ánh sáng màu da cam tỏa xuống từ không trung, ngẩng đầu nhìn lên có thể chứng kiến tầng tầng lớp lớp thảm thực vật giống như mây màu cầu thành bầu trời nơi đây, độ cao cơ bản có thể nhìn ra ước chừng chính là khoảng cách từ dưới lòng đất này đến phía trên hạp cốc. Ánh nắng không phải tiến vào từ khe hở của những thảm thực vật này mà giống như bị những thảm thực vật thanh lọc sau đó mới xuyên qua nó tiến vào, tầng thảm thực vật này phảng phất như là một tầng ô-zôn chỉ Thôn Thần Phù Hộ mới có. Đương nhiên, lúc này bọn hắn thấy, đã không chỉ thuần túy là kết quả của tự nhiên. Trải qua mấy trăm năm, tầng thảm thực vật này đã bị mọi người ở đây cải tiến rất nhiều lần, tầng phòng hộ này là mạch máu của thôn, phải tuyệt đối ổn định cùng an toàn.

Đi thẳng về phía trước có thể chứng kiến con đường xếp đặt chỉnh tề cùng với kiến trúc thấp bé liên miên bất tận. Người đi đường không tính rất nhiều, quần áo đều thống nhất, trang phục nam cùng trên người Hank giống như đúc, trang phục nữ kiểu dáng khác nhau không nhiều, chẳng qua là màu sắc sáng hơn.

Lúc này Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh đã cởi mũ bảo hiểm ra để lại ở trong phòng thay quần áo. Bọn hắn đem cổ áo của trang phục phòng hộ trang phục buộc chặt, lộn vào bên trong để cam đoan trang phục bọn hắn mặc ở bên trong không bị lộ ra. Dù là như thế, bọn hắn vẫn rất dễ làm người khác chú ý.

Một ví dụ điển hình chính là: hai học sinh lớp 5 đi tới phòng học của lớp 1, bọn hắn mặc đồng phục không giống lớp 1, người cũng tương đối cao... Bất quá dù sao bọn hắn vẫn mặc đồng phục, không có ăn mặc giống như Conan đi học, cho nên các thôn dân mới chỉ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn bọn hắn mà không phải kinh hoảng hét lên hoặc là cầm cái cuốc đến công kích bọn hắn.

"Tên gia hỏa thiết kế thành thị này thật là quá thiếu thẩm mỹ, người máy cũng sẽ không ở lại một chỗ như thế này." Cuồng Tung Kiếm Ảnh bình luận nói.

"Ha ha... Người cho rằng ở đây sẽ là cái dạng gì?" Phong Bất Giác hỏi.

"Khi hắn nói thôn, ta tưởng rằng sẽ là một địa phương giống như "Charles". Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Không nghĩ tới sẽ là loại cảnh tượng trước mắt này... Ở đây quả thực giống như là một xóm nghèo bị format." Hắn cười nhạt một chút: "Xóm nghèo chính thức so với cái này còn đẹp hơn, ít nhất kiến trúc cùng con người ở chỗ đó còn có..." Hắn nhất thời không nghĩ ra nên dùng từ gì.

Phong Bất Giác nói tiếp: "Có cá tính."

"Đúng, cá tính." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Nhìn đám gia hỏa này xem, ở phòng giống nhau, mặc quần áo giống nhau, dùng đồ vật giống nhau... Nói thật, các người không sợ lạc đường sao?" Hắc quay đầu hỏi Hank.

Hank trả lời: "Trên mỗi con đường đều có đánh số, rất dễ dàng tìm được."

Cuồng Tung Kiếm Ảnh lắc đầu thở dài: "Được rồi."

"Ít nhất ở phương diện kiểu tóc bọn hắc còn được hưởng tự do, người đứng đầu không có an bài toàn bộ bọn hắc đều cạo thành đầu trọc, chỉ cho phép cán bộ để tóc vân vân." Phong Bất Giác nói.

"Hosen Academy phát tới điện mừng..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh thật đúng là nghe hiểu, vui đùa mà trả lời.

Ba người đi được một đoạn liền gặp hai gã nhân viên tuần tra đường phố, trang phục của hai người này kiểu dáng cùng nhan sắc đều giống nhau, đeo quân hàm, giày ống dài, vũ khí được phân phối là một món Đạn Xạ Khí cùng một khối tấm chắn bằng kim loại.

"Đứng lại." Một người trong đó gọi bọn hắc lại.

Đám Phong Bất Giác dừng lại, chờ đối phương tiến lên hỏi. Cuồng Tung Kiếm Ảnh có thể nói không có sợ hãi, hắc chỉ dùng một loại ánh mắt không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn đối phương, đứng ở nơi đó giữ im lặng, mà Hank thì trong nội tâm chột dạ, khẩn trương không dám nói lời nào.

"Tại sao các người lại mặc trang phục phòng hộ tiến vào?" Tên nhân viên tuần tra kia hỏi.

Phong Bất Giác trả lời: "Ân... Trưởng quan, y phục của chúng ta bị hư."

"Hư?" Người nọ hồ nghi mà liếc Phong Bất Giác: "Quần áo đặt ở trong tủ của phòng thay quần áo, làm sao hư được?"

"Báo cáo trưởng quan, không cẩn thận bị cửa kim loại của tầng lọc kẹt phải." Phong Bất Giác trả lời.

"Ah..." Người nọ bán tín bán nghi mà lên tiếng, qua vài giây mới nói: "VẬY mau chóng đi tới chỗ cung ứng linh một bộ mới a."

"Minh bạch, cảm ơn trưởng quan quan tâm!" Phong Bất Giác trả lời.

Hai gã nhân viên tuần tra nhìn nhau, nhún nhún vai, sau đó rời đi.

Cuồng Tung Kiếm Ảnh cười nói: "Thái độ này của người... Ở phim truyền hình trong nước đã thấy nhiều a, có cảm giác giống như liên lạc viên ngầm ở trên đường gặp phải quân đội a...."

"Có tác dụng là được." Phong Bất Giác trả lời.

Hank mặt lộ vẻ nghi ngờ nói: "Kỳ quái a... Bọn hăn không ngờ lại tin tưởng, quần áo làm sao sẽ bị cửa kim loại qua thông đạo lọc kẹt phải a? Chúng ta lọc trước rồi mới thay quần áo a, muốn kẹt cũng là kẹt phải trang phục phòng hộ mới đúng chứ."

"Đúng vậy a, nhưng bọn hăn làm sao có thể biết rõ được?" Phong Bất Giác nói: "Bọn hăn cũng không phải Scavenger."

"Ah, đúng! Thành viên tuần tra có lẽ cho tới bây giờ đều không có ra khỏi thôn." Hank giống như bừng tỉnh đại ngộ nói tiếp.

"Loại sự tình này người cũng nghĩ đến?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh xen vào hỏi.

"Tại một loại giai cấp rõ ràng, không thể vượt qua; tất cả ti chức kia không thể can dự vào thể chế xã hội, dứt bỏ nhân vật tầng trên không nói

chuyện, quần thể sinh tồn ở tầng dưới chót căn bản không có cách nào hiểu rõ công tác chi tiết của quần thể khác." Phong Bất Giác nói: "Scavenger không thể nào biết rõ trong phòng ăn của thành viên tuần tra cung cấp những món ăn nào, thành viên tuần tra cũng không thể nào biết rõ quá trình Scavenger sử dụng phòng thay quần áo. Cho nên ta chỉ tùy tiện nói một lý do là được rồi, chẳng lẽ bọn hăn còn có thể lập tức cầm điện thoại tra Google quá trình cụ thể lúc Scavenger quay về thôn?"

"Ân... Bởi vì cách dùng từ này để che đậy, thỉnh cho phép ta dùng từ "giảo hoạt" để khen người một chút." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói, từ trong lòng hăn hình dung thật ra là "hèn hạ".

"Tốt rồi, Hank, người thấy chưa, không có gì phải lo lắng, chúng ta có thể xử lý tốt." Phong Bất Giác nói với Hank: "Hiện tại, trước khi người đi đến chỗ nhân viên thượng cấp phục mệnh, mang bọn ta đi thăm thôn của người một chút a."

"Theo quy định... Tiểu đội Scavenger sau khi về thôn phải..." Lời nói của Hank đã bị Phong Bất Giác cắt đứt.

"Người đã mang theo hai gã người từ ngoài đến vào thôn rồi, người còn quản quy định gì nữa?" Phong Bất Giác nói: "Người bây giờ đi phục mệnh, hai chúng ta khẳng định không thể đi theo, bởi vì thượng cấp của người sẽ nhìn thấu chúng ta không phải là thành viên của Scavenger. Chúng ta cũng không có thời gian chờ người một mình đi báo cáo rõ ràng với thượng cấp mới hành động tiếp, huống hồ ta cũng lo lắng người một mình hành động, vạn nhất người bán đứng chúng ta hoặc là lộ ra sơ hở, vậy thì sự tình tất cả mọi người không muốn thấy sẽ liền phát sinh... Chiến đấu."

Mặt khác, người mang "người từ ngoài đến" nhập thôn, không thể nghi ngờ là tử tội. Ta nghĩ người đang cầm quyền của các người căn bản sẽ không quản người có phải bị uy hiếp hay không cũng sẽ không nghe giải thích của người... Cho nên nếu người định vụng trộm chạy đi từ bên người

chúng ta, sau đó đi tới chỗ thành viên tuần tra, lúc đó chẳng những sẽ dẫn đến việc các đồng hương của người tử vong, chính người cuối cùng cũng khó thoát khỏi cái chết."

Phong Bất Giác nhìn biểu lộ của Hank biến hóa, trong lòng biết chính mình dụ dỗ lại một lần nữa thành công: "Lựa chọn tốt nhất của người chính là dựa theo lời ta nói, trước không nên đi gặp thượng cấp mà mang bọn ta đi tham quan thôn. Chờ chúng ta đi thăm quan xong, rời khỏi thôn lặng yên không một tiếng động, người lại đi phục mệnh. Đến lúc đó, người tối đa chỉ muộn một chút thôi, không có hậu quả nghiêm trọng gì. Sẽ không có ai bị thương, cũng không ai biết rõ chúng ta đã từng tới đây."

"Cái đó và lúc đầu không giống nhau... Lúc trước người chưa nói những thứ này..." Hank bối rối trả lời, hắn có chút luống cuống chân tay.

"Vậy người cho rằng sự tình sẽ phát triển như thế nào?" Phong Bất Giác nở nụ cười: "Kế hoạch luôn phải bắt kịp với biến hóa."

Chuyện cho tới bây giờ, Hank coi như đã lên phải thuyền giặc rồi. Giống như lời của Phong Bất Giác, mỗi người đều có nhược điểm, một khi bị bắt chặt, bọn hắn sẽ phản bội nguyên tắc của mình.

Ngay từ đầu Hank chẳng qua là không muốn bị giết, về sau hắn là không muốn chứng kiến người cùng thôn bị giết, mà bây giờ, hai loại uy hiếp này đồng thời đặt ở trên vai của hắn. Với hắn mà nói, phương pháp giải quyết duy nhất chính là cùng hợp tác với hai gã "người từ ngoài đến" này, mong đợi bọn hắn có thể ly khai trong tình huống không bị phát hiện.

Đương nhiên, suy nghĩ của hắn thật sự quá đơn giản, quá ngây thơ rồi. Nếu như hắn có thể nghĩ sâu xa hơn một ít hắn nên minh bạch, dù cho cuối cùng hai người Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh lén lút rời đi giống như lúc bọn hắn lén lút đến, phát ống tay áo một cái không mang đi một mạng nào, sự tình vẫn sẽ bại lộ đấy... Lúc bọn hắn nhập thôn đã đăng

ký danh tự, Javie cùng Joy bị coi là còn sống, hơn nữa đã quay về thôn rồi. Người sống há có thể hư không tiêu thất được? Bởi vậy, qua không được vài ngày, Hank vẫn sẽ bị chộp tới tra hỏi, đến lúc đó hẳn nói không rõ ràng, chính là trọng tội. Nói rõ, càng phải chết.

.....

Chỗ sâu nhất trong Thôn Thần Phù Hộ, có một địa phương gọi là Thần Miếu.

Tuy nơi đây được xưng là Thần Miếu, kỳ thật không có nửa điểm quan hệ với miếu. "Thần Miếu" này chính là cải biến từ nửa chiếc phi thuyền tinh tế lúc trước.

Ở trong thôn chỉ có người của gia tộc Cobain mới có quyền lực tự do xuất nhập Thần Miếu, chỗ ấy chẳng khác nào hoàng cung của bọn họ.

Nhiều năm qua, gia tộc Cobain tự cho mình là người phát ngôn của thần linh, bọn hắn truyền đạt ý chỉ của "Thượng đế", đương nhiên, "Thượng đế" này không có nửa xu quan hệ với Cơ Đốc giáo, ý chỉ đại biểu cho cái từ god này có thể tạo điều kiện cho gia tộc Cobain tùy ý bịa đặt.

Nếu bọn hắn muốn giết người nào đó thì sẽ nói là thần linh muốn hắn chết; bọn hắn muốn giết một đám người thì sẽ nói đám người kia đều là dị giáo; bọn hắn muốn cho mọi người thần phục thì sẽ lấy danh nghĩa thượng đế để ra lệnh; bọn hắn muốn tài sản cùng thê nữ của người khác cũng có thể lập lý do tương ứng.

Tóm lại, gia tộc Cobain, liên tương đương với ý chỉ của thần, người cãi lời chính là đối nghịch với thượng đế, không để ý đến sống chết của người trong thôn.

Đương nhiên, chỉ dựa vào tôn giáo nói dối là thống trị không được lâu như vậy, đồ vật gia tộc Cobain chính thức nắm giữ là "tri thức", tin tức còn

sót lại trong phi thuyền tinh tế bị bọn hăn lũng đoạn, bọn hăn chỉ chia sẻ một phần nhỏ cho người hữu dụng [Tế tự trong thôn]. Như vậy, thời điểm bọn hăn nguyện ý, có thể biểu hiện ra một ít "Thần Tích", để cho những dân chúng ngu muội kia sợ hãi, hơn nữa tin phục.

Đây cũng chính là lý do vì sao dân chúng tầng dưới chót của Thôn Thần Phù Hộ đối với sinh vật học, y học, thiên văn học hầu như hoàn toàn không biết gì cả.

Sinh vật học làm cho người ta nghi vấn tạo hóa, y học làm cho người ta nhận thức tử vong, thiên văn học sẽ đâm phá vô số lời nói dối của tôn giáo, đánh vỡ tưởng tượng của mọi người.

Tri thức cải biến vận mệnh, khoa học kỹ thuật cải biến cuộc sống.

Nhưng gia tộc Cobain không muốn chứng kiến vận mệnh cái đồ vật này phát sinh biến hóa gì, bất luận cá nhân độc tài hoặc tập đoàn lợi ích cũng không muốn chứng kiến cục diện trước mắt bị cải biến, cho nên phải hiểu được "khống chế".

Bởi vì cái gọi là dân khó trị vì họ lắm mưu trí, chính sách ngu dân của Thôn Thần Phù Hộ có thể nói là rất cao minh. Gia tộc Cobain không có triệt để để thôn dân bọn họ trị vì không có cách nào tiếp xúc với tri thức, bọn hăn để cho dân chúng học tập một bộ phận, ví dụ như nông canh, tinh luyện kim loại, kiến trúc học... Đồng thời lại truyền bá tôn giáo tấy nã, để cho bọn họ tin tưởng thần linh tồn tại, không dám làm bất cứ thứ gì quá giới hạn.

Vì vậy, liền có một nền văn minh dị dạng đặc biệt như vậy.

York Cobain là "Con của thần" hiện tại của Thôn Thần Phù Hộ, cũng có thể nói hăn là thôn trưởng, thị trưởng, tù trưởng, tổng thống, quốc vương...

Tổ tiên của hắn tham lam hiểm ác, nhìn xa trông rộng, sau khi đoạt quyền, chiếm cứ phi thuyền tinh tế, về sau bày ra bộ phương pháp thống trị này, vì hắn sáng tạo ra cục diện mỹ hảo hiện tại.

Phong Bất Giác trao đổi một chút với Hank liền đã minh bạch hệ thống xã hội của Thôn Thần Phù Hộ này là thứ gì, cho nên hắn mới một mực chắc chắn thiết lập của kịch bản này chỉ là khoa học viễn tưởng thôi. Cái gì mà "Con của thần"? Trò xiếc này một ngàn năm đã có người chơi qua rồi. Đến thế kỷ 20 các nhà độc tài cũng chẳng muốn đem mình cùng thần tiên kéo đến ở cùng một chỗ nữa, tối đa chính là không có đánh giặc tự phong tướng quân, không có đọc qua sách tự phong tiến sĩ vân vân. Tự nhận là con nuôi, thân nhi tử, con thứ hai của trời, người hơi có chút văn hóa cùng chỉ số thông minh liền làm không được.

Lúc Hank mang theo hai gã khách không mời mà đến dần dần đi vào sâu trong thôn đúng là thời gian Cobain uống trà chiều.

Thời gian của Cobain trôi qua rất có quy luật, một ngày ba bữa no bụng, hai bữa chè chén say sưa, buổi chiều còn muốn uống trà, ăn chút ít điểm tâm, chín giờ tối đi ngủ, cơ bản mỗi đêm đều đổi một cô nương đến bồi tiếp

Có lẽ có người sẽ kỳ quái, thôn này tổng cộng mấy ngàn người, hắn có thể làm đến điểm ấy? Chẳng lẽ nữ nhân cả thôn đều đã ngủ với hắn?

Trên thực tế, có thể nói như vậy. Người hơi có chút tư sắc hắn đều đã ngủ qua, tại sao? Cái này phải quay về thế kỷ XIII, khi đó các quý tộc Châu Âu đã từng sử dụng qua một thứ gọi là "quyền xử nữ", cũng gọi là "quyền đêm thứ nhất", tức là một ngày trước khi con gái tá điền xuất giá phải đưa cho quý tộc địa phương "nhắm nháp" trước. Tại Thôn Thần Phù Hộ, loại tập tục xấu này tro tàn lại cháy rồi, chẳng qua cũng không có rõ ràng như vậy. Trước tiên xưng là đưa đến trong Thần Miếu tiếp thu "tẩy lễ" của con của thần, thời gian có dài có ngắn, có một số hắn cảm thấy không hài lòng liền đưa ra ngoài, có khi hắn sẽ lưu thêm vài ngày.

Gia tộc Cobain nhiều năm kéo dài loại hành vi này do đó đã dẫn phát một vấn đề khác chính là tử tôn của bọn họ đầy cả thôn. Bình thường đương gia sẽ chọn lựa nữ nhân được sủng ái nhất làm vợ, cho nên trên danh nghĩa con của thần chỉ có một, huynh đệ tỷ muội của hắn thì là thành viên của gia tộc, đời thứ hai liền hạ thấp làm tể tự.

Thế nhưng trên thực tế, trong thôn này đến cùng có bao nhiêu người có quan hệ họ hàng với Cobain, cái kia cũng nói không rõ ràng.

Trong mấy trăm năm, họ hàng gần huyết thống gặp nhau không thể tránh né, tuy nói cũng có trường hợp đặc biệt nhưng theo thống kê mà nói, gien hậu đại trở nên càng ngày càng hỏng nát là hiện tượng phổ biến. Năng lực vận động, tổ chất thân thể, trí lực thấp, trời sinh có tật bệnh... Đều là chút ít tình huống khó có thể nghịch chuyển, hết lần này tới lần khác y học trong thôn lại rất kém cỏi, chỉ có trong thần miếu mới có mấy cái đại phu. Kết quả cuối cùng chính là các thôn dân hình thể thấp bé mà lại rất ngốc, rất ngây thơ; số lượng nhân khẩu cũng hầu như không tăng trưởng, bởi vì tỉ lệ tử vong do bệnh tật quá cao.

Thôn Thần Phù Hộ suy yếu cùng diệt vong, sớm muộn sẽ tới, chỉ là vấn đề thời gian.

Bất quá, chuyện này có lẽ còn có cơ hội chuyển biến, bởi vì hôm nay có một gia hỏa gọi là Phong Bất Giác đã vào thôn...

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Địa Cầu Phế Thổ Thiên (14)

Edt: Hoconkut3

Ba người bước nhanh vào sâu trong thôn. Trên đường đi, Phong Bất Giác hỏi Hank tình trạng của Thôn Thần Phù Hộ, Cuồng Tung Kiếm Ảnh thì ở bên cạnh giữ im lặng nghe.

Hank không phải là hướng dẫn viên du lịch, hẳn không thể nào lần lượt giới thiệu phong thổ của thôn, bất quá lúc Phong Bất Giác đặt câu hỏi rất có kỹ xảo, hẳn xảo diệu mà dẫn dắt Hank nói ra một vài tin tức tương đối hữu dụng một cách tỉ mỉ mà xác thực.

Khu cư trú của Thôn Thần Phù Hộ đại khái được chia làm bốn khu vực, khu vực ở tận cùng bên ngoài gần lối ra là khu vực thứ nhất, thuộc về khu dân nghèo, nhà của Hank ở trong đó. Người thân duy nhất của hắn là người mẹ đã lớn tuổi, bà làm việc ở phòng giặt quần áo, mỗi ngày làm việc mười giờ, mỗi tuần chỉ có một ngày nghỉ, thù lao ít đến thương cảm.

Hank công tác trong tiểu đội Scavenger kiếm được nhiều hơn một chút, thế nhưng mỗi lần hắn đi ra ngoài cũng có thể vĩnh viễn không trở về được, cha cùng vài tên anh trai của hắn đều là Scavenger, mà kết cục của bọn họ đều là chết oan chết uổng.

Công tác của tiểu đội Scavenger là tìm kiếm vật tư hữu dụng ở trong hoàn cảnh hiểm ác của Cựu Địa Cầu. Thăm dò di tích cổ đại cũng không phải nhiệm vụ thường có, sự tình bọn hắn thường làm hàng ngày chính là đi thu thập tài nguyên tự nhiên ở bên ngoài Thôn Thần Phù Hộ và mang về,

chủ yếu là khoáng thạch, thực vật cùng với nguồn nước có mức độ ô nhiễm còn nằm trong phạm vi có thể xử lý được.

Có phát minh như [Đạn Xạ Khí Phản Trọng Lực], công việc này cũng không cần rất nhiều nhân lực. Nhóm Scavenger chỉ cần đóng gói thứ đó lại, "nâng" lên đem trở về kho chứa hàng trong Khoang Thuyền Cá Mập rồi thả xuống là xong.

Công tác này nhìn như không khó mấy nhưng thật ra hệ số nguy hiểm vô cùng cao. Cựu Địa Cầu ngày nay cho dù bão cát đen bốc lên không ngừng nhưng trong sa mạc cũng có một số động vật hung dữ tồn tại, mà trong các khu vực rừng nhiệt đới, đầm lầy, vùng duyên hải kia đã là nơi sinh vật biến dị hoành hành. Đối với nhân loại mà nói, hoàn cảnh cùng sinh vật đều là uy hiếp trí mạng.

Ở khu ngoại vi, hơn phân nửa đều là gia đình giống như Hank. Thời gian thôn dân nơi đây tiếp nhận giáo dục chỉ có ba năm, hai năm đầu học toán học trụ cột cùng học chữ, năm thứ ba học tập một ít tri thức tương quan với công tác. Bắt đầu từ 10 tuổi, bọn hắn phải học dựa vào sức lao động của chính mình để sinh tồn, cả đời chỉ làm một loại công việc lao động chân tay nặng nề hoặc là một ít công việc có tính nguy hiểm. Bất quá chỉ cần bọn hắn tuân thủ quy củ, làm tròn bốn phận hoàn thành công tác, ăn no bụng là không có vấn đề gì.

Xuyên qua khu vực thứ nhất, khu vực thứ hai chính là khu vực có diện tích lớn nhất, nhân khẩu trung bình, khu nông canh.

Kiểu dáng đường phố cùng phòng ốc nơi đây so với bên ngoài có chỗ cải biến. Bên trong ruộng đồng chủ yếu là cây nông nghiệp có bề ngoài giống như cây ngô. Nhưng lá cây không phải màu xanh lá mà là màu vàng kim óng ánh hiện lên gợn sóng, còn có một vài cây thân củ sinh trưởng ở trong đất bùn, lá cây lộ ở bên ngoài là màu cà phê, từ rất xa có thể ngửi được mùi thơm. Phong Bất Giác hỏi Hank những thứ này là cái gì, đối phương trả lời

là "Gạo cùng Quả Ngọt", hai thứ này là món ăn chính của thôn dân trong bữa ăn. Hai loại cây nông nghiệp hẳn là do thôn dân trước kia của Thôn Thần Phù Hộ sáng tạo đồng thời đặt tên, dù sao trước kia trên địa cầu là không có thứ cùng loại.

Cuộc sống của người dân ở khu nông canh so với khu vực thứ nhất đỡ hơn một chút, hoàn cảnh sinh sống càng thêm thoải mái dễ chịu, màu sắc trang phục không quá giống nhau. Mỗi gia đình phụ trách một khu vực ruộng đồng trồng trọt, sản lượng thu hoạch bị quản chế nghiêm khắc, toàn bộ đều được giao cho thôn, một hạt gạo cũng không thể lưu lại. Thu nhập của gia đình là căn cứ số lượng lương thực nộp lên mà định ra.

Tương quan mà nói, cuộc sống của bọn hắn không có mạo hiểm quá lớn, tỉ lệ lao động cùng nghỉ ngơi cũng không quá tàn ác, hơn nữa cư dân ở khu nông canh có cơ hội tiến thêm một bước tiếp nhận giáo dục. Dưới tình huống trong nhà có hai người con nổi trội trở lên có thể chọn một hài tử tương đối có thiên phú về phương diện học tập tiếp tục đi học, tiếp nhận "giáo dục cao đẳng". Nếu bọn hắn học thành liền có cơ hội tiến vào khu vực thứ ba.

Khu vực thứ ba là của nhân viên kỹ thuật, số lượng những người này cũng rất ít rồi, nhân khẩu cơ bản duy trì ở khoảng 300. Một số người xuất sắc nhất trong bọn họ cũng chính là những người "công khai" đẩy mạnh khoa học kỹ thuật trong Thôn Thần Phù Hộ, người tương đối kém cũng có thể đảm nhiệm kỹ sư hoặc là nhân viên quản lý, lúc đến tuổi hoặc mất đi năng lực lao động liền phụ trách đi dạy học sinh.

Cư dân khu vực này lấy người lao động trí óc làm chủ, thu nhập khả quan, cuộc sống yên ổn. Không gian một người ở liền đủ cho cả một gia đình khu vực ngoại vi sinh sống, màu trang phục của bọn hắn là màu trắng, địa vị xã hội cũng tương đối cao

Về phần khu vực thứ tư chính là của các "Tế tự", hoặc là nói chỗ ở của quý tộc. Nhà của bọn hãn đối với thôn dân mà nói là tương đối xa hoa, bất quá tại Thôn Thần Phù Hộ, cho dù là gia đình tế tự, phương diện ăn mặc cũng phải thống nhất, điều này là không thể thương lượng. Cả thôn người có thể mặc quần áo tự do chỉ có người của gia tộc Cobain, bộ dáng của bọn hãn mỗi người đều biết, bức họa của bọn họ tùy ý có thể thấy được ở bất cứ đâu, bọn nhỏ từ nhỏ phải học tập sự tích anh hùng của các thành viên gia tộc Cobain, hơn nữa học mấy ca khúc ca tụng công đức để tán tụng bọn hãn.

Các tế tự cơ bản cái gì cũng không cần làm thì cuộc sống vẫn thập phần hưởng thụ. Trên bàn cơm của bọn họ thường thường là nguyên liệu nấu ăn mà các Scavenger dùng tính mạng đổi lấy, đó là thứ bình thường các thôn dân cả đời cũng không được hưởng dụng; nước uống bọn hãn sử dụng là nguồn nước có thể trực tiếp sử dụng, mà nước uống của các thôn dân ngoại vi đều là nguồn nước ô nhiễm mang từ bên ngoài về đã trải qua "lọc".

Chức trách của các tế tự chính là bảo vệ "con của thần", bảo vệ sự thống trị của gia tộc Cobain. Con của bọn hãn vô luận là có thiên phú hay không cũng có nghĩa vụ đi tiếp thu giáo dục hoàn chỉnh nhất, học tập càng nhiều tri thức hơn, trong đó một số người tương đối thông minh có thể được chia sẻ một ít bí mật mà chỉ gia tộc Cobain mới được biết.

Tất cả người phụ trách cùng tăng quản lý các ngành của Thôn Thần Phù Hộ đều do tế tự hoặc người nhà của bọn hãn đảm nhiệm, nhiều thế hệ đều như thế. Ở một số ngành, dù cho có gia học nào đó đối với tri thức chuyên nghiệp dốt đặc cán mai cũng vẫn có thể ngồi ở trên vị trí đứng đầu, dù sao tìm người ở khu vực thứ ba làm phụ tá là được. Hơn nữa với vị đảm nhiệm phụ tá, mọi thứ còn phải xin chỉ thị của vị trưởng quan dốt nát này mới có thể đi làm, nếu tự chủ trương, tội danh thế nhưng là rất nghiêm trọng đấy.

Xuyên qua bốn khu vực này chính là chỗ sâu nhất của thôn, Thần Miếu.

Trên đường phố của ba khu vực đầu tiên, đều có thành viên tuần tra, khu vực thứ ba cư dân tuy ít nhưng cường độ tuần tra lại càng dày đặc hơn. Đến khu vực thứ tư liền không cho phép thôn dân bình thường đi vào. Ngoại trừ người mặc quần áo tế tự đồng thời giữ giấy thông hành, những người khác muốn đi vào phải làm thủ tục rất phiền toái.

Khu vực thứ tư hay là Thần Miếu đã không phải do thành viên tuần tra phụ trách. Chỗ đó có vệ binh riêng biệt, tất cả nhân viên đều trải qua thẩm tra sàng lọc tuyển chọn nghiêm khắc. Loại gia hỏa xuất thân từ khu vực ngoại vi như Hank này nhất định là không được tuyển đấy, ít nhất cũng phải là người xuất thân từ khu vực thứ hai thứ ba mới có tư cách gia nhập hàng ngũ vệ binh... Loại sứ mạng thần thánh như hộ vệ cho tế tự cùng con của thần này làm sao có thể không thận trọng chứ.

"Phía trước chính là khu vực thứ ba." Lúc đi vào chỗ tiếp giáp giữa khu vực thứ hai khu vực thứ ba, Hank nói: "Đến đây là được rồi a, khu vực thứ ba có rất nhiều thành viên tuần tra, vạn nhất bị hỏi ra..."

"Tiếp tục đi." Phong Bất Giác như chém đinh chặt sắt nói. Dọc theo con đường này, bọn hắn đã bị vài thành viên tuần tra tra hỏi, Phong Bất Giác cũng đều dùng cùng một lý do lừa dối vượt qua, nhưng Hank mỗi lần đều là bộ dạng lo lắng.

"Hắc! Hank, là người sao?" Bỗng nhiên, có một âm thanh nữ nhân kêu Hank một tiếng.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Địa Cầu Phế Thổ Thiên (15)

"A... Tiểu thư Molly... Chào... Chào người." Sau khi Hank quay đầu nhìn nữ tử kia liền rất nhanh nhận ra đối phương, hắn trả lời ập a ập ứng.

"Đã nói rất nhiều lần rồi, Hank, trực tiếp gọi ta Molly là được." Nữ tử kia nhìn qua tuổi cỡ Hank, chiều cao so với hắn thấp hơn một chút, nàng mặc trang phục màu trắng, điều này nói rõ nàng là cư dân của khu vực thứ ba.

"Hai vị này là bạn của người sao? Ôi chào? Sao bọn hắn lại mặc trang phục phòng hộ vậy?" Molly nghi ngờ hỏi.

"Tiểu thư Molly." Hank thần sắc căng thẳng, mồ hôi chảy xuống từ thái dương của hắn, hắn lấy hết dũng khí, trước khi Phong Bất Giác liền cướp lời nói: "Ta cùng bạn của ta có chút việc muốn làm, hiện tại không rảnh, xin thứ lỗi, chờ chúng ta làm xong sự tình ta liền trở về giải thích với người..." Hắn nói xong liền định tiếp tục đi về phía trước.

"Làm việc?" Molly nghi ngờ nhìn Hank, "Đến khu vực thứ ba?" Ánh mắt của nàng rất nhanh lại rơi xuống trên người Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh: "Vì sao các người không thay trang phục phòng hộ ra?" Tâm mắt của nàng từ phía trên dời đi, chiều cao khác thường của hai gã người chơi càng khơi dậy thêm hoài nghi của nàng: "Các người cũng là Scavenger sao? Muốn làm gì?"

Hank trừng trừng mắt, "Đây là mệnh lệnh của thượng cấp." Hắn nhấn mạnh: "Xin người đừng ý để ý tới nó được không, tiểu thư Molly."

"Hank, người sao vậy?" Molly trả lời; "Người chưa bao giờ nói như vậy."

"Ai..." Lúc này Phong Bất Giác mở miệng: "Kỳ thật hãn muốn giúp người." Hãn dừng lại một chút, "Đáng tiếc, ta hiện tại đã quyết định, không thể thả cho người rời khỏi đây."

"Bây giờ còn đang ở ngoài đường, nếu như người động thủ giết người thì lập tức sẽ bị bao vây!" Hank giảm thấp thanh âm nói với Phong Bất Giác.

"Phu nhân Molly." Phong Bất Giác không để ý đến Hank mà nói với Molly: "Thật xin lỗi, mời người cùng đi với chúng ta một chuyến."

Molly theo bản năng lui về phía sau hai bước: "Các người đến tột cùng là ai?" Nàng nhìn về phía Hank: "Hank, đây rốt cuộc là chuyện gì?"

"Hank bị chúng ta ép buộc, nếu như bây giờ người la to, chạy trốn, hoặc là làm ra hành động gì đó có khả năng đưa tới thành viên tuần tra, Hank cũng sẽ bị giết chết." Phong Bất Giác trước tiên đe dọa nàng phòng đối phương hành động thiếu suy nghĩ: "Ta biết rõ. Lúc này người chưa hẳn tin tưởng lời ta nói... thế nhưng hãy căn cứ những gì người hiểu về Hank, tình tảo suy nghĩ lại tình huống trước mắt mà phán đoán nội dung kế tiếp ta muốn nói có thật hay không."

Phong Bất Giác nói: "Trên tay chúng ta có một loại vũ khí có thể giết người nhanh chóng và hữu hiệu, mà bản thân hai người chúng ta cũng có năng lực vượt qua những gì người tưởng tượng, vô luận là tốc độ chạy trốn, sức bật, năng lực sinh tồn... Qđều đã vượt qua nhận thức của người đối với nhân loại.

Nếu chúng ta bại lộ, Hank lập tức sẽ chết. Sau đó chúng ta sẽ giết sạch những thôn dân có ý đồ tới gần hoặc ngăn cản chúng ta, thôn của các người ít nhất sẽ tổn thất hơn một ngàn nhân khẩu, về phương diện hao tổn vật chất liền đừng nói đến.

Nhưng nếu như người chịu phối hợp, mang bọn ta đi quan sát khu vực phía trước, sau khi chúng ta đạt được mục đích sẽ lén lút ly khai.

Hiện tại, người có thể lựa chọn, hợp tác với chúng ta hoặc bắt đầu la to."

...

Năm phút sau, trong khu vực thứ ba.

"Không thể thể tin được, người dám mang người từ ngoài đến vào thôn." Molly dùng giọng điệu oán trách nhỏ giọng nói với Hank.

Hank đi bên cạnh nàng, cũng nhẹ giọng trả lời: "Ta bị cưỡng ép đấy... Cũng giống như tình huống hiện tại của hai ta."

"Cái gì mà hai ta... Từ giờ trở đi ta cùng với người phân rõ giới tuyến." Molly khó chịu trả lời: "Đáng lẽ ta sớm nên nghe lời của người trong... không nên qua lại với người ở khu vực thứ nhất."

"Ai..." Hank há miệng muốn nói nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói. Nhiều khi dù có thiên ngôn vạn ngữ thì cũng chỉ có thể hóa thành thở dài một tiếng.

Lúc này, Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh đi ở sau lưng hai người này. Từ khi Molly đi ở phía trước, không còn thành viên tuần tra nào tra hỏi trên đường nữa. Xem ra tìm cư dân ở khu vực thứ ba dẫn đường thực sự hiệu quả.

"Không cần lo lắng, phu nhân Molly. Người chỉ cần đi theo chúng ta đến chỗ tiếp giáp giữa khu vực thứ ba và khu vực thứ tư là được rồi." Lúc này Phong Bất Giác nói: "Sau đó, người có thể ly khai."

Molly nghe vậy lập tức sững sốt một chút: "Các người muốn đi vào khu vực thứ tư?" Nàng nhanh chóng hỏi tiếp: "Vậy Hank thì sao? Các người

cũng sẽ thả hãn sao?"

"Hừ... Chỉ sợ là không được, cũng không thể." Phong Bất Giác trả lời.

"A... Vậy cảm ơn rồi." Hank cười khỗ trả lời.

Câu trả lời này khiến cho Molly chấn động, nhưng kế tiếp Hank dùng một loại ngữ khí cam chịu nói tiếp một câu giải thích hết thảy: "Ta nghĩ... Từ thời khắc ta mang bọn người nhập thôn, ta liền không có khả năng tiếp tục ở lại trong thôn này."

"Hả? Cuối cùng cũng ý thức được điều này rồi sao." Phong Bất Giác nói.

"Lúc trước khi các người không cho ta đi phục mệnh đáng lẽ ta phải nghĩ đến chứ, kết quả vẫn bị người lừa." Hank nói: "Ta xác thực quá trì độ, này vừa mới suy nghĩ cẩn thận."

Phong Bất Giác nói: "Như vậy, ta cũng có thể nói thẳng, vô luận trước mắt kết quả của chuyện này như thế nào, chỉ cần người rơi vào trong nanh vuốt của đám Cobain liền hãn phải chết không thể nghi ngờ, chỉ khi chúng ta thành công người mới có sinh lộ."

"Ngay cả các người đến cùng muốn làm cái gì ta cũng không biết." Hank trả lời.

Cuồng Tung Kiếm Ảnh bày ra một gương mặt cá chết, nhìn Phong Bất Giác nói: "Đúng vậy a... Ta cũng không rõ lắm, người có thể nói rõ một chút hay không."

"Đầu tiên, chuyện chúng ta muốn làm chắc chắn không phải đồ sát thôn dân. Nếu muốn làm, sau khi chúng ta tiến vào khu cư trú có thể trực tiếp đại khai sát giới." Phong Bất Giác nói: "Tiếp theo, chúng ta cũng không có khả năng chỉ đi xem xét phong thổ một chút, loại lý do này ta nghĩ các người cũng sẽ không thật sự tin tưởng." Hãn cười nói: "Mục đích chủ yếu

của ta là thu hoạch tri thức khoa học kỹ thuật trong Thần Miếu. Mục đích thứ yếu là cải biến hệ thống xã hội của thôn này."

"Người nói khoa học kỹ thuật gì? Trong Thần Miếu căn bản không có tri thức khoa học kỹ thuật gì cả, chỗ đó ghi lại kiệt tác thần linh truyền thừa xuống, chỉ có một số rất ít tế tự mới có tư cách học tập." Lúc này Molly chen miệng nói.

"Những lời nói nhảm này các người đều bị nhét vào đầu ở độ tuổi chưa thể phân biệt rõ đúng sai." Phong Bất Giác nói: "Gia tộc Cobain, chẳng qua là lũng đoạn một ít tri thức khoa học tự nhiên mà các người không biết mà thôi. Bọn hăn không cho các người tiếp xúc những kiến thức kia là để dùng tôn giáo nô dịch các người." Hăn trách trời thương dân mà thở dài: "Ngu muội cùng sợ hãi là hai con dã thú luôn luôn đói khát trong nội tâm của nhân loại, chỉ có văn minh mới có thể đánh bại chúng, mà bọn hăn sẽ canh giữ trên cầu thang tiến bộ của nhân loại, không ngừng cắn nuốt người mở đường."

Liên nói đến thời đại các người sinh hoạt, 1000 năm trước, nhiều người coi phụ nữ vô tội như nữ vu mà hỏa thiêu chỉ để bản thân có cảm giác yên ổn ngủ ngon giấc, hoặc là sang năm có một mùa thu hoạch tốt. 500 năm trước, ọi người đem lý luận của Đắc-uyn cắt câu lấy nghĩa, hô lớn "chúng ta không phải là khỉ", cấm giảng dạy thuyết tiến hóa trong trường học, ha ha... Ta ngược lại cảm thấy đám người kia cũng không khác gì khỉ a.

Cho đến hơn 200 năm trước... người của gia tộc Cobain đem mỗi lửa tri thức một mực nắm giữ trong tay, khiến cho những người luôn phải sống trong hắc ám cùng rét lạnh như các người bảo trì sợ hãi cùng vô tri, để bọn hăn tiến hành thống trị cùng nô dịch trong thời gian dài."

"Ta không tin chuyện ma quỷ của các người, tế tự đã sớm cảnh cáo chúng ta, người từ ngoài đến đều là ma quỷ miệng đầy lừa bịp. Các người

đừng mơ tưởng dùng những thoại ngữ báng bố kia để bẻ cong tín ngưỡng của ta." Molly trả lời.

"A... ~ Bọn hăn chỉ muốn bảo đảm... một khi các người gặp được người biết được chân tướng sẽ không bị ảnh hưởng bởi những lời kia." Phong Bất Giác cười lạnh: "Không phải bọn hăn còn bắt các người giết chết người từ ngoài vô điều kiện sao?"

"Các người từ bỏ đi, gặp phải vệ binh các người nhất định phải chết, trang bị của bọn họ không giống với thành viên tuần tra, bọn hăn sẽ giết chết bất luận người nào có ý đồ xông vào khu vực thứ tư, vô luận trên tay các người có con tin hay không..." Molly vẫn như cũ không chịu thua Phong Bất Giác: "Chỉ cần các người đáp ứng thả ta cùng Hank, ta có thể nghĩ cách mang bọn người ly khai thôn."

"Ân... Người so với Hank am hiểu đàm phán hơn." Phong Bất Giác nói: "Nhưng rất đáng tiếc, mục đích của chúng ta sẽ không cải biến đấy." Hăn cười một tiếng: "Hơn nữa... Hank cũng không có khả năng lại đứng về phía Cobain rồi, đúng không, tiểu nhị?"

Molly kinh ngạc mà quay đầu nhìn qua Hank, hăn biểu hiện ra trấn định trước đó chưa từng có: "Thật có lỗi, tiểu thư Molly, trước mắt của ta chỉ có một con đường, chính là hành động cùng một chỗ với bọn họ, ta đã không thể quay đầu lại được nữa."

"Hank..." Molly thì thầm: "Chẳng lẽ người đã bị hai gã người từ ngoài đến này dùng vu thuật tà ác mê hoặc sao?"

"Không, ta rất thanh tỉnh, chưa bao giờ thanh tỉnh như vậy." Hank trả lời: "Tuy hai gã người từ ngoài đến này nhiều lần uy hiếp muốn giết ta, nhưng ít ra bọn hăn chưa từng dùng các loại lý do thoái thác như thần linh gì đó để thao túng tư tưởng của ta." Hăn kiên định nói: "Nếu như những gì con của thần nói cho chúng ta biết đều là thật sự, như vậy ta chính là một gã tội

nhân trợ giúp người từ ngoài đến, ý đồ lật đổ thần linh. Kết quả sẽ như thế nào ta không biết, dù sao tối đa là chết. Lúc này cho dù ta tự tay giết chết hai gã người từ ngoài đến này thì đã sao? Các tế tự sẽ bỏ qua cho ta sao? Ta vẫn sẽ bị trị tội, xử tử hình. Nếu phải chết như vậy, không bằng liều mạng."

Cuồng Tung Kiếm Ảnh chẳng biết tại sao lộ ra mỉm cười: "Nói hay lắm. Hank, tiếp đi."

Hank nói tiếp: "Mà nếu như, hai gã người từ ngoài đến này nói đúng thì sao? Cái gọi là con của thần cùng các tế tự, đều là nói dối thì sao?"

"Người biết mình đang nói gì không? Hank, sao có thể..." Molly muốn cắt đứt lời hăn.

Hank lại hỏi ngược lại: "Vì sao lại không thế nào?" Hăn quay đầu nhìn về phía Molly: "Từ khi ta sinh ra đến giờ liền được cho biết mình là con dân của thần, mọi sự đều phải nghe theo an bài của gia tộc Cobain và các tế tự, chỉ cần trái với lời bọn hăn nói chính là vi phạm ý chỉ của thần, cũng sẽ bị trị tội. Phụ thân của ta, ca ca của ta đều mạo hiểm tánh mạng mà làm việc, lao động cũng chỉ có thể miễn cưỡng sống qua ngày, mà các tế tự trải qua cuộc sống xa xỉ, lại cái gì cũng không cần làm.

Ta chỉ có thể học thứ bọn hăn chỉ ta học, nói thứ bọn hăn cho phép ta nói, làm sự tình bọn hăn phái ta làm, còn phải ca tụng công đức, quỳ bái bọn hăn.

Nếu như cái này là ý chỉ của thần, vậy thần linh như thế cũng không đáng để ta đi kính dâng, bởi vì hăn hiển nhiên cũng không muốn hồi báo những tín đồ như chúng ta, hăn chẳng qua là đem chúng ta trở thành con lừa con ngựa để sai khiến, chỉ có gia tộc Cobain và các tế tự mới là người."

Molly dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Hank, "Người điên rồi..."

"Có lẽ vậy." Hank nói: "Nhưng ta cảm giác thật dễ chịu, chưa bao giờ lại dễ chịu giống như hiện tại, ta cảm thấy vận mệnh đang nằm ở trong tay của mình, dù cho cái giá lớn để đổi lấy loại cảm giác này là chết, ta cũng sẽ không tiếc nuối."

"Loại cảm giác này gọi là "tự do"." Phong Bất Giác nói: "Khi lồng giam bọn hăn bỏ người vào đó bị phá vỡ, vô luận người thân hãm nhà tù hay là gần đất xa trời, ít nhất từ giờ khắc này, người đã tự do, chỉ cần người còn hơi thở cuối cùng, không ai có thể cướp đi tự do của người một lần nữa." Phong Bất Giác dùng ngữ khí tràn đầy lực kích động nói: "Chỉ cần người giúp bọn ta đả đảo gia tộc Cobain và các tế tự lũng đoạn tri thức, vạch phá lời nói dối của bọn họ... Hank, người chẳng những có thể sống sót, còn có thể trở thành anh hùng. Tất cả những đồng bào của người, kể cả vị tiểu thư Molly này, cũng có thể thưởng thức được mùi vị của tự do."

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Địa Cầu Phế Thổ Thiên (16)

Edt: Hoconkut3

Hơn mười phút sau, bốn người đã đi tới chỗ tiếp giáp giữa khu vực thứ tư và khu vực thứ ba, nơi này và ba khu vực trước đó có bất đồng rõ ràng, có tường kim loại dày đặc cao ngất ngăn cách giữa hai khu vực, từng lối vào trên tường đều có vệ binh đứng gác. Vũ khí trong tay cũng là Đạn Xạ Khí Phản Trọng Lực giống như thành viên tuần tra, bất quá sử dụng lá chắn bất đồng. Thành viên tuần tra chỉ có lá chắn kim loại bình thường, nhưng vệ binh lại sử dụng Lá Chắn Phản Trọng Lực.

[Tên: Lá Chắn Phản Trọng Lực]

Loại: Đồ phòng ngự

Phẩm chất: Tốt

Lực phòng ngự: Trung đẳng

Thuộc tính: Hoà hoãn

Đặc hiệu: Không

Điều kiện trang bị: Sở trường chiến đấu F, cấp 10

Ghi chú: Món đồ phòng ngự này có thể làm cho vật thể đang phi hành có thể tích nhỏ hơn 1 mét vuông, trọng lượng thấp hơn 25 kg cách không đình trệ, ví dụ như quả bóng chày đang bay tới, rương hành lý đang rơi xuống... nhưng nếu có người quơ lấy một cái tủ lạnh ném về phía người hoặc là trực

tiếp phát động công kích cận chiến, năng lực phòng ngự của tấm lá chắn này cũng không khác gì so với lá chắn kim loại bình thường.]

"Tốt rồi, tiểu thư Molly, hiện tại người có thể rời khỏi đây." Lúc khoảng cách với tường vây chỉ còn một con phố, Phong Bất Giác bỗng nhiên dừng bước lại, mở miệng nói: "Vì an toàn của mình, kế tiếp tốt nhất người nên tránh xa một chút."

Molly tuy dừng lại nhưng nàng vẫn không buông tha, vẫn muốn khuyên Hank quay đầu lại: "Hank, người phải hiểu rõ, hắn nói những cái... kia... Đác-uyn, thuyết tiến hoá... tự do... Tất cả đều là lời nói điên rồ chưa từng nghe thấy, có lẽ đó chỉ là lý lẽ của những dị giáo đồ thờ phụng tà ác, người bị bọn hắn mê hoặc..."

"Cảm ơn sự quan tâm của người, tiểu thư Molly." Hank trả lời: "Nếu như ta có đi không về, xin người thay ta nói với mẫu thân một tiếng, thực xin lỗi."

Molly giật mình tại nguyên chỗ, nhìn Hank quay người rời đi đã không còn lời nào để nói. Ba người cũng không tiếp tục trao đổi với nàng nữa, bọn hắn sải bước đi về phía cửa vào phía trước tường vây. Vừa đi, Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh vừa một bên cời trang phục phòng hộ xuống ném đi.

Cuồng Tung Kiếm Ảnh lấy món Đạn Xạ Khí Phản Trọng Lực thu được từ trên người Hank ra, đồng thời trả lại cho hắn: "Chúng ta sẽ tận lực yểm hộ cho người, bất quá vì an toàn người vẫn nên cầm món vũ khí này."

"Không cần khẩn trương, Hank." Phong Bất Giác nói: "Đám vệ binh này quanh năm suốt tháng ngoại trừ đứng gác không có việc gì khác, so với Scavenger cả ngày phải đọ sức với sinh vật biến dị bên ngoài như người, trình độ thực chiến căn bản không cùng một cấp bậc, chỉ cần người ở trong lòng không sợ đầu sợ đuôi thì liền không có gì phải sợ." Hắn dừng lại một

chút, lại nói: "Lát nữa sau khi chúng ta xông qua tường vây liền thẳng đến Thần Miếu, người phải theo sát a."

Hank gật đầu: "Ta sẽ cố."

Trong lúc ba người đang nói chuyện, vậy mà lại dàn hàng đứng ở trước cửa vào.

Đám vệ binh trực ban đã sớm kinh ngạc quan sát tạo hình của Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh, qua nửa ngày cũng không có phản ứng. Trong nội tâm bọn hắn ngược lại là đang suy đoán... Hai tên này có thể là "người từ ngoài đến" trong truyền thuyết, nhưng bởi vì sinh thời đều chưa từng gặp qua, chẳng qua là nghe qua rất nhiều tuyên truyền tẩy não cho nên khi thật sự nhìn thấy cũng có chút không biết làm sao.

Mà nam nhân đi theo bên cạnh hai gã khách không mời mà đến kia tuy từ cách ăn mặc có thể nhìn ra là người của khu vực ngoài cùng trong thôn nhưng trong tay hắn lại cầm Đạn Xạ Khí, trên mặt thì là thần sắc đập nổi dìm thuyền... Chẳng lẽ người này muốn dùng vũ lực xông vào khu cư trú của các tế tự?

Đám vệ binh đều choáng váng, cuối cùng vẫn chính là gã vệ binh trưởng đầu lĩnh tương đối trấn định. Hắn cũng bất chấp tất cả, giơ lên Lá Chắn Phản Trọng Lực ngăn ở phía trước ba người này, tận khả năng dùng âm thanh tràn đầy lực uy hiếp quát: "Đứng lại! Các người muốn làm gì?" Hắn trừng mắt nhìn Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh: "Hai người các người... Vì sao lại mặc bộ quần áo kỳ quái này? Các người là ai?" Hắn lại đem ánh mắt chuyển về phía Hank: "Còn người nữa, cầm vũ khí định làm gì?"

Ba người đều không nói gì, chỉ có trầm mặc.

Mấy giây sau, Hank rõ ràng nở nụ cười, "Nếu như là vào hôm qua, dù cho ta cái gì cũng không có làm, chỉ cần có một thành viên tuần tra ngăn ta

lại tra hỏi, ta cũng khẩn trương đến phát run." Hắc cười lắc đầu: "Nhưng hiện tại, đối mặt với một gã vệ binh trưởng, ta lại cảm thấy cũng không có gì. Ha ha... Ta bắt đầu hiểu... Thì ra đây chính là những gì Cobain đã làm đối với chúng ta."

"Người dám gọi thẳng danh tự con của thần?" Tên vệ binh trưởng kia kinh ngạc mà nhìn Hank ở trước mắt.

"Nếu như ta còn coi hắc là con của thần, ta tự nhiên không dám tùy tiện gọi thẳng kỳ danh." Hank nói: "Nhưng nếu ta đem hắc trở thành một đồng phân, ta muốn gọi thế nào cũng được."

"Người nói cái gì! Người dám xúc phạm thần!" Vệ binh trưởng rít gào nói: "Mau bắt lấy hắc!"

Bảy tám tên vệ binh chung quanh tuân lệnh lao xuống.

Lúc này, Cuồng Tung Kiếm Ảnh xuất thủ.

Hầu như trong vòng mười giây, nương theo âm thanh phốc phốc do từng quyền đụng vào da thịt cùng mấy tiếng kêu đau đớn, những vệ binh này đã ngã đầy đất, không phải bị đánh đã bất tỉnh thì chính là nằm trên mặt đất rên rỉ, đến bò cũng không bò dậy nổi.

Cuồng Tung Kiếm Ảnh cả kiếm cũng không dùng. Thứ nhất, hắc không muốn lạm sát kẻ vô tội. Thứ hai, dùng thân thủ của hắc, dọn dẹp những thứ này dùng tay không là đủ.

"A... Thật đúng là lợi hại, không cần kỹ năng cũng có thể làm được đến loại tình trạng này a..." Phong Bất Giác nói một câu.

"Là bọn hắc quá yếu." Cuồng Tung Kiếm Ảnh trả lời: "Tổ chất thân thể cùng phản ứng so với người bình thường còn kém hơn một chút, theo góc độ trò chơi mà nói, so với người chơi cấp 1 còn yếu hơn ba thành. Mà ta là

game thủ chuyên nghiệp cấp 17, loại trình độ đánh nhau này không đáng để khích lệ." Dù sao những lời này Hank cùng vệ binh trưởng cũng nghe không hiểu, cho nên lúc này hai gã người chơi đối thoại cũng không hề cố kỵ.

Lúc này, tên vệ binh trưởng kia đã sợ tới mức không thể động đậy. Theo góc độ của hắn mà nói, cảm giác lúc này giống như là gặp người ngoài hành tinh tập kích, kinh ngạc cùng vô lực.

Kỳ thật đám vệ binh này thường ngày là không có chuyện gì để làm đấy. Loại nước nhỏ dân ít như Thôn Thần Phù Hộ này, hơn nữa trong hoàn cảnh xã hội mà luật pháp nghiêm khắc, người phạm tội vô cùng thiếu, mà người có can đảm lật đổ giai cấp thống trị ở tầng trên, mấy trăm năm cũng không có ra mấy cái.

Lại nói tiếp phương diện trị an cơ bản đều là do thành viên tuần tra quản lý, đám vệ binh chỉ phụ trách giữ nhà cho đám tể tự cùng người của gia tộc Cobain. Có thể nói, kinh nghiệm thực chiến của đám vệ binh này cơ hồ là 0. Thường ngày ngay cả bình dân dám nhả đàm ở bên cạnh tường vây bọn hắn cũng không có đụng phải, hôm nay lại đột nhiên gặp phải ba tên đến xông cửa, trong vòng mười giây liền đem bọn hắn đánh cho người ngã ngựa đổ, vệ binh trưởng sẽ có loại phản ứng này cũng rất bình thường.

"Ném Đạn Xạ Khí đi." Phong Bất Giác đi đến trước mặt tên vệ binh kia nói.

Vệ binh trưởng nuốt xuống một ngụm nước bọt, sáng suốt lựa chọn làm theo. Hắn nhẹ nhàng vung tay, ném Đạn Xạ Khí cầm trên tay qua bên cạnh.

Phong Bất Giác nhìn khuôn mặt đã bị dọa đến trắng bệch của vệ binh trưởng kia, mỉm cười vỗ bờ vai của hắn: "Sao phải nghiêm túc như vậy? Cười một cái xem nào."

Vệ binh trưởng đối mặt với sát tinh trước mắt đành phải cố gắng làm ra biểu lộ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

Ba người bình tĩnh mà tiếp tục đi về phía trước, đi sát qua bên người vệ binh trưởng, xuyên qua cửa khẩu, hướng về phía khu vực thứ tư ở đằng sau tường vây.

Vệ binh trưởng vẫn đứng ngốc ở đó. Hơn mười giây sau, hắc quỳ ngồi ở trên mặt đất, hô hấp dồn dập, thở khò khè giống như bị bệnh hen suyễn. Trên đường phố của khu vực thứ ba, rất nhanh liền có không ít cư dân tụ họp tới đây bắt đầu nghị luận. Mặc dù có vài người chứng kiến toàn bộ chuyện phát sinh vừa rồi nhưng bọn hắc cũng hoàn toàn không rõ đây rốt cuộc là tình huống gì.

Hai phút sau, tên vệ binh trưởng kia mới nhảy dựng lên giống như vừa bừng tỉnh từ trong mộng, vẻ mặt kinh hoàng mà hô to: "Người từ ngoài đến! Người từ ngoài đến xâm lấn rồi!"

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Địa Cầu Phế Thổ Thiên (17)

Độ khó khi xuyên qua khu vực thứ tư độ thấp hơn nhiều so với suy nghĩ của Hank, bọn hắn hầu như đều chưa từng gặp phải một lần chống cự mạnh nào, thậm chí ngay cả Phong Bất Giác cùng Cuồng Tung Kiếm Ảnh cũng không nghĩ tới sẽ dễ dàng như vậy.

Vốn cư dân trong khu vực thứ tư của Thôn Thần Phù Hộ không nhiều, chỉ khoảng mấy trăm người mà thôi, ai cũng tiếc mệnh, lúc cảnh báo trong thôn vừa vang lên liền toàn bộ đóng cửa mà trốn. Mà số lượng vệ binh là khoảng hơn trăm người, trong đó sáu thành phân tán ở từng cái trạm gác cùng cửa vào, chỉ vện vện có một số nhỏ tiến hành công tác tuần tra. Dù cho liên lạc giữa các vệ binh không bị ngăn trở, cũng không thể tổ chức được biện pháp chặn đường hữu hiệu nào. Bọn hắn chỉ có ít người như vậy, lại không có các loại biên chế binh sĩ hành động nhanh trong trường hợp khẩn cấp, đối mặt với đám người xâm lấn tiến công đã nhanh, chiến lược lại càng giống như quái vật này, bọn hắn chỉ có thể chặn đánh lẻ tẻ thùng rỗng kêu to.

Cobain thân ở trong Thần Miếu đã nhận được tin tức đầu tiên, cũng chính hắn đã kéo còi báo động. Nếu như đám Phong Bất Giác không phải 3 người, mà là 300 người, đoán chừng lúc này Cobain đã tuyên bố đầu hàng. Nhưng lúc này, hắn vẫn chưa hề lo lắng, trên tay mình nắm giữ "thần lực", chỉ là 3 kẻ xâm lấn mà thôi, chỉ cần bọn hắn tiến vào Thần Miếu, tuyệt đối là có đến mà không có về.

Ngắn ngủi 10 phút, ba người liền cách Thần Miếu chưa đủ 1000m. Hài cốt của nửa chiếc phi thuyền tinh đã bị cải tạo đến mức hoàn toàn thay đổi,

trở thành một cung điện to lớn, bất quá hình dáng nguyên bản vẫn còn. Lúc đi tới khoảng cách này, Phong Bất Giác đã nhìn ra chút ít môn đạo.

"Ta còn tưởng rằng "Thần Miếu" trong miệng các người là cái gì chứ... Thì ra là một chiếc phi thuyền a." Phong Bất Giác cười nói: "Như vậy, cuối cùng mấy cái nghi vấn cũng cởi bỏ rồi."

"Phi thuyền..." Hank nghi ngờ nói: "... Là cái gì?"

"A đúng, người không có khái niệm này." Phong Bất Giác nói: "Đơn giản mà nói chính là thứ có thể bay vào vũ trụ, là Khoang Thuyền Cá Mập cỡ lớn."

"Thì ra là thế... Cobain nói cho chúng ta biết, Thần Miếu là tạo vật của thần, chỉ có con của thần mới có thể ở lại, người chưa cho phép mà dám tiến vào Thần Miếu sẽ phải chịu nguyên rủa mà chết." Hank nói ra.

Phong Bất Giác lúc này đã đem tiền căn hậu quả nghĩ thông suốt, hần giải thích nói: "Lời nói vô căn cứ như thần cùng nguyên rủa cũng không cần nghi kỹ. Theo ta phỏng đoán, chiếc phi thuyền này hẳn là do nhân loại cổ đại, cũng chính là những người mà hôm nay các người xưng là người từ ngoài mấy trăm năm trước tạo ra. Địa cầu này của các người xảy ra chuyện gì ta không rõ lắm, dù sao đơn giản là do nguyên nhân hoàn cảnh hoặc là chiến tranh... dẫn đến nhân loại không thể không dời đến trong vũ trụ, mà có một ít người bởi vì đủ loại nguyên nhân mà ở lại, tổ tiên của các người chắc chắn nằm trong bộ phận người không thể rời khỏi kia." Hần liếm môi: "Có khả năng chiếc phi thuyền này vốn là do bọn hần điều khiển, bởi vì trực trực mà rơi ở chỗ này; cũng có thể là bọn hần phát hiện được xác chiếc phi thuyền này, về sau định cư tại đây. Về phần phiên bản lịch sử mà gia tộc Cobain nói cho các người biết sau khi đạt được quyền thống trị là cái gì ta cũng không rõ nữa, dù sao câu chuyện tôn giáo đều có bài bản khá giống nhau, chẳng biết xấu hổ mà vô nghĩa, đem hết thảy đều quy về thần tích là được."

"Phong huynh... Nếu ở bên ngoài trò chơi người cũng nói như vậy, sẽ mạo phạm rất nhiều người đấy." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói.

"Bộ phận người bị ta mạo phạm kia có thể tìm một nơi xó xỉnh nào đó quỳ xuống, khẩn cầu thần linh họ tín ngưỡng thả sấm sét đánh chết ta." Phong Bất Giác nói.

Trong khi ba người nói chuyện liền đã đi tới trước Thần Miếu. Ở lối vào Thần Miếu, ước chừng hơn bốn mươi tên vệ binh đang đứng thành một hàng chuẩn bị nghênh địch. Bọn hãn giơ Lá Chắn Phản Trọng Lực tạo thành một bức tường người, phía trước Đạn Xạ Khí Phản Trọng Lực trong tay bọn hãn đang lơ lửng rất nhiều đạn pháo kim loại, hơn nữa đã nhắm vào mục tiêu.

"Loại tình huống này ngược lại là hơi khó xử lý. Ta có một cái kỹ năng tiêu hao quần công, một mực không có cơ hội dùng, hiện tại liền thử xem." Cuồng Tung Kiếm Ảnh cười nói.

"Kiếm Thánh Phong Bạo?" Phong Bất Giác lập tức hỏi.

"Ách... Không phải." Cuồng Tung Kiếm Ảnh trả lời.

"Ah, vậy cứ tùy tiện a." Biểu lộ của Phong Bất Giác nói rõ hãn đã mất đi hứng thú đối với kỹ năng này.

[Tên: Phái Đơn Kiếm: Yakkodori

Thuộc tính: Chủ động, sau khi sử dụng một lần sẽ biến mất

Loại: Chiến đấu

Hiệu quả: dùng một cánh tay phát động trăm kích cự ly xa, nhắc lên sóng kiếm tiến hành quần công, chiêu thức uy lực mạnh mẽ, tốc độ trung đẳng (chỉ có thể phát động lúc sử dụng vũ khí hệ kiếm)

Tiêu hao: 300 giá trị thể năng

Điều kiện học tập: Sở trường chiến đấu D, cấp lớn hơn 15

Ghi chú: chiêu này do một tên kiếm khách lưu manh thuộc phái tam kiếm sáng chế ra. Nhiều năm sau nhìn lại, kỳ thật người này chẳng qua là tùy tiện đặt một cái tên cho chiêu thức trăm kích cự ly xa mà thôi.]

Những vệ binh kia cũng không nói nhảm nhiều với người xâm nhập. Lúc ba người lọt vào tầm bắn 50m của bọn hắc, một gã vệ binh tổng trưởng ra lệnh, bọn hắc liền đồng loạt sử dụng Đạn Xạ Khí.

Mấy chục khối kim khí giống như đạn pháo bắn tới, chiêu thức của Cuồng Tung Kiếm Ảnh cũng ứng thế mà phát.

Hắc vùng tay chặt nghiêng, một đạo kiếm khí hữu hình khuấy động mà ra, quét thẳng về phía trước, những khối kim khí bắn tới kia giống như đụng phải một bức tường khí liền bị đẩy lùi lại giữa không trung, thế tiến của sóng kiếm lại không giảm chút nào, trong tích tắc liền đánh về phía chiến tuyến do vệ binh kết thành kia.

Loảng xoảng một hồi, thanh âm lá chắn kim loại bị đánh bay rơi xuống đất liên tiếp vang lên, ngoài ra còn có tiếng kinh hô của đám vệ binh. Ngoại trừ những người may mắn đứng ở hai bên tránh được, còn lại đám vệ binh ở chính giữa quả thực giống như bowling, bị chiêu này đánh trúng ngã trái ngã phải, quân lính tan rã.

"Oa... Ta còn chưa kịp thể hiện a." Phong Bất Giác một bên nói, một bên dẫn đầu đi vào trong Thần Miếu.

Kiến trúc trong Thần Miếu không có gì khác nhau so với những khu nhà cấp cao bình thường. Ngoại trừ nam nhân của gia tộc Cobain, bọn hắc còn phải cung cấp chỗ ở cho những người phụ nữ tiến vào nhận "Tẩy lễ", mặt khác còn có rất nhiều nô bộc sống ở trong Thần Miếu. Những nô bộc này

cơ bản đều là một ít nữ nhân tuổi già sắc suy, các nàng lúc tuổi còn trẻ tiến vào trong gia tộc Cobain, nhưng không có con nối dõi, đợi nhiều năm sau, Cobain mất đi hứng thú đối với thân thể của các nàng, các nàng cũng chỉ có thể dùng loại phương thức này để "Phục vụ" cho gia tộc của con của thần rồi.

Không gian của chiếc phi thuyền tinh tế này tương đối khổng lồ mà phức tạp. Nếu như Cobain cố ý trốn, muốn tìm được hẳn thật không dễ dàng. Cũng may Hank biết rõ nên đi đâu để tìm vị "Con của thần" này. Ở loại tình huống này, York Cobain nhất định sẽ chạy đến "Gian phòng thần chỉ", đó là nơi bọn họ quyết không cho phép ngoại nhân tiến vào.

Thôn Thần Phù Hộ sẽ không định kỳ mà cử hành hội nghị quy mô lớn, cụ thể bao lâu một lần còn phải xem tình huống mà định ra. Lúc tiến hành hội nghị, gia tộc Cobain sẽ mượn một ít "nghỉ thức" (như trị liệu cho người sinh bệnh, hoặc sớm báo trước các loại hiện tượng như nguyệt thực vân vân) biểu hiện "Thần Tích" ở trước mặt các thôn dân, đồng thời truyền đạt một ít "Ý chỉ của thần linh" mới nhất. Đây cũng là một loại thủ đoạn củng cố thống trị. Thường cách một đoạn thời gian, gia tộc Cobain phải nhắc nhở bọn nô lệ này một chút, quyền uy của gia tộc con của thần không thể mạo phạm hay nghi vấn.

Loại nghỉ thức này tất nhiên cần người xem, nhưng quảng trường trước Thần Miếu không dung nạp được toàn bộ người trong thôn, cho nên chỉ có các thôn dân "Được chọn trúng" mới có thể tới hiện trường quan sát. Cơ chế chọn lựa kỳ thật rất đơn giản, đại bộ phận người may mắn được quan sát nghỉ thức đều là tùy cơ lựa chọn từ khu vực thứ nhất cùng thứ hai, để cho bọn họ nhìn thấy uy năng của con của thần, sau này trở về thêm mắm thêm muối tuyên dương một phen là có thể tạo được hiệu quả tuyên truyền tuyệt hảo.

Hank trước kia đã được quan sát "Thần Tích" một lần, hẳn mặc dù chưa từng tiến vào Thần Miếu nhưng hẳn biết rõ phương vị đại khái của "Gian

phòng thần chỉ". Gian phòng kia đứng ở bên ngoài Thần Miếu liền có thể nhìn thấy được (chính là một gian phòng ngăn cách phía dưới đài chỉ huy phi thuyền tinh tế). Mọi lần con của thần đều đi ra từ gian phòng thần chỉ, đứng ở trên một sân thượng ở phía trên cao biểu hiện ra các loại Thần Tích, tuyên bố các loại ý chỉ đấy.

Ba người tìm đường đi về phía trước, trên đường không hề có nửa điểm cản trở. Bởi vì trong Thần Miếu đã không còn tên vệ binh nào nữa, cho dù có cũng ngăn không được bọn hắn. Cũng không lâu lắm, cánh cửa gian phòng thần chỉ liền xuất hiện ở trước mắt. Mà ở hành lang phía trước cửa có một người đang đứng ở đó.

"Đó là đệ đệ của York Cobain, Havez Cobain." Hank nói.

Havez so với Hank còn thấp hơn nửa cái đầu, thân thể to mập, trên mặt bóng loáng, hắn nhìn về phía ba người, không hề sợ hãi, mở miệng nhân tiện nói: "Dân đen, người biết mình đang gì không?" Hắn trừng mắt về phía Hank, nhe răng cười: "Người biết tội mình phạm phải nghiêm trọng đến thế nào không?"

Hank không thềm để ý đến hắn, giờ Đạn Xạ Khí lên, trực tiếp bắn ra đạn chuẩn bị trước đó. Khối kim loại giống như bóng rổ kia dùng tốc độ cao đánh úp về phía Havez, nhưng đối phương lại không né không tránh, giờ cánh tay trái lên, dùng bàn tay đi đón.

Pằng một tiếng, khối kim khí phát ra âm thanh giống như đâm vào trên tường sắt, trên thực tế là đánh vào trên bàn tay của Havez rồi rơi xuống mặt đất.

"Hừ, chẳng lẽ người muốn khiêu chiến với lực lượng của thượng đế?" Havez cười lạnh.

"Cũng khó trách người dám ngăn cản ở chỗ này." Phong Bất Giác đồng dạng nở nụ cười lạnh: "Thân thể dùng máy móc do cải tạo qua đúng

không?"

Hắn hơi hốt mà vạch trần cái Havez gọi là "Thần lực", sắc mặt của người kia lập tức trở nên vô cùng khó coi.

"Ân... Hiểu được tri thức máy móc, nhưng nếu không có khoa học kỹ thuật cùng sinh vật học của thời đại này ủng hộ liền không thể cải tạo được như vậy." Phong Bất Giác trầm ngâm nói: "Điều này nói rõ các người chẳng những có khoa học kỹ thuật ghi lại trên chiếc phi thuyền tinh tế này, ngay cả văn minh ngoại giới cũng đã thu hoạch. Xem ra... Các tế tự giúp người cải tạo thân thể này đều đã bị diệt khẩu a?"

"Loại người đó muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu, dù sao tri thức nắm giữ ở trong tay chúng ta, ai có tư cách thì học, học bao nhiêu đều do chúng ta quyết định." Havez hừ lạnh một tiếng, nói tiếp: "Người từ ngoài đến, cho dù các người biết rõ một ít sự tình bọn dân đen này không biết cũng đừng quá đắc ý, các người không có khả năng còn sống ly khai, trong thôn này cũng sẽ không có người nào tin tưởng chuyện ma quỷ của các người."

"Ai..." Phong Bất Giác thở dài: "Người đại dột đến mức làm ta muốn rơi lệ a..."

Xoẹt—— hàn mang lóe lên, đao thép đã ở trên tay.

Phong Bất Giác tay phải cầm đao, tay trái đã giơ súng lên, hắn một bên tiến lên, một bên liên tục nổ súng. Bất quá lúc hắn giơ súng, Havez đã giơ tay lên bảo vệ đầu, đồng thời cúi người xuống, rống to một tiếng liền vọt lên. Viên đạn bắn vào trên người hắn giống như là đánh vào trên tường phát ra tiếng vang bang bang.

Hai người cận thân giao thủ chỉ có thể dùng vô cùng thâm hiểm để hình dung, Havez căn bản không biết đánh nhau, kỹ xảo đánh nhau của hắn so với Phong Bất Giác còn tồi hơn nhiều. Nói thông tục một chút, hắn thuộc loại chưa từng ăn thịt heo, hơn nữa cả heo chạy cũng chưa thấy qua, lúc

đánh nhau phảng phất giống như bơi lội vùng vẫy cánh tay lung tung... Phong Bất Giác chỉ hơi lùi hai bước, vùng đao hai lần liền chém đứt hai cánh tay của Havez, hơn nữa hắn còn không dùng sức, đại bộ phận lực đạo là của bản thân Havez đấy.

"Sao có thể?" Havez khiếp sợ nhìn hai cánh tay bị chặt đứt của mình, hắn ngược lại không có cảm thấy quá đau đớn, chỉ kinh ngạc tại sao cánh tay sắt của mình lại có thể bị chặt đứt.

"Ta nhìn sắp không chịu nổi rồi." Cuồng Tung Kiếm Ảnh lắc đầu: "Nhìn động tác này của ngươi, hồi nhỏ chưa từng đánh nhau qua a."

Phong Bất Giác lúc này không biết nhớ tới cái gì, dùng góc 45 độ nhìn qua Cuồng Tung Kiếm Ảnh cười ra tiếng, nói một câu: "Ha... Thiết lập kiểu "Ngay cả ba của ta cũng chưa từng đánh ta" ư?"

Cuồng Tung Kiếm Ảnh cũng cười: "Ý nghĩa lời thoại bị hủy là do mấy tên gia hỏa như ngươi tại thời cơ không đúng dùng bừa đấy."

Phong Bất Giác thu súng lại, cầm đao thép từng bước một đi tới gần Havez: "Tốt rồi, để chúng ta kiểm tra một chút xem thần lực của ngươi vận hành được là do cơ chế nào."

Havez bởi vì đã không có cánh tay, tăng thêm thân hình mập mạp, mới lui về phía sau mấy bước liền đã mất đi cân đối, ngã ngổ trên mặt đất, "Ngươi... Ngươi muốn làm gì..."

Phong Bất Giác bỏ qua lời của hắn, chỉ phối hợp nói: "Vừa rồi ta dùng súng ngươi liền đưa tay phòng ngự, nói rõ ngươi nhận ra loại vũ khí này. Ngươi chặn đầu, cho thấy bộ phận kia hoàn toàn không phải là máy móc..." Hắn nói xong liền đem đao đâm vào đùi của đối phương, hiệu quả của Người Máy Phải Chết cũng có tác dụng đối với sinh vật có thân thể được máy móc cải tạo này. Dưới uy lực tăng thêm, muốn xuyên thấu lớp phòng ngự kia căn bản không hề khó khăn.

"Tứ chi của người tựa hồ được cải tạo rất triệt để, đã không hề có cảm giác đau phải không..." Phong Bất Giác rút dao ra, lại cắm vào ngực đối phương.

Havez cả kinh hút một ngụm khí lạnh, nhưng sau khi dao tiến vào lồng ngực, hắn vẫn như cũ không chết, chẳng qua là phương diện hô hấp có chịu ảnh hưởng, trong miệng cũng nói không ra lời.

"Quả nhiên công năng tim phổi cũng đã được cải tạo qua." Phong Bất Giác nói: "Có vẻ như tộc nhân của gia tộc Cobain đã sớm chuẩn bị xong, dù cho có phát sinh tai nạn trọng đại khiến cho bộ không khí trong thôn xảy ra vấn đề, các người cũng không cần lo lắng, bởi vì các người không cần trang phục phòng hộ cũng có thể sinh tồn trong bầu khí quyển đó." Hắn lập tức một cước dẫm vào trên cái bụng tròn vo của Havez, đối phương rõ ràng lộ ra vẻ mặt thống khổ.

"Hừ... Hệ tiêu hoá không có sửa phải không... Cũng khó trách, nếu đã sửa có lẽ phải là tám khối cơ bụng mới đúng." Phong Bất Giác cười nói: "Ta nghĩ hệ thống sinh sản có lẽ cũng không có sửa đổi a, bởi vì có quan hệ với hưởng lạc, cho nên không muốn bỏ qua a..." Mũi dao của hắn chuyển qua phần bụng của đối phương.

Trong cổ họng Havez tuy không phát ra âm thanh lớn được nhưng hắn vẫn cố liều mạng muốn kêu to, hơn nữa thần sắc kinh hoàng mà điên cuồng lắc đầu, tựa hồ là đang cầu xin Phong Bất Giác đừng giết hắn.

"Yên tâm, chỉ đùa một chút thôi." Phong Bất Giác nói xong liền thu dao vào: "Nếu như bên trong không có máy móc, đâm vào cũng sẽ không có giá trị kỹ xảo, còn vô duyên vô cớ dính mỡ cùng phân lên dao, rất buồn nôn a."

Havez cũng nghe không hiểu đối phương đang nói cái gì, nhưng hình như là muốn thả cho mình một con đường sống.

Đáng tiếc, một giây sau, Phong Bất Giác lại lấy cờ-lê từ trong bọc hành lý ra, đồng thời sử dụng một loại ánh mắt giống như tên cuồng sát, nhìn chăm chăm về phía ót của Havez.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Địa Cầu Phế Thổ Thiên

-Này mọi người...có phải căn phòng bỗng dưng nhỏ lại, hay là tôi cảm nhận nhầm?

Tôi vừa dứt lời, cả bọn nhìn quanh ngây ra mấy giây mới phản ứng được sự tình.Tôi cũng lay Ô Nha tỉnh dậy cùng mọi người tản ra xem xét.

Mặt tường sần sùi lạnh toát, không cần phải thật nhạy cảm tinh tế cũng có thể nhận ra, chuyển động cực chậm nhỏ, cực trơn mượt từ bức tường truyền tới.

Cả đám quay mặt lại kinh nghi nhìn nhau.Tôi lập tức vọt tới cánh cửa lúc đầu vào, nắm lấy chốt cơ quan cực lực xoay xoay vặn vặn, cứng ngắt.

Tình hình là rất tình hình, hai mặt tường trái phải đứng im nhưng hai mặt trước sau thì đang chậm rì rì di chuyển, không một âm thanh của bánh răng nào phát ra, tựa như tảng băng trôi trên mặt sông êm đềm.

Bạch Ngân lo lắng hỏi.

“Tại sao đột nhiên lại xảy ra tình huống này? Chúng ta vô ý đụng phải cơ quan nào sao?”

-...Không đâu, tất cả chúng ta đều chưa từng chạm qua bất cứ thứ gì trong căn phòng này...

Tôi không chắc chắnغمغم thêm chút rồi trả lời.

-Ngoại trừ...nền nhà?

Chúng tôi lại cúi đầu dăm dăm nhìn nền nhà không có bất cứ hoa văn màu mè trang trí gì?

-Mặc Minh!

Giọng Âu Tử Dạ nhẹ vang.

-Kiểu cơ quan này...địa cung thiết kế tương tự rất nhiều.

Tôi nhìn anh.

Chất giọng lạnh nhạt nhẹ vang.

-Tôi ở trong địa cung một khoảng thời gian rất lâu...Một nơi tràn ngập bóng tối xâm chiếm, tĩnh mịch như tờ nhưng đông đầy hơi thở tử vong...Hệ thống bánh răng nhờ luôn được dầu thô bôi trơn nên dù hơn hai ngàn năm trôi qua, mọi thứ dường như vẫn vận hành vô cùng êm ru nhuần nhuyễn.

Tôi nhìn không dời mắt khỏi anh ta, câu nói nhẹ tênh “Tôi ở trong địa cung một khoảng thời gian rất lâu”, cứ xoắn vào tâm trí khiến đầu óc trống rỗng mà lồng ngực lại như bị siết chặt.

Anh lơ đãng nhìn căn phòng vẫn đang lấy tốc độ của ốc sên để di chuyển.

-Mỗi một canh giờ qua đi một cơ quan mới sẽ thay thế... Cùng một địa phương, 12 canh giờ luân phiên kéo theo phương thức khởi động thay đổi, hình thức phong bế cũng khác trước...Vật tĩnh là vật chết, vật động là vật sinh. Chính là khi nào căn phòng này dịch chuyển, cũng tức là thời khắc cửa sinh được mở ra.

Tôi sốt sắng hỏi.

-VẬY...làm thế nào tìm ra? Ít nhất phải có cái la bàn may ra mới xác định được phương hướng...

-Nói tới cảm ứng thời gian cũng như không gian, ở đây chúng ta có một người không khác gì la bàn sống.

Âu Tử Dạ nói xong liền xoay nhìn Ưu Đàm.

Tôi lập tức hiểu vì sao Ưu Đàm luôn có thể biết được chính xác đường đi trong mớ mê cung chằng chịt.

-Ưu Đàm, nói xem bây giờ canh mấy, phương ở bên nào?

Tiếng sóng radio nhiễu loạn vang lên trong óc nói cho tôi thông tin cần thiết.

-Khoảng giờ Tuất.

Tôi nhìn Âu Tử Dạ, sau đó vung tay chỉ.

-Hướng Bắc...

Âu Tử Dạ gật nhẹ, vừa nói vừa di chuyển.

-Giờ Tuất trong khoảng từ 19 đến 21 thuộc về hướng Tây Nam...Tuất thuộc thổ.

Anh ta xoay người lại.

-Thổ này không thuộc âm lại thuộc dương.

Tôi ngây ngốc đứng nhìn. Âu Tử Dạ mặt lạnh đưa ngón cái ra sau lưng chỉ vào bức tường, phía sau lại đang lấy tốc độ cực nhanh mà xê dịch, căn phòng chẳng mấy chốc chỉ còn lại 1 phần 3.

-Cơ quan chắc chắn nằm trên đó.

Tôi vô thức gật nhẹ một cái, bước tới vươn tay dò tìm.

Cơ thể tôi vốn còn khá yếu vì bị Sâm La Thụ hút đi một lượng lớn nguyên khí. Ban nãy lại chân tay nhanh hơn đầu óc, tạo ra một quả cầu điện không nhỏ, cho nên bây giờ khí lực càng suy kiệt. Thực sự mà nói chỉ muốn nằm xuống xuôi tay nhắm mắt lại.

Tiếp đó lại nghe thấy hàng loạt âm thanh sau lưng chuyển động. Lúc quay người lại thì thấy một cầu thang dẫn lên tầng trên. Cơ quan này không phải bất thành linh tự trời lên hiện ra, mà là từ cột đỡ trần nhà hình thành. Bàn tay của Ưu Đàm còn ấn lên một ô chìm sâu trong bức tường.

Bất chợt một luồng gió từ cửa trên đầu thổi xuống, giá lạnh xâm chiếm tận cốt tuỷ làm tôi rùng mình. Trong gió nghe như có tiếng còi tàu xa xôi không ngừng réo gọi.

-Á Á Á Á...

Tiếng hét kinh hãi đột ngột vang lên làm tôi giật nảy, nhìn thấy Ô Nha ôm lấy đầu quỳ xuống liền vội vã tới bên ôm bé, vỗ nhẹ cơ thể run rẩy khiếp sợ.

-Sao vậy Ô N ha?

Bé liền ôm chặt lấy tôi, chúi đầu vào lồng ngực, âm thanh lý nhí phát ra.

-Rất đáng sợ, máu ở khắp mọi nơi, con nhìn thấy la liệt xác chết...thi thể của mọi người...

-Ô Nha, bình tĩnh, những chuyện đó không có thật, chỉ là do con tưởng tượng ra thôi.

Nhưng tôi vừa thốt ra lời bỗng dưng rùng mình kinh hãi, ngược nhìn Âu Tử Dạ, chỉ thấy anh ta chăm chú nhìn cái lỗ đen kìn kịt trên đỉnh đầu. Từ nơi đó những cơn gió miên man lùa tới, rất nhẹ, tựa như cái vuốt má cưng chiều lại lạnh lẽo như băng hàn.

-Đừng quá để tâm tới những hình ảnh con nhìn thấy trong tâm trí...điều đó sẽ không xảy ra đâu.

Tôi không còn đủ sức để mà bồng con bé, đành chỉ có thể dìu nó đứng dậy, rồi hai cha con lưng tựa nhau mà đi.

Âu Tử Dạ dẫn đầu, Bạch Ngân theo sau rồi tôi, cuối cùng là Ưu Đàm.

Căn phòng đã hẹp tới mức dường như bị biến mất, nhưng vì bị cầu thang chặn lại mà trở thành một hành lang lối đi.

Tầng trên cũng là một hành lang rộng rãi thoáng đãng, trên cao hai bên tường có gắn những ngọn đèn ngọc thạch hình hoa sen, phát ra thứ ánh sáng xanh dương lung linh nhưng ma quái mà mị hoặc.

Hành lang lạnh buốt, như thể được dựng lên từ những tảng băng trong suốt xanh xao. Tiếng bước chân của chúng tôi dù cất lực hạn chế nhưng dường như được bước trên lối đi có gắn mic khuếch trương, nên tiếng động phát ra rất rõ ràng. Đôi lúc mơ hồ cảm tưởng như có vô số người cùng chen chúc bước cùng, đôi lúc lại cảm giác chỉ có một mình độc bước. Tôi nhìn sang bên, thấy mọi người vẫn bên cạnh mới an tâm phần nào.

Dựa vào hướng gió thổi chúng tôi tiến về phía đó, trong không gian tối tăm lạnh lẽo, âm thanh còi tàu xa xăm vang vọng, u u kéo dài da diết, tựa như tiếng gọi cầu cứu, tha thiết cấp bách.

Bàn tay lại bị Ô Nha siết chặt, cơ thể bé run lẩy bẩy như sốt rét, da mặt trắng tái yếu nhược cùng cặp mắt đỏ hoe sợ hãi khiến người ta lo lắng bội phần.

-Ô Nha, ở đây có rất nhiều người lớn, chúng ta sẽ bảo vệ con, không cần run sợ, có nguy hiểm ta cũng nhất định giúp con an toàn mà.

Một luồng gió mang theo hương khí nhàn nhạt, mang theo tiếng xôn xao như sóng vỗ miên man...dường như có một đợt sóng lớn chuẩn bị đổ bộ.

Mặc tôi vỗ về, cơ thể bé không hề bớt kinh sợ, vẫn lạnh toát mất nhiệt.

-Có gì đó rất kinh khủng...chúng ta không nên đi về hướng đó...được không bố?

Tôi ngược nhìn Âu Tử Dạ, anh không có nhiều biểu tình...khiến người ta không thể dò mặt đoán ý.

-Âu Tử Dạ...hướng đó... chúng ta có thể đi lối khác không?

Vừa dứt lời, một luồng hàn khí lại mãnh liệt thổi tới, mùi hương nồng nàn lan toả, không giống hương hoa dễ chịu, có chút ngai ngái cổ đại thoảng mùi rơm dạ lẫn phân động vật. Trong gió, tiếng động xào xạc mãnh liệt truyền tới, nghe như có trăm ngàn con côn trùng vỗ cánh bay đến, ào ạt như sóng triều miên...

Ánh sáng từ những bông hoa ngọc thạch không đủ sức soi sáng, chúng như những ngọn đèn trang trí chỉ càng làm tăng thêm đáng vẻ âm u huyền bí cho nơi này.

-Mặc Minh, tạo được kết giới không?

Giọng Âu Tử Dạ đột nhiên trở lên trầm trọng.

Vừa xoay đầu liền thấy đáng người chặn lối, tiếp đó âm thanh réo gọi xoăn vặn vào nhau, bén nhọn như mũi khoan muốn chui vào óc. Sau đó trong vài giây ngắn ngủi, tôi cảm thấy không gian vốn thoáng rộng bỗng trở lên tù túng chật chội, ánh sáng vốn mờ ảo trở lên tăm tối như bị một tấm vải đen kịt vắt lên, phủ lấp.

Ô Nha ôm chặt cứng lấy tôi, run lập cập vô cùng đáng thương. Tôi không cảm nhận được nỗi khiếp sợ kinh khủng giống như bé. Nhưng tôi nhìn thấy được nỗi bất an kinh hoàng qua ánh mắt qua dáng vẻ của bé, cho nên càng đâm ra vô thức đề cao cảnh giác.

Cả một hàng lang không gian sâu thăm thẳm dài hun hút phủ đầy thứ đen xì gì đó kết nối với nhau, tạo ra một tấm màn dày như bóng đêm, như cơn ác mộng đầy đoạ tinh thần người ta.

Tiếng u u nỉ non như có ai khóc lóc xen lẫn tiếng râm ran dai dẳng như con tằm ngấu nghiền nhai lá dâu...Tiếng động dồn lên ồ ạt như lũ tràn đê cứ thế dội thẳng vào màng nhĩ khiến người ta thất kinh trấn động.

Trong không gian kết giới bảo vệ, thứ quái dị đó lấy khí thế dũng mãnh như hung thần ác thú lao đến chỗ chúng tôi thì đột ngột tách ra. Tựa như gặp một bức tường vô hình chặn lối thì tự động né sang bên.

Tôi ngược đầu, chỉ nhìn thấy bốn bề đen kịt không ngừng xao động kịch liệt, tựa như có trăm ngàn con ruồi nặng chèn chúc vấy vùng chẳng thoát nổi trong miếng dính bầy, tựa như rang một mẻ cà phê không ngừng nhiệt tình khuấy đảo, tựa như một dòng sông hắc ín với tốc độ di chuyển hung hiểm như muốn nuốt chửng vạn vật ngang qua.

Đột nhiên một vật đen đen bé nhỏ tách ra khỏi bầy, tựa như múi mít thối đen ngòm ngòm phóng đầu vào màng kết giới. Đám không thùng lại lấy đà lao ra húc vào, cho đến khi nó trượt dài theo độ cong của kết giới vô hình, rơi xuống đất bất động.

Tôi nhìn trân trân, một loại côn trùng màu đen tựa như bọ ve hay rệp nhưng to hơn rất nhiều.

-Ô Nha, không có chuyện gì rồi, con xem, chỉ là đám côn trùng vô hại.

Tôi động viên bé. Ô Nha mở to đôi mắt đỏ hoe nhìn thứ phôi bụng nằm ngửa đang co giật mấy căng chân lông lá, bình tĩnh nói.

-Chúng là bọ xít, chuyên hút máu động vật...to như thế, không biết là được ăn no cỡ nào?

Bé vừa dứt lời, tôi cũng trợn mắt nhìn chúng không rời. Bé vốn sống từ nhỏ trong rừng, về vụ phân biệt đám côn trùng nhỏ xíu đúng là rành hơn tôi. Chúng kéo cả đàn chạy đi kiếm ăn sao?Đánh hơi thấy mùi máu tanh?

-Con xem, chúng không thể xâm phạm vào chúng ta.

Tôi vừa dứt lời lại thấy thêm một con nữa đang điên cuồng húc đầu vào màng kết giới.

Tiếp sau đó thêm một con lại một con nữa.

Tôi nhìn Âu Tử Dạ, anh lãnh đạm mở miệng.

-Thứ này có khả năng cảm nhận được nhiệt độ của vật sống, dù là cách một bức tường dày hay tầng kết giới...Sau đó bọn chúng sẽ như mất trí đồng loạt hướng tới thứ ngăn cản chúng tiến tới con mồi mà công phá...

Tôi nghe mà nổi hết cả gai ốc. Tưởng tượng bị một đám bọ tranh giành xâu xé, tư vị chắc chắn cực kỳ dày vò khó chịu, thà bị sư tử ngoạm một ngoạm thống khoái cho rồi.

Âu Tử Dạ nhẹ nhàng bổ sung.

-Yên tâm, chúng không phá được...

Nếu Âu Tử Dạ đã cam đoan như thế, tôi đương nhiên tin tưởng. Chỉ là, một số ít bọn chúng hành động như động kinh như thế, còn lại đa phần vẫn vội vã cuống cuồng lao qua như chạy giặc. Âm thanh ồn ào hỗn loạn do bọn chúng không ngừng phát ra làm người ta không thể không suy nghĩ sâu

xa, liên tưởng tới vấn đề, thứ gì khiến cả đàn lũ lượt bỏ chạy bạt mạng thoát thân?

Một lúc sau độ chi chít dày đặc của cư dân đó giảm bớt, chỉ còn để lại những lỗ hổng loang lỗ như tấm vải đen rách nát. Chúng hoặc bay thành đám hoặc bám trên mặt tường thành đàn rỗng rảnh.

Bất chợt...một đám bò vào phạm vi. Tôi trở mắt nhìn, gậy lân tinh của Ưu Đàm tức khắc phang xuống như giã hồ tiêu.

Tôi cao giọng chất vấn.

-Anh huỷ kết giới?

Âu Tử Dạ im lặng nhìn về cái lỗ sâu hoắm trong bóng đen.

Đột nhiên mọi âm thanh thoáng chốc đình chỉ làm người ta vô thức cũng nín thở khẩn trương theo, nhưng tiếp nối ngay sau đó là hàng loạt tiếng động chồng chéo vỗ vập lẫn nhau, như âm đập cánh vù vù gấp gáp cấp bách, tiếng cẳng chân mảnh khảnh rào rào phát ra hăm hở, tiếng gọng càn lách cách kẹp mở háo hức, tiếng rít gào bén nhọn đầy dã tính hung hăng, như lũ trăn đê khoan vào màng nhĩ khiến người ta thất kinh trấn hồn.

Một lũ đen xì bất chợt hăng hái chạy đến, thế là cả đám tay chân theo phản xạ nhanh hơn đầu óc cuống cuồng diệt bọ. Tôi dùng chân hạm hực dẫm đạp chúng nó, dùng tay chán ghét bóp chết chúng nó, bực tức gắt gỏng.

Âm thanh nội tạng bị bực vỡ phát ra, “phệp phệp”nhảy nhụa làm người ta ghê tay, mùi tanh nồng nhanh chóng bám vào không khí chui vào cánh mũi làm đầu óc người hít phải choáng váng.

-Âu Tử Dạ, anh rốt cục vì sao làm vậy?

Không có một âm thanh nào đáp lại tôi, đột nhiên tất cả chìm trong tĩnh lặng, chúng tôi đều dừng tay căng tai cảnh giác nghe ngóng tiếng hít thở đè nén hết mức, ngay đến lũ côn trùng dường như cũng bất động chết đứng một chỗ.

Sau đó, giống như tiếng sóng từ chân trời vọng tới, ào ào dội đến từng đợt làm người ta bàng hoàng hoang mang, trong gió mang theo mùi biển khơi, mát lạnh, nghe như có ai hát, có ai đang réo gọi thiết tha.

Âm thanh mơ hồ đó tắt ngúm nhường cho tiếng côn trùng “i i u u” dồn lên từ tam phương tứ hướng. Cảm tưởng như một trận bạo động vô cùng điên cuồng sẽ nổ ra.

Một giây sau khung cảnh quỷ dị, cơn gió đầu tiên thổi tới, tôi rùng mình ớn lạnh tận cốt tủy, đám côn trùng kích động tới bắn loạn, ré lên như chuông reo báo thức.

Tiếng côn trùng râm ran kêu la như hoảng hốt kinh sợ, thoáng cái đã chạy mất tăm, còn tưởng phải đương đầu chật vật với tình cảnh bị xâu xé tranh giành.

Trận gió thứ hai từ sâu trong lỗ đen hành lang quất tới, buốt giá hoang mang. Ô Nha ôm bụng đứng không vững rên rỉ khó chịu. Trong gió, như có âm thanh gì đó vô cùng da diết mỉa mai. Ánh sáng xanh biếc hư ảo từ những ngọn đèn ngọc thạch không ngừng lung lay bất ổn.

THIÊN ĐƯỜNG KINH HẢI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Địa Cầu Phế Thổ Thiên (Hết)

"Hừ... Thế ngoại đào nguyên?" Phong Bất Giác nở nụ cười: "Có lẽ nó đúng đối với người..." Hắc bẻ cổ hai cái, ngẩng đầu, lưỡi biếng nói: "Tín ngưỡng của bọn họ bắt nguồn từ lừa gạt, an phận đến từ vô tri, không có bất mãn... chỉ vì trong lòng còn có sợ hãi."

Người nuôi nhốt những người này giống như gia súc, quy định bọn họ chỉ được ở đâu, mặc quần áo gì, làm sự tình gì. Đáng sợ nhất là người không chế tư tưởng của bọn họ, đoạt đi... tự do của bọn họ." Hắc dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn qua York Cobain: "Không nên đem toàn bộ hành động của gia tộc các người ví như vì thôn dân phục vụ. Vô luận người tô son trát phấn như thế nào... Đây hết thảy cuối cùng cũng là vì bảo vệ nền thống trị nhiều thế hệ của các người, cam đoan lợi ích của các người luôn vĩnh hằng."

Mặt York dữ tợn co quắp vài cái: "Dù cho toàn bộ lời nói của người đều đúng, nếu đổi thành người đứng ở vị trí của ta, người sẽ làm như thế nào? Chẳng lẽ cục diện như vậy đặt ở trước mắt của người, người sẽ buông tha sao?" Hắc quay đầu một lần nữa, dùng gương mặt vạm vỡ trừng mắt về phía Hank: "Điều kiện của ta vẫn hữu hiệu như cũ, tùy cho các người nói như thế nào, thế nhưng... Chẳng lẽ các người thật sự sẽ cự tuyệt sao? Có thể cự tuyệt sao?" Hắc giống như tự an ủi mình, nở nụ cười hai tiếng: "Đừng giả bộ thanh cao, chỉ cần các người gật đầu, có thể gia nhập hàng ngũ của ta, các người không cần làm bất cứ việc gì, chỉ cần hưởng lạc là được rồi. Ngắm lại a, quyền lực tuyệt đối! Khi các người lên đến 80 tuổi, vẫn có thể chơi nữ nhân 18 tuổi, các nàng sẽ tự mình đưa tới cửa; quyền sinh sát đối với bọn dân đen này vẫn luôn nằm trong tay, chỉ cần một ý niệm. Trong

thôn này các người có thể muốn làm gì thì làm, hơn nữa hậu thế của các người cũng có thể kế thừa cuộc sống như vậy..."

"Ta không khỏi muốn hỏi một chút." Cuồng Tung Kiếm Ảnh cười lạnh: "Những người từ ngoài đến làm bạn với tổ tiên của người chắc là đã đáp ứng những điều kiện này a?"

"Ha ha... Đó là đương nhiên, ai sẽ cự tuyệt được chứ?" York trả lời.

"Hậu đại của những người kia bây giờ đang đâu?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh hỏi.

"Ách..." York nhất thời nghẹn lời.

"Tổ tiên của người để cho bọn họ ở trong Thần Miếu bao lâu mới xuống tay? Một tháng? Nửa năm? Một năm?" Cuồng Tung Kiếm Ảnh cười nói.

York cắn răng mở miệng, không phản bác được.

"Bình thường, loại quyền lực giống như hoàng quyền này chắc chắn sẽ không lấy ra chia sẻ với người khác, cho dù là giữa người trong nhà với nhau, tranh đoạt cũng rất tàn khốc, huống chi là đối với người khác họ." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Liên từ thái độ của người đối với đệ đệ của mình, nhi tử của mình mà nói, chỉ có kẻ ngốc mới tin tưởng lời hứa của người."

"Vậy các người muốn thế nào?" York tựa hồ có chút thẹn quá hoá giận, không lựa lời nói: "Các người có thể làm gì đây? Hiện tại thiết bị thông tin duy nhất với ngoại giới đã bị ta phá hủy, trong thời gian ngắn không có khả năng sửa xong, nếu như các người giết chết ta, toàn bộ người trong thôn sẽ không bỏ qua các người!"

"Ta muốn uốn nắn hai sai lầm của người." Phong Bất Giác giơ tay phải lên, duỗi ra ngón trỏ: "Thứ nhất, ta hoàn toàn có năng lực ngay ở trong

phòng này, trực tiếp cùng ngoại giới tiến hành liên hệ, điểm ấy không cần người lo lắng." Hắn lại duỗi ra ngón giữa: "Thứ hai sao... Ha ha..." Nụ cười của hắn, làm cho người ta cảm giác được một loại khí tức tử vong.

Phong Bất Giác đứng lên, lộ ra bàn điều khiển phía sau hắn. Vừa rồi hắn ngồi ở đó không phải là vì nghiên cứu thiết bị thông tin bị York phá hư, thứ này lát nữa chỉ cần dùng bảo hành sửa chữa qua loa là có thể sử dụng tạm thời rồi. Mục đích thực sự của Phong Bất Giác thật ra là ngăn trở khối khu vực bên cạnh, đèn trên khu thao tác từ vài phút trước đã lóe lên.

"Lúc ta vừa tiến vào gian phòng này liền ngay lập tức tìm kiếm vị trí của thiết bị truyền thanh, thực phải cảm tạ những người lúc trước thiết kế ra những thiết bị này. Giao diện cũng dễ hiểu giống như cameras." Phong Bất Giác dùng giọng điệu trêu tức nói tiếp, "Đối thoại vừa rồi giữa chúng ta toàn bộ đều đã trực tiếp truyền ra, bởi vậy... người các thôn dân sẽ không bỏ qua là người mới đúng."

Con mắt của York. Cobain dường như sắp rơi ra từ trong hốc mắt, hoảng sợ hoàn toàn khắc ở trên khuôn mặt của hắn. Khi hắn chứng kiến đèn của thiết bị truyền thanh cho cả thôn đang sáng, máu toàn thân đều nguội lạnh.

"Đối thoại giữa chúng ta đã không phải là bí mật gì, trong thôn này không hề có bí mật gì nữa." Phong Bất Giác đi đến trước bàn điều khiển, đối diện với nó nói: "Các thôn dân trong Thôn Thần Phù Hộ, các người cũng đã nghe được a. Cái gọi là con của thần cùng gia tộc của hắn... Nhiều năm qua, đem lịch sử vắn vẹo, đem tri thức lũng đoạn, đem chân tướng chôn dấu, lại để cho sợ hãi cùng vô tri bao phủ các người, cho các người trải qua cuộc sống giống như heo chó trâu ngựa, còn phải mang ơn đối với kẻ thống trị là bọn hắn.

Mà cái gọi là người từ ngoài đến chẳng qua là nhân loại di dân đến những tinh cầu khác vào mấy trăm năm trước mà thôi. Cobain đem bọn chúng miêu tả thành dị giáo đồ, ma quỷ, là để tránh cho các người biết

được chân tướng từ bên ngoài. Dù cho các người không tin lời ta nói hiện tại, thanh âm của York. Cobain, chắc các người cũng đã nghe qua rất nhiều lần rồi, tự mình phán đoán a."

Phong Bất Giác dừng lại vài giây, nói tiếp: "Ta sẽ liên hệ với nhân loại ở bên ngoài, đem tọa độ của Thôn Thần Phù Hộ nói cho bọn hăn biết. Về sau, hi vọng các người có thể tiến hành câu thông một cách lý trí với người từ ngoài đến. Tương lai đi con đường nào, do chính thôn dân của Thôn Thần Phù Hộ các người quyết định, sẽ không còn ai đóng giả thần linh để nô dịch các người. Về phần York Cobain..." Hăn quay đầu liếc qua vị con của thần kia: "Ta lưu hăn lại cho các người xử trí. Hăn ngay ở bên trong gian phòng thần chỉ, các người có thể thuận đường tiến vào tham quan."

Nói xong những thứ này, Phong Bất Giác liền tắt tần số truyền tin đi, xoay người, mở ra hai tay, nhìn York cười nói: "Ai... Chứng kiến nét mặt của người bây giờ, ta thật sự là cảm thấy vô cùng sáng khoái."

"Người... Người đến cùng... Vì cái gì! Tại sao phải làm loại sự tình này!" York Cobain gần như súp đổ, hăn gầm thét: "Người điên à! Vinh hoa phú quý đưa đến trước mắt người cũng không muốn! Không phải người cùng đồng bạn của người thậm chí có cơ hội thay thế ta sao? Vì cái gì?"

"Kiếm thiếu, loại vấn đề này, người đến giải thích một chút đi." Phong Bất Giác cười nói.

Vừa mới nói xong, mấy đạo kiếm quang hiện lên, Cuồng Tung Kiếm Ảnh lập tức xuất hiện ở bên người York Cobain, hầu như trong cùng một giây, toàn bộ tứ chi đã trải qua máy móc cải tạo của Cobain đều bị cắt đứt, thân thể mập mạp kia rơi xuống đất theo chiều thẳng đứng thẳng, máu, dầu máu, dịch thể dinh dưỡng chảy xuống một mảnh trên mặt đất, trên mặt Cobain tràn đầy thần sắc kinh ngạc.

"Có câu nói... Đường bất bình (không bằng phẳng) có người rảnh rồi san, sự tình bất bình có cao nhân quản." Cuồng Tung Kiếm Ảnh một bên nói, một bên suất khí thu kiếm. Thân thủ của hắn so với Phong Bất Giác lúc tiêu diệt Havez phải mạnh hơn không ít, bởi vì vũ khí của hắn dù không có hiệu quả khắc chế sinh vật được máy móc cải tạo vẫn có thể nhanh chóng cắt rời Cobain một cách lưu loát như vậy, hơn phân nửa chính là dựa vào thân thủ của mình.

"Nếu như ở trong thế giới ta sinh hoạt, đối mặt với lựa chọn như vậy, có lẽ ta sẽ thỏa hiệp a..." Cuồng Tung Kiếm Ảnh nói: "Bất quá ở chỗ này, thứ nhất, chúng ta sẽ không ở lâu. Thứ hai, người cái tên này... Nói như thế nào đây, hừ... Đáng chết."

York Cobain té trên mặt đất triệt để tuyệt vọng. Hắn vốn đang ôm một tia may mắn trong tâm lý rằng có thể còn sống mà chạy khỏi thôn, nhưng hiện tại cả loại tưởng tượng này cũng hoàn toàn tan vỡ.

Hơn phân nửa nam tử trưởng thành trong gia tộc Cobain đều trải qua máy móc cải tạo là có nguyên nhân, ngoại trừ phòng ngừa ám sát, bày ra thần lực, kéo dài tuổi thọ ra, còn có ở tình huống vạn bất đắc dĩ có thể giúp bọn hắn sinh tồn ở trên Cự Địa Cầu. Công năng cường hóa tim phổi có thể ứng phó với không khí tồi tệ, thân thể máy móc còn có thể trợ giúp bọn hắn săn bắt sinh vật biến dị làm thức ăn.

Kế hoạch của tổ tiên gia tộc này xác thực vô cùng chu toàn, bọn hắn định ra rất nhiều quy củ, ví dụ như thân thể cải tạo, lịch sử cùng bộ phận tri thức nắm giữ phải tuyệt đối giữ bí mật... Có thể nói, bọn hắn sớm đã vì hậu thế suy nghĩ nhiều loại phương pháp ứng đối với các loại biến cố phát sinh. Gia tộc Cobain có thể thuận lợi thống trị nhiều năm như vậy cũng nhờ những người thừa kế ở từng thời kỳ đều rất tuân thủ nghiêm chỉnh những luật thép này.

Hôm nay nếu không phải có hai gã người chơi tới đây, thứ có thể hủy diệt Thôn Thần Phù Hộ cũng chỉ có gien suy yếu. Việc mong đợi ngày nào đó bên ngoài phát hiện ra chỗ này chỉ sợ còn lâu mới tới.

"A, đúng rồi. Tuy xác suất cực kỳ bé nhỏ, nhưng vì để tránh cho người ở trong loại trạng thái này dựa vào uy tín không thể dao động mà gia tộc của người thành lập qua nhiều năm như vậy dùng tà thuyết mê hoặc người khác ngăn cơn sóng dữ..." Phong Bất Giác xuất ra đao thép, ngồi xổm bên cạnh York, mỉm cười đem mũi đao nhét vào trong miệng đối phương. Dùng lưỡi đao chống vào trên quai hàm của York nói: "Để bảo hiểm đạt được mục đích, người nên cười một cái a..."

"A... A...!" York Cobain thống khổ mà gặm rú, trơ mắt nhìn mình hai bên quai hàm của mình bị Phong Bất Giác cắt đứt. Mà đầu lưỡi cũng bị mũi đao quấy lên. Chẳng biết tại sao... cổ họng của hắn còn sinh ra một loại cảm giác tê liệt.

.....

Hơn mười phút sau, ở cửa Thần Miếu, Hank chậm rãi đi ra từ trong Thần Miếu. Ở trước cửa đã tụ tập đại lượng người dân, từ khu vực thứ nhất đến khu vực thứ ba đều có. Các tế tự đều đã bị thôn dân bắt hết, tuy trong bọn họ cũng có một ít người là vô tội, nhưng đám người kia khẳng định đều phải chịu chút đau khổ, sẽ không có người nào tin tưởng lời bọn họ nói nữa.

Trong đám người tụ tập ở trước cửa Thần Miếu cũng có rất nhiều là vệ binh trước kia từng ngăn cản "Người xâm nhập", bọn hắn vừa thấy Hank liền hô lên: "Là hắn! Lúc trước hắn ở cùng một chỗ với hai gã người từ ngoài đến kia!"

Hank đi tới trước đám người, tất cả mọi người nhìn chăm chú vào hắn, mọi người đang đợi, chờ đợi người nam nhân này nói cái gì đó. Phảng phất

như là trong bóng tối trước sáng sớm, chờ đợi chỉ dẫn đến từ con đường ánh sáng.

Hank nhìn quét qua những người ở trước mắt, trong đám người hắn thấy được tiểu thư Molly, thấy được mẹ của mình, thấy được bằng hữu của mình. Lúc này, sự chú ý Hank nhận được là từ khi hắn sinh ra đến giờ cũng không từng đạt được đấy.

Sau khi trầm mặc một lát, cuối cùng Hank mở miệng.

"Hai vị người từ ngoài đến... Không, phải nói là hai vị khác đến từ bên ngoài đã rời khỏi đây. Bọn hắn nói sẽ không trở về nữa, cũng không muốn được chúng ta nhớ kỹ hay đàm luận." Hank tận lực lại để cho ngữ khí của mình vững vàng, từng từ một rõ ràng: "Vị Phong tiên sinh kia... Hắn đã sửa xong thiết bị thông tin bị Cobain phá hủy, đồng thời liên hệ với một địa phương ở bên ngoài có tên là "Trạm Nghiên Cứu Hệ Mặt Trời", hắn đã đem tọa độ, tín hiệu tần suất của Thôn Thần Phù Hộ nói cho đối phương biết. Thôn của chúng ta không còn là đoạn tuyệt với bên ngoài, nhân loại ở bên ngoài đã biết đến sự hiện hữu của chúng ta.

Rất nhanh sẽ có những nhân loại khác tới bãi phỏng chúng ta, bọn hắn có năng lực đưa tất cả chúng ta rời khỏi đây. Chúng ta có thể đi đến một địa phương tên là "Địa Cầu Thứ Hai", đó là gia viên của nhân loại ngày nay. Chỗ đó có không khí cùng nguồn nước trong lành, có hải dương màu xanh da trời, có sông có núi, có rừng rậm có ao hồ, cũng có thành phố thật sự.

Tật bệnh có thể trị hết, không cần phải quỳ xuống khẩn cầu; thời tiết có thể dự đoán, cũng không phải thần linh hỉ nộ vô thường. Mỗi đứa trẻ có quyền lực cùng nghĩa vụ tiếp nhận giáo dục, không ai quy định hoặc bắt buộc các người tín ngưỡng cái gì, mặc cái gì, làm cái gì... Các nữ nhân không cần ở trước khi gả bị đưa đến quý phủ của người khác để chúng gian dân, các nam nhân cũng không cần mạo hiểm tánh mạng đi làm việc giống như Scavenger."

Tiếng nói chuyện của hân bất tri bất giác bỗng trở nên vang dội, cũng có thể là bởi vì mọi người trở nên càng thêm an tĩnh.

"Ta có thể hiểu tâm tình lúc này của các người, ta và các người giống nhau, đối với tương lai cảm thấy mê mang, khiếp đảm, đồng thời trong lòng còn có chờ mong. Nhưng ta có thể xác định một điều..." Trong mắt Hank, là một loại vui mừng cùng cảm động: "... Chúng ta tự do."

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17: Quỷ Ảnh Mê Thành \(1\)](#)

[Chương 18: Quỷ Ảnh Mê Thành \(2\)](#)

[Chương 19: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên \(3\)](#)

[Chương 20: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên \(4\)](#)

[Chương 21: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên \(5\)](#)

[Chương 22: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên \(6\)](#)

[Chương 23: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên \(7\)](#)

[Chương 24: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên \(8\)](#)

[Chương 25: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên \(9\)](#)

[Chương 26: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên \(10\)](#)

[Chương 27: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên \(11\)](#)

[Chương 28: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên \(12\)](#)
[Chương 29: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên \(13\)](#)
[Chương 30: Quỷ Ảnh Mê Thành Thiên \(Hết\)](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên \(1\)](#)
[Chương 35: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên \(2\)](#)
[Chương 36: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên \(3\)](#)
[Chương 37: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên \(4\)](#)
[Chương 38: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên \(5\)](#)
[Chương 39: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên \(6\)](#)
[Chương 40: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên \(7\)](#)
[Chương 41: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên \(8\)](#)
[Chương 42: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên \(9\)](#)
[Chương 43: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên \(10\)](#)
[Chương 44: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên \(11\)](#)
[Chương 45: Sơn Trì Quỷ Ốc Thiên \(Hết\)](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47: Tỏi Vô Song Thiên \(1\)](#)
[Chương 48: Tỏi Vô Song Thiên \(2\)](#)
[Chương 49: Tỏi Vô Song Thiên \(3\)](#)
[Chương 50: Tỏi Vô Song Thiên \(4\)](#)
[Chương 51: Tỏi Vô Song Thiên \(5\)](#)
[Chương 52: Tỏi Vô Song Thiên \(6\)](#)
[Chương 53: Tỏi Vô Song Thiên \(7\)](#)
[Chương 54: Tỏi Vô Song Thiên \(8\)](#)
[Chương 55: Tỏi Vô Song Thiên \(9\)](#)
[Chương 56: Tỏi Vô Song Thiên \(10\)](#)
[Chương 57: Tỏi Vô Song Thiên \(11\)](#)
[Chương 58: Tỏi Vô Song Thiên \(12\)](#)
[Chương 59: Tỏi Vô Song Thiên \(13\)](#)

[Chương 60: Tỏi Vô Song Thiên \(14\).](#)
[Chương 61: Tỏi Vô Song Thiên \(15\).](#)
[Chương 62: Tỏi Vô Song Thiên \(Hết\).](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(1\).](#)
[Chương 73+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(2\).](#)
[Chương 74+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(3\).](#)
[Chương 75+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(4\).](#)
[Chương 76+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(5\).](#)
[Chương 77+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(6\).](#)
[Chương 78+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(7\).](#)
[Chương 79+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(8\).](#)
[Chương 80+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(9\).](#)
[Chương 81+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(10\).](#)
[Chương 82+7 Điều Cấm Kỵ Trong Trường Học \(11\).](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85: Đảo Giết Người \(1\).](#)
[Chương 86: Đảo Giết Người \(2\).](#)
[Chương 87: Đảo Giết Người \(3\).](#)
[Chương 88: Đảo Giết Người \(4\).](#)
[Chương 89: Đảo Giết Người \(5\).](#)
[Chương 90: Đảo Giết Người \(6\).](#)
[Chương 91: Đảo Giết Người \(7\).](#)

[Chương 92: Đảo Giết Người \(8\)](#)
[Chương 93: Đảo Giết Người \(9\)](#)
[Chương 94: Đảo Giết Người \(10\)](#)
[Chương 95: Đảo Giết Người \(11\)](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101: Phích Lịch Sơ Lâm Thiên \(Thượng\)](#)
[Chương 102: Phích Lịch Sơ Lâm Thiên \(Trung\)](#)
[Chương 103: Phích Lịch Sơ Lâm Thiên \(Hạ\)](#)
[Chương 104](#)
[Chương 105](#)
[Chương 106: Hắc Bạch Quỷ Vực \(1\)](#)
[Chương 107: Hắc Bạch Quỷ Vực \(2\)](#)
[Chương 108: Hắc Bạch Quỷ Vực \(3\)](#)
[Chương 109: Hắc Bạch Quỷ Vực \(4\)](#)
[Chương 110: Hắc Bạch Quỷ Vực \(5\)](#)
[Chương 111: Thế Giới Của Hirata \(6\)](#)
[Chương 112: Thế Giới Của Hirata \(7\)](#)
[Chương 113: Thế Giới Của Hirata \(8\)](#)
[Chương 114: Thế Giới Của Hirata \(Hết\)](#)
[Chương 115](#)
[Chương 116](#)
[Chương 117: Vấn Đáp Tử Vong \(1\)](#)
[Chương 118: Vấn Đáp Tử Vong \(2\)](#)
[Chương 119: Vấn Đáp Tử Vong \(3\)](#)
[Chương 120: Vấn Đáp Tử Vong \(4\)](#)
[Chương 121: Vấn Đáp Tử Vong \(5\)](#)
[Chương 122: Vấn Đáp Tử Vong \(6\)](#)
[Chương 123: Vấn Đáp Tử Vong \(7\)](#)

[Chương 124: Văn Đáp Tử Vong \(Hết\)](#)

[Chương 125](#)

[Chương 126](#)

[Chương 127](#)

[Chương 128: Địa Cầu Phế Thổ Thiên \(1\)](#)

[Chương 129: Địa Cầu Phế Thổ Thiên \(2\)](#)

[Chương 130: Địa Cầu Phế Thổ Thiên \(3\)](#)

[Chương 131: Địa Cầu Phế Thổ Thiên \(4\)](#)

[Chương 132: Địa Cầu Phế Thổ Thiên \(5\)](#)

[Chương 133: Địa Cầu Phế Thổ Thiên \(6\)](#)

[Chương 134: Địa Cầu Phế Thổ Thiên \(7\)](#)

[Chương 135: Địa Cầu Phế Thổ Thiên \(8\)](#)

[Chương 136: Địa Cầu Phế Thổ Thiên \(9\)](#)

[Chương 137: Địa Cầu Phế Thổ Thiên \(10\)](#)

[Chương 138: Địa Cầu Phế Thổ Thiên \(11\)](#)

[Chương 139: Địa Cầu Phế Thổ Thiên \(12\)](#)

[Chương 140: Địa Cầu Phế Thổ Thiên \(13\)](#)

[Chương 141: Địa Cầu Phế Thổ Thiên \(14\)](#)

[Chương 142: Địa Cầu Phế Thổ Thiên \(15\)](#)

[Chương 143: Địa Cầu Phế Thổ Thiên \(16\)](#)

[Chương 144: Địa Cầu Phế Thổ Thiên \(17\)](#)

[Chương 145: Địa Cầu Phế Thổ Thiên](#)

[Chương 146: Địa Cầu Phế Thổ Thiên \(Hết\)](#)